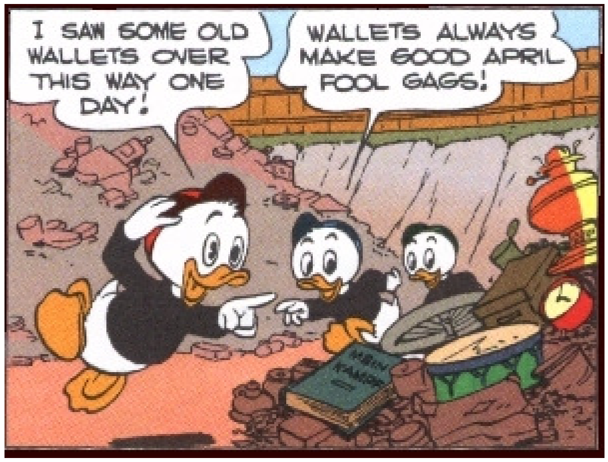
MEIN KAMPF

Adolf Hitler

20. duben 1889 - 29. duben 1945

PŘEDMLUVA

Dnem 1. dubna 1924 jsem měl na základě rozsudku mnichovského Lidového soudu nastoupit do vězení v Landsberku na Lechu.

Tím se mi poprvé naskytla po letech nepřetržité práce možnost přistoupit k dílu, které mnozí požadovali a které jsem sám považoval za účelné pro hnutí. Rozhodl jsem se vysvětlit ve dvou dílech nejen cíle našeho hnutí, ale také popsat jeho vývoj. To bude poučnejší než náčtr jakéhokoliv doktrinářského projendnání.

Měl jsem přitom také příležitost vylíčit svůj vlastní růst, pokud je to nutné k pochopení jak prvního tak i druhého svazku, a pokud to poslouží k rozptýlení špatných legend, které vytváří židovský tisk o mé osobě.

Obracím se přitom s tímto dílem ne na cizí, nýbrž na ty příslušníky hnutí, kteří mu náleží srdcem a jejichž rozum usiluje o upřímné poučení.

Vím, že člověk se dá získat spíš mluveným slovem než slovem psaným, že každé veliké hnutí na tomto světě vděčí za svůj růst spíše velkým řečníkům než písařům.

Nicméně k soustavnému a jednotnému zastávaní nějakého učení je třeba, aby jeho zásady byly napsány navždy. K tomu mají sloužit tyto dva svazky jako stavební kameny, které připojuji ke společnému dílu.

Landsberg am Lech
pevnostní
věznice

autor

VĚNOVÁNÍ

Dne 9. listopadu 1923 ve 12 hodin 30 minut odpoledne padli před Feldherrnhalle a na dvoře bývalého ministerstva války v Mnichově v pevné víře ve zmrtvýchvstání svého národa tito muži:

ALFARATH,Felix, obchodník, nar. ř. července 1901
BAURIELD, Andreas, kloboučník, nar. č. května +áýí
CASELLA, Theodor, bankovní úředník, nar. 8. srpna 1900
EHRLICH, Wilhelm, bankovní úředník, nar. 19. srpna1894
FAUST, Martin, bankovní úředník, nar. 27. ledna 1901
HECHENBERGER, Ant., zámečník, nar. 28. září 1902
KÖRNER, Oskar, obchodník, nar. 4. ledna 1875
KUHN, Karl, vrchní číšník, nar. 26. července 1897
LAFORTE, Karl, stud. ing., nar. 28. října 1904
NEUBAUER, Kurt, sluha, nar. 27. března 1899
PAPE, Claus von, obchodník, nar. 16. srpna 1904
PFORDTEN, Theodor von der, rada Nejvyššího zemského soudu, nar. 14. května 1873
RICKMERS, Jon., rytmistr v.v., nar. 7. května 1881
SCGEUBER-RICHTER, Max Erwin von, Dr. ing., nar. 9. ledna 1883
SRANSKZ, Lorenz, rytíř von, inženýr, nar. 14. března 1899
WOLF, Wilhelm, obchodník, nar. 19. října 1898

Takzvané národní úřady odepřely mrtvým hrdinům společný hrob.

Věnuji jim tedy ve společnou upomínku první svazek tohoto díla, které dosvědčili svou krví. Ať vždy svítí na cestu stoupencům našeho hnutí.

LANDSBERG a.L., pevnostní věznice, 16. října 1924

ADOLF HITLER

1. kapitola

V RODNÉM DOMĚ

To, že mi osud určil jako rodiště Braunau an Inn, považuji dnes za předurčení šťastné. Toto městečko leží přece na hranici oněch dvou německých států, jejichž opětné spojeni se alespoň nám mladým jeví jako životní úkol, který musíme uskutečňovat všemi prostředky!

Německé Rakousko se musí opět stát velkou německou vlastí a to ne z důvodu nějakých hospodářských úvah. Ne, ne: I kdyby bylo toto sjednoceni po hospodářské stránce lhostejné, dokonce i kdyby bylo škodlivé, muselo by se přesto uskutečnit. Stejná krev patří do společné říše. Německý národ nebude mít žádné morální právo na koloniálně-politickou činnost, dokud nebude moci své vlastní syny spojit ve společném státě. Teprve tehdy, až se hranice Říše uzavřou i za posledním Němcem, aniž by bylo možné zajistit jeho výživu, vznikne z nouze vlastního národa morální právo na získání cizí půdy. Pluh pak bude mečem a ze slz války vyroste pro potomky chléb vezdejší. Tak se mi jeví toto pohraniční městečko jako symbol velkého úkolu. I z jiného hlediska se tyčí do dnešní doby a varuje. Více než před sto lety mělo toto nenápadné hnízdo tu přednost, ze bylo dějištěm tragického neštěstí celého německého národa a tím je zvěčněno alespoň v análech německých dějin. V době nejhlubšího ponížení naší vlasti tam padl za své milované Německo Norimberčan Johannes Palm, měšťanský knihkupec, zatvrzelý "nacionalista" a nepřítel Francouzů. Tvrdošíjně odmítal udat své spoluviníky, lépe řečeno hlavní viníky. Tedy jako Leo Schlageter. Byl ovšem také, právě jako tento, denunciován Francii jedním zástupcem vlády. Augsburský policejní ředitel si získal tuto smutnou slávu a dal tak vzor novoněmeckým úřadům v říši pana Severinga.

V tomto městečku na Innu, pozlaceném paprsky mučednictvím, bavorském co do krve, rakouském co do státu, bydleli koncem osmdesátých let minulého století moji rodiče; otec svědomitý státní úředník, matka cele zabraná do domácnosti a především oddaná nám dětem a věčně o nás s láskou pečující. Jen málo utkvělo v mých vzpomínkách z této doby, poněvadž už po několika letech musel otec toto hraniční městečko, které si zamiloval, zase opustit a dát se dolů po Innu, aby nastoupil v Pasově do nového místa; tedy v Německu samém.

Avšak osudem rakouského celního úředníka bylo tehdy "putování". Již za krátkou dobu přišel otec do Lince a tam nakonec odešel také do penze. Samozřejmě, že to pro starého pána nemělo znamenat "klid". Jako syn chudého malého domkaře neměl už tenkrát doma stání. Nebylo mu ještě ani třináct let, když si tehdy malý hoch sbalil svůj raneček a utekl z domova do Waldviertlu. Přestože ho zkušení vesničané odrazovali, putoval do Vídně, aby se tam vyučil

řemeslu. To bylo v padesátých letech minulého století. Hošík, rozhodnutý vydat se na cestu do nejistoty s třemi zlatkami v kapse. Když ale hochovi bylo sedmnáct, složil tovaryšskou zkoušku, ale nespokojil se s tím. Spíše naopak. Dlouhé období tehdejší nouze, věčné bídy a strastí v něm upevnilo rozhodnutí stát se něčím "lepším". Zdál-li se být chudému chlapci na vsi kdysi pan farář pojmem veškeré dosažitelné lidské výše, tak nyní tváří v tvář mocně se rozvíjejícímu velkoměstu to byla hodnost státního úředníka. S veškerou houževnatostí hocha "zestárlého" bídou a žalem se už téměř v dětství zakousl jako sedmnáctiletý do svého nového rozhodnutí a stal se úředníkem. Po téměř třiadvaceti letech, myslím, dosáhl svého cíle. Nyní -jak se zdálo - byl splněn také předpoklad pro přísahu, kterou si kdysi chudý hoch kdysi složil, totiž: nevrátit se do milé rodné vesnice dříve, než se někým stane. Teď bylo cíle dosaženo; avšak ve vesnici si už nikdo na někdejšího malého chlapce nepamatoval a jemu samému byla vesnice cizí. Když šel nakonec jako šestapadesátiletý do výslužby, nebyl by přesto snesl ani jediný den jako "zahálеč". Koupil poblíž hornorakouského města Lambach statek, hospodařil na něm a tak se v koloběhu svého dlouhého, prací vyplněného života vrátil k původu svých otců. V této době jsem si vytvářel své první ideály, vlast, dovádění v přírodě, dlouhá cesta do školy, styk s velmi robustními chlapci, který naplňoval zvláště matku hořkými starostmi - to vše ze mne udělalo všechno jiné než peciválа. Ačkoliv jsem tehdy téměř nepřemýšlel o svém budoucím povolání, lze říci, že mé sympatie v žádném případě nepatřily životní dráze mého otce. Myslím, že jsem už tehdy cvičil svůj řečnický talent ve Více Či méně důležitých rozhovorech se svými kamarády. Stal jsem se malým náčelníkem, který se tehdy snadno a dobře učil, jinak ale byl poměrně obtížně zvladatelný. Poněvadž jsem se ve volném Čase učil zpěvu v mužském klášteře v Lambachu, opájel jsem se velmi Často slavnostní nádherou mimořádně skvělých církevních slavností. Co bylo přirozenější než to, že se mi nyní zdál, podobně jako kdysi mému otci malý vesnický pan farář, být vrcholným ideálem pan opat. Ale aspoň občas se to stávalo. Když ale pan otec z pochopitelných důvodu neocenil řečnický talent hádavého hocha tak, aby z toho snad vyplynuly příznivé důsledky pro jeho ratolest, nemohl také přirozeně mít pochopení pro podobné mladické myšlenky. Starostlivě asi pozoroval tento rozpor přírody. Skutečně se pak velmi brzy ztrácela také dočasná touha po tomto povolání, aby uvolnila místo nadějím více odpovídajícím mému temperamentu. Při prohrabávání otcovy knihovny jsem našel různé knihy vojenského obsahu, mezi nimi i lidové vydání Německo-Francouzské války 1870-1871. Byly to dva svazky ilustrovaného Časopisu z těchto let, které se nyní staly mojí Četbou. Netrvalo dlouho a velký hrdinský boj se pro mne stal největším vnitřním zážitkem. Od nynějška jsem horoval stále více pro všechno, co nějak souviselo s válkou nebo s vojenstvím.

Ale také v jiném ohledu to mělo pro mne být významné. Poprvé se mi, i když ne zcela jasně, vnucovala otázka, zda a jaký je rozdíl mezi bojujícími Němci a těmi druhými? Pročpak také Rakousko nebojovalo v této válce, proč ne otec a všichni ti ostatní?

Cožpak nejsme totéž, co všichni ostatní Němci? Nepatříme snad všichni k sobě? Tento problém začal poprvé vrtat v mém malém mozku. S vnitřní závistí jsem musel poslouchat odpovědi na opatrné otázky, že ne každý Němec má to štěstí patřit k Bismarkově říši. To jsem nemohl pochopit.

Měl jsem studovat. Z celé mé podstaty a ještě více z mého temperamentu usuzoval otec, že humanistické gymnázium by bylo v protikladu k mým vlohám. Podle něho by lépe vyhovovala reálka. V tomto názoru byl utvrzován zvláště zřejmým nadáním ke kreslení - předmětu podle jeho přesvědčení na rakouských gymnáziích zanedbávaným. Snad to byla ale také jeho vlastní těžká celoživotní práce, která také spoluurčila, že humanistické studium bylo v jeho očích nepraktické a tudíž méněcenné. Zásadě ale bylo projevem jeho vůle, že tak jako on, bude, ba musí být i jeho syn státním úředníkem. Jeho trpké mládí způsobilo, že se zcela přirozeně jevilo to, čeho dosáhl, o to větším, nakolik to bylo přece výlučně výsledkem jeho železné vůle a vlastní činorodosti. Byla to pýcha člověka, jež se vlastni silou vypracoval, která ho přiměla k vůli dostat i svého syna do stejného a snad i vyššího postavení v životě a to o to více, že přece se svojí pílí dokázal svému dítěti tolik ulehčit tuto cestu.

Myšlenka odmítnutí toho, co bylo kdysi celým jeho životem, se mu jevila nepochopitelnou. A tak bylo rozhodnutí otce jednoduché, určité a jasné a z jeho pohledu samozřejmé. Nakonec by se zdálo jeho panovačné povaze, která se utvářela v trpkém existenčním boji, zcela nesnesitelné ponechat konečné rozhodnutí chlapci samotnému, v jeho očích nezkušenému a tím ještě nezodpovědnému. Také by se to nehodilo k jeho chápání povinnosti, byla by to špatná a zavrženíhodná slabost náležité otcovské autority pro další život dítěte.

Ale přece tomu mělo být jinak. Poprvé v mém životě jsem byl jako sotva jedenáctiletý zahnán do opozice. Jak tvrdý a rozhodný chtěl otec být v prosazování svých plánů a úmyslů tak zarytě a vzpurně odmítal jeho syn myšlenku, která mu vůbec nebo jen málo vyhovovala. Nechtěl jsem byt úředníkem. Ani domluvy, ani "vážné" námitky nemohly na tomto odporu něco změnit. Nechtěl jsem být úředníkem, ne a ještě jednou ne. Všechny pokusy vzbudit líčením z vlastního otcova života lásku nebo chuť k tomuto povolání se obrátily v opak. Bylo mi zle a zíval jsem již při myšlence, že budu muset jednou sedět v kanceláři jako nesvobodný muž! Nebýt pánem svého Času, nýbrž muset stěsnat obsah celého svého života do vyplňovaných formulářů. Jak, myšlenky to mohlo vyvol vat u hocha, který byl opravdu všechno jiný než "hodný" v běžném smyslu slova! Straṭně snadné učení ve škole mi poskytovalo tolik volného Času, že mě vidělo častěji slunce než pokoj. Jestliže mi političtí

protivníci prozkoumávají s laskavou pozornosti můj život až do doby mého tehdejšího mládí, aby mohli s úlevou konstatovat, jak, nesnesitelné kousky vyváděl tento "Hitler" už v mládí, tak děkuji nebesům, že mi ještě i teď" něco poskytují ze vzpomínek této šťastné doby. Louka a les byly tehdy bojištěm, na kterém se řešily vždy přítomné "rozpory'. Na tom nemohla nyní nic změnit ani reálka. Ovšem nyní musel byt vybojován jiný protiklad.

Pokud otcův Úmysl udělat ze mne státního úředníka stál pouze proti mému zásadnímu odporu k úřednickému povolání, byl konflikt únosný. Mohl jsem se se svými vnitřními názory držet trochu zpátky, nemusel jsem přece hned odmlouvat. Abych se vnitřně uklidnil, stačilo mi vlastní pevné odhodlání nestát se později úředníkem. Toto odhodlání bylo ale nezměnitelné. Těžší byla otázka, kdy proti plánu otce nastoupí můj vlastní plán. Stalo se to už ve dvanácti letech. Jak se to stalo, dnes už sám nevím, ale jednoho dne mi bylo jasné, že bych se chtěl stát malířem, akademickým malířem. Můj talent na malování byl nesporný, byl přece důvodem toho, že mne otec dal na reálku, ovšem nikdy by byl nepomyslel na to, dát mne v tomto povol ni vyškolit. Naopak. Když jsem poprvé dostal otázku - už po odmítnuti otcovy oblíbené myšlenky - Čím se tedy sám vlastně chci stát - a vyrukoval dosti bezprostředně se svým pevným rozhodnutím, otec nejprve oněměl. "Malíř? Akademický malíř?" Pochyboval o mém rozumu, myslel snad také, že špatně slyšel nebo špatně rozuměl. Ovšem když si to vyjasnil a vycítil vážnost mého úmyslu, vzepřel se tomu s plnou rozhodností své bytosti. Jeho rozhodnutí tu bylo velmi jednoduché, přičemž nějak, zvažováni mých snad opravdu existujících schopností nepřicházelo v úvahu. "Akademický malíř, ne, dokud žiji, nikdy." Poněvadž ale jeho syn nejspíš zdědil některé jiné jeho vlastnosti, zdědil asi i tvrdohlavost. Jenom přirozeně v opačném smyslu. Obě strany trvaly na svém. Otec neopustil své "Nikdy' a já jsem posílil své "Přesto."

Toto vše mělo málo potěšitelné následky. Starý pán zahořkl a já ač jsem ho velmi miloval - také. Otec mi zakázal jakoukoli naději, že bych se učil malířem. já jsem šel o krok dál a prohlásil jsem, že se tedy už vůbec nechci uČit. Poněvadž jsem ale s podobnými prohlášeními přece jen neuspěl, starý pán se chystal prosazovat bezohledně svoji autoritu. Napříště jsem mlčel, ale svoji hrozbu jsem uskutečnil. Myslel jsem, že až otec uvidí nedostatečný pokrok v reálce, bude mě muset chtě nechtě pustit k mému vysněn,mu štěstí.

Nevím, zda by tento výpočet souhlasil. Jistý byl jen můj neúspěch ve škole. Co mě bavilo, to jsem se učil, především všechno, co bych podle svého názoru později jako malíř mohl potřebovat. Co se mi z tohoto hlediska zdálo bezvýznamné, nebo mě jinak nepřitahovalo, to jsem dokonale sabotoval. Má vysvědčení z této doby představovala vždy extrémy - podle předmětu a jeho ocenění. Vedle "chvalitebný" a "výborný" také "dostatečný" a "nedostatečný". Daleko nejlepší byly mé výkony v zeměpise a ještě lepší ve světových

dějinách. Dva oblíbené předměty, v nichž jsem ve třídě vedl. Když se nyní zkoumavě dívám po tolika letech na výsledek té doby, považuji dvě skutečnosti za zvláště významné:

Za prvé: stal jsem se Nacionalistou. Za druhé: naučil jsem se chápat dějiny podle jejich smyslu.

Staré Rakousko bylo "národnostním státem". Příslušník Německé Říše nemohl celkem vzato - alespoň tehdy - vůbec pochopit význam této skutečnosti pro každodenní život jednotlivce v takovém státě. Po nádherném vítězném taženi hrdinných armád v Německo-Francouzské válce se lidé pozvolna stále více odcizovali němectví, v zahraničí Částečně nebyli schopni ho ocenit a částečně také už asi ho ocenit nemohli. Zchátralá monarchie se zaměřovala zvláště ve vztahu k rakouským Němcům na v jádru zdravý národ.

Lidé nechápali, že nemít Němci v Rakousku skutečně nejlepší krev, nikdy by nebyli mohli mít sílu, vtisknout svou pečeť 52 miliónovému státu natolik, že právě v Německu vzniklo mylné mínění, že Rakousko je stát německý. Nesmysl s nejtěžšími důsledky, ale přece jen skvělé vysvědčení pro deset milionů Němců ve Východní Marce. O věčném a neúprosném boji o německý jazyk, o německou školu a o německou podstatu mělo potuchu jen zcela málo Němců z Říše. Teprve dnes, kdy tato smutná bída je vnucována milionům našeho národa v říši, která pod cizím panstvím sní o společné vlasti a touží po ní, pokoušejí se udržet svaté právo na mateřský jazyk, teprve dnes je chápáno v širším smyslu, co znamená nutnost bojovat za svoji národní podstatu. Nyní snad dokáže někdo změřit velikost Němectví ze staré Východní Marky, která, odkázána sama na sebe, po staletí bránila říši nejprve na východě, aby konečně udržela německou jazykovou hranici v rozdrobené malé válce v době, kdy se Říše snad zajímala o kolonie, ale ne o vlastní maso a krev před svými dveřmi. Jako vždy a všude v každém boji byly také v jazykovém boji týž vrstvy: bojovníci, vlažní a zrádci.

Už ve škole začalo toto prosívání. Neboť, a to je to nejpozoruhodnější v jazykovém boji snad vůbec, že jeho vlny snad nejtíže omývají právě školu jako místo výchovy příští generace. Tento boj je veden o dítě a k dítěti směřuje první výzva tohoto boje: "Německý hochu, nezapomeň, že jsi Němec, dívko pamatuj, že se máš stát Německou matkou"!

Kdo zná duši mládeže, ten dokáže pochopit, že právě ona poslouchá takovýto bojový pokřik nejradostněji. V rozličných formách pak vede tento boj svým způsobem a svými zbraněmi. Odmítá zpívat neněmecké písně, horuje o to více pro německou hrdinnou velikost, čím více se pokoušejí ji této velikosti odcizit; sbírá haléře odtržené od úst pro bojový poklad velkých. Neuvěřitelně dobře slyší neněmeckého učitele a je zároveň neústupná; nosí zakázané znaky vlastní národní podstaty a je šťastná, když je za to potrestána nebo dokonce bita. Je tedy v malém věrným odrazem velkých, jen je často lepšího a

upřímnějšího smýšlení.

Také já jsem měl kdysi možnost už v poměrně ranném mládí účastnit se národnostního boje starého Rakouska. Sbíralo se na Jižní Marku a školský spolek, smyšlení se zdůrazňovalo chrpami a černo-červeno-žlutými barvami, zdravilo se "Heil" a místo císařské hymny se zpívalo raději "Deutschland iber alles", přes varování a tresty. Hoch byl přitom politicky školen v době, kdy příslušník tak zvaného národnostního státu většinou věděl už jen málo o své národnosti a znal jen řeč. Že jsem už tehdy nepatřil k vlažným, se rozumí samo sebou. V krátké době jsem se stal fanatickým "německým nacionálem" přičemž toto ovšem není identické s naším dnešním stranickým pojmem.

Tento vývoj postupoval u mne velmi rychle, takže jsem dospěl už v patnácti k chápáni rozdílu mezi dynastickým "patriotismem" a lidovým "nacionalismem" a znal jsem tehdy už jen to druhé.

Pro toho, kdo se nikdy nenamáhal se studiem vnitřních vztahů habsburské monarchie, nemusí už být takový postup zcela jasný. Jen vyučování světových dějin ve škole v tomto státě muselo položit základ tohoto vývoje, neboť specifické rakouské dějiny existují přece jenom v nepatrné míře. Osud tohoto státu je tak spojen se životem a růstem celého Němectví, že odlučování dějin německých od dějin rakouských se zdá zcela nemyslitelné. Ano, když se Německo nakonec začalo dělit na dvě mocenské sféry, stalo se právě toto rozdělení německými dějinami.

Zdá se, že císařské insignie někdejší říšské nádhery, uchovávané ve Vídni, působí nadále jako podivuhodné kouzlo, jako záruka věčného společenství.

Živelný výkřik německorakouského lidu ve dnech zhroucení habsburského státu po sjednocení s německou mateřskou zemi byl jen výsledkem touhy po tomto návratu do nikdy nezapomenutého otcova domu, která dřímala hluboko v srdcích veškerého lidu. Toto by nebylo nikdy vysvětlitelné, kdyby dějinná výchova každého jednotlivého rakouského Němce nebyla bývala příčinou takové všeobecné touhy. V ní je pramen, který nikdy nevysychá; který zvláště v časech zapomnění bude šeptat stále znovu tichou vzpomínku na minulost a tím i připomínku nové budoucnosti a to nehledě na momentální blahobyt.

Vyučování světových dějin na takzvaných středních školách spočívá ovšem také dnes ještě ve zlé vůli. Málo učitelů chápe, že cíl právě vyučování dějepisu nemůže nikdy spočívat v memorování a polykání dějinných dat a událostí, že nezáleží na tom, zda hoch přesně ví, kdy se ta či ona bitva odehrála, kdy se nějaký vojevůdce narodil, nebo dokonce kdy nějakému většinou velmi bezvýznamnému monarchovi dali na hlavu korunu jeho předků. Ne, dobrý Bože, na tom pramálo záleží.

Učit se dějepisu znamená hledat a nalézat ty síly, které jsou příčinou oněch působení, které máme potom před očima jako dějinné události.

Uměni Číst a také učit se znamená i v tomto případě zapamatovat si

podstatné a zapomenout nepodstatné.

Bylo snad určující pro celý můj další život, že mi kdysi štěstí dopřálo takového učitele dějepisu, který jako jeden z mála dokázal uplatnit toto hledisko jako rozhodující při vyučování i zkouškách. V mém tehdejším profesorovi dr. Leopoldu Petschovi na reálce v Linci byl tento požadavek ztělesněn skutečně ideálním způsobem. Starý pán dobromyslného, ale také sebejistého vystupování, nás dokázal nejen upoutat oslňující výřečností, ale i opravdu strhnout. Ještě dnes si vzpomínám v tichem pohnutí na šedovlasého muže, který nám někdy v ohni svého líčení dával zapomenout na přítomnost a přičaroval nám minulé doby. Suchou dějinnou vzpomínku z mlžného z voje tisíciletí přetvářel v živou skutečnost. Seděli jsme pak Často planouce nadšením, někdy dokonce dojati k slzám.

Štěstí bylo o to větší, když tento učitel dokázal z přítomnosti osvětlit minulé, děje, z minulosti ale zase vyvodit důsledky pro přítomnost. Více než kdo jiný měl také pochopení pro všechny každodenní problémy, které námi tehdy hýbaly. Náš malý nacionální fanatismus se stal prostředkem naší výchovy. Nejednou apeloval na náš pocit národní hrdosti a už jen tím si zjednal u nás výrostků pořádek. A toho nebylo možno ¨dosáhnout jinými prostředky. Tento učitel udělal z dějepisu můj oblíbený předmět. Ovšemže jsem se stal už tehdy mladým revolucionářem, čehož on snad dosáhnout nechtěl. Kdopak by také mohl pod vedením takového učitele studovat německé dějiny a nestát se nepřítelem státu, jehož panovnický dům tak neblahým způsobem ovlivňoval osudy národa? Kdo nakonec mohl ještě zachovávat věrnost císaři a dynastii, která v minulosti i přítomnosti neustale zrazovala věc německého národa kvůli svému prospěchu? Nevěděli jsme snad už jako chlapci, že tento rakouský stát nechoval lásku k nám Němcům a chovat ani nemohl?

Dějinné poznání o činnosti Habsburského domu bylo ještě podepřeno každodenními zkušenostmi. Na severu a na jihu rozežíral cizí národnostní jed tělo našeho národa a Vídeň sama se stávala stále více neněmeckým městem. "Arcidům" se čechizoval, kde to jen bylo možné a byla to pěst bohyně věčného práva a neúprosné odplaty, která nechala arcivévodu Františka Ferdinanda, největšího nepřítele rakouského němectví, padnout kulkou, kterou on sám ulil. On byl přece hlavním patronem slavizace Rakouska, potvrzené shora dolů!

Obrovské byly zátěže, které dopadaly na německý lid, neslýchané byly jeho oběti na daních a krvi a přesto musel každý, kdo nebyl úplně slepý, poznat, že to všechno by bylo zbytečné. Obzvláště bolestivá byla přitom pro nás skutečnost, že celý tento systém byl morálně kryt svazkem s Německem, Čímž bylo pomalé vyhubení němectví do jisté míry sankcionováno Německem samým. Habsburské pokrytectví, které dokázalo navenek vzbudit zdání, jako by Rakousko bylo stále ještě německým státem, prohlubovalo nenávist vůči tomuto domu až k rozhořčení a zároveň opovrženi. Jenom "povolaní" v říši

samé nic z toho neviděli. Jako ranění slepotou kráčeli po boku mrtvoly a domnívali se, že v příznacích tlení objevili dokonce ještě příznaky "nového" života. V neblahém spojení mladé Říše s rakouským rádoby státem spočíval zárodek pozdější světové války a také zhroucení. Budu se muset v průběhu této knihy zabývat tímto problémem ještě důkladněji. Zde postačí konstatování, že jsem v podstatě už v nejranějším mládí došel k názoru, který mne už nikdy neopustil, nýbrž se ještě prohloubil. Že totiž zabezpečení němectví předpokládalo zničení Rakouska a že nadále národní cit není ničen identicky s dynastickým patriotismem. Že především habsburský arcidům byl určen k neštěstí německého národa. Už tehdy jsem vyvodil důsledky z tohoto poznatku: vřelou lásku k mé Německo-rakouské vlasti, hlubokou nenávist vůči rakouskému státu.

Způsob historického myšlení, kterému mě naučili ve škole, už mě v dalších letech neopustil. Světové dějiny se mi stále více stávaly nevyčerpatelným pramenem pro pochopení historického konání v přítomnosti, tedy pro politiku. Přitom ji nechci "poučovat", nýbrž ona musí učit mne. Jestli jsem se stal tak brzy "revolucionářem" politickým, měl jsem se jim stejně brzy stát i v oblasti uměni.

Hornorakouské zemské hlavní město nemělo tehdy špatné divadlo. Hrávalo se celkem všechno. Ve dvanácti letech jsem viděl poprvé "Viléma Tella", o několik měsíců později první operu v mém životě, "Lohengrina". Rázem mě upoutala. Mladistvé nadšení pro bayreuthského mistra neznalo hranic. Stále znovu mne to přitahovalo k jeho dílům a dnes považuji za zvláštní štěstí, že mi skromnost provinční inscenace dala možnost pozdější gradace.

To vše upevnilo zvláště po překonání klackovských let (což u mne probíhalo velmi bolestně) můj nejniternější odpor k povolání, které pro mne zvolil otec. Stále více jsem nabýval přesvědčeni, že bych jako úředník nikdy nebyl šťastný. Od té doby, co už uznávali moje malířské nadání i v reálce, bylo mé rozhodnutí tím pevnější. Na tom už nemohly nic změnit prosby ani hrozby. Chtěl jsem se stát malířem a za žádnou cenu ne úředníkem. Zvláštní bylo jen to, že s přibývajícími lety se dostavil rostoucí zájem o architekturu. Považoval jsem to tehdy za samozřejmé doplnění mých malířských schopnosti a měl jsem nejen vnitřní radost z tohoto rozšíření mého uměleckého rámce. Že by tomu mohlo být někdy jinak, jsem netušil. Otázka mého budoucího povolání měla být nyní přece jen rychleji rozhodnuta než jsem předtím očekával.

Ve třinácti letech jsem ztratil náhle otce. Mrtvíce postihla jinak ještě statného pána a ukončila naprosto bezbolestným způsobem jeho zemskou pouť a nás všechny uvrhla do nejhlubší bolesti. To, po Čem nejvíce toužil - pomoci svému dítěti vybudovat existenci, aby mu ulehčil svoji vlastní hořkou cestu k povolání - se mu tehdy asi nepovedlo. Jen on sám, i když zcela nevědomě, dal z klad jeho budoucnosti, kterou jsme ani jeden nechápali. Nejprve se při pohledu

zvenku nic nezměnilo. Matka se cítila zavázána řídit mojí výchovu dále, jak si otec přál, tj. nechat mě vystudovat pro úřednickou dráhu. Já sám jsem byl víc než kdykoli předtím rozhodnut nestát se úředníkem za žádnou cenu. Jak se vzdalovala střední škola co do látky a vzdělání mému ideálu, stával jsem se vnitřně lhostejnějším. Tu mi náhle přišla na pomoc nemoc a za několik měsíc… rozhodla o mojí budoucnosti a o sporné otázce otcovského domu. Moje těžká plicní choroba přiměla lékaře poradit mé matce co nejdůrazněji, aby mne za žádných okolností nedávala do kanceláře. Rovněž návštěva reálky musela být na rok přerušena. Po čem jsem v tichosti tak dlouho toužil, za ca jsem vždy bojoval, stalo se - teď po této události naráz - téměř samo sebou skutečností. Pod dojmem mé nemoci matka konečně svolila, že mne vezme později z reálky a nechá mě navštěvovat akademii. Byly to nejšťastnější dny mého života, které mi připadaly skoro jako sen a pouhým snem mělo také všechno zůstat. O dva roky později náhlá smrt matky všechny ty krásné plány zhatila. Byl to závěr dlouhé, bolestivé nemoci, kdy od počátku nebyla velká naděje na vyléčení. Přesto mě ta rána strašlivě postihla. Otce jsem ctil, matku jsem však miloval.

Nouze a tvrdá skutečnost mě nyní nutily k rychlému rozhodnutí. Skromné prostředky po otci byly z velké části vyčerpány těžkou nemocí matky; sirotčí penze, která mi příslušela, nestačila ani na živobytí, takže jsem byl nyní nucen sám si nějakým způsobem vydělávat na chléb.

S kufrem prádla a šatů v ruce, s neotřesitelnou vůlí v srdci jsem jel do Vídně. Doufal jsem, že si na osudu vymohu to, co se podařilo otci před padesáti lety. Také já jsem se chtěl "někým" stát, ovšem v žádném případě úředníkem.

2. kapitola

LÉTA UČENÍ A STRÁDÁNÍ VE VÍDNI

Když matka zemřela, učinil už osud v jednom ohledu své rozhodnutí. V posledních měsících matčiny nemoci jsem jel do Vídně složit zkoušky na akademii. Vydal jsem se na cestu vyzbrojen tlustým balíkem kreseb a s přesvědčením, že zkoušku složím hravě. Na reálce jsem byl daleko nejlepší kreslíř ve třídě; od té doby se mé schopnosti ještě zcela mimořádně vyvíjely, takže moje vlastní spokojenost mě Činila hrdým a šťastným a dávala mi naději na to nejlepší. Jediný mráček se někdy objevil: můj kreslířský talent předčil talent malířský, zvláště ve všech oblastech architektury. Stejnou měrou vzrůstal můj zájem o stavební umění. To ještě urychlila moje první dvoutýdenní návštěva Vídně v necelých šestnácti letech. Odjel jsem tam, abych studoval obrazárnu Dvorního muzea, ale měl jsem oči téměř jen pro muzeum samotné. Běhal jsem celé dny až do pozdní noci od jedné, pamětihodnosti ke druhé, byly to vždy pouze stavby, které mne upoutaly v první řadě. Celé hodiny jsem tak mohl stát před operou, hodiny jsem obdivoval Parlament; celá Ringstrasse na mne působila jako kouzlo z Tisíce a jedné noci.

Nyní jsem tedy byl v tomto krásném městě podruhé a čekal jsem, hoříc netrpělivostí, ale i hrdou nadějí na výsledek přijímací zkoušky. Byl jsem tak přesvědčen o úspěchu, že mě odmítnutí zasáhlo jako náhlý blesk z Čistého nebe. A přece tomu tak bylo. Když jsem byl představen rektorovi a přednesl mu prosbu o vysvětlení důvodu, které vedly k nepřijetí na Všeobecnou malířskou školu na Akademii, ujistil mě ten pán, že z mých přinesených kreseb jednoznačně vyplývá, že se nehodím na malířství, nýbrž zřejmě na architekturu, jak ukazují moje schopnosti; malířská škola pro mne připadá v úvahu, nýbrž škola architektury na Akademii. To, že jsem dosud nenavštěvoval ani stavitelskou školu, ani jiné vyučování architektury nelze vůbec pochopit. Zdrcen jsem opustil nádhernou Hansenovu stavbu na Schillerově náměstí a poprvé jsem ve svém mladém životě byl znepřátelen se sebou samým. To, co jsem uslyšel o svých schopnostech, bylo jako oslnivý blesk. Najednou, jako by to odhalilo rozpor, kterým jsem už dávno trpěl, aniž bych mohl říci proč a nač.

Za několik dnů jsem věděl už i sám, že budu stavitelem. Cesta byla ovšem neslýchaně těžká, protože to, co jsem na reálce ze vzdoru zameškal, se mi trpce vymstilo. Návštěva školy architektury na Akademii byla závislá na návštěvě stavební školy na technice a vstup do této byl podmíněn složenou maturitou na střední škole. To vše mi úplně chybělo. Podle lidské

úvahy nebylo už splnění mého uměleckého snu možné. Když jsem jel po smrti matky do Vídně, potřetí a tentokrát na mnoho let - vrátil se mi mezitím klid a rozhodnost. Dřívější vzdor se zase vrátil a zaměřil se s konečnou platností na můj cíl. Chtěl jsem být stavitelem a překážky tu nejsou proto, aby se před nimi kapitulovalo, ale aby se překonávaly. A překonávat tyto překážky jsem chtěl s obrazem otce před očima. Toho otce, který se kdysi vypracoval z chudého vesnického chlapce a ševcovského učedníka na státního úředníka. Tak byla půda pod mýma nohama přece jen už lepší, možnost boje o tolik lehčí, a co se mi tehdy jevilo jako tvrdý osud, chválím dnes coby moudrost Prozřetelnosti. Tím, že mě vzala do náručí bohyně nouze a často mi hrozila rozmačkáním, rostla vůle k odporu a nakonec zvítězila vůle.

Tehdejší době děkuji za to, že jsem se stal tvrdým a mohu byt tvrdým. A ještě více ji chválím za to, že mne vytrhla z jalovosti pohodlí mého života, že vytáhla matčina mazlíčka z měkkých peřin a za matičku mi určila paní Starost, že jej vzpouzejícího se hodila do světa bídy a chudoby a dala mu tak poznat ty, za které bude později bojovat.

V této době se mi otevřely oči na dvě nebezpečí, která jsem předtím podle jména sotva znal, v žádném případě ne v jejich nejstrašnějším významu pro existenci německého lidu: marxismus a židovství.

Vídeň - město, které je pro mnoho lidi pojmem pro veselost, slavnostní prostor spokojeních lidi - je pro mne bohužel jen živou vzpomínkou na nejsmutnější dobu mého života. Ještě i dnes může toto město ve mně vzbudit jen smutné vzpomínky. Pět let bídy a strasti je pro mne skryto ve jméně tohoto města. Pět let, kdy jsem si nejprve vydělával na chléb jako pomocný dělník, pak jako drobný malíř; na svůj opravdu skromný chléb, kterého nikdy nebylo dost k utišení obvyklého hladu. Byl tehdy mým věrným strážcem, který mě jako jediný téměř nikdy neopouštěl, který se mnou poctivě o všechno dělil. Každá kniha, kterou jsem získal, podněcovala jeho účast. Při návštěvě Opery mi dělal společnost celé dny, byl to neustály boj s mým nemilosrdným přítelem.

A přece jsem se v té době naučil tolik jako nikdy předtím. Mimo mého stavitelského uměni a občasnou návštěvu Opery odtrženou od úst, měl jsem pouze jediné přátele - knihy.

Četl jsem tehdy nekonečně mnoho. A to důkladně. Čas, který mi zbyl po práci, byl věnován beze zbytku mému studiu. Za pár let jsem si tak vytvořil z klady vědění, ze kterých Čerpám ještě dnes. Ale ještě mnoho jiného. V této době se utvářel můj obraz světa a světový názor, který se stal žulovým fundamentem mého dnešního jednání. Jen málo jsem se potřeboval doučit k tomu, co jsem si kdysi vytvořil, měnit jsem nemusel nic. Naopak. Dnes pevně věřím tomu, že se obecně veškeré tvůrčí myšlenky

objevují zásadně už v mládí. Pokud takové člověk má. Rozlišuji mezi moudrostí stáří, která spočívá jen ve větší důkladnosti a opatrnosti, což je výsledkem zkušenosti dlouhého života, a genialitou mládí, které v nevyčerpatelné plodnosti sype myšlenky a nápady a nemůže je hned ani zpracovat, protože jich je takové množství. Dodává stavební materiál a plány do budoucna, z nichž si moudřejší stáří bere kameny, otesává je a provádí stavbu, pokud takzvaná moudrost stáří neudusila genialitu mládí.

Život, který jsem vedl až dosud v otcovském domě, se jen málo lišil, nebo vůbec nelišil od života všech ostatních. Mohl jsem bezstarostně očekávat novy den a žádný sociální problém pro mne neexistoval. Prostředí mého mládí se skládalo z maloměstských kruhů, tedy ze světa, který má jen málo styků se skutečným dělníkem rukou. Neboť - ať se to zdá na první pohled sebepodivnější - propast mezi těmito hospodářsky nijak skvěle postavenými vrstvami a dělníkem pěsti je často hlubší, než se zdá. Důvod tohoto, řekněme téměř nepřátelství, vězí v obavách jedné společenské skupiny, která se teprve nedávno povznesla nad úroveň dělníků rukou, že klesne opět do starého, málo váženého stavu, nebo alespoň že k němu bude ještě počítána. K tomu přistupuje ještě odporná vzpomínka na kulturní bídu této nižší třídy, častá vzájemná hrubost, přičemž vlastni i sebenižší postavení ve společenském životě by jakýkoliv styk s touto překonanou kulturní a životni úrovní nesnesitelně zatížil.

Tak se stává, že člověk často výše postavený přistupuje ke svému bližnímu neméně zaujatě než by tak učinil povýšenec. Neboť povýšencem je zkrátka každý, kdo se vlastní činorodostí probojuje ze svého dosavadního životního postavení do postavení vyššího. Nakonec ale často v tomto velmi tvrdém boji odumře soucit. Bolestný zápas o vlastní existenci zabíjí cit pro bídu těch, kteří zůstávají pozadu. V tomto ohledu měl se mnou osud soucit. Tím, že mne přinutil vrátit se do tohoto světa chudoby a nejistoty, který mě během svého života opustil, sňal mi s očí klapky omezené maloměstské výchovy. Teprve nyní jsem poznal lidi, naučil jsem se rozlišovat pouhé zdáni nebo brutální zevnějšek od vnitřního jádra.

Vídeň patřila už na přelomu století k sociálně nevýhodným městům. Skvělé bohatství a odpudivá bída se střídaly v drsných proměnách. V centru a ve vnitřních okresech pulzoval život dvaapadesátimilionové říše se vším pováživým kouzlem mnohonárodního státu. Oslňující nádhera dvora působila jako magnet na bohatství celého státu. K tomu ještě přistupovala silná centralizace habsburské monarchie jako takové. Ta skýtala jedinou možnost jak udržet tuto národnostní kaši v pevné formě. Důsledkem toho byla mimořádná koncentrace vysokých a nejvyšších úřadů v hlavním a rezidenčním městě.

Ale Vídeň byla nejen politickou a duchovni centrálou staré podunajské

monarchie, nýbrž i centrálou hospodářskou. Proti armádě vysokých důstojníků, státních Úředníků, umělců a učenců stálo ještě větší armáda dělníků, proti bohatství aristokracie krvavá chudoba. Před paláci na Ringstrasse se potulovaly tisíce nezaměstnaných a pod touto VIA TRIUMPHALIS starého Rakouska bydleli v přítmí a v bahně kanálů bezdomovci.

V málokterém německém městě se dala lépe studovat sociální otázka než ve Vídni. Ale nesmíme se klamat. Toto "studováni" nesmi probíhat shora dolů. Kdo se sám nenalézá v kleštích této škrtící zmije, nikdy nepozná její jedovaté zuby. V opačném případě se z toho vyvine jen jalový žvást nebo prolhaná sentimentalita. Obojí škodí. Jedno proto, že nikdy nedokáže proniknout k jádru problému, druhé si problému nepovšimne. Nevím co je zhoubnější. Nevšímat si sociální bídy, jak to činí většina lidi obdařených štěstím a také ti, kteří se pozvedli vlastní zásluhou, anebo nafoukaná a někdy zase dotěrná netaktnost, ale vždy milostivá blahosklonnost jistých lidí v nažehlených sukních a kalhotách. Tito lidé hřeší každopádně více, než jsou ve svém rozumu bez instinktů schopni pochopit. Výsledek jejich "sociálního smýšleni" je pak k jejich údivu nulový. Častěji ale je výsledkem dokonce rozhořčené odmítání, což je pociťováno jako důkaz nevděčnosti lidu. Že s tím ale nemá sociální činnost vůbec co dělat, především že nemá nárok na diky, protože neuděluje přece žádné milosti, nýbrž má zjednávat práva - to v těchto hlavách svitne jen s nelibostí. Byl jsem ušetřen takového poznání sociální pomoci. To, že mne bída vrhla do začarovaného kruhu svého utrpení, neznamenalo, jak se zdá, pozvánku k "učení", ale spíše znamení toho, že jsem měl být zkoušen. Nebyla to její zásluha, že pokusný králík přece jen přestál operaci ve zdraví.

Pokouším - li se nyní popsat řadu svých tehdejších pocitů, nemůže tento popis být ani jen přibližně úplný. Chci vylíčit jen ty nejpodstatnější a pro mne nejotřesnější dojmy s těmi několika ponaučeními, která jsem z nich už v té době vyvodil.

Nebylo pro mne tehdy většinou příliš těžké sehnat práci jako takovou, ale protože jsem nebyl vyučen řemeslu, musel jsem se pokusit vydělat si na živobytí jako takzvaný pomocný dělník či příležitostný dělník.

Postavil jsem se přitom na stranu všech těch, kteří stírají prach Evropy ze svých nohou s neúprosným předsevzetím, že si v Novém světě založí novou existenci a vydobudou si novou vlast. Odpoutáni od všech dosavadních ochromujících představ o povolání a stavu, od okolí a tradice, sahají teď po jakémkoli výdělku, který se jim naskytne, pustí se do jakékoliv práce a tím se stále více probojovávají k pojetí, že poctivá práce šlechtí člověka, aț je jakákoliv. Tak jsem byl také já rozhodnut skočit

rovnýma nohama do tohoto pro mne nového světa a probíjet se.

Brzy jsem poznal, že nějaká práce vždycky je, ale že je možné ji stejně rychle ztratit. Nejistota nádeníka se mi zakrátko jevila jako jedna z nejhorších stinných stránek nového života. Vyučený dělník sice neskončí tak často na dlažbě jako nevyučený, avšak není také zcela uchráněn od tohoto osudu. Namísto ztráty výdělku z nedostatku práce u něho nastupuje výluka nebo jeho vlastní stávka.

Zde se vymstí nejistota výdělku nejhorším způsobem na celém hospodářství.

Selský hoch, který putuje do velkoměsta přitahován zdánlivě nebo skutečně lehčí prací, kratší pracovní dobou, nejvíce ale oslňujícím světlem, které velkoměsto bude vyzařovat, je ještě zvyklý na určitou jistotu výdělku. Staré místo většinou opouští jen tehdy, má-li alespoň vyhlídku na nějaké nové. Nedostatek zemědělských dělníků je velký a pravděpodobnost delšího nedostatku práce je sama o sobě nepatrná. Je chybou myslet si, že mladý hoch, který se odebírá do velkoměsta, je už předem horšího ražení než ten, který se živi na rodné hroudě. Ne, naopak. K těmto vystěhovalcům patří ale nejen vystěhovalci do Ameriky, ale i mladý čeledín, který se rozhodne opustit rodnou ves a vystěhovat se do cizího velkoměsta. Také on je připraven vzít na sebe nejistý osud. Většinou přichází do města s trochou peněz, takže nemusí hned první dny klesat na mysli, nenajde-li ihned zaměstnání. Horší je ovšem, ztratí-li zaměstnání v krátké době. Nalezeni nového zaměstnání je obzvláště v zimě často těžké, ne-li nemožné. První týdny to ještě jde. Dostává z pokladny svých odborů podporu v nezaměstnanosti a protlouká se jak to jen jde. Avšak když je spotřebován poslední haléř a odborářská pokladna zastaví výplatu podpory, protože nezaměstnanost trvá příliš dlouho, přichází velká nouze. Potlouká se teď hladový, zastaví a prodá často svůj poslední majetek, jeho oblečení je čím dál horší a svým zevnějškem klesá do prostředí, které ho kromě tělesného neštěstí ještě navíc duševně otráví. Ztratí-li k tomu ještě střechu nad hlavou a je-li to v zimě - jak tomu často bývá - je bída už příliš velká. Konečně najde zase nějakou práci. Ale hra se opakuje. Podruhé ho to zas hne podobně, potřetí snad ještě hůře a tak se postupně naučí snášet nejistotu stále lhostejněji. Nakonec se opakování stane zvykem. A tak se názor na život jinak silného člověka uvolňuje a on se stává nástrojem těch, kteří ho využívají ke svému nekalému prospěchu. Byl tak často nezaměstnaný bez vlastní viny, už nejedná o vybojování hospodářských práv, nýbrž o zničení státních, společenských nebo všeobecných lidských hodnot. Nebude se mu chtít už ani stávkovat a stávky mu budou lhostejné.

Tento proces jsem viděl vlastníma očima v tisíci případech. Čím déle jsem tu hru pozoroval, tím více rostl můj odpor k milionovému městu,

které nejprve žádostivé lidi zlákalo, aby je pak zničilo. Když přišli, patřili ještě ke svému národu, když zůstali, byli pro národ ztraceni.

Také mne pohazoval život ve světovém městě sem a tam a já jsem mohl vyzkoušet na vlastní kůži účinky tohoto osudu a duševně je zpracovat. A viděl jsem ještě jedno: rychlé střídání práce a nezaměstnanosti a naopak a tím podmíněné věčné kolísání mezi příjmem a výdaji na živobytí. Toto trvale ničí u mnoha lidi cit pro spořivost a rovněž pochopení pro rozumné rozvržení života. Tak si zdánlivě pomalu zvyká žít blahobytně v dobrých časech a ve zlých časech hladovět. Ano, hlad ničí každý úmysl rozvrhnout si rozumně lepší výdělek na pozdější dobu. staví. totiž před ztrápeného člověka neustálou fatu morganu s obrázky sytého a blahobytného života a umí vystupňovat tento sen až k takové touze, že chorobná žádostivost ukončí jakékoli sebeovládání, jakmile to výdělek a mzda dovolí. Z toho vyplývá, že ten, kdo sotva získal práci, okamžitě bez rozumu zapomene na jakékoli rozdělováni a místo toho plnými doušky užívá života. To samo o sobe vede ke zrušení týdenního rozpočtu, poněvadž zde chybí rozumné rozdělení; stačí to na začátku ještě na pět dní místo na sedm, později už jenom na tři a nakonec sotva na jeden den a na konci je vše prohýřeno v první noci.

Doma je často žena s dětmi. Někdy se i ony nakazí tímto životem, zejména když muž je k nim hodný a svým způsobem je miluje. Pak se týdenní mzda promrhá společně za dva tři dny; jí se a pije dokud peníze stačí a poslední dny se rovněž společně hladoví. Pak se žena plíží k sousedům a do okolí, něco si vypůjčí, nadělá malé dluhy u hokynáře a pokouší se vydržet poslední špatné dny v týdnu. V poledne sedí všichni společně u hubených misek, někdy také u misek prázdných a čekají na příští výplatu, mluví o ní a dělají si plány a zatímco hladovějí, sní o příštím štěstí.

Tak se seznamují už i ty nejmenší děti s těmito strastmi. Špatně to končí tehdy, jde-li muž od počátku svou vlastní cestou a žena proti tomu vystoupí právě kvůli dětem. Pak jsou hádky tím větší, čím více se muž ženě odcizuje a čím více sahá po alkoholu. Ted' je každou sobotu opilý a žena se z pudu sebezáchovy a v zájmu svých dětí pere s mužem o těch pár grošů, kvůli kterým ho navíc musí uhánět většinou na cestě mezí továrnou a krčmou. Vrátí-li se muž sám v neděli nebo v pondělí v noci domů opilý a brutální, v kapse ani haléř, pak se často odehrávají scény, že Bůh chraň. Zažil jsem to ve stovkách případů a z počátku jsem byl zhnusen a rozhořčen, ale později jsem pochopil tragiku tohoto utrpení a naučil jsem se rozumět hlubším příčinám. Nešťastné oběti špatných poměrů.

Skoro ještě smutnější byly tehdy bytové poměry. Bídné byty vídeňských pomocných dělníků byly otřesné. Děsím se ještě dnes, když si vzpomenu na

ubohé obytné sluje, na noclehárny a společné byty, na tyto temné obrazy neřádu, odporné špíny a ještě horších věci.

Co se muselo a musí jednou stát, až se z těchto bídných slují vyhrne proud osvobozených otroků a přežene se přes tento nesmyslný svět a přes lidstvo samo! Neboť tento jiný svět je nesmyslný. Bezmyšlenkovitě pohání věci, aniž by ve svém nedostatku instinktu i jen tušil, že dříve či později musí osud přistoupit k odplatě, jestliže si lidé osud včas neusmíří.

Jak jsem dnes vděčen prozřetelnosti, že mě přivedla do této školy. V ní jsem už nemohl sabotovat to, co se mi nelíbilo. Vychovala mne rychle a důkladně. Jestliže jsem si nechtěl zoufat z lidí z mého tehdejšího okolí, musel jsem se naučit rozlišovat mezi jejich vnější podstatou a životem a důvody jejich vývoje. Jen tak to bylo snesitelné a člověk nemusel klesat na mysli. Pak už nevyrůstali ze všeho toho neštěstí a bídy, z neřádu a vnější zpustlosti lidé, nýbrž smutné výsledky smutných z konců; tíha vlastního nelehkého životního boje mne přitom chránila, abych v žalostné sentimentalitě nekapituloval před zchátralými konečnými produkty tohoto vývojového procesu.

Ne, tak to chápáno být nemá.

Už tehdy jsem viděl, že zde může vést jen dvojí cesta ke zlepšení těchto poměrů:

Nejhlubší pocit sociálni odpovědnosti pro vybudováni lepších základů našeho budoucího vývoje a současně brutálni rozhodnost k vymýceni nepolepšitelných plodů tohoto zlořádu.

Tak jako příroda soustřeďuje svoji největší pozornost nikoliv na udržováni stávajícího, nýbrž na pěstování nového potomstva jako nositele druhu, tak i v lidském životě může se jednat méně o umělé zušlechťování toho, co je špatné - což je při založení lidí z devadesáti devíti procent nemožné - nýbrž o zajištění zdravějších cest budoucího vývoje od prvopočátku.

Už během mého existenčního boje ve Vídni mi bylo zřejmé, že sociální činnost nikdy nemá spatřovat svou úlohu ve směšném a bezúčelném sněni o blahobytu, nýbrž v odstraněni těch zásadních nedostatků v organizaci našeho hospodářského a kulturního života, které nutně vedou ke zpustlosti jednotlivců nebo je alespoň mohou svádět na scestí.

Obtížnost postupu proti státu nepřátelskému zločinectví pomocí krajních a nejbrutálnějších prostředků spočívá v nemalé míře právě v nejistotě posouzení motivů nebo příčin těchto současných jevů.

Tato nejistota pramení z pocitu vlastní viny státu na takových tragédiích zpustlosti a ochromuje každé vážné a pevné odhodláni a protože kolísá, ochromuje uskutečňování i těch nejnutnějších opatření sebezáchovy, která jsou pak slabá nebo polovičatá. Teprve až přijde

jednou doba nezatížená stínem pocitu vlastní viny, dostane se jí klidu a zároveň vnitřní síly k brutálnímu a bezohlednému vyřezáni divokých výhonků a k odstranění plevele.

Poněvadž rakouský stát téměř neznal sociální soudnictví a zákonodárství, bila do očí jeho slabost také při potírání dokonce i těch velmi špatných nešvarů.

Nevím, co mě v té době nejvíce děsilo: hospodářská bída mých tehdejších druhů, mravní a morální otrlost nebo nízká úroveň jejich duševní kultury.

Jak často neupadá náš střední stav do morálního rozhořčení, slyší-li z úst nějakého bědného tuláka výrok, že je mu jedno, zda je Němec či ne, že se cítí všude stejně, jen když má potřebné živobytí. Jinak si ale na tento nedostatek národní hrdosti velmi stěžují a vyjadřují silnou nechuť k podobnému smýšlení.

Kolik lidí si však kdy položilo otázku, co je vlastně příčinou jejich lepšího smyšlení?

Kolikpak lidí chápe obrovský počet jednotlivých vzpomínek na velikost vlasti a národa ve všech oblastech kulturního a uměleckého života, které jim zprostředkují jako hromadný prožitek pojem oprávněnou hrdost nad tím, že smějí být příslušníky tak Bohem nadaného národa?

Kolik jich chápe jak moc je tato vlastenecká hrdost závislá právě na znalostech o velikosti národa ve všech těchto oblastech.

Přemýšlejí vůbec naše měšťanské kruhy o tom, v jak směšně malém rozsahu je tento předpoklad k vlastenecké hrdosti zprostředkováván lidu?

Nevymlouvejme se na to, že "v jiných zemích to také není jiné", a dělník se tam "přece" hlásí ke svému národu. I kdyby tomu tak bylo, nemohlo by to posloužit jako omluva vlastního opomenuti. Ale není tomu tak. Neboť to, co označujeme jako "šovinistickou" výchovu např. francouzského národa, není přece nic jiného než přílišné vyzdvihování velikosti Francie ve všech oblastech kultury nebo civilizace, jak praví Francouz. Mladý Francouz není totiž vychováván k objektivitě, nýbrž k nejsubjektivnějšímu názoru, který si lze představit, co do politické nebo kulturní velikosti jeho vlasti.

Tato výchova se bude muset přitom vždy omezovat na všeobecná, velká témata, která - bude-li to nutné - se budou muset neustále opakovat a vštěpovat do paměti a smýšlení národa.

Ted' ale se u nás dopouštíme hříchu negativního opomíjeni, navíc skutečného ničení i toho mála, co jedinec naštěstí má, tj. navštěvovat školu. Krysy politické otravy našeho národa vyžírají ještě i to málo ze srdcí a vzpomínek širokých mas, pokud už bída a neštěstí nevykonaly své.

Představme si následující věc:

Ve sklepním bytě, sestávajícím ze dvou místností, bydlí sedmičlenná dělnická rodina. Mezi pěti dětmi je také chlapec řekněme tříletý. Je to věk, ve kterém si dítě začíná uvědomovat první dojmy. U nadaných lidí nalézáme stopy vzpomínek z této doby ještě ve vysokém věku. Už jen těsný a přeplněný prostor nevede k příznivým vztahům. Hádky vznikají často už jen z tohoto důvodu. Neboť lid, tu nežiji spolu, nýbrž namačkáni na sobě. Každý i ten nejmenší konflikt, který se v prostorném bytě srovná sám o sobě možnosti vzájemného odstupu, vede zde k neustálým odporným hádkám. U dětí je to ještě snesitelné, hádají se přece v takových situacích neustále a rychle a důkladně to zase mezi sebou zapomenou. Probíhá-li ovšem tento boj mezi rodiči a to téměř každý den a nevybíravou formou, pak se musí, i když pomalu, dostavit posléze výsledky takové názorné výuky děti. Jaké ty výsledky jsou, si dokáže představit jen ten, kdo toto prostředí zná. Vzájemné spory jsou doprovázeny surovými výtržnostmi otce a vedou v opilosti k týrání matky. v šesti letech tuší malý politováníhodný hoch věci, ze kterých má dospělý hrůzu. Morálně přiotráven, tělesně podvyživen, ubohou hlavičku zavšivenou - tak chodí malý státní občan do národní školy. To, že se s bídou dostane ke čtení a psaní, je také poměrně všechno. O tom, že by se učil doma, nemůže byt řeči. Naopak. Matka a otec mluví - a to před dětmi - o učiteli a škole způsobem, který nelze reprodukovat. Zato jsou spíše ochotni přehnout svého potomka přes koleno a přivést ho k rozumu. Co všechno malý chlapec jinak ještě doma slyší, nevede k posílení úcty k lidem. Na lidstvu nezůstane nic dobrého, všechny instituce jsou napadány, počínaje učitelem a konče hlavou státu. Lhostejno, zda jde o náboženství či konfesi (vyznání), o morálku, o stát nebo o společnost, všem se sprostě nadává a na vše se hází bláto nejoplzlejším způsobem. Když teď mladý hoch ve čtrnácti opouští školu, je těžké rozhodnout, co je na něm horší: neuvěřitelná hloupost, nedostatek skutečných znalostí a dovedností, nebo sžíravá drzost jeho vystupováni spojená s nemorálností už v tomto věku, až člověku vstávají vlasy hrůzou.

Jaké postavení ale může tento člověk zaujmout v životě, do kterého se chystá vstoupit? Nic mu už není svaté, nic velkého nepoznal a naopak tuší a zná nížiny života. Z tříletého dítěte se stal patnáctiletý opovrhovač jakoukoli autoritou. Nic kromě špíny a neřádu mladý člověk ještě nepoznal. Nic, co by mu mohlo dát podnět k vyššímu nadšení.

Ale teď teprve vstupuje do vysoké školy tohoto bytí. Teď začíná žit stejný život, který přijímal od otce ve svém dětství Lajdá se, chodí domů bůhví kdy, dokonce tluče tu zhroucenou bytost, která byla kdysi jeho matkou, rouhá se proti Bohu a světu, až je konečně z jakéhokoli důvodu odsouzen a umístěn do vězeni pro mladistvé. Tam dostane konečnou

vybroušenost.

Náš milý měšťanský svět je ale zcela udiven nedostatečností "národního nadšení" tohoto mladého "státního občana". Tento svět vidí, jak se do lidu denně lijí vědra jedu v divadle, v kině, v brakové literatuře a v bulvárním tisku a diví se pak malému "mravnímu obsahu", "národní lhostejnosti" lidových mas. Jako by filmový kýč, bulvární tisk a podobné mohly dát základy poznání velikosti vlasti. Nehledě už vůbec na předchozí výchovu. Co jsem dříve nikdy netušil, naučil jsem se tehdy rychle a důkladně chápat:

Otázka "nacionalizace" národa je v prvé řadě otázkou vytvořeni zdravých sociálních poměrů jako zakladu nových výchovných možnosti jedince. Neboť jen ten, kdo pozná výchovou a ve škole kulturní, hospodářskou, ale především politickou velikost své vlasti, je schopen získat a také získá onu vnitřní hrdost, že smi být příslušníkem takového národa. A bojovat mohu jen za to, co ctím, a ctít mohu jen to, co alespoň znám.

Jakmile se ve mně probudil zájem o sociální otázku, začal jsem ji velmi důkladně studovat. Byl to nový, dosud nepoznaný svět, který se mi tak otevíral.

V letech 1909 a 1910 se změnila také moje vlastní situace natolik, ze jsem už nemusel vydělávat na chléb jako pomocný dělník. Pracoval jsem už tehdy samostatně jako drobný kreslíř a akvarelista. Bylo to velmi hořké co se týče výdělku - sotva to stačilo k životu, zato to bylo dobré pro moje zvolené povolání. Také už jsem nebyl večer po příchodu z práce k smrti unaven, neschopný podívat se do knihy a neusnout. Moje nynější práce probíhala paralelně s mým budoucím povoláním. Byl jsem svým pánem, mohl si svůj čas podstatně lépe rozdělit, než to bylo možné v minulosti. Maloval jsem, abych si vydělal na živobytí a učil jsem se pro radost.

Tak mi bylo také umožněno, abych získal ke svému názornému vyučování nutné teoretické doplnění. Studoval jsem poměrně všechno, co jsem mohl nalézt v knihách k celé této tématice a zahloubal jsem se také do vlastních myšlenek.

Myslím, že mne mé okolí považovalo tehdy za podivína. Že jsem byl přitom oddán své lásce ke stavebnímu umění, bylo přirozené. Architektura byla pro mne vedle hudby královnou uměni, zabývat se jí za těchto okolností nebylo pro mne "prací", ale největším štěstím. Mohl jsem číst nebo kreslit dlouho do noci, unaven jsem nebyl nikdy. Tak se posílila moje víra, že se mi můj krásný sen někdy stane skutečností, i když po mnoha letech. Byl jsem pevně přesvědčen, že se stanu jednou renomovaným stavitelem.

Že jsem měl mimochodem maximální z jem o vše, co souviselo s

politikou, se mi nezdálo příliš významné. Naopak! V mých očích to byla nejsamozřejmější povinnost každého myslícího člověka vůbec. Kdo pro to neměl pochopení, ztratil právo cokoli kritizovat a na cokoli si stěžovat.

Také o politice jsem hodně četl a učil se. Samozřejmě že "čtením" myslím něco jiného než velký průměr naší tzv. "inteligence". Znám lidi, kteří nekonečně mnoho "čtou, a to knihu za knihou, písmeno za písmenem, a přesto je nemohu nazvat "sečtělými". Mají ovšem velké množství "vědění', ale jejich mozek není sto provádět třídění a registraturu tohoto vstřebaného materiálu. Chybí jim umění oddělit v knize cenné od bezcenného. To prvé si pak uložit v hlavě navždy, to druhé pokud možno vůbec nevidět, ale každopádně to nevláčet s sebou. Čtení není přece samoúčelné, nýbrž je to prostředek právě k tomuto. Má v prvé řadě pomáhat naplnit rámec, který je dán každému jeho nadáním a schopnostmi, má tedy dodat nástroje a materiály, které člověk potřebuje ke svému životnímu povolání, a je zcela lhostejno, zda toto slouží jen primitivnímu výdělku, nebo představuje uspokojení vyššího určení, v druhé řadě ale má zprostředkovat všeobecný obraz světa. V obou případech je však nutné, aby bylo pořadí knih předáváno paměti k uchování. Kniha dostává ve všeobecném obrazu světa své místo jako kamínek mozaiky a tím pomáhá utvářet tento obraz v čtenářově hlavě. Jinak vzniká divoký zmatek naučených věcí, které jsou bezcenné a které na druhé straně posilují ješitnost jejich nešťastného majitele. Neboť ten se skutečně vážně domnívá, že vzdělaný rozumí životu a má znalosti, zatím se ale s každým novým přírůstkem "vzdělání" tohoto druhu vpravdě světu stále více odcizuje, až skončí buď v sanatoriu, nebo jako "politik" v parlamentu.

Nikdy se takové hlavě nepodaří vybrat ze změti svých "vědomostí" to, co je právě v dané chvíli potřeba, protože jeho duševní balast není uspořádán do linií života, ale do pořadí knih, jak je četl a jak má jejich obsah v hlavě. Kdyby ho osud ve svých požadavcích v každodenním životě upamatovával vždy na správné použití kdysi přečteného, musel by také uvést název knihy a číslo stránky, protože by chudák ani za celou věčnost nenašel to správné. Protože to ale osud nedělá, dostávají se tito vševědi v každé kritické hodině do nejhroznějších rozpaků, hledají křečovitě analogické případy a seženou přirozeně s naprostou jistotou špatné recepty.

Kdyby tomu tak nebylo, nebylo by možné pochopit politické výkony našich učených vládních herojů na nejvyšších místech jinak, než že bychom u nich předpokládali místo patologického založení darebáckou podlost.

Ale kdo ovládá umění správného čtení, toho cit při studiu každé knihy,

každého časopisu nebo brožury okamžitě upozorní na to, co by si podle svého mínění měl trvale zapamatovat, protože je to buď účelné anebo to stoji za zapamatování. A také to, co tímto způsobem získáme, tj. smysluplné zařazeni do stávajícího obrazu, aby bylo možné mít představu o té či oné věci, obraz buď opraví nebo doplní, tedy zvýší správnost nebo zřetelnost téhož. Jestliže život položí najednou nějakou otázku k přezkoušení či zodpovězení, tak u tohoto druhu čtenářů paměť okamžitě s hne po měřítku už existujícího názorného obrazu a vybere z něj jednotlivé příspěvky týkající se této otázky, nashromážděné za desetiletí, předloží ji rozumu k přezkoušení a k novému zaujetí stanoviska, dokud otázka není vysvětlena a zodpovězena. Jen tak má četba smysl a účel.

Například řečník, který nepředkládá svému rozumu nutné podklady tímto způsobem, nebude nikdy sto zastávat řádně svůj názor proti odporu, i kdyby tisíckrát hlásal pravdu nebo skutečnosti. V každé diskusi ho paměť nechá bezohledně na holičkách. Nenajde ani zdůvodnění pro posílení svých názorů ani důvody k vyvrácení názorů protivníka. Pokud se přitom jedná v první řadě pouze o osobní blamáž řečníka, ještě to jde, špatné je to ale, když osud povolá takové vševědy a nic neumějící lidi k řízení státu.

Snažil jsem se od raného mládí správně číst. V tom mě šťastným způsobem podporovaly paměť a rozum. Z toho hlediska byla pro mne plodná a cenná zvláště vídeňská doba. Zkušenosti z denního života byly podnětem k stále novému studiu nejrůznějších problémů. To, že jsem byl nakonec schopen zdůvodňovat skutečnost teoreticky a konfrontovat teorii se skutečností, mě uchránilo od toho, že jsem se neudusil teorii ani nesklouznul do plytkosti při zkoumání skutečnosti.

Určujícími a podnětnými pro důkladné teoretické studium byly v této době nejdůležitější dvě otázky. Kromě otázky sociální tu byla otázka zkušeností z každodenního života.

O sociální demokracii jsem věděl ve svém mládí pramálo a hodně nesprávného. Vnitřně mě těšilo, že bojovala za všeobecné a tajné volební právo. Můj rozum mi přece říkal už tehdy, že to povede nutně k oslabení mnou tolik nenáviděné habsburské vlády. Byl jsem přesvědčen, že dunajský stát je neudržitelný, ledaže by se obětovalo němectví. Ale i sama cena pomalé slavizace německého živlu by ještě negarantovala skutečně životaschopnou říši, poněvadž státotvorná síla Slovanstva byla hodnocena jako velmi pochybná. Vítal jsem každý vývoj, který by vedl ke zhroucení tohoto nemožného státu, který odsuzoval k smrti němectví v podobě 10 milionů Němců. Čím více zmatení jazyků rozežíralo a trhalo na kusy i parlament, tím více se blížila hodina osvobození milého německo-rakouského národa. Jen tak mohlo nastat opět připojení ke staré mateřské

zemi. Tato činnost sociální demokracie mi nebyla nesympatická. To, že usilovala - stejně jako moje tehdejší nevinná a ještě dost hloupá mysl - o zlepšen životních podmínek dělníků, mluvilo spíše pro ni než proti ni. Co mne nejvíce odrazovalo, byl její nepřátelský postoj k boji o zachování němectví, to ubohé ucházení se o přízeň slovanských "soudruhů", kteří tyto námluvy přijímali, pokud byly spojeny s praktickými ústupky. Jinak se drželi nafoukaně zpátky, dávajíce takto dotěrným žebrákům zaslouženou odměnu.

A tak mi bylo v sedmnácti letech slovo "marxismus" ještě málo známé, zatímco pojmy "sociální demokracie" a "socialismus" se mi jevily jako identické. Bylo potřeba také zde nejdříve rány osudu aby se mi otevřely oči vzhledem k tomuto nehoráznému podvodu národů.

Seznámil-li jsem se až dosud se sociálnědemokratickou stranou jako divák při některých masových demonstracích - aniž bych byl i jen málo zasvěcen do mentality jejich přívrženců či dokonce do podstaty jejich učení - současně jsem byl v kontaktu s produkty jejich výchovy a "světového názoru". A to, co by se událo snad až po desetiletích, jsem pochopil během několika měsíců: smysl morové nákazy kráčející pod maskou sociální počestnosti a lásky k bližnímu, od které je třeba rychle svět osvobodit, protože jinak by snadno mohl být zbaven lidstva.

Moje první setkání se sociální demokracií se uskutečnilo na stavbě. Už na začátku to nebylo moc potěšující. Moje oblečení bylo ještě jakžtakž v pořádku, moje řeč vybraná a mé chování zdrženlivé. Měl jsem se svým údělem ještě tolik práce, že jsem se o své okolí mohl starat jen málo. Hledal jsem jen práci, abych neumřel hlady a mohl se alespoň pomalu vzdělávat. Snad bych se o své okolí nestaral vůbec, kdyby se nepřihodila už třetího nebo čtvrtého dne událost, která mne okamžitě přinutila zaujmout stanovisko. Byl jsem vyzván, abych vstoupil do odborové organizace.

Moje znalosti odborů se tehdy ještě rovnaly nule. Ani účelnost, ani bezúčelnost jejich existence bych nemohl tehdy dokázat. Poněvadž mi vysvětlovali že vstoupit musím, odmítl jsem. Zdůvodnil jsem to tím, že věci nerozumím a že se nedám vůbec k ničemu nutit. Snad to první bylo příčinou, že mě hned nepropustili. Snad doufali, že mne za pár dní obrátí a zkrotí. Každopádně se pořádně mýlili. Za čtrnáct dnů už jsem se stát členem nemohl, i kdybych byl chtěl. v těchto čtrnácti dnech jsem poznal své okolí blíže, takže mě žádná moc světa nemohla přimět ke vstupu do organizace, jejíž nositelé se mi mezitím objevili v nepříznivém světle.

První dny jsem se zlobil. V poledne šla jedna část do nejbližší restaurace, zatímco druhá zůstala na staveništi a pojídala svůj většinou velmi chudý oběd. Většinou to byli ženatí muži, jimž ženy přinesly v ubohém nádobí polední polévku. Koncem týdne jich bylo stále víc. Proč, to

jsem pochopil později. Tak se politizovalo.

Někde stranou jsem vypil svou láhev mléka a snědl kousek chleba, studoval jsem opatrně své nové okolí, nebo jsem přemýšlel o svém bědném osudu. Přesto jsem slyšel víc než dost, také se mi zdálo, že se ke mně úmyslně přiblížili, aby mě podnítili k vyjádření stanoviska. To, co jsem uslyšel, bylo každopádně toho druhu, že jsem se krajně rozčílil. Všechno se tu odmítalo: národ, jako vynález "kapitalistických" tříd - jak často jsem tam musel vyslechnout to slovo "vlast jako nástroj buržoazie k vykořisťování dělnictva", autorita zákona jako prostředek k utlačování proletariátu, škola jako instituce k výchově otrockého materiálu, ale také otrokářů, či konfese jako prostředek k ohlupování lidu určeného k vykořisťování, morálka jako znamení hloupé beránčí trpělivosti atd. Nebylo tu ale vůbec nic, co by nezatáhli do příšerně hlubokého bláta.

Nejprve jsem zkoušel mlčet. Pak už to nešlo. Zaujal jsem stanovisko a začal jsem odporovat. Tady jsem ovšem poznal, že to bylo beznadějné, pokud nemám alespoň určité znalosti bodů, o které jsme se přeli. Tak jsem začal pátrat v pramenech, ze kterých oni čerpali svou domnělou moudrost: Na řadě byly kniha za knihou, brožura za brožurou.

Na stavbě teď bylo často živo. Přel jsem se s nimi a den ode dne jsem byl lépe informován o jejich vědomostech než mojí protivníci sami. Až jednoho dne byl použít prostředek, který ovšem nejsnáze vítězí nad rozumem: teror a násilí. Několik protivníků mne nutilo, abych ihned opustil stavbu, nebo že mě shodí z lešení. Poněvadž jsem byl sám a odpor byl beznadějný, dal jsem přednost první radě.

Šel jsem naplněn odporem a zároveň tak uchvácen, že jsem nemohl nechat věc jen tak. Ne, po vzedmutí prvního rozhořčeni zvítězila opět tvrdohlavost. Byl jsem pevně rozhodnut jit přece jen znovu na stavbu. V tomto rozhodnutí mě posilovala nouze, která mne po několika týdnech, když jsem utratil svoji ušetřenou nepatrnou mzdu, pojala opět do své nemilosrdné náruče. Musel jsem chtě nechtě. A hra začala zase od začátku, aby skončila podobně jako předtím. Tehdy jsem zápasil ve svém nitru: Jsou ti lidé ještě hodni být příslušníky velkého národa?

Palčivá otázka: Bude-li zodpovězena kladně, nestojí boj o národ za námahu a oběti, které mají přinést ti nejlepší pro takové vyvrhely. Jestliže odpověď" zní "ne", pak už je v našem národě lidí.

S neklidnou sklíčenosti jsem viděl ve dnech hloubání a přemyšlení jak narůstá masa těch, kteří už nepatří ke svému národu, až se z nich stává hrozivá armáda.

Se zvláštními pocity jsem jednoho dne zíral na nekonečné zástupy vídeňských dělníků na masové demonstraci. Stál jsem tam skoro dvě hodiny a se zadrženým dechem jsem pozoroval obrovského lidského

draka, který se pomalu valil kolem. S úzkostlivou stísněností jsem konečně opustil náměstí a šel domů. Cestou jsem spatřil v trafice "Dělnické noviny", ústřední orgán staré rakouské sociální demokracie. V jedné laciné lidové kavárně, kam jsem často chodil číst noviny, ležely také, já jsem se dosud nemohl přimět dívat se do těch ubohých novin déle než dvě minuty. Jejich tón na mne působil jako duševní jed. Pod deprimujícím dojmem demonstrace mne vnitřní hlas poháněl, abych si tyto noviny jednou koupil a důkladně je pročetl. Večer jsem si je obstaral, přičemž jsem přemáhal prudký vnitřní hněv nad tím koncentrovaným roztokem lži. Nyní jsem každodenní četbou tohoto sociálně demokratického tisku studoval vnitřní podstatu těchto myšlenkových pochodů lépe než z celé teoretické literatury. Jaký to rozdíl mezi teoretickou literaturou s jejími typickými frázemi o svobodě, kráse a důstojnosti, mezi zavádějícími, zdánlivě nejhlubšími pravdami vyjadřujícími se hrou slov a odpornou humánní morálkou - to vše napsáno s železným čelem prorocké jistoty - a mezi brutálním, žádné podlosti se neštítícím denním tiskem, pracujícím s pomluvami a dosahujícím opravdu nebezpečné prolhanosti, tiskem, který hlásá spásu, učeni nového lidství! Jedno je určeno hloupým hejlům ze středních a přirozeně také z vyšších vrstev inteligence, to druhé je určeno masám.

Pro mne znamenalo zahloubání se do literatury a tisku tohoto učeni znovunalezení mého národa. Co pro mne bylo nejprve nepřekonatelnou propastí, nyní mělo být podnětem vřelé lásky jako nikdy dříve.

Jen blázen dokáže zatracovat oběť, zná-li obrovskou práci, jež byla vynaložena na otrávení této oběti. Čím více jsem se v dalších letech osamostatňoval, tím více se mi s rostoucí vzdáleností dařilo nacházet vnitřní příčiny sociálnědemokratických úspěchů. Též jsem chápal význam brutálního požadavku: jen rudé noviny, navštěvovat jen rudá shromáždění, číst rudé knížky atd. S plastickou jasností jsem měl před očima vynucený výsledek tohoto nesnášenlivého učení.

Psychika širokých mas není přístupná polovičatosti a slabosti.

Podobně jako žena, jejíž duševní pocity jsou méně určovány důvody abstraktního rozumu než nedefinovatelnou cituplnou touhu po další síle a která se proto raději skloní před silným, než aby ovládala slabocha. Davy milují také více vládce než prosebníka a vnitřně je uspokojuje učení, které vedle sebe netrpí žádné jiné než to, které schválí liberální svoboda, neví většinou, co si s ní má počít a cítí se dokonce trochu opuštěny,. Nestydatost duševního terorismu si uvědomuje jen málo, podobně jako pobuřující zneužívání lidské svobody a vůbec netuší vnitřní nesmyslnost celého učení. Vidi jen bezohlednou sílu a brutalitu cílevědomých výroků a před tou se nakonec vždy skloní.

Bude-li sociální demokracie konfrontována s učením pravdivějším, ale stejně brutálně realizovaným, toto učeni, i když po těžkém boji, zvítězí.

Pochopil jsem hanebný duševní teror, kterým působí toto hnutí zejména na měšťanstvo, které morálně ani fyzicky nezvládá takové útoky. Působí tak, že na znamení spustí bubnovou palbu Iží a pomluv proti nepříteli, který se jeví nejnebezpečnější, a to tak dlouho, dokud napadeny neztratí nervy. A jen aby už zase byl klid, je než viděný obětován.

Avšak klid ti bláhovci stejně mít nebudou. Hra začíná znovu a opakuje se tak často, dokud se strach z divokého psa nezmění v sugestivní ochromeni.

Poněvadž sociální demokracie zná z vlastní zkušenosti cenu víry, útočí proti těm, v jejichž bytosti větří něco z této zvláštní látky. A naopak chválí každého slabocha z druhé strany, tu opatrně, tu hlasitěji podle poznaných nebo domnělých duševních kvalit.

Méně se bojí bezmocného, slabého génia, než silné povahy, byť skromného ducha.

Nejnaléhavěji doporučují slabochy na duchu zároveň se slabochy fyzickými.

Umí vzbudit zdání, jako by se jen tímto způsobem udržel klid a zatím chytře a opatrně, ale přesto pevně získává jednu pozici za druhou, tu tichým vydíráním, tu skutečnou krádeží v okamžicích, kdy je obecná pozornost upoutána jinde a veřejnost buď nechce být rušena, anebo považuje záležitost za tak nepatrnou, že kvůli ní nechce vzbudit pozornost a podráždit zlého protivníka.

Je to taktika, které kalkuluje se všemi lidskými slabostmi, která musí skoro matematicky vést k úspěchu, pokud se ale i protivník nenaučí bojovat proti jedu zase jedem. Slabším povahám je třeba říci, že se tu jedná o bytí a nebytí. Neméně pochopitelný byl pro mne význam fyzického teroru proti jednotlivci, proti mase. I zde je přesná kalkulace psychologického účinku. Teror na pracovišti, v továrně, ve schůzovním lokále a při masové demonstraci je provázen úspěchem stále častěji, pokud proti němu nevystoupí stejně velký teror.

Pak ovšem strana začne naříkat, strašně křičet a volá o pomoc přesto, že odjakživa pohrdá státní autoritou, bude se ji s křikem dovolávat, aby většinou dosáhla za všeobecného zmatku skutečného cíle - totiž najít vyššího úředníka - troubu, který v hloupé naději, že si nakloní pro pozdější dobu obávaného protivníka, jí pomůže zdolat odpůrce tohoto světového moru.

Jaký dojem zanechá takový úspěch v myšlení širokých mas, přívrženců i protivníků, posoudí jen ten, kdo zná duši lidu ne z knih, nýbrž ze života. Neboť zatímco dosažené vítězství bude v řadách stoupenců chápáno jako

triumf práva ve vlastní věci, poražený protivník si většinou zoufá i nad zdarem dalšího odporu vůbec.

Čím více jsem poznával metody fyzického teroru, tím více jsem odprošoval ty statisíce, které mu podlehly.

Děkuji co nejvroucněji svému tehdy strastiplnému období, že mi vrátilo můj národ, že jsem se naučil rozlišovat oběti od svůdců. Neboť jinak než oběťmi výsledky tohoto svádění lidí nazvat nelze. Když jsem se snažil vykreslit v několika obrazech ze života "nejnižší" vrstvy, nebylo by to úplné bez zjištění, že i v těchto hloubkách jsem našel také světla: mimořádnou obětavost, nejvěrnější kamarádství, obzvláštní nenáročnost a zdrženlivou skromnost, zvláště pokud šlo o tehdy starší dělnictvo. Přestože se tyto ctnosti ztrácely u mladé generace stále víc a zejména vlivem velkoměsta, byli i zde mnozí, kteří měli naprosto zdravou krev a zvítězili nad sprostými ničemnostmi života. Když pak tito lidé, často dobrosrdeční a spořádaní, vstoupili ve své politické činnosti do řad smrtelných nepřátel našeho národa a pomohli jim sevřít řady, bylo to jen proto, že nepochopili a ani nemohli pochopit podlost nového učeni, že se nikdo nesnažil postarat se o ně a že sociální poměry byly v posledku silnější než všechna vůle, která snad i směřovala k opaku. Nouze, které jednoho dne tak či onak propadli, je zahnala nakonec do tábora sociální demokracie.

Poněvadž se měšťanstvo nesčetněkrát nejnešikovněji a nejnemorálnějším způsobem postavilo dokonce i proti všeobecně lidským a oprávněným požadavkům, aniž dosáhlo z tohoto postoje jakéhokoliv užitku, ba aniž užitku vůbec očekávat mohlo, byl i ten nejslušnější dělník z odborové organizace vehnán do politické činnosti.

Odpor dělníků, kteří jistě byli zpočátku nepřáteli sociálně demokratické strany, byl zlomen často nejnesmyslnějším způsobem, když měšťanské strany nepřistoupily na žádný jejich sociální požadavek. Prostě tupé odmítání všech pokusů o zlepšení pracovních poměrů, ochranných zařízení u strojů, zákaz dětské práce a ochrana žen alespoň v těch měsících, kdy nosily pod srdcem příštího soukmenovce - to vše dopomohlo sociální demokracii, která se s povděkem chytá každého žalostného případu, jak vehnat masy do svých sítí. Nikdy nemůže naše politické měšťanstvo své hříchy odčinit. Svým odporem proti každému pokusu o odstranění sociálních nešvarů rozsévalo nenávist a zdánlivě ospravedlňovalo tvrzeni úhlavního nepřítele národa, že jenom sociálnědemokratická strana zastupuje zájmy lidu.

Měšťanstvo tak vytvořilo v první řadě morální zdůvodnění faktické existence odborů, tedy organizace, která odjakživa byla největším náhončím politické strany.

V mých vídeňských učňovských letech jsem byl nucen zaujmout chtě

nechtě stanovisko k otázce odborů. Poněvadž jsem odbory považoval za neoddělitelnou součást sociálnědemokratické strany, bylo moje rozhodnutí rychlé - a nesprávné. Samozřejmě jsem je docela zamítl. Také v této tak nesmírně důležité otázce mne naučil sám osud. Výsledkem byla zásadní revize mého prvního úsudku. Ve dvaceti jsem se naučil rozlišovat mezi odbory jako prostředkem k obraně všeobecných sociálních práv pracujících k vybojování lepších životních podmínek a mezi odbory jako nástroje strany v politickém třídním boji.

To, že sociální demokracie chápala enormní význam odborů, ji zajistilo nástroj a úspěch. Měšťanstvo to nechápalo a to ho stálo politické postavení. Domnívalo se, že svým "odmítáním" udělá konec logickému vývoji. Aby tento vývoj nakonec ve skutečnosti vehnalo na nelogické cesty. Neboť to, že odborové hnutí je vlastně nepřátelské vlasti, je nesmysl a navíc nepravda. Správný je spíše opak. Je-li odborářská činnost zaměřena na zlepšení postavení toho stavu, který patři k základním pilířům národa, nepůsobí nepřátelsky vůči vlasti a státu, nýbrž působí "národně" v nejlepším smyslu tohoto slova. Pomáhá vytvářet sociální předpoklady, bez nichž není myslitelná všeobecná národní výchova. Získává tak největší zásluhu, neboť odstraňuje sociální nádory a tím se dostává na kobylku i duševním a tělesným původcům nemoci a přispívá tak ke všeobecnému zdraví národa.

Otázka jejich nutnosti je tedy vskutku zbytečná.

Pokud jsou mezi zaměstnavateli lidé s nízkým sociálním cítěním nebo dokonce lidé bez citu pro právo a spravedlnost, je nejen právem, ale i povinností jejich zaměstnanců, kteří jsou přece součástí našeho národa, chránit obecné zájmy proti hrabivosti nebo nerozumu jednotlivce, neboť národním zájmem je zachováni věrnosti a víry v jeden národní organismus stejně jako zachováni zdraví lidu.

Oboji je těžce ohroženo nezodpovědnými podnikateli, kteří se necítí být členy národního společenství. Z jejich špatné činnosti a hrabivosti vyrůstají velké škody do budoucna.

Odstranit příčiny takového vývoje znamená získat si zásluhu o národ a nikoliv naopak. Neříkejme přitom, že je na každém jednotlivci, aby vyvodil důsledky z faktického či domnělého bezpráví, jemu učiněného. Nikoliv! To je klam a je třeba v tom vidět pokus o odvedení pozornosti. Bud'to je odstranění špatných asociálních postupů v národním zájmu, nebo nikoliv. Jestliže ano, musíme s nimi bojovat takovými zbraněmi, které mají naději na úspěch. Jednotlivý dělník není ale nikdy schopen prosadit se proti moci velkého podnikatele, neboť se tu nemůže jednat o otázku vítězství vyššího práva - jelikož uznáním tohoto práva by se spor pro nedostatek jakékoli příčiny nekonal -jedná se o otázku vítězství větší

moci. v jiném případě by právní cítěni samo ukončilo čestným způsobem spor, nebo lépe řečeno, nikdy by nemohlo ke sporu dojít.

Ne, jestliže asociální nebo nedůstojné jednání s lidmi vyzývá k odporu, potom může být tento boj, pokud nejsou za účelem odstraněni těchto sporů vytvořeny zákonné soudní instituce, rozhodnut pouze větší mocí. Potom je ale samozřejmé, že proti jednotlivému subjektu, jímž je koncentrovaná síla podniku, musí vystoupit jako jednotlivý subjekt souhrnný počet zaměstnanců, jinak by již od počátku neměli žádnou šanci.

Tak může odborová organizace přispět k posílení sociální myšlenky v každodenní praxi a tím i k odstraněni příčin, které stále dávají podnět k nespokojenosti a stížnostem.

Že tomu tak není, je připisováno z velké části na účet těch, kteří kladli překážky každé zákonné regulaci sociálních nedostatků nebo ji svým politickým vlivem zamezili.

Tou měrou, jak politické měšťanstvo nechápalo, nebo spíš nechtělo chápat význam odborové organizace a stavělo se na odpor proti ní, ujala se jí sociální demokracie. Vytvořila tím předvídavě pevný, podklad, který se osvědčil už několikrát v kritických hodinách jako její poslední opora. Sociální demokracie nikdy nepomýšlela na zachováni původní úlohy profesního hnutí. Ne, na to ovšem nikdy nemyslela.

Za několik desítek let se pod zkušenou rukou stal z pomocného prostředku obrany sociálních lidských práv nástroj k rozbiti národního hospodářství. Zájmy dělníků jim v tom ani v nejmenším nebránily. Neboť i politicky poskytuje použití hospodářských nátlakových prostředků možnost kdykoli vydírat, pokud existuje nesvědomitost na straně jedné a hloupá beránčí trpělivost na straně druhé. To je něco, co v tomto případě platí na obou stranách.

Už na přelomu století přestalo odborové hnutí dávno sloužit svému původnímu úkolu. Rok od roku se tato organizace dostávala stale více do začarovaného kruhu politiky sociální demokracie, aby nakonec byla použita jako beranidlo třídního boje. Celému s námahou vybudovanému hospodářskému tělesu měla přivodit pád tím, že mu podkope základové zdi a poté by stejný osud očekával i stát. Zastupování všech důležitých potřeb dělnictva postupně přestávalo hrát roli, až nakonec politický důvtip usoudil, že je nežádoucí odstraňovat sociální a kulturní bídu širokých mas, protože pak vznik nebezpečí, že po uspokojení svých přání už nebudou moci být používány jakožto bojové oddíly, které bez odporu plní cizí vůli.

Vůdci třídního boje nakonec prostě jakékoliv blahodárné sociální zlepšení co nejrozhodněji odmítali a nejen to: postavili se rozhodně proti němu. O zdůvodnění tohoto zdánlivě nepochopitelného chování se nemuseli nikdy obávat. Tím, že se požadavky neustále stupňovaly, byla

možnost jejich splnění mizivá a masám se mohlo vždy namluvit, že se jedná o ďábelský pokus oslabit údernou sílu dělnictva, či ochromit ji jakýmsi směšným plněním jeho nejsvětějších práv. Nedivme se úspěchu, vždyť masa měla jen nepatrnou schopnost myslet.

V měšťanském táboře panovalo rozhořčení nad tak zřejmou prolhaností sociálnědemokratické, taktiky, ale nevyvodily se z toho ani nejmenší závěry pro nějakou směrnici postupu vlastního jednání. Právě obava sociální demokracie z jakéhokoliv skutečného pozvednutí dělnictva z hloubi jeho dosavadní kulturní a sociální bídy by musela vést k co největšímu úsilí v tomto směru, aby se postupně vyrazil nástroj z rukou vůdců třídního boje. To se však nestalo. Místo toho, aby sami zaútočili na protivníkovo postaveni, nechali se tlačit a strkat sem a tam až nakonec sáhli ke zcela nedostatečné výpomoci, která zůstala neúčinná, protože přišla pozdě, a jelikož byla bezvýznamná, dala se i lehko odmítnout. Tak zůstalo vpravdě vše při starém, jen nespokojenost byla větší než předtím.

Jako hrozivý mrak visely už tehdy "svobodné odbory" nad politickým horizontem a nad životem jednotlivců. Byly jedním z nejstrašnějších nástrojů teroru proti bezpečnosti a nezávislosti národního hospodářství, proti stabilitě státu a osobní svobodě.

Byly to odbory, které udělaly z pojmu demokracie odpornou a směšnou frázi, nesmrtelně zhanobily svobodu a bratrství větou "nechceš-li být soudruhem, tak ti lebku rozbijem". Tak jsem tehdy poznal tyto "přátele" lidstva. Během let se můj názor na ně rozšířil a prohloubil, měnit jsem ho nemusel. Čím více jsem nahlížel do vnější podoby sociální demokracie, tím větší byla má touha postihnout vnitřní jádro tohoto učení.

Oficiální stranická literatura mi v tom mohla jen málo pomoci. Co se tyk hospodářských otázek, je nesprávná ve svých tvrzeních a důkazech, pokud pojednává o politických cílech, je prolhaná. K tomu všemu jsem se cítil vnitřně zhnusen, zvláště novějším rabulistickým způsobem vyjadřování a způsobem výkladu. S obrovským množstvím slov nejasného obsahu nebo nesrozumitelného významu jsou sestavovány věty rádoby duchaplné leč nesmyslné. Jen dekadence naši velkoměstské bohémy se může cítit jako doma v tomto bludišti rozumu a vybírat z hnoje tohoto literárního dadaismu "vnitřní prožitek", podporována přitom příslovečnou skromností části našeho lidu, který v tom, co je mu nejméně srozumitelné, větří o to hlubší moudrost.

Avšak když jsem zvažoval teoretické nepravdy a nesmysly tohoto učeni se skutečnosti tohoto jevu, dostával jsem postupně jasný obraz jeho vnitřních záměrů. V takových hodinách se mne zmocňovaly smutné předtuchy a zlý strach. viděl jsem před sebou učení sestávající z egoismu a nenávisti, která může podle matematických zákonů vést k vítězství, avšak

zároveň s tím musí nutně přivodit konec lidstva.

Mezitím jsem se naučil chápat souvislost mezi tímto učením zkázy a podstatou národa, která mě byla do té doby taktéž neznámá . Pouze znalost židovstva samého poskytuje klíč k pochopení vnitřních a tím skutečných záměrů sociální demokracie. Kdo zná tento národ, tomu spadne z oči závoj mylných představ o cíli a smyslu této strany a z oparu a hry sociálních lží se mu zvedá rozšklebená tvář marxismu.

Je pro mne dnes těžké, ne-li nemožné říci, kdy mi slovo "Žid" dalo popud ke zvláštnímu zamyšlení. Z otcovského domu si vůbec nepamatuji, že bych kdy za otcova života toto slovo slyšel. Domnívám se, že by starý pan spatřoval už ve zvláštním zdůrazňováni tohoto označení nějakou kulturní zaostalost. Dospěl za svého života k více méně k světoobčanským názorům, které se i při nejpřísnějším národním smýšlení nejen udržely, ale ovlivnily i mě. Také ve škole jsem nenalezl žádný podnět ke změně převzatého obrazu. Na reálce jsem poznal jednoho židovského chlapce, se kterým jsme jednali opatrně, ale jen proto, že jsme mu - poučeni různými zkušenostmi - nijak zvlášť nedůvěřovali, nic mne však přitom nenapadlo a stejně tak i ostatní.

Teprve ve čtrnácti či v patnácti letech jsem častěji narazil na slovo Žid, částečně v souvislosti s politickými rozhovory. Pociťoval jsem vůči tomuto slovu lehkou nechuť a nemohl jsem se ubránit nepříjemnému pocitu, který se mne zmocňoval, když šlo o náboženské hašteření. Tu otázku jsem tenkrát nijak jinak nevnímal.

V Linci bylo jen velmi málo Židů. Během staletí se jejich zevnějšek poevropštil a zlidštil, ano dokonce jsem je považoval za Němce. Nesmyslnost této domněnky mi nebyla jasná, protože jediný rozlišovací znak jsem spatřoval v cizím náboženství. Jak jsem se domníval, byli právě za to pronásledováni a proto můj nesouhlas s negativními výroky o nich přerostl téměř v odpor. O tom, že existují programoví protivníci Židů, jsem neměl vůbec potuchy. Pak jsem přišel do Vídně.

Zaujatý množstvím dojmů z architektury, deptán tíhou svého osudu, neměl jsem zpočátku oči pro vnitřní rozvrstveni lidu v obrovském městě. Přestože měla Vídeň v těchto letech dva miliony obyvatel, z toho téměř dvě stě tisíc Židů, neviděl jsem je. Moje oči a mé smysly byly v prvních týdnech příliš zaměstnány vnímáním hodnot a myšlenek. Teprve až se pozvolna vracel klid a vzrušený obraz se začal jasnit, rozhlížel jsem se ve svém novém světě důkladněji a narazil jsem i na židovskou otázku.

Nechci tvrdit, že způsob, jakým jsem se s nimi seznámil, byl obzvláště příjemný. Ještě jsem viděl v Židech jen vyznání a odmítal jsem z důvodu lidské tolerance náboženské třenice i v tomto případě. Tón, který přinášel antisemitský list "Wiener Presse", jsem považoval za nedůstojný kulturní

tradice velkého národa. Tísnila mne vzpomínka na jisté události ve středověku a byl bych nerad, aby se opakovaly. Poněvadž zmíněné noviny nebyly nijak vynikající - odkud to přišlo, sám jsem tehdy nevěděl - ale viděl jsem v nich spíše produkty zlé závisti než výsledky nějakého záhadného, i když nesprávného názoru.

Toto mé míněni potvrdila neskonale důstojnější forma, jakou na tyto útoky odpovídal opravdu velký tisk, nebo se o nich vůbec nezmiňoval a dělal, jako by vůbec nebyly - což se mi jevilo obzvlášť záslužným. Četl jsem horlivě takzvaný světový tisk ("Neue Freie Presse", "Wiener Tagblatt" atd.) a byl jsem udiven rozsahem toho, co nabízel čtenáři i objektivností jednotlivých článků. Oceňoval jsem vybraný tón, jen někdy jsem byl vnitřně nespokojen nebo nepříjemně dotčen přepjatým stylem. Ale to vše možná spočívalo ve vzletnosti celého světového města. Poněvadž jsem tehdy Vídeň za takové město považoval, dovolil jsem si dané vysvětleni považovat za omluvu.

Co mne ale opakovaně odrazovalo, byla nedůstojná forma, kterou tento tisk pochleboval dvoru. Nebylo snad události v Hofburgu, která by nebyla čtenáři sdělována v tónech uneseného nadšení, zvláště jednalo-li se o "nejmoudřejšího monarchu" všech dob, která byla jako tokání tetřeva. Pro mne to bylo jasné. Liberální demokracie se tím v mých očích pošpinila. Ucházet se o přízeň tohoto dvora a ještě v tak nevhodných formách znamenalo vydávat všanc důstojnost národa.

To byl první stín, který zkalil můj duševní vztah k "velkému'" vídeňskému tisku. Jako vždy sledoval jsem také ve Vídni všechny velké události v Německu s velkým zápalem, lhostejno, zda šlo o politické nebo kulturní otázky. V hrdém obdivu jsem porovnával vzestup říše s chřadnoucím rakouským státem. Jestliže však zahraničněpolitické dění vzbuzovalo obecnou hrdost, tak vnitropolitický život nebyl až tak potěšující a přinášel často chmurné obavy. Neschvaloval jsem boj, který se tehdy vedl proti Vilémovi II. Viděl jsem v něm nejen německého císaře, nýbž v prvé řadě tvůrce německého loďstva. Zákaz projevu, který uložil císařovi říšský sněm mne mimořádně rozčílil, protože podle mne pocházel z míst, která k tomu v mých očích skutečně neměla žádnou příčinu. Tito houseři toho nakejhali přece za jediné zasedací období tolik, že se to nepodařilo ani za staletí celé dynastii císařů, počítaje v to i nejslabší období.

Byl jsem rozhořčen, že ve státě, kde si nárokoval slovo a kritizoval každý poloblázen, ano a byli tací dokonce i v říšském sněmu jako zákonodárci, mohl nositel císařské koruny dostávat "nařízeni" od nejslabší instituce a žvanírny všech dob.

Byl jsem ale ještě více pobouřen, že noviny "Wiener Presse", které se co

nejponíženěji klaněly i poslední dvorní kobyle a náhodné její zavrtění ocasem je vyvádělo z míry, nyní se starostlivou tváří, ale jak se mi zdálo, se špatně skrývanou zlomyslností, vyjadřovaly pochybnosti vůči německému císaři. Nešlo o vměšování se do poměrů Německé říše, Bůh chraň, ale tím, že se tak "přátelským" způsobem vkládal prst do těchto ran, plnily přece povinnost, kterou ukládá duch vzájemného svazku - jak se dá opačně také vyhovět novinářské pravdě, atd. A tento prst vrtal v ráně po libosti.

V takových případech mi stoupala krev do hlavy. To bylo podnětem k tomu, abych se pozvolna začal dívat na velký tisk pozorněji. Musel jsem uznat, že jediný z antisemitských novin "Deutsches volksblatt" se v podobných záležitostech choval rozumněji.

Co mi ještě šlo na nervy, byl odporný kult Francie, který už tehdy tento velký tisk pěstoval. Člověk se musel přímo stydět, že je Němec, když četl tyto odporně sladké chvalozpěvy na "velký kulturní národ". Toto ubohé pochlebování Francouzům mne často přinutilo odložit tyto "světové noviny'. Vůbec jsem často sahal po listu "Volksblatt", který byl ovšem mnohem menší, nicméně mi připadal v těchto věcech trochu čistší. S ostrým antisemitským tónem jsem souhlasil, avšak četl jsem také tu a tam zdůvodnění, které mne přinutilo přemýšlet.

Na každý pád jsem poznával při takových příležitostech pomalu muže a hnutí, které tehdy určovalo osud Vídně: Dr. Karl Lueger a křesťanskosociální strana.

Když jsem přišel do Vídně, byl jsem jejich nepřítelem. Ten muž a to hnutí byli v mých očích "reakční". Obvyklý cit pro spravedlnost musel ale tento úsudek změnit tou měrou, jak jsem dostával příležitost poznat muže a dílo, a pomalu přerůstalo spravedlivé ocenění v obrovský obdiv. Dnes vidím v tomto muži ještě více než dříve v největším německém starostovi Vídně všech dob.

Kolik mých původních názorů se změnilo? Antisemitismus, to byla to asi moje nejtěžší proměna vůbec. Představovala většinu vnitřních duševních bojů a teprve po několikaměsíčním zápase mezi rozumem a citem, začalo převažovat vítězství rozumu. O dva roky později rozum následoval cit a stal se od té, doby jeho nejvěrnějším strážcem a varovatelem.

V době tohoto trpkého z pasu mezi duševní výchovou a chladným rozumem mi poskytoval neocenitelné služby v názorném, vyučování vídeňské ulice. Přišla doba, kdy jsem už nebloudil slepě po obrovském městě jako v prvních dnech, nýbrž prohlížel jsem si otevřenýma očima všechno - kromě staveb i lidi. Když jsem se jednou tak potoulal po vnitřním městě, narazil jsem náhle na zjev v dlouhém kaftanu s černými loknami. Moje první myšlenka byla: Je to také Žid? Tak ovšem v Linci

Židé nevypadali. Pokradmu a opatrně jsem muže pozoroval, ale čím déle jsem zíral do toho cizího obličeje a zkoumal pátravě jeho tahy, změnila se v mém mozku první otázka v jinou: Je to také Němec?

Jako vždy v takových případech jsem se pokoušel odstranit pochybnosti pomocí knih. Koupil jsem si tehdy za pár haléřů první brožury ve svém životě. Bohužel vycházely všechny ze stanoviska, že čtenář do jisté míry židovskou otázku zná a dokonce ji chápe, avšak jejich tón byl většinou takový, že pochybnosti přicházely částečně ze zploštělých a krajně nevědeckých tvrzení tam uváděných.

Vrátil jsem se zase o týdny, ba dokonce měsíce zpět. Věc se mi zdála tak nehorázné obvinění, tak nesmírně, že mě trápila obava, abych se nedopustil bezpráví a zase jsem byl sklíčený a nejistý.

Přirozeně jsem už nemohl dost dobře pochybovat o tom, že se zde nejedná o Němce zvláštního vyznání, nýbrž o národ jako takový, od té, doby, co sem se začal zabývat touto otázkou a zaměřil svoji pozornost na Židy, jevila se mi Vídeň v jiném světle než dříve. Ať jsem šel kamkoli, viděl jsem jen Židy a čím více jsem jich viděl, tím více se v mých očích odlišovali od jiných lidí. Zvláště vnitřní město a okresy na severu od Dunajského kanálu se hemžily lidem, který se lišil už zevnějškem.

Ale i kdybych ještě pochyboval, pochyby zmizely s konečnou platnosti, a to v důsledku postoje části Židů samých. Jejich velké hnutí, které ve Vídni nemělo málo stoupenců, vystupovalo co nejostřeji za stvrzení národního charakteru Židů: za sionismus. Zdálo se sice, jakoby jen část Židů schvalovala toto stanovisko a velká většina takové stanovisko odsuzovala a dokonce vnitřně odmítala, ale při bližším pohledu se toto zdání rozletělo jako nepříjemné výpary na čistě účelové výmluvy, neřkuli lhaní. Vždyť takzvané židovské liberální smyšlení neodmítalo přece sionisty jako Židy, ale asi jako Židy s nepraktickým, dokonce snad nebezpečným veřejným vyznáváním svého židovství. Na jejich vnitřní soudružnosti se tím ale nic neměnilo. Tento zdánlivý boj mezi sionisty a liberálními Židy mi byl vbrzku protivný, byl přece veskrze nepravdivý, tedy prolhaný a tudíž se málo hodil k hlásané mravní výši a čistotě tohoto národa. Vůbec ona morální a čistota tohoto národa byla věda sama pro sebe. Že se nejednalo o žádné milovníky vody, to bylo vidět už na jejich zevnějšku, i když člověk přimhouřil obě oči. Později mi bylo někdy zle ze z pachu těchto kaftanů. K tomu ještě musíme přičíst jejich špinavé oblečení a málo rekovný zjev.

To vše nemohlo působit přitažlivě, člověk musel být zhnusen, když kromě tělesné nečistoty objevil najednou morální špínu tohoto vyvoleného národa.

Pomalu jsem zakrátko o ničem jiném tolik nepřemyslel, jako o druhu

činnosti Židů v určitých oblastech. Nebylo neřádstva v jakékoliv formě, žádná nestydatost, především v kulturním životě, na nichž by se byl nepodílel alespoň jeden Žid. I když se řízlo do takového nádoru opatrně, našel se Žiďáček jako červ v hnijícím těle, často zcela oslněn náhlým světlem.

Bylo to těžké obviněni, kterého se dostalo v mých očích Židům, když jsem poznal jejich činnost v tisku, umění, literatuře a divadle. Tomu už nemohlo pomoci žádné jímavé ujišťování. Stačilo prostudovat plakáty, které nesly jména duševních tvůrců těchto hrozných filmových a divadelních slátanin, které tu byly vychvalovány, aby se člověk se na delší dobu zatvrdil. To byl mor, duchovní mor, horší než kdysi černá smrt, kterou tu byl infikován národ. A jaké množství tohoto jedu se vyrábělo a šířilo! Přirozeně, čím je duševní a kulturní úroveň takového výrobce umění nižší, tím neomezenější je jeho plodnost, až takový chlapík začne vrhat svoje neřádstvo jako katapult ostatním lidem do obličeje. Přitom ještě v neomezeném počtu, pomysleme jen, že příroda na jednoho Goetha vsadí do kožichu lidstva deset tisíc takových mazalů, kteří pak jako bacilonosiči nejhoršího druhu otravují lidstvo.

Bylo to hrozné, ale nedalo se přehlédnout, že právě Žid byl vybrán přírodou na tuto úlohu v přehojném množství. Musí se hledat jeho vyvolenost právě v tom?

Začal jsem tehdy zkoumat pečlivě jména všech výrobců těchto nečistých produktů ve veřejném kulturním životě. Výsledkem byl můj stále horší postoj k Židům. Mohl jsem se tomuto pocitu tisíckrát vzpírat, závěry musel udělat rozum. Nelze popřít fakt, že devět desetin veškeré literární špíny, uměleckého kýče a divadelních hloupostí šlo na vrub národa, který čítá sotva setinu všech obyvatel v zemi, bylo to prostě tak.

Také sem začal zkoumat svůj milý "světový tisk" z tohoto hlediska. Čím hlubší byla sonda, tím víc se zmenšoval můj někdejší obdiv. Styl byl stále nesnesitelnější, musel jsem odmítnout plytký a mělký obsah, objektivita výkladu se mi zdála víc lživá než poctivá a pravdivá - ale autoři byli Židé. Tisíce věcí, které jsem dříve sotva viděl, se mi nyní zdály pozoruhodné, jiné zase, které mi kdysi daly podnět k přemýšlení, jsem se naučil chápat a porozumět jim.

Liberální smýšlení tohoto tisku jsem též viděl v jiném světle, vybraný tón odpovědí na útoky a jejich umlčováni se mi teď jevily jako chytrý a zároveň podlý trik, zaníceně psané kritiky byly určeny vždy židovskému autorovi a odmítnutí bylo určeno vždy jen Němci. Tichá popichováni proti Vilému II. se vyznačovala metodickou vytrvalostí, stejně jako doporučováni francouzské kultury a civilizace. Kýčovitý obsah novely se stal v mých očích neslušnosti a z řeči jsem slyšel tóny cizího národa,

smyslem toho všeho ale bylo Německu škodit, a to tak jasně, že to mohlo byt pouze záměrné.

Kdo ale měl na tom zájem? Byla to náhoda? Pomalu jsem pozbýval jistoty. Vývoj byl urychlen náhledem do řady jiných věcí. Bylo to obecné pojetí mravů a morálky velké části židovstva, veřejně projevované a okázalé. Tady opět poskytla ulice názorné vyučování, někdy velmi zlé.

Poměr Židů k prostituci a k obchodu s děvčaty se dal studovat ve Vídni tak, jako snad v žádném západoevropském městě, snad s výjimkou francouzských přístavních měst.

Když tak člověk chodil večer třídami a ulicemi v Leopoldstadtu, byl nechtíc svědkem výjevů, které zůstávaly z velké části německému lidu skryty. Až válka poskytla příležitost bojovníkům na východní frontě vidět něco podobného, lépe řečeno přinutila je dívat se.

Když jsem poprvé poznal Žida, chladného a nestydatého, jako dirigenta tohoto hříšného podnikání vyvrhelů velkoměsta, přeběhl mi mráz po zádech. Ale pak jsem vzplanul. Ted' už jsem se nevyhýbal probírání židovské otázky, ne, teď už jsem si to přál. Jak jsem se ale naučil hledat ve všech oborech kulturního a uměleckého života Žida, narazil jsem náhle na jedno místo, kde bych ho nikdy nečekal.

Tím, že jsem poznal Žida jako vůdce sociální demokracie, začaly mi padat klapky z očí. Skončil tím můj dlouhý vnitřní boj.

Už v každodenním styku s mými druhy v práci mi byla nápadná podivuhodná schopnost měnit se, se kterou zaujímali v časovém rozpětí několika dnů různá stanoviska, ba někdy dokonce v průběhu pouhých několika hodin. Nemohl jsem pochopit, jak lidé, kteří měli stále ještě rozumné názory, když byli mezi sebou, a okamžitě je ztratili pod vlivem masy. Bylo to často k zoufání. Když jsem po několikahodinových rozmluvách byl přesvědčen, že jsem už tentokrát konečně prolomil ledy, vysvětlil jim nějaký ten jejich nesmysl a těšil se ze srdce z úspěchu, musel jsem druhý den začít od začátku: všechno bylo marné. Jako věčné kyvadlo se vracely jejich nesmyslné názory zpět.

Přitom jsem všechno ještě nepochopil: nebyli spokojeni s osudem, který je tak často tvrdě tloukl, proklínali ho, nenáviděli podnikatele, ti se jim zdáli být nelítostnými strůjci jejich osudu, nadávali úřadům, které se v jejich očích nedovedly vcítit do jejich situace, demonstrovali proti cenám potravin a pro své požadavky šli do ulic, to vše se dalo ještě rozumem pochopit. Co ale zůstávalo nepochopitelné, byla bezmezná nenávist k vlastnímu národu, ostouzení jeho velikosti, špinění jeho dějin a házení bahna na jeho velké muže.

Tento boj proti vlastnímu druhu, vlastnímu hnízdu a domovu byl nesmyslný i nepochopitelný. Bylo to nepřirozené. Člověk se z toho mohl

přechodně uzdravit, avšak jen na dny, nanejvýš na týdny. Potkal-li člověk později někoho, kdo se domněle obrátil, byl zase stejný jako předtím. Nepřirozenost ho měla opět ve své moci.

Postupně sem poznával, že sociálnědemokratický tisk byl převážně řízen Židy, nepřipisoval jsem tomu však žádný zvláštní význam, bylo tomu tak i v jiných novinách. Nápadné bylo jen to, že ani jediný list, ve kterém byli Židé, nebyl skutečně list národní, a to národní ve smyslu mé výchovy a mého názoru. Přemohl jsem se a pokusil se číst tento druh marxistických tiskovin a můj odpor trvale vzrůstal. Pokusil jsem se poznat blíže výrobce těchto darebáckých slátanin. Byli to, počínaje vydavatelem, sami Židé. Vzal jsem si dosažitelné sociálnědemokratické brožury a vyhledal jména jejich autorů: Židé. Poznamenal jsem si jména téměř všech vůdců, daleko největší podíl měli opět příslušníci "vyvoleného národa", ať už se přitom jednalo o zástupce říšské, rady, nebo o tajemníky odborů, předsedy organizací nebo pouliční agitátory. Vyplýval z toho vždy stejný obraz. Jména jako Austerlitz, David, Adler, Ellenbogen atd. mi zůstanou v paměti navždy. Jedno mi bylo nyní jasné: strana, s jejíž drobnými představiteli jsem už měsíce tvrdě bojoval, byla, co se vedení týká, téměř výlučně v rukou cizího národa, to, že Žid není Němec, jsem už teď věděl s konečnou platnosti, šťasten a spokojen. Teprve teď jsem zcela poznal svůdce našeho národa. Už rok mého vídeňského pobytu stačil k tomu, abych nabyl přesvědčeni, že žádný dělník není tak umíněný, aby nepodlehl hlubším znalostem a vysvětlení. Stával jsem se pomalu znalcem jejich vlastního učeni a používal jsem ho jako zbraň v boji za mé vnitřní přesvědčeni. Úspěch byl teď skoro vždy na mé straně. Velké masy bylo možné zachránit, i když za cenu největších oběti co do času a trpělivosti.

Nikdy se ale nedal žádny Žid zbavit svého názoru. Byl jsem tehdy ještě dost dětinský a vysvětloval jsem jim šílenost jejich učení, mohl jsem se v jejich kroužku umluvit, domníval jsem se, že se mi musí podařit přesvědčit je o zhoubnosti jejich marxistického šílenství, ale dosáhl jsem jen opaku. Zdálo se, že rostoucí pochopení ničivého vlivu sociálnědemokratických teorií a jejich realizace slouží jenom k posíleni jejich odhodlání. Čím více jsem se s nimi přel, tím více jsem poznával jejich dialektiku. Nejprve počítali s hloupostí svého protivníka a pak - když nebylo východiska - prostě dělali hloupé ze sebe. Když jim to nepomohlo, tak správně neporozuměli nebo přeskočili ihned na jinou oblast, říkali pouhé samozřejmosti nebo je přijali a zase ihned převedli na podstatně odlišnou látku, při přistižení se odpovědi vyhnuli a nic přesného nevěděli. Ať člověk zaútočil na takového apoštola kdekoli, v ruce zůstal medúzovitý sliz. Ten tekl mezi prsty, aby se v příštím okamžiku zase spojil dohromady. Jestliže ho člověk porazil zničujícím způsobem a on pozorován okolím nemohl

jinak než souhlasit a zdálo se, že se člověk dostal alespoň o krok dál, byl nazítří údiv veliký. Žid ze včerejška nevěděl už ani to nejmenší, vypravoval svůj starý zlořád, dělal jako by se nic nestalo, nemohl si vzpomenout vůbec na nic kromě toho, že správnost svého tvrzení včera dokázal.

Někdy jsem trnul. Co víc obdivovat - jejich hbitý jazyk nebo umění lhát. Začínal jsem je pomalu nenávidět. Dobré na tom bylo, že stejnou měrou jak mi padli do oka nositelé nebo alespoň šiřitelé sociální demokracie, rostla moje láska k mému národu. Kdo by také mohl při ďábelské obratnosti těchto svůdců proklínat ubohou oběť. Jak těžké bylo pro mne zvládnout dialektickou obratnost této rasy! Jak marný byl úspěch u lidí, kteří obrátí pravdu v ústech, popřou hladce právě vyslovené slovo, aby se ho už v příštím okamžiku zmocnili sami.

Ne. Čím více jsem poznával Židy, tím více jsem musel odpouštět dělníkovi. Největší vinu v mých očích neměl dělník, nýbrž všichni ti, kteří se nesnažili ustrnout se nad ním, s železnou spravedlností dát synovi národa co mu náleží a svůdce a kazatele zhouby přitlačit ke zdi.

Zkušenosti všedního života mně daly podnět k pátrání po pramenech marxistického učení. Jeho působení mi bylo dopodrobna jasné,ě pohledu se denně jevil jeho úspěch, následky jsem si při troše fantazie uměl představit. Zbývala ještě otázka zda zakladatelé předpokládali výsledek svého výtvoru v jeho závěrečné podobě, nebo zda se stali sami obětí omylu. Podle mého soudu bylo možné obojí. V prvním případě bylo povinností každého myslícího člověka pronikat do fronty neblahého hnutí a tak snad přece zabránit nejhoršímu. Jinak ale museli být někdejší původci této nemoci národů skuteční ďáblové, neboť jen v hlavě obludy, ne člověka, mohl vzniknout plán této organizace, jejíž činnost musela vést ve svém závěru ke zhroucení lidské kultury a ke zpustošení světa. Poslední záchranou v tomto případě zůstával boj, boj všemi prostředky, které si lidský duch, rozum a vůle mohou představit, bez ohledu na to, komu pak osud přihodí na misku vah své požehnání.

Začal jsem se důvěrněji seznamovat se zakladateli tohoto učení a studovat základy hnutí. Že jsem se dostal k cíli dříve, než jsem doufal, za to vděčím své znalosti židovské otázky, i když tehdy ještě nepříliš důkladné. To mi umožnilo praktické porovnání skutečnosti s teoretickými žvásty apoštolů, tj. zakladatelů sociální demokracie, naučil jsem se rozumět řeči židovského národa: ten mluví, aby skryl nebo alespoň zastřel myšlenky, jeho cíle nenajdeme v řádcích knih, ty dřímají pěkně ukryty mezi nimi.

Byla to doba největší přeměny, kterou jsem musel ve svém nitru prodělat. Ze slabého světoobčana jsem se stal fanatickým antisemitou.

Ještě jednou, a to naposledy, mne přepadly pochybovačné a skličující

myšlenky. Když jsem zkoumal dlouhá období dějin lidstva a působení židovského národa v nich, vyvstala najednou úzkostná otázka, zda si snad nevyzpytatelný osud z důvodu nám neznámým přece jen nepřeje konečné vítězství tohoto malého národa? Měl snad být tomuto národu přiřknut svět jako odměna? Máme objektivní právo pro boj za naši sebezáchovu, anebo je i toto v nás pouze subjektivně zdůvodněno?

Zatímco jsem se zahloubal do marxistického učení a působeni židovského národa podrobil klidnému a jasnému zkoumání, osud sám mi dal odpověď.

Židovské marxistické učení odmítá aristokratický princip přírody a klade namísto věčného privilegia síly a moci masu a její mrtvou váhu. Popírá tedy v člověku význam národa i rasy a tím odebírá lidstvu předpoklad existence a kultury. Toto by jako základ univerza vedlo myšlenkově k zániku každého pro lidi pochopitelného řádu. A tak jako v tomto největším poznatelném organizmu mohl být výsledkem realizace takového zákona pouze chaos, tak pro Zemi a obyvatele této hvězdy by to znamenalo jejich zánik.

Zvítězí-li Žid se svým marxistickým vyznáním víry nad národy světa, jeho korunou bude pohřební věnec lidstva a tato planeta poputuje vesmírem zase bez lidí, jako kdysi před miliony let.

Věčná příroda msti neúprosně překročení svých přikázání. Věřím dnes, že jednám v duchu všemohoucího Stvořitele: Tím, že se bráním Židovi, bojuji za dílo Pána.

3. kapitola

VŠEOBECNÉ POLITICKÉ ÚVAHY Z MÉ VÍDEŇSKÉ DOBY

Dnes jsem přesvědčen, že - s výjimkou zcela mimořádného nadání - muž nemá být veřejně činný v politice před svým třicátým rokem. To proto, že až do této doby si vytváří obecnou platformu, ze které zkoumá různé politické problémy a stanoví svůj vlastní postoj k nim. Teprve po získání základního světového názoru a tím i stálosti vlastního pojetí jednotlivých otázek má nebo smí se muž vnitřně politicky vyzrálý podílet na politickém vedeni obce.

Není-li tomu tak, vydává se v nebezpečí, že své dosavadní stanovisko bude muset jednoho dne v zásadních otázkách změnit, anebo proti svému vědomi a svědomí setrvat na stanovisku, které rozum a přesvědčení dávno odmítají. v prvním případě je to trapné pro něho osobně, poněvadž teď sám kolísá a právem už nemůže očekávat, že mu jeho stoupenci budou stejně pevně věřit jako předtím, pro ty, které řídí, vede takový pád jejich vůdce k bezradnosti a nezřídka k pocitu určitého zahanbení i vůči těm, proti kterým bojuje. v druhém

případě nastává to, co dnes tak často vidíme: tou měrou, jak vůdce sám už nevěří tomu, co říká , je jeho argumentace prázdná a plytká, ale zato vulgárnější ve volbě prostředků: Zatímco on sám už nepomýšlí na vážnou obranu svého politického přesvědčeni (člověk přece neumírá za něco, čemu sám nevěří), požadavky na jeho stoupence rostou a jsou stále nestydatější, až on nakonec obětuje poslední zbytek svého vůdcovství a skončí u politiků, to znamená u dolního druhu lidí, jejichž jediným smýšlením je bezcharakternost spolu s drzou dotěrností a s často neslušně vyvinutým uměním lhát.

Dostane-li se naneštěstí pro slušné lidi takový chlapík do parlamentu, musíme už od počátku vědět, že podstata politiky spočívá pro něj pouze v heroickém boji o trvalé vlastnictví této láhve s mlékem pro jeho život a rodinu. Čím více potom jeho žena a děti na této lahvi lpí, tím urputněji bude bojovat o svůj mandát. Každý jiný člověk s politickými instinkty se už proto stává jeho osobním nepřítelem, v každém novém hnutí větří možný počátek svého konce a v každém větším muži další nebezpečí.

O tomto druhu parlamentních štěnic promluvím ještě důkladněji. I třicetiletý muž se bude muset v životě ještě hodně učit, ale bude to pouze doplnění a výplň rámce, který mu stanový jeho zásadní světonázor. Jeho učení už nebude žádným přeškolováním, nýbrž doškolením a jeho stoupenci nebudou muset propadat stísněnému pocitu, že jím byli dosud špatně vedeni, nýbrž naopak: patrný růst vůdce jim poskytne uspokojení, poněvadž jeho učeni znamená jen prohlubování jejich vlastního názoru. To ale je v jejich očích důkazem správnosti názoru dosavadního. Vůdce, který poznal nesprávnost platformy svých obecných politických názorů a musí ji tedy opustit, jedná rozumně pouze tehdy, je-li ochoten vyvodit z poznání dosavadních chybných názorů poslední důsledek. Musí v tomto případě odstoupit od výkonu další politické činnosti. Protože se už jednou zmýlil v základních poznatcích, může se to stát i podruhé. V žádném případě už nemá právo požívat důvěry spoluobčanů nebo ji dokonce vyžadovat. Jak málo se ovšem dnes taková slušnost vyskytuje, o tom svědčí celková zvrhlost lůzy, která se v této době cítí být povolána "dělat" do politiky. Sotva kdo z nich je k tomu povolán.

Kdysi jsem se vyhýbal veřejným vystoupením, i když myslím, že jsem se zabýval politikou víc než mnozí jiní. Jen v nejužším kruhu jsem mluvíval o tom, co hýbalo mým nitrem nebo co mne přitahovalo. Tyto promluvy v úzkém kruhu měly v sobě mnoho dobrého: naučil jsem se sice méně "mluvit", ale zato poznávat lidi v jejich často neskutečně primitivních názorech a námitkách. Přitom jsem neztrácel čas a možnost školit se a dál se vzdělávat. Příležitost k tomu nebyla nikde v Německu tak příznivá, jako ve Vídni.

Všeobecné politické myšleni bylo ve staré podunajské monarchii zprvu větší a rozsáhlejší než ve starém Německu téže doby, s výjimkou části Pruska, Hamburku a pobřeží Severního moře. Pod označením "Rakousko' chápu v

tomto případě ono území habsburské říše, které diky Německému osídlení nejenže dalo historický podnět k vytvoření tohoto státu, ale výhradně toto obyvatelstvo mělo potřebnou sílu, která tomuto politicky a kulturně tak umělému útvaru dávala po mnoho staletí vnitřní kulturní život. Postupem doby závisel stát a jeho budoucnost stále více na udržení tohoto zárodku budoucí říše.

Jestliže dědičné země tvořily srdce habsburské říše, které hnalo čerstvou krev do krevního oběhu státního a kulturního života, pak Vídeň byla mozkem a vůlí zároveň.

Už ve vnější okázalosti Vídně spočívala síla vládnoucí královny, která sjednocovala tento národnostní konglomerát, aby nádherou a vlastní krásou dala zapomenout na zlé příznaky stáří celého státu. Až říší zmítaly krvavé boje jednotlivých národností, cizina a zvláště Německo vidělo pouze přívětivý obraz tohoto města. Klam byl o to větší, že Vídeň prožívala v té době již svůj poslední a největší viditelný rozmach. Pod vedením vskutku geniálního starosty ožila úctyhodná rezidence císaře staré říše ještě jednou zázračným mladým životem. Poslední velký Němec, kterého zrodil národ kolonistů východní Marky, nepatřil oficiálně do řad takzvaných "státníků, avšak tím, že tento Dr. Luear jako starosta "říšského hlavního a rezidenčního města Vídně" podával jeden nevídaný výkon za druhým a lze říct ve všech oblastech komunálního hospodářství a kulturní politiky, posílil srdce celé říše a oklikou se vlastně stal větším státníkem než všichni tehdejší takzvaní "diplomaté" dohromady.

Jestliže se mnohonárodnostní země jménem "Rakousko" přece jen zhroutilo, nemluví to proti politickým schopnostem Němectví ve staré východní Marce, nýbrž byl to nutný výsledek nemožnosti udržet natrvalo pomoci deseti milionů lidí padesátimiliónový stát různých národností, k čemuž nebyly dány včas naprosto přesné podmínky. Rakouský Němec myslel víc než ušlechtile. Byl vždy zvyklý žít v rámci velké říše a neztratil nikdy cit pro úkoly s tím spojen,. Byl jediný v tomto státě, kdož viděl za hranicemi té které korunní země ještě hranice říše, když ho osud oddělil od společné Německé vlasti, stále se ještě pokoušel zvládnout obrovsky úkol: udržet pro němectví to, co si jeho předkové kdysi v nekonečných bojích vybojovali na východě. Přitom je třeba uvážit, že se tak mohlo stát pouze rozdělenou silou: srdce a vzpomínky těch nejlepších nikdy nepřestaly cítit se svou společnou mateřskou zemi, jejíž zbytek teď zůstal domovem.

Už všeobecný obzor rakouských Němců byl poměrně široký. Jejich hospodářské vztahy zahrnovaly často téměř celou mnohotvárnou říši. Téměř všechny velké podniky byly v jejich rukou, řídící personál, technici a úředníci se většinou rekrutovali právě zde. Byli také nositeli zahraničního obchodu, pokud židovstvo nevztáhlo ruku na tuto pravlastní doménu. Politicky drželi stát ještě pohromadě. Služba v armádě vedla do dáli za těsné hranice domova.

Rakousko-německý rekrut narukoval patrně k Německému regimentu, ale regiment mohl být ležením v Hercegovině zrovna tak jako ve Vídni nebo v Haliči. Důstojnický sbor byl stále ještě německý, vyšší úřednictvo převážně také. Německé byly i uměni a věda. Nehledě na kýč nejnovějších uměleckých směrů, jehož produkci by bez problémů zvládl i národ negrů. Pouze Němec byl vlastníkem a šiřitelem skutečného uměleckého smýšleni. v hudbě, architektuře, sochařství a malířství byla Vídeň nevyčerpatelnou studnicí, která, aniž kdy vyschla, zásobovala celou monarchii.

Němci byli také nositeli veškeré zahraniční politiky, odhlédneme-li od několika Maďarů. Přesto byl marný každý pokus udržet tuto říši, poněvadž chyběl zásadní předpoklad pro to, aby mohl rakouský mnohonárodnostní stát existoval, jediná možnost, jak překonat odstředivé síly jednotlivých národností je uřídit stát centrálně a tak ho také vnitřně organizovat, neboť jinak není stát myslitelný.

V různých světlých okamžicích přišlo pochopení z "nejvyšších míst" pouze proto, aby bylo většinou v krátké době zase zapomenuto nebo jako těžko proveditelné odsunuto stranou. Jakákoliv myšlenka více federativního uspořádání říše se musela nutně minout účinkem, protože chyběl zárodek silné státní zastřešující moci. K tomu přistupovaly ještě další podstatné, vnitřní předpoklady rakouského státu a to vztahy k Německé říši v Bismarkově pojetí. V Německu se jednalo pouze o překonání politických tradic, protože společný kulturní základ tu byl vždy. říše zahrnovala především příslušníky jednoho národa, pomineme-li pramalých cizích střípků.

V Rakousku tomu bylo naopak. Tady neexistovala politická vzpomínka na vlastni velikost jednotlivých zemí - s výjimkou Maďarska - buď to vůbec, nebo byla houbou času smazána nebo přinejmenším rozmazána a nezřetelná. Zato se vyvinuly v tomto století nacionalismu v různých zemích národnostní síly, jejichž překonání bylo o to těžší, že se na okrajích monarchie začaly tvořit národní státy, spřízněné s jednotlivými rakouskými národnostními střípky rasově a měly tedy větší přitažlivost, než tomu bylo možné naopak pro rakouské Němce. Sama Vídeň už nemohla natrvalo v tomto boji obstát. S rozvojem Budapešti jako velkoměsta dostala Vídeň soupeřku, jejímž cílem už nebyla celá společná monarchie, ale posílení jedné její části. V krátké době měla následovat Praha, potom Lvov, Ljubljana atd. Se vzestupem těchto kdysi provinčních měst na velkoměsta jednotlivých zemí se vytvářela také střediska jejich kulturního života. Tím se dostalo národněpolitickým instinktům duchovni základny a duchovního prohloubení. Jednou musel přijít okamžik, kdy tyto hnací síly se staly silnější než síla společných zájmů a Rakousko bylo ztraceno. Průběh tohoto vývoje je možné sledovat od smrti Josefa II. Tempo tohoto vývoje bylo závislé na řadě faktorů, které spočívaly zčásti v monarchii samé, zčásti byly výsledkem zahraničněpolitického postavení říše.

Jestliže vůbec byla vůle začít boj za udržení tohoto státu a zvítězit v něm, potom mohla vést k cíli pouze bezohledná a vytrvalá centralizace. Bylo třeba zásadně stanovit jednotný úřední státní jazyk, který zdůrazňuje čistě formální sounáležitost a která představuje technický pomocný prostředek, bez nějž nemůže jednotný stát existovat. Rovněž tak škola a vyučování mohly jen tímto způsobem vypěstovat jednotné státní smýšleni. Toho se nedalo dosáhnout jednou za deset nebo dvacet let, nýbrž se muselo počítat ve staletích, tak jako ve všech kolonizátorských otázkách, kde je důležitější vytrvalost než síla okamžiku.

Rozumí se samo sebou, že jak státní správa tak i politické vedení by musely být vykonávány přísně jednotně.

Bylo pro mne nesmírně poučné zjistit, proč se tak nestalo, nebo lépe řečeno, proč to nebylo učiněno. Jen ten, kdo zavinil toto opomenutí, měl vinu na zhroucení Rakouska.

Staré Rakousko bylo více než jiný stát vázáno na rozsah svého řízení. Neboť tady chyběl fundament národního státu, který má v síle národa stále ještě moc, jež ho udrží i když selže vedení. Jednotný národní stát může někdy díky přirozenému konservatismu svého obyvatelstva a s ní spojená odolnosti snášet kupodivu velmi dlouhá období nejhorší správy a vedení státu, aniž by se tím nějak vnitřně zhroutil. Je to jako by v takovém těle už nebyl duch, jako by byl mrtev, odumřel, až se najednou domněle mrtvá opět zvedne a dá ostatnímu lidstvu znamení své nezničitelné životní síly.

Jinak je tomu ale v říši, která sestává z různých národů a nedrží ji pohromadě společná krev, nýbrž společná pěst. Tady každá slabost vedení nekončí zimním spánkem státu, ale probuzením všech individuálních instinktů, jež jsou v krvi a nemohly se v předchozí době rozvíjet. Jen staletí společné výchovy, společné tradice, společné zájmy atd. mohou zmírnit toto nebezpečí. Proto jsou takové státní útvary - čím mladší jsou - více závisle na moci vedení a často, jako dílo význačných násilníků a hrdinů ducha, se již po smrti svého velkého zakladatele rozpadají. Ale ani po staletích trváni není toto nebezpečí překonáno, jen dřímá, aby se najednou probudilo, jakmile slabost společného vedení, síla výchovy a vznešenost tradice už nemohou přemoci rozmach touhy různých kmenů po vlastním životě.

Je tragickým osudem Habsburského Domu, že toto nepochopil. Jen jednomu z nich ukázal osud pochodní na budoucnost jeho země, potom však tato pochodeň uhasla navždy.

Josef II., římský císař národa německého, si uvědomoval s velkými obavami, že jeho dům, vytlačený na samý okraj říše, by jednoho dne zmizel ve víru Babylonu národů, kdyby neodčinil v poslední hodině to, co otcové zameškali. S nadlidskou silou se vzepřel tento "přítel lidí" proti nedbalosti předků a pokusil se za deset let dohnat to, co bylo zameškáno za staletí předtím.

Kdyby mu bylo dopřáno alespoň čtyřicet let pro jeho dílo a kdy alespoň dvě generace po něm v tomto díle pokračovaly stejným způsobem, pravděpodobně by se zázrak podařil. Avšak když po deseti letech vlády zemřel, umořen na těle i na duchu, šlo s ním do hrobu i jeho dílo, aby už nikdy neprocitlo a zesnulo navždy v kapucínské hrobce. Jeho následníci na tento úkol nestačili ani duchem, ani odhodláním. Když potom v Evropě vzplanuly první revoluční příznaky nové doby, začaly se postupně přenášet i na Rakousko. A když nakonec vypukl požár, byl rozdmýchávána nikoliv sociálními, společenskými nebo obecně politickými příčinami, ale spíš národnostními hnacími silami.

Revoluce roku 1848 mohla být už všude třídním bojem, avšak v Rakousku to byl počátek boje rasového. Němci tehdy zapomněli na svůj původ nebo ho neuznávali, dali se do služeb revolučního vzbouření a tím zpečetili svůj osud. Pomáhali probouzet ducha západní demokracie, který je v krátké době připravil o základy jejich existence. Vytvořením parlamentního zastupitelského orgánu bez předchozího stanovení a upevněni společného státního jazyka byl položen základní kámen konce převahy němectví v monarchii. Od tohoto okamžiku byl ztracen i stát. Vše, co nyní následovalo, bylo jen historickým procesem rozpadu jedné říše. Sledovat tento rozklad bylo otřesné i poučné zároveň. V mnoha tisících forem probíhal výkon rozsudku dějin. Velká část lidí byla slepá k procesu rozpadu a to jen potvrdilo vůli Bohů ke zničení Rakouska.

Nechci se tu ztrácet v podrobnostech, není to úkolem této knihy. Chci jen důkladně sledovat ony procesy, které obsahují stále stejné příčiny zkázy národů a států a mají význam také pro naši dobu a které nakonec napomohly k zajištění základů mého politického myšleni.

Mezi institucemi, na kterých bylo rozežírání rakouské monarchie nejzřetelnější, a to i pro měšťáky, kteří jinak nejsou nadáni zvlášť ostrým zrakem, byla na prvním místě ta, která měla být nejsilnější - parlament, v Rakousku zvaný Říšská rada. Vzor této korporace má svůj původ v Anglii, v zemi klasické "demokracie". Odtud bylo převzato celé toto obšťastňující zařízení a přesazeno pokud možno beze změny do Vídně.

V poslanecké a panské sněmovně slavil anglický dvoukomorový systém své vzkříšení. Když kdysi Berry nechal vyrůstat anglický parlamentní palác z vln Temže, sáhl do dějin britské světové říše a vytáhl odtud šperk pro 1200 výklenků, konsol a sloupů své nádherné stavby. V sochařském a malířském umění se stal dům lordů a dům lidu chrámem slávy národa.

První potíž Vídně začíná už tady. Neboť když Dr. Hansen dokončil poslední štít na mramorovém domě nové sněmovny národů, pro okrasu mu nezbylo již nic jiného než pokusit se o výpůjčku z antiky. Římští a řečtí filozofové krášlí teď tuto divadelní budovu "západní demokracie" a v symbolické ironii se přes dva domy rozjíždějí do čtyř světových stran kvadrigy a skýtají tak nejlepší obraz někdejšího ruchu uvnitř i venku.

Neboť "národnosti" by považovaly za urážku a provokaci, kdyby v tomto díle byly velebeny rakouské dějiny, podobně jako v říši samotné se osmělili až po dunění bitev světové války umístit na Wallotově stavbě Říšského sněmu v Berlíně nápis s věnováním německému národu.

Když jsem v necelých dvaceti letech vešel poprvé do nádherné stavby na Franzensringu, abych byl jako divák a posluchač přítomen schůzi poslanecké sněmovny, byl jsem zachvácen pocity velké nevole.

Parlament jsem nenáviděl odjakživa, ale vůbec ne jako instituci jako takovou. Naopak, jako svobodomyslný člověk jsem si nedovedl jiný způsob vlády představit, neboť myšlenka na nějakou diktaturu by mi při mém vztahu k habsburskému domu připadala jako zločin proti svobodě a rozumu. Nemálo k tomu přispěla má náruživá četba novin, která mi, aniž bych to sám tušil, naočkovala obdiv k anglickému parlamentu, kterého jsem se nemohl jen tak zbavit. Důstojnost, se kterou se tam i v dolní sněmovně věnují svým úkolům (jak nám to krásně líčil náš tisk), mi silně imponovala. Mohla snad existovat nějak vznešenější forma vlády jednoho národního společenství?

Právě proto jsem byl nepřítelem rakouského parlamentu. Považoval jsem formu celého jeho vystupování za nedůstojnou velkého vzoru. Teď k tomu přibylo následující:

Osud němectví v rakouském státě z visel na jeho postavení v Říšské radě. Až do zavedení všeobecného a tajného hlasovacího práva existovala v parlamentu ještě německá majorita, i když bezvýznamná . Už tento stav byl na pováženou, protože vzhledem k národně nespolehlivému postoji sociální demokracie vystupovala tato v kritických otázkách týkajících se němectví vždy proti německým národním zájmům, aby si neodradila stoupence z jednotlivých národů. Už tehdy nemohla být sociální demokracie považována za německou stranu. Se zavedením všeobecného volebního práva přestala existovat i jistá číselná německá převaha. Odněmčování státu už nestálo nic v cestě.

Národní pud sebezáchovy mi už tenkrát bránil, aby z tohoto důvodu zvlášť miloval zastoupení, v němž němectví nebylo zastupováno, nýbrž zrazováno. Ale to byly nedostatky, jako mnohé jiné, jež nelze připisovat věci samé, nýbrž rakouskému státu. Už dříve jsem se domníval, že ani případné obnovení německé většiny v zastupitelských orgánech státu nebude mít zásadní význam, pokud starý stát bude existovat. S takovým postojem jsem poprvé vstoupil do prostor posvátných i sporných. Ovšem pro mne byly posvátné jen díky vznešené nádherné stavbě. Zázračné helénské domy na německé půdě. Ale vzápětí jsem byl pobouřen, když jsem viděl to ubohé divadlo, jež se konalo před mýma očima! Bylo přítomno několik stovek těchto zástupců lidu, měli právě zaujmout stanovisko k jakési důležité hospodářské otázce. Stačil mi jeden den a měl jsem podnět k přemýšlení na týdny. Obsah předneseného byl na skutečně skličující "výši", pokud vůbec tomu žvanění bylo rozumět, neboť

někteří pánové nemluvili německy, nýbrž svými slovanskými mateřskými jazyky či jejich dialekty. Měl jsem příležitost to, co jsem dosud znal jen z četby novin, slyšet na vlastní uši. Vzrušený dav křičící jeden přes druhého ve všech tóninách, zdivočelá masa, a nad tím vším nevinný starý strýc, snažící se v potu tváře se zvonkem v ruce vykřikovat vážné prosby i hrozby, aby zjednal domu opět důstojnost.

Musel jsem se smát.

O několik týdnů později jsem tam byl opět. Obraz se změnil, nebyl k poznání. Sál byl úplně prázdný. Dole se spalo.. Několik poslanců bylo na svých místech, zívali jeden na druhého, jeden mluvil. Přítomen byl místopředseda sněmovny a hleděl evidentně znuděn do sálu.

Rok klidného pozorováni stačil k tomu, abych svůj původní názor na podstatu této instituce beze zbytku změnil a v tomto se utvrdil. Vnitřně už jsem nezaujímal postoj ke znetvořené formě parlamentarismu, kterou tato myšlenka v Rakousku měla, ne, teď už sem nemohl parlament jako takový uznávat. Až dosud jsem viděl neštěstí rakouského parlamentu v absenci německé majority, nyní jsem ale viděl neblahý osud v podstatě této instituce vůbec.

Napadla mne tehdy celá řada otázek. Začal jsem se důkladně seznamovat s demokratickým principem stanovení většiny jako základu celé této instituce. Nemenší pozornost jsem ale věnoval i duchovním a morálním kvalitám oněch pánů, jež byli vyvoleni svými národy, aby sloužili tomuto účelu. Poznal jsem tak současně instituci i její nositele. Během několika let jsem si pak z poznatků a názorů vytvořil plastický obraz "nejdůstojnějšího" jevu nové doby: parlamentáře. Vštípil jsem si ho ve formě, která už nikdy poté nedoznala podstatné změny.

Také tentokrát mě praktická výuka zkušenosti uchránila od toho, že jsem se neutopil v teorii, jež se mnohým jeví na první pohled tolik svůdná, avšak přesto patři k úpadkovým jevům lidstva. Demokracie dnešního západu je předchůdcem marxismu, který by bez ní byl nemyslitelný. Dává živnou půdu tomuto světovému moru, v jehož prostředí se nákaza šíří. Ve své vnější formě, v parlamentarismu, vytvořila směšný výplod z bláta a ohně, ale oheň, jak se bohužel zdá, už asi vyhořel.

Musím být osudu víc než vděčný, že mi i tuto otázku předložil k řešení ještě ve Vídni, neboť je možné, že by mi byla odpověď v tehdejším Německu příliš usnadněna. Kdybych byl poznal směšnost této instituce zvané "parlament" nejdříve v Berlíně, propadl bych možná opaku a zdánlivě bez důvodu se postavil na stranu těch, kteří spatřovali blaho říše ve výhradné podpoře síly myšlenky císařství a přesto stáli, cizí a slepí, proti lidu a době.

V Rakousku toto možné nebylo. Tady se nedalo tak lehce upadat z jedné chyby do druhé. Jestliže byl parlament neschopný, platilo to pro Habsburky ještě mnohem víc - v žádném případě méně. Pouhým odmítáním

"parlamentarismu" to zde nekončilo, neboť pak zůstávala otevřen otázka: co teď ? Odmítnutí a odstranění Říšské rady by znamenalo, že celá vládni moc by zůstala habsburskému domu - pro mě zcela nesnesitelná myšlenka. Obtížnost tohoto zvláštního případu mne přivedla k důkladnějším úvahám o tomto problému, což by se jinak asi v tak mladém věku nestalo.

Na prvním místě a nejvíc jsem přemýšlel o zřejmé absenci jakékoli zodpovědnosti jednotlivých osob. Parlament učiní nějaké rozhodnutí, jehož důsledky mohou být sebezhoubnější a nikdo za to nenese odpovědnost, nikdo nemůže být nikdy hnán k zodpovědnosti. Nebo je snad zodpovědností to, že po nějakém krachu odstoupí vláda, která to zavinila, nebo se změní koalice či dokonce se rozpustí parlament? Cožpak může vůbec byt kolísající většina lidí volána k zodpovědnosti? Cožpak není myšlenka každé odpovědnosti vázána na osobu? Může se v praxi stát, že vedoucí osoba ve vládě je volána k zodpovědnosti za činy, jejichž původ a provedení je připisováno výlučně na konto vůle a náklonnosti většiny lidí?

Anebo: nemá být úkolem vedoucího státníka plodit tvůrčí myšlenky, namísto aby tento úkol spočíval v uměni vysvětlovat genialitu svých návrhů stádu beranů s dutými hlavami a pak si vyžebrávat jejich souhlas?

Je kritériem státníka, zda ovládá uměni přemlouvání tak dobře, jako umění státnické moudrosti v přijímáni velkých směrnic a rozhodnutí? Je neschopnost vůdce dokázána tím, že se mu nepodařilo získat pro určitou ideu většinu náhodně více či méně čistými způsoby dohromady sehnaného houfu? Pochopil vůbec tento houf nějakou myšlenku dříve, než úspěch prokázal její velikost? Není snad každý geniální čin na tomto světě viditelným protestem génia proti netečnosti masy? Co má ale udělat státník, kterému se nepodaří vlichotit se houfu natolik, aby získal jeho přízeň pro své plány? Má si je koupit? Anebo se má vzhledem k hlouposti svých spoluobčanů vzdát realizace životně důležitých úkolů a stáhnout se do ústraní, nebo má zůstat? Nedostává se v takovém případě skutečný charakter do neřešitelného konfliktu mezi poznáním a slušností, nebo lépe řečeno poctivým myšlením? Kde tu vede hranice oddělující obecnou povinnost od závazku osobní cti? Nemusí si každý opravdový vůdce zakázat, aby byl takovým způsobem degradován na politického kšeftaře? A naopak: nemusí se teď každý kšeftař cítit povolán "dělat" do politiky, poněvadž konečnou zodpovědnost neponese on, nýbrž nějaký neuchopitelný houf? Nemusí vést náš většinový princip k demolici vůdcovské myšlenky vůbec? Domnívají se lidé, že pokrok tohoto světa pochází z mozků většin a ne z hlav jednotlivců? Nebo snad můžeme v budoucnosti tento předpoklad lidské kultury postrádat? Nejeví se snad dnes nezbytnější než kdykoliv dříve?

Parlamentní princip většinového rozhodování odmítá autoritativní osobnost a staví na její místo počet daného houfu a hřeší tím proti základním aristokratickým myšlenkám přírody, přičemž ovšem její názor na šlechtu

nemusí být v žádném případě ztělesněn v dnešní dekadenci našich současných horních deseti tisíc.

Jaké zpustošení tato instituce moderního parlamentarismu místo vládnutí způsobuje si ovšem čtenář židovských novin nedovede představit, pokud se nenaučil samostatně myslet a analyzovat. Tento tisk je v prvé řadě příležitostí pro neuvěřitelné zaplavování celého politického života podřadnými jevy našich dnů. Zatímco opravdový vůdce se bude stahovat z politické činnost, která většinou nemůže spočívat ve výkonné tvůrčí práci, ale spíše v licitaci a handrkování o přízeň většiny, bude právě tato činnost vyhovovat malému duchu a přitahovat ho. Čím nepatrnějšího ducha a schopností takový obchodník s kůžemi dnes je, čím jasněji mu vlastní názor ozřejmuje ubohost jeho vlastního zjevu, tím více bude chválit systém, který od něj nevyžaduje sílu a genialitu obra, nýbrž spíše bere za vděk mazanosti vesnického rychtáře a dokonce vidí raději tento druh moudrosti než tu, jíž měl Perikles.

Přitom se nemusí takový hlupák nikdy trápit odpovědností za své působení. Je této starosti zbaven, neboť dobře ví, že až je výsledek jeho "státnického" žvanění jakýkoliv, jeho konec je už dávno zapsán ve hvězdách: jednoho dne bude muset uvolnit místo jinému, právě takovému duchu jako je on sám. Neboť znamením takového úpadku je mimo jiné to, že počet velkých státníků narůstá právě tou měrou, jakou klesá měřítko jednotlivce. S rostoucí závislostí na parlamentních většinách se bude muset ale zmenšovat, poněvadž velcí duchové budou odmítat být blízcí lidí neschopných a žvanilů, a naopak, reprezentanti hlouposti, tj: hlouposti, nenávidí nic víc než hlavu, která nad nimi vyniká.

Je vždy příjemný pocit vědět, že v čele městského zastupitelstva v Kocourkově je vůdce, jehož moudrost odpovídá úrovni přítomných: každý je rád, že se může čas od času blýsknout svým duchem, ale především, může-li být mistrem Petr, proč tedy ne taky jednou Pavel?

Nejniterněji však odpovídá tento vynález demokracie jedné naši vlastnosti, jež přerostla v poslední době v ostudu, totiž zbabělosti velké části našeho takzvaného "vůdcovství". Jaké štěstí, když se mohou při všech skutečných a alespoň trochu významných rozhodnutích schovat pod šosy takzvané majority!

Podívejme se na jednoho takového politického rošťáka, jak ustaraně si vyžebrává souhlas většiny ke každému konání, aby si tak zajistil potřebné druhy ve zbrani a mohl ze sebe shodit břemeno odpovědnosti. To je také hlavní důvod, proč je takový druh politické činnosti muži v jádru slušnému a odvážnému odporný a proč ho nenávidí, zatímco všechny bídné charaktery přitahuje. Kdo nechce osobně převzít zodpovědnost a hled úkryt, je zbabělý lump. Bude-li se jednou vedení národa skládat z takových ubožáků, velice brzy se to zle vymsti. Nikdo nebude mít odvahu rozhodně jednat, každý raději přijme nejpotupnější zneuctěni, než aby se vzchopil k nějakému rozhodnutí, už tu přece není nikdo takový, kdo by byl ochoten, dát svou osobu a svou hlavu do

služeb realizace bezohledného rozhodování.

Neboť jedno nesmí být zapomenuto: majorita nemůže ani zde nahradit skutečného muže. Je vždy pouhou zástupkyni hlouposti a zbabělosti. Jako sto prázdných hlav nenahradí jednoho moudrého, tak ze sta zbabělců nevyjde hrdinské rozhodnutí.

Avšak čím menši je zodpovědnost jednotlivých vůdců, tím větší je počet těch, kteří se budou i přes svou ubohou úroveň rovněž cítit být povoláni, dát národu k dispozici své nesmrtelné síly. Ano, už vůbec nebudou mu.set čekat, až přijdou konečně i oni na řadu, stojí v nekonečné frontě a s bolestnou lítostí počítají ty, kteří stojí před nimi a téměř vypočítávají hodinu, kdy se podle lidského uváženi dostanou na tah. Touží tedy po každé změně v úřadu, o němž sní a jsou vděční za každý skandál, který tu řadu před nimi proklestí. Jestliže však někdo nechce z obsazeného místa odstoupit, pociťují to téměř jako porušení svaté smlouvy společné solidarity. Pak začnou být zlomyslní a nedají pokoj až do té doby, kdy je ten nenasyta konečně svržen a dá své teplé místo k dispozici. Zato se hned tak brzy na žádné místo nedostane. Neboť je-li jedna z těchto stvůr přinucena vzdát se svého místa, bude se ihned pokoušet vsunout se znovu někam do řady čekajících, pokud ji nezadrží pokřik a nadávky ostatních. Výsledek toho všeho jsou děsivě rychlé změny na nejdůležitějších místech a úřadech takového státu, tedy skutečnost, která v každém případě působí nepříznivě, někdy až katastrofálně. Neboť tomuto mravu padne za oběť nejen hlupák a člověk neschopný, ale často i opravdový, skutečný vůdce, jestliže osud vůbec ještě dokáže takového člověka na toto místo dosadit. Jakmile to jednou vejde ve známost, zešikuje se ihned sevřena obranná fronta, zejména když taková hlava, aniž by pocházela z vlastních řad, si přesto troufá proniknout do vznešené společnosti. Tito lidé tu chtějí být jen sami mezi sebou a jako společného nepřítele nenávidí každého, kdo by mohl být jedničkou mezi nulami. A v tom ohledu je instinkt tím ostřejší, čím více může chybovat kdekoliv jinde.

Důsledkem bude stále se rozšiřující duchovní zbídačování vedoucích vrstev. Co z toho plyne pro národ a pro stát, může každý zvážit sám pokud ovšem sám nenáleží k téže skupině "vůdců". Staré Rakousko vlastnilo parlamentní vládu v čisté podobě. Předsedové vlád byli sice jmenováni císařem a králem, avšak toto jmenováni nebylo ničím jiným než výkonem parlamentní vůle. V licitaci a handrkování o jednotlivá ministerská místa bylo však Rakousko typickou západní demokracií. Výsledky odpovídaly do praxe převedeným zásadám. Zejména výměny jednotlivých osobností probíhaly ve stále kratších intervalech, až se staly skutečnou honbou. Stejnou měrou klesala velikost "státníků, až konečně zůstal onen malý typ parlamentního kšeftaře, jehož státnická hodnota byla stále více měřena a uznávána podle toho, jak se mu dařilo slepovat dané koalice, tj. provádět ty nejpokleslejší politické obchody,

které výhradně dokážou zdůvodnit vhodnost těchto zástupců lidu pro politickou práci.

V této oblasti zprostředkovávala vídeňská škola ty nejlepší dojmy. Neméně mě přitahovalo porovnávání schopností a znalostí těchto zástupců lidu s úkoly, které na ně čekaly. Ovšem bylo třeba se chtě nechtě blíže zabývat duševním horizontem těchto národních vyvolenců, přičemž nebylo možné vyhnout se procesům vedoucím k odhalení těchto skvostných jevů v našem veřejném životě a nevěnovat jim nutnou pozornost. Také způsob, jakým byly skutečné schopnosti těchto pánů dávány do služeb vlasti a byly používány, tedy technický proces jejich činnosti, stál za důkladné studium a prozkoumání.

Celkový obraz parlamentního života se jevil o to žalostnější, čím větší bylo odhodlání proniknout do vnitřních vztahů a studovat osoby a věcné základy bezohlednosti s ostrou objektivitou. Ano, to je velmi vhodné vzhledem k instituci, jejíž nositelé poukazují v každé druhé větě na "objektivitu" jako jediný správný základ veškerých úvah a stanovisek. Podívejme se na tyto pány a zákony jejich hořkého bytí a budeme se divit výsledku.

Neexistuje žádný jiný princip, který - objektivně vzato - je tak nesprávný, jako princip parlamentní. Můžeme přitom dospět až k tomu, jak se páni zástupci lidu ke svému úřadu a důstojenství dostávají, nehledě na způsob jejich volby. Že se tu jedná skutečně jenom o nepatrný zlomek naplnění obecného přání či dokonce požadavku, svitne ihned každému, komu je jasné, že politické znalosti široké masy nejsou naprosto vyvinuté natolik, aby samy o sobě dospěly k určitým obecným politickým názorům a vyhledaly osoby, jež tu připadají v úvahu.

Ať už výrazem "veřejné mínění" označujeme cokoliv, spočívá jeho význam jen v nepatrné míře ve vlastních zkušenostech nebo dokonce v poznatcích jednotlivce, nýbrž naopak v představě, jež vzniká jako důsledek nesmírně důrazné a vytrval, tzv. "osvěty". Podobně jako je víra výsledkem výchovy, neboť v lidském nitru potřeba či vyznání (konfese) jen dřímá, tak i politický názor masy je konečným výsledkem někdy až zcela neuvěřitelně houževnatého a důkladného zpracování duše a rozumu.

Zdaleka největší podíl na politické "výchově", kterou označujeme velmi případným slovem "propaganda" připadá na konto tisku. Ten obstarává v první řadě tuto "osvětovou práci" a představuje tak svého druhu školu pro dospěl,. Toto vyučování ale není v rukou státu, nýbrž zčásti v drápech nanejvýš méněcenných sil. Ve Vídni jsem měl jako mladý člověk nejlepší příležitost dobře poznat majitele a duchovní producenty tohoto stroje na výchovu mas. Zpočátku jsem se musel divit, v jak krátkém čase bylo této velmoci umožněno vyrábět určité mínění, i když se přitom jednalo o naprostou falzifikaci nepochybně existujících všeobecných vnitřních přání a názorů. Za několik dnů se ze směšné věci udělala významná státní akce, a naopak, v téže době

propadly do zapomnění životně důležité problémy, lépe řečeno byly z paměti a vzpomínek masy vykradeny.

Během několika týdnů se podařilo vyčarovat z ničeho nějak jména, spojit s těmito jmény neuvěřitelné naděje široké veřejnosti a dokonce jim zajistit takovou popularitu, jaké se skutečně významným mužům nedostalo za celý život, jména, která před měsícem nikdo neznal ani z doslechu, zatímco v téže době staré, osvědčené osobnosti státního nebo veřejného života i při nejlepším zdraví pro svět zemřely nebo byly zahrnuty tolika bídnými potupami, že jejich jménům hrozilo stát se symboly nějaké zcela určité podlosti či darebáctví. Tento hanebný židovský způsob, jak vylít ze stovek míst najednou čestnému člověku na čistý oděv kbelíky nejnižších špinavých pomluv a zneuctění, je třeba prostudovat a osvětlit, aby byla správně oceněna nebezpečnost těchto novinářských lumpů.

Není nic, co by takovému duševnímu loupežnému rytíři nebylo vhod, aby se dostal ke svým povedeným cílům. Bude čmuchat do nejsoukromějších rodinných záležitosti a nedá pokoj dříve, dokud jeho instinkt vyhledávání lanýžů nevyhrabe nějaký neblahý případ, jež je pak určen k tomu, aby učinil konec nešťastné oběti. A nenajde-li se přes důkladné očmuchávání ani ve veřejném a ani v soukromém životě vůbec nic, sáhne takový chlapík prostě k pomluvám, v pevné víře, že vždycky něco na oběti ulpí a že stonásobným opakováním nactiutrhačných řečí, o které se postarají jeho kamarádi ve zbrani, je oběť ve většině případů znemožněna, přitom tito lumpové nepodniknou nic z věrohodných a pro jiné pochopitelných důvodu. Bůh chraň! Takový strašák zaútočí na své okolí velmi darebáckým způsobem a zahalí se do mraku počestných a úlisných frázi, žvaní o "novinářské povinnosti" a o jiných lživých věcech. Dokonce se odvažuje nudně žvanit na zasedáních a kongresech, tedy na akcích, kde se tato pohroma vyskytuje ve větším počtu, o zcela zvláštní, totiž žurnalistické "cti", o níž se tam nashromážděná pakáž navzájem ujišťuje. Tato lůza však fabrikuje z více než dvou třetin takzvané "veřejné mínění', z jehož pěny pak vystupuje parlamentní Afrodité.

Pro správné vyléčení těchto praktik a jejich prolhané nepravdivosti by bylo třeba napsat celé knihy. Nejlépe a nejsnáze vysvětlíme tento nesmyslný a nebezpečný lidský zmatek, jestliže porovnáme demokratický parlamentarismus se skutečnou germánskou demokracií.

Pozoruhodnost prvního spočívá v tom, že je zvoleno řekněme pět set mužů, v poslední době i žen, kterým ve všem přísluší poslední slovo. Jsou tak prakticky vládou, neboť i když volí vládní kabinet, jež navenek řídí správu státních záležitosti, je toto pouhé zdání. Ve skutečnosti nemůže tato takzvaná vláda podniknout žádný krok, aniž by si zajistila svolení všemocného shromáždění. Z tohoto důvodu ji také nelze činit za nic odpovědnou, neboť konečné rozhodnutí nečiní vláda, nýbrž parlamentní většina. Vláda je

každopádně pouhou vykonavatelkou vůle většiny. Její politické schopnosti lze vlastně posuzovat pouze podle toho, jak dokáže přetáhnout většinu na svou stranu nebo jak se dokáže přizpůsobit vůli této většiny. Tím ale klesá z úrovně opravdové vlády na úroveň žebračky vzhledem k majoritě. Ano, její nejnaléhavější úkol teď spočívá pouze v tom, aby si případ od případu buďto zajišťovala přízeň dané většiny, anebo vytvářela většinu novou, vládě více nakloněnou. Správnost záměrů vlády sama o sobě nehraje roli. Tím je prakticky vyloučena jakákoliv zodpovědnost. K jakým důsledkům to vede, vyplývá ze zcela prosté úvahy: výsledkem vnitřní skladby oněch pěti set zvolených zástupců lidu podle jejich povolání nebo dokonce schopností je rozháraný a navíc většinou ubohý obraz. Nelze přece uvěřit tomu, že tito vyvolenci národa jsou také vyvolenci ducha nebo alespoň rozumu! Doufám, že se nikdo nedomnívá, že z volebních lístků voličů, kteří jsou všechno jiné než plní ducha, vyrostou hned po stovkách nějací státníci. Vůbec je třeba ostře vystoupit proti nesmyslu, že ve všeobecných volbách se zrodí géniové. Za prvé, v jednom národě se najde jen jednou za velmi dlouhé období jeden jediný skutečný státník a nikoliv hned sto a více současně, za druhé, odpor mas je proti každému géniovi přímo instinktivní. Spíš projde velbloud uchem jehly, než-li se prostřednictvím voleb "objeví" skutečně velký muž. To, co skutečně přesahuje normální míru širokého průměru, se ve světových dějinách obvykle ohlásí samo. Tady však hlasuje pět set lidi více než skromného formátu o nejdůležitějších záležitostech národa, dosazují vlády, které si pak musí obstarávat schválení tohoto shromáždění v každém jednotlivém případě a v každé zvláštní otázce. Politiku tedy dělá ve skutečnosti oněch pět set. A podle toho ta politika také většinou vypadá .

Avšak i když ponecháme stranou genialitu těchto zástupců a pomyslíme na to, jak různé problémy ve zcela protichůdných oblastech čekají na vyřešení a rozhodnutí, pochopíme, jak neschopná musí být vládní instituce, která i poslední rozhodovací právo přenáší na masové shromáždění lidi, z nichž má vždy jen nepatrný zlomek znalosti a zkušenosti v projednávané záležitosti. Nejdůležitější hospodářská opatření se předkládají fóru, jehož členové mají asi jen z jedné desetiny ekonomické vzdělání. To však neznamená nic jiného, než vložit konečné rozhodnutí do rukou lidí, kterým k tomu chybí jakékoliv předpoklady.

Tak je tomu i ve všech ostatních otázkách. Vždy rozhoduje většina lidí neznalých věci a neschopných. Skladba této instituce zůstává neměnná, zatímco projednávané problémy se týkají všech oblastí veřejného života, což by předpokládalo stálou změnu poslanců, kteří tyto problémy posuzují a rozhoduji o nich. Je přece nemožné, aby stejní lidé rozhodovali o záležitostech dopravy a stejně tak třeba o otázkách vysoké zahraniční politiky. Museli by to být univerzální géniové, jací se objeví sotva jednou za století. Bohužel se ale

většinou nejedná o "hlavy", nýbrž o omezené, domýšlivé a nafoukané diletanty, o duševní polosvět nejhoršího druhu. Odtud také prameni ona nepochopitelná lehkomyslnost, se kterou tito pánové mluví a rozhoduji o věcech, jež by i velkým duchům daly důvod k starostlivým úvahám. Nejzávažnější opatření pro budoucnost státu, ba i národa, se tu provádějí tak, jakoby na stole ležela rozehraná partie karet a nikoliv osud rasy.

Bylo by však jistě nespravedlivé domnívat se, že každý poslanec nějakého parlamentu by byl zatížen tak nepatrným pocitem odpovědnosti. Ne, vůbec ne. Ale tím, že tento systém nutí jednotlivce zaujímat stanoviska k otázkám, kterým nerozumí, kazí mu postupně charakter. Nikdo nenajde odvahu prohlásit: "Pánové, myslím, že této otázce nerozumíme. Alespoň já osobně vůbec ne." Ostatně nic by se nezměnilo, protože upřímnost by stejně nenašla pochopení a ostatní by si asi tím čestným oslem nenechali zkazit všeobecnou hru, ale kdo zná lidi, pochopí, že v takto osvícené společnosti nikdo nechce být ten nejhloupější a v určitých kruzích se čestnost rovná hlouposti.

Tak bude i tento zpočátku čestný zastupitel přinucen dát se na dráhu všeobecné prolhanosti a podvodů. Právě přesvědčeni, že čestnost jednotlivce by na věci vůbec nic nezměnila, umrtví každé čestné pohnutky, které by se snad mohly u někoho projevit. Nakonec si ještě namlouvá, že on osobně zdaleka ještě není ten nejhorší a že svou spoluúčastí snad zabrání něčemu horšímu.

Samozřejmě lze namítnout, že jednotliví poslanci v té či oné věci sice nemají zvláštní znalosti, ale jejich stanoviska jsou formulována frakcí, jež řídí politiku svých poslanců a poradí jim, že mají své zvláštní výbory, které jsou odborníky poučovány víc než dost. Na první pohled to souhlasí. Ale vnucuje se otázka: proč volíme pět set lidí, jestliže pouze několik z nich má potřebnou moudrost k zaujetí stanoviska v důležitých Záležitostech? Ano, v tom je jádro pudla.

Cílem našeho dnešního parlamentarismu není vytvořit shromážděni moudrých, ale spíš sestavit hejno duševně závislých nul, jejichž ovládání podle určitých směrnic je o to lehčí, čím větší je omezenost jednotlivců. Jenom tak lze dělat v dnešní době stranickou politiku v tom špatném smyslu. Jen tak je možné, že utajený původce se drží vždy v pozadí, aniž by mohl být volán k odpovědnosti. Neboť každé, i pro národ škodlivé rozhodnutí nebude připsáno na vrub jednoho z těchto lumpů, nýbrž svaleno na bedra celé frakce.

Tím odpadá jakákoliv praktická odpovědnost, neboť ta může spočívat pouze v závazku jednotlivce a nikoliv na parlamentní žvanírně. Toto zařízení může být milé a ceněné jenom nejprolhanějšími a denního světla se štítícími jezevci, zatímco každý čestný, přímý a k osobní odpovědnosti připravený člověk ho musí nenávidět.

Tento druh demokracie se stal také nástrojem rasy, která se pro své interní cíle musí bát slunce dnes i v budoucnu. Jenom Žid může vychvalovat zařízení,

jež je špinavé a falešné jako on sám.

Proti tomu stojí skutečná germánská demokracie svobodné volby vůdce s jeho závazkem plně převzít veškerou odpovědnost za své konání. V této demokracii neexistuje žádné hlasováni majority o jednotlivých otázkách, nýbrž rozhodování jediného člověka, který pak svým majetkem a životem stojí za svým rozhodnutím. Bude-li vznesena námitka, že za těchto předpokladů se jen ztěží najde někdo, kdo bude ochoten věnovat se tak riskantnímu úkolu, je třeba odpovědět: Bohu díky, v tom je přece smysl germánské demokracie, aby se ten první nedůstojný snaživec a morální zbabělec nedostal oklikou k vládě nad svými soukmenovci, ale aby už jen samotná velikost převzaté odpovědnosti odradila neschopné a slabochy. Kdyby se ale přece jenom nějaký takový chlápek pokusil sem vloudit, lze jej lehce objevit a nevybíravě okřiknout: Pryč, zbabělý lumpe! Ustup, umažeš schody, neboť hlavní schodiště do panteonu dějin není pro pokrytce, nýbrž pro hrdiny! K tomuto názoru jsem se dopracoval po dvouletém navštěvování Vídeňského parlamentu. Potom už jsem tam nechodil.

Vláda parlamentu měla hlavní zásluhu na oslabování habsburského státu v posledních letech. Čím více byla jeho zásluhou potlačována nadvláda němectví, tím více se prosazoval systém vzájemného protivenství národů. V Říšské radě to probíhalo vždy na úkor Němců a tím ovšem i v neprospěch Říše, neboť na přelomu století muselo být jasné i tomu nejprostšímu člověku, že přitažlivost monarchie už nedokáže zvládat odstředivé síly jednotlivých zemí. Naopak. Čím nedostatečnější byly prostředky, které mohl stát vynakládat na své udržení, tím více rostlo pohrdání tímto státem. Nejenom Maďarsko, ale i jednotlivé slovanské provincie se již tak málo identifikovaly se společnou monarchii, že její slabost už nebyla pociťována jako vlastní hanba. Spíše tu byla jakási radost z příznaků začínajícího stáří, doufalo se víc v její smrt než v její uzdravení.

Parlament ještě zabraňoval úplnému zhrouceni, avšak za cenu nedůstojných ústupků a splnění jakéhokoliv vyděračství, jež pak musel zaplatit Němec, v říši pak byla co nejšikovněji dohrávána partie jednotlivých národů proti sobě. Nicméně všeobecná vývojová linie směřovala proti Němcům zvláště však od doby, kdy se stal následníkem trůnu arcivévoda František Ferdinand. Díky následnictví získal jistý vliv a čechizace, probíhající od shora dolů, dostala plán a řád. Tento příští panovník se pokoušel všemi prostředky napomáhat odněmčení, nebo je sám podporoval či alespoň kryl. Zvláště německá města byla oklikou přes státní úřednictvo pomalu ale jistě zahrnuta do ohrožených, jazykově smíšených zón. I v Dolním Rakousku postupoval tento proces stále rychleji a Vídeň už byla pro mnoho Čechů jejich hlavním městem.

Vůdčí myšlenka tohoto nového Habsburka, jehož rodina mluvila česky (choť arcivévody, bývalá česká hraběnka, pocházela z kruhů, kde byl protiněmecký postoj tradicí), bylo zřídit ve střední Evropě pozvolna slovanský

stát, který měl být, za účelem ochrany proti ortodoxnímu Rusku, postaven na přísně katolických základech. Tím se náboženství zase jednou dostalo do služeb čistě politické myšlenky, jak tomu bylo u Habsburků dost často, myšlenky nešťastné, alespoň z německého pohledu. Výsledek byl v mnoha ohledech víc než smutný. Ani Habsburský dům, ani katolická církev nedostaly oček vanou odměnu. Habsburk přišel o trůn, tím o velký stát. Neboť tím, že koruna ve svých politických záměrech postavila do svých služeb také náboženské momenty, vyvolala ducha, jehož sama zpočátku nepovažovala za možného. Jako odpověď na pokusy vymýtit ve staré monarchii všemi prostředky němectví, vyrostlo v Rakousku staroněmecké hnutí. V osmdesátých letech dosáhl také v monarchii svého vrcholu mancherstерský liberalismus v židovském pojetí. Reakce naproti tomu přišla, jak bylo v Rakousku zvykem, v první řadě nikoliv ze sociálních, nýbrž z nacionálních pozic. Pud sebezáchovy přinutil němectvo k obraně v nejostřejší formě. Až v druhé řadě začínaly mít vliv také hospodářské aspekty. Ze všeobecného politického zmatku se vylouply dva stranickopolitické útvary, jeden byl zaměřen více nacionálně, druhý více sociálně, oba však velmi zajímavé a poučné pro budoucnost.

Po skličujícím konci války 1866 se zabýval Habsburský dům myšlenkou odvety na bojišti. Jen osud císaře Maxe Mexického, jehož pád přivodili Francouzi přičemž jeho nešťastná expedice se připisovala především Napoleonu III., vyvolala velké pobouřeni a zabránila užšímu sblížení s Francii. Nicméně Habsburk tehdy číhal. Kdyby se válka 1870/71 nestala tak ojedinělým vítězným tažením, byl by se Vídeňský dvůr asi odvážil krvavé odvety za Sadovou. Ale když došly první zvěsti z bojiště, zázračné, neuvěřitelné a přece pravdivé, tu poznal "nejmoudřejší" ze všech monarchů nevhodnou dobu a tvářil se neupřímně dobrotivě.

Neboť hrdinský boj těchto dvou let přinesl ještě další a větší zázrak. U Habsburků nebylo změněné stanovisko upřímné, bylo vynuceno vnějšími okolnostmi. Zato německý Žid ve staré východní Marce byl hluboce uchvácen vítězstvím a viděl před sebou oživlý sen svých otců, stávající se nádhernou skutečností. Neboť nemylme se: skutečně německy smýšlející Rakušan poznal od této chvíle, že Hradec Králové byl tragickým, ale zároveň nutným předpokladem pro znovu vybudování Říše, která už neměla být a také nebyla zatížena hnilobným marasmem starého svazku. Na vlastním těle pociťoval, že Habsburský dům ukončil své dějinné posláni a že nová říše si zvolí za císaře jen toho, kdo v hrdinném zápalu může "Koruně Rýna" nabídnout svou hlavu. Je třeba děkovat osudu a chválit jej za to, že ji dal v léno potomku domu, který už jednou dávno daroval v osobě Bedřicha Velikého národu světlý symbol slávy.

Když ale po velké válce Habsburský dům rázně přistoupil v monarchii k přímému, ale neúprosnému mycení nebezpečného, jednoznačně smýšlejícího Němectva - neboť toto by byl nutně výsledek slavizační politiky - vzplanul

odpor k zániku odsouzeného národa způsobem, jaký novější dějiny nepoznaly. Poprvé se stali rebely muži nacionálně a patrioticky smýšlející. Rebely nikoliv proti národu ani proti státu, ale proti způsobu vládnutí, jež podle jejich přesvědčení muselo vést k zániku jejich národa.

Poprvé v novějších německých dějinách se oddělil zemský dynastický patriotismus od nacionální lásky k vlasti a národu. Bylo zásluhou všeněmeckého hnutí německého Rakouska.

V devadesátých letech, že jasně a jednoznačně konstatovalo, že státní autorita má právo vyžadovat úctu a ochranu jen tehdy, jestliže je v souladu se zájmy národa, nebo je alespoň nepoškozuje. Státní autorita nemůže být samoúčelná, neboť v takovém případě by každá tyranie na tomto světě byla nenapadnutelná a posvátná.

Vede-li vládní moc pomocnými prostředky národ k zániku, potom je vzpoura nejen právem, ale i povinností každého příslušníka takového národa. Otázka, kdy takový případ nastává a kdy nikoliv, nebude rozhodnuta teoretickými pojednáními, nýbrž silou a úspěchem.

Každá vládní moc si nárokuje povinnost udržovat státní autoritu, ať je sebehorší a i kdyby tisíckrát zradila zájmy národa. Proto národní pud sebezáchovy může používat v boji za nabytí svobody či nezávislosti stejná zbraně, jakými se ji pokouší protivník zadržet. Boj "legálními" prostředky je veden jen tak dlouho, dokud i hroutící se moc takové používá, ale není třeba bát se použit i jiné prostředky, používá-li je i protivníci. Obecně se nemá nikdy zapomínat, že udrženi státu nebo dokonce vlády není nejvyšším cílem lidského bytí, cílem je uchování druhu. Je-li ale druh v nebezpečí, je-li utiskován, nebo hrozí-li mu dokonce odstraněni, potom otázka legality hraje jen podřadnou roli. Může se pak stát, že i když vládnoucí moc tisíckrát používá ve svém konání takzvané "legální prostředky", přesto je pud sebezáchovy utiskovaných vždy vyšším ospravedlněním jejich boje všemi dostupnými zbraněmi. Lidské právo ruší státní právo. Je-li ale národ ve svém boji o lidská práva poražen, znamená to, že byl na váhách osudu shledán příliš lehkým pro štěstí udržet se dále na tomto pozemském světě. Neboť kdo není ochoten nebo schopen bojovat za své bytí, tomu určila věčně spravedlivá prozřetelnost jeho konec.

Svět tu není pro zbabělé národy. Jak snadné je pro tyranii navléci si pláštík takzvané "legality", ukázalo se nejjasněji a nejzřetelněji na příkladu Rakouska.

Legální státní moc se opírala tehdy o Němcům nepřátelskou půdu parlamentu - a o rovněž Němcům nepřátelský panovnický dům. V těchto dvou faktorech byla ztělesněna veškerá státní autorita. Bylo nesmyslné chtít z těchto míst změnit osud rakousko-německého národa. Podle našich ctitelů jediné možné "legální" cesty by to znamenalo zřeknutí se boje, neboť tento by nebyl proveditelný legálními prostředky. Znamenalo by to ale také konec Němců v monarchii - a to ve velmi krátké době. Skutečně jen díky zhrouceni státu bylo

němectví uchráněno tohoto osudu. Avšak obrýlený teoretik by raději zemřel pro svoji doktrínu, než pro svůj národ. K hrůze všech teoretických doktrinářů a jiných státních fetišistů tehdejší členové všeněmeckého hnutí v Rakousku tímto nesmyslem důkladné zametli, což zůstává jejich zásluhou. Zatímco se Habsburkové všemi prostředky pokoušeli dostat se němectvu na kobylku, zaútočila tato strana dokonce na "vznešený" panovnický dům a to bezohledně. První ze všech provedla sondu v tomto shnilém státě a otevřela oči statisícům. Její zásluhou byl nádherný pojem "láska k vlasti" osvobozen z objetí této smutné dynastie. V první době svého nástupu měla mimořádně mnoho příznivců, jejich počet hrozil přerůst ve skutečnou lavinu. Ale úspěch nevydržel. V době mého příchodu do Vídně bylo toto hnuti už překonáno křesťansko-sociální stranou a stalo se dokonce téměř zcela bezvýznamným. Celý tento proces zrodu a zániku všeněmeckého hnuti na jedné straně a neslýchaného vzestupu křesťansko sociální strany na straně druhé měl pro mě mimořádný význam jako klasický objekt studia.

Když jsem přišel do Vídně, byly mé sympatie zcela na straně všeněmeckého sněmu. Velmi mi imponovalo, že měl někdo odvahu zvolat v parlamentu "sláva Hohenzellernovi" a rovněž mě těšilo, že stále ještě někdo považoval Rakousko za přechodně oddělenou součást německé říše a nenechal projít ani okamžik, kdy by toto také veřejně neprohlásil. Vzbuzovalo ve mě radostnou naději, že byli lidé, kteří ve všech otázkách němectví bezohledně přiznávali barvu a nikdy se nesnižovali ke kompromisům. Byla to podle mého názoru jediná ještě schůdná cesta k záchraně národa. Nechápal jsem, že hnutí po tak nádherném vzestupu tolik kleslo. Ještě méně jsem chápal, že se křesťanskosociální strana ve stejné době stala tak obrovskou silou. Byla právě na vrcholu své slávy.

Když jsem se chystal porovnat obě tato hnutí, dal mi i v tomto případě osud, urychlen mojí neútěšnou situací, tu nejlepší výuku pro pochopení příčin této hádanky.

Začnu u dvou mužů, kteří byli vůdci a zakladateli oněch dvou stran: Georg von Schtinerer a Dr. Karl Lueger. Čistě lidsky vzato oba převyšují rámec a úroveň takzvaných parlamentních zjevů. V bahně všeobecné politické korupce zůstal jejich život čistý a neporušený. Mé sympatie byly nejdříve na straně všeněmeckého Schtinerera, a1e pozvolna se obracely rovněž ke křesťanskosociálnímu vůdci.

Když jsem porovnával jejich schopnosti, by1 tehdy Schtinerer, jak se mi zdálo, lepší a důkladnější myslitel v zásadních problémech.

Rozpoznal nezbytný konec rakouského státu správněji a jasněji než kdokoliv jiný. Kdyby jeho v úvahy poslouchali lépe zejména v říši, když varoval před habsburskou monarchií, nebylo by došlo k neštěstí světové války Německa proti celé Evropě. Schtinerer rozpoznával vnitřní podstatu problémů, o to víc se však mýlil v lidech.

Zde byla silná stránka Dr. Luegera. Byl mimořádným znalcem lidi a vystříhal se toho, aby je viděl lepší než jsou. Počítal tedy více s realitou života, zatímco Schtinerer pro ni měl jen malé pochopení. Všechno, co si myslel, bylo teoreticky vzato správné, ale protože mu chyběla síla a pochopeni toho, že teoretické poznatky je třeba zprostředkovat masám a to formou odpovídající jejich chápáni, které je a zůstane omezené, zůstávalo všechno poznáni jen prorockou moudrostí, aniž se stalo praktickou skutečností.

Tato absence faktické znalosti lidí vedla později k chybnému hodnocení sil celého hnutí i prastarých institucí. Schtinerer nakonec ovšem poznal, že se jedná o světonázorové otázky, ale nepochopil, že vhodnými nositeli těchto téměř náboženských názorů mohou být především vždy jen široké masy lidu. Viděl bohužel jen ve velmi malém rozsahu mimořádnou omezenost bojové vůle takzvaných "měšťanských kruhů", což bylo dáno už jejich hospodářským postavením a z toho vyplývající obavou, že mají co ztratit a proto se drží zpátky. Ale světonázor bude mít přece vyhlídku na vítězství jen tehdy, jestliže je tu široká masa jako nositelka nového učení a je ochotna postoupit nutný boj. Ve všech těchto věcech byl Dr. Lueger opakem Schtinerera. Důkladná znalost lidi mu pomáhala správně oceňovat možné síly a tím zůstal uchráněn před přílišným podhodnocením stávajících institucí, dokonce snad právě proto se naučil používat tyto instituce jako pomocné prostředky pro dosaženi svých cílů. Také velmi dobře chápal, že politická bojová síla dnešních vyšších měšťanských vrstev je malá a nedostačující k tomu, aby vybojovala vítězství novému velkému hnutí. Proto ve své politické činnosti kladl důraz na získání vrstev, jejichž existence byla ohrožena, což znamenalo spíš povzbuzeni bojové vůle než její ochromení. Byl rovněž ochoten použít všechny stávající mocenské prostředky a naklonit si mocné instituce tak, aby z těchto starých zdrojů síly získával užitek pro vlastní hnutí. Zaměřil svou novou stranu především na střední stav, ohroženy zánikem, čímž si získal stoupence velmi obětavé i opravdu bojovné. Jeho nesmírně moudrý vztah ke katolické církvi mu získal mladší duchovni v takovém rozsahu, že stará klerikální strana byla nucena vyklízet pole, anebo, chytřeji, připojit se ke straně nové a získávat tam pozvolna pozici za pozicí.

Kdybychom ale jen toto považovali za charakteristiku podstaty tohoto váženého muže, velmi bychom mu křivdili. Neboť nebyl jen obratný taktik, ale měl vlastnosti skutečně velkého a geniálního reformátora. Byl však omezen přesnou znalostí stávajících možnosti jakož i vlastních schopností. Tento skutečně významný muž si vytyčil velmi praktický cíl. Chtěl dobýt Vídeň. Vídeň byla srdcem monarchie, z tohoto města proudil ještě život do nemocného a starého těla vetché říše. Čím zdravější bude srdce, tím více ožije celé tělo. Zásadě správná myšlenka, která však mohla být použita jen po určitou omezenou dobu. A v tom byla slabost tohoto muže. Co vykonal jako starosta

města Vídně, je v nejlepším slova smyslu nesmrtelné, monarchii tím však zachránit nemohl - bylo příliš pozdě. To viděl jeho odpůrce Schtinerer jasněji. Nač prakticky Dr. Lueger sáhl, báječně se zdařilo, co si od toho sliboval, to se nedostavilo. Co chtěl Schtinerer, to se mu nepodařilo, čeho se obával, to se bohužel strašným způsobem dostavilo. Tak ani jeden z obou mužů nedosáhl svého cíle: Lueger už nemohl zachránit Rakousko a Schtinerer už nemohl zachránit německy národ před pádem. Je neskonale poučné pro dnešní dobu studovat příčiny selhání obou stran. Je to účelné zejména pro mé přátele, poněvadž v mnoha bodech jsou dnešní poměry podobné těm tehdejším a je možné vyhnout se chybám, které kdysi vedly ke konci hnutí jednoho a k neplodnosti druhého.

Zhrouceni všeněmeckého hnutí v Rakousku mělo podle mne tři příčiny:

Za prvé nejasná představa o významu sociálního problému pro novou, svou podstatou revoluční stranu. Protože Schtinerer a jeho přívrženci se obraceli v prvé řadě na měšťanské vrstvy, mohl být výsledek jen slabý a mírný. Německé měšťanstvo je zvláště ve svých vyšších kruzích, aniž to jednotlivci tuší, pacifistické, jedná-li se o vnitřní záležitosti národa nebo státu. V dobrých časech, to znamená v tomto případě je-li dobrá vláda, je toto smýšlení základem dobré hodnoty těchto vrstev pro stát, v časech špatné vlády však působí přímo zhoubně. Už jenom proto, aby bylo možné vést skutečně vážný boj, muselo se všeněmecké hnutí věnovat především získávání mas. Protože to nečinilo, ztratilo onen rozmach, který taková vlna potřebuje, nemá-li brzy opadnout. Pokud ale nová strana nemá tuto zásadu na zřeteli od počátku a nerealizuje ji, ztrácí později možnost zameškané dohonit. Přijme-li strana velký počet umírněných měšťanských živlů, bude se vnitřní postoj hnutí řídit podle nich a ztratí další vyhlídky na získání větších sil ze širokých lidových vrstev. Tím se ale takové hnutí nedostane dál než k rýpaní a kritice poměrů. Už nikdy nenalezne onu téměř náboženskou víru spojenou se stejnou obětavostí, na jejich místo se dostane snaha o "pozitivní spolupráci", to znamená v tomto případě uznání stávající situace a pozvolné zmírnění tvrdosti boje a konečně přistání u shnilého míru.

Tak tomu bylo i se všeněmeckým hnutím, protože od počátku nepřičítalo hlavní význam získávání stoupenců ze širokých mas. Stalo se "měšťanským, vybraným, umírněně radikálním". Z této chyby vyrostla druhá příčina jeho rychlého zániku. V době nástupu všeněmeckého hnutí byla situace němectví v Rakousku již zcela zoufalá . Rok od roku se stával parlament stále více institucí pomalé zkázy německého národa. Každý pokus o záchranu v hodině dvanácté mohl mít alespoň malou naději na úspěch pouze za předpokladu, že tato instituce bude odstraněna. Pro hnuti tím vyvstala principiální otázka: vstoupit do parlamentu a - dá-li se to tak vyjádřit - "vytunelovat jej zevnitř", anebo vést boj zvenčí útokem na toto zařízení? Vést boj proti takové moci zvenčí znamená

vyzbrojit se neotřesitelnou odvahou a připravit se na nekonečné oběti. Chytit býka za rohy a dostat mnoho těžkých ran, někdy padnout k zemi a zase se zvednout se zlámanými údy, až teprve po nejtěžším zápase se vítězství přikloní na stranu smělého útočníka. Jen velikost obětí získá pro věc nové bojovníky, až nakonec vytrvalost bude odměněna vítězstvím. K tomu je ale potřeba dětí národa ze širokých mas. Pouze oni jsou odhodlaní a dostatečně houževnatí, aby tento boj dobojovali až do krvav,ho konce. Tuto širokou masu však všeněmecké hnutí nemělo a tak mu nezbylo nic jiného, než vstoupit do parlamentu.

Nebylo by správné myslet si, že toto rozhodnutí bylo výsledkem dlouhých vnitřních pochybnosti či úvah, ne, nemyslelo se na nic jiného. Účast na tomto nesmyslu byla jen odrazem všeobecných, nejasných představ o významu a vlivu účasti v instituci, která už v principu byla považována za nesprávnou. Nejspíš si slibovali ulehčení osvěty širokých lidových vrstev, dostanou-li příležitost mluvit na "fóru celého národa". Také se zdálo, že útok na kořeny zla bude úspěšnější, než útok zvenčí. Domnívali se také, že bezpečnost jednotlivých předních bojovníků bude pod ochranou imunity větší, takže síla útoku by se tím mohla zvýšit. Ve skutečnosti se věci ovšem měly jinak. Fórum, o kterém mluvili všeněmečtí poslanci, se nezvětšilo, ale spíše zmenšilo, neboť každý mluví jen pro ten okruh lidí, který ho chce poslouchat, nebo ke kterým se dostane reprodukce řečeného prostřednictvím tisku. Největší bezprostřední fórum posluchačů však není posluchárna parlamentu, nýbrž velké, veřejné shromáždění lidu. Neboť tam se nalézají tisíce lidí, kteří přišli, aby si poslechli, co jim chce řečník říct, naproti tomu v zasedacím sále poslanecké sněmovny je jich jen pár set a to většinou jen proto, aby obdrželi diety a v žádném případě proto, aby do sebe nechali nalévat moudrosti ostatních pánů "zástupců lidu". Především je to ale pořád stejné publikum, které se už ničemu nepřiučí, poněvadž kromě rozumu k tomu zde chybí i sebemenší vůle.

Žádný z těchto zástupců lidu nikdy sám ze sebe nevzdá čest lepší pravdě a nedá se do jejích služeb. Ne, neučiní to ani jediný z nich, ledaže by měl důvodnou naději, že si tím zachrání svůj poslanecký mandát na další období. Teprve tehdy, když už je jasné, že jeho dosavadní strana dopadne v příštích volbách špatně, vydá se tento výkvět statečnosti na cestu a bude se rozhlížet, zda a kde by se dostal k nějaké straně nebo směru, který dopadne ve volbách lépe, ovšem tuto změnu pozice doprovází obvykle průtrží morálních zdůvodnění. Zdá-li se, že nějaká stávající strana natolik ztrácí přízeň lidu a hrozí jí tak velký propad, že pravděpodobně utrží ve volbách zničující porážku, dávají se na velký pochod: parlamentní krysy opouštějí stranickou loď. Nemá to co dělat s lepším věděním nebo úmyslem, pouze s jistým věšteckým nadáním, jež parlamentní štěnici v pravý čas varuje a pouští ji opakovaně do jiné teplé stranické postele. Mluvit před takovým "fórem" znamená jen házet

perly oněm známým zvířatům. To se ale opravdu nevyplatí! Neboť úspěch nemůže být jiný než nulový.

A tak to také bylo. Všeněmečtí poslanci se mohli umluvit: účinek nebyl naprosto žádný. Tisk o nich buď zcela mlčel, anebo roztrhal jejich projevy tak, že zmizela jakákoliv souvislost, ba překrucoval dokonce smysl, jež se pak vytrácel a veřejné mínění dostávalo tak velmi špatný obraz o smyslu nového hnutí. Nemělo význam to, co jednotliví pánové říkali, význam mělo to, co se o nich dalo číst v tisku, což byl pouhý výtah z jejich projevů, jež zkreslen tiskem mohl působit jen nesmyslně. Mohl - a měl. Přičemž jediné fórum, před kterým mluvili pravdu, sestávalo z pěti set členů parlamentu. To mluví samo za sebe. Nejhorší ale bylo následující: všeněmecké hnuti mohlo počítat s úspěchem jen tehdy, kdyby od prvního dne pochopilo, že se tu nesmí jednat o novou politickou stranu, nýbrž o světový názor. Neboť pouze světonázor mohl najít sílu k vybojování tohoto obrovského zápasu. Toho jsou jako vůdci schopni jen ty nejlepší a nejodvážnější hlavy. Není-li boj za světový názor veden obětavými hrdiny, nenajdou se zakrátko ani k smrti odhodlaní bojovníci. Kdo bojuje pouze za svou vlastní existenci, nezajímá se příliš o společnost.

Aby si hnuti tento předpoklad udrželo, musí každý vědět, že hnutí může nabídnout čest a slávu z pohledu potomků, ale přítomnosti nemá co nabídnout. Čím více postů a míst má hnuti na rozdávání, tím větší je přiliv podřadných lidi, až nakonec tito političtí příležitostní dělníci zaplaví stranu tak, že někteří poctiví bojovníci už staré hnutí vůbec nepoznávají a naopak ti noví odmítají někdejší bojovníky jako obtížné "nepovolané". Tím je ovšem "mise'" takového hnutí vyřízena.

Když se všeněmecké hnutí upsalo parlamentu, dostalo "parlamentáře" namísto dřívějších vůdců a bojovníků. Tím kleslo na úroveň běžné politické strany a ztratilo sílu čelit mučednickým vzdorem neblahému osudu. Místo boje se naučilo "mluvit a vyjednávat". Nový parlamentář to začal již zakrátko pociťovat jako pohodlnější, ne tak riskantní, povinnost vybojovávat nový světový názor "duchovními" zbraněmi parlamentní výřečnosti, oproti tomu, aby se v případě potřeby vrhl do boje s nasazením vlastního života - do boje, jehož výsledek byl nejistý a v každém případě nevýnosný.

Když už se tak sedělo v parlamentu, začali přívrženci venku doufat a čekat na zázraky, které nepřicházely a ani přicházet nemohly. Brzy začali být netrpěliví, protože to, co slyšeli od svých poslanců, neodpovídalo v žádném případě očekávání voličů. To se dalo lehko vysvětlit, neboť nepřátelský tisk nedával lidu pravdivý obraz působení všeněmeckých zastupitelů. Čím více noví zástupci lidu přicházeli na chuť mírnějšímu způsobu "revolučního" boje v parlamentu a zemských sněmech, tím méně byli ochotni vrátit se do nebezpečné osvětové práce v širokých vrstvách národa. Masové shromáždění, jediná cesta k opravdu účinnému, bezprostřednímu ovlivňování a tedy jedině

možnému získávání velkého počtu lidí, bylo stále víc odsunováno do pozadí.

Tak jako byla tribuna parlamentu zaměňována za pivní stůl zasedacího sálu, aby se řeči z tohoto fóra lily nikoliv do lidu, ale do hlav jeho takzvaných "vyvolených" zástupců, tak přestávalo i všeněmecké hnutí být hnutím lidovým a brzy pokleslo na úroveň klubu akademických výkladů, které téměř nikdo nebral vážně.

Špatný dojem, který zprostředkovával tisk, nebyl už odpovídajícím způsobem korigován osobní schůzovní činností jednotlivých pánů, až posléze slovo "všeněmecký" znělo v uších širokých mas nepěkně. Avšak - a to ať si nechají říct všichni ti dnešní rytířští pisálkové a hejskové - největší převraty na světě nebyly nikdy řízeny husím brkem. Ne, peru zůstalo stále vyhrazeno tyto děje teoreticky zdůvodňovat.

Ale síla, která uváděla do pohybu historické laviny náboženského a politického dění, to byla odpradávna kouzelná moc mluveného slova. Široké masy národa podlehnou především síle řeči. Všechna velká hnutí jsou hnutí lidová, jsou to vulkanické erupce lidských vášní a duchovního vnímání, podnícené buďto krutou bohyní nouze nebo zapáleny pochodní slov vržených masám lidu, slov, jež nejsou limonádovými výlevy estetizujících literátů a Ivů salonů. Osudy národů dokáže změnit jen bouře horké vášně, ale vzbudit takovou vášeň umí jen ten, kdo ji sám nosí v srdci.

Vášeň sama daruje svému vyvolenci slova podobná úderům kladiva, která otvírají brány srdce lidu. Koho ale vášeň opustí a jeho ústa zůstávají němá, toho nebe nevyvolilo zvěstovatelem své vůle. Až se tedy drží každý písař svého kalamáře, aby byl činný "teoreticky", stačí-li mu na to rozum a schopnosti: vůdcem se však nenarodil a nebyl vyvolen.

Hnutí, které má velké cíle, se musí úzkostlivě snažit, aby neztratilo souvislost se širokými lidovými masami. Každou otázku musí zvažovat právě z tohoto hlediska a v tomto směru činit rozhodnutí. Musí se vyhýbat všemu, co by mohlo snížit či oslabit jeho působeni na masy, nikoliv snad z "demagogických" důvodu, nýbrž z prostého poznání, že bez obrovské síly národních mas není žádná velká idea uskutečnitelná, byť by byla sebe posvátnější a vznešená. Pouze tvrdá skutečnost musí určovat cestu k cíli, ať se nám to libí nebo ne. Vyhýbat se nepříjemným cestám znamená na tomto světě minout se cíle.

Když všeněmecké hnutí, díky svému postoji k parlamentu, přeložilo těžiště své činnosti z národa do poslanecké sněmovny, ztratilo budoucnost a získalo laciný okamžitý úspěch. Zvolilo lehčí boj a tím už nebylo hodno konečného vítězství.

Promyslel jsem tyto otázky velice důkladně již ve Vídni a poznal, že jsou hlavní příčinou zhroucení tohoto hnuti, které bylo podle mého názoru povoláno k tomu, aby se ujalo vedení němectva, právě v tom, že neuznalo tyto

skutečnosti. Hlavní dvě chyby, na kterých všeněmecké hnutí ztroskotalo, byly navzájem příbuzné. Nedostatečná znalost vnitřních hnacích sil velkých převratů vedla k podcenění významu širokých mas lidu, z toho vyplynul nepatrný zájem o sociální otázky i nesprávné nedostatečné získávání duší z nižších vrstev národa. A také nesprávný postoj k parlamentu, který všechny tyto chyby podporoval.

Kdyby poznali nesmírnou sílu, která je vlastni mase jako nositelce revolučního odporu ve všech dobách, pracovali by v sociální a propagandistické sféře jinak. Pak by také těžiště hnutí nebylo v parlamentu, nýbrž v dílně a na ulici.

Tvrdý boj, který všeněmecké hnutí vedlo proti katolické církvi, je vysvětlitelný pouze nedostatečným pochopením duchovní podstaty lidu: Prudký útok nové strany proti němu měl následující příčiny: Jakmile se habsburský dům s konečnou platnosti rozhodl přetvořit Rakousko na slovanský stát, sahalo se k jakýmkoliv prostředkům, jež se zdály být v tomto směru vhodné. Také náboženské instituce zapřáhal bez skrupulí tento nesvědomitý panovnický dům do služeb nové "státní ideje". Používání českých farností a jejich duchovních správců bylo jen jedním z mnoha prostředků na cestě ke všeobecné slavizaci Rakouska. Odehrávalo se to asi takto: I) do ještě německých obcí byli dosazováni čečti faráři, kteří pomalu ale jistě nadřazovali zájmy českého národa nad zájmy církví a stávali se zárodkem procesu odněmčování! Německé duchovenstvo zklamalo v tomto směru téměř úplně. Nejen že bylo z hlediska němectví v tomto boji naprosto nepoužitelné, ale nedokázalo se ani bránit útoku těch druhých. A tak bylo němectví oklikou, tj. zneužíváním na jedné straně a nedostatečnou obranou na straně druhé, pomalu ale nepřetržitě zatlačováno do pozadí. Jestliže se toto konalo v malém, ve velkém nebyly poměry o mnoho lepší. Protiněmeckým pokusům Habsburků se vysoký klérus patřičně nebránil a prosazování německých zájmů ustoupilo do pozadí. Obecný dojem nemohl být jiný než ten, že jde o hrubé porušování německých práv katolickým duchovenstvem. Způsobilo to zdání, že církev necítí s německým národem, že se nespravedlivě staví na stranu nepřítele. Podle Schtinererova názoru byl kořen zla v tom, že vedení katolické církve se nenachází v Německu a z toho že vyplývá nepřízeň církve k zájmům našeho národa.

Takzvané kulturní problémy ustoupily tehdy, jako téměř všechno v tehdejším Rakousku, téměř zcela do pozadí. Rozhodující pro postoj všeněmeckého hnutí ke katolické církvi nebyl ani tak její vztah k vědě apod., jako spíše její nedostatečné zastupování německých práv a naopak stálá podpora zvláště slovanské arogance žádostivosti.

Georg Schtinerer nebyl polovičatý. Boj proti církvi zahájil s přesvědčením, že jenom tímto lze německý národ zachránit. Hnutí

"Pryč od Říma" bylo mohutným ale i nejtěžším útokem, který měl zbořit nepřátelskou pevnost. Domníval se, že bude-li tento boj úspěšný, bude překonán neblahý rozkol církve v Německu, přičemž vnitřní síla Říše a německého národa by takovým vítězstvím mohly velmi získat. Avšak ani předpoklad a ani výsledek tohoto boje nebyly správné. Bezpochyby byla národní síla odporu německého duchovenstva ve všech otázkách němectví menší než sila jejich neněmeckých, zejména českých bratří v úřadě. A pouze ignorant mohl nevidět, že německé duchovenstvo sotva napadlo bránit německé zájmy. Rovněž tak musel každý nezaslepený člověk uznat, že to vyplývá v prvé řadě z jisté okolnosti, kterou my Němci všichni těžce trpíme: je to naše objektivita v postoji k naší národnosti stejně tak jako k čemukoliv jinému. Český duchovní se stavěl subjektivně ke svému národu a objektivně k církvi, zatímco německý farář byl subjektivně oddán církvi a zůstával objektivní vůči svému národu. Jedná se o jev, který naneštěstí můžeme sledovat v tisících jiných příkladů. V žádném případě to není pouze zvláštní dědictví katolicismu, nýbrž skutečnost, která u nás v krátké době nahlodává každou, zvláště státní nebo ideovou instituci.

Porovnejme například postoj, který zaujímá naše úřednictvo k pokusům o národní obrodu, s postojem úřednictva jiného národa v téže otázce. Nebo myslíme si snad, že důstojnický sbor všude na světě by stejným způsobem zastrčil zájmy svého národa za frázi "státní autorita", jak se to děje u nás už pět let zcela samozřejmě a platí to dokonce za zvlášť záslužné? Nezaujímají snad například v židovské otázce obě skupiny stanovisko, které neodpovídá zájmům národa ani skutečným potřebám náboženství? Porovnejme postoj rabína ke všem otázkám jen trochu významným pro židovstvo jako rasu se stanoviskem daleko největší části našeho duchovenstva. S tímto jevem se setkáme vždy, jedná-li se o abstraktní ideje. "Státní autorita", "demokracie", "pacifismus", "mezinárodní solidarita" apod. jsou pojmy, které se u nás téměř vždy stanou tak frigidními, čistě doktrinářskými představami, že každé posuzováni všeobecných národních životních potřeb se děje pouze z jejich hlediska.

Tento neblahý způsob pohledu na všechny záležitosti pod úhlem už jednou vytvořeného názoru umrtvuje každou schopnost vmyslet se subjektivně do věci, jež objektivně odporuje vlastní doktríně, vede nakonec k úplné záměně prostředku a účelu. Obrací se proti všem pokusům o národní povzneseni, pokud by toto bylo možnou pouze po odstranění špatné, zhoubné vlády, protože to by prý bylo porušením "státní autority". Podle tohoto názoru není státní autorita prostředkem k nějakému účelu, v očích fanatika objektivity je účelem sama o sobě, který vyplní celý jeho život. Rozhořčeně by se postavil proti pokusu o diktaturu, i kdyby jejím nositelem měl být například nějaký Bedřich Veliký a momentální státní umělci parlamentní většiny byli jen neschopnými trpaslíky nebo dokonce podřadnými subjekty, poněvadž zákon demokracie je pro

doktrináře posvátnější než blaho národa. Bude tedy hájit nejhorší tyranii, jež ruinuje národ, poněvadž "státní autorita" je v této tyranii momentálně ztělesněná, jindy zase odmítne i požehnanou vládu, pokud neodpovídá pravidlům "demokracie".

Stejně tak bude náš německý pacifista mlčet ke každému i sebekrvavějšímu znásilňování národa, jež může vycházet i z nějaké volenské moci, a kdyby se dal tento osud změnit pouze odporem, tedy násilím, bylo by to proti duchu jeho mírového společenství. Mezinárodní německý socialista může byt od ostatního světa solidárně vypleněn a bude to kvitovat s bratrskou a nepomyslí na odplatu ani na protest, právě proto, že je - Němec. Toto může znít smutně, ale změnit nějakou věc znamená ji napřed poznat. Stejně tak je tomu se slabošským zastupováním německých zájmů částí kléru. Není to ze zloby nebo ze zlé vůle, není to na povel shora". V takové národní vlažnosti spatřujeme jednak výsledek nedostatečné výchovy k němectví od mládí, jednak naprosté podrobeni se myšlence, která se stala idolem. Tak bude pacifista, věnující se subjektivně a bez výhrad své ideji, hledat při každém i tom nejnespravedlivějším, těžkém ohrožení svého národa nejprve objektivní práva (pokud je to Němec) a nikdy se postaví z pudu sebezáchovy do řad svého stáda a nebude bojovat.

Nakolik to platí pro jednotlivé skupiny, nám ukáže snad toto: Protestantismus zastupuje zájmy Němectva lépe, má to zakotveno už ve svém zrodu a v pozdější tradici, selhává však v okamžiku, kdy by se měla obrana národních zájmů týkat oblasti, která chybí nebo je z nějakých důvodu odmítána v obecné linii jeho tradic a představ o světě.

Protestantismus nastoupí k podpoře němectví, pokud se jedná o záležitosti vnitřní čistoty nebo národního prohlubováni, o obranu německé podstaty, německé řeči a také německé svobody, protože to vše je zdůvodněno v něm samém. Okamžitě se ale postaví velmi tvrdě proti všem pokusům zachránit národ ze sevření jeho smrtelného nepřítele, protože jeho postoj k židovstvu je stanoven více méně dogmaticky. Přitom se zde jedná o otázku, bez jejíž vyřešení jsou a zůstanou všechny ostatní pokusy o německou obrodu nebo povznesení zcela nesmyslné a nemožné.

Měl jsem ve své vídeňské době dost času a příležitostí k nepředpojatému zkoumáni této otázky a mohl jsem si v denním styku tisícero způsoby ověřit správnost tohoto názoru.

V tamním ohnisku nejrůznějších národností se jevilo velmi jasně, že pouze německý pacifista se pokouší vidět zájmy vlastního národa vždy jenom objektivně, avšak nikdy tak Žid pokud jde o zájmy židovského národa, že pouze německý socialista je "internacionální" v tom smyslu, který mu zakazuje vyžebrávat svému národu spravedlnost u jeho internacionálních soudruhů jinak než kňouráním a fňukáním, avšak nikdy tak Čech nebo Polák apod. Zkrátka, poznal jsem už tehdy, že neštěstí spočívá jen zčásti v těchto učeních, částečně

však také v naší nedostatečné výchově k národnímu cítění a tím podmíněné menší oddanosti k národu. Tím odpadá první čistě teoretické zdůvodněni boje všeněmeckého hnutí proti katolicismu.

Vychovávejme německý národ už od mládí k rozhodnému uzná práv vlastního národa a neotravujme už dětská srdce kletbou objektivity a to i ve věcech svého vlastního "já " a zakrátko se ukáže (za předpokladu radikální národní vlády) že stejně jako v Irsku, Polsku nebo ve Francii bude také v Německu katolík vždycky Němcem.

Největší důkaz toho nám poskytla ona doba, kdy náš národ vystoupil naposledy k obraně své existence před soudnou stolicí dějin. Pokud tehdy nechybělo vedení shora, splnil náš národ své povinnosti úchvatným způsobem. Protestantský pastor i katolický farář - oba společně nesmírně přispěli k udržení naší síly odporu nejen na frontě, ale ještě více doma. V těchto letech a především v prvním vzplanutí to byla skutečně v obou táborech jen jediná svatá Německá říše, za jejíž existenci a budoucnost se modlil každý ke svému nebi.

Jednu otázku si mělo všeněmecké hnutí tenkrát položit: Je udržení rakouského němectví při katolické víře možné nebo ne? Jestliže ano, pak by se politická strana neměla starat o náboženské věci, jestliže ne, měla nastoupit náboženská reformace, nikoliv politická strana.

Kdo se domnívá , že lze dospět k náboženské reformaci oklikou přes politickou stranu, nemá ponětí o vytváření náboženských představ, nemluvě o učení víry a působeni církví. Zde skutečně nelze sloužit dvěma pánům! Přičemž založení nebo zničení nějakého či konfese považuji za podstatně větší čin než založeni nebo zničení státu, neřku-li politické strany.

Neříkejme, že řečené útoky byly jen obranou proti útokům druhé strany! Jistěže byli ve všech dobách lidé bez svědomí, kteří se nerozpakovali používat náboženství či vyznání jako nástroj svých politických obchodů, ale stejně tak svalovat na náboženství zodpovědnost za nějaké lumpy, kteří ji stejným způsobem zneužívají jako cokoliv jiného pro potřeby svých nízkých pudů.

Nic se nehodí parlamentnímu darmošlapovi a povaleči lépe, než je-li mu dána příležitost dosáhnout alespoň dodatečně ospravedlnění jeho politické šmeliny. Neboť jakmile je náboženství voláno k zodpovědnosti za osobni špatnost tohoto prolhance a je proto napadána, vyhlašuje hlasitě do všech světových stran své svědectví o tom, jak spravedlivý byl jeho dosavadní postup a jak pouze jemu a jeho výřečnosti je třeba vděčit za záchranu náboženství a církve. Hloupé a zapomětlivé okolí nepozná většinou pro velký křik pravého původce celého boje nebo si na něho již nepamatuje a lump dosáhl svého cíle. Že to nemá s náboženstvím vůbec nic společného, to ví tento lstivý lišák velmi dobře. Bude se tedy o to víc v tichosti smát do dlaní, zatímco jeho čestný, ale nešikovný protivník prohrává, aby si jednoho dne zoufal nad lidskou proradnosti a odešel do ústraní.

Činit náboženství nebo církev zodpovědnými za pochybení jednotlivce je nespravedlivé i z jiného hlediska. Porovnejme velikost viditelné organizace církve s průměrným chybováním lidé obecně a budeme muset přiznat, že poměr mezi dobrem a zlem je tady lepší než jinde. Jistě, najdou se i mezi kněžími tací, jimž je jejich posvátný úřad jen prostředkem k uspokojování politické ctižádosti, ba kteří v politickém boji často více než politováníhodným způsobem zapomínají, že by měli být strážci vyšší pravdy a nikoliv zastánci lží a pomluv. Ovšem na jednoho nedůstojného připadají tisíce čestných, svému povolání věrně oddaných duchovních pastýřů, kteří v naši prolhané a zpustlé době vyčnívají jako malé ostrůvky ze všeobecného bahna.

Stejně jako nesmíme odsuzovat církev jako takovou, proviní-li se nějaký zpustlý objekt v sutaně proti mravnosti, nemohu rovněž odsoudit církev za to, že jeden z mnoha jejích služebníků pošpiní a zradí svůj národ, což je jinde téměř běžné. Nezapomínejte zvláště dnes, že na jednoho takového připadají tisíce, kteří s krvácejícím srdcem prožívají neštěstí svého národa a stejně tak jako ti nejlepší z našinců touží po hodině, kdy se zase jednou nebe usměje i na nás.

Kdo ale odpoví, že se tu nejedná o malé problémy všedního dne, ale o otázky zásadní pravdivosti nebo dogmatického obsahu, tomu mohu odpovědět otázkou: domníváš se, že jsi vybrán osudem, abys zvěstoval pravdu? Pak to čiň, ale měj také odvahu činit tak nikoliv klikou přes politickou stranu - neboť i toto je šmelina - ale postav na místo špatnosti dneška své lepší příští. Chybí-li ti odvaha nebo není-li ti lepší příští jasné, pak jdi od toho, v žádném případě se ale nepokoušej potichu a oklikou přes politickou stranu dělat to, co si netroufáš dělat s otevřeným hledím!

Politické strany nemají s náboženskými problémy nic společného, pokud jako odrodilci nepodkopávají mravy a morálku vlastní rasy, stejně tak nemá náboženství nic společného s politickými nepřístojnostmi stran. Pokud ovšem církevní hodnostáři používají náboženské instituce nebo i učení k tomu, aby poškozovali národ, nesmíme je na této cestě následovat a musíme bojovat proti tomu všemi prostředky. Politickému vůdci mají být náboženské nauky a instituce jeho národa vždy nedotknutelné, neboť jinak nesmi být politikem, nýbrž reformátorem, má-li k tomu vybaveni! Jiný postoj by především v Německu vedl ke katastrofě. Při studiu všeněmeckého hnutí a jeho boje proti němu jsem tehdy a v dalších letech dospěl k následujícímu přesvědčeni: Nedostatečné pochopení významu sociálních problémů připravilo toto hnutí o skutečně bojové masy lidu, vstup do parlamentu mu vzal jeho velký rozlet a zatížil hnutí všemi slabostmi této instituce, boj proti katolické církvi ho znemožnil v početných nižších a středních kruzích a odcizil ho mnoha nejlepším lidem, které národ má.

Praktický výsledek kulturního boje v Rakousku se rovná téměř nule.

Podařilo se sice urvat církvi na 100 000 členů, avšak tato tím neutrpěla žádnou zvláštní škodu. Nemusela v tomto případě opravdu uronit ani slzu, pro své ztracené "ovečky', neboť ztratila to, co jí už dávno předtím vnitřně plně nenáleželo. Rozdíl mezi reformací kdysi a nyní spočíval v tom, že kdysi se od církve odvrátilo mnoho těch nejlepších lidí z vnitřního náboženského přesvědčení, zatímco teď odešli jen vlažní a to kvůli "úvahám" politického charakteru. A právě z politického hlediska byl výsledek směšný i smutný zároveň.

Zaniklo jedno nadějné spásonosné politické hnutí německého národa, protože nebylo vedeno s bezohlednou střízlivostí a ztrácelo se v oblastech, které musely vést jedině k roztříštění. Neboť jedno je jisté: všeněmecké hnutí by se snad této chyby nikdy nedopustilo, kdyby mělo více pochopeni pro psychiku širokých mas. Kdyby bylo jeho vůdcům známo, že k vybojování úspěchů nelze ukázat mase, už z čistě duševních pohnutek, dva či více protivníků, protože to pak vede k roztříštění bojové síly, bylo by se všeněmecké hnutí už z tohoto důvodu muselo zaměřit pouze na jediného protivníka. Není nic nebezpečnějšího pro politickou stranu než nechat se vést větroplachy, kteří chtějí vše a ne dosáhnout ničeho.

I kdyby bylo možné jednotlivým církvím vytknout sebevíc, politická strana nesmí ani na okamžik ztratit ze zřetele, že podle všech dosavadních zkušenosti z dějin se nikdy nepodařilo žádné politické straně v podobné situaci prosadit náboženskou reformaci. Dějiny nestudujeme proto, abychom posléze, když by mělo dojít k praktickému použití těchto poznatků, se na tyto zapomínalo či abychom se domnívali, že věci se teď už mají jinak a že věčné pravdy už nejsou použitelné: naopak, z dějin se učíme právě pro přítomnost. Kdo tohle nedokáže, až si nenamlouvá, že je politický vůdce, je ve skutečnosti plytký, i když většinou velmi domýšlivý trouba a vešker jeho dobrá vůle neomlouvá jeho praktickou neschopnost. Umění všech opravdu velkých vůdců všech dob spočívalo v prvé řadě v tom, že netříštili pozornost lidu, ale soustředili ji vždy na jediného protivníka. Čím jednotnější je nasazení vůle k boji jednoho národa, tím větší je přitažlivost hnutí a tím pádnější je síla střetů. Je součástí geniality velkého vůdce, že umí představit různorodé protivníky jako jednu kategorii, neboť rozlišování různých nepřátel vede u slabších a nejistých povah k pochybnostem o vlastním oprávnění.

Jakmile se kolísající masa octne v boji proti mnoha protivníkům, dostaví se objektivita a nastoluje se otázka, zda snad všichni ostatní nemají pravdu a jestli vůbec vlastní národ nebo vlastni hnutí jsou v právu. S Tím se dostavuje první ochromení vlastních sil. Je tedy vždy třeba shrnout množství vnitřně rozdílných protivníků tak, aby podle názoru masy stoupenců byl veden boj pouze proti jedinému nepříteli. To posiluje víru ve vlastní právo a posiluje rozhořčení proti útočníkům na toto právo. Že toto někdejší všeněmecké hnutí nepochopilo, stálo

ho úspěch.

Cíl byl stanoven správně, vůle byla čistá , ale zvolená cesta nebyla správná. Hnuti se podobalo horolezci, jež má na zřeteli vrchol, který chce slézt, také na cestu se dává s velkou rozhodnosti a silou, ale nevěnuje pozornost cestě, jeho zrak se upírá k cíli, přičemž mu uniká povaha výstupu a na tom nakonec ztroskotá.

Opačný poměr byl, jak se zdá , u velké konkurentky všeněmeckého hnutí, u křesťanskosociální strany. Cesta, kterou se dala, byla zvolena moudře a správně, ale chyběla jasná znalost cíle. Téměř ve všech momentech, v nichž všeněmecké hnuti chybovalo, byl postoj křesťanskosociální strany správný a plánovitý. Měla potřebné pochopení pro význam masy a od prvního dne si zajistila alespoň její část, a to veřejným zdůrazňováním svého sociálního zaměřeni. Podstatné orientovala z nižšího a středního stavu a řemeslníků a tím získala věrné, vytrvalé i obětavé stoupence. Vyhýbala se jakémukoliv boji proti náboženským institucím a zajistila si tak podporu mohutné církevní organizace. Tím pádem měla pouze jednoho skutečného protivníka. Byla si vědoma významu velkorysé propagandy a měla vynikající vliv na duševní instinkty širokých mas svých stoupenců. Ale to, že nedosáhla svého vysněného cíle, tj. záchrany Rakouska, bylo způsobeno dvěma chybami, jichž se dopustila na své cestě, a také důsledek nejasnosti cíle.

Antisemitismus tohoto nového hnutí byl postaven na náboženském, místo na rasovém základě. Důvod, proč k této chybě došlo, byl stejný jako ten, z nějž vycházel druhý omyl. Chtěla-li křesťanskosociální strana zachránit Rakousko, pak podle názoru svých zakladatelů nesměla zastávat rasový princip, protože jinak by prý muselo v krátké době dojít ke všeobecnému rozpadu státu. Vůdcové této strany se domnívali, že zejména situace ve Vídni vyžadovala odstranění všech rozdělujících faktorů a namísto toho zdůrazňování všech jednotících hledisek. Vídeň byla v této době již velmi prostoupena cizím, zejména českým živlem, že jenom nejvyšší tolerance ve všech rasových problémech mohla zabránit tomu, aby se strana nestala protiněmeckou. Mělo-li být zachráněno Rakousko, nebylo možné vzdát se Vídně. Byl učiněn pokus získávat hlavně malé české živnostníky ve Vídni bojem proti manchesterskému liberalismu. Strana se přitom domnívala, že našla přes všechny národnostní rozdíly společné heslo v boji proti židovstvu na religiózním základě. Že boj na takovém základě nedělal Židům velké starosti, bylo jasné.

S tak povrchním zdůvodněním nebylo nikdy možné dospět k vážnému vědeckému rozboru celého problému. Odradilo to mnoho lidi, jimž musel být antisemitismus tohoto druhu nesrozumitelný. Sílící myšlenka se tím vázala téměř výlučně na duchovně vymezené kruhy, pokud se strana nechtěla odpoutat od čistě citového vztahu dále ke skutečnému poznání. Inteligence se chovala zásadě odmítavě. Věc dostávala stále více takový tón, jako by se v celé

záležitosti jednalo jen o pokus nového obrácení Židů či dokonce o projev jakési konkurenční závisti. Tím ale ztratil boj charakter niterného a vyššího zasvěcení a jevil se mnohým, nikoliv těm nejhorším, jako nemorální a zavrženíhodný. Chybělo přesvědčeni, že se tu jedná o životní otázku celého lidstva, na jejímž vyřešení -závisí osud všech nežidovských národů.. V této polovičatosti křesťanskosociální strany se ztrácela hodnota antisemitského postoje.

Byl to zdánlivý antisemitismus, který byl téměř horší než vůbec žádný, neboť lidé byli ukolébáváni v jistotě, že mají protivníka v hrsti, zatímco ve skutečnosti byli taháni za nos.

Žid si ale záhy zvykl na tento antisemitismus tak, že kdyby tento nebyl, chyběl by mu více, než ho nyní obtěžoval.

Mnohonárodní stát vyžadoval větší oběť než zastupování němectví. Člověk nesměl být nacionalista, jestliže nechtěl ve Vídni ztratit půdu pod nohama. Doufalo se, že opatrným obcházením této otázky Ize ještě habsburský stát zachránit, ale právě tímto byl vehnán do zkázy. Hnutí tím ztrácelo obrovský zdroj sil, který dokáže natrvalo doplňovat pouze politická strana s vnitřní hnací silou. Křesťanskosociální strana se však právě tím stala stranou jako každá jiná.

Sledoval jsem obě hnuti co nejpozorněji, jednu z hloubi srdce, druhou naplněn obdivem pro vzácného muže, který se mi tehdy jevil jako hořký symbol celého rakouského němectví.

Když obrovský pohřební průvod mrtvého mrtvého starostu od radnice k Ringstrasse, byl jsem i já mezi mnoha sty tisíci diváky této truchlohry. Byl jsem dojat, ale cit mi přitom říkal, že dílo tohoto muže bylo marné, neboť tento stát byl přiveden k nevyhnutelnému zániku. Kdyby dr. Lueger žil v Německu, byl by zařazen mezi velké hlavy našeho národa, ale působil v tomto nemožném státě, což bylo neštěstím pro jeho dílo i pro něj samotného. Když zemřel, vyšlehávaly již na Balkáně plamínky měsíc co měsíc žádostivěji, takže ho milosrdný osud ušetřil, že nemusel spatřit to, čemu chtěl zabránit.

Já jsem se ale pokusit najít příčiny toho, proč první hnutí selhalo a druhé se setkalo s nezdarem a dospěl jsem k přesvědčení, odhlédneme-li od nemožnosti dosáhnout ve starém Rakousku ještě nějakého upevnění státu, že chyby na obou stranách byly tyto: všeněmecké hnutí mělo jistě pravdu pokud jde o principiální názor na cíl německé obnovy, nemělo však štěstí při volbě cesty k tomuto cíli. Bylo nacionalistické, avšak bohužel nikoliv natolik sociální, aby získalo masy. Jeho antisemitismus ale spočíval na správném poznání významu rasového problému, a to nikoliv na základě náboženských představ. Jeho boj proti určitému vyznání byl naproti tomu fakticky i takticky nesprávný.

Křesťanskosociální hnutí mělo nejasnou představu o cíli německého obrození, zato mělo rozum a štěstí při hledání cest jako strana. Chápalo význam sociální otázky, mýlilo se v boji proti Židům a nemělo potuchy o síle národní myšlenky! Kdyby křesťanskosociální strana měla kromě svého moudrého

poznání širokých mas ještě správnou představu o významu masového problému, jak tomu bylo u všeněmeckého hnutí a kdyby bylo nacionalistické - nebo kdyby všeněmecké hnutí ke svému správnému poznání židovské otázky a významu národní myšlenky přidalo ještě praktickou moudrost křesťanskodemokratické strany, zvláště její postoj k socialismu, výsledkem by bylo takové hnutí, jež by podle mého názoru bylo schopné úspěšně zasáhnout do německého osudu. Příčina toho, že se tak nestalo, spočívala převážně v podstatě rakouského státu.

Jelikož mému přesvědčení neodpovídala žádná další politická strana, nemohl jsem v následující době vstoupit do některé ze stávajících organizací a bojovat v ní. Považoval jsem již tehdy všechna politická hnutí za pochybná a neschopná uskutečnit obrodu německého národa ve větším a nejenom vnějším rozsahu. Můj vnitřní odpor k habsburskému státu v té době neustále narůstal.

Čím více jsem se zabýval také otázkami zahraniční politiky, tím více jsem byl přesvědčen, že tento státní. útvar je jen neštěstím pro němectví. Stále jasněji jsem přitom viděl, že osud německého národa nelze rozhodnout zde, nýbrž v říši. To platilo nejen pro obecné politické otázky, ale stejně pro všechny jevy celého kulturního života vůbec.

Rakouský stát projevoval také v oblasti čistě kulturních nebo uměleckých věcí všechny příznaky únavy, přinejmenším však bezvýznamnosti pro německý národ. Nejvíce to platilo pro oblast architektury. Novější stavební umění nemohlo slavit ve Vídni velké úspěchy, neboť od výstavby Ringstrasse dostávalo už jen bezvýznamné úkoly ve srovnání s rostoucími plány v Německu.

Začínal jsem žít stále více dvojím životem. Rozum a skutečnost mi přikazovaly prodělat v Rakousku hořkou a požehnanou školu, ale mé srdce bylo jinde. Zmocnila se mne tehdy skličující nespokojenost. Čím víc jsem poznával vnitřní jalovost tohoto státu a nemožnost jeho záchrany, tím víc jsem nabýval jistoty, že tento stát už může přinést německému národu jenom neštěstí. Nabyl jsem přesvědčení, že tento stát musí nutně stísňovat a omezovat každého skutečně velkého Němce a naopak že podporuje každý neněmecký jev. Protivný mi byl ten rasový konglomerát v hlavním městě, protivná celá ta směsice národů: Češi, Poláci, Maďaři, Rusíni, Srbové, Chorvati atd. a mezi tím vším jako věčná bakterie lidstva - Židé a zase Židé. Obrovské město mi připadalo jako ztělesnění krvesmilstva.

Němčina mého mládí byl dialekt, kterým se mluví i v Dolním Bavorsku, nedokázal jsem ho zapomenout a nenaučil jsem se vídeňský žargon. Čím déle jsem žil v tomto městě, tím více ve mně stoupala nenávist k té cizí směsici národů, která rozežírala toto staré německé město. Myšlenka, že by se tento stát mohl udržet ještě delší dobu, mi připadala přímo směšná.

Rakousko bylo tehdy jako stará mozaika a tmel držící pohromadě jednotlivé

její kaménky byl starý a drolivý, dokud se takové mozaiky nikdo nedotýká, může předstírat svou intaktní existenci, jakmile se však do ní strčí, rozbije se na tisíc střípků. Otázka byla, kdy to někdo udělá.

Protože moje srdce nikdy netlouklo pro Rakousko, ale vždy jen pro Německou říši, byla pro mne hodina rozpadu rakouského státu počátkem spasení německého národa. Ze všech těchto důvodu vznikala ve mně stále silnější touha odejít konečně tam, kam mne od ranného mládí přitahovala tajná přání a tajná láska.

Doufal jsem, že si v budoucnu udělám jméno jako stavitel a takto, v malém či velkém rámci - jak mi osud přiřkne - zasvětím své poctivé služby svému národu. Chtěl jsem se také podílet na štěstí být a působit na místě, kde se jednou musí splnit mé nejvroucnější přání: připojení mého milovaného domova ke společné vlasti, k Německé říši.

Leckdo nebude dnes moci pochopit velikost takové touhy, nicméně obracím se na ty, jímž osud toto štěstí dosud odpírá nebo komu ho krutě odebral, obracím se na ty, kteří zbaveni mateřské země musí osaměle bojovat za svatý statek řeči, kteří jsou za svou věrnost k vlasti pronásledováni a trýzněni a v bolestném pohnuti touží po hodině, kdy se zase vrátí věrné mateřské srdce, obracím se na tyto všechny a vím: vy mne pochopíte!

Jen ten, kdo na vlastní kůži pocítil, co znamená být Němcem a nesmět náležet milované otčině, může pochopit hloubku touhy, které plane ve všech dobách v srdcích dětí odloučených od mateřské země. Mučí ty, kteří jí propadnou a bude jim odpírat štěstí a spokojenost tak dlouho, dokud se neotevřou brány otcovského domu a ve společné říši nenajde společná krev pokoj a klid.

Vídeň byla a zůstala pro mne největší a také nejdůkladnější školou mého života. Přišel jsem kdysi do tohoto města téměř jako chlapec a opouštěl jsem je jako klidný a vyrovnaný člověk. Dostal jsem zde základy svého světového názoru a politického způsobu nazírání věcí, obojí jsem později musel doplňovat pouze v detailech, avšak. ani jedno ani druhé mne nikdy neopustilo. Cenu tehdejších učňovských let sám plně oceňuji teprve dnes. O tomto období jsem pojednal poněkud podrobněji proto, že mi poskytlo názornou výuku právě v oněch otázkách, které patří k základům strany, která vznikla ze skromných začátků a ani ne za pět let se chystá stát se velkým masovým hnutírn. Nevím, jaký by dnes byl můj postoj k Židům, k sociální demokracii či lépe k celému marxismu, k sociální otázce apod., kdyby se základ mých osobních názorů nevytvořil tak záhy pod tlakem osudu a také vlastním studiem. Neboť i když neštěstí vlasti přinutí tisíce lidi k přemýšlení o vnitřních příčinách tohoto zhroucení, nevede to nikdy k takové důkladnosti a hlubšímu pochopení, které se zjeví tomu, jež se stal teprve po dlouholetém boji pánem svého osudu.

4. kapitola

MNICHOV

Na jaře 1912 jsem přišel definitivně do Mnichova. Toto město jsem znal tak dobře, jako kdybych v jeho zdech pobýval už léta. Mělo to opodstatnění v mém studiu, jež mě na každém kroku upozorňovalo na tuto metropoli německého umění. Kdo nezná Mnichov, nezná Německo a především nezná německé umění.

Každopádně byla tato předválečná doba nejšťastnějším a daleko nejspokojenějším obdobím v mém životě. Můj výdělek byl stále ještě velmi hubený, nežil jsem proto, abych maloval, ale maloval jsem proto, abych si tím zajistil možnost žít, čili abych si mohl dovolit další studium. Byl jsem přesvědčen, že jednou přece jen dosáhnu svého cíle, který jsem si vytýčil. To mi pomáhalo snášet celkem lehce všechny ostatní malé starosti všedního dne.

K tomu ovšem přistupovala moje vnitřní láska, která se mne zmocnila téměř od prvních okamžiků pobytu v tomto městě, láska větší než ke kterémukoliv jinému mě známému místu: německé město! Jaký rozdíl oproti Vídni. Dělalo se mi špatně, když jsem jen pomyslel na ten rasový Babylon. K tomu ještě dialekt mně mnohem bližší, který mi připomínal zejména ve styku s Dolnobavoráky dobu mého mládí. Bylo tu tisíce věcí jež mi byly vnitřně milé a drahé. Nejvíce mě ale přitahovalo nádherné spojení prapůvodní síly a jemného uměleckého pocitu, tato originální linie od Dvorního pivovaru k náměstí Odeon, od říjnových slavností piva ke Staré pinakotéce atd. Že dodnes lpím na tomto městě víc než na kterémkoliv jiném místě na tomto světě je dáno tím, že je a zůstane nerozlučně spjato s vývojem mého vlastního života, že se mi tehdy dostalo štěstí skutečné vnitřní spokojenosti, připisuji kouzlu Wittelsbašské rezidence, která působí nejen na každého, kdo je nadán počtářským rozumem, ale i na lidi citlivé mysli.

Kromě zaměstnání mne přitahovalo i zde studium aktuálních politických událostí, zejména z oblasti zahraniční politiky. Dospěl jsem k tomu oklikou přes německou politiku spojeneckých svazků, kterou jsem již ve svém rakouském období považoval za naprosto nesprávnou. Každopádně ve Vídni mi byl ještě celý rozsah tohoto sebeklamu Německa nejasný. Byl jsem tehdy nakloněn věřit, nebo jsem si to jen namlouval, že se v Berlíně snad již ví, jak slabý a málo spolehlivý spojenec Rakousko ve skutečnosti je, ale že z více méně tajemných důvodu se o tom nemluví, to aby se posílila politika spojeneckých svazků, kterou kdysi založil sám Bismarck a jejíž náhlé přerušení by mohlo být nežádoucí už proto, aby se nepolekala číhající cizina či neznepokojili vlastní měšťáci.

Ovšem společenský styk, především s lidem, mne k mé hrůze brzy přesvědčil o tom, že moje domněnka byla nesprávná . K svému úžasu jsem zjišťoval, že o podstatě habsburské monarchie neměly zdání ani jinak dobře informované kruhy. Právě lid žil v iluzi, že toto spojenectví Ize považovat za seriózní sílu, která se v hodině nouze rozhodně osvědčí. Lidové masy považovaly monarchii vždy za "německý" stát a doufaly, že se na ni lze spolehnout. Lidé mysleli, že sílu lze poměřovat milióny obyvatel asi jako v Německu a úplně zapomínali, že Rakousko za prvé už dávno přestalo být německým státem a za druhé, že vnitřní poměry v této říši spěly hodinu od hodiny k jejímu rozpadu.

Znal jsem tenkrát tento státní útvar lépe, než ona takzvaná oficiální "diplomacie", která slepě jako vždy spěchala vstříc neblahému osudu, nálada lidu byla vždycky podmíněna jen tím, co se shora nalévalo do veřejného mínění. Shora ale byl vzhledem ke "spojenci" praktikován kult zlatého telete. Odpovědní doufali, že lze přívětivostí nahradit to, co druhé straně chybí na upřímnosti. Přičemž slova byla brána za bernou minci.

Ve Vídni jsem se vždy rozčílil, když jsem čas od času zpozoroval rozdíl mezi řečmi oficiálních státníků a obsahem novin "Wiener Presse". Přitom byla Vídeň přece jen německým městem, alespoň zdánlivě. Jak jinak se ale věci měly mimo Vídeň a mimo německé části Rakouska, ve slovanských provinciích říše. Stačilo si přečíst pražské noviny a bylo vidět, jak tam jsou posuzovány vznešené kejkle Trojspolku. Tam už neměli pro "mistrovské dílo státnictví" žádné pochopení, zato však výsměch a ironii. V nejhlubším míru, kdy si oba císaři vyměňovali přátelské polibky na čelo, se nikterak neskrývalo, že tento svazek se rozpadne v okamžiku, kdy bude učiněn pokus převést tento skvoucí ideál Niebelungů do praktické skutečnosti.

Jaké bylo rozčílení o několik let později, když přišla hodina pravdy, ve které se měly svazky osvědčit. Itálie z Trojspolku odskočila a pustila oba své partnery k vodě, aby se nakonec ještě stala jejich nepřítelem. Že se vůbec kdy někdo odhodlal i jen na minutu věřit tomu zázraku, že by Itálie bojovala na straně Rakouska - opak musel být jasný každému, kdo nebyl raněn diplomatickou slepotou. A v Rakousku se měly věci právě tak, ani o vlas jinak.

Nositeli myšlenky Trojspolku byli v Rakousku pouze Habsburkové a Němci. Habsburkové z vypočítavosti a z donucení, Němci v dobré víře - a z politické hlouposti. V dobré víře proto, že se domnívali, že Trojspolkem prokáží Německé říši velkou službu, posílí ji a pomohou zabezpečit, z politické hlouposti proto, že nesouhlasil ani ten první, dobře míněny názor, naopak - pomohli tím připoutat Německou říši k mrtvole státu, která musela strhnout obě strany do propasti, především ale proto, že tímto svazkem stále více propadali odněmčení. Habsburkové se domnívali, že svazkem s Německou říši budou zajištěni před vměšováním z její strany, což bohužel také byli a mohli tím svoji

vnitřní politiku pozvolného potlačování němectví realizovat podstatně snáze a bez rizika. Nejenže se při své známé "objektivitě" nemuseli obávat námitek ze strany Německé říšské vlády, ale mohli rakouským Němcům s odkazem na toto spojenectví kdykoliv zavřít prostořeká ústa, když se ozývala proti příliš podlému způsobu slavizace. Co potom mohl Němec v Rakousku dělat, když němectví v říši samé habsburskou vládu uznávalo a důvěřovalo jí? Měl se postavit na odpor a být pak ocejchován německou veřejností jako zrádce? Právě on, který po staletí přinášel neslýchané oběti pro svůj národ!

Jakou by ale měl tento svazek cenu, kdyby bylo němectví v habsburské monarchii vyhlazeno? Nebyla snad hodnota Trojspolku pro Německo přímo závislá na výsadním postavení Němců v Rakousku? Nebo věřil snad někdo opravdu tomu, že Německo bude moci žít ve spolku také se slovanskou habsburskou říší?

Postoj oficiální německé diplomacie a také celého veřejného mínění k vnitrorakouskému národnostnímu problému byl už nejen hloupý, byl šílený! Vybudoval se spojenecký svazek, postavila se na něm jistota sedmdesátimiliónového národa - a přihlíželo se k tomu, jak se jediná základna tohoto svazku u partnera rok od roku plánovitě a nezadržitelně ničí. Jednoho dne pak musela zbýt pouhá "smlouva" s vídeňskou diplomacii, avšak smluvní pomoc říše zmizela.

U Itálie tomu tak bylo od samého počátku.

Kdyby v říši trochu lépe studovali dějiny a psychologii národů, nevěřili by ani hodinu, že jednou bude stát společně v jedné bojové linii Quirinal a Vídeňský Hofburg. Itálie by se proměnila v sopku, kdyby se nějaká její vláda odvážila fanaticky nenáviděnému habsburskému státu postavit na bojiště jediného italského vojáka - leda jako nepřítele. Viděl jsem nezřídka ve Vídni vášnivé opovržení i bezbřehou nenávist, se kterou "lnuli" Italové k rakouskému státu. Habsburský dům se po staletí prohřešoval proti italské svobodě a nezávislosti a bylo to přiliš závažné, než aby se to dalo zapomenout, i kdyby byla dobrá vůle. Ale taková vůle nebyla ani u lidu, ani u italské vlády. Pro Itálii existovaly tedy jen dvě možnosti soužití s Rakouskem: buďto spolek nebo válka. Tím, že se zvolila první možnost, mohla se připravovat druhá.

Zejména od doby, kdy se vztah Rakouska k Rusku stále více blížil k válečnému konfliktu, byla německá spojenecká politika stejně nesmyslná jako nebezpečná. Byl to klasický případ, na němž se dala demonstrovat absence jakéhokoliv velkého a správného směru myšlení.

Proč byl Trojspolek vůbec ustaven? Přece jenom proto, aby byla budoucnost říše zajištěna lépe, než kdyby byla odkázána jen sama na sebe. Avšak tato budoucnost Říše byla pouze otázkou udržení existence německého národa. Otázka tedy mohla znít pouze: jak je třeba uspořádat život německého národa v blízké budoucnosti a jak zajistit tomuto vývoji potřebné základy a nutnou

bezpečnost v rámci všeobecných evropských mocenských poměrů?

Při nezaujatém pohledu na zahraničně politickou činnost německého státnictví se muselo dospět k následujícímu přesvědčeni: Německo má roční přírůstek obyvatel 900 000 duši. Problém uživit tuto armádu nových státních občanů je rok od roku větší a musí jednou skončit katastrofou, nebudou-li nalezeny prostředky a cesty k tomu, jak včas předejít nebezpečí zbídačení hladem.

Existovaly čtyři východiska, jak se vyhnout takovému příšernému budoucímu vývoji:

1. Bylo možné po vzoru Francouzů omezit růst porodnosti a čelit tak přelidnění. Příroda přece také přistupuje v dobách velké nouze nebo špatných klimatických podmínek a neúrody k omezení rozmnožování obyvatelstva v určitých zemích nebo určitých ras, a to metodou jak moudrou tak i bezohlednou. Neomezuje schopnost plození jako takovou, nýbrž zachování zplozeného tím, že ho vystavuje těžkým zkouškám a strádáním a tudíž vše, co je méně silné, méně zdravé je nuceno vrátit se do klína věčně nepoznaného. To, co příroda nechá, přetrvá. Přetrvávat nesnáze bytí je tisíckrát vyzkoušeno, tvrdé a schopné může dále plodit, načež opět nastává výběr od počátku tím, že zachází s jednotlivcem brutálně a okamžitě ho povolává k sobě zpět, pokud tento nestačí na bouře života, udržuje mocně rasu a druh a dokonce stupňuje jejich sílu až k nejvyšším výkonům. Tak je sníženi počtu posílením osoby, tedy nakonec posílením druhu. Jinak tomu je, pokud člověk sám se chystá omezovat počet lidi. Není to přirozené, ale "humánní". Neomezuje zachování jednotlivce, nýbrž rozmnožování jako takové. Toto se mu zdá, poněvadž vidí neustále jenom sám sebe a nikoliv rasu, lidštější a omluvitelnější, než-li opačná cesta. Ale bohužel i následky jsou opačné: Zatímco příroda neomezuje plození a nejtěžší zkoušce podrobuje zachování, vybírá z nadbytku jednotlivců ty nejlepší jako hodné života a jenom tyto udržuje a dělá z nich nositele druhu, omezuje-li člověk plození, křečovitě se stará o to, aby každá narozená bytost byla za každou cenu zachována. Tato korektura božské vůle se mu jeví jako moudrá a humánní a má radost, že nad přírodou zase jednou vyzrál a že dokonce dokázal její nedokonalost. Že ve skutečnosti je počet sice omezen, ale že hodnota jednotlivců je snížena, to ovšem slyší nerad. Pokud je plozeni jako takové omezováno a počet porodů klesá, nastoupí namísto přirozeného boje o bytí, který nechá naživu jen ty nejsilnější a nejzdravější, chorobná touha "zachránit" za každou cenu i ty nejslabší a nejvíce nemocné, čímž zasévá zárodek potomstva, které bude stále ubožejší, čím déle potrvá tento výsměch přírodě a její vůli. Konec bude takový, že tomuto národu jednoho dne bude odebrána jeho existence na tomto světě, člověk snad může po jistou dobu vzdorovat věčným zákonům udržování rodu, ale pomsta se dostaví dříve nebo později. Silnější pokolení vyžene slabé, poněvadž vůle k životu ve své poslední formě

roztrhá všechna směšná pouta takzvané humanity jednotlivců, aby na její místo nastoupila humanita přírody, která ničí slabost, aby udělala místo síle. Kdo tedy chce německému národu zajistit bytí cestou omezování jeho rozmnožování, uloupí mu tím budoucnost.

2. Druhá cesta i dnes je velmi často navrhována a vychvalována: vnitřní kolonizace. Je to návrh, který je mnoha jednotlivci dobře míněn, ale většinou lidi špatně chápán a natropil tak velké škody, jaké si jen lze představit. Bezpochyby může být výnosnost půdy až do určité meze zvyšována, avšak pouze do určité meze a nikoliv do nekonečna. Po určitou dobu lze tedy zvyšováním výnosnosti naší půdy vyrovnávat přírůstky německého národa, aniž by hrozilo nebezpečí hladu. Avšak na druhé straně stojí skutečnost, že požadavky na život se zvyšují rychleji, než počet obyvatel. Požadavky lidí co do stravy a ošacení se obecně zvyšují rok od roku a už teď například nejsou v žádném poměru k potřebám našich předků před 100 lety. Je tedy mylné domnívat se, že každé zvýšení produkce dokáže kompenzovat rostoucí počet obyvatel: Nikoliv, tak je tomu pouze do určitého stupně, přičemž přinejmenším část nadprodukce se spotřebuje k uspokojení oněch zvyšujících se potřeb lidí. I při největším omezení na straně jedné a horlivé píli na straně druhé dosáhne se jednou hranice, kterou stanoví příroda sama. I při největší píli se už nepodaří z ní víc vyzískat a pak se dostaví, po nějakou dobu oddalovaný, neblahý osud. Hlad se bude dostavovat nejprve jenom občas, když přijde neúroda apod. Bude však k tomu docházet stále častěji až nakonec to nebude pouze zřídka, i když se snad v nemnohých nejbohatších letech naplní sýpky. Ale to už se blíži doba, kdy nouzi už nelze překonat a hlad se stane věčným společníkem dotyčného národa. Nyní musí opět pomoci příroda a vybrat ty, kteří jsou vyvoleni k životu. Nebo si pomůže člověk sám, to znamená , že příkoří k umělému omezování počtu obyvatel se všemi již uvedenými těžkými následky pro rasu a druh.

Možná, že někdo namítne, že tato budoucnost čeká tak jako tak celé lidstvo a že tedy ani jednotlivý národ nemůže ujit tomuto neblahému osudu. To je na první pohled celkem správné, avšak je třeba uvážit následující: Jistěže bude v určitém časovém okamžiku celé lidstvo přinuceno k tomu, že v důsledku nemožnosti nadále vyrovnávat zvyšováním produkce půdy stoupající počet lidí bude nutné zastavit rozmnožováni lidského rodu a buďto nechat přírodu rozhodnout, anebo přikročit k svépomoci, potom ovšem správnějším způsobem než dnes dospět k vyrovnání. Toto tedy postihne všechny národy, zatímco nyní jsou postiženy bídou pouze ty rasy, které nemají dosti sil k tomu, aby si zajistily na tomto světě potřebnou půdu. Neboť situace je taková , že dnes existují na světě obrovské plochy nevyužité půdy a tato čeká na hospodáře. Rovněž ale je správné, aby tato půda nepatřila jistému národu nebo rase, nýbrž aby se uchovávala jako rezervní plocha pro budoucnost, neboť je to země a

půda pro ten národ, který má sílu si ji vzít a má píli ji obdělávat.

Příroda nezná žádné politické hranice. Sama je vytyčuje živým tvorům na této zeměkouli a přihlíží hře sil. Nejsilnější a nejodvážnější, její nejmilejší dítě, dostane právo vládce nad bytím.

Pokud se nějaký národ omezí na vnitřní kolonizaci, protože ostatní rasy se pevně drží na stále větších plochách půdy této planety, bude nucen sáhnout k sebeomezování již v době, kdy se ostatní národy ještě dále rozmnožují. Jednou nastane tento případ, a to tím dříve, čím menší životní prostor má onen národ k dispozici. Bohužel se jedná příliš často o nejlepší národy, nebo správněji o jediné skutečné kulturní rasy, nositele všeho lidského pokroku, jež se ve svém pacifistickém zaslepení rozhodly vzdát se získávání nové půdy a spokojit se s "vnitřní" kolonizací, zatímco méněcenné národy si dovedou zajistit obrovské životni plochy. Vedlo by to k následujícímu výsledku: Kulturně lepší, ale méně bezohledné rasy by musely v důsledku své omezené půdní plochy nemezovat své rozmnožováni už v době, kdy kulturně nižší, ale přízemně brutálnější národy by byly schopny, vzhledem k jejich většímu životnímu prostoru, se nadále rozmnožovat. Jinými slovy: tento svět se jednou stane majetkem méněcenného, avšak činorodějšího lidstva.

V dosud ještě vzdálené budoucnosti budou existovat pouze dvě možnosti: buď bude svět řízen podle představ naší moderní demokracie, čímž padne těžiště rozhodování ve prospěch početně silnějších ras, nebo bude svět ovládán podle přirozeného řádu sil a zvítězí národy s brutální vůlí, tedy nikoliv národ sám sebe omezující. Že tento svět bude jednou vystaven nejtěžším bojům o bytí lidstva, o tom nelze pochybovat. Nakonec zvítězí náruživost sebezáchovy. Pod ní takzvaná humanita co by směs hlouposti, zbabělosti a domýšlivého mudrlantství taje jako sníh v březnovém slunci. Ve věčném boji lidstvo vyrostlo - věčným mírem zaniká.

Pro nás Němce je heslo "vnitřní kolonizace" neblahé už proto, že v nás okamžitě posiluje domněnku, že jsme našli prostředek, který nám dovolí podle pacifistického názoru "vypracovat" si v mírném, ospalém životě své bytí. Bude-li toto učeni u nás bráno vážně, znamená to konec jakékoliv snahy uhájit si na tomto světě místo, které nám náleží. A kdyby průměrný Němec nabyl přesvědčení, že i touto cestou je možné zajistit si život a budoucnost, byl by jakýkoliv pokus o aktivní a tím jedině plodné prosazování německých životních potřeb vyřízen. Každá opravdu užitečná zahraniční politika by byla pohřbena a s ní i veškerá budoucnost německého národa.

Ve světle poznání těchto důsledků není náhodné, že je to v prvé řadě vždy Žid, jež se pokouší a dokáže nasazovat do našeho národa smrtelně nebezpečné myšlenkové pochody. Zná své Pappenheimské příliš dobře, než aby nevěděl, že vděčně naletí každému španělskému šejdíři, který tvrdí, že byl vynalezen prostředek jak vyvést přírodě podařený kousek a odmítnout tvrdý a neúprosný

boj o existenci jako zbytečný, stát se pánem planety brzy a bez boje, jen prací a někdy i pouhým nicneděláním, podle toho, "jak se to hodí".

Je třeba velmi ostře zdůraznit, že každá německá vnitřní kolonizace musí v prvé řadě sloužit pouze k odstraněni sociálních zlořádů a především zabránit všeobecné spekulaci s půdou, avšak nikdy nemůže stačit, aby zajistila budoucnost národa bez nové půdy. Budeme-li jednat jinak, dospějeme záhy nejenom k vyčerpáni naší půdy, ale i našich sil. A konečně je třeba konstatovat ještě toto: Omezení se na určitou malou půdní plochu v důsledku vnitřní kolonizace, jakož i následky omezení rozmnožováni vedou k mimořádně nepříznivé vojensko-politické situaci daného národa.

Velikost sídla národa je podstatným faktorem k stanovení jeho vnější bezpečnosti. Čím větší je prostor, jež má národ k dispozici, tím větší je jeho přirozená ochrana, neboť vojenská rozhodnutí proti národu, tísnícímu se na malé ploše, lze realizovat snáze, rychleji a tím i účinněji, než naopak proti teritoriálně velkým státům. V rozsáhlosti státního území spočívá jistá ochrana proti neuváženým útokům zvenčí, neboť úspěch takového útoku může být dosažen teprve po dlouhých a těžkých bojích, riziko svévolného přepadení velkých států se bude tedy jevit jako vysoké, pokud k němu nebudou zcela mimořádné důvody. Proto již ve velikosti státu spočívá důvod snadnějšího zachování svobody a nezávislosti národa, zatímco naopak malý stát přímo vyzývá k zabrání.

První dvě možnosti vyrovnání mezi rostoucím počtem obyvatelstva a neměnící se rozlohou půdy byly v takzvaných nacionálních kruzích říše odmítnuty. Důvody tohoto postoje byly ovšem jiné než shora uvedené. Vztah k omezování porodnosti byl odmítavý především na základě určitého morálního cítění, vnitřní kolonizace byla rozhořčeně odmítnuta proto, že byla pociťována jako útok proti majetku velkostatků a počátek všeobecného boje proti soukromému vlastnictví vůbec. Vzhledem k formulaci, jako byla druhá spásná myšlenka prezentována, mohl být takový názor dokonce oprávněný.

Zbývají už jen dvě cesty k zajištění práce a chleba pro rostoucí počet lidí.

1. Buď získat novou půdu a přesunout na ni každoročně přebytečné milióny lidí a udržet tak národ na základě uživeni sama sebe, anebo

2. Přejít na průmyslovou výrobu a obchod pro cizí potřeby a z těchto výnosů hradit životní náklady.

Tedy: Buďto politika půdy, anebo koloniální a obchodní politika. Obě cesty byly zkoumány z různých pohledů, doporučovány a zavrhovány, až se s konečnou platností šlo tou poslední.

Zdravější z obou byla ovšem cesta první.

Získávání nové půdy pro osídlení přebytečného počtu obyvatel má velmi mnoho předností, zvláště vzhlížíme-li k budoucnosti a nikoliv k přítomnosti.

Už jenom možnost udržení zdravého rolnictva jako základu národa je

nesmírně cenné. Pevný kmen malých a středních rolníků byl ve všech dobách nejlepší ochranou proti sociálním chorobám, které dnes máme. Je to také jediné řešení, která zajistí ve vnitřním hospodářském oběhu chléb národu. Průmysl a obchod ustoupí ze svého nezdravého vedoucího postaveni a začlení se do všeobecného rámce národního spotřebního a vyrovnávacího hospodářství. Ani jedno ani druhé již nepředstavují základ obživy národa, ale jen její pomocný prostředek. Tím, že se vyrovná vlastní produkce se spotřebou ve všech oborech, vznikne co se týče výživy národa větší či menší nezávislost na zahraničí, což pomáhá zajistit svobodu a nezávislost národa zejména v těžkých dobách.

Ovšem takovou politiku není možné uskutečňovat někde v Kamerunu, ale třeba Evropě. Je třeba zaujmout chladné a střízlivé stanovisko v tom smyslu, že určitě nemůže být vůlí nebes, dát jednomu národu na tomto světě padesátkrát více půdy než národu druhému. V takovém případě se nelze dát odradit politickými hranicemi. Jestliže tato Země skýtá skutečně životní prostor pro všechny, pak ať se nám tedy dostane půdy, kterou potřebujeme k životu. Nikdo to ovšem nebude dělat rád. Potom ale nastoupí právo sebezáchovy, co bude odepřeno po dobrém, musíme si vzít po zlém. Kdyby se naši předkové kdysi rozhodovali podle stejných pacifistických nesmyslů jako dnes, vlastnili bychom pouze třetinu naší nynější půdy, potom by ale jakýsi německý národ měl sotva ještě nějaké starosti v Evropě. Ne - přirazené rozhodnosti k boji za vlastní bytí vděčíme za obě východní Marky a za vnitřní sílu našeho státního a národního území, jež se zachovala dodnes.

Ještě z jiného důvodu by bylo toto řešení správné: Dnešní evropské státy se podobají pyramidě postavené na špici. Jejich evropské území je směšně malé oproti ostatní zátěži v koloniích, v zahraničním obchodě atd. Lze říct: špička v Evropě, základna po celém světě, na rozdíl od americké Unie, která má základnu na vlastním kontinentu a špičkou se dotýká ostatního světa. Odtud pramení neslýchaná vnitřní síla tohoto státu a slabost většiny koloniálních mocností.

Ani Anglie není důkazem proti tomuto tvrzení, neboť se příliš často zapomíná tváří v tvář britskému impériu na anglosaský svět jako takový. Postavení Anglie není srovnatelné s žádným jiným státem v Evropě, a to díky jazykovému a kulturnímu společenství s americkou Unii.

Pro Německo byla jediná možnost jak provádět zdravou politiku půdy, a sice získat nové území v Evropě. Kolonie nemohou sloužit tomuto účelu, pokud nejsou v co největší míře vhodné k osídlení Evropany. Avšak v 19. století už nebylo možné, získávat koloniální oblasti mírovou cestou. Koloniální politika by byla realizovatelná pouze cestou těžkého boje, který by ale byl vhodnější nikoliv pro získání mimoevropských území, ale spíš pro území na domovském kontinentu.

Takové rozhodnutí vyžaduje ovšem naprostou oddanost. Nelze přistupovat

váhavě nebo s polovinou prostředků k úkolu, jehož provedení je možné pouze s vynaložením veškeré energie. Žel, politické vedení Říše by muselo vzdávat hold tomuto mimořádnému účelu, nikdy by nesměl být učiněn žádný krok vedený jinými pohnutkami, než poznáním tohoto úkolu a jeho podmínek. Musí být sjednáno jasno v tom, že tento cíl bude dosažitelný pouze bojem a klidně a odhodlaně dát průchod zbraním.

Je třeba přezkoumat veškeré svazky a zhodnotit jejich použitelnost z tohoto hlediska. Nárokovala-li se kdy v Evropě půda, mohlo se tak stát jedině na úkor Ruska, potom se musí nové říše dát na pochod cestou někdejších řádových rytířů, aby německým mečem vybojovala německému pluhu hroudu a dala národu chléb vezdejší.

Pro takovou politiku je v Evropě pouze jediný spojenec: Anglie. Pouze s Anglií je možné s krytými zády zahájit nové tažení. Naše právo k tomu by nebylo menší, než právo našich předků. Žádný z našich pacifistů neodmítá jíst chléb z východu, ačkoli první pluh tak kdysi znamenal "meč"!

Pro vůli Anglie k vítězství by nesměla být žádná naše oběť příliš vysoká . Bylo by třeba vzdát se kolonií a převahy na moři, ale ušetřit britský průmysl konkurence.

Pouze bezpodmínečně jasný postoj by mohl vést k danému cíli: vzdát se kolonií a světového obchodu, vzdát se významného německého válečného loďstva, koncentrace veškerých mocenských prostředků státu na pozemní vojsko.

Výsledkem by bylo momentální omezení, avšak veliká a mocná budoucnost.

Byla doba, kdy by se bývalo dalo s Anglií v tomto smyslu mluvit. Protože velmi dobře chápala, že Německo musí v důsledku nárůstu obyvatelstva hledat nějaké východisko a buď že ho najde spolu s Anglií v Evropě, nebo bez Anglie ve světě.

Toto tušení lze připsat skutečnosti, že na přelomu století se Londýn sám pokusil o sblíženi s Německem. Tehdy se poprvé ukázalo to, co jsme později s hrůzou moli sledovat. Byli jsme nepříjemně dotčeni při myšlence, že bychom měli za Anglii tahat kaštany z ohně, jako by vůbec nějaký svazek mohl existovat na jiném základě než na vzájemném obchodě. S Anglií se ale dal udělat takový obchod velmi dobře. Britská diplomacie byla vždy inteligentní natolik, aby věděla, že žádnou službu nelze očekávat bez protislužby.

Představme si ale, že by chytrá německá zahraniční politika v roce 1904 převzala úlohu Japonska. Sotva si Ize představit, jaké následky by to pro Německo mělo. Nikdy by nedošlo ke "světové válce"! Krev z roku 1914 by ušetřila desetinásobek krve z let 1914-1918. Ale jaké postavení by dnes Německo ve světě zaujímalo! Ovšem, spojenectví s Rakouskem by byl nesmysl. Neboť tato státní mumie se spojila s Německem nikoliv proto, aby vybojovala válku, ale aby udržela věčný mír, jehož by chytře mohlo být využito

k pomalému, ale jistému vymýcení němectví v monarchii. Tento svazek byl ale nemožný také proto, že se nedalo očekávat žádné ofenzivní zastávání německých národních zájmů, poněvadž neměl sílu a ani odhodlání skoncovat s procesem odněmčování na své bezprostřední hranici. Když Německo nemělo tolik národního smýšlení a také bezohlednosti, že nevyrvalo nemožnému habsburskému státu možnost disponovat osudy deseti milionů soukmenovců, nedalo se opravdu očekávat, že by nabídlo ruku tak perspektivním a smělým plánům. Postoj staré říše k rakouské otázce byl prubířským kamenem jejího postoje v osudovém boji celého národa.

Každopádně se nesmělo přihlížet k tomu, jak bylo němectví rok od roku více potlačováno, vždyť hodnota rakouského spojenectví byla určována výhradně zachováním německého živlu. Avšak touto cestou se nešlo.

Ničeho se nebáli tak, jako boje, k němuž byli posléze stejně přinuceni, a to v té nejnepříznivější době. Chtěli uniknout osudu, ale ten je dostihl. Snili o udržení světového míru a skončili u světové války.

To byl nejvýznamnější důvod, proč se nevěnovala žádná pozornost této třetí cestě k uspořádání německé budoucnosti. Vědělo se, že získání nové půdy je možné pouze na východě, viděli nevyhnutelný boj a přece jen chtěli mír za každou cenu, heslem německé zahraniční politiky už dávno nebylo zachování německého národa všemi způsoby, jako spíš zachování světového míru všemi prostředky. Jak se to podařilo, je známo. Ještě se k tomu vrátím.

Zbývá tedy ještě čtvrtá možnost: průmysl a světový obchod, námořní moc a kolonie.

Tento vývoj by byl zprvu snadnější a rychlejší. Osídlováni půdy je zdlouhavý proces, který trvá často celá staletí, právě v něm je třeba hledat vnitřní sílu, neboť se nejedná o náhlé vzplanutí, nýbrž o pozvolný, důkladný a trvalý růst, na rozdíl od průmyslového vývoje, jež se může v průběhu několika let nafouknout jako bublina, aniž by se podobal nějaké zdárné síle. Námořní flotilu lze jistě vybudovat rychleji, než v tvrdém boji zřizovat selské statky a osídlit je farmáři, avšak flotilu lze také rychleji zničit.

Jestliže Německo nastoupilo tuto cestu, muselo přece poznat, že i tento vývoj jednoho dne vyústí v boj. Jen děti se mohou domnívat, že přátelským, mravným chováním a trvalým zdůrazňováním mírových úmyslů, se dostanou ke svým banánům "v mírovém soutěžení národů", jak se tak krásně a barevně žvanilo, tedy aniž by se muselo sáhnout po zbrani.

Ne: vydáme-li se touto cestou, musí se jednoho dne stát Anglie našim nepřítelem. Odpovídalo by naši vlastní naivní bezelstnosti nesmyslně se rozhořčovat nad tim, že Anglie si jednoho dne dovolí vystoupit proti našemu mírovému řádění se surovostí násilnického egoisty. My bychom to však nikdy neučinili.

Jestliže se evropská politika půdy dala uskutečňovat jedině proti Rusku ve

spolku s Anglií, tak naopak koloniální politika a světová obchodní politika je myslitelná pouze s Ruskem proti Anglii. Potom ale měly být bezohledně vyvozeny důsledky také zde - a mělo se urychleně pustit k vodě především Rakousko. Svazek s Rakouskem byl už na přelomu století čirým šílenstvím, ať to pozorujeme ze kteréhokoliv úhlu pohledu.

Na spojenectví s Ruskem proti Anglii se ani nepomyslelo, rovněž tak na spojenectví s Anglií proti Rusku, neboť v obou případech by to skončilo válkou. Aby se jí zabránilo, bylo nejprve učiněno rozhodnutí ve prospěch obchodní a průmyslové politiky. V "hospodářsko-mírovém" dobývání světa teď měli návod, který měl jednou provždy zlomit vaz politice použití násilí. Nebyli si svou věcí zase tak jisti, zejména pokud přicházely čas od času z Anglie nepochopitelné hrozby, proto padlo rozhodnutí o stavbě námořní flotily, avšak nikoliv za účelem útoku a zničení Anglie, nýbrž k "obraně" již zmíněného "světového míru' a "mírového" dobývání světa. Proto byla flotila pojata trochu skromněji nejen co do počtu, ale i co do tonáže a výzbroje jednotlivých lodí, aby i tady nakonec probleskl "mírový" úmysl.

Povídání o "hospodářsko-mírovém" dobývání světa bylo asi největším nesmyslem, který byl kdy povýšen na vůdčí princip státní politiky. Tento úmysl byl ještě umocněn tím, že se neostýchali dovolávat se Anglie jako korunního svědka možnosti realizace takového konání. Zločin, jehož se přitom dopustila naše profesorská historická věda se svým pojetím dějin nelze odčinit a je pádným důkazem toho jak mnoho lidí se "učí historii", aniž by ji rozuměli či dokonce pochopili. Právě na příkladu Anglie by museli poznat pádné popření této teorie, žádný národ nepřipravoval s větší brutalitou a později tak bezohledně s mečem v ruce nehájil své hospodářské výboje jako Anglie. Není snad příznakem britského státnického umění vyzískat z politické síly hospodářsky a každé hospodářské posílení přeměnit zase ihned v politickou moc? Jaký to omyl, domnívat se, že by Anglie snad byla příliš zbabělá k tomu, aby nasadila vlastní krev pro svou hospodářskou politiku! To, že anglický národ neměl žádné "národní" vojsko, nedokazuje v žádném případě opak, neboť nezáleží na momentální formě branné moci, nýbrž na vůli a rozhodnosti tuto moc použít. Anglie měla vždy výzbroj, kterou potřebovala. Bojovala vždy zbraněmi, které vyžadoval úspěch. Využívala žoldáky, pokud žoldáci stačili, sáhla ale také pro hodnotnou krev národa, jestliže taková oběť měla naději na vítězství, vždy zde však byla odhodlanost k boji, jež byl veden urputně a bezohledně.

Ale v Německu se pozvolna ve škole, v tisku, v humoristických časopisech, pěstovala taková představa Angličana a skoro ještě víc jeho říše, jež musela vést k nejhoršímu sebeklamu, a protože tímto nesmyslem bylo nakaženo téměř vše, následovalo podceňování, které se pak velmi zle vymstilo. Toto falšování bylo tak hluboké, že lidé byli přesvědčeni o tom, že v osobě Angličana mají

před sebou prohnaného a osobně naprosto zbabělého obchodníka. Naším učitelům profesorské vědy nedošlo, že tak velká říše, jakou mají Angličané, se nedá vytvořit "podloudně či podvodně". Vzpomínám si docela přesně na udivené tváře kamarádů, když jsme ve Flandrech nastoupili proti "Tomíkům". Už v prvních dnech bitvy svitlo v každém mozku, že tito Skotové neodpovídají právě těm, které nám malovali v humoristických listech a zpravodajských depeších. Tehdy jsem začal uvažovat o účelných formách propagandy. Neboť tato falzifikace měla pro svého šiřitele také něco dobrého: na tomto, i když nesprávném příkladě, se dala demonstrovat správnost hospodářského dobývání světa. Co se podařilo Angličanovi, muselo by se podařit i nám, přičemž za zvláštní plus byla považována naše přece jen větší čestnost a absence oné specificky anglické proradnosti. Bylo možné doufat, že se tím snáze získá náklonnost především menších národů a důvěra těch velkých.

Že naše čestnost byla pro jiné hrůzou, nás nenapadlo už jen proto, že jsme všemu vážně věřili, zatímco okolní svět považoval naše jednání za výraz mazané prolhanosti, až konečně, k největšímu údivu, dala revoluce hlouběji nahlédnou do neomezené hlouposti našeho upřímného smýšlení.

Z nesmyslnosti "hospodářsky-mírového" dobývání světa vyplývala jasná a pochopitelná nesmyslnost Trojspolku. Se kterým státem jsme se vůbec mohli spojit? S Rakouskem se samozřejmě nedalo začít s válečným dobýváním ani v Evropě. Právě v tom spočívala od začátku slabost tohoto spolku. Takový Bismarck si mohl tuto výpomoc v nouzi dovolit, avšak nikoliv jeho břídilský nástupce a nejméně v době, kdy základní předpoklady Bismarckova spolku už dávno neexistovaly. Neboť Bismarck se mohl ještě domnívat, že Rakousko je německý stát. Se zavedením všeobecného volebního práva však tato země klesla na úroveň neněmeckého, parlamentem řízeného zmatku.

Svazek s Rakouskem byl zhoubný i z hlediska rasové politiky. Byl trpěn vznik nové slovanské velmoci na hranicích říše, jež by dříve nebo později musela zaujmout vůči Německu jiný postoj, než například vůči Rusku. Přitom svazek se stával rok od roku slabší a sice v témže poměru, v jakém jednotliví nositelé této myšlenky ztráceli v monarchii vliv a význam a byli vytlačováni z rozhodujících míst.

Už na přelomu století se dostal spolek Německa s Rakouskem do stejného stádia, jako spolek Rakouska s Itálií. Také zde byly jenom dvě možnosti: buďto spolek s habsburskou monarchií, anebo protest proti utlačování němectví. Začne-li se ale jednou s něčím takovým, končívá to většinou bojem.

Hodnota Trojspolku byla i psychologicky více než skromná, neboť pevnost svazku se snižuje tou měrou, čím více se tento omezuje na zachování stávajícího stavu. A naopak: svazek se stává pevnější, čím více smluvní strany doufají, že jeho pomocí dosáhnou určitých hmatatelných expanzivních cílů. Také zde, stejně jako všude, síla spočívá v útoku, nikoliv v obraně. To poznaly

různé strany již tehdy, bohužel nikoliv ony takzvané "povolané". Například plukovník Ludendorf, důstojník tehdejšího velkého generálního štábu, poukázal ve svém memorandu z roku 1912 na tyto slabiny. Samozřejmě ze strany "státníků" nebyl této věci přikládán žádný význam, jasný rozum se účelně projevuje zpravidla jen u normálních smrtelníků, zásadně se ale ztrácí tehdy, jde-li o "diplomaty".

Pro Německo bylo štěstím, že válka v roce 1914 vypukla oklikou přes Rakousko a Habsburkové se jí museli zúčastnit, kdyby tomu bylo naopak, zůstalo by Německo osamělé. Neboť habsburský stát by se nikdy nepodílel na boji, který by vznikl přičiněním Německa. To, co bylo později tak striktně odsuzováno v případě Itálie, by se ještě dříve dostavilo v případě Rakouska: toto by zůstalo "neutrální" ve snaze zachránit stát před revolucí, jež by vypukla hned na počátku. Neboť rakouské slovanstvo by spíše rozbilo monarchii již v roce 1914, než aby připustilo nějakou pomoc Německu. Jen nemnozí dokázali tenkrát pochopit, jak velká nebezpečí a obtíže přinášelo Německu spojenectví s podunajskou monarchii. Za prvé, Rakousko mělo příliš mnoho nepřátel, kteří doufali že získají nějaké to dědictví po tomto prohnilém státě, než aby zde nevznikla časem určitá nenávist vůči Německu, když si nyní uvědomovali příčiny jeho stařecké slabosti a perspektivu rozpadu monarchie. Zavládlo přesvědčení, že Vídně je možné zmocnit se pouze oklikou přes Berlín.

Za druhé, Německo tím ztrácelo nejlepší a nejperspektivnější možnosti spojenectví. Namísto toho nastoupilo sílící napětí s Ruskem a dokonce s Itálií. Přitom všeobecná nálada v Římě byla pro Německo příznivá stejně tak, jako byla nepříznivá pro Rakousko. Toto nepřátelství dřímalo a často i jasně vzplálo v srdci i toho nejposlednějšího Itala. Poněvadž se nyní všichni vrhli na průmyslovou a obchodní politiku, nebyl už sebemenší důvod k boji proti Rusku. Jenom nepřátelé obou národů na něm mohli mít zájem. Skutečně to byli především Židé a marxisté, kteří všemi prostředky podněcovali válku mezi oběma státy.

A konečně za třetí, toto spojenectví skrývalo v sobě velké nebezpečí pro Německo v tom smyslu, že velmoci skutečně nepřátelské Bismarckovu Německu se mohlo podařit kdykoliv snadno zmobilizovat řadu států proti Německu tím, že každému svítala naděje na obohaceni se na úkor Rakouska.

Proti podunajské monarchii bylo možné podnítit celý evropský východ, zejména pak Rusko a Itálii. Nikdy by se neuskutečnila světová koalice iniciovaná králem Eduardem, kdyby Rakousko jako spojenec Německa nepředstavovalo tak slibné dědictví. Jen tak bylo možné postavit do jedné útočné fronty státy s tak heterogenními zájmy a cíli. Neboť každý z nich mohl doufat, že společný postup proti Německu mu přinese obohacení na úkor Rakouska. Toto nebezpečí se zvýšilo pak ještě tím, že k tomuto nešťastnému svazku přibylo jako tichý společník ještě Turecko.

Mezinárodní světové židovské finance potřebovaly toto lákadlo, aby mohly realizovat svůj plán zničení Německa, které se dosud nepodrobilo všeobecné nadstátní finanční a hospodářské kontrole. Jen tak mohla být ukována koalice, silná a smělá vzhledem k počtu pochodujících milionových armád, odhodlaná dostat se oklamanému Sigfriedovi konečně na tělo.

Spolek s habsburskou monarchií, který mne už v Rakousku naplňoval nevolí, byl příčinou dlouhých vnitřních zkoušek, jež mne v následující době ještě posílily v dříve utvořeném názoru. Již tehdy jsem se v kruzích, se kterými jsem se stýkal, netajil přesvědčením, že tato neblahá smlouva povede zároveň se státem určeným k zániku i Německo ke katastrofálnímu zhroucení, jestliže se toto včas nedokáže od Rakouska odpoutat. Ani na okamžik jsem nezakolísal v tomto svém skálopevném přesvědčení, ani když bouře světové války vyřadila jakékoliv rozumné úvahy a opojné nadšení zachvátilo i taková místa, kde mělo vládnout pouze chladné pozorování skutečnosti. Když jsem byl na frontě, zastával jsem všude, kde přišla řeč na tyto problémy, svůj názor, že spolek by měl být ukončen, a to pro německý národ čím dříve tím lépe, že ponechání habsburské monarchie jejímu osudu by nebylo žádnou obětí, kdyby tím Německo mohlo dosáhnout znevýhodnění svých protivníků, neboť milióny mužů si nenasadily ocelovou helmu kvůli udržení zpustlé dynastie, nýbrž kvůli záchraně německého národa.

Před válkou se několikrát zdálo, že se alespoň v jednom táboře vyskytuje jistá pochybnost o správnosti praktikované spojenecké politiky. Německé konzervativní kruhy občas varovaly před přílišnou důvěřivosti, ale bylo to házení hrachu na stěnu. Politici byli přesvědčeni, že jsou na správné cestě k "dobytí" světa, přičemž úspěch že bude obrovský a ztráty nulové. Naším "nepovolaným" zase jednou nezbylo nic jiného, než mlčky přihlížet, proč a jak "povolaní" pochodují do záhuby a milý lid táhnou za sebou.

Neschopnost srozumitelně vysvětlit hlubší příčinu nesmyslu "hospodářského dobývání světa" jako politické cesty za cílem zachování "světového míru" spočívala ve všeobecném onemocněni našeho politického myšlení. Neboť s vítězným tažením německé techniky a průmyslu, s rostoucími úspěchy německého obchodu se stále víc ztrácel poznatek, že to vše je možné pouze za předpokladu silného státu. V mnoha kruzích se zašlo tak daleko, že vládlo přesvědčení o tom, že právě stát vděčí za svou existenci oběma uvedeným jevům, že on sám je v prvé řadě institucí hospodářskou a má být řízen v souladu s hospodářskými zájmy, že jeho bytí závisí na hospodářství, takový stav byl vychvalován a považován za nejzdravější a nejpřirozenější. Stát ale nemá s určitým hospodářským pojetím nebo hospodářským rozvojem co dělat. Účelem státu je organizace fyzicky a duševně stejnorodých živých bytostí, která má umožňovat lepší udržení jejich druhu a dosažení cíle jejich bytí, předznamenaného Prozřetelností. To a nic jiného je účelem státu. Hospodářství

je přitom pouze jedním z mnoha pomocných prostředků nezbytných k dosažení tohoto cíle. Nikdy však není příčinou nebo účelem státu, pokud tento nespočívá od počátku na nesprávném, nepřirozeném základně. Jen tak si lze vysvětlit skutečnost, že stát jako takový nepotřebuje nutně předpoklad teritoriálního ohraničení. Toto bude nutné jen u národů, které chtějí sami ze sebe svému druhu zajistit výživu, tedy vlastní prací vybojovat boj s jsoucnem. Národy, které se chtějí vloudit jako trubci mezi ostatní lidstvo, mohou vytvořit stát bez vlastního, určitým způsobem vymezeného prostoru. To se týká v prvé řadě národa,jehož parazitováním dnes trpí celé poctivé lidstvo: židovstva.

Židovský stát nikdy nebyl prostorově ohraničen, byl univerzálně neomezen co do prostoru, avšak vymezen co do rasy. Proto také tvořil tento národ vždy stát ve státech. Patří k nejgeniálnějším trikům všech dob, nechat tento stát plout jako "náboženství" a zajistit mu toleranci, kterou Árijec je vždy ochoten přiznat náboženskému vyznání. Neboť mojžíšské náboženství není ve skutečnosti ničím jiným, než učením o udržení a zachováni židovské rasy. Obsahuje téměř všechny sociologické, politické a hospodářské vědní oblasti, které mohou připadat v úvahu.

Pud zachování druhu je první příčinou vytvoření lidských společenství. Tím však je stát národním organismem a nikoliv hospodářskou organizací. To je rozdíl tak velký, že zůstává nesrozumitelný oněm dnešním takzvaným "státníkům". Ti se domnívají, že pomocí hospodářství mohou vybudovat stát, zatímco stát je ve skutečnosti vždy výsledkem součinnosti těch vlastností, které spočívají v linii udržování druhu a rasy. Tyto jsou vždy hrdinskými ctnostmi a nikoliv kramářským egoismem, neboť zachování existence druhu předpokládá ochotu jednotlivce k oběti. V tom spočívá smysl slov básníka: "A nenasadíte-li život nyní, nikdy jej nezískáte".

Obětováni osobního bytí je nutné, aby bylo zajištěno zachování druhu. Pro vytvoření a udržení státu je nejpodstatnějším předpokladem pocit sounáležitosti na základě jedné podstaty a stejného druhu, jakož i připravenost zasadit se o to všemi prostředky. U národů na vlastní půdě to vede k vytváření hrdinských ctností, u příživníků k prolhanému pokrytectví a zrádné krutosti, pokud už tyto vlastnosti nejsou prokazatelně předpokladem jejich, svou formou různorodých, státních existencí. Vždy ale bude vytváření státu probíhal alespoň zpočátku s nasazením těchto vlastností, přičemž v zápase o sebezachování podlehnou podmanění a dříve nebo později vymřou ty národy, které v boji prokáží méně hrdinských ctností, anebo se nevyrovnají s prolhanou lstí nepřátelského příživníka. Avšak i v tomto případě lze podlehnutí téměř vždy připsat ani ne tak nedostatku chytrosti jako spíše nedostatku rozhodnosti a odvahy, který se skrývá pod pláštíkem humánního smýšlení.

Jak málo ale souvisí státotvorné a stát udržující vlastnosti s hospodářstvím, ukazuje nejjasněji skutečnost, že vnitřní síla státu se shoduje s takzvaným

hospodářským rozkvětem pouze velmi zřídka, naopak zdá se, že ve velké řadě případů signalizuje blížící se úpadek státu. Kdyby se mělo utváření lidského společenství připisovat v prvé řadě hospodářským silám či podnětům, potom by musel vrchol hospodářského rozvoje znamenat současně obrovský rozvoj státu a nikoliv naopak.

Víra ve státotvornou a stát udržující sílu hospodářství působí obzvláště nesrozumitelně, platí-li v jedné zemi to, co ve všech ostatních vykazuje jasně a důrazně historický opak. Právě přiklad Pruska ukazuje nádherně ostře, že nikoliv materiální vlastnosti, nýbrž ideální ctnosti podmiňují schopnost k vytvoření státu. Teprve pod jejich ochranou může vzkvétat hospodářství tak dlouho, až se se zánikem státotvorných schopností zhroutí také hospodářský proces, který můžeme právě dnes sledovat v tak hrozně smutné podobě. Hmotným zájmům lidí nejvíce prospívá , když zůstávají ve stínu hrdinských ctností, jakmile se ale pokusí vstoupit do prvého kruhu bytí, zničí si předpoklad své vlastní existence.

Vždy, když v Německu nastal politický rozmach, začalo se pozvedat i hospodářství, avšak vždy, když se hospodářství stalo jedinou náplní života našeho národa a tím udusilo ideální ctnosti, stát se zhroutil a strhl s sebou v krátké době i hospodářství.

Položíme-li si otázku, které síly jsou skutečně státotvorné a stát udržující, můžeme je shrnout následovně: schopnost a vůle jednotlivce k obětování sebe sama pro celek. Že tyto ctnosti nemají s hospodářstvím vůbec nic společného, vyplývá z prostého poznatku, že člověk se pro hospodářství nikdy neobětuje, jinými slovy: neumírá pro obchody, nýbrž pro ideály. Nic nedokázalo psychologickou převahu Angličana při poznávání duše národa lépe než motivace, kterou dokázal dát svému boji. Zatímco my jsme bojovali za chléb, Anglie bojovala za "svobodu" a ani ne tak za vlastni, jako za svobodu malých národů. Smáli jme se této drzosti, anebo jsme se zlobili a tím dokazovali, jak bezmyšlenkovitě hloupé bylo takzvané státnické umění Německa už před válkou. Neměli ani potuchy o podstatě síly, která dokázala vést muže ze svobodné vůle a rozhodnutí na smrt.

Pokud se německý národ v roce 1914 ještě domníval, že bojuje za ideály, odolával nepříteli, jakmile bojoval už jenom za chléb, raději hru vzdal.

Ale naši duchaplní "státníci" se divili této změně smýšlení. Nikdy jim nebylo jasné, že od okamžiku, kdy člověk bojuje za nějaký hospodářský zájem, vyhýbá se smrti, neboť ta by ho navždy připravila o požitek odměny za tento boj. Starost o záchranu vlastního dítěte udělá i z neduživé matky hrdinku, pouze boj o zachování druhu a stáda, jež jej ochraňuje a také o zachování státu hnalo ve všech dobách muže proti oštěpům nepřátel.

Následující větu lze postavit jako věčnou pravdu: Žádný stát nikdy nebyl založen prostřednictvím mírového hospodářství, nýbrž vždy jenom instinktem

sebezachování druhu, až už se tyto nacházely v oblasti hrdinské ctnosti nebo lstivé prolhanosti: z prvé oblasti vycházejí Árijské státy práce a kultury, ze druhé židovské příživnické kolonie. Pokud však u nějakého národa nebo v nějakém státě začne hospodářství přesahovat tyto pudy, stane se lákavou příčinou poroby a útisku.

Víra předválečné doby, že je možné pomocí obchodní a koloniální politiky otevřít mírovou cestou německému národu svět a dokonce ho dobýt, byla klasickým příznakem ztráty faktických státotvorných a stát udržujících ctností a z toho vyplývající vůle a odhodlanosti, odpovědí přírodních zákonů byla světová válka a její důsledky.

Pro toho, kdo nezkoumá věci hlouběji, by mohl tento postoj německého národa, jež byl takřka všeobecný, být hádankou: Nebylo snad Německo skvělým příkladem říše, která vzešla z čistě mocensko-politických základů? Prusko, zárodek říše, vzniklo na základě skvělého hrdinství a nikoliv z finančních operací a obchodů a říše sama byla nádhernou odměnou mocensko-politického vedení a vojenské odvahy. Jak mohl právě německý lid dospět k takovému onemocnění politického instinktu? Neboť nešlo o náhodný ojedinělý jev, nýbrž o momenty úpadku, které brzy a v úděsné počtu zaplápolaly jako bludičky a obsypaly tělo národa, anebo se do něj jako jedovaté boláky na mnoha místech zažíraly. Zdálo se, jakoby neustálý proud jedu byl hnán jakousi tajemnou mocí do všech žil tohoto kdysi hrdinského těla za účelem stále většího ochromení zdravého rozumu, tj. prostého pudu sebezáchovy.

Nechával jsem si tyto otázky nesčetněkrát projít hlavou, což bylo podmíněno mým názorem na smluvní a hospodářskou politiku Německé říše v letech 1912-1914, a jako řešení této hádanky se stále více jevila ona moc, již jsem poznal už dříve ve Vídni ze zcela jiného pohledu: marxistické učení a jeho světový názor, jakož i jeho organizátorské působení. Podruhé ve svém životě jsem se zavrtal do tohoto učení zkázy tentokrát ovšem nikoliv pod dojmem a vlivem svého každodenního okolí, nýbrž z hlediska sledování obecných procesů v politickém životě. Zahloubal jsem se do teoretické literatury tohoto nového světa a když jsem se pokusil vyjasnit si jeho možné působení, porovnával jsem je se skutečnými jevy a událostmi v politickém, kulturním a hospodářském životě. Poprvé jsem obrátil svou pozornost také k pokusům o zvládnutí tohoto světového moru.

Studoval jsem Bismarckovy výjimečné zákony z hlediska jejich záměru, boje a úspěchu. Pomalu jsem zde dostával přímo žulový základ pro své přesvědčení, takže jsem poté už nikdy nemusel měnit svůj názor na tuto otázku. Stejně tak jsem podrobil dalšímu důkladnému zkoumání vztah marxismu a židovstva.

Jestliže mi dříve ve Vídni připadalo především Německo jako neotřesitelný kolos, vtíraly se nyní jisté obavy. Diskutoval jsem v tichosti a v malých

kroužcích svých známých o německé zahraniční politice jakož i o onom, jak se mi zdálo, neuvěřitelně lehkomyslném způsobu, jímž se projednával tehdy marxismus, nejdůležitější problém Německa. Skutečně jsem nemohl pochopit, jak slepě se tehdy potáceli vstříc nebezpečí, jehož působení, podle záměrů marxismu samého, by muselo být strašlivé. Už tehdy jsem varoval své okoli, stejně jako dnes varuji ve velkém rozsahu, před uklidňujícím výrokem všech zbabělých ubožáků: "Nám se přece nemůže nic stát"! Podobná morová nákaza ve smýšlení už kdysi zničila obrovskou říši. Nepodléhalo snad Německo stejným zákonům jako všechna jiná lidská společenství?

V letech 1913 a 1914 jsem poprvé v různých kruzích, které dnes částečně věrně stojí v nacionálně socialistickém hnutí, vyslovil přesvědčení, že otázka budoucnosti německého národa je otázkou zničení marxismu. V neblahé spojenecké politice Německa jsem viděl jeden z důsledků rozkladné práce tohoto učení, neboť bylo hrozné, že tento jed zcela neviditelně ničil veškeré základy zdravého pojetí hospodářství a státu, aniž by postižení často jen tušili, jak jejich jednání a vůle jsou výsledkem tohoto jinak nejostřeji odsuzovaného světového názoru. Vnitřní úpadek německého národa tehdy už dávno začal, aniž by lidé, jak tomu v životě často bývá, měli jasno o ničiteli svého bytí. Někdy se proti nemoci něco dělalo, avšak zaměňovaly se příznaky s příčinami a původcem. Poněvadž původce nebyl znám, nebo jej nechtěli poznat, měl boj proti marxismu hodnotu fušérského mastičkářství.

5. kapitola

SVĚTOVÁ VÁLKA

Jako mladého větroplacha mne v mých rozpustilých letech nejvíc rmoutilo to, že jsem se narodil právě v takové době, která bude stavět chrámy slávy zřejmě jenom kramářům a státním úředníkům. Vlny dějinných událostí, jak se mi zdálo, se již utišily, takže budoucnost bude patrně náležet jenom "mírovému soutěžení národů", to znamená poklidnému vzájemnému podváděni se s vyloučením násilných metod obrany. Jednotlivé státy začaly vyrovnávat úroveň jednotlivých podniků, které si navzájem hrabaly půdu pod nohama, přetahovaly si navzájem zákazníky a zakázky, pokoušely se získat výhody na úkor druhého, to vše za velkého a nevinného křiku. Tento vývoj se nezastavil, nýbrž, jak se zdálo, měl jednou (podle všeobecného doporučení) změnit svět na jediný velký obchodní dům, v jehož vstupních halách by byly vystaveny busty prohnaných šmelinářů a bezvýznamných správních úředníků, aby se jim dostalo nesmrtelnosti. Obchodníky by dodali Angličané, správní úředníky Němci, zatímco Židé by se museli obětovat jako majitelé, poněvadž podle vlastního doznání ještě nikdy nic nevydělali, jenom věčně "platili" a kromě toho ovládají většinu jazyků.

Proč jsem se nemohl narodit o sto let dříve? Někdy v době osvobozovacích válek, kdy muž ještě skutečně za něco stál i bez "obchodu". Mrzutě jsem přemýšlel o své, jak mi připadalo pozdě nastoupené pozemské pouti a dobu "klidu a pořádku", jak se rýsovala přede mnou, jsem považoval za nezaslouženou podlost osudu. Nebyl jsem totiž už jako chlapec žádný "pacifista" a všechny výchovné pokusy v tomto směru nevedly k ničemu.

Búrská válka mi připadala jako blýskání na lepší časy. Číhal jsem každý den na noviny, hltal jsem depeše a zprávy a byl jsem šťasten, že alespoň z dálky mohu být svědkem hrdinského boje.

Rusko-japonská válka mne zastihla už podstatně zralejšího a pozornějšího. Už tenkrát jsem se z nacionálních důvodu postavil okamžitě na stranu Japonců a stranil jim při výměnách názorů. V porážce Rusů jsem spatřoval porážku rakouského slovanstva.

Od té doby uplynulo mnoho let a to, co jsem jako chlapec považoval za pomalé chřadnutí, pociťoval jsem nyní jako klid před bouří. Už za mého vídeňského pobytu leželo nad Balkánem šedivé dusno, jež bývá předzvěstí orkánu, občas zablýsklo jasné světélko, ale zase se rychle ztratilo v nepřirozené temnotě. Pak ale přišla Balkánská válka a s ní se přehnal první poryv větru přes znervóznělou Evropu. Nastalý čas ležel na lidech jako těžký balvan a pálil jako

tropický žár, přičemž věčná starost a pocit blížící se katastrofy se staly nakonec touhou: až už dá nebe konečně volný průběh osudu, jež stejně nelze odvrátit. A tu udeřil na zem první mohutný blesk: rozpoutala se bouře a do hřmění nebes se mísilo dunění děl světové války.

Když došla do Mnichova zpráva o zavraždění arcivévody Františka Ferdinanda (seděl jsem právě doma a poslouchal nepřesné vyprávěni průběhu tohoto činu), měl jsem nejdříve starost, jestli kulky nepocházely z pistole německých studentů, kteří v rozhořčení nad stálým poslovanšťováním státu následníkem trůnu chtěli osvobodit německý národ od tohoto vnitřního nepřítele. Co by v tomto případě následovalo, můžeme si dobře představit: nová vlna pronásledování, jež by teď bylo před celým světem "ospravedlněno" a "zdůvodněno". Když jsem se však hned poté slyšel jména domnělých pachatelů a četl, že jsou to Srbové, začala se mě zmocňovat tichá hrůza z této pomsty nevyzpytatelného osudu. Největší přítel Slovanů padl zasažen kulkou slovanského fanatika. Kdo v posledních letech průběžně sledoval vztah Rakouska k Srbsku, nemohl ani na okamžik pochybovat o tom, že se zde dala do pohybu lavina, kterou už nikdo nemůže zastavit.

Neprávem dnes zahrnujeme výčitkami vídeňskou vládu za formu a obsah jejího ultimáta. Žádná jiná mocnost na světě by na jejím místě a ve stejné situaci nemohla jednat jinak. Rakousko mělo na své jihovýchodní hranici neúprosného smrtelného nepřítele, který ve stále kratších intervalech monarchii znepokojoval, nepolevoval, až by se nakonec dočkal výhodného okamžiku ke zničení této říše. Byl důvod k obavám, že tato skutečnost se dostaví nejpozději se smrtí starého císaře, potom by už monarchie asi nebyla schopná postavit se na vážný odpor. Celý stát se v posledních letech držel jen díky osobě Františka Josefa, takže smrt tohoto prastarého ztělesnění říše by pociťovaly široké masy jako předzvěst smrti říše samé. Patřilo k nejmazanějším kouskům především slovanské politiky budit zdáni, že rakouský stát vděčí za svou existenci pouze báječnému a zcela ojedinělému státnickému umění tohoto monarchy, byla to lichotka, která působila zejména v Hofburgu velmi dobře, ačkoliv ani v nejmenším neodpovídala skutečným zásluhám tohoto císaře. Osten, skrytý v této chvále, nechtěl nikdo vidět. Neviděli, nebo snad už ani nechtěli vidět, že čím více stojí monarchie na velkém panovnickém umění, tohoto jak se říkalo "nejmoudřejšího monarchy všech dob", tím horší bude situace, až jednoho dne zaklepe osud na dveře, aby si vybral svůj tribut.

Bylo Rakousko bez starého císaře vůbec myslitelné? Neopakovala by se tragédie, jež kdysi postihla Marií Terezii? Skutečně se křivdí vídeňským vládním kruhům, když se jim vyčítá, že nabádali k válce, které se snad přece jen dalo zabránit? Válce se zabránit nedalo, nanejvýš mohla být o rok nebo o dva oddálena. Neboť v tom právě spočívala kletba německé a rozhodně i rakouské diplomacie, že se vždy snažily oddálit nevyhnutelné zúčtování, až

nakonec bylo nezbytné udeřit v nejméně výhodnou hodinu. Můžeme si být jisti, že opětovný pokus o zachránění míru by přivodil válku v době ještě méně vhodné.

Kdo tuto válku nechtěl, měl mít odvahu nést také důsledky. Důsledkem ale v tomto případě muselo být obětování Rakouska. Válka by přišla stejně, avšak nikoliv jako boj všech proti nám, nýbrž v podobě trhání habsburské monarchie. Přitom bylo nutné se rozhodnout: zúčastnit se nebo pouze přihlížet a s prázdnýma rukama dát průběh osudu. Právě ti, kteří dnes nejvíce zlořečí začátku války a soudí nejmoudřeji, osudově a neblaze pomáhali tomu, abychom se do války dostali.

Sociální demokracie praktikovala po desetiletí darebácké válečné štvaní proti Rusku, zatímco politický střed nejvíce udělal z náboženských hledisek rakouský stát ústředním bodem německé politiky. Teď jsme museli nést důsledky této politiky. Co přišlo, přijít muselo a nebylo vyhnutí za žádných okolností. Vinou německé vlády bylo to, že kvůli udržení míru propásla vhodný čas k útoku, zapletla se do spojenectví za udrženi světového míru a tak se nakonec stala oběti světové koalice, která proti snaze udržet světový mír postavila rozhodnost vést světovou válku.

Kdyby Rakousko tehdy dalo ultimátu jinou, mírnější formu, nic už by to na situaci nezměnilo, nanejvýš jediné, a sice to, že by bylo smeteno vzpourou lidu. Protože v očích mas byl tón ultimáta příliš ohleduplný, málo brutální a vůbec nezašel příliš daleko. Kdo se to snaží dnes zapřít, je buď zapomnětlivec nebo vědomy lhář.

Boj v roce 1914 nebyl masám vnucen, bože nikoliv, nýbrž sám lid si ho žádal.

Jen tak lze pochopit, že se k tomuto nejtěžšímu zápasu dobrovolně přihlásilo pod korouhev více než dva milióny německých mužů a mladíků, ochotni bránit ji do poslední kapky krve.

Mě se zdály tehdejší hodiny jako vysvobozeni z mrzutých pocitů mého mládí. Nestydím se ani dnes za to, že jsem byl přemožen bouřlivým nadšením, klesl na kolena a děkoval z hloubi srdce nebi, že mi dopřálo to štěstí žít v této době. Propukl dosud nejmohutnější boj za svobodu, jaký svět ještě neviděl, neboť jakmile se dal osud do pohybu, zmocnilo se nejširších mas přesvědčení, že se nyní nejedná o osud Srbska nebo Rakouska, nýbrž o bytí a nebytí německého národa. Naposledy na dlouhou dobu viděl národ svoji budoucnost jasnozřivě. Hned na začátku obrovského zápasu pronikl do opojení a mocného nadšení nutný vážný tón, neboť ono poznání udělalo z národního vzepjetí více než pouhé vzplanutí. Vážnost byla také velmi namístě, neboť nikdo tehdy neměl ani nejmenší představu o tom, jak dlouhý bude započatý boj. Snilo se o tom, že v zimě budou všichni zase doma a pokračovat opět v mírové práci.

Co si člověk přeje, v to doufá a věří. Drtivou většinu národa už dávno

omrzel ten stav věčné nejistoty, bylo tedy jen pochopitelné, že nikdo už nevěřil v mírové urovnání rakousko-srbského konfliktu, nýbrž všichni doufali v konečné vypořádání. K těmto miliónům jsem patřil i já.

Jakmile vešla v Mnichově ve známost zpráva o atentátu, mihly se mi v hlavě dvě myšlenky: zaprvé, že válka teď bude konečně nevyhnutelná, a dále, že habsburský stát je nyní nucen spojenectví dodržovat, neboť nejvíce jsem se obával toho, že Německo by se mohlo právě díky tomuto spojenectví dostat do konfliktu, k němuž by ale Rakousko nedalo přímý podnět, přičemž rakouský stát by z vnitropolitických důvodu neměl sílu rozhodnout se a stát za svým spojencem. Neboť slovanská většina v monarchii by okamžitě začala takový úmysl sabotovat a raději by rozbila celý stát na kousky, než aby poskytla spojenci žádanou pomoc. Nyní však bylo toto nebezpečí zažehnáno. Starý stát musel bojovat, ať chtěl či nechtěl.

Můj vlastní postoj ke konfliktu byl prostý a jasný, podle mne nebojovalo Rakousko kvůli nějakému srbskému zadostiučinění, nýbrž Německo za svou podstatu, za německý národ a jeho bytí či nebytí, za svobodu a budoucnost. Bismarckovo dílo se teď muselo bít, co vybojovali kdysi otcové svou hrdinskou krví v bitvách od Weisenburku až po Sendan a Paříž, muselo si nyní mladé Německo znovu zasloužit. Zvítězí-li v tomto boji, vstoupí náš národ znovu do společnosti velkých národů a teprve potom se bude Německá říše moci osvědčit jako mocný útulek míru a kvůli míru už nebude muset ubírat svým dětem chléb.

Měl jsem jako hoch a mladý muž přání, abych mohl alespoň jednou dosvědčit svými činy, že národní nadšení není pro mne prázdným slovem. Tak jako miliónům ostatních přetékalo mé srdce hrdým štěstím, že se mohu konečně zbavit pocitu ochromení. Zpíval sem tak často "Německo nade všechno" a volal z plna hrdla "Heil!", že mi připadalo téměř jako dodatečně udělená milost, moci nyní vstoupit před boží soud věčného soudce jako svědek a osvědčit pravdivost tohoto smýšlení. Byl jsem pevně odhodlán, že v případě války - která se mi zdála nevyhnutelné - tak či onak opustím ihned své knihy. Stejně tak jsem věděl, že moje místo bude tam, kam mne pošle můj vnitřní hlas.

Především z politických důvodu jsem opustil Rakousko, což bylo ale přirozenější než to, že nyní, když začínal boj, jsem musel jednat v souladu se svým smýšlením. Nechtěl jsem bojovat za Rakousko, ale byl jsem připraven kdykoliv zemřít pro svůj národ a pro říši, jež jej ztělesňovala.

Dne 3. srpna jsem podal žádost Jeho Veličenstvu Ludvíkovi III. s prosbou, abych směl vstoupit do nějakého bavorského regimentu. Jaká byla má radost, když jsem už příštího dne obdržel vyřízení své žádosti s výzvou, abych se hlásil u jednoho regimentu. Jásal jsem a moje vděčnost neznala mezí. O několik dní později jsem už nosil kabát, který jsem svlékl až téměř po šesti letech.

Také jako pro každého Němce, začala i pro mne nezapomenutelná a největší

doba mého pozemského života. Ve srovnání s událostmi tohoto obrovského zápasu bylo všechno ostatní nicotné. S hrdou lítostí myslím právě v těchto dnech desátého výročí velkých událostí na ony týdny, kdy začínal hrdinský boj našeho lidu, kterého jsem se díky milosrdnému osudu směl zúčastnit. Jako by to bylo včera. Jediná starost mne trápila v té době, stejně jako mnoho jiných, zda nepřijedeme na frontu pozdě. To jediné mi nedávalo klidu. Každé vítězné jásání nad hrdinským činem tajilo v sobě kapku hořkosti, zdálo se mi totiž, že s každým novým vítězstvím je nebezpečí opožděného příchodu větší. Konečně přišel den, kdy jsme opustili Mnichov, abychom nastoupili k plnění naší povinnosti. Poprvé jsem cestou na západ spatřil Rýn, když jsme jeli podle jeho tichých vln západním směrem, abychom bránili řeku všech řek před chamtivostí odvěkého nepřítele. Když na nás pod něžným závojem ranní mlhy dopadaly mírné paprsky prvního slunce a my zahlédli pomník v Niederwaldu, zazněla z celého nekonečně dlouhého transportu stará píseň "Wacht am Rhein" do ranního nebe a mně se málem rozskočilo srdce.

Potom přichází vlhká a chladná noc ve Flandrech, mlčky pochodujeme a když se začíná z mlhy vylupovat den, zasyčí nám náhle nad hlavami železný pozdrav a s ostrým práskáním vrhá proti nám mezi naše řady malé kulky, bičující mokrou zem, ale dřív než se malé obláčky rozplynuly, zaduní z dvou set hrdel vstříc poslu smrti pevné "hurá". Pak to ale začne práskat a dunět, zpívat a výt a každého to teď táhne s horečnýma očima kupředu, stále rychleji, přes řepné pole a křoviny, až konečně dojde k boji muž proti muži. Zdálky k nám doléhají zvuky písně a jsou stále blíže, přeskakují od kompanie ke kompanii a v tom, když smrt právě pilně zamířila do našich řad, dostala se píseň i k nám a my ji dávali dál: "Deutschland , Deutschland iber alles, tiber alles in der Welt!" Po čtyřech dnech jsme se vraceli. Krok byl teď jiný. I sedmnáctiletí chlapci se podobali mužům. Dobrovolníci regimentu se snad ještě ani nenaučili pořádně bojovat, ale umírat uměli jako staří vojáci. To byl začátek.

A tak to šlo rok za rokem. Namísto bitevní romantiky však nastoupila hrůza. Nadšení zvolna vychladlo a jásot byl dušen strachem ze smrti. Přišel čas, kdy každý musel vybojovat svůj boj mezi pudem sebezáchovy a vědomím povinnosti. Ani já jsem nezůstal ušetřen tohoto boje. Vždycky, když smrt byla na lovu, pokoušelo se něco neurčitého ve mně revoltovat, snažilo se to představit se slabému tělu jako rozum, ale byla to jen zbabělost, která se v přestrojeni pokoušela zmocnit se jednotlivce. Nastávalo velké tahání a varování a často rozhodl jen poslední zbytek svědomí. Čím byl ale tento hlas zřetelnější, čím hlasitěji a dotíravěji lákal, tím tvrdší byl můj odpor až konečně po dlouhém vnitřním zápase zvítězil smysl pro povinnost. Už v zimě 1915/1916 byl u mne tento boj rozhodnut. Vůle se stala konečně absolutním pánem. Jestliže jsem v prvních dnech mohl útočit s jásotem a smíchem, teď jsem byl klidný a

rozhodný. Bylo to natrvalo. Teprve teď mohl osud přikročit k posledním zkouškám, aniž mi povolily nervy nebo selhal rozum. Z mladého válečného dobrovolníka se stal starý voják. Tato změna proběhla v celé armádě. Z nekonečných bojů vyšla zestárlá a tvrdá a to, co neodolalo bouři, bylo zlomeno. Teprve teď mohla být tato armáda hodnocena. Po dvou třech letech, během nichž jsme byli vrháni z jedné bitvy do druhé, bojujíce stále proti číselné přesile i převaze zbraní, trpíce hladem, teď přišel čas zkoušet kvalitu této armády.

Uplyne tisíc let a nikdo nebude moci mluvit o hrdinství, aniž by nevzpomenul německou armádu ze světové války. Ze závoje minulosti se vynoří železná fronta šedivých ocelových helem, nekolísající a neustupující, pomník nesmrtelnosti. A pokud budou žít Němci, uvědomí si, že toto byli kdysi synové jejich národa.

Byl jsem tehdy voják a nechtěl jsem politizovat. Nebyl zde na to ani čas. Avšak ještě dnes jsem přesvědčen, že poslední vozka prokázal vlasti cennější služby než i ten první, řekněme "poslanec". Nikdy jsem nenáviděl tyto žvanily víc, než v této době, kdy každý pořádný chlap, pokud měl co říct, křičel to nepříteli do tváře, nebo zanechal svou vyřídilku doma a konal někde mlčky svoji povinnost. Ano, nenáviděl jsem tenkrát všechny ty "politiký" a kdyby bylo po mém, byl by ihned vytvořen parlamentní lopatový batalion, tam by mohli žvanit do sytosti a nezlobili by či dokonce nepoškozovali slušné lidi.

Nechtěl jsem tehdy vědět o politice, avšak nemohl jsem jinak, než zaujmout stanovisko k určitým jevům, které se týkaly celého národa a zvláště nás vojáků. Dvě věci to byly, které mě v nitru rozčilovaly a které jsem považoval za škodlivé. Už po prvních zprávách o vítězství začal jistý tisk pomalu a snad pro někoho zpočátku neznatelně kapat pelyněk do všeobecného nadšení. Dělo se tak pod maskou shovívavosti a dobrého mínění a dokonce s určitou starostlivostí. Byly pochybnosti tykající se přílišné velkoleposti oslav vítězství. Byly tu obavy, že to v této formě není důstojné tak velkého národa a tudíž nevhodné. Neboť statečnost a hrdinství německého vojáka je přece něco docela samozřejmého, takže se nemá člověk nechat strhávat k takovým projevům nadšení - už kvůli cizině, které prý je sympatičtější více tichá a důstojná forma radosti než nevázaný jásot a podobné hlasité projevy. A konečně my Němci jsme neměli zapomínat na to, že válka nebyla našim záměrem, a proto se nemusíme stydět přiznat otevřeně a mužně, že jsme kdykoli připraveni přispět svým dílem ke smířeni lidstva. Proto by prý nebylo moudré znevážit čistotu činů naší armády příliš velkým křikem jelikož ostatní svět by neměl pro toto pochopení. Nic není více obdivováno než skromnost, s níž skutečny hrdina své činy tiše a skromně - zapomene, neboť k tomuto to všechno směřovalo. Místo toho, aby takového chlapa chytili za jeho dlouhé uši a oběsili na vysokém kůlu, aby pisálek neurážel estetické cítění oslavujícího národa, začali skutečně vystupovat proti nevhodnému druhu vítězného jásání. Neměli ani tušeni, že

jednou potlačené nadšení nelze znovu po libosti vzbuzovat. Je to opojení a musí být v tomto stavu udržováno. Jak ale obstát bez síly nadšeni v boji, jež podle lidského soudu klade na duševní vlastnosti národa nesmírné nároky? Znal jsem psychiku širokých mas až příliš dobře, abych nevěděl, že touto "estetickou vznešeností" nelze šířit oheň nutný k tomu, aby železo zůstalo žhavé. Podle mne to byli blázni, když nedělali nic pro to, aby stupňovali nadšení lidu a bylo nepochopitelné, že je dokonce ještě tlumili.

Další co mně rozčilovalo, byl způsob, jež byl považován za vhodný k vypořádání se s marxismem. V mých očích to pouze dokazovalo, že o tomto moru neměli nejmenší ponětí. Zdálo se, že vážně věří tomu, že marxismus přiměli ke zdrženlivosti ujišťováním, že v této době nehrají politické strany žádnou roli. Nechápali, že se nejedná o žádnou stranu nýbrž o učení, jež ve svých důsledcích musí vést ke zničení veškerého lidstva, poněvadž toto se na univerzitách, kde bylo plno Židů, neučilo. Příliš mnoho našich vyšších úředníků, vychovaných v hloupé domýšlivosti, neuznávalo za nutné vzít do ruky knihu a učit se něco, co právě nepatřilo do učební látky jejich vysoké školy. Obrovské přeměny míjejí tyto "hlavy"' beze stopy, pročež také státní instituce pokulhávají za soukromými. Všeobecně pro ně platí lidové přísloví: "Co sedlák nezná, to nežere". Nečetné výjimky potvrzují i zde pravidlo.

Byl to nesmysl, který nemá obdoby, identifikovat v srpnových dnech roku 1914 německého dělníka s marxismem. Německý dělník se tehdy vymanil z objetí této jedovaté nákazy, neboť jinak by nikdy nemohl k boji vůbec nastoupit. Hloupost ale byla velká dost na to, aby panovalo domnění, že marxismus se nyní stal "národní". Tento záblesk ducha svědčí o tom, že v oněch dlouhých letech nikdo z oněch úředníků "řídících stát" nepovažoval za účelné studovat podstatu tohoto učení, neboť jinak by jim sotva unikl takový nesmysl.

Marxismus, jehož konečným cílem je a zůstává zničení všech nežidovských národních států, viděl ke své hrůze, že v červencových dnech roku 1914 německé dělnictvo, jež se domníval mít ve svých sítích, procitlo a z hodiny na hodinu se postavilo do služeb své vlasti. V několika dnech se rozptýlila pára tohoto hanebného podvádění lidu a židovská vůdcovská chátra tu stála náhle osamocena, jakoby nezbyla ani stopa po tomto nesmyslu, nalévaného šedesát let masám do hlav. Byl to zlý okamžik pro ty, kteří podváděli dělnictvo německého národa. Jakmile však vůdcové rozpoznali hrozící nebezpečí, zamaskovali se lží a drze předstírali i oni národní nadšení.

Teď by byl vhodný okamžik k zásahu proti tomuto podvodnému společenství židovských travičů německého národa. Teď se s nimi měl udělat krátký proces, bez ohledu na případný pokřik a nářky. V srpnu roku 1914 vymizely naráz z hlav německého dělnictva zmatené poučky o mezinárodní solidaritě a místo toho začaly o několik týdnů později americké šrapnely

přinášet požehnání bratrství na helmy pochodových kolon. Nyní, když německý dělník našel cestu zpět ke svému národu, bylo povinností starostlivé vlády nemilosrdně vyhladit jeho štváče proti vlastnímu národu. Když na frontě umírali ti nejlepší, mohl se doma alespoň vyhubit hmyz. Namísto toho podalo Jeho Veličenstvo císař sám ruku těmto zločincům a dal tak lstivým úkladným vrahům národa pardon a možnost vnitřního klidu. Teď mohl had opět působit, opatrněji než předtím, ale tím nebezpečněji. Zatímco čestní lidé snili o hradním míru, organizovali tito křivopřísežní zločinci revoluci. Skutečnost, že se tenkrát rozhodli k tak příšerné polovičatosti, mne vnitřně velice znepokojovalo, avšak že to bude mít tak hrozný konec, to jsem ani já nepovažoval za možné.

Co bylo třeba učinit? Posadit vůdce celého hnutí ihned za mříže, udělat jim proces, aby je měl národ z krku. Bylo třeba bezohledně nasadit vojenské mocenské prostředky k vyhubení této morové nákazy. Strany měly být zrušeny, Říšský sněm bylo třeba přivést k rozumu případně i bajonety, nejlépe však ihned rozpustit. Jako dnešní republika ruší politické strany, měly být zrušeny už tehdy, neboť důvodu pro to bylo víc než dnes. Ve hře přece bylo bytí či nebytí národa!

Samozřejmě, že vyvstává otázka: je vůbec možné duchovní ideje vymýtit mečem? Lze bojovat hrubým násilím proti "světovým názorům"? Tuto otázku jsem si častěji kladl už tehdy.

Při promýšlení analogických příkladů, jež lze nalézt v historii zejména na religiózním podkladě, vyplyne následující základní poznatek: Představy a ideje, ale i hnutí s určitými duchovními základy, ať už jsou tyto nesprávné či nikoliv, lze od určitého okamžiku jejich existence zlomit technickými mocenskými prostředky pouze tehdy, jsou-li tyto fyzické zbraně samy nositeli nové plamenné myšlenky, ideje nebo světového názoru. Užití násilí bez předpokladu hnací síly nějaké základní duchovní představy nemůže vést ke zničení ideje a jejího šíření, leda formou naprostého vyhubení i toho posledního jejího nositele a zničení poslední tradice. To však znamená většinou vyřazení takového státního tělesa z oblasti mocensko-politického významu, a to často na velmi dlouhou dobu, někdy i navždy. Neboť taková krvavá oběť postihne, jak víme ze zkušenosti, lepší část národa, protože každé pronásledování bez duchovního předpokladu se jeví jako morálně neoprávněné a právě hodnotnou část národa vybičuje k protestu, jež se projeví převzetím duchovního obsahu hnutí nespravedlivě pronásledovaného. Dochází k tomu namnoze prostě z opozice proti pokusu o zničení nějaké ideje brutální silou.

V tomto případě vzrůstá počet vnitřních sympatizantů tou měrou, jak se stupňuje pronásledování. Proto je absolutní vymýcení nového učení možné jen cestou natolik rozsáhlé a stále se stupňující likvidace, že nakonec dotyčný národ nebo i stát přijde vůbec o všechnu skutečně cennou krev. Vždycky však bude celý tento postup od počátku marný, jestliže učení, které má být

vymýceno, již překročilo určitý malý kruh stoupenců.

I zde, jako při každém růstu, existuje v dětském období nejlepší možnost vymýcení určitého učení, zatímco s postupujícím věkem roste i síla odporu a teprve s přicházející slabostí stáří ustupuje i když jinou formou a z jiných důvodu. Ve skutečnosti však vedou téměř všechny pokusy o vymýceni nějakého učení a jeho organizačního působení použitím síly bez duchovní základny k neúspěchům, nezřídka je výsledkem dokonce pravý opak tohoto úsilí, a to z následujícího důvodu: Nejdůležitějším předpokladem pro způsob boje zbraněmi otevřeného násilí je vytrvalost. To znamená, že možnost úspěchu spočívá pouze v trvale stejnoměrném používání metod k potlačení určitého učení apod. Pokud ale dojde ke kolísání mezi násilím a shovívavostí, pronásledované učení se bude nejen neustále regenerovat, ale bude schopné získávat pro sebe z pronásledování nové hodnoty tím, že po opadnutí vlny útlaku mu rozhořčení nad utrpením přivede nové stoupence, přičemž ti již existující budou na něm trvat s ještě větším vzdorem a nenávistí než předtím a dokonce i odpadlíci se budou k němu pokoušet po zmizení útlaku vracet. Pouze v nepřetržitě stejnoměrném používání násilí spočívá hlavní předpoklad úspěchu. Taková vytrvalost je však vždy výsledek určitého duševního přesvědčení. Každé násilí, jež nepramení z pevného duševního základu, je kolísavé a nejisté. Chybí mu stabilita, jež může vyvěrat pouze ze světového názoru. Je výsledkem energie a brutální rozhodnosti každého jednotlivce, podléhá však změnám osobnosti, její podstaty a síly. K tomu přistupuje ještě další věc: Každý světový názor, ať už náboženský či politický - zde je hranice často těžko stanovitelná - bojuje zničení ideového světa protivníka, ale především za pozitivní prosazení vlastních idejí. Tím je tento boj více útočný než obranný. Ve výhodě je již při stanovení cíle, neboť tento cíl představuje vítězství vlastní ideje, zatímco naopak je velice těžké určit, kdy je možné cíl zničení nepřátelského učení považovat za dosažený a zajištěný. Už z tohoto důvodu bude útok světového názoru plánovitější i mohutnější, že obrana před nim, jako všude tak i zde náleží prvotní rozhodnutí útoku a nikoliv obraně. Boj proti duchovní síle násilnými prostředky je však obranou jen tak dlouho, dokud nevystoupí meč sám jako nositel, hlasatel a šiřitel nového duchovního učení. Můžeme tedy shrnout: Každý pokus o vymýcení nějakého světového názoru mocenskými prostředky je nakonec neúspěšný, pokud tento boj nemá podobu zápasu o prosazení nějakého nového duchovního učení. Pouze v případě zápasu dvou světových názorů může brutální násilí, používané soustavně a bezohledně, napomoci k vítězství té straně, kterou podporuje. Na tomto však boj proti marxismu dosud vždy zkrachoval. To bylo také důvodem toho, proč i Bismarckovo protisocialistické zákonodárství neuspělo a ani uspět nemohlo. Neboť zde chyběla platforma nového světového názoru, za jehož prosazení by byl zápas veden. Nebo že by žvásty o takzvané "státní autoritě" nebo o "klidu a

pořádku" mohly být základem pro duchovní podnět k boji na život a smrt, s tím by se mohla spokojit snad jenom příslovečná moudrost vyšších ministerských úředníků.

Jelikož neexistovala skutečná duchovní nositelka tohoto zápasu, musel Bismarck prosazování svých protisocialistických zákonů svěřit instituci, která sama byla výplodem marxistického způsobu myšlení. Tím, že "železný kancléř'" svěřil svůj boj proti marxismu blahovůli občanské demokracie, udělal kozla zahradníkem. To všechno ale bylo nutný důsledek absence zásadního, marxismu protichůdného nového světového názoru, jenž by se prosazoval s bouřlivou dobyvatelskou vůlí. Takže výsledkem Bismarckova úsilí bylo jen těžké zklamání.

Byly poměry během světové války nebo na jejím počátku jiné? Bohužel nikoliv.

Čím více jsem se zabýval myšlenkou změny postoje vlád k sociální demokracii jako ztělesnění marxismu, tím více jsem postrádal nějakou použitelnou náhradu tohoto učení. Co by bylo možné masám nabídnout, kdyby byla sociální demokracie zničena? Neexistovalo žádné hnutí, od nějž by se dalo očekávat, že se mu podaří absorbovat masy dělníků, kteří ztratili své vůdce. Je nesmyslné a víc než hloupé domnívat se, že internacionální fanatik, jež ztratil svou třídní stranu, okamžitě vstoupí do nějaké občanské strany, tedy do nové třídní organizace. Neboť i když je to nejrůznějším organizacím nepříjemné, nelze popřít skutečnost, že občanským politikům se jeví třídní rozdělení většinou docela samozřejmé, pokud toto nezačne působit politicky v jejich neprospěch. Zapírání této skutečnosti je důkazem nejen drzosti, ale i hlouposti těchto lhářů.

Je třeba se vyvarovat toho považovat široké masy za hloupější než jsou. V politických záležitostech rozhoduje nezřídka lépe cit než rozum. Avšak názor, že dostatečným důkazem pro nesprávnost politického citu masy je její hloupý internacionální postoj, lze vyvrátit poukazem na skutečnost, že pacifistická demokracie je neméně šílená, ačkoliv její nositelé téměř výhradně pocházejí z řad měšťanstva. Pokud milióny občanů každé ráno nábožně vzývají svůj židovský demokratický tisk, nepřísluší těmto pánům vtipkovat o hlouposti sociálnědemokratického "soudruha", který polyká totéž svinstvo, pouze v jiném balení. V obou případech je jeho producentem jeden a tentýž Žid. Je třeba se také vyvarovat zapírání věcí, které existují. Nelze popřít skutečnost, že se v otázce tříd nejedná pouze o ideové problémy, jak se nám mnozí snaží namluvit zejména před volbami. Stavovské cítění velké části našeho lidu a stejně tak malá vážnost manuální práce jsou skutečnosti, jež nejsou výplody fantazie nějakého náměsíčníka. Dokladem nepatrné schopnosti myšlení naší takzvané inteligence je skutečnost, že právě v těchto kruzích se nechápe, že je třeba bránit se rozrůstání marxistického moru, přičemž inteligence není v tomto

směru schopna získávat zpět ztracené pozice.

Občanské strany, jež se samy tak označují, nebudou nikdy schopny integrovat do svého tábora "proletářské" masy, neboť se jedná o dva protichůdné světy, jež jsou částečně přirozeně a částečně uměle odděleny, a jejichž vzájemný vztah může být jedině boj. V něm zvítězí ten mladší - a to by byl marxismus.

Ve skutečnosti byl boj proti sociální demokracii v roce 1914 myslitelný, avšak je problematické, jak dlouho by trval tento stav při absenci jakékoli praktické náhrady za marxismus. Tady byla velká mezera. Zastával jsem tento názor už dříve před válkou a proto jsem se nemohl rozhodnout vstoupit do některé existující politické strany. Událostmi světové války jsem byl v tomto názoru ještě posílen, přičemž rozhodující byla právě ona evidentní nemožnost zahájit bezohledný boj proti sociální demokracii, neboť neexistovalo hnutí, jež by bylo více než "parlamentní" stranou. V užším kruhu svých kamarádů jsem o tom často hovořil. Avšak tehdy mě poprvé napadlo, že se budu později politicky angažovat. To bylo podnětem k tomu, že jsem v užším kruhu svých přátel řikal, že po válce chci vedle svého povolání působit jako politický řečník. Myslel jsem to vážně.

6. kapitola

VÁLEČNÁ PROPAGANDA

Při svém pozorném sledování veškerého politického dění jsem se vždy mimořádně zajímal o propagandistickou činnost. Spatřoval jsem v ní nástroj, jenž právě socialisticko-marxistické organizace ovládaly s mistrnou šikovností a uměli ji používat. Poznal jsem už záhy, že správné používání propagandy je skutečné umění, jež bylo občanským stranám cizí. Jenom křesťanskosociální hnutí, hlavně za časů Luegera, se naučilo s tímto nástrojem virtuózně zacházet a vděčilo mu za velmi mnoho úspěchů.

Teprve během války bylo možné pozorovat, k jak příšerným výsledkům mohla vést správně používaná propaganda. Bohužel to bylo možné studovat jenom na druhé straně, neboť činnost naší strany byla v tomto směru více než skromná. Úplné selhání veškeré agitace na německé straně, které muselo bít do očí především každému vojákovi, bylo pro mě podnětem k tomu, abych se ještě intenzivněji otázkou propagandy zabýval. Času k přemýšlení bylo přitom víc než dost, praktické vyučování nám ale poskytoval nepřítel, a to bohužel až příliš dobře. Neboť co se u nás zameškalo, to dohnal protivník s neslýchanou obratností a vskutku geniální vypočítavostí. Na této nepřátelské válečné propagandě jsem se velmi mnoho naučil. Avšak v hlavách těch, jež se měli poučit především, nezanechala tato doba žádné stopy, částečně se domnívali, že jsou příliš chytří, než aby se učili od jiných, částečně jim k tomu chyběla vůle.

Byla u nás vůbec nějak propaganda? Na tuto otázku mohu odpovědět pouze tak, že bohužel nebyla. Vše, co se v tomto směru dělo, bylo nedostatečné a špatné od samotného počátku tak, že to přinejmenším bylo k ničemu, pokud to přímo nepřinášelo škodu. Ve formě nedostatečné, v podstatě psychologicky špatné: to je výsledek pozorné analýzy německé válečné propagandy. Již v základní otázce nebylo zcela jasno: je propaganda prostředek nebo účel? Je to prostředek a proto musí být posuzována z hlediska účelu. Její forma musí být účelně přizpůsobena cíli, který podporuje a jemuž slouží. Je jasné, že z hlediska všeobecné potřeby může být význam různý. Cíl, za který se ve válce bojovalo, byl nejvznešenější a nejvyšší, jaký si člověk může představit: byla to svoboda a nezávislost našeho národa, zajištění jeho výživy pro budoucnost - a čest národa, něco, co navzdory všem dnešním opačným názorům přece jen existuje či mělo by existovat, neboť národy beze cti ztratí dříve nebo později svobodu i nezávislost, což odpovídá vyšší spravedlnosti, protože generace bezectných lumpů si nezasluhují žádnou svobodu. Kdo ale chce být zbabělým otrokem, nesmí a ani nemůže mít žádnou čest, protože tato by zakrátko propadla všeobecnému opovržení.

Německý národ vedl zápas o lidské bytí a účelem válečné propagandy bylo podporovat tento boj, jejím cílem muselo být napomoci k vítězství.

Bojují-li národy o svou existenci na této planetě, jedná se o osudovou otázku bytí či nebytí, v tomto případě jsou veškeré humanitní či estetické úvahy nicotné. Neboť tyto představy se nevznášejí v éteru, nýbrž vycházejí z lidské fantazie a jsou vázány na člověka. Jeho odchodem z tohoto světa se rozplývají i tyto pojmy v nicotu, neboť příroda je nezná. Avšak i mezi lidmi jsou vlastní pouze několika málo národům či lépe rasám a to v té míře, jak tyto pojmy vycházejí z jejich citu. Humanita a estetika by zašly i ve světě obývaném lidmi, pokud by tento svět ztratil ty rasy, jež jsou tvůrci a nositeli těchto pojmů. Tím mají tyto pojmy v boji národa o bytí na tomto světě jen podřadný význam, pro formy tohoto boje nejsou určující, jakmile by mohly ochromovat sebezáchovnou sílu bojujícího národa.

K otázce humanity se vyjádřil již Moltke v tom smyslu, že humanita ve válce spočívá v krátkosti děje, takže jí nejvíce odpovídá nejostřejší způsob boje. Pokusí-li se někdo vstoupit do těchto věcí se žvásty o estetice, může se mu dostat pouze jediné odpovědi: osudové otázky významu boje národa o existenci ruší veškeré závazky vůči kráse. Nejméně krásné, co může v lidském životě existovat, je a vždycky bude jařmo otroctví. Pociťuje snad švábská dekadence dnešní úděl německého národa jako "estetický"? S Židy se o tomto problému opravdu nemusíme bavit. Celé jejich bytí je zhmotnělý protest proti estetice obrazu Páně. Vyloučíme-li tato hlediska humanity a krásy jako měřítka v boji, potom nemohou být použita ani jako měřítka pro propagandu. Propaganda byla ve válce prostředkem k jistému účelu, což byl boj o bytí německého národa, proto mohla být propaganda posuzována pouze na základě zásad platných pro tento účel. Nejhroznější zbraně byly humánní, pokud sloužily rychlému vítězství a krásné byly pouze takové metody, které pomáhaly zajistit národu důstojnost svobody. To byl jediný možný postoj k otázce válečné propagandy v situaci boje na život a na smrt. Kdyby toto bylo jasné na takzvaných rozhodujících místech, nikdy by nebyla možná taková nejistota ohledně formy a použití této zbraně, neboť propaganda je zbraň, a to vpravdě strašlivá v rukou znalce.

Druhá otázka, která měla přímo rozhodující význam, byla tato: Na koho se má propaganda obracet? Na vědeckou inteligenci anebo na méně vzdělanou masu? Propaganda se má vždy obracet na masu! Pro inteligenci, nebo pro to, co si dnes tak říká, není určena propaganda, nýbrž vědecké poučení. Propaganda je svým obsahem vědou tak málo, jako je plakát uměním. Umění plakátu spočívá ve schopnosti jeho tvůrce, formou a barvou upoutat dav. Plakát zvoucí na uměleckou výstavu má upozornit na umění na této výstavě, čím více se mu to podaří, tím větší je umění plakátu jako takového. Plakát má rovněž zprostředkovat představu o významu výstavy, jeho úkolem však není nahradit

vystavované umění. Proto kdo se chce zabývat uměním jako takovým, musí prostudovat víc než jen plakát, nestačí ani pouhá "procházka výstavou". Od takového člověka se očekává, že se důkladným pozorováním zahloubá do jednotlivých děl a poté si o těchto zvolna vytvoří správný úsudek. Podobě je tomu i s propagandou. Úkol propagandy nespočívá ve vědeckém vzdělání jednotlivce, nýbrž v upozornění masy na určité skutečnosti, procesy, nutnosti apod., jejichž význam má dostat do jejího povědomí. Umění nyní spočívá výhradně v tom, dosáhnout toho tak vhodným způsobem, aby vzniklo všeobecné přesvědčení o realitě jisté skutečnosti, nutnosti určitého procesu, správnosti určité nutnosti atd. Jelikož však propaganda jako taková není a nemůže být sama o sobě nutností, protože jejím úkolem je stejně jak v případě plakátu upoutat masu a nikoliv poučovat vědecky vzdělané a o vzdělání usilující jednotlivce, musí se její působení obracet vždy spíš na cit a méně na takzvaný rozum. Každá propaganda musí být lidová a její duchovní úroveň se musí přizpůsobit úrovni chápání těch nejomezenějších mezi těmi, na něž se obrací. Její čistě duchovní úroveň musí být tím nižší, čím početnější je masa lidí, jimž je určena. Jedná-li se však o to, aby do okruhu její působnosti byl vtažen celý národ, jak je tomu v případě válečné propagandy, je na místě velká pozornost při vyhýbání se příliš vysokým duchovním nárokům. Čím skromnější je její vědecký balast a čím více se orientuje na cítění masy, tím výraznější je její úspěch. Tento je nejlepším důkazem správnosti či nesprávnosti propagandy, nikoliv uspokojení několika učenců či estetických učedníků. Umění propagandy spočívá právě v tom, že chápe citový svět představ velké masy a nachází psychologicky správnou formou cestu k získání pozornosti a poté srdcí této masy. Že to naši vševědi nechápou, je důkazem jejich lenosti v myšlení nebo domýšlivosti. Pochopíme-li nutnost orientace propagandy na nejširší masy, vyplývá z toho pro nás následující ponaučení: Je nesprávné chtít dát propagandě mnohostrannost nějakého vědeckého školení. Vnímavost velké masy je velmi omezená, schopnost porozumění malá, zapomnětlivost však velká. Vzhledem k těmto skutečnostem se musí účinná propaganda omezit vždy pouze na velmi málo bodů a tyto heslovitě opakovat tak dlouho, až určitě i ten poslední mezi adresáty si dokáže představit oč jde. Jakmile tato zásada není respektována a propaganda chce být mnohostranná, roztříští se účinek, poněvadž množství nabízené látky není pro masu stravitelné ani zapamatovatelné. Tím se výsledek oslabuje a v posledku i ruší. Čím vyšší má být linie znázornění, tím psychologicky správnější musí být stanovení taktiky.

Bylo například zásadně nesprávné zesměšňovat protivníka, jak o to usilovala především propaganda rakouských a německých humoristických listů. Zásadně nesprávná proto, poněvadž reálné setkání s protivníkem muselo ihned vzbudit zcela jiné přesvědčení, což se pak nejstrašnějším způsobem vymstilo, neboť teď se cítil německý stát pod bezprostředním dojmem protivníkova

odporu oklamán tvůrci své dosavadní osvěty a namísto posílení bojového ducha nebo jeho upevnění se dostavil pravý opak. Člověk klesal na mysli.

Naproti tomu válečná propaganda Angličanů a Američanů byla psychologicky správná. Již tím, že národu představovala Němce jako Barbary a Huny, připravovala jednotlivé vojáky na hrůzy války a pomáhala mu vyvarovat se zklamání. Potom i ta nejstrašnější zbraň, jež byla proti němu použita, se jevila jako potvrzení předchozí osvěty a posilovala také víru ve správnost tvrzení jeho vlády a na druhé straně stupňovala hněv a nenávist proti zlořečenému nepříteli. Neboť šeredný účinek zbraně, který poznal ze strany protivníka, se mu jevil jako důkaz již známé "hunské" brutality barbarského nepřítele, aniž by ho to alespoň na okamžik přimělo k přemyšlení, že jeho zbraně snad, ba dokonce pravděpodobně, mohou působit neméně příšerně.

Anglický voják se nemohl cítit tak, že by byl z domova nesprávně informován, což se bohužel stávalo vojákovi německému, až tento nakonec odmítal všechno, co ze strany propagandy přicházelo jako

"podvod" a "křeč". To vše bylo důsledkem toho, že k propagandě byl odvelen první osel, který se namanul (nebo to byli i "jinak" chytří lidé), namísto aby nahoře pochopili, že pro tuto práci jsou vhodní jen ti nejgeniálnější znalci lidských duší. Německá válečná propaganda nabízela nepřekonatelný názorný příklad téměř opatrně působící "osvěty", což bylo důsledkem naprosté absence psychologicky správného uvažování. Zato u protivníka se ale mohl velmi poučit každý, kdo s otevřenýma očima a neotupělým vnímáním zpracovával čtyři a půl roku trvající příval nepřátelské propagandy.

Nejhorší to však bylo s pochopením nejdůležitějšího předpokladu každé propagandistické činnosti: totiž zásadě subjektivní jednostranné stanovisko této činnosti ke každé otázce, kterou zpracovávala. V této oblasti se hned na začátku války hřešilo shora dolů tak, že člověk měl právo pochybovat o tom, zda tolik nesmyslů lze připisovat pouze hlouposti.

Co byste řekli například reklamnímu plakátu, který má propagovat nové mýdlo, přitom však chválí také mýdlo staré. Člověk by nad tím jen potřásl hlavou.

Stejně tak to ale bylo i s politickou reklamou. Úkolem propagandy není například zvažovat různá práva, ale výhradný důraz na právo jedno, jež propaganda zastupuje. Není jejím úkolem zjišťovat objektivní pravdu, pokud je výhodné pro druhou stranu a předkládat jí mase v doktrinářské upřímnosti, nýbrž nepřetržitě sloužit pravdě vlastní.

Bylo od základu špatné vinu na vzniku války vysvětlovat z takového hlediska, že za rozpoutání této katastrofy nelze činit odpovědným jenom Německo, nýbrž správné by bylo tuto vinu beze zbytku svalovat na protivníka, dokonce i kdyby to neodpovídalo skutečnosti, ačkoliv tomu tak opravdu bylo.

Jaký byl důsledek této polovičatosti? Široká masa národa nesestává z

diplomatů nebo z učitelů státního práva, ba ani ne výhradně z rozumných lidí schopných úsudku, nýbrž stejně tak z kolísajících, pochybujících a nejistých nebožáků. Jakmile jednou vlastní propaganda přizná jen záblesk pravdy na druhé straně, ihned je dán důvod k pochybnostem o vlastní pravdě. Masa není schopna rozlišovat, kde končí cizí bezpráví a začíná bezpráví vlastní. V takovém případě znejistí a stává se nedůvěřivou, obzvláště tehdy, nedopustí-li se protivník stejného nesmyslu a veškerou vinu podsouvá nepříteli. Co je potom přirozenějšího než to, že vlastní národ začne věřit víc nepřátelské propagandě než vlastní? Žádný jiný národ není tolik posedlý objektivitou jako Němci! Neboť každý Němec se bude snažit o to, a.by se nedopustil na protivníkovi bezpráví, nehledě na nebezpečí těžké újmy a dokonce i zničení vlastního národa a státu. Že to tak na rozhodujících místech přirozeně nebylo myšleno, to si masa vůbec neuvědomí. Národ má ve své převážné většině natolik feminizační charakter, že jeho myšlení a konání je určováno více citovým vnímáním než střízlivou úvahou. Toto vnímání ale není komplikované, nýbrž velmi jednoduché a uzavřené. Není tu přílišné diferenciace, nýbrž rozlišování pozitivní nebo negativní, láska nebo nenávist, právo nebo bezpráví, pravda nebo lež, ale nikdy napůl tak a napůl onak nebo částečně atd. Skvělou znalostí primitivního způsobu vnímání široké masy se vyznačovala anglická propaganda, která se tomuto dokázala přizpůsobit a způsobem stejně bezohledným jako geniálním zajišťovala předpoklady pro morální pevnost vojska na frontě, dokonce i v případech největších neúspěchů, přičemž dokázala také prezentovat nepřítele jako jediného viníka na vypuknutí války: byla to lež, které se věřilo proto, že byla předkládána s bezpodmínečnou, drzou, jednostrannou tvrdošíjností citově chladnému, vždy extrémně rozpoloženému, velkému národu.

Jak velmi byl tento druh propagandy účinný, to ukázala nejlépe skutečnost, že ještě po čtyřech letech dokázala držet v šachu protivníka, přičemž začínala dokonce nahlodávat náš vlastní národ. Naší propagandě takový úspěch nebyl dán a nelze se tomu skutečně divit. Už ve své vnitřní dvojznačnosti nesla zárodek neúčinnosti. Z hlediska jejího obsahu bylo málo pravděpodobné, že by vzbudila v masách žádoucí dojem. Doufat, že by se tímto pacifistickým odvarem mohlo podařit nadchnout lidí až k smrti, to snad dokázali jen naši duchaplní "státníci". Ubohý produkt naší propagandy byl neúčelný a dokonce i škodlivý. Ale veškerá genialita okázalé propagandy nepovede k úspěchu, není-li brán neustále ostrý zřetel na jednu fundamentální zásadu. Propaganda se musí omezit na nejnutnější obsah a tento neustále opakovat. Vytrvalost je v tomto případě, stejně jako u mnoha jiných věcí na světě, prvním a nejdůležitějším předpokladem úspěchu. Právě v oblasti propagandy se nesmíme nechat svést estéty nebo otupělými lidmi: prvními proto, že obsah propagandy v její formě a výrazu by zakrátko byl přitažlivý spíš pro čajové dýchánky než pro široké

masy, před těmi druhými je třeba se mít úzkostlivě na pozoru proto, že nedostatek jejich vlastních nových pocitů je vede k hledání stále nových podnětů. Tyto lidí brzy všechno omrzí, přejí si změnu a nedokáží se nikdy vcítit do potřeb dosud neznuděného světa, či tento dokonce pochopit. Patří vždy k prvním kritikům propagandy či lépe jejího obsahu, který se jim zdá příliš zastaralý, příliš otřepaný, jindy zase přežitý atd. Chtějí stále něco nového, hledají změnu a tím se stávají smrtelnými nepřáteli každého účinného politického ovlivňování masy. Neboť jakmile se organizace a obsah propagandy začnou řídit podle jejich představ, ztrácí propaganda jakoukoliv semknutost a rozpadá se.

Propaganda tu však není proto, aby obstarávala panstvu průběžně zajímavou změnu, nýbrž aby přesvědčovala, a to masy. Ty však potřebují při své těžkopádnosti vždy určitý čas, než jsou schopny vzít nějakou na vědomí a pouze tisícerým opakováním jednoduchých pojmů si ji zapamatuji.

Žádná změna se nikdy nesmí týkat obsahu toho, co se propaguje, nýbrž musí vyjadřovat vždy totéž. Heslo musí být osvětlováno ze všech stran, avšak na konci toho všeho musí být zase totéž heslo. Pouze tak může a bude propaganda působit jednotně a celistvě.

Hlavní linie, která se nikdy nesmí opustit, nechává nazrávat konečný úspěch a to prostřednictvím jejího stále stejného a důsledného zdůrazňování. Potom ale s údivem zjistíme, k jak neskutečným a sotva pochopitelným výsledkům taková vytrvalost vede. Úspěch každé reklamy, až v obchodu či v politice, je podmíněn dobou trvání, pravidelností nasazení a neroztříštěností.

Válečná propaganda nepřítele nám může být vzorem: byla omezena na několik málo hledisek, výhradně orientovaná na masy a praktikovaná s neúnavnou vytrvalostí. Během celé války byla používána stejná základní myšlenka jakož i prováděcí formy, jež se jednou osvědčily jako správné, aniž by kdy došlo k nepatrné změně. Zpočátku se drzostí svých tvrzeni zdála bláznivá, později se stávala nepříjemnou a nakonec se jí věřilo. Po čtyřech a půl letech vypukla v Německu revoluce, z jejíchž klíčových hesel vycházela nepřátelská válečná propaganda. V Anglii však pochopili ještě něco. Že možný úspěch této duchovní zbraně spočívá v jejím masivním nasazeni.

Úspěch však pokryje veškeré náklady. Propaganda u nich platila za zbraň prvního řádu, zatímco u nás to byl chléb nezaměstnaných politiků a hrdinů z protekčních míst.

Její úspěch byl nakonec roven nule.

7. kapitola

REVOLUCE

V roce 1915 se u nás usadila nepřátelská propaganda, od roku 1916 byla stále intenzivnější, aby se konečně začátkem roku 1918 rozlila do přímé potopy. Od té doby se také krok za krokem daly rozpoznat následky tohoto duchovního napadení. Armáda se pozvolna naučila uvažovat tak, jak si to přál nepřítel. Německé protiopatření však naprosto selhala. Armáda měla v tehdejším duchovním, vůlí umírněném vůdci zřejmě úmysl a rozhodnost, pokračovat na tomto poli v boji, avšak chyběl jí k tomu nástroj, který je k tomuto zapotřebí. Také psychologicky bylo chybou nechat provádět průzkum samotným vojskem. Pokud měl být tento průzkum úspěšný, musel vycházet z vlasti. Jenom pak se mohlo počítat s úspěchem u mužů, kteří již skoro tři a půl roku v bahně a strádání vykonávali pro vlast nesmrtelné hrdinské činy. Avšak co přišlo z vlasti? Bylo toto selhání hloupostí nebo zločinem? V létě 1918, po vstupu z jižního Marneuferu se především německý tisk zachoval tak neomaleně, až zločinecky hloupě, že mě s denně narůstajícím vztekem napadla otázka, zda zde skutečně již není nikoho, kdo by učinil konec tomuto duchovnímu hanění hrdinství naší armády?

Co se dělo ve Francii, když jsme v roce 1914 s neslýchaným vítězným náporem vjeli do této země? Co dělala Itálie ve dnech zhroucení fronty u Isonza? Co dělala Francie opět na jaře 1918, kdy se zdálo, že úder německých divizí prolomí pozice, a když prodloužená ruka těžkých dalekonosných baterií začala klepat na Paříž? Jak tam bylo zpátky spěchajícím regimentům neustále vmetáváno do tváře zapálení národní vášně! Jak tam pracovala propaganda a geniální působení na vojsko, za účelem vtlouci opět víru v konečné vítězství do srdcí prolomených front! A co se mezitím dělo u nás? Nic a nebo ještě něco horšího než nic. Tehdy se u mne probouzel vztek a rozhořčení, když se mi do ruky dostaly nejčerstvější noviny a já musel číst tyto psychické hromadné vraždy, které v nich stály.

Nejednou mě trýznila myšlenka, že kdyby mě prozřetelnost postavila na místo těchto zločineckých směroznalců a směrochtíčů naší propagandy, byl by se osud bojů odvíjel jinak. V těchto měsících jsem poprvé pocítil celou zákeřnost osudu, který mě držel na frontě a na místě, kde mě mohl srazit náhodný výstřel kdejakého černocha, zatímco bych mohl na úplně jiném místě vlasti prokázat úplně jiné služby. Že by se mi toto mohlo podařit, to jsem si troufal věřit již tehdy. Avšak byl jsem jeden z bezejmenných, jeden z osmi miliónů! A tak bylo lepší mlčet a plnit své povinnosti tak, jak jen to na tomto místě bylo nejlépe možné.

V létě 1915 se nám do ruky dostaly první nepřátelské letáky. Jejich obsah byl svou formou neustále stejný, ač s některými změnami: že nouze v Německu je stále větší, trvání války že je nekonečné zatímco vyhlídky na vítězství jsou stále mizivější, že " národ ve vlasti proto touží také po míru a pouze militarismus včetně císaře ho neumožňují, celý svět - což je všeobecně známo proto nevede válku proti německému národu, nýbrž pouze výhradně proti jedinému viníku, a to císaři, že boj proto neskončí dříve, než bude odstraněn tento nepřítel mírumilovného lidstva, svobodné a demokratické národy přijmou po ukončení války německý národ do svazku věčného světového míru, který bude zajištěn hodinou zničení pruského militarizmu". Pro lepší ilustraci těchto argumentů byly často otiskovány "dopisy z vlasti", které svým obsahem měly tato tvrzení potvrzovat. Všeobecně se každý těmto pokusům vysmíval. Letáky byly čteny, poté byly poslány zpět k vyššímu štábu a většinou pak také zapomenuty, až dokud vítr se shora nedopravil do zákopů opět další zásilku, byla to totiž většinou letadla, která sloužila k dopravě letáků.

Jedno však bylo u tohoto druhu propagandy nápadné, že se totiž na úseku fronty, kde byli převážně vojáci z Bavorska vždy s neobyčejnou důsledností brojilo především proti pruské frontě s ujištěním, že nejenže Prusové jsou ti jediní a skuteční vinici a zodpovědní za celou válku, nýbrž že zejména proti Bavorsku by ani v nejmenším nemuselo býti žádného nepřátelství, samozřejmě mu ale nelze pomoci, pokud působí ve službách pruského militarismu, za který vytahuje z ohně horké kaštany.

Způsob ovlivňování začal skutečně již v roce 1915 dosahovat určitých účinků. Negativní smýšlení proti celému Prusku ve vojsku očividně stoupalo - bez toho, že by se shora proti tomuto bylo jakkoli, byť jen jedenkrát, zakročeno. To nebyla již jen pouhá hříšná zanedbání, které se dříve či později muselo neblaze vymstít, a sice ne Prusům, nýbrž celému německému národu, k němuž přece v neposlední řadě patří i Bavorsko. V tomto směru začala nepřátelská propaganda sklízet již od roku 1916 bezpodmínečné úspěchy.

Stejně tak působily utrpení dopisy přímo z vlasti. Nyní již vůbec nebylo nutné, aby protivník na frontě tuto propagandu zvětšoval pomocí letáků a podobného materiálu. Také proti tomu se ze strany vlády, kromě několika přihlouplých filozofických "napomenutí", nepodniklo zhola nic. Fronta byla stále zaplavována tímto jedem, který doma vytvářely bezmyšlenkovité ženy, aniž by tušily, že to byl přesně ten prostředek, který u protivníka až do krajnosti podporoval naději ve vítězství, a který tím na válečné frontě prodlužoval a zostřoval utrpení jejich rodinných příslušníků. Tyto nerozvážné dopisy německých žen stály v budoucnu životy statisíce mužů.

A tak se v roce 1916 ukázal rozdílný znepokojivý fenomén. Fronta nadávala a bobtnala, byla ve spoustě věcí nespokojená a často se i právem bouřila. Zatímco fronta hladověla a trpěla a příbuzní seděli doma v bídě, byl na jiných

místech nadbytek a hýřilo se. Ano, ba dokonce na válečné frontě v tomto směru nebylo vše v pořádku. Tak to lehce skřípalo již tehdy - avšak byla to stále ještě "interní" záležitost. Ten samý muž, který láteřil a vrčel, konal pár minut poté mlčky svou povinnost, jako by to bylo zcela samozřejmé. Ta samá rota, která byla dříve nespokojena, se upnula na úsek příkopu, který měla bránit, jako by osud Německa měl spočívat na těchto pár stech metrech blátěných brlohů. Byla to ještě fronta staré, znamenité hrdinné armády! Rozdíl mezi ní a vlastí jsem měl poznat v křiklavých přechodech. Koncem roku 1916 odtáhla má divize do letní bitvy. Byla to pro nás první z následujících strašných materiálních bitev a udělala na nás, i když je to těžko popsatelné, dojem, že je to spíš peklo než válka. V týdny trvajících smrštích bubnové palby se německá fronta udržela, čas od času trochu potlačena, poté opět o něco postoupila, nikdy však nepovolila. 7. října 1916 jsem byl raněn. Šťastně jsem se dostal do zázemí a měl jsem být odtransportován do Německa. Uběhly již dva roky, co jsem neviděl vlast - za těchto okolností to byla celá věčnost. Už jsem si ani nedovedl představit jak vypadají Němci, kteří nejsou oblečení do uniformy. Když jsem v Hermies ležel ve sběrném lazaretu pro raněné, byl jsem skoro ohromen, když vedle mne ležícího vojáka oslovil hlas německé ženy, která zde pracovala jako zdravotní sestra. Po dvou letech poprvé takovýto hlas! Čím blíže se však vlak, který nás vezl do vlasti, blížil k hranici, tím neklidnější byl člověk ve svém nitru. Kolem se míhala všechna ta místa, kolem kterých jsme před dvěma lety coby mladí vojáci jeli na frontu: Brusel, ltwen, Ltich, a konečně jsme poznali první německý dům podle jeho vysokého štítu a jeho překrásného obchůdku. Domovina! V říjnu 1914 jsme hořeli bouřlivým zanícením, když jsme překračovali hranice, nyní vládlo ticho a dojetí. Každý byl šťastný, že ho osud nechal ještě jednou spatřit to, co tak těžce chránil svým životem, a každý se téměř styděl podívat se druhému do očí.

Téměř na výroční den mého odchodu jsem se dostal do lazaretu v Beelitzu u Berlína. Jaký zvrat! Z bláta letních bojů do bílé postele této zázračné stavby! Člověk se zpočátku pomalu bál se pořádně natáhnout. Teprve pomalu jsem si zvykal na tento nový svět.

Bohužel byl však tento svět nový i v jiném ohledu. Frontový duch vojska se zde nezdál být hostem. Poprvé jsem zde zaslechl něco, co nebylo na frontě doposud známo: chlouba vlastní zbabělosti! Neboť to co člověk slýchával venku, všechny ty nadávky a kletby, nebylo nikdy žádnou výzvou k porušování povinností, nebo dokonce oslavováním strašpytlů. Ne! Zbabělec platil stále za zbabělce, a nic více, a opovržení, které jej postihlo, bylo vždy všeobecné, stejně jako obdiv skutečného hrdiny. Ale zde, v lazaretu, to dílem bylo zcela obráceně: bezcharakterní štváči měli nejvíc řečí a všemi prostředky se snažili ubohou výmluvností představovat pojetí poctivého vojáka coby směšné a naopak jako příklad vyzdvihovat bezcharakternost zbabělců. Jedna dvojice

bídných pucfleků udávala tón především. Jeden z nich se vychloubal, jak si sám roztrhl ruku o ostnatý drát, jen aby se dostal do lazaretu, zdálo se, že i přes toto směšné zranění je zde již celou věčnost. Jak jen se pomocí tohoto podvodu mohl dostat do transportu do Německa. Tento zlomyslný frajer to však již přeháněl, drzým hlasem vyzdvihovat svou zbabělost jako projev nejvyšší odvahy srovnatelné s hrdinskou smrtí skutečného vojáka. Mnozí mlčky naslouchali, jini odcházeli, někteří však i přisvědčovali. Mě se zvedal žaludek, avšak štváč byl v zařízení mlčky trpěn. Co se dalo dělat? Kdo to byl a čím byl, muselo vedení dobře vědět a také to i vědělo. Přesto se však nic nestalo.

Když jsem opět mohl normálně chodit, dostal jsem povolení jet do Berlína. Všude byla očividně obrovská bída. Miliónové město hladovělo. Nespokojenost byla veliká. V různých objektech navštěvovaných vojskem byla nálada stejná jako v lazaretu. Dělalo to zcela dojem, jakoby podobní pucfleci navštěvovali záměrně podobná místa, za účelem šíření svých názorů.

Mnohem, mnohem horší však byly okolnosti v samotném Mnichově! Když jsem byl po doléčení propuštěn z lazaretu a převeden do záložního batalionu, zdálo se mi, že to město nepoznávám. Zloba, rozmrzelost a spílání, až už se člověk obrátil kamkoliv! U samotného z ložního batalionu byla nálada pod psa. Zde spolupůsobilo neomalené jednáni s frontovými vojáky, strana starých instrukčních důstojníků, kteří ještě nebyli ani minutu v poli, a již z tohoto důvodu nemohli navázat správný vztah ke starým vojákům. Ti v sobě měli určité osobitosti, které byly vysvětlitelné službou na frontě, avšak velitelům z ložního batalionu zůstávaly zcela nesrozumitelnými, zatímco důstojník, který se navrátil z fronty, těmto alespoň rozuměl. Ten byl také mezi mužstvem ve větší vážnosti, než jejich dočasný velitel. Ovšem nálada byla, na tomto zcela nezávisle, velice mizerná, tisk platil coby příznak "vyšší moudrosti", věčné vyčkávání však bylo znamením vnitřní ochablosti a omezenosti. Úřadovny byly obsazeny Židy. Skoro každý zapisovatel byl Žid, a každý Žid byl zapisovatelem. Byl jsem překvapen množstvím těchto bojovníků vyvoleného národa a nemohl jsem jinak, než je srovnat s jejich skromnými zástupci na frontě.

Ještě horší to bylo v hospodářství. Zde se stal židovský národ opravdu "nepostradatelným". Tento pavouk začal pomalu národu vysávat krev ze žil. Oklikou, prostřednictvím válečných společností bylo skoncováno s národním svobodným hospodářstvím. Byla zdůrazňována nutnost neomezené centralizace. Tak se skutečně již v roce 1916/17 nacházela skoro celá produkce pod kontrolou finančního židovstva.

Proti komu se však obracela nenávist lidu?

V té době jsem se zděšením spatřil přibližování okolnosti, které nebyly ve správný čas odvráceny, a které zákonitě musely vést ke zhrouceni.

Zatímco Žid okrádal celý národ a tlačil ho do svého područí, brojilo se proti

Prusku. Stejně jako na frontě nebylo ani doma zasáhnuto shora proti jedovaté propagandě. Zdálo se, jako by nikdo netušil, že zhroucení Pruska nepřinese Bavorsku ještě dlouho žádny rozmach, ba naopak, že každý pád do propasti jednoho sebou přinese nezadržitelný úpadek druhého.

Toto počínání mi způsobilo nekonečný žal. Spatřoval jsem v něm pouze geniální trik Židů, který měl pouze od nich odpoutávat všeobecnou pozornost a strhávat ji na jiné. Zatímco se Bavoři a Prusové hádali, sbírali oběma pod nosem jejich existenci, zatímco v Bavorsku nadávali na Prusko, zorganizovali Židé revoluci a rozbili zároveň Prusko i Bavorsko. Nemohl jsem tyto prokleté hádavce v německém kmenu ani cítit, a byl jsem rád, že jsem se dostal zpět na frontu, na kterou jsem se okamžitě po mém příchodu do Mnichova opět přihlásil.

Začátkem března 1917 jsem se tak opět ocitl u svého regimentu. Koncem roku 1917 se zdál být překonán nejhlubší bod sklíčenosti ve vojsku. Celá armáda načerpala po zhroucení ruské fronty novou naději a čerstvou odvahu. Přesvědčení, že boj nyní přesto skončí německým vítězstvím, sílilo ve vojsku stále více. Byl opět slyšet zpěv a naříkavých vran bylo stále méně. Opět se objevila víra v budoucnost vlasti.

Zvláště zhroucení italské fronty na podzim 1917 přineslo kouzelný účinek, v tomto vítězství bylo možno spatřit důkaz možnosti průlomu fronty mimo ruské válečné dějiště. Velkolepá víra opět naplnila srdce miliónů a s vydechnuvší naději vstoupila s očekáváním do začátku roku 1918. Protivník byl očividně deprimován. Tuto zimu byl na frontě větší klid. Nastalo ticho před bouří.

Avšak zatímco se na frontě připravovaly poslední kroky ke konečnému ukončení věčného boje, na západní frontu se přesouvaly nekonečné transporty lidí a materiálu, a vojsko bylo cvičeno k obrovskému útoku, propukla v Německu největší lumpárna celé války. Německo nemělo zvítězit: v poslední hodině, kdy se vítězství již vyšívalo na německé vlajky, sáhlo se k prostředku, který se zdál být vhodným, jedním úderem zardousit v zárodku německý útok na začátku roku, a znemožnit tak vítězství: Byla zorganizována muniční stávka. Kdyby se zdařila, musela by se německá fronta zhroutit a přání, aby se vítězství tentokrát nepřišilo na německou vlajku, by se muselo naplnit. Fronta musela být při takovém nedostatku munice prolomena v několika týdnech, ofenzíva tím byla překažena, dohoda zachráněna, avšak mezinárodní kapitál se stal pánem Německa a bylo dosaženo vnitřních cílů marxistických podvodníků lidu. Rozbití národního hospodářství za účelem vybudováni nadvlády mezinárodního kapitálu - cíle, kterého bylo díky hlouposti a důvěřivosti na jedné straně a bezedné zbabělosti na straně druhé také dosaženo. Avšak muniční stávka neměla ve vztahu na vyhladovění fronty očekávaný účinek: stávka se zhroutila dříve, než mohl nedostatek munice odsoudit, tak jak bylo doplňováno, vojsko k zániku. Ale o to strašnější, hrůznější, horší byly morální

škody, které tím byly napáchány!

Za prvé: Za co armáda bojovala, když si vlast vlastně vítězství vůbec nepřála? Pro koho byly ty ohromné oběti a strádání? Voják měl bojovat za vítězství, proti kterému vlast stávkuje!

Za druh, však: Jaký dojem se dělal na nepřítele? V zimě 1917/18 vyvstaly poprvé temné mraky na nebi spojeneckého světa. Téměř čtyři roky se brojilo proti německým hrdinům a nepodařilo se je srazit na kolena, přitom to ale byla pouze pavéza, kterou měli pouze volně k dispozici, zatímco mečem se museli ohánět k úderům napůl směrem na východ, a napůl na jih. Nyní byl konečně obr v zádech volný. Než se mu podařilo s konečnou platností zničit jednoho z nepřátel, vytekly potoky krve. Nyní měl k pavéze na západě přibýt také meč, a jelikož se nepříteli nepoštěstilo prolomit obranu, měl nyní jeho samotného zasáhnout zničující úder.

Báli se ho a strachovali se o vítězství. V Londýně a Paříži probíhalo jedno rokování za druhým. I sama nepřátelská propaganda to měla těžké, už to nebylo tak snadné dokazovat beznadějnost německého vítězství. To samé platilo na frontách, na kterých vládlo ospalé mlčení, i pro spojenecká vojska. Pány náhle přešla drzost. Také kolem nich se počala pomalu rozpínat příšerná záře. Jejich vnitřní postoj vůči německému vojáku se nyní změnil. Doposud pro ně platil jako hlupák určený k porážce, nyní však před nimi stál přemožitel jejich ruských spojenců. Omezení německé východní ofenzívy vyšlé z nouze se nyní zdálo být geniální taktikou. Tři roky byli tito Němci popuzováni proti Rusku, zpočátku zdánlivě bez toho nejmenšího úspěchu. Skoro se vysmívali těmto bezúčelným počátkům, když ruský kolos musel svou převahou lidského potenciálu zůstat vítězem. Německo mělo vykrvácet. A zdálo se, že skutečnost tyto naděje naplní.

Od září 1914, kdy se poprvé po bitvě u Tannenbergu začaly po silnicích a železnicích valit do Německa nekonečné hordy ruských zajatců, tento proud prakticky neutichal. Vždy za každou poraženou a rozdrcenou armádu povstala další nová. Nevyčerpatelně dávala obrovská říše carovi nové a nové vojáky a válce nové a nové oběti. Jak dlouho mohlo Německo v těchto závodech držet krok? Nepřijde jednoho dne okamžik, kdy po posledním německém vítězství nastoupí další ruské armády k nejposlednější bitvě? A co potom? Podle množství lidí by se vítězství snad dalo přisoudit Rusku, ale ono muselo přijít.

Nyní byly všechny tyto naděje ztraceny: spojenec, který na oltáři společných zájmů obětoval nejvíce krve, byl na konci svých sil a ležel v prachu před neúprosným útočníkem. Strach a hrůza se vkradly do srdcí doposud slepě důvěřivých vojáků. Obávali se nadcházejícího roku. Neboť nepodařilo-li se zvítězit na Německem dokud se jenom z části dokázali zastavit na západní frontě, jak se mohlo ještě nyní počítat s vítězstvím, když se celková síla hrozného hrdinského státu zdála seskupovat k útoku na západě?

Stíny jihozápadních tyrolských hor dávaly průchod skličující fantazii, až k Flandrám se mihotaly zamračené obličeje poraženého vojska Caderny, a víra ve vítězství ustupovala obavě z nadcházející porážky.

A tu - když už bylo za studených nocí slyšet burácení nastupujících útočných armád německého vojska a v úzkostlivých obavách se očekával nastávající soud, tu se z Německa zableskla pronikavě rudá záře, která ozářila i nejposlednější granátový kráter nepřátelské fronty: v okamžiku, kdy německé divize dostávaly poslední instrukce před mohutným útokem, rozpoutala se v Německu generální stávka.

Zpočátku svět oněměl. Potom se však nepřátelská propaganda vrhla spásně se nadechnuvší na tuto záchranu v hodině dvanácté. V momentě byl nalezen prostředek, který ve spojeneckém vojákovi opět zvedl klesající naději, opět nastolil možnost vítězství, a přeměnil úzkostlivé obavy nastávajících událostí v rozhodnou víru. Nyní se mohlo regimentům očekávajících německý útok vnutit přesvědčení o největší bitvě všech dob, kdy o konci této války nebylo rozhodnuto odvahou německého útoku, nýbrž výdrží jejich obrany. Němci nyní mohli dobývat tolik vítězství, kolik jich jen chtěli, v jejich vlasti stála u nástupu revoluce a ne vítězná armáda.

Anglické, francouzské a americké noviny začaly tuto víru vštěpovat do srdcí svých čtenářů, zatímco na frontě strhávala nekonečně šikovná propaganda oddíly. "Německo před revolucí! Vítězství spojenců je neodvratitelné! To byl nejlepší lék, jak pomoci kolísajícím Františkům a Tomíkům na nohy. Nyní mohli ještě jednou spustit pušky a kulomety a na místo v panickém strachu nastoupil odboj plný naděje."

Toto byl výsledek muniční stávky. Posiloval víru ve vítězství nepřátelských národů a odstraňoval ochromující zoufalství spojenecké fronty. Následkem toho zaplatilo tisíce německých vojáků životem. Původci této nejpodlejší zločinné stávky ale byli kandidáti na nejvyšší státní pozice revolučního Německa. Na německé straně sice zprvu mohla být zřetelná reakce tohoto činu zdánlivě překonána, na straně protivníka však tyto následky nezůstaly bez odezvy. Povstání zničilo beznadějnost armády, která již ztratila všechny naděje, a namísto toho se objevilo roztrpčení z boje o vítězství. Neboť když už se podařilo, byť jen několik málo měsíců, udržet západní frontu před německými útoky, muselo nyní dle lidského uváženi přijít vítězství. Parlamentní dohody však rozpoznaly budoucí možnosti a schválily neslýchané prostředky pro zvětšeni propagandy za účelem rozkladu Německa. Měl jsem štěstí, že jsem se mohl účastnit prvních a také těch posledních dnů ofenzívy. Cítím to jako nejhroznější dojmy svého života, nejhroznější proto, neboť nyní naposledy, stejně jako v roce 1914, ztratil boj charakter obrany a převzal útočnou iniciativu. Celými zákopy a kryty německého vojska proběhlo ulehčující oddechnutí, když konečně po více než třech letech vyčkávání v nepřátelském

pekle přišel den odplaty. Ještě jednou zajásali vítězné batalióny a poslední věnce nesmrtelných vavřínů byly zavěšeny na vlajky ohlašující vítězství. Ještě jednou zazněly písně vlasti, které se vznášely k nebi od nekonečných řad pochodujících oddílů a naposledy se přízeň vojska usmála na své nevděčné děti.

Uprostřed léta roku 1918 se na frontě rozprostíralo temné dusno. Vlast se hádala. O co? V jednotlivých oddílech polního vojska se toho napovídalo spousta. Válka se nyní stala beznadějnou, a pouze hlupák mohl věřit ve vítězství. Národ již neměl žádný zájem dále "vydržet". Zajímal ho více kapitál a monarchie - co přicházelo z vlasti, bylo projednáváno i na frontě. Na frontě byla zprvu pouze mírná odezva. Co nám bylo do všeobecného volebního práva? Bojovali jsme snad za to čtyři roky? Byl to hanebný žert podlých zločinců, tímto způsobem uloupit mrtvým hrdinům z jejich hrobů cíl války. Ve Flandrech nešly mladé regimenty vstříc smrti s výkřikem "ať žije všeobecné a tajné volební právo", nýbrž se zvoláním "Německo nadevšecko na světě." Malý, avšak ne bezvýznamný rozdíl. Ti, kteří volali po volebnímu právu tam, kde by ho nyní chtěli vybojovat, také většinou nikdy nebyli. Fronta neznala tuto celou politickou partajní holotu. Tam, kde se tehdy nacházeli poctiví Němci, byli páni parlamentáři vidět pouze velmi zřídka, a pouze pokud zrovna vlastnili údy.

Tak byla fronta, ve svých starých stavech, pro tento nový válečný cíl pánů Eberta, Scheidemanna, Bartha, Liebknechta, atd. Jen velmi málo vnímavá. Nikdo nerozuměl tomu, jak mohli najednou tito ulejváci vlastnit právo vyměřovat si pomocí vojska vládu ve státě.

Můj osobní názor byl od začátku zcela jasný: Do krajnosti jsem nenáviděl celou tu sebranku těchto bídných, národ podvádějících partajních holomků. Již dlouho mi bylo jasné, že se této chásce nejedná o blaho národa, nýbrž o plnění vlastních prázdných kapes. A to, že nyní byli připraveni pro to obětovat celý národ, a když to bude nutné, nechat zničit třeba i celé Německo, z nich v mých očích udělalo osoby zralé pro oprátku. Brát ohled na jejich přání, znamenalo obětovat zájmy pracujícího lidu ve prospěch počtu kapesních zlodějů, avšak splnit je se dalo pouze tehdy, byl-li člověk připraven vydat napospas celé Německo.

Takto však uvažovala stále ještě většina bojujícího vojska. Pouze z vlasti přicházející posily byly stále horší a horší, takže jejich příchod nebyl žádnou posilou, nýbrž znamenal oslabení bojové síly. Především mladé posily byly z větší části bezcenné. Často bylo jen těžko uvěřitelné, že toto jsou synové stejného národa, který vyslal své mladé do boje.

V srpnu a září nabýval rozkladný fenomén stále rychleji větších rozměrů, přesto se nepřátelské útoky ani v nejmenším nedaly srovnat s úděsností našich obranných bojů. Letní boje o Flandry proti tomu zůstávaly již jen hrůznou

vzpomínkou.

Koncem září se má divize dostala potřetí na místo, které jsme dobyli jako mladý válečný regiment dobrovolníků. Jak vzpomínka! V říjnu 1914 jsme tam dostali křest ohněm. S láskou k vlasti v srdcích a s písní na rtech šel náš mladý regiment do bitvy jako k tanci. Nejdražší láhev se zde radostně obětovala ve víře, že vlasti bráníme její nezávislost a svobodu. V červenci 1917 jsme podruhé vstoupili na tuto pro nás posvěcenou půdu. Vždy v ní dřímali ti nejlepší kamarádi, skoro ještě děti, kteří kdysi se zářivýma očima vběhli do osidel smrti pro svou jedinou drahou vlast! My staří, kteří jednou s regimentem vytáhli, jsme tu stáli v uctivém dojetí na tomto mlčenlivém místě "oddanosti a poslušnosti až za hrob". Toto místo, které náš regiment před třemi roky dobyl, měl nyní bránit v těžké obranné bitvě. Ve třítýdenní bubnové palbě se Angličané připravovali na velkou flanderskou ofenzívu. Tu se zdálo, že duchové zemřelých ožívají, regiment se zatínal ve špinavém bahně a zakousával se do jednotlivých děr a kráterů a nepovoloval a nevrávoral a stával se, jako již jednou na tomto místě, stále menším a tenčím, až 31.července 1917 konečně přišel očekávaný útok Angličanů.

Během prvních srpnových dnů jsme byli vystřídáni. Z regimentu zbylo pár rot: ty se potácely obalené blátem zpět, spíš podobni strašidlům, než lidem. Avšak kromě několika stovek metrů děr po granátech si Angličané přišli pouze pro smrt.

Nyní, na podzim roku 1918 jsme stáli potřetí na válečném půdě z roku 1914. Naše bývalé městečko odpočinku Comines se nyní stalo bojovým polem. Samozřejmě, i když bylo válečné území kolem stejná, lidé se změnili: nyní se i ve vojsku politikařilo. Jed z vlasti začal, tak jako jinde, působit i zde. Nejčerstvější posily však zklamaly na celé čáře - přišly z domova.

V noci z 13. Na 14. října začal na jižní frontě u Ypernu anglický plynový útok. Byl při něm použit žlutý kříž, jehož účinek, co se zkoušek na vlastním těle týče, nám byl doposud neznámý. Měl jsem to sám poznat ještě o této noci. Na vyvýšenině jižně od Wervicku jsme se již večer 13. října dostali do bubnové palby plynových granátů, což se větší či menší měrou pak opakovalo po celou noc. Již kolem půlnoci část z nás odpadla, mezi nimi i několik kamarádů navždy. Nad ránem zachvátila bolest i mne, po čtvrt hodině to bylo horší, a v sedm ráno jsem se klopýtavě s pálením v očích stáhl zpět, přičemž jsem s sebou vzal i své poslední hlášení z války. Již po několika hodinách se z očí staly žhoucí uhlíky, kolem mne se setmělo. Tak jsem se dostal do lazaretu Pasewalk v Pomořansku, a tam jsem musel zažít - revoluci!

Něco neurčitého, avšak otravného leželo již dlouho ve vzduchu. Povídalo se, že se to během pár týdnů "spustí" - nedokázal jsem si však představit, co se tím pojmem má rozumět. V první řadě jsem přemýšlel o nějak, stávce, podobné té z kraje roku. Nepříznivé zprávy trvale přicházely od námořnictva, kde to

údajně vřelo. Avšak i toto mi připadalo spíše jako výplod fantazie jednotlivých pucfleků, než záležitost širších mas. V samotném lazaretu hovořil skoro každý o snad již brzkém, blížícím se konci války, avšak s "okamžitým koncem" nepočítal nikdo. Noviny jsem číst nemohl. V listopadu se zvýšilo všeobecné napětí. A pak sem jednoho dne náhle a nenadále vpadlo neštěstí. Námořníci přijeli na nákladních vozech a snažili se vyvolat revoluci, pár židovských mladíčků bylo "vůdci" tohoto boje za "svobodu, krásu a úctu" naší lidské existence. Nikdo z nich nebyl na frontě. Oklikou přes takzvaný "kapavkový lazaret" byli tito tři orientálci vráceni vlasti. Nyní v ní rozvíjeli rudý hadr.

Mě se v té době vedlo už poněkud lépe. Vrtající bolest v očních důlcích povolila, dařilo se mi opět v hrubých obrysech pomalu rozlišovat své okolí. Vynořila se mi naděje, že opět budu vidět alespoň do té míry, že budu moci v budoucnu vykonávat nějaké zaměstnání. Samozřejmě, že bych ještě někdy mohl opět malovat, v to už jsem nedoufal. Tak jsem se právě nacházel na cestě zlepšení, když se stalo to nejhrůznější. Má první naděje byla, že by se u této velezrady mohlo jednat o více či méně místní záležitost. Pokoušel jsem se v tomto směru i utvrzovat několik kamarádů. Zvláště mí bavorští soudruzi v lazaretu tomuto byli přístupní. Nálada zde byla všelijaká, ovšem určitě ne "revoluční". Nedovedl jsem si představit, že by se toto šílenství dostalo i do Mnichova. Věrnost ctihodnému rodu Wittelsbachů mi přece jenom připadala pevnější, než vůle několika Židů. Proto jsem nemohl nic jiného, než věřit, že se jedná pouze o vzpouru námořníků, která bude v několika dnech poražena.

Uběhlo několik dní a přicházely stále hrozivější zprávy. To, co jsem považoval za místní záležitost, měla být všeobecná revoluce. K tomu přicházely potupně zprávy z fronty. Uvažovalo se o kapitulaci. Ano, bylo něco takového vůbec možné?

10. Listopadu přišel do lazaretu kněz, aby učinil krátký projev, nyní jsme se dozvěděli vše. Byl jsem až do krajnosti vzrušen a zúčastnil jsem se tohoto krátkého projevu. Starý, vážený pán vypadal, že je velmi roztřesen, když nám sděloval, že rod Hohenzollernů nesmí více nosit německou císařskou korunu, že z vlasti se stala, republika, že se musíme modlit k všemohoucímu, aby neodepřel požehnání tomuto zvratu, a aby náš lid v budoucích časech neopustil. Nemohl udělat zřejmě nic jiného, musel pár slovy vzpomenout královského rodu, chtěl ocenit jejich zásluhy v Pomořansku, v Prusku, ne, v celé německé vlasti, a - tu počal potichu vzlykat - v malém sále se snesla nejhlubší sklíčenost asi do všech srdcí, a myslím, že žádné oko se neubránilo slzám. Když se starý pán pokusil hovořit dále a počal nám sdělovat, že jsme nyní museli ukončit tu dlouhou válku, a že naše vlast nyní, když je válka prohraná a my se nyní odevzdáváme na milost vítězům, bude vystavena obrovskému útlaku, že příměří by mělo být přijímáno s důvěrou ve velkorysost našich dosavadních nepřátel - tu jsem to již nevydržel. Připadlo mi nemožné, abych tu zůstal ještě

déle. Zatímco se mi kolem oči udělalo opět černě, dotápal a dovrávoral jsem zpět do ložnice, vrhl jsem se na své lůžko, a zahrabal jsem svou hořící hlavu do polštáře a dek.

Ode dne, kdy jsem stál nad matčiným hrobem jsem neplakal. I když se mne v mládí osud nemilosrdně tvrdě dotýkal, můj vzdor rostl. I když smrt během té dlouhé války odvedla z našich řad tolik milých kamarádů a přátel, připadalo by mi to skoro jako hřích naříkat si, vždyť zemřeli za Německo! A když konečně, ještě v posledních dnech na tom hrozném kolbišti, i mne samotného zasáhla plynová sprška a začala se zahryzávat do mých očí, a já jsem ze zděšení, že jsem navždy oslepl, málem začal klesat na mysli, tu se na mne obořil hlas mého svědomí: bídný ubožáku, chtěl by snad i naříkat, zatímco tisícům se vede stokrát hůře něž tobě? A tak jsem otupěle a mlčky snášel svůj osud. Ale nyní jsem to již nevydržel. Nyní jsem poprvé viděl, jak je veškeré osobní utrpení ničím, oproti neštěstí vlasti.

Všechno tedy bylo zbytečné. Zbytečné oběti a strádání, zbytečný hlad a žízeň, trvající mnohdy několik dlouhých měsíců, marné všechny ty hodiny, obestřené strachem ze smrti, během kterých jsme přesto konali svou povinnost, zbytečná smrt dvou miliónů, kteří padli. Neměly by se otevřít všechny hroby těch statisíců, kteří vytáhli do pole ve víře ve vlast, aby se již nikdy nevrátili? Neměly by se otevřít a vyslat do vlasti všichni ti němí, bahnem a krví obalení hrdinové, jako duchové odplaty, kteří odvedli největší oběti, kterou může muž na tomto světě přinést svému národu, který je tak potupně zradil? Za to padli vojáci v srpnu a září 1914, vytáhli za to dobrovolnické regimenty na podzim stejného roku za svými kamarády? Padli za to tito sedmnáctiletí chlapci na flanderské půdě? Byl toto smysl obětí, které německé matky přinesly vlasti, když s bědoucím srdcem tehdy vyprovázely své milé hochy, aby je už nikdy nespatřily? Stalo se toto vše jen proto, aby se nyní tlupa bídných zločinců pokoušela vztáhnout svou ruku na vlast? Vydržel snad proto německý voják všechna ta letní parna a sněhové bouře, hladovějící, žíznící a mrznoucí, unaven nocemi bez spánku a nekonečnými pochody? Proto ležel v pekle bubnové palby a v horečce plynových útoků, aniž by povolil, pamětlivý pouze své jediné povinnosti, ochránit svou vlast před vpádem nepřítele? Vskutku, i tito hrdinové si zasloužili náhrobek: "Poutníku, který dojdeš do Německa, sděl vlasti, že my tu ležíme, věrni vlasti a poslušni povinnosti".

A vlast ? Avšak - byla to pouze jediná oběť, kterou bylo potřeba zvážit? Bylo toho minulé Německo vůbec hodno? Nebyl to také závazek vůči vlastní historii? Byli jsme vůbec hodni, vztahovat na sebe slávu vlastní historie? Jak však byl tento čin předložen k ospravedlnění budoucnosti?

Bídní a zchátralí zločinci! Čím více jsem se v tuto hodinu snažil srovnat s touto příšernou událostí, tím víc mne na čele sžíral stud a hanba z revolty. Čím byla bolest v očích proti tomuto hoři? To, co následovalo, byly strašné dny a

ještě příšernější noci, - věděl jsem, že je vše ztraceno. Doufat v milost nepřítele mohl leda tak šílenec nebo - lhář a zločinec. Během těchto nocí ve mně vzrůstala nenávist, nenávist proti původcům tohoto činu.

V následujících dnech jsem si také uvědomil svůj úděl. Nyní jsem se musel vysmívat myšlenkám o mé bídné budoucnosti, které mi ještě před nedávnem přinášely tolik trpkých starosti. Nebylo to směšné, chtít v tuto hodinu stavět domy na takových základech? Konečně mi také bylo jasné, že přišlo to, čeho jsem se tak často obával, a co jsem si nikdy nechtěl připustit.

Císař Wilhelm II. jako první německý císař nastavil nepřátelským vůdcům ruku k usmířeni, aniž by tušil, že lotři nemají žádnou čest. Se Židem nelze uzavírat smlouvy, u něj platí pouze tvrdé buď a nebo. Rozhodl jsem se - stanu se politikem.

8. kapitola

POČÁTEK MÉ POLITICKÉ ČINNOSTI

Ještě koncem listopadu roku 1918 jsem se vrátil zpět do Mnichova. Jel jsem opět k záložnímu bataliónu mého regimentu, který se nacházel v rukou "vojenské rady". Celý jeho režim byl tak otravný, že jsem se okamžitě rozhodl, pokud možno co nejdříve opět odejit. S jedním věrným kamarádem z pole, Schmiedtem Ernstem jsem dorazil do Traunsteinu a zůstal jsem tam až do zrušeni tábora.

V březnu 1919 jsme se opět vrátili do Mnichova. Situace byla k neudržení a nutila nutně k dalšímu pokračování revoluce. Smrt Eisnera jenom urychlila její průběh a vedla konečně k diktatuře rad, lépe řečeno k dočasné nadvládě Židů, tak jak byl původní záměr původců celé revoluce.

V té době se mi hlavou honily nekonečné plány. Dlouhé dny jsem přemýšlel, co by se nyní konečně dalo udělat, avšak koncem každé úvahy bylo střízlivé zjištění, že sám jako bezejmenný nemám nejmenší předpoklady k jakémukoliv účelnému jednání. O důvodech, proč jsem se i tehdy nerozhodl vstoupit do žádné ze stávajících stran, se zmíním ještě později.

V průběhu nové revoluce jsem poprvé vystoupil tak, že se to setkalo s nelibostí centrální rady. Dne 27. dubna 1919 jsem měl být v ranních hodinách zatčen. Tři chlápci však vzhledem k namířeným karabinám neměli dost odvahy, a tak odtáhli tam, odkud přišli. Několik dnů po osvobození Mnichova jsem byl předvolán před vyšetřující komisi ohledně revolučních události u 2. Pěšího regimentu. To byla více méně má první čistě politická aktivní činnost. Již několik týdnů nato jsem obdržel rozkaz zúčastnit se jednoho kurzu, který byl pořádán pro příslušníky branné moci. Během něho měli vojáci obdržet určité základy občansko-právního myšlení. Pro mne ležela hodnota celého kurzu v tom, že jsem zde dostal možnost poznat několik stejně smýšlejících kamarádů, se kterými jsem mohl důkladně prodiskutovat současnou stávající situaci. Byli jsme všichni více či méně přesvědčeni, že Německo nemůže z nastávající krize zachránit žádná ze stávajících stran, ať již to jsou listopadoví vzbouřenci, Centrum, nebo Sociální demokracie. A že ani takzvané občansko-národní sdruženi při sebevětší vůli nikdy nemůže pochopit, to, co se skutečně odehrává. Zde chyběla celá řada předpokladů, bez kterých se podobná práce nemůže nikdy podařit. Následná doba také naše tehdejší názory potvrdila.

Tak se v tomto malém kruhu navrhlo založení zcela nové strany. Základní myšlenky, které nám tehdy vytanuly na mysli byly stejné, jako ty, které byly později zrealizovány v "německé straně pracujících". Název nově zakládaného hnutí musel od počátku vycházet z předpokladu přístupu k širokým pracujícím

vrstvám, neboť bez této vlastnosti nám připadala práce bezúčelná a zbytečná. Tak jsme přišli na název "Sociálně-revoluční strana" , to proto, jelikož sociální názory nového sdružení bylo vskutku revoluční. Hlubší smysl však ležel v následujícím: Ať již jsem se dříve zabýval hospodářskými problémy v jakékoliv míře, zůstalo to vždy v mezích, které vycházely z pojetí sociálních otázek. Teprve později se rozšířily tyto rámce na podkladě revize německé svazové politiky. Byla velkým dílem výsledkem špatného ekonomického odhadu a nejasností o možnostech obživy německého národa v nadcházejících časech. Všechny tyto myšlenky však doposud spočívaly v mínění, že kapitál je v každém případě výsledný produkt práce a s tím je sám sobě podkladem korektury všech těch faktorů, které lidskou činnost buďto podporuji, nebo ji naopak pozastavují. V tom potom také spočívá národní význam kapitálu, že sám zcela závisí na velikosti, svobodě a síle státu, a tedy národa, že tato provázanost již sama o sobě musí vést k podpoře tohoto kapitálu ze strany státu a národa, z jednoduchého důvodu sebezáchovy resp. dalšího rozmnožování. Toto odkázání kapitálu na nezávislý svobodný stát podporuje jednoznačně tuto svobodu, moc, sílu atd. národa. Tím byla také poměrně jasnější a srozumitelnější úloha státu vůči kapitálu: má se starat pouze o to, aby zůstal sluhou státu, a neměl by si namlouvat, že je pánem národa. Toto stanovisko se pak dá ohraničit dvěmi mezními liniemi: udržováni životaschopné národní a nezávislé ekonomiky na straně jedné, a zajišťování sociálních práv pracujících na straně druhé. Rozdíl tohoto čistého kapitálu, coby konečného produktu tvůrčí práce, oproti kapitálu, jehož existence a bytí je založeno výhradně na spekulacích, jsem dříve nebyl s to zcela rozeznat, tak, jak bych si to býval přál. Chyběl mi zde prvotní impuls, který se ke mně tehdy nedostal. Tomu se dostalo patřičného zadostiučinění právě na již zmíněném kurzu během přednášky pana Gottfrieda Federse.

Poprvé v mém životě jsem byl konfrontován s mezinárodním burzovním a půjčkovým kapitálem. Poté, co jsem vyslechl první Federsovu přednášku, mě okamžitě probleskla hlavou myšlenka že jsem nalezl životní předpoklad k založení nové strany.

Federsova zásluha v mých očích spočívala v tom, že s diskrétní brutalitou definoval jak spekulativní, tak i národně hospodářský charakter burzovního a půjčkového kapitálu, a odkryl jeho prastarý předpoklad úroků. Jeho výklady byly ve všech základních otázkách do té míry správné, že se jeho kritikové hned od začátku zmohli na kritiku teoretické správnosti myšlenek, než že by mohli pochybovat o praktických možnostech jejich realizace. Avšak to, co bylo v očích ostatních slabinou Federsových výkladů, tvořilo v mých jejich sílu.

Úkolem programátora není stanovovat rozdílné stupně pracnosti určité věci, nýbrž objasnit tuto věc jako takovou, to znamená: má se starat spíše o cestu, než o samotný cíl. Zde však rozhoduje principiální správnost dané myšlenky a

ne obtížnost jejího provedení. Jakmile se však programátor pokusí v místě absolutní pravdy mít na zřeteli takzvanou účelnost a skutečnost, přestává být polárkou hledajícího lidstva, aby se stal receptem všedního dne. Programátor určitého hnutí vytyčil jeho cíl, a politik musí usilovat o jeho naplnění. Jeden je podle toho ve svém myšlení určen věčnou pravdou, druhý ve svém jednání více nynější praktickou skutečnosti. Velikost jednoho leží v absolutně abstraktní správnosti jeho myšlenek, druhého pak ve správném přístupu k daným skutečnostem a jejich užitečným využitím, přičemž jako vodící hvězda by mu měl sloužit programátorův cíl. zatímco se za prubířský kámen významnosti daného politika dá brát úspěšnost jeho plánů a činů, to znamená stávání se skutečností, uskutečnění posledního záměru programátora je nerealizovatelné, neboť uchopit pravdivost lidských myšlenek, vytyčit jasné cíle, a samotné vyplnění tohoto musí ztroskotat na všeobecné lidské neúplnosti a nedostatečnosti. Čím abstraktněji správnější a tím i mohutnější bude myšlenka, o to nemožnější zůstane její úplné uskutečnění, pokud bude odvislá od lidí. Proto také nemůže být význam programátora měřen skrze naplnění jeho cílů, nýbrž právě jeho správností a vlivem, kterými zapůsobil na vývoj lidstva. Kdyby tomu bylo jinak, nemohli by se zakladatelé různých náboženství počítat k největším lidem na této zemi, přestože uskutečnění jejich etických záměrů se nikdy ani zdaleka nepřiblíží svému naplněni. Samotná víra v lásku je ve svých účincích pouze slabým odleskem záměru jejich vznešených zakladatelů, vždyť její význam leží ve směru, který se snaží udávat vývoj všeobecné lidské kultury, morálky a mravnosti.

Nesmírně velké rozdíly úkolů programátora a politika je také příčinnou, proč se také tito dva nedají sjednotit do jedné osoby. Platí to především u takzvaných "úspěšných" politiků malého formátu, jejichž činnost je skutečně pouze "uměním možností", jak Bismarck alespoň jednou trochu povolaně označil politiku. Čím více se takový "politik" straní velkých myšlenek, tím snadnějších, častějších a viditelně rychlejších úspěchů dosáhne. Dílo takových politiků je více či méně pro potomstvo bezvýznamné, neboť jejich úspěchy v přítomnosti spočívají na vyhýbání se všem skutečným velkým a rozhodujícím problémům a myšlenkám, které by jako takové mohly být důležité pro pozdější generace.

Uskutečnění podobných cílů, které by mohly mít hodnotu a význam i v té nejvzdálenější budoucnosti, se zastánci těchto myšlenek většinou nevyplácí a nalézá pouze zřídka porozuměni u nejširších mas, které spíš ocení slevy mléka a piva, než dlouhodobé plány pro budoucnost, jejichž uskutečnění se může dostavit teprve později, a jejichž využiti se dočká teprve jejich potomstvo. A tak se z určité dávky ješitnosti, která je vždy blízká příbuzná hlouposti, bude velká část politiků stranit všech opravdu významných, těžkých konceptů budoucnosti, jen aby ani na okamžik neztratili momentální sympatie širokých

vrstev obyvatelstva. Úspěch a význam takového politika pak spočívá výhradně v přítomnosti a není existenční pro jeho potomstvo. Tyto malé mozky to také moc neruší, stačí jim to.

Jiné poměry vládnou u programátorů. Jejich význam spočívá skoro výhradně v budoucnosti, neboť je poměrně často tím, co se označuje slovem "nepraktický". Neboť jestliže za umění politika platí skutečně umění možností, pak patří programátor k těm, o kterých platí, že je bohové mají rádi pouze v případě, když požadují a chtějí nemožné. Většinou se vzdávají uznání přítomnosti, avšak jsou-li jeho myšlenky nesmrtelné, sklízí za to slávu od svého potomstva.

Během dlouhých časových úseků se může stát, že se politik snoubí s programátorem. Čím vnitřní toto snoubení je, tím větší jsou pak překážky, které se pak staví proti působení politika. Nepracuje již pro požadavky, které vyvstávají kdejakému šosákovi, nýbrž pro cíle, které jsou srozumitelné pouze několika málo vyvoleným. Proto je pak jeho život rozerván láskou a nenávisti. Protest přítomnosti, kterou člověk nechápe, zápasí s uznáním potomstva, pro které přece pracuje.

Neboť čím větší je práce jedince pro budoucnost, o to méně vnímá přítomnost, a o to těžší je jeho boj, a o to řidší je jeho úspěch. Vzkvétá-li však přesto někomu po staletí, naskýtá se možnost, že bude na sklonku svého života ozářen tichým z bleskem přicházející slávy. Samozřejmě že tito velikáni jsou maratónskými běžci dějin, vavřínový věnec současnosti spíš spočívá na spáncích smrtelných hrdinů.

K nim se však musí řadit všichni velcí bojovníci tohoto světa, ti, kteří nerozuměli přítomnosti, přesto však byli připraveni bojovat za své myšlenky a ideály. Jsou to ti, kteří nejvíce přirůstají k srdci národa, skoro to vypadá , jako by každý cítil povinnost napravit na minulosti, čím se současnost prohřešila proti velikánům. Jejich život a činy jsou hodnoceny oslavným a vděčným uznáním a povznáší především během pochmurných dnů zlomená srdce a zoufal, duše. K tomu ovšem nepatří pouze skutečně velcí státníci, nýbrž také všichni ostatní velcí reformátoři. Vedle Fridricha Velikého zde stojí Martin Luther, stejně jako Richard Wagner.

Když jsem poprvé slyšel Federsovu přednášku o "rozdrcení úrokového otroctví", okamžitě jsem věděl, že se jedná o teoretickou pravdu, která se musí stát nejstálejším smyslem budoucnosti německého národa. Břitké odděleni burzovního kapitálu od národního hospodářství nabízelo možnost postavit se zmezinárodňováni německého hospodářství, bez toho, že by se zároveň bojem proti kapitálu ohrožoval samotný základ nezávislého lidového sebezachováni. Měl jsem již rozvoj Německa naprosto jasně před očima, než abych nevěděl, že nejtěžší boj bude potřeba svést ne s nepřátelskými národy, nýbrž s mezinárodním kapitálem. Ve Federsově přednášce jsem cítil ohromné heslo pro

tyto nadcházející boje.

A také zde pozdější události ukázaly, jak správné bylo naše tehdejší vnímání. Dnes již nejsme vysmíváni chytráky naši městské politiky, dnes vidí i tito, pokud nejsou vědomými lháři, že mezinárodní kapitál byl nejenom největším válečným štváčem, nýbrž že ani nyní, po skončení bojů, neopomíná dělat z míru peklo.

Boj proti mezinárodnímu bankovnímu a půjčovnímu kapitálu se stal nejdůležitějším programovým bojem bodem boje německého národa za nezávislost a svobodu.

Co se však námitek takzvaných praktiků týče, lze jim odpovědět následovně: všechny obavy o hrůzných hospodářských důsledcích odtržení z úrokového otroctví jsou zbytečné, neboť za prvé šly dosavadní hospodářské poučky německému národu jen stěží k duhu, vyjádření k otázce národního sebeurčeni nás velmi upomínají na odborné posudky podobných znalců z dřívějších dob, např. bavorské zdravotní kolegium při příležitosti otázky zavedení železnice. Všechny dřívější obavy těchto urozených sborů se nikdy nenaplnily: cestujícím ve vlacích nových "parních ořů" se nedělalo zle, diváci také neonemocněli, a od dřevěných ohrad, které měly nové zařízení skrýt, se také upustilo, - pouze dřevěné ohrady v hlavách všech takzvaných "expertů" zůstaly zachovány i pro další generace. Za druhé by si však člověk měl dát pozor na následující: Každá, i ta nejlepší myšlenka se může stát nebezpečnou, když si domýšlí, že je samoúčelná, i když ve skutečnosti představuje pouze prostředek, - pro mne však a pro všechny opravdové nacionální socialisty platí pouze jediná doktrína: národ a vlast.

To, za co musíme bojovat, je zajištěni existence a rozmnoženi naši rasy a našeho národa, za výživu jeho děti a udrženi čistoty krve, svobodu a nezávislost naši vlasti, ke kterému náš národ dozrál, k naplněni posláni, které mu bylo přiděleno od stvořitele univerza.

Každý nápad a každá myšlenka, každé učení a všechno vědění musí sloužit tomuto účelu. Z tohoto výchozího bodu je také nutno vše prověřit a dle jeho účelnosti pak také přijmout, nebo odmítnout. Tak nemůže žádná teorie ustrnout ve smrtelnou doktrínu, neboť vše musí sloužit pouze životu.

A tak se poznatky Gottfrieda Federse staly podnětem, zabývat se dopodrobna oborem, který mi do té doby byl zcela cizí. Začal jsem se znovu učit, a nyní jsem teprve zcela pochopil obsah úmyslů životního díla Žida Karla Marxe. Teprve nyní jsem zcela porozuměl jeho "Kapitálu", stejně jako boji sociální demokracie proti národnímu hospodářství, který měl pouze připravit půdu pro nadvládu skutečného mezinárodního finančního a půjčkového kapitálu. Ovšem ještě z jedné jiné stránky pro mne tyto kurzy byly obrovským přínosem.

Jednoho dne jsem se přihlásil k diskusi. Jeden účastník věřil tomu, že by se

mohl stát mluvčím Židů, a v dlouhých výkladech je začal obhajovat. To mne vyprovokovalo k odpovědi. Převážná většina přítomných účastníků kurzu se postavila na mou stranu. Výsledkem toho však bylo, že jsem o několik dní později byl vybrán k tomu, abych nastoupil ke svému někdejšímu regimentu, jako takzvaný "vzdělávací důstojník".

Disciplína vojska byla v té době ještě poměrně slabá . Mužstvo stále ještě trpělo následky údobí vojenských rad. Jenom pomalu a opatrně se dalo přejít k tomu, zavést opět namísto "dobrovolné" poslušnosti, jak se označoval chlév pod vedením Kurta Eisnera, vojenskou disciplínu a subordinaci. Stejně tak se mužstvo muselo naučit samostatně přemýšlet a myslet skrze národní a vlastenecké cítění. V těchto dvou směrech nyní leželo pole působnosti mé nové funkce. Začal jsem s obrovskou chutí a láskou. Vždyť se mi nyní naráz nabízela možnost hovořit před větším počtem posluchačů, a to, co jsem dříve pouhým smyslem tušil, aniž bych to byl věděl, nyní náhle vytanulo na povrch: dovedl jsem "hovořit". Také hlas se mi do té míry zlepšil, že mi bylo zcela rozumět alespoň v malých místnostech mužstva. Ze žádného jiného úkolu jsem nemohl být šťastnější, než z tohoto, neboť nyní jsem mohl ještě před propuštěním vykonat užitečnou službu v instituci, která mi nesmírně ležela na srdci: ve vojsku. Mohl jsem hovořit dokonce o úspěchu: několik stovek, ba několik tisíc kamarádů jsem v průběhu mých přednášek vrátil zpět národu a vlasti. "Nacionalizoval" jsem vojsko, a mohl jsem i touto cestou přispět k posílení všeobecné disciplíny. A opět jsem přitom poznal spoustu stejně smýšlejících kamarádů, kteří se později stali základním kmenem nového hnutí.

9. kapitola

NĚMECK STRANA PRACUJÍCÍCH

Jednoho dne jsem z nadřízených míst dostal rozkaz, abych zkontroloval, jaké okolnosti se skrývají za údajně politickým sdružením, které mělo v nejbližších dnech pod jménem "německá strana pracujících" pořádat shromáždění, na kterém měl hovořit také Gottfried Feders, musel jsem se ho zúčastnit, prohlédnout si sdružení a vyhotovit zprávu. Zvědavost, kterou vojsko tehdy věnovalo politickým stranám, byla více než pochopitelná. Revoluce dala vojákům právo účastnit se politického života, kterého nyní hojně využívali i ti největší nezkušenci. Teprve v okamžiku, kdy Centrum a Sociální demokraté, k vlastní škodě, museli rozpoznat, že se sympatie vojáků začaly klonit od revolučních stran k národnímu hnutí a k novému povstání, bylo rozhodnuto, že vojsku bude volební právo opět odebráno a že jakákoliv politická činnost bude zakázána. Že Centrum a marxisté sáhnou k tomuto opatření bylo jasné, neboť pokud by toto okleštění "občanských práv", jak se po revolucí nazývala politická rovnoprávnost vojáků, nedošlo by o několik let později k žádnému listopadovému státu, ale tím by také nedošlo k dalšímu národnímu zneuctění a hanbě, které národu způsobili jeho vydřiduši a přisluhovači dohodářů z vlastního středu. Ovšem to, že také takzvané "národní" strany budou nadšeně souhlasit s korekturou dosavadních názorů listopadových zločinců, a tím také pomůžou zneškodnit nástroj národního povstání, opět ukazuje, kam vedou tyto doktrinářské představy těchto nejbezelstnějších z bezelstných. Toto skutečně stářím duševně nemocné měšťanstvo si s naprostou vážností myslelo, že se armáda stane tím, čím byla, totiž záštitou německé obranyschopnosti, zatímco Centrum a marxisté by jí chtěli vytrhnout ten nebezpečný národní jedovatý zub, bez něhož by však armáda navždy zůstala policií, přičemž by neměla žádnou jednotku, která by byla schopna bojovat proti nepříteli, což se v následující době mělo také dostatečně prokázat.

Nebo si snad naši "národní politici" mysleli, že by rozvoj armády mohl být jiný, než národní? To by těmto pánům bylo zatraceně podobné, a vychází to z toho, když je muž za války místo vojákem pouhým tlachalem, čili parlamentářem, a nemá ani ponětí, co se odehrává v hrudi mužů, když je minulost upomene na to, jak byli kdysi prvními vojáky tohoto světa.

Tak jsem se rozhodl zúčastnit se již zmíněného shromáždění do té doby mě zcela neznámé strany. Když jsem přišel večer do těsné místnosti bývalého Sterneckerova pivovaru v Mnichově, která se pro nás později stala historickou, potkal jsem tam asi 20 až 25 účastníků především ze spodních vrstev obyvatelstva. Federsova přednáška mi byla známa již ze zmíněného kurzu,

takže jsem se mohl více věnovat pozorování samotného spolku. Neudělali na mne ani dobrý, ani špatný dojem. Nový spolek, tak jako mnoho jiných. Právě tehdy byla doba, kdy se každý, kdo nebyl spokojen s dosavadním vývojem, a neměl důvěru v žádnou stávající stranu, cítil být povolán k založení nové strany. A tak se všude z půdy vynořovaly takové spolky, aby zase po nějakém čase bezhlesně zmizely. Jejich zakladatelé neměli ani nejmenší tušení, co to znamená založit z podobného spolku politickou stranu, nebo dokonce nějaké hnutí. A tak se většinou podobné spolky udávily vlastní směšnou šosáckou ulpělostí. Nejinak jsem po dvou hodinách poslechu posoudil i tuto "německou stranu pracujících". Když Feders konečně skončil, byl jsem rád. Viděl jsem dost a chtěl jsem odejit, když mne přeci jenom ještě pozdržela právě oznámená volná diskuse. I zde se zdálo, že všechno proběhne bez většího zájmu, když tu se ke slovu dostal nějaký "profesor", který zprvu pochyboval o správnosti Federsových podkladů, avšak, po jedné velmi zdařilé Federsově odpovědi se náhle ocitl na "půdě skutečností". Poté mladé straně co nejnaléhavěji doporučil zařadit do svého programu obzvláště důležitý bod, a sice odtrženi Bavorska od Pruska. Tento muž s drzým čelem tvrdil, že v tomto případě by se německé Rakousko okamžitě připojilo k Bavorsku, že by pak mír byl mnohem větší, a podobné nesmysly. To jsem již nemohl vydržet, a musel jsem se přihlásit o slovo, abych tomu vzdělanému muži sdělil své míněni o tomto bodě. A měl jsem úspěch. Ještě než jsem skončil svůj přednes, pan předřečník se ze sálu vytratil jako zmoklý pes. Když jsem hovořil, všichni mi naslouchali s překvapenými obličeji, a teprve když jsem se připravoval popřát shromáždění dobrou noc a chystal jsem se odejit, přikročil ke mně muž, představil se (jeho jménu jsem tehdy vůbec nerozuměl) a vtiskl mi do ruky malý sešitek, očividně jakousi politickou brožurku, s naléhavou prosbou, aby si ji přečetl. To mi bylo velice příjemné, neboť nyní jsem mohl doufat, že poznám tento nudný spolek jednodušším způsobem, než abych musel ještě jednou navštívit stejně zajímavé shromáždění. Koneckonců na mne tento zjevný dělník udělal celkem dobrý dojem. S tím jsem tedy odešel.

Tehdy jsem bydlel ještě v kasárnách 2. Pěšího pluku, v malé komůrce, která ještě velmi zřetelně nesla stopy revoluce. Přes den jsem byl pryč, většinou u 42. Střeleckého pluku, nebo na přednáškách u některých jiných vojenských oddílů. Pouze v noci jsem spal ve své malé komůrce. Jelikož jsem se denně budil již před pátou hodinou, zvykl jsem si na hry myšek, které dováděly v mé místnůstce. Vždy jsem jim na podlahu položil kousek chleba, nebo chlebové kůrky a pak jsem sledoval, jak se ty žertovné myšky prohání kvůli těmto pár dobrotám. Zažil jsem v životě již dost bídy, takže jsem si dobře dokázal představit hlad, a s tím i radost těchto malých tvorů. Také ráno po tomto shromáždění jsem kolem 5 hodiny ležel v posteli a sledoval dovádění a škádlení. A jelikož už jsem nemohl zaspat, vzpomněl jsem si náhle na

předcházející večer, a tu mne napadl onen sešitek, který mi dal jeden z těch dělníků. Tak jsem začal číst. Byla to malá brožura, ve které její autor, a byl to onen dělník, popisoval, jak se dostal z chaosu marxistických a odborářských frází zpět k národnímu myšlení, od toho byl také odvozen její titul "Mé politické procitnutí". Se zájmem jsem si dílko přečetl. Odrážely se v něm události, které jsem na vlastní kůži prožil před dvanácti lety. Neskutečně živě jsem před sebou opět spatřil svůj vlastní vývoj. V průběhu dne jsem o celé věci ještě několikrát přemýšlel a chtěl jsem ji konečně opět odložit, když tu jsem ke svému údivu ani ne po týdnu obdržel pohlednici, na které stálo, že jsem byl přijat do německé strany pracujících, že se k tomu mám vyjádřit, a přijít proto příští středu na zasedání výboru této strany.

Byl jsem tímto způsobem nabytí členství více než překvapen a nevěděl jsem, jestli se mám zlobit, nebo se tomu smát. Vždyť jsem vůbec neuvažoval o vstupu do nějaké stávající strany, vždyť jsem chtěl založit svoji vlastní. Tento požadavek pro mne opravdu nepřicházel v úvahu. Už jsem chtěl pánům svou odpověď poslat písemně, když tu ve mně zvítězila zvědavost, a já se rozhodl, že se ve stanovený den objevím osobně, abych jim sdělil své důvody.

Přišla středa. Hostinec, ve kterém se schůze měla konat se jmenoval "Staré růžové lázně" v Panské ulici. Byl to velmi nuzný hostinec, kam někdo zabloudil jednou za uherský rok. Žádny zázrak v roce 1919. Tento hostinec jsem však doposud neznal. Prošel jsem špatně osvětleným lokálem, ve kterém nikdo nebyl, hledajíce vchod do vedlejší místnosti, kde jsem se ocitl před "zasedáním". V pološeru zpola zdemolované plynové lampy seděli u stolu čtyři mladí lidé, mezi nimi i autor malé brožurky, který mne okamžitě co nejvřeleji přivítal jako nového člena německé strany pracujících. Byl jsem poněkud zmaten. Bylo mi totiž sděleno, že vlastní "říšský předseda" teprve přijde, proto jsem se svým prohlášením ještě počkal. konečné se objevil. Byl to vedoucí shromáždění v Sterneckerově pivnici během Federsova projevu. Mezitím ve mně opět zvítězila zvědavost a proto jsem vyčkával, co se bude dít. Nyní jsem alespoň poznal jména jednotlivých pánů. Předseda této "říšské organizace" se jmenoval pan Harrer, mnichovské pak Anton Drexler.

Byl přečten protokol z minulé schůze, a zapisovateli byla vyslovena důvěra. Poté na řadu přišla pokladní zpráva, ve vlastnictví spolku se nacházelo 7 marek a 50 feniků, za což pokladník obdržel taktéž všeobecnou důvěru. To bylo opět zaprotokolováno. Poté byly 1. místopředsedou přečteny odpovědi na jeden dopis z Kielu, jeden z Disseldorfu a jeden z Berlína, všichni s nimi souhlasili. Nyní byla čtena došlá pošta: jeden dopis z Berlína, jeden z Disseldorfu a jeden z Kielu, jejichž příchod byl přijat s velkým nadšením. Tato narůstající korespondence byla prohlášena za nejlepší a zřetelné znamení do okolí zasahující "Německé strany pracujících", a poté - poté nastala dlouhá porada o nových odpovědích, které je nutno podat. Hrozné, příšerné. To tedy byl ten

nejmrzutější spolek všech spolků. A do tohoto klubu jsem tedy měl vstoupit? Potom se projednávaly nové přihlášky, to znamená , bylo projednáváno mé ulovení. Začal jsem se tedy vyptávat, avšak kromě několika hlavních zásad nebylo k dispozici vůbec nic. Žádný program, žádné letáky, vůbec nic předtištěného, žádné členské legitimace, ba dokonce ani razítko, pouze očividně dobrá víra a dobrá vůle. Smích mne opět přešel, neboť co jiného to bylo, než typické znamení naprosté bezradnosti a celkové malomyslnosti přesahující všechny dosavadní strany, jejich programy, jejich úmysly, a jejich činnost. To, co zde těchto pár mladých lidí společně dělalo, nebylo přece nic jiného, než výlevy jejich vnitřních hlasů. Ty se jim asi více pocitově, než vědomě,snažily dát na vědomí, že se jim celé dosavadní stranictví už nezdá byt vhodné ani ke vzbouření německého národa, ani k vyléčení jejich vnitřních ran. V rychlosti jsem si přečetl základní myšlenky, které zde ve strojopise ležely, a také z nich jsem vyčetl spíše hledání, než skutečné vědění. Bylo tam mnoho nejasností, mnoho toho tam chybělo, avšak nebylo zde nic, co by mohlo platit za znamení jasného poznání. To, co tito lidé cítili, jsem znal sám: byla to touha po novém hnutí, které by bylo něčím víc, než strany v dosavadním smyslu slova. Když jsem se toho večera vrátil zpět do kasáren, byl jsem s posudkem o tomto sdružení již hotov.

Stál jsem nyní před nejtěžší otázkou mého života: mám se k nim přidat, nebo mám odmítnout?

Rozum doporučoval pouze odmítnutí, pocit mne však nedopřál klidu. Čím více jsem se snažil vybavovat si nesmyslnost tohoto klubu, tím více se k němu můj cit přikláněl.

V příštích dnech jsem byl neklidný. Začal jsem intenzívně přemýšlet. Politicky se angažovat, o tom, jsem byl rozhodnut již dlouho. Že předpokladem proto bylo nějaké nové hnutí, to mi bylo také jasné. Avšak doposud mi k tomu chyběl potřebný podnět. Nepatřím k těm lidem, kteří dnes něco začnou, aby s tím již zítra skončili, a pokud možno přešli k nějaké další věci. A právě toto přesvědčení bylo hlavním důvodem, proč jsem se doposud nemohl rozhodnout k založeni podobného hnutí, které by buďto muselo být vším, nebo by přestalo mít jakýkoliv smysl. Věděl jsem, že by to pro mne bylo konečné rozhodnutí, při kterém není návratu. Pro mne to nebyla žádná dočasná hra, nýbrž pokrevní příslib. Již tehdy jsem vlastnil jakýsi instinktivní odpor k lidem, kteří začínali vše, aniž by cokoliv provedli. Nenáviděl jsem tyto otravné výpary ve všech průjezdech. Považoval jsem činnost těchto lidí za horši, než kdyby nedělali vůbec nic. Zdálo se, že mi dává znamení samotný osud. Nikdy bych nevstoupil do některé velké stávající strany, důvody k tomu ještě vysvětlím. Zdálo se mi, že toto malé směšné stvoření s jeho pár členy má jednu přednost, a sice že ještě neustrnulo v nějakou organizaci, a že skýtá každému jedinci možnost skutečné osobni činnosti. Zde se přece dalo tvořit, čím menši sdružení bylo, tím snadněji

se mu dal přivést správný tvar. Zde se ještě dal určit obsah, cíl a cesta, což u velkých stran již od začátku vůbec nepřicházelo v úvahu. Čím déle jsem se snažil přemýšlet, tím více ve mně rostlo přesvědčení, že právě z takového malého hnuti by se dalo připravit povstání národa, a ne z politických parlamentních stran, které jsou až moc spoutány starými představami, nebo se dokonce podílejí na zisku z nového režimu. Neboť to, co zde muselo být zvěstováno, byl nový světonázor, a ne nové volební heslo. Ovšem bylo to neskutečně těžké rozhodnutí, chtít přeměnit tento úmysl ve skutečnost.

Jaké předpoklady jsem osobně přinesl k této úloze? Že jsem byl bez prostředků a chudý, mi připadalo ještě jako to nejúnosnější, ovšem horší bylo, že jsem stále patřil k těm bezejmenným, jeden z miliónů, který dává průběh náhodě, nebo volá v přítomnosti, aniž by to však kdokoliv z nejbližšího okolí zaregistroval. K tomu přicházela ještě další potíž, která musela vyplynout z mého nedostatečného školského vzdělání.

Takzvaná "inteligence" hledí s opravdu nekonečnou blahosklonností z patra na každého, kdo neprošel obligátními školami a nenechal si do hlavy napumpovat potřebné vědomosti. Otázka nikdy nezní: co člověk dokáže, nýbrž co se naučil? Pro tyto vzdělance je sebevětší dutá hlava důležitější, - jen když vlastní potřebné vysvědčeni -, než ten nejčistší hoch, kterému tato drahocenná pouzdra scházejí. Dovedl jsem si tedy snadno představit, jak mi tento "vzdělaný" svět bude oponovat. A mýlil jsem se pouze do té míry, že jsem tehdy tyto lidí považoval za mnohem chytřejší, než bohužel ve skutečném reálu z velké části opravdu byli. A jak už to bývá, zářily samozřejmě výjimky stále jasněji. Já jsem se ale přitom naučil rozeznávat věčné studenty od skutečných znalců.

Po dvoudenním strastiplném přemítání a přemýšlení jsem konečně došel k přesvědčení, že tento krok musím učinit. Bylo to nejrozhodnější odhodlání v mém životě. Návrat zpět nemohl a nesměl být možný. A tak jsem se přihlásil za člena německé strany pracujících a obdržel jsem provizorní členský průkaz s číslem sedm.

10. kapitola

PŘÍČINY ZHROUCENÍ

Hloubka pádu nějak, osobnosti je vždy závislá na vzdálenosti jejího momentálního stavu od stavu původního. To samé platí o národech a státech. Tím se tedy původnímu stavu, nebo spíše výšce dostává rozhodujícího významu. Pouze to, co se zvedne nad všeobecně uznávanou hranici, může zřejmě spadnout nebo se zřítit do propasti. Proto je pro každého přemýšlejícího a cítícího člověka rozvrat říše tak těžký a hrozný, neboť pád přišel z takové výšky, která je dnes, díky bídě nynějšího ponížení jen těžko představitelná.

Již samo založeni říše se zdá byt pozlaceno kouzlem událostí povznášejících celý národ. Po vítězném tažení, které nikdy nemělo obdoby, vzešla konečně velká říše, která byla odměnou za nesmrtelné hrdinství jejich synů a vnuků. Zda vědomě, či nevědomě, to je jedno, ale všichni Němci měli ten pocit, že za tuto říši, za jejíž existenci nemohou být vděční podvodníkům z parlamentních frakcí, právě už jenom tím vznešeným způsobem jejího založeni, který nadevše převyšoval všechny ostatní státy. Neboť̀ ne ve štěbetáni parlamentní řečnické bitvy, nýbrž v záblescích a hřmění pařížské obchvatné bitvy se dokonal onen slavnostní akt projevu vůle všech Němců, knížat a lidu, kteří se rozhodli v budoucnu vytvořit společnou říši a opět pozvednout císařskou korunu na symbol. A nestalo se to pomocí úkladných vražd, zakladateli bismarckského státu nebyli dezertéři a zbabělci, nýbrž frontové pluky.

Tento vlastní vznik a křest ohněm říší obehnaly leskem historické slávy, které se, a to pouze zřídka, dostalo pouze těm nejstarším státům.

A jaký rozmach nyní nastal.

Svoboda směrem ven dala denní chléb všem uvnitř. Národ zbohatl rozšířením svých řad a na pozemských statcích. Sláva státu a s ním i celého národa byla střežena a zaštítěna jedním panovníkem, který co nejzřetelněji dokázal poukázat na rozdíl mezi bývalým německým svazem.

Tak hluboký je pád, který postihl Německou říši a německý národ, až se zdá , že vše ztratilo vědomí a smysl a je obestřeno podvodem. Člověk už si ani nedokáže vzpomenout na dřívější úroveň, tak neskutečně zázračně dnes, vzhledem k současné bídě, působí dřívější velikost a vznešenost. Pak je také ale vysvětlitelné, že je člověk zaslepen velkolepostí a přitom si zapomíná všímat předzvěstí hrůzného rozvratu, které přeci musí být někde ukryty. Samozřejmě toto platí pouze pro ty, pro které je Německo více, než pouze prostorem kde se zrovna zdržují a kde vydělávají a utrácejí své peníze. Neboť pouze tito mohou dnešní stav cítit jako rozvrat, zatímco pro ty ostatní je tento stav právě dlouho vytouženým naplněním jejich dosavadních neukojených přání.

Avšak příznaky byly tehdy zcela zřetelné, ačkoliv pouze několik jedinců se pokusilo vzít si z nich patřičné poučení. Dnes je to však nutnější, než kdy jindy. Tak jako se k léčení nemoci dá přistoupit pouze tehdy, když je známa její příčina, platí stejná, pravidlo i při léčení politických vad. Samozřejmě že vnější příčina nemoci, která bije do oči, se dá rozpoznat mnohem snadněji, než její příčina vnitřní . A to je také důvod, proč se většina lidí nedokáže vyrovnat právě s poznatkem vnějších účinků, a zaměňují je dokonce s příčinou, či se dokonce pokouší raději existenci podobné choroby popírat. A tak vidí většina z nás rozklad Německa v první řadě ve všeobecné hospodářské krizi a z ní vyplývajících důsledcích. Tyto se týkají každého jedince, což by mohlo být pádným důvodem, aby každý jedinec porozuměl této katastrofě. Mnohem méně se však širokých mas dotýká rozvrat v politickém, kulturním a eticko-morálním ohledu. U mnohých zde zcela selhává cit a dokonce i rozum.

Že je tomu tak u širokých vrstev obyvatelstva, to je ještě pochopitelné. Ale že je i v kruzích inteligence rozvrat Německa vnímán v první řadě jako "hospodářská katastrofa, a tím se uzdravení očekává ze strany hospodářství, je jednou z příčin, proč doposud nemohlo dojít k uzdravení. Teprve tehdy, až se pochopí, že hospodářství zde případ teprve druhé, ne-li třetí místo, a že politické, i morálně-etické a pokrevní faktory jsou na místě prvním, teprve potom se dojde k poznání příčin dnešního neštěstí, čímž také budou nalezeny prostředky a cesty k vyléčení. Otázka po příčinách rozvratu Německa tak nabývá rozhodujícího významu, obzvláště pak pro politické hnuti, jehož cílem je právě překonání této porážky.

Ale i při tomto pátrání v minulosti si člověk musí dát veliký pozor, aby nezaměňoval do očí bijící účinky s jejich méně zřetelnými příčinami.

Nejlehčím a proto také nejrozšířenějším zdůvodněním dnešního neštěstí je to, že se jedná o následky prohrané války, pročež tato je příčinou nynější pohromy. Může být dost těch, kteří tomuto nesmyslu opravdu věří, ale je více těch, z jejichž úst se toto lživé zdůvodnění a vědomé nepravdy šiří. To poslední platí pro všechny, kteří se dnes nacházejí u vládních koryt. Neboť nebyli to právě tito apoštolové revoluce, kteří tehdy národu neustále naléhavě tvrdili, že široké vrstvy zůstávají stále stejné? A neujišťovali, že pouze "velkokapitalista" může mít zájem na vítězném ukončení toho hrůzného zápolení národů, ale nikdy ne německý národ, nebo dokonce německý dělník? Ano, a nevykládali naopak tito apoštolové světavého usmířeni, že díky německé porážce bude zničen pouze "militarismus", a že německý národ naopak bude slavit své velkolepé znovuzrození? Nebyla snad v těchto kruzích velebena laskavost dohodářů, zatímco se veškerá vina za krvavé kolbiště shodila na Německo? Dalo by se to však učinit bez vysvětlení, že také vojenská porážka nebude mít na národ žádný vliv? Nebyla snad celá revoluce zarámována do fráze, že díky ní nedošlo k vítězství německé vlajky, díky čemuž německý národ teprve nyní

vyjde vstříc své vnitřní a vnější svobodě? Nebylo to tak snad, vy odporní a zatracení učni? K tomu už patří notná dávka židovské drzosti, přisuzovat nyní vinu za rozvrat vojenské porážce, zatímco centrální orgán všech zemských zrádců, Berlínský "Vpřed", přece psal, že německý národ tentokrát nesmí domů vítězně přinést svou vlajku! A nyní by to měl být důvod našeho rozvratu?

Bylo by samozřejmě bezvýznamné, chtít se dohadovat s těmito zapomnětlivými lháři, a proto bych s nimi také neztratil ani slovo, kdyby ovšem tento nesmysl zcela bezmyšlenkovitě nepapouško valo tolik lidí, aniž by k tomu byli podněcováni právě zlomyslností nebo vědomou nepravdomluvnosti. Dále by tyto výklady měly našim agitačním bojovníkům nabídnout pomocné prostředky, které jsou bez toho velmi nutné právě v době, kdy se vyslovené slovo dotyčnému často překroutí již v jeho ústech. Proto je k názoru, že prohraná válka je vinna na rozvratu Německa, nutno poznamenat následující: Zajisté, že prohraná válka měla pro budoucnost naší vlasti obrovský význam. Avšak samotná její prohra není příčinou, nýbrž zase jenom důsledkem jiných příčin. A že nešťastný konec tohoto boje na život a na smrt musí zákonitě vést ke zhoubným následkům, bylo každému prozíravému a nezlomyslnému člověku naprosto jasné. Bohužel však existovali také lidé, u kterých zřejmě tento názor ve správný čas chyběl, nebo kteří proti své nejlepší vůli tuto pravdu nejprve odmítali a posléze popírali. Z valné časti to byli ti, kteří po splnění svých tajných přání náhle pozdě pochopili katastrofu, která byla způsobena jejich zásluhou. Oni sami jsou však viníci rozvratu a ne prohrané válka, jak nyní rádi s oblibou tvrdí. Neboť její prohra byla pouhým důsledkem jejich činů a ne jak se nyní snaží tvrdit, výsledkem špatného velení. Ani nepřítel se neskládal ze zbabělců, i on uměl umírat, jeho počet byl od prvního dne větší, než počet německých vojáků, a jeho technické vybavení mělo k dispozici arzenály celého světa. Přesto se ze světa nedá smazat skutečnost, že německých vítězství, která byla po celé čtyři roky vybojována proti celému světu, bylo, přes všechno hrdinství a přes veškerou organizaci, dosaženo jen díky uvážlivějšímu velení. Organizace a velení německé armády bylo to nejmocnější, co tato zeměkoule kdy spatřila. Její nedostatky spočívaly pouze v hranicích všeobecných lidských možností: To, že se tato armáda zhroutila nebyla příčina našeho dnešního neštěstí, nýbrž pouze důsledkem dalších zločinů, důsledkem, který však bohužel sám vedl k začátku dalšího a tentokrát zřetelnějšího rozvratu. Že je tomu tak, vyplývá z následujícího:

Musí vojenská porážka vést beze zbytku k takovému stržení národa a státu? Odkdy je něco podobného výsledkem nezdařené války? Mohou vůbec národy po prohraných válkách zaniknout? Odpověď na to může být velmi krátká : pouze tehdy, pokud národy po vojenské porážce obdrží účet za jejich vnitřní rozklad, zbabělost, bezcharakternost a nedůstojnost. Pokud tomu tak není, pak se vojenská porážka stává spíše popudem k nadcházejícímu obrovskému

rozmachu, než náhrobkem bytí daného národa. Historie nám nabízí bezpočet příkladů k doložení tohoto tvrzeni. Bohužel vojenská porážka německého národa není pouze nezaslouženou katastrofou, nýbrž zasloužený trest věčné odplaty. Tuto porážku jsme si více než zasloužili. Je pouze největším vnějším úkazem úpadku, mezi celou řadou úpadků vnitřních, které snad zůstávají skryty před zraky většiny lidi, nebo které člověk, dle Vogela a Strausse, vidět nechce. Vždyť se podívejme na doprovodné úkazy, za kterých německý národ tuto porážku přijal. Nevyjadřovala se snad v mnoha kruzích nejnestoudnějším způsobem právě radost nad neštěstím, které potkalo vlast? Kdo však může dělat něco takového, pakliže si skutečně tento trest nezasloužil? A nezašlo se snad ještě dál a nechlubilo se snad tím, že konečně donutilo frontu k ústupu? A to nečinil nepřítel, ne, ne, tyto hříchy spočívají na německých bedrech! Postihlo je snad neštěstí neprávem?

Ve způsobu, jakým německý národ přijal svou porážku lze nejzřetelněji rozpoznat, že pravou příčinu našeho rozvratu musíme hledat někde úplně jinde, než v čistě vojenské ztrátě několika pozic, nebo neúspěchu několika ofenzív. Nebo, pokud by fronta selhala jako taková a dostalo-li by se přes ni do vlasti osudové neštěstí, pak by německý národ přijal porážku zcela jinak. Snášel by následné neštěstí se zatnutými zuby, nebo by ho oplakával s uchvacující bolestí. Poté by zlost a hněv naplnil srdce proti nepříteli, který se záludnou náhodou, nebo také vůlí osudu stal vítězem. Potom by celý národ, podobně jako římský senát, vzdal s vůdcem otčiny hold poraženým divizím za jejich dosavadní oběti s prosbou aby se nehněvaly na říši. Samotná kapitulace by byla podepsána pouze s rozumem, zatímco srdce by již bila pro nadcházející povstání. Tak by byla přijata porážka, za kterou by mohl samotný osud. Poté by se nikdo nesmál a netancoval, nevychvaloval by zbabělost, a neoslavoval by porážku, nikdy by nehanil bojující vojsko a nevláčel by jejich vlajky blátem, a především by nikdy nedošlo k nejstrašnějšímu úkazu, kdy jeden anglický důstojník, plukovník Repington opovržlivě prohlásil: "Mezi Němci je každý třetí muž zrádce". Ne, tento mor by se nikdy nerozlil do takového smrtelného proudu, ve kterém během posledních pěti let utonul poslední zbytek úcty ze strany ostatního světa. V tom lze nejlépe spatřit ono lživé tvrzení, že prohraná válka byla příčinou německého zhroucení. Ne, toto vojenské zhroucení bylo samo pouhým důsledkem celé řady chorobných projevů a jejich osnovatelů, kteří již v časech míru napadali Německý národ. To byl ten první, všem zřetelně viditelný katastrofální důsledek mravního a morálního jedu, úbytku pudu sebezáchovy a domněnek těch, kteří již před spoustou let začali podhrabávat základy národa a říše.

K tomu však patřila bezedná prohnanost židovstva a jejich marxistických bojových organizaci, kteří svalili vinu za tento rozvrat právě na muže, který se jako jediný s nadlidskými silami a energií pokoušel zabránit katastrofě, kterou

sám moc dobře předvídal, a uchránit tak národ před dobou toho nejhlubšího ponížení a potupy. Tím, že byl Ludendorf označen za viníka prohry světové války, byla jedinému nebezpečnému žalobci, který by mohl vystoupit proti všem zrádcům národa, z ruky vyrvána zbraň morálního práva. Vycházelo se přitom ze zcela správného předpokladu, že ve velké lži je ukryt určitý faktor věrohodnosti, a že široké masy daného národa se v nejhlubším jádru svého srdce zkazí snadněji, než že by se vědomě a úmyslně staly nedobrými, pročež ve své primitivní prostotě citů padnou velké lži za oběť snadněji, než malé, neboť samy zřejmě občas k malým lžím sahají. Podobná nepravda jim vůbec nepřijde na mysl, a ani příště neuvěří v možnost tak nehorázné drzosti hanebného překrucování. Ano, i při samotném vysvětlování ještě dlouho pochybují a váhají, ale nakonec minimálně nějakou příčinu přece jenom přijmou jako pravdu. A tím i z nejdrzejší lži vždy něco zbude a uvízne, skutečnost, kterou všichni velcí lháři a spolky lhářů tohoto světa moc dobře znají a proto i hanebně používají.

Největšími znalci těchto možností použití lží a pomluv byli vždy Židé. Vždyť i jejich celá existence je vybudována na jedné obrovské lži, totiž že se u nich jedná o náboženské bratrstvo, zatímco se to točí kolem jedné rasy. Jako taková ukřižovala jednoho z největších duchů lidstva s navždy platnou větou fundamentální pravdy: nazval je "největšími mistry lží". Kdo toto není schopen rozpoznat, nebo to rozpoznat nechce, nebude už nikdy na tomto světě schopen pomoci pravdě k vítězství.

Německý národ může skoro hovořit o velkém štěstí, že doba jeho vleklé nákazy se naráz zvrhla do tak hrozné katastrofy, neboť v jiném případě by národ zahynul snad pomaleji, ale o to jistěji. Choroba by se stala chronickou, zatímco v této akutní formě rozvratu se stala zřetelnou a názornou i pro zraky široké masy. Člověk se nestal náhodou snáz pánem moru, než tuberkulózy. Jedna přichází v hrozných, člověka mobilizujících smrtelných vlnách, druhá se pomalu plíží. První vede ke strašlivé bázni, druhá k pozvolné lhostejnosti. Důsledkem však je, že k jedné člověk přistupuje s celkovou bezohledností, zatímco tuberkulózu se pokouší potlačit tlumícími prostředky. A tak se stal pánem moru, zatímco tuberkulóza ovládá jeho samotného.

Stejně je to i s nemocemi národů. Pokud se neprojeví katastrofálně, začne si na ně člověk zvykat a posléze na ně umírá, i když až po čase, ovšem o to zaručeněji. Potom už je to pouhé štěstí, ač patřičně hořké, když se osud rozhodne zasáhnout do tohoto pomalého hnilobného procesu a náhlým úderem upozorní napadeného na konec této nemoci. Neboť poté přichází podobná katastrofa častěji, než jen jednou. Může se pak lehce stát příčinou léčby, která však může být nasazena pouze s největší odhodlaností.

Avšak i v tomto případě je opět předpokladem rozpoznání vnitřních důvodu, které daly podnět přicházejícím onemocněním.

Také zde zůstává nejdůležitějším úkolem rozlišení původce od jím způsobených stavů. To bude o to těžší, o co déle se návaly nemoci u národa nacházejí a o co více se mu již staly přirozenou sounáležitostí. Může se lehce stát, že se po určité době naprosto škodlivé jedy mohou považovat za součást národa, nebo být trpěny coby nutné zlo, takže se pak vůbec nemusí považovat za nutné hledat cizího původce těchto onemocnění.

V dávném míru předválečných let se tedy zřejmě vyskytly určité vady, které byly jako takové také identifikovány, ačkoliv se o ně nikdo, tedy až na pár výjimek, v podstatě vůbec nestaral. Tyto výjimky byly také zde v první řadě projevy hospodářského života, které těmto jedincům přišly na vědomí silněji, než škody v celé řadě jiných oblastí.

Byla spousta dekadentních údobí, která měla být podnětem k opravdovému zamyšlení.

Z hospodářského pohledu by se mělo poznamenat následující: Díky rychlému rozmnožováni německého národa před válkou se objevovala otázka zajišťování denního chleba stále vyhraněnějším způsobem v popředí všech politických a hospodářských myslitelů a obchodníků. Bohužel se nikdo nemohl rozhodnout přistoupit k jedinému možnému řešení, nýbrž věřilo se, že cíl se dá dosáhnout i levnější cestou. Zřeknutí se získávání nových území a jeho nahrazení členstvím světové hospodářské poroby muselo na konci zákonitě vést jak k neomezené, tak i škodlivé industrializaci.

Prvním následkem největšího významu bylo tímto vyvolané oslabení rolnického stavu. Stejnou měrou, jakou byl oslabován, narůstala stále masa městského proletariátu, až byla nakonec rovnováha zcela ztracena.

Nyní však také vyšel najevo strohý rozdíl mezi chudými a bohatými. Blahobyt a chudoba žily tak blízko vedle sebe, že následky toho mohly a musely být velmi smutné. Bída a část nezaměstnanost si začaly pohrávat s člověkem a zanechávaly za sebou pouze nespokojenost a roztrpčení. Následkem toho se zdál být politický třídní rozkol. Během hospodářského rozkvětu byla bída čím dál tím větší a neustále se prohlubovala, až to přišlo tak daleko, že se přesvědčení "takto už to dále přece nemůže jít", stalo všeobecným, aniž by si lidé o tom, co by mělo přijít, dělali, nebo dokonce mohli udělat nějakou představu. Byly to typické signály nejhlubší nespokojenosti, která se tímto způsobem pokoušela projevit. Horší než to však byly jiné fenomény následků, které sebou přineslo prohospodaření národa. Právě v tom rozměru, kdy se hospodářství stává pánem státu, stávají se peníze bohem, kterému je vše podřízeno a před kterým se každý klaní. Stále častěji byli nebeští bohové coby zastaralí a přežilí odkládáni do kouta, a místo toho bylo kadidlo přinášeno modle mamonu. Dostavila se opravdu hrozná zvrhlost, hrozná především proto, že se dostavila v čase, kdy národ měl, více než kdy jindy, zapotřebí toho největšího hrdinského smýšlení v této hrozící kritické

hodině. Německo se muselo vzchopit, a jednoho dne se s mečem v ruce postavit za pokus zajistit si svůj denní chléb.

Nadvláda peněz však bohužel byla stvrzována i z míst, která se tomu především měla postavit na odpor. Jeho císařská výsost jednala nešťastně, když vtáhla především šlechtu do bankovních kruhů nového finančního kapitálu. Samozřejmé by se mu mělo připočítat k dobru, že bohužel ani Bismarck v tomto směru nerozeznal nebezpečí. Tím začali hodnotu peněz zastupovat pomyslní moralisté, neboť bylo jasné, že takovým způsobem musí být šlechtický meč velmi brzy nahrazen mečem finančním. Peněžní operace jsou snadnější než bitvy. Proto to také pro skutečného hrdinu nebo státníka již nebylo lákavé, být dáván do souvislostí s prospěchářským bankovním Židem. Skutečně zasloužilý muž nemohl mít zájem o udělení levných řádů, nýbrž tyto s poděkováním odmítl. Avšak i z čistě pokrevního hlediska byl tento vývoj velice smutný. Šlechta čím dál tím více ztrácela rasové předpoklady pro svou existenci.

Obrovský hospodářský úpadek byl pomalým ukrajováním osobního vlastnického práva a pozvolným přechodem celého hospodářství do vlastnictví akciových společností. Tím práce díky nesvědomitým podvodníkům poklesla na úroveň spekulačního objektu. Odcizování vlastnictví vzhledem k pracujícím bylo vystupňováno do té nejvyšší míry. Burza začala triumfovat a počala se, pomalu ale jistě, chystat převzít pod svou kontrolu a ochranu život celého národa.

Zmezinárodňování německého hospodářství bylo již před válkou praktikováno oklikami přes akcie. Samozřejmě, že se část německého průmyslu snažila s rozhodností chránit před tímto osudem. Avšak posléze také padla za oběť útoku žádostivému finančnímu kapitálu, který tento boj vybojoval především s pomocí svých nejvěrnějších soudruhů z marxistického hnutí.

Neustálý boj proti německému těžkému průmyslu byl zřetelný začátek zmezinárodňování německého hospodářství, prováděného marxisty, které však mohlo být dovedeno do úplného konce teprve vítězstvím marxistické revoluce. Zatímco píši tyto řádky, povedl se generální útok na říšskou železnici, která nyní bude převedena do rukou mezinárodního finančního kapitálu. Mezinárodní sociální demokracie tak dosáhla svého dalšího nejvyššího cíle.

Jak dalece se toto prohospodaření německého národa podařilo, lze nejzřetelněji spatřit v tom, že konečně po skončeni války jeden z vedoucích osob německého průmyslu a především obchodu vyjádřil mínění, že hospodářství by jako takové bylo s to vystavět znovu Německo. Tento nesmysl byl vyprávěn právě v momentě, kdy Francie založila výuku na svých školách v první řadě opět na humanistických základech, aby tak předešla tomuto omylu, jako kdyby národ a stát za svou existenci nevděčil hospodářství, nýbrž věčným pomyslným hodnotám. Výrok, který tehdy Stinnes do světa vypustil, způsobil

neuvěřitelný zmatek. Okamžitě se ho chytli, aby ho s podivuhodnou rychlostí učinili vůdčím motivem všech těch mastičkářů a pokoutných lékařů, které osud od revoluce pasoval na německé "státníky". Jedním z nejzhoubnějších úkazů rozvratu v předválečném Německu byla všudypřítomná, kolem sebe kousající polovičatost ve všem a v každém.

Tato polovičatost je vždy důsledkem nějaké nejistoty z nějaké věci, stejně jako i zbabělosti vycházející z toho, či onoho důvodu. Tato choroba je pak ještě podporována výchovou.

Německá výchova byla před válkou stižena mimořádně mnoho nedostatky. Byla velmi omezena jednostranným způsobem kultivace pouhých vědomostí na úkor znalostí. Ještě menší váha se kladla na výchovu charakteru jedince, - pakliže je toto vůbec možné -, ještě méně na požadavky zodpovědnosti a vůbec žádná na výchovu vůle a rozhodnosti. Jejími výsledky skutečně nebyli silní jedinci, ale spíše poddajní "mnohoznalci", za které jsme my Němci před válkou všeobecně platili, a tomu odpovídajíce jsme byli i hodnoceni. Každý měl Němce rád, neboť byl všude dobře použitelný, ale nikdo si ho valně nevážil, právě z důvodu jeho slabé vůle. Nebylo to pro nic za nic, že právě on ztratil skoro nejlehčeji ze všech národů svou národnost a svou vlast. Pěkné přísloví "S poddajností nejdál dojdeš" hovoří za všechno. Právě nejosudověji se tato poddajnost zobrazila ve formě, dle které bylo dovoleno přistupovat k mocnáři. Forma vyžadovala: nikdy neodmlouvat, nýbrž schvalovat vše, co Jeho výsost ráčí uznat za dobré. Právě na tomto místě bylo co nejvíce zapotřebí svobodné mužské důstojnosti, jinak musela jednoho dne celá monarchistická instituce, díky takovému patolízalství zaniknout, neboť to bylo patolízalství, a nic jiného! A pouze bídní patolízalové a podlézači, zkrátka cel dekadence, která se odjakživa cítila dobře v blízkosti nejvyšších trůnů, coby spravedlivé a řádné duchovenstvo, byla zodpovědná za to, že tento druh komunikace s nositeli koruny byl jediným platným! Tito nejpoddanější kreatury odjakživa dokazovali, při vším respektu jejich pánů a chlebodárců, svou mrzutost vůči ostatnímu člověčenstvu, a nejvíce pak, když se s drzým výrazem ráčili ostatním hříšníkům představit, jako jediní správní monarchisté. Jaká drzost vypouštět takové šlechtické, či spíš nešlechtické škrkavky! Neboť ve skutečnosti byli právě tito lidé hrobkou monarchie a obzvláště monarchistických myšlenek. Jinak to snad ani není myslitelné. Vždyť muž, který je připraven postavit se za určitou věc nemůže být žádný pokrytec a bezcharakterní patolízal. Když jde skutečně, ve vší vážnosti o zachováni a podporu nějak, instituce, zůstal by jí věrný do nejhlubšího koutu svého srdce, a nezačal by se vykrucovat při prvních úkazech jejího poškození. Nikdy by nepokřikoval na veřejnosti, jak to ostatně prolhaným způsobem dělali demokratičtí "přátelé" monarchie, nýbrž by se pokusil jeho výsost, nositele koruny, vážně varovat a radit mu. Nemohl a nesměl by se přitom snížit ke stanovisku, že Jeho výsosti přesto zůstane volné

pole k rozhodování a jednání, které by zcela zřetelně muselo vést a také by vedlo k pohromě, nýbrž v tomto případě by musel monarchii chránit před samotným monarchou, a to za každou cenu. Kdyby váha tohoto zřízeni ležela pouze v rukou dotyčného panovníka, byla by to ta nejhorší instituce, kterou si člověk vůbec může představit. Neboť monarchové jsou pouze zřídka výběry moudrosti a rozumu, nebo jen charakteru, jak se to rádo traduje. Tomu věří pouze profesionální patolízalové a pokrytci, avšak rovní lidé, a ti jsou přece to nejcennější, co stát má, se mohou hájením takového nesmyslu pouze cítit odstrkováni. Pro ně je prostě historie historií, a pravda pravdou, i když se přitom jedná o monarchu. Ne, štěstí vlastnit velkého monarchu coby velkého člověka, se dostává národům jen velice zřídka, takže musí být spokojeni už s tím, když zlomyslnost osudu minimálně netrvá na nejhloupějším omylu.

Potud nemůže hodnota a význam monarchistických myšlenek spočívat na pouze samotném monarchovi, leda že by se nebesa rozhodla usadit korunu na hlavu geniálnímu hrdinovi, jako byl Friedrich Veliký, nebo moudrému charakteru Wilhelma I. To se však stává jednou za sto let, a ne častěji. Jinak přestupuje myšlenka před osobnost, přičemž smysl zřízení by měl být v samotné instituci. Tím však monarcha spadává sám do kruhu služebníků. I on se nyní stává kolečkem v tomto přístroji a je mu také jako takový zavázán. Nyní se i on musí podrobit vyššímu cíli, a každý, kdo mlčky připouští, aby se nositel koruny podílel na těchto zločinech, místo aby mu v tom zabránil, přestává být monarchistou. Pokud by smysl neležel v myšlence, nýbrž za každou cenu v "posvěcené" osobě, nemohlo by nikdy dojít k odstaveni očividně duševně chorého knížete.

Je nutné se toho dnes již vzdát. Neboť v poslední době se opět z úkrytů stále častěji objevují zjevy, jejichž žalostné vystupování přeci nemá nic společného s rozvratem monarchie. Tito lidé nyní hovoří s určitou naivní drzostí stále více o "jejich králi", kterého přece před pár lety, v kritické době nechali ve štychu, a každého, kdo odmítá přistoupit na jejich prolhané tirády, označují za špatného Němce. A ve skutečnosti jsou to zase jenom ti zbabělci, kteří v roce 1918 utíkali a dezertovali před každou rudou páskou, a svého krále nechali králem, halapartnu vyměnili co nejrychleji za vycházkovou hůl, nasadili si neutrální kravaty, a poté beze stopy zmizeli, aby se z nich stali počestní občané! Tito královští bojovníci tehdy zmizeli jedním rázem. A teprve poté, co se zásluhou jiných uklidnila revoluční bouře alespoň do té míry, že se opět dalo zvolat "Sláva králi, sláva", začali tito služebníci a poradci koruny opět opatrně vylézat. A nyní jsou tedy všichni opět zde, a pátravým zrakem se opět toužebně ohlížejí po egyptském hrnci plném masa, mohou se jen ztěží udržet před věrností královskému dvoru a touhou po činech, než se zase jednoho krásného dne objeví nějak rudá páska, a ten přízrak staré monarchie se opět nanovo ztratí, tak jako myš, když se objeví kočka!

Kdyby si za to nemohli sami monarchové, mohl by je člověk pouze co nejsrdečněji politovat, tak jako jejich dnešní obhájci. Na každý pád si však mohou být jisti, že s podobnými rytíři se přichází o trůny, avšak nedobývá se korun.

Tato devótnost však byla chybou naší celkové výchovy, která se nyní na tomto místě vymstila přímo úděsným způsobem. Neboť díky jí se u všech dvorů mohly držet tyto žalostné přízraky, které pozvolna podhrabávaly základy samotné monarchie. Když se pak budova konečně začala nachylovat, zmizely náhle, jako by je odvál vítr. Samozřejmě, zbabělci a patolízalové se přece nenechají kvůli svému pánovi zabít. To, že to monarchové nevěděli, a ze z sady ani nechtěli vědět, se stalo odedávna jejich záhubou.

Následným projevem špatné výchovy je obava ze zodpovědnosti a z toho plynoucí slabost v řešeni samotných životně důležitých problémů. Výchozí bod této nákazy spočívá velkým dílem v parlamentní instituci, ve které se nezodpovědnost pěstuje přímo coby čistá kultura. Bohužel však toto onemocnění přechází i do zbytku celospolečenského života, a nejvíce pak do státního. Všude se začalo vyhýbat zodpovědnosti a z tohoto důvodu se nejraději sahalo k polovičatým a nedostačujícím opatřením. Vždyť při jejím použití se míra osobní zodpovědnosti otiskla vždy na ten nejmenší obsah.

Je potřeba pouze srovnat postoj jednotlivých vlád vůči celé řadě skutečně škodlivých úkazů našeho veřejného života, z čehož lze snadno rozpoznat strašlivý dosah této všeobecné polovičatosti a obavy ze zodpovědnosti. Vydvihnu pouze několik případů z celé spousty stávajících příkladů: v novinářských kruzích se tisk rád často označuje za "velmoc" ve státě. A její význam je skutečně obrovský. To se vůbec nesmí podceňovat, vždyť ovlivňuje pokračování výchovy v následujícím stáří. Její čtenáři se dají rozdělit do tří skupin: Za prvé do té, která věří všemu co si přečte. Za druhé do té, která nevěří ničemu. A za třetí do hlav, které přečtené kriticky prověří a poté posoudí. První skupina je co do počtu zdaleka největší. Skládá se ze širokých vrstev obyvatelstva a představuje z tohoto hlediska duševně nejjednodušší část národa. Nedá se však rozdělit podle povolání, nýbrž nanejvýš podle všeobecných inteligenčních koeficientů. K ní patří všichni, kteří nemají samostatné myšlení ani vrozené, ani naučené, a kteří dílem z neschopnosti, a dílem z neznalosti věří všemu, co se jim, vytištěno černé na bílém předloží. K nim patří i ona skupina lenochů, kteří snad umějí sami přemýšlet, ale ze samé lenosti radši vděčně sáhnou po všem, co už vymyslel někdo jiný, s tím skromným předpokladem, že tento se snažil tou správnou měrou. U všech těchto lidí tedy, kteří představují široké masy obyvatelstva, bude tedy vliv tisku nesmírně obrovský. Nejsou schopni a nebo nehodlají sami prověřit to co jim je předkládáno, takže jejich celkový přistup k denním problémům je odkázán skoro výhradně na vnějškové ovlivňování ostatními. To může být výhodou

tehdy, když jejich poučování provádí poctivá a pravdu milující strana, stává se však pohromou, pokud se toho chopí lháři a lumpové. Druhá skupina je co do počtu výrazně menši. Skládá se z části z členů, kteří zprvu patří k první skupině, ale po dlouhých trpkých zklamáních se nyní dostali do opačné pozice, a nevěří ničemu, co jim v tištěné podobě dostane ke zrakům. Nenávidí všechny noviny, a buďto je vůbec nečtou, a nebo se bez výjimky vztekají nad obsahem, neboť dle jejich názoru se skládá stejně jenom ze lží a nepravd. Tito lidé se jen těžko zpracovávají, neboť se i k pravdivým informacím staví stále velmi nedůvěřivě. Tím jsou ztraceni pro jakoukoliv pozitivní činnost.

Třetí skupina je zdaleka nejmenší. Skládá se z opravdu duchovně vyspělých mozků, kteří rozvinuli své přírodní nadání a svou výchovu a naučili se samostatně myslet, kteří se snaží vytvořit si o všem, co je jim předloženo, svůj vlastní názor, a kteří vše, co přečetli, ještě jednou co nejdůkladněji prověřují a sleduji další vývoj událostí. Nikdy by nečetli noviny, aniž by u toho nepřemýšleli, proto to vydavatel u této skupiny nemá vůbec lehké. Novináři tento druh lidí milují, i když s určitou rezervovaností.

Pro příslušníky třetí skupiny není nesmysl, který se objevil v těch, či oněch novinách, takovým nebezpečím, ba je pro ně bezvýznamné Stejně si v průběhu svého života zvykli na to, že v každém novináři se ze zásady skrývá šibal, který pravdu tvrdí pouze někdy. Bohužel význam těchto znamenitých lidí spočívá pouze v jejich inteligenci, nikoliv v jejich množství - jaké neštěstí právě v době, kdy moudrost není ničím a majorita vším! Dnes, kdy rozhoduje hlasovací lístek masy, leží rozhodující význam právě ve velkých skupinách, a tato je na prvním místě: stádo naivních a lehkovážných.

V zájmu státu a národa by v první řadě mělo být, aby se tito lidé nedostali do rukou špatných, nevzdělaných, nebo dokonce zlomyslných vychovatelů. Stát má proto povinnost dohlížet na jejich výchovu, aby se tak zabránilo každému zlořádu. Měl by se přitom zaměřit především na tisk, neboť jeho vliv na tyto lidí je zdaleka největší a nejpronikavější, neboť nepůsobí pouze dočasně, nýbrž průběžně. V jednotnosti a věčném opakováni této výuky spočívá její neslýchaný význam. Pokud tedy někde, tak především zde stát nesmí zapomínat, že účelu slouží všechny prostředky. Nesmí se nechat zmást a obelhat flákači takzvané "svobody tisku" a zanedbávat svoji povinnost a upírat národu jeho stravu, kterou potřebuje a která mu dělá dobře. Musí si se vší bezohlednou rozhodností zajistit tento prostředek výchovy lidu a postavit ho do služeb národa a státu.

Jakou stravu však německý předválečný tisk lidem předkládal? Nebyl to snad nejprudší jed, který si člověk vůbec může představit? Nebyl snad srdcím našeho národa naočkováván nejhroznější pacifismus právě v čase, kdy se celý ostatní svět již šikoval k pomalému, ale jistému zaškrcení Německa? Nenaléval snad tento tisk již v dobách míru do mozků národa pochybnosti o nároku na

vlastní stát, aby tak touto volbou prostředků omezil především jeho obranyschopnost? Nebyl to snad německý tisk, který našemu lidu tak lahodně předkládal nesmysl "západní demokracie", až tento nakonec, polapen všemi těmi tirády, uvěřil, že svou budoucnost může vložit do rukou jakéhosi lidového svazu? Nepomáhal snad vychovávat náš lid k bídné nemravnosti? Nebyla jimi snad zesměšňována morálka a mravnost, coby zpátečnictví a šosáctví, až se i náš národ stal "moderním"? Nepodkopával snad trvalými útoky samotné základy státní autority tak dlouho, že pak stačil jediný náraz, kterým se zbortila celá budova? Nebojovala snad kdysi všemi prostředky proti každé vůli dát státu, co státu jest, neshazovala snad neustálou kritikou vojko, nesabotovala všeobecnou brannou povinnost, nenabádala k odmítání důvěry v armádu, atd., dokud se nedostavil úspěch? Činnost takzvaného liberálního tisku byla hrobnickou prací na německém národu a Německé říši. O marxistických lživých letácích by se vůbec mělo pomlčet. Pro ně je lež stejná, životně důležitá, jako myši pro kočku. Vždyť jejich úkolem je pouze zlomit v národu jeho lidovou a národní páteř, aby ho tak připravili na otroctví mezinárodního kapitálu a jeho pánů - Židů. Co však stát podniknul proti masovému trávení celého národa? Nic, ale zhola nic! Pár směšných nařízení, pár pokut za příliš vznětlivé ničemnosti, a to bylo vše. Zato se doufalo, že díky lichotkám, díky uznání "hodnoty" tisku, jeho významu, jeho "výchovného poslání" a podobných nesmyslů, se tento mor zmírní. Židé to však přijali s výsměchem.

Důvod tohoto potupného jednání státu neležel ani tak v nerozpoznání nebezpečí, jako spíš v do nebe volající zbabělosti a z toho plynoucí polovičatosti všech rozhodnutí a opatření. Nikdo neměl tu odvahu sáhnout k pronikavým radikálním prostředkům, nýbrž se zde, jako i všude jinde, fušovalo s polovičatými recepty, a místo toho, aby se přímou ranou zasáhlo přímo srdce, dráždily se nanejvýše zmije. A to všechno s tím výsledkem, že nejenom vše zůstalo při starém, ale naopak, že moc institucí, které bylo potřeba zničit, rok od roku vzrůstala.

Obranný boj tehdejší německé vlády proti tisku převážně židovského původu, který pomalu hubil národ, neměl naprosto žádný směr, byl bez rozhodnosti, a především bez jakéhokoliv zřetelného cíle. Intelekt tajné rady zde naprosto zklamal, a to jak v odhadu významu tohoto boje, tak i ve výběru prostředků a stanovení jasného plánu. Pobíhalo se bezplánovitě sem a tam, občas se, když moc kousala, zavřela na pár týdnů nebo i měsíců nějaká ta novinářská zmije, avšak samotné hadí hnízdo bylo ponecháno na pokoji.

Samozřejmě, dílem to byl důsledek nekonečně lstivé taktiky židovstva na straně jedné, a na druhé skutečně hloupost, nebo bezstarostnosti tajné rady. Na to byl Žid moc vychytralý, než aby si zároveň nechal napadnout celkový tisk. Ne, část tisku tu byla k tomu, aby mohla krýt jeho zbytek. Zatímco marxistický tisk vytáhl tím nejsprostším způsobem do boje proti všemu, co je lidem svaté,

napadajíce tím nejhanebnějším způsobem stát a vládu, popouzejíce proti sobě velké skupiny obyvatelstva, působily občansko-demokratické židovské noviny zdáním slavné objektivity, vystříhavší se trapně všech silných slov, neboť přesně věděly, že všechny duté hlavy dokážou věci hodnotit pouze povrchně, nemajíce schopnost vniknout do jejich podstaty, takže měří hodnotu věci právě jen z vnější stránky, místo jejího obsahu. Lidská slabost, která zasluhuje povšimnutí.

Pro tyto lidí jsou noviny jako "Frankfurter Zeitung" samozřejmě vzorem veškeré slušnosti. Nikdy nepoužívají hrubé výrazy, odmítají jakoukoliv tělesnou brutalitu, a neustále apeluji na boj s "duchovními" zbraněmi, který leží podivuhodným způsobem na srdci právě bezduchým lidem. To je jeden z výsledků naší polovičaté výchovy, která člověka odpoutává od přírodního instinktu, pumpuje do nich určité vědomosti, bez toho, že by je mohla dovést ke konečnému poznání, že pevná a dobrá vůle sami o sobě nejsou nic platné, nýbrž že zde musí být vlastní, a sice vrozený rozum. Konečné poznání je však vždy porozumění pudové podstatě, to znamená, že člověk nikdy nesmí upadnout v šílenství a věřit, že je povolán býti pánem a znalcem přírody, jak by mu to domýšlivost polovičaté výchovy mohla zprostředkovávat, nýbrž musí porozumět fundamentální nezbytnosti řízení přírody, a pochopit, jak je i jeho existence zde podřízena těmto zákonům věčného boje a zápasu směrem výše.

Právě pro naši duchovní polovinu světa Židé vydávají takzvané noviny inteligence. Pro ně jsou tištěny "Frankfurter Zeitung" a "Berliner Zeitung", pro ně je naladěn tón, a na ně takto působí. Zatímco se velmi pečlivě vyhýbají všem očividně vnějším hrubým formám, zasévají nicméně z jiných nádob jed do srdcí svých čtenářů. Za lahodného zvuku libých tónů a slovních obratů se jim snaží nabalamutit, že hybnou silou jejich počínání jsou skutečně jenom čisté vědomosti, nebo dokonce morálka, zatímco ve skutečnosti to je pouze jak geniální, tak i prohnané umění vyrazit tímto způsobem protivníkovi zbraň proti tisku z jeho ruky. Protože zatímco jedni pláčou nad nesnázemi, věří všichni hlupáci o to snáz, že se u druhých jedná pouze o lehké výstřelky, které však nikdy nesmí vést k porušování svobody tisku, jak se nazývá to darebáctví tohoto beztrestného obelhávání a otravováni lidu. A tak se člověk ostýchá vystoupit proti tomuto banditismu, neboť se obává, že proti sobě bude mít okamžitě cel ý "počestný" tisk. Obava, kterou je také nutno zdůvodnit. Neboť jakmile se člověk pokusí vystoupit proti jedněm z těchto ostudných novin, napadnou všechny ostatní jeho stranu, ani za živý svět ne snad proto, že by obhajovali svůj způsob boje, nedej bože, jedná se pouze o princip svobody tisku a svobodu veřejného míněni. Pouze to má být obhajováno, nic jiného. Před tímto zvukem slábnou i ti nejsilnější mužové, vždyť vychází z úst samých" slušných" listů.

A tak může jed vnikat a působit v celém krevním oběhu našeho národa, bez

toho, že by stát měl dostatek síly, aby se stal vládcem nad touto nemocí. Ve směšných polovičatých prostředcích, které proti tomu nasadil, se již zrcadlil hrozící rozklad říše. Neboť instituce, která se rozhodla přestat se bránit všemi dostupnými zbraněmi, již prakticky neexistuje. Každá polovičatost je zřetelné znamení vnitřního rozkladu, po němž dříve či později musí a bude následovat i vnější rozvrat.

Věřím, že současná, správně vedená generace může toto nebezpečí opanovat mnohem snadněji. Zažila spoustu věci, které velmi posílily nervy všem, kteří je doposud neztratili. Zajisté bude i v budoucnu Žid ve svých novinách zvedat žalostný hlas, když se jednoho dne dotkne ruka spravedlnosti jeho milovaného hnízda, a učiní přítrž tomu tiskovému zlořádu, a postaví tento výchovný prostředek do služeb státu, a nenechá ho více v državě nepřátel národa. Třiceti centimetrový granát syčí pořád ještě mnohem více než tisíc židovských novinářských zmijí, a proto - jen je nechejte syčet!

Další příklad polovičatosti a slabosti v životně důležitých otázkách národa u vedení předválečného Německa je následující: paralelně k politické, mravní a morální nákaze národa existuje již spoustu let o neméně hrůzná zdravotní nákaza lidského těla. Syfilis začal řádit především v našich velkoměstech čím dál tím více, zatímco tuberkulóza sklízí svou smrtelnou úrodu skoro v celé zemi. Přesto, že v obou případech byly následky pro národ přímo příšerné, nepodnikla se proti nim žádná rozhodující opatření. Především u syfilidy se dá chování státních a lidových orgánů označit za kapitulaci. Při vážně míněném potírání by se muselo zasáhnout zcela jinak, než se ve skutečnosti stalo. Vymyšlení léčivých prostředků sporného typu, stejně jako jejich obchodní využití této epidemii moc neuškodilo, i zde přicházel do úvahy pouze boj proti jejich příčině a ne potírání jejího důsledku. Příčina ale leží v první řadě v naší prostitucí lásky. I kdyby jejím výsledkem nebyla tato přírodní nákaza, byla by přesto jednou z největších vad našeho národa. Neboť stačí již morální pustošení, které sebou nese, aby národ pomalu ale jistě zhynul. Toto požidovšťováni našeho duševního života a mamonizace párového pudu dříve či později zahubí naše celkové potomstvo. Namísto silných dětí s přírodním vnímáním se budou rodit pouze ubohá zjevení finanční účelnosti. Neboť to se stává čím dál tím více základem a předpokladem našich manželství. Avšak láska dovádí někde jinde. Po určitý čas se samozřejmě i zde člověk může vysmívat přírodě, avšak pomsta ho nemine, dostaví se pouze později, nebo lépe lidé ji rozpoznají příliš pozdě. Jak zhoubné jsou však pro manželství následky dlouhotrvajícího pohrdání přírodními předpoklady, se dá rozpoznat u naši šlechty. Zde lze spatřit výsledky rozmnožování, které spočívá z jedné strany na čistě společenské nutnosti, a z druhé pak na finančních důvodech To první vede k oslabení jako takovému, to druhé pak k otravě krve, neboť každá Židovka z obchodního domu se zdá být vhodnou k doplnění potomstva Její Jasnosti, které

pak také podle toho vypadá . V obou případech je pak následkem naprostá degenerace. Naše měšťanstvo se dnes snaží jít stejnou cestou a skončí tak i stejným způsobem.

S naprostou lhostejností se chodí kolem stávajících skutečnosti, jako by se podobným počínáním daly tyto věci zneškodnit. Ne, skutečnost, že naše velkoměstské obyvatelstvo ve svém milostném životě tíhne stále více k prostituci a že se tím čím dál tím více propadá do začarovaného kruhu syfilitické nákazy, nemůže být jednoduše zamlčována, neboť ona je zde. Výsledky této masové nákazy lze na jedné straně spatřit v ústavech pro choromyslné, a na druhé však bohužel na naších - dětech. Obzvláště ony jsou smutným bídným výsledkem nezadržitelně se šířícího znečištění našeho sexuálního života. V nemocných dětech se odráží neřesti jejich rodičů.

Existuje několik cest jak se vyrovnat s touto nepříjemnou a hroznou skutečností. Jedni nic nevidí, nebo lépe řečeno nechtějí nic vidět. Toto je samozřejmě zdaleka nejjednodušší a nejlacinější postoj. Další se halí do posvěcených plášťů stejně směšné a navíc ještě prolhané stydlivosti, mluví o tomto celém problému pouze jako o velkém hříchu a vyjádří především před každým lapeným hříšníkem své nejhlubší rozhořčení, aby pak posléze mohli před touto bezbožnou nákazou s pobožným odporem zavřít oči a prosit drahého pána Boha, aby nejlépe až po jejich smrti seslal na tuto Sodomu a Gomoru síru a mor. Třetí skupina vidí zcela zřetelně hrůzné následky, které s sebou jednou tato příšerná nákaza musí přinést a také přinese, pokyvují však jen rameny s tím, že proti tomu stejně nemůžou nic dělat, a že je nutno nechat věci běžet tak, jak běží.

Toto všechno je samozřejmě pohodlné a jednoduché, avšak nesmí se zapomínat na to, že podobné pohodlnosti padne za oběť celý národ. Výmluva, že jiným národům se nevede lépe, samozřejmě na skutečnosti vlastního zániku stejně nic nezmění, ledaže by pocit, že ostatní jsou tímto neštěstím potrefeni také, s sebou pro mnohé přineslo zmírnění jejich vlastních bolestí. Otázkou by potom však bylo, který národ by se stal prvním a jediným pánem nad touto nákazou, a které národy by vyhynuly. Z toho však vyplývají důsledky. Také toto je prubířský kámen hodnoty rasy. Rasa, která neobstojí ve zkoušce, také skoná a hříšníci nebo houževnatci a odolnější jedinci budou muset vyklidit prostor. A jelikož se tato otázka týká především potomstva, patří k těm, kteří s tak hrozným zákonem tvrdí, že hříchy otců se budou mstít ještě v desátém pokolení. Pravda, která platí pouze u pokrevního zločinu a u rasy. Hřích proti krvi a rase je dědičný hřích tohoto světa a konec lidské společnosti.

Vpravdě žalostně se předválečné Německo stavělo právě k této otázce. Co se dělo k zabránění nákazy naší mládeže ve velkoměstech? Co se dělalo proti dorážení nákazy a mamonizace našeho milostného života? A co k potírání z toho vyplývající syfilizace lidstva? Odpověď nejlépe vyplývá nejsnáze z určeni

toho, co se muselo stát.

Tato otázka se nesmi brát na lehkou váhu, nýbrž je nutno pochopit, že na jejím řešeni záleží štěstí či neštěstí dalších generací, že by mohla být rozhodující pro celou budoucnost našeho národa. Toto poznání zavazuje k bezohledným opatřením a zásahům. Na špičku všech úvah musí nastoupit přesvědčení, aby se v první řadě veškerá pozornost celého národa zkoncentrovala na toto strašné nebezpečí, aby si každý jedinec mohl vnitřně uvědomit důležitost tohoto boje. Člověk může skutečně pronikavé a často i těžce snesitelné povinnosti a břímě přivést k uskutečnění pouze tehdy, když je každému kromě nutnosti zprostředkován také poznatek nezbytnosti. K tomu však patří také obrovská osvěta s vyloučením všech jinak zavádějících otázek denní potřeby.

Ve všech případech, ve kterých se jedná o naplněni zdánlivě nemožných požadavků nebo úkolů, se pozornost národa musí soustředit pouze na tuto otázku, a to tak, jako by od jejího výsledku skutečně odviselo jeho bytí či nebytí. Pouze tak se u národa dosáhne skutečně obrovských výkonů.

Tato základní myšlenka platí i pro jednotlivé jedince, pokud tito chtějí dosáhnout velkých cílů. I on bude sto dokázat to v postupných úsecích, i on pak spojí své veškeré úsilí v naplnění určitého úkolu, a když s ním bude hotov, může mu být vytyčen úsek nový. Kdo však nepřikročí k rozděleni dobývané cesty na jednotlivé etapy, které pak budou plánovitě zdolávány za pomoci ostrého shrnutí všech dostupných sil, ten se nikdy nedostane ke konečnému cíli, nýbrž zůstane viset někde na cestě, nebo dokonce vedle ní. Toto propracování se k cíli je veliké uměni, a vyžaduje vždy nasazeni i té poslední energie, aby se tato cesta dala krok za krokem zdolat. Prvotním předpokladem, který je nutný pro útok na tomto obtížném úseku lidské cesty je, aby se vedení povedlo představit širokým masám národa právě nyní zdolávaný, či lépe řečeno dobývaný dílčí úkol, jako jediný hodný lidské pozornosti, na jehož dosažení závisí vše. Obrovská masa národa stejně není schopna dohlédnout na úplný konec cesty, aniž by se vyčerpala a nezačala pochybovat o jejím smyslu. V určitém rozsahu bude sledovat cíl, ovšem cestu může vidět pouze po malých úsecích, podobně jako poutník, který snad také zná cíl své cesty, a který nekonečnou silnici také překoná snáze, když si ji rozdělí do určitých úseků, a vypraví se na každou s takovou vervou, jako by to byl samotný cíl celé daleké cesty. Pouze tak se dostane vpřed, aniž by klesal na mysli.

Tak se měla otázka potírání syfilidy vyložit pomocí všech propagandistických prostředků jako národní úkol, a ne jenom jako nějaký úkol. Všemi prostředky se za tímto účelem měly do lidí v plném rozsahu vtlouci všechny škody tohoto hrozného neštěstí, až by celý národ došel k přesvědčení, že od řešení této otázky odvisí vše, jeho budoucnost nebo zánik. Teprve po takové, byť léta trvající přípravě, bude pozornost a s tím i rozhodnost celého

národa probuzena do té míry, že bude možné sáhnout i po velmi těžkých a obětavých opatřeních, bez nebezpečí útěku, neporozumění nebo opuštění ze strany masy. Neboť k tomu, aby tento mor byl sražen na kolena, bude zapotřebí nesmírných obětí a stejně tak i obrovské práce. Boj proti syfilidě vyžaduje boj proti prostituci, proti předsudkům, starým zvyklostem, proti dosavadním představám, všeobecným názorům, a v neposlední řadě i proti prolhané stydlivosti v určitých kruzích.

Prvním předpokladem k morálnímu právu bojovat proti těmto věcem, je umožnění brzkého provdání následně přicházející generace. V pozdním sňatku spočívá již sama o sobě nutnost zachování jistého zařízení, které je, a zde se člověk může kroutit jak chce, ostudou lidstva, a zůstává zařízením, které člověku, který se ve své skromnosti rád považuje za věrný obraz boží, zatraceně nepřísluší.

Prostituce je pohana lidstva, která se nedá zničit morálními přednáškami, pobožnou žádostí, atd., nýbrž její omezení a následné konečné odstranění předpokládá celou řadu předpokladů. Prvním z nich je však vytvoření možnosti brzkého sňatku., který odpovídá lidské přirozenosti, a to především u mužů, neboť žena je zde stejně pouze pasivní částí.

Jak pomatení, až nesrozumitelní dnes lidé jsou, lze vyčíst z toho, že lze poměrně často slyšet matky z takzvané "lepší" společnosti, jak rády by pro své dítě nalezly muže, který je "otrkaný", atd. Že je to tak většinou lepší, a ne obráceně, a ať si chudák děvče šťastně najde takového podobného otrkaného Honzíčka, a děti budou zřetelným výsledkem tohoto rozumného manželství. Když se zváží, že ještě samo od sebe nastane pokud možno velké omezení plodnosti, a že přírodě bude zamezeno v přírodní selekci, a že bude samozřejmě zachována každá taková odporná bytost, potom opravdu zůstává otázkou, proč ještě taková instituce existuje, a jaký má vůbec smysl. Není to pak to prostituce sama o sobě? Hraje zde povinnost vůči potomstvu vůbec nějakou roli? A nebo nikdo netuší, jakou kletbu člověk uvaluje na své děti a vnoučata, díky takovému lehkovážnému a zločinnému způsobu hájení posledního přírodního zákona, ale i posledního závazku vůči přírodě?

Takto zdegenerovaly kulturní národy a pozvolna zanikly. Také manželství nemůže být samoúčelné, nýbrž musí sloužit k rozmnožováni a udržováni druhu a rasy. Pouze to je jejím smyslem a úkolem. Za těchto předpokladů může byt její správnost měřena pouze skrze způsob, kterým splňuje svůj úkol. Již proto je časný sňatek správný, dodává totiž mladé rodině onu sílu, ze která může vzejít pouze zdravé a odolné potomstvo. Samozřejmě, že k její existenci je zapotřebí celé řady sociálních předpokladů, bez kterých je brzký sňatek nemyslitelný. Z toho důvodu nemůže být řešení takové závažné otázky rozuzleno bez naléhavých sociálních opatření. Jak velký to má význam, by mělo být nejzřetelněji patrné na době, kdy takzvaná "sociální" republika svou

neschopností řešit bytovou otázku jednoduše zabránila spoustě sňatkům, a tímto způsobem podpořila prostituci.

Nesmysl našeho způsobu rozdělování platů, které nebere žádný ohled na otázku rodiny a její výživu, je také důvodem, proč se spousta sňatků vůbec neuskuteční.

Ke skutečné likvidaci prostituce se může přikročit teprve když bude zásadní změnou sociálních poměrů umožněn dřívější sňatek, než je nyní všeobecně běžné. Toto je nejprvotnější předpoklad k řešení této otázky. Na druhé straně je nutno z výchovy a ze vzdělání odstranit celou řadu chyb, kterých si dnes nikdo ani nepovšiml. Především musí být do dosavadní výchovy vnesena vyváženost mezi duchovní výukou a tělesným posilováním a otužováním. To, co se dnes nazývá "gymnázium", je výsměchem řeckému vzoru. U naší výchovy se zcela zapomnělo na to, že zdravý duch má sídlit ve zdravém těle.

Byly doby v předválečném Německu, kdy se o tuto pravdu vůbec nikdo nestaral. Člověk jednoduše hřešil na svém těle a domníval se, že v jednostranné duševní výchově vlastní jistou. Záruku velikého národa. Omyl, který se začal mstít dříve, než se kdo mohl nadít. Nebyla to náhoda, že bolševická vlna našla pevnou půdu pod nohama právě tam, kde se shromažďovalo hladem a trvalou podvýživou vysílené obyvatelstvo - v Sasku, Porýní apod. Na všech těchto územích se ani takzvaná "inteligence" nevzmohla na žádný vážný odpor proti židovské nákaze, a to z jednoho prostého důvodu: Inteligence byla sama natolik tělesně vyčerpaná, i když nejen z důvodu nouze, také spíš z důvodu špatné výchovy. Výhradně duševní přístup naší výuky horních vrstev činí tyto neschopné právě v časech, ve kterých o udržení se, neřkuli pak o prosazení se nerozhoduje duch, nýbrž pěst. V tělesných troskách často dřímá podstata osobní zbabělosti. Přespřílišné zdůrazňováni čistě duchovní výuky a zanedbávání tělesného výcviku podněcuje v ranném mládí počátek sexuálních představ. Mládenec, který je sportem a turnaji veden k železné otužilosti, podléhá potřebě smyslového ukájení méně, než pecivál, který je krmen výhradně duchovní stravou. Rozumná výchova by na toto měla brát ohled. Kromě toho nesmi ztratit nic z očí, neboť očekávání zdravého mladého muže před ženou bude jiné, než pro předčasně zkaženého slabocha. Proto musí být celá výchova přizpůsobena tomu, aby se volný čas naši mládeže plně využil prospěšnému zocelování těla. Mládež nemá právo v těchto letech zahálčivě okounět po okolí, vnášet do naších ulic a kin nebezpečí a nejistotu, nýbrž měla by po skončení svých denních povinností upevňovat a zocelovat svou tělesnou schránku, aby v budoucnu nemusela život shledat příliš poddajným. Toto připravit, provést, řídit a vést je skutečným posláním výchovy mládeže a ne jen pouhé napumpování takzvaných vědomosti. Je nutno také zrealizovat představu, že zpracovávání svého těla je věcí každého jedince. Ve věcech potomstva a s ním spojenými prohřešky proti rase neexistuje žádná svoboda.

Zároveň s výchovou těla musí být nastolen boj proti trávení ducha. Všimněme si dnešních jídelních lístků kin, variet, a divadel. Člověk může jen těžko popírat, že to není ta nejlepší strava pro naši mládež. Ve výkladech a na vylepovacích sloupech se pracuje všemi možnými prostředky, jen aby se přilákala pozornost širokých vrstev obyvatelstva. Že to naši mládeži způsobuje nenapravitelné škody, musí být každému, který mezitím neztratil schopnost vžít se do jejich duše, naprosto jasné. Tato smyslově stísněná atmosféra vede k představám a ke vzrušení v době, kdy chlapec pro tyto věci ještě nemůže mít naprosto žádné porozuměni. Výsledek tohoto způsobu výchovy se dnes dá na naší mládeži studovat s ne zrovna potěšujícím způsobem. Je předčasně vyspělá a tím zároveň i předčasně zestárlá. Ze soudních síní se občas na veřejnost dostávají odstrašující případy, které umožňuji hrůzné pohledy do duševního života našich čtrnácti a patnáctiletých. Kdo by se tomu podivoval, že si syfilis vybírá své oběti i v této věkové kategorií? A není smutné vidět, když se většina takových tělesně slabých, duševně zkažených mladých lidí dostane do manželského svazku s velkoměstskou kurvou?

Ne, kdo chce vidět zánik prostituce, musí v první řadě pomoci odstranit její duševní předpoklady. Musí vymýtit neřád naší mravní nákazy velkoměstské kultury, a sice zcela bezohledně a bez zaváhání před křikem a nářkem, který tím samozřejmě bude způsoben. Pokud nevytáhneme naši mládež z bahna jejího dnešního okolí, utopí se v něm. Kdo tyto věci nechce vidět, podporuje je, a stává se spoluviníkem na pomalém prostituování naší budoucnosti, která závisí pouze na naší příští generaci. Toto očišťování naší kultury by se mělo vztahovat na skoro všechny oblasti. Divadlo, uměni, literatura, kino, tisk, plakáty a výlohy je nutno očistit od projevů uhnívajícího světa, a postavit je do morálních služeb státu a kultury. Veřejný život musí být osvobozen od smradlavého parfému moderní erotiky, stejně jako od každé nemužsky ostýchavé neupřímnosti. U všech těchto věcí musí být vytýčen směr a cíl, s přihlédnutím na zachování zdraví našeho národa ohledně těla i duše. Právo osobni svobody zde ustupuje před povinností zachování naší rasy.

Teprve po provedení všech těchto opatření může být zahájen zdravotní boj proti samotné nákaze s určitými vyhlídkami na úspěch. Avšak i v tomto případě nesmí býti použito polovičatých opatření, nýbrž i zde se bude muset přistoupit k nejtvrdším a nejpronikavějším rozhodnutím. Je polovičatostí ochraňovat nevyléčitelně nemocné lidi, kteří mohou neustále nákazu přenášet na zbytek zdravého obyvatelstva. Odpovídalo by to humanitě, kdy, abychom neublížili jednomu, necháme raději zemřít sto dalších. Požadavek, aby bylo defektním lidem zabráněno v plození dalších defektních potomků, je požadavkem nejzdravějšího rozumu a znamená ve svém soustavném provádění nejhumánnější počin lidstva. Ušetří trápení miliónům nešťastných, a ve svých důsledcích povede ke stoupajícímu ozdravování vůbec. Rozhodnost zakročit v

tomto směru také postaví do cesty překážku dalšímu šíření pohlavních nemoci. Neboť zde se bude muset, bude-li to zapotřebí, přikročit k nemilosrdnému oddělení nevyléčitelně nemocných. Pro nešťastně postižené je to sice barbarské opatření, avšak pro stávající a budoucí svět je to požehnáním. Dočasná bolest jednoho století může a také vykoupí tisícileté utrpení.

Boj proti syfilidě a její průvodkyni prostitucí je jedním z nejukrutnějších úkolů lidstva. Nejukrutnějších proto, že se přitom nejedná o vyřešení jednoho úkolu, nýbrž o odstranění celé řady škod, které dávají podnět k následným fenoménům této nákazy. Neboť onemocněni tělesné schránky je zde pouze důsledkem onemocnění morálních, sociálních a rasových instinktů. Pokud se tento boj z důvodu pohodlnosti, či snad zbabělosti nevybojuje, může si člověk po 500 letech prohlédnout dotyčné národy. Věrných podob bohů naleznete, aniž byste se chtěli rouhat, jen velmi málo. Jak se však člověk ve starém Německu pokoušel vypořádat s touto nákazou? Po prozkoumání z toho vyplyne skutečně zarmucující odpověď . Ve vládních kruzích byly zcela jistě příšerné škody této nemoci známy, avšak její důsledky zřejmě nebyly zcela správně domyšleny. V samotném boji proti ni vláda selhala a přistoupila namísto k radikálním reformám raději ke směšným opatřením. Okolo nemoci se doktorovalo kolem dokola, a příčina se nechávala příčinou. Jednotlivé prostitutky byly podrobeny zdravotní kontrole, byly prohlédnuty, jak jen to v té době bylo možné a v případě zjištěného onemocnění byly strčeny do nějakého lazaretu, ze kterého byly, po zevně provedeném vyléčení vypuštěny na další lidi.

Byl samozřejmě zaveden "ochranný paragraf", podle kterého hrozila nakažené, nebo ne zcela vyléčené osobě pokuta za pohlavní styk. Takové opatření je samozřejmě správné, avšak v praxi opět skoro naprosto selhalo. Prvně to bude žena, která je tímto neštěstím postižena, a to již z důvodu naší, nebo lépe její výchovy. Každá zřejmě ve většině případech odmítne svědčit proti zvrhlému zloději jejího zdraví, což se většinou děje za trapných průvodních okolností, a nebude se chtít nechat vláčet po soudních budovách. Právě jí to není nic platné, ona bude ve většině případech ta nejvíce potrefená, vždyť ji stíhá opovržení jejího bezcitného okolí přece daleko více, než by tomu v tomto případě bylo u muže. A konečně si představte tu situaci, kdy by nositelem této nemoci byl její choť. Zažalovala by ho? Nebo co by pak měla dělat?

U muže k tomu přichází ještě ta skutečnost, že velice často této nákaze vběhne do cesty pod vlivem nemalého požití alkoholických nápojů, neboť v tomto stavu není s to, zcela správně odhadnout kvalitu své "vyvolené", což je u nemocných prostitutek velmi dobře známo, a neustále je to podněcuje lovit muže právě v tomto ideálním stavu. Výsledkem pak je, že si posléze tento nemile překvapený i přes nejusilovnější vzpomínání nemůže vybavit svou

milosrdnou obšťastňující průvodkyni, což nikdo v takovém městě jako Berlín či Mnichov nemůže považovat za žádný div. K tomu ještě přichází fakt, že se většinou jedná o návštěvníky z venkova, kteří beztak zcela bezradně propadnou kouzlu velkoměsta.

Konečně však, kdo může vědět zda je zdravý či nemocný? Neexistuje snad dostatek případů, kdy zdánlivě vyléčený opět onemocní a způsobí strašnou pohromu, aniž by to zprvu býval tušil? A tak je praktický účinek této ochrany zákonným postihem zaviněné nákazy ve skutečnosti roven nule. To samé platí i o prohlídkách prostitutek, a konečně i léčení je i dnes stále ještě nejisté a pochybné. Jisté je pouze jedno, že nákaza se přes všechna opatření šíří stále dále. Tím je co nejpřesvědčivěji potvrzena jejich neúčinnost. Neboť vše, co bylo kromě toho ještě učiněno, bylo stejně tak nedostačující, jako i směšné. Duševní prostitucí národa se nezabránilo, nedělalo se ani nic proti jejímu zamezení.

Kdo tíhne k tomu brát tyto věci na lehkou váhu, ten by si měl prostudovat statistické podklady o šíření této zákeřné nákazy, srovnat její nárůst během posledních sto let a domyslet si její další rozkvět. A člověk by musel mít intelekt osla, aby mu z toho po zádech nepřeběhlo nepříjemné zamrazeni!

Slabost a polovičatost, s jakou se ve starém Německu přistupovalo k tomuto strašnému úkazu, lze hodnotit jako zřetelné znamení rozkladu jednoho národa. Pokud se nedostaví síly k boji za své vlastní zdraví, zaniká právo na život v tomto světě věčného boje. Náleží pouze silnému "celku", a ne slabé "polovičatosti".

Jedním z nejzřetelnějších znamení rozkladu staré říše bylo pomalé klesání všeobecné kulturní úrovně, přičemž kulturou nemám na mysli to, co se dnes označuje slovem civilizace. Ta se naopak zdá být velkým nepřítelem skutečné duchovní a životní úrovně.

Již od přelomu století se do našeho umění začal vkrádat prvek, který byl do té doby zcela neznámý a cizí. Zajisté existovaly i v dřívějších dobách poklesky vkusu, ovšem zde se spíše jednalo o umělecká vykolejení, kterým následné generace přisoudily alespoň jakous takous hodnotu, než o úpadkové až choromyslné výtvory, které s uměním nemají již nic společného. V nich se začal kulturně zrcadlit, samozřejmě teprve později lépe zřetelný politický rozklad.

Bolševické umění je jediná možná kulturní forma života a duševního výrazu bolševizmu jako takového.

Komu to přijde podivné, ten ať se podívá na umění šťastně zbolševizovaných států, a s hrůzou se seznámí s chorobnými výstřelky zubožených chudáků, které známe od přelomu století pod pojmy kubismus a dadaismus, které jsou tam obdivovány jako oficiální státně uznané umění. Také během krátkého trvání bavorské Republiky rad se objevil tento fenomén. Již

zde se dalo spatřit, jak všechny oficiální plakáty, propagační kresby v novinách, atd. v sobě nesly známku nejenom politického, nýbrž i kulturního rozkladu.

Tak jak byl ještě před šedesáti lety jen těžko myslitelný politický rozvrat dnešní velikosti, o kulturním poli vůbec nemluvě, tak se již od roku 1900 začal odrážet ve futuristických a kubistických výtvorech. Před šedesáti lety by výstava takzvaných dadaistických "zážitků" byla naprosto nemyslitelná a její pořadatel, by skončili v ústavu pro choromyslné, zatímco dnes dokonce předsedají uměleckým svazům. Tehdy se tento mor nemohl vyskytnout, nebot" by to nedopustilo jak veřejné mínění, tak ani stát. Protože úkolem státní správy je nedopustit, aby národ byl vydáván do spárů duševního šílenství. U něčeho takového by však jednoho dne musel podobný vývoj zákonitě skončit. Totiž toho dne, kdy by tento druh umění začal odpovídat obecnému vnímání, by došlo k závažná přeměně lidstva. Započal by zpětný vývoj lidského mozku, jehož konec by se snad ani nechtěl domyslet

Jakmile si člověk z tohoto hlediska uvědomí vývoj našeho kulturního života za posledních 25 let, s hrůzou zjistí, jak moc jsme do tohoto zpětného vývoje zapleteni. Všude kolem sebe narážíme na semena, které způsobuji vznik bujné vegetace, která naší kulturu dřív nebo později zcela zardousí. Také v nich se dá spatřit znamení rozkladu pomalu uhnívajícího světa. Běda národům, které již nejsou schopny být pánem této choroby!

Tato onemocněni lze v Německu vidět v podstatě ve všech oblastech umění a kultury vůbec. Zdá se, jako by všude již byl překročen nejvyšší bod a vše spělo ke konečnému zániku. Divadlo pokleslo očividně nejníže a kdyby se proti prostitucí umění nepostavila alespoň dvorní divadla, jistě by tehdy byla, coby kulturní faktor, beze zbytku vyřazena. Pakliže by se odhlédlo od těchto a pár dalších výjimek, nabyla by estrádní vystoupeni na jevištích asi takové míry, že by pro národ ztratilo smysl vůbec je navštěvovat. Bylo smutným znamením vnitřního rozkladu, že nebylo možno mládež do těchto takzvaných "uměleckých dílen" posílat, což se zcela nestydatě dávalo na vědomí všeobecným panoptickým varováním: "Mládeži nepřístupno!"

Na těchto místech by se měla zavést taková preventivní opatření, aby v první řadě sloužila k výchově mládeže, a ne k obveselování starých, znuděných vrstev obyvatelstva. Co by asi řekli všichni velcí dramatikové všech dob na taková opatření, a hlavně co by řekli okolnostem, které k těmto opatřením vedly? Jak by se asi rozhořčil Schiller, jak by se rozhořčeně odvrátil Goethe!

Ale samozřejmě, čím jsou Schiller, Goethe nebo Shakespeare proti dnešním hrdinům moderní německé poezie, staré onošené a přežité - překonané zjevení. Neboť nejcharakterističtější na této době je to, že neprodukuje pouze ještě víc špíny, ale že zároveň poskvrňuje všechny skutečné velikány minulosti. To jsou ostatně úkazy, které lze vidět vždy v takových dobách. Čím podlejší a hanebnější jsou projevy doby a jejich současníků, tím víc jsou nenáviděni

svědkové někdejší slávy a velikosti. V těchto dobách by tito lidé nejraději podobné vzpomínky na minulost lidstva zprovodili ze světa,aby zamezením možnosti srovnání mohli vlastní kýč zaměňovat za umění. A proto čím ubožejší a bídnější je každá nová instituce, o to víc usiluje o vymazání stop minulých časů.

Toto v žádném případě neplatí pouze pro nové úkazy na poli všeobecné kultury, nýbrž i pro ty na poli politickém. Nová revoluční hnutí budou staré formy nenávidět o to více, čím podřadnější jsou sama. I zde lze spatřit, jak se touha nechat zazářit vlastní kýč jako něco pozoruhodného, může změnit v nenávist proti hodnotnějšímu dobru minulých časů. Dokud bude například žít historická vzpomínka na Friedricha Velikého, může Friedrich Ebert pouze vyvolávat podmíněny úžas. Hrdina od Sanssousi je v porovnáni k bývalému výčepnímu z Brém asi jako slunce k měsíci. Teprve když slunce zapadne, začne měsíc svítit. Proto je také nenávist všech novoluní lidstva vůči stálicím pochopitelná. Během politického života se tyto nuly, když už jim osud dočasně vhodí do klína moc, snaží nejenom s neúnavnou horlivostí poskvrňovat a špinit minulost, nýbrž se i vyhýbat vnějšími prostředky všeobecné kritice. Jako příklad zde může platit vydání zákona na ochranu republiky nové Německé říše.

Jakmile se nějaká nová myšlenka, učení, nový světový názor a nebo politické, či hospodářské hnuti snaží popírat minulost, pomlouvat ji a znevažovat ji, je nutné se již před tímto popudem mít dobře na pozoru. Většinou je důvodem k takové nenávisti jejich vlastní méněcennost, nebo nějaký vlastní špatný úmysl. Skutečně požehnaná obroda lidstva bude vždy a stále začínat stavět tam, kde končí poslední dobrý základ. Nebude se stydět před použitím starých dobrých stávajících pravd. Vždyť celá lidská kultura a člověk sám jsou pouze výsledkem jednoho dlouhého vývoje, ke kterému každá generace přiložila a zasadila svůj stavební kámen. Smysl a účel revolucí pak není strhnout naráz celou budovu, nýbrž odstranit špatně zasazený a nehodící se kámen a na uvolněné místo zasadit nový a vhodnější.

Pouze tehdy se pak dá a smí hovořit o pokroku lidstva. V jiném případě svět nikdy nevyjde z chaosu. Jinak by každé generaci náleželo právo odmítnutí minulosti a tím i předpoklad smět vlastní prací zničit veškeré hodnoty minulosti.

Na stavu naší celé předválečné kultury nebyla nejsmutnější pouze naprostá impotence umělecké a všeobecné kulturní tvůrčí síly, nýbrž i nenávist, se kterou byla znevažována vzpomínka na velkou minulost. Skoro ve všech uměleckých oblastech, především pak v divadle a literatuře se počátkem století začaly, na úkor haněných a znevažovaných klasiků, prosazovat nové méně významnější směry. Jako by tato doba zahanbující méněcennosti mohla vůbec něco překonat. Avšak z této snahy upřít současnosti minulost vycházely jasně a

zřetelně na povrch špatné úmysly těchto apoštolů budoucnosti. Již z toho se mělo rozpoznat, že se zde nejedná o nové, byť špatné kulturní pojetí, nýbrž že se jedná o proces ničení základů samotné kultury, za účelem pokud možno co největšího poblázňění zdravého uměleckého vnímání a duchovní přípravy politického bolševizmu. Neboť pokud je periklejské období zosobněno Parthenónem, pak je bolševická přítomnost zobrazena kubistickým úšklebkem.

V této souvislosti je nutno poukázat na opět zřetelnou zbabělost části našeho národa, který měl být na základě své výchovy a své pozice povinen vytvořit frontu proti této kulturní potupě. Ze samého strachu před křikem bolševických kulturních apoštolů, kteří prudce napadli každého, kdo v nich nechtěl rozpoznat korunu tvorby, a nazvali ho zpátečnickým šosákem, se zřekli jakéhokoliv vážného odporu, a podrobili se, jak to tak vypadá , nevyhnutelnému. Člověk začal mít doslovně strach před těmito pološílenci a podvodníky nevážícími si minulosti. Jako kdyby bylo ostudou neporozumět produktům duševních degenerátů či prohnaných podvodníků. Tito apoštolové umění měli samozřejmě velmi jednoduchý prostředek, kterým se snažili stvrdit svůj nesmysl jako bůhví jak úžasnou věc. Představovali každou nesrozumitelnou a zřetelně pomatenou věc jako takzvaný vnitřní prožitek překvapené současnosti. Takto laciným způsobem již dopředu znemožnili většině lidí jakýkoliv odpor. Neboť o tom, že by i toto mohl být vnitřní prožitek se nedalo pochybovat. Pochybovat se však dalo o tom, zda je přípustné předkládat zdravé veřejnosti takovéto halucinace duševně chorých nebo zločinců. Díla Moritze von Schwind nebo Bocklizia byla také vnitřním prožitkem, avšak od umělců s nadáním od Boha, a ne od nějakých šašků.

Zde se dala skutečně vysledovat bidná zbabělost naši takzvané inteligence, které se vykrucovala z jakéhokoliv skutečnému odporu proti tomuto zamořování zdravého instinktu našeho národa a raději to nechala na něm, aby se s tímto drzým nesmyslem vyrovnal jak jen chce. Aby neplatil za amatérského pošetilce, smířil se člověk s každým výsměchem umění, aby konečně znejistěl při srovnávání dobrého se špatným.

Všechno to byla znamení zhoršujících se poměrů. Jako povážlivé znamení je nutno zdůraznit i následující: v devatenáctém století začala naše města stále více ztrácet charakter kulturních center, a počala klesat k pouhým lidským sídlištím. Malá svázanost se svým rodištěm, která je typická pro dnešní městský proletariát, je následkem toho, že se zde skutečně jedná pouze o dočasné místo pobytu a o nic jiného. Dílem to souvisí s častou změnou bydliště zapříčiněnou sociálními podmínkami, které člověku neumožňují vytvořit si skutečnou vazbu ke svému městu. Na druhé straně je nutno hledat příčinu ve všeobecně kulturní bezvýznamnosti a chudobě našich současných měst.

Avšak v časech osvobozeneckých válek byla německá města menší nejenom co do počtu, nýbrž i svou velikostí. Těch pár skutečných velkoměst bylo

většinou rezidencemi a jako taková měla sama o sobě již určitou kulturní hodnotu a většinou také určitý umělecký vzhled. Těch pár měst s více než padesáti tisíci obyvateli byla oproti dnešním městům se stejným počtem obyvatel ohledně hospodářských a kulturních pokladů mnohem bohatších. Když Mnichov dosáhl šedesáti tisíc obyvatel, byl již adeptem na to, stát se jednou z prvních kulturních dílen. Dnes tohoto počtu dosáhla, pokud ho tedy již dávno nepřekročila, skoro každá dělnická osada, ovšem většinou bez jakéhokoliv vlastního skutečného významu. Pouhé nahromadění obytných a nájemních kasáren, nic více. Jak může při takové bezvýznamnosti vzniknout jakákoliv bližší vazba na podobné místo, je mi záhadou. Těžko bude mít někdo bližší vazbu na místo, které nemůže nabídnout nic víc, než jakékoliv jiné, kterému chybí známka jakékoliv individuality, a ve kterém se člověk trapně vyhýbá všemu, co by jen zdaleka mohlo představovat umění.

Ale jako by to nestačilo, začíná i ve velkoměstech se stoupající tendencí přibývat počet obyvatelstva, které je stále chudší všech skutečných uměleckých hodnot. Velkoměsta vypadají čím dál tím opotřebovaněji a vyzařují úplně stejný obraz, byť ve větším rozsahu, jako ony malé chudé tovární osady. To, co nová doba přinesla kulturnímu obrazu našich velkoměst, je naprosto nevyhovující. Všechna naše města žijí ze slávy a pokladů minulosti. Odmysleme si například ze současného Mnichova vše, co bylo postaveno za vlády Ludwiga I., a s hrůzou zjistíme, jak chudý byl od té doby přírůstek významných uměleckých děl. A to samé platí pro Berlín a většinu dalších měst. Ještě podstatnější však je následující. Naše dnešní velkoměsta nemají žádné pomníky ovládající celkový městský obraz, které by mohly promlouvat jako skutečné symboly celé doby. To však bylo běžné ve starověkých městech, kdy skoro v každém byl postaven zvláštní monument jejich hrdosti. Charakteristika antických měst nespočívala v soukromých budovách, nýbrž ve veřejných pomnících, které nebyly určeny pro okamžik, nýbrž pro věčnou slávu. Neboť v nich se neodráželo bohatství jedince, ale velikost a význam veřejnosti. Tak vznikaly pomníky, které velmi dobře plnily účel zprostředkovávat jednotlivým obyvatelům daným způsobem spojeni s jejich městem, což nám dnes mnohdy přijde skoro nesrozumitelné. Neboť to, co viděl, nebyly ani tak chudé domy soukromých majitelů, jako spíš velkolepé stavby celé společnosti. Oproti nim se pak obytný dům stával skutečně pouze nepodstatnou podružností.

Až když se porovnají poměry rozměrů antických státních staveb s tehdejšími obytnými budovami, pak teprve člověk porozumí tomu, proč kladli na první místo zdůraznění principů veřejných staveb. Těch pár strmých kolosů, které dnes obdivujeme ve zříceninách a vykopávkách starého antického světa, nejsou bývalé obchodní budovy, nýbrž svatyně a státní stavby. Tedy díla, jejichž majiteli byla široká veřejnost. Dokonce v samotném lesku Říma pozdní doby nebyly na prvních místech vily a paláce jednotlivých občanů, nýbrž

svatyně a vřídla, stadiony, cirky, akvadukty, baziliky, atd., které patřily státu a tedy všemu lidu. Dokonce ještě germánský středověk zachovával tuto vedoucí zásadu, i když za zcela jiného uměleckého pohledu. To co ve starověku bylo vyjádřeno v Akropoli nebo Pantheonu, zahltilo se nyní do formy gotických katedrál. Jak ohromně působily tyto monumentální stavby oproti malému hemžení živnostenských, dřevěných, nebo cihlových staveb středověkého města. Byly a stále ještě jsou. Symboly, které určuji charakter a obraz daného místa, i když dnes vedle nich vyrůstají stále vyšší nájemné kasárny. Munster, Rathuser a Schrannenhallen tvoří jako ochranné věže viditelné symboly pojetí, jehož základy odpovídají zase jen antice.

Jak směšný je však dnešní vztah mezi státními a privátními stavbami. Pokud by osud Říma měl postihnout Berlín, mohli by naši potomci coby obdivuhodná díla naší doby, charakterizující naší kulturu, obdivovat leda pár židovských nákupních domů a hotelů několika společností. Jen ať člověk porovná hrůzný rozpor, který vládne mezi říšskými stavbami, finančními hospodářskými stavbami, a to dokonce v takovém městě jako je Berlín.

Také vynakládané sumy pro státní stavby jsou většinou skutečně směšné a nepostačující. Nestaví se stavby do budoucnosti, nýbrž více pro momentální potřebu. Nějaká vyšší myšlenka tu bohužel není zastoupena. Berlínský zámek v době jeho zbudování byl ve vztahu k přítomnosti dílem poněkud jiného významu, než například nová knihovna. Zatímco jediný válečný křižník představuje hodnotu více než šedesáti miliónů, byla na první monumentální stavbu Říšského sněmu, který měl být postaven na věky, schválena ani ne polovina. A když přišla k rozhodnutí otázka vnitřního vybavení, hlasoval vysoký dům proti použití kamene a poručil obložit stěny sádrou. Tentokrát se parlamentáři kupodivu zachovali správně. Sádrové hlavy také nepatří mezi kamenné zdi. Tak chybí našim současným městům přečnívající symbol národní pospolitosti, a proto se člověk nemůže divit, že ve svých městech žádný symbol vidět nemohou. Musí dojít ke zpustošení, které se svou netečností dnešních obyvatel velkoměsta prakticky projeví na osudu jejich města.

I toto je znamením naší upadající kultury a našeho všeobecného rozvratu. Doba se dáví ve své neúčelnosti, nebo lépe řečeno ve službě peněz. Potom se ale člověk také nesmí divit, když pod vládou takového božstva nezbývá místo pro žádné bohatýrství. Dnešní současnost pouze sklízí to, co zasila naše minulost.

Všechny tyto znaky rozkladu jsou v poslední řadě pouze důsledky nedostatku určitého, jednotně uznaného světonázoru, stejně jako z toho vyplývající všeobecné nejistoty v hodnoceni a postoji k jednotlivým zásadním otázkám doby. Přitom je vše, počínaje výchovou, polovičaté a váhavé, děsí se zodpovědnosti a končí ve zbabělém trpění uznaných chyb. Humanitní pomatenost se stává módou a zatímco člověk podléhá výstřelkům a šetři

jedince, je obětována budoucnost miliónů.

Jak dalece nás zasahuje všeobecná rozervanost ukazuje pozorováni předválečných religiózních poměrů. I zde je již u velké části národa dávno ztracena valná část jednotného a účinného světonázorového přesvědčení a víry. Přitom příslušníci církve, kteří z ní oficiálně vystoupili, hraji menší roli, než ti naprosto lhostejní. Obě hlavni náboženské vyznání v Asii a Africe zachovávají mise, aby přivedli nové přívržence jejich viry. Je to činnost, která vykazuje především u mohamedánské víry, oproti jejich výpadům, pouze velice skromné úspěchy. Evropa však ztrácí milióny a další milióny svých vnitřních přívrženců, kteří jsou církevnímu životu buďto naprosto cizí, nebo si jdou svou vlastní cestou. Následky toho nejsou především v mravním ohledu nikterak příznivé.

Pozoruhodný je zde i stále prudší boj proti dogmatickým základům jednotlivých církví, bez kterých by ale praktická existence lidstva bez náboženské víry na tomto světě nebyla myslitelná. Široká masa obyvatelstva se neskládá z filozofů. Avšak právě pro masu je víra často vůbec jediným podkladem pro morální světonázor. Různé náhražkové prostředky se neprokázaly jako moc úspěšné, takže by jimi asi jen těžko šlo nahradit nynější náboženské vyznání. Pokud však má náboženská víra a učení skutečně oslovovat široké vrstvy, pak je naprostá autorita obsahu této víry základem každé účinnosti. To, čím je pro všeobecný život příslušný životní styl, bez kterého by zajisté rozumně a chytře žilo statisíce vysoce postavených lidí, ale milióny dalších však ne, tím jsou pro stát právě jeho základní principy a pro příslušnou víru její dogmata. Teprve pomocí toho je kolísavá a nekonečně vykládaná, čistě duchovní myšlenka jasně vytyčena a je jí dána určit forma, bez které by jí nikdo nevěřil. V jiném případě by myšlenka nepřerostla přes metafyzickou představu, nebo krátce řečeno přes filosofické mínění. Útok proti dogmatům se velmi podobá boji proti všeobecně zákonným podkladům státu. A tak jako stát zahyne v naprosté státní anarchii, tak i církev skoná pod nátlakem náboženského nihilizmu.

Pro politika však nesmí být odhad ceny toho daného náboženství určován ani tak skrze jeho nedostatky, jako spíš skrze kvalitu její zjevně kvalitnější náhražky. Pokud však tato bude chybět, může stávající ničit pouze šílenec, nebo zločinec.

Samozřejmě, že nemalou vinu na těchto ne zrovna potěšujících okolnostech nesou ti, kteří příliš zatížili náboženské představy čistě pozemskými záležitostmi a kteří až příliš často vyvolávají konflikt s takzvanou exaktní vědou. Vítězství na tomto poli však způsobí náboženství v očích všech těch, kteří se nedokázali přenést přes čistě vnější vědomosti, obrovské škody.

Nejhorší jsou však zpustošení, která jsou zaviněna zneužitím náboženského přesvědčeni k politickým účelům. Málo by se skutečně co nejostřeji vystupovat proti oněm nuzným šmelinářům, kteří považují náboženství za prostředek jejich

politických, lépe řečeno obchodních služeb. Tito drzí prolhanci vyřvávají líbezným hláskem do světa své náboženské vyznání, aby je dobře slyšeli ostatní hříšníci. Avšak ne že by snad za víru v případě nutnosti obětovali svůj život, ale naopak, aby mohli lépe žít. Kvůli jediné politické machinaci příslušné hodnoty by zaprodali celou jejich víru. Za deset parlamentních mandátů by se spojili s marxistickými nepřáteli jakéhokoliv vyznání, a za jedno ministerské křeslo by vstoupili do sňatku s ďáblem, pokud jim tento ještě nezaplašil zbytek jejich dobrých mravů.

Pokud měl náboženský život v předválečném Německu pro mnohé nepříjemnou příchuť, dala se připsat právě tomuto zneužívání, které bylo provozováno jednou takzvanou "křesťanskou" stranou, stejně jako drzostí, se kterou se pokoušeli spojovat katolickou víru s politickou aktivitou.

Podsouvání bylo dopuštěním, které snad několika budižkničemům přineslo parlamentní mandáty, avšak církvi přineslo pouze újmu. Výsledky však nese celý národ. Neboť důsledky způsobené ochabnutím náboženského života dopadají právě v čase, kdy začalo povolovat a vrávorat beztoho i vše ostatní, a kdy hrozí zhroucení dochovaných základů mravů a morálky.

Také to byly rány a trhliny na našem národním těle, které nebyly nebezpečné, pokud nenastalo nějaké další zvláštní zatíženi. Avšak stávaly se neštěstím, když tíhou velkých událostí nabyla otázka vnitřní stability národa podstatného významu.

Stejně tak na politickém poli nemohly pozornému oku uniknout vady, které v případě, že v brzké době nedojde k výraznému zlepšení, či změně, musí vést a také povedou k následnému rozkladu říše. Bezcitnost německé zahraniční a vnitřní politiky byla zřetelná každému, kdo úmyslně nechtěl být slepým. Kompromisní hospodářství se zdálo být nejvíce podobno bismarckskému pojetí, aby "politika byla uměním možností". Avšak mezi Bismarkem a pozdějším německým kancléřem byl malý rozdíl. Ten toho prvního opravňoval vyjádřit se takto o charakteru politiky, zatímco stejná vyjádření z úst jeho následovníka muselo vyznít ve zcela jiném významu. Neboť Bismark touto větou chtěl pouze naznačit, že k dosažení určitého politického cíle je nutno nasadit všechny možnosti, resp. že je nutno jednat dle všech možností. Následovníci však v tomto vyjádření viděli slavnostní zproštěni se všech potřeb mít vůbec nějaké politické úmysly, či dokonce nějaké cíle. A toto vedení říše oné doby také žádné politické cíle nemělo. Vždyť k tomu chyběly nutné předpoklady určitého světonázoru, stejně jako ujasnění vnitřních vývojových zákonů politického života vůbec.

Nebylo málo těch, kteří hleděli pochmurně tímto směrem a ostře kritizovali bezplánovitost a bezmyšlenkovitost říšské politiky, kteří tedy dobře rozeznali vnitřní slabost a dutost. Avšak byli to pouze outsideři politického života. Oficiální vládní místa ignorovala poznatky jistého Houstona Stewarda

Chamberlaina stejným způsobem, jakým se to děje i dnes. Tito lidé jsou příliš hloupí, než aby mohli samostatně přemýšlet, a příliš namyšlení, než aby se potřebné naučili od jiných. Věčná pravda, která již Orenstierna přiměla zvolat: "Svět je řízen pouze malým zlomkem moudrosti". Moudrosti, ze které každý ministerský rada ztělesňuje pouze jediný atom. Od té doby, co se Německo stalo republikou, to však již neplatí. Vždyť proto je také zákonem na ochranu republiky zakázáno něčemu takovému věřit, nebo něco takového dokonce vyslovovat. Orenstiern měl také štěstí, že žil již tehdy, a ne dnes v této povedené republice.

Jako nejslabším momentem byla již před válkou rozpoznána instituce, která měla ztělesňovat sílu říše: Parlament, Říšský sněm. Zbabělost a nezodpovědnost se zde družili naprosto dokonalým způsobem. Jednou z bezmyšlenkovostí, kterou je dnes slyšet poměrně často, je, že parlamentarismus v Německu zklamal "již od dob revoluce". Je zde vytvářeno zdání, jako by tomu snad před revolucí bylo jinak. Ve skutečnosti nemůže tato instituce působit jinak, než zhoubně. A to dělala již v době, kdy většina s klapkami na očích ještě nic neviděla, nebo nechtěla vidět. Neboť že bylo Německo rozvráceno, za to můžeme nemalým dílem poděkovat právě této instituci. Avšak za to, že tato katastrofa nenastala již dříve, nemůže platit za zásluhu Říšského sněmu. Za to je nutno poděkovat odporu, který se v dobách míru vzepřel proti činnosti těchto hrobníků německého národa a Německé říše.

Z bezpočtu zhoubných škod, které tato instituce přímo či nepřímo napáchala, bych chtěl vyzdvihnout pouze jednu pohromu, která nejvíce odpovídá vnitřní podstatě této nejnezodpovědnější instituci všech dob. A sice příšerná polovičatost a slabost politického vedení říše směrem ven i dovnitř. Vše, co nějakým způsobem podléhalo vlivu tohoto parlamentu bylo polovičaté, ať se na to člověk dívá jak chce. Polovičatá a slabá byla spojenecká politika říše směrem ven. Místo aby byl zachován mír, směřovalo se bez zábran k válce. Polovičatá byla polská politika. Podněcovalo se, namísto aby se vážně zakročilo. Výsledkem nebylo ani vítězství němectví, ani usmířeni s Polskem, zato ale nepřátelství s Ruskem.

Polovičaté bylo řešení alsasko-lotrinské otázky. Místo aby se tvrdou pěstí jednou provždy rozdrtila hlava francouzské hydry a Sasku byla přiznána stejná práva, neudělalo se ani jedno z toho. Ani to nebylo možné, vždyť v řadách nejvlivnějších stran přece seděli největší vlastizrádci - v Centru např. pan Wetterle. Všechno to by se ještě dalo unést, kdyby za obět polovičatosti nepadla i moc, od jejíž existence nakonec závisí trváni říše: vojsko. Za to, co zde napáchal takzvaný Říšský sněm, by stačilo k tomu, aby byl jednou provždy proklet celým německým národem. Z nejbídnějších důvodů tito parlamentářští partajní mizerové vyrvali a ukradli celému našemu národu z rukou zbraň sebezachování a jediné ochrany vlastní svobody a nezávislosti. Kdyby se dnes

otevřely hroby flanderské plošiny, zvedli by se z nich krvaví žalobci. Statisíce nejlepších mladých Němců, kteří byli nesvědomitostí těchto parlamentních zločinců špatně a polovičatě vycvičeni posláni na smrt. Milióny mrzáků a mrtvých ztratila otčina jenom proto, aby byli několika stovkám lidových podvodníků umožněny politické machinace a vyděračství.

Zatímco židovstvo pomoci svého marxistického a demokratického tisku šířilo do celého světa lži o německém militarismu a přitěžovalo tak Německu všemi dostupnými prostředky, odmítali marxistické a demokratické strany jakýkoliv rozsáhlý výcvik německé lidové síly. Přitom musel být tento hrozný zločin, který tím byl páchán, okamžitě každému jasný. Neboť v případě následující války by celý národ musel do zbraně, čímž by ničemností těchto čistých reprezentantů vlastního takzvaného "lidového zastoupení" bylo před nepřítele pohnáno několik miliónů špatně a polovičatě vycvičených Němců. Avšak i když člověk nepřihlédne na následky, které z této brutální a surové nesvědomitosti těchto parlamentních pasáků vyplývají, nedostatek vycvičených vojáků na začátku války může velmi rychle vést k obrovským ztrátám, což se také během velké války takto příšerným způsobem potvrdilo. Ztráta boje za svobodu a nezávislost německého národa je výsledkem polovičatosti a slabosti, která je pěstována ve výchově lidové síly již v době míru za účelem obrany vlastní domoviny.

Pokud bylo na souši vycvičeno pouze malé množství rekrutů, pak u námořnictva se tento polovičatý nástroj pokoušel více či méně zničit tuto zbraň národního sebezachování. Duchem polovičatosti však bylo bohužel nakaženo i veleni loďstva. Tendence stavět v loděnicích stále menší lodě, zatímco ve stejnou dobu byly na vodu spouštěny daleko větší lodě Anglické, nebylo zrovna dalekozraké a již vůbec ne geniální. Právě flotila, která již na počátku nemůže být čistě početně postavena na stejnou úroveň svého pravděpodobného nepřítele, musí tento početní nedostatek převážit převyšující bojovou silou jednotlivých lodí. Právě převažující bojová síla je rozhodující, a ne ona pověstná převaha "kvality". Skutečně moderní technika je v jednotlivých kulturních státech tak vyspělá, že by bylo nemožné, aby byla lodím jedné mocnosti dána podstatně větší bojová síla, než lodím stejné tonáže státu jiného. A ještě méně myslitelné je dosáhnout menší flotilou převahy nad větší. A skutečně, malý výtlak německých lodi se mohl prosadit pouze na účet rychlosti a pancéřování, fráze, která měla tuto skutečnost ospravedlnit, ukázala ostatně velmi zhoubný nedostatek logiky rozhodujících míst, která o tom v době míru rozhodovala. Tvrdilo se totiž, že německá palebná síla je zřetelně menší než anglická. Že se německé 28 centimetrové dělo naprosto nemůže rovnat britskému 30,5 cm! Ale právě proto bylo povinností překonat toto 30,5 cm dělo. Přičemž cílem nemělo být dosažení stejného, nýbrž vyrobení převažující palebné síly. Jinak by také byla objednávka 42 centimetrového Mursera u

armády naprosto zbytečná , neboť německý 21 cm Murser převyšoval každé tehdejší francouzské dělo. A na pevnosti by také zřejmě stačil 30,5 cm Murser. Velení pozemního vojska přemýšlelo správně, avšak u námořnictva tomu tak nebylo. Zřeknutí se palebné převahy, stejně jako převažují rychlosti bylo zdůvodněno takzvanými rizikovými faktory, které však byly již od počátku chybné. Velení námořnictva se zřeklo útoku již formou výstavby loďstva, a již od začátku se věnovalo pouze otázce defenzívy. Tím se však zřeklo posledního úspěchu, který leží a vždy bude ležet pouze v útoku.

Pomalejší a hůře opancéřovanou loď pošle rychlejší a silnější protivník ke dnu většinou již z dostatečně velké a výhodné vzdálenosti. To musela trpce poznat celá řada našich křižníků. Jak nesprávné byly mírové názory velení námořnictva, ukázala válka, která nutila k přídavnému pancéřováni u starých lodi a zesílenému u nových, pokud se to vůbec stihlo. Kdyby německé lodě stejné tonáže v námořní bitvě u Skagerraku měly stejné pancéřování a byly stejně rychlé jako lodě britské, pak by ve smšti přesnějších a účinnějších německých 30cm granátů klesla do mokrého hrobu anglická flotila.

Japonsko kdysi provozovalo zcela jinou námořní politiku. Tam byla vždy veškerá hodnota kladena na to, aby každá nově budovaná loď získala hned od počátku naprostou bojovou převahu nad pravděpodobným protivníkem. Tomu pak také odpovídala možnost ofenzivního nasazení celé flotily. Zatímco velení pozemního vojska se distancovalo od principiálně chybných myšlenkových pochodů, podléhalo velení námořnictva, které bylo bohužel také lépe parlamentářsky zastoupeno, zcela duchu parlamentu. Bylo organizováno z polovičatých zorných úhlů, a podle toho bylo také později nasazeno. To, co si tehdy námořnictvo získalo jako nesmrtelnou slávu, se dá připsat na konto výborné německé vojenské práci, jakož i schopnosti a nedostižnému hrdinství jednotlivých důstojníků a mužstva. Kdyby se jim tehdejší vrchní velení námořnictva rovnalo alespoň jejich genialitou, nemuselo dojit k tolika zbytečným obětem.

A tak se uvážlivá parlamentářská obratnost dřívějšího mírového velení námořnictva stala jeho pohromou. Bohužel také v jeho budování hráli převažující roli namísto čistě militaristických, více parlamentaristická stanoviska. Polovičatost a slabost, stejně jako nedostatek logiky v myšlení, které jsou příznačné parlamentním institucím, se projevily i u veleni flotily.

Pozemní vojsko se, jak už bylo řečeno, od těchto chybných myšlenkových pochodů distancovalo. Především tehdejší plukovník generálního štábu Ludendorf vedl zoufalý boj proti zločinecké polovičatosti a slabosti, se kterou tehdejší říšský sněm předstupoval před národ ohledně životních otázek. Avšak vinu za to, že boj, který tento důstojník tehdy vedl, byl přesto zbytečný, nese na jedné straně parlament, a na straně druhé snad ještě horší tehdejší říšský kancléř Bethmann Hollweg. To však těmto původcům německého rozvratu nebrání v

tom ještě dnes podsouvat vinu tomu, který se jako jediný obrátil proti zanedbání národních zájmů. O jeden podvod méně či více, na tom již těmto vrozeným podvodníkům přece vůbec nesejde.

Když se vyčíslí všechny ty oběti, které byly způsobeny trestnou lehkovážnosti těchto nezodpovědných zástupců národa, když si člověk představí všechny ty bezúčelně obětované a mrzáky, stejně jako bezbřehou pohanu a potupu a nesmírnou bídu, která nás nyní postihla, a ví, že to vše bylo jenom kvůli tomu, aby si pár bezcharakterních snaživců proklestilo cestu k ministerským křeslům, potom porozumí tomu, že tyto kreatury mohou být označeny pouze slovy jako padouch, zlosyn, darebák a zločinec. Jinak by byl smysl a účel těchto slov v jazyce zcela nepochopitelný. Neboť proti těmto zrádcům národa je každý pasák čestným mužem.

Všechny skutečné stíny starého Německa však podivuhodně padnou do očí pouze tehdy, když tím musela utrpět škody vnitřní stabilita národa. Ano, v takovém případě jsou nepříjemné pravdy vyřvávány právě směrem k širokým masám, zatímco jindy se raději spousta věcí stydlivě zamlčí nebo dokonce zapře. To byl právě případ, kdy se veřejnou diskusí o nějaké sporné otázce dalo dojit řešeni, či nápravy. A přitom příslušná vládní místa v podstatě neměla tušení o hodnotě a existenci propagandy. Že se chytrým a dlouhodobým nasazením propagandy dá národu nabalamutit, že nebe je čisté peklo, a naopak, že bídný život je životem v ráji, věděl pouze Žid. A ten podle toho také jednal. Pouze Němci, lépe řečeno jejich vláda, o tom neměla ani ponětí. Nejhůře se to mělo vyplatit právě během války.

Proti všem zde zmíněným nespočetně širokosáhlým kazům německého předválečného života stálo opět mnoho předností. Po spravedlivé kontrole se dokonce musí rozpoznat, že většina našich neduhů se do značné části vyskytovala i jiných národů a států. V některých byla dokonce krize daleko větší než u nás, přičemž mnozí nevlastnili naše skutečné přednosti. Na špičku těchto předností se může mimo jiné postavit ta skutečnost, že německý národ se v podstatě jako jediný ze všech evropských národů snažil zachovat si národní charakter svého hospodářství, a přes všechny zlé předzvěsti podléhal nejméně mezinárodní finanční kontrole. Byla to však nebezpečná přednost, která později vedla ke světové válce.

Pakliže bychom se z toho a dalšího jiného měli poučit, musely by být z bezpočtu zdravých zdrojů národa vybrány tři instituce, které svým způsobem zůstaly nedotčené. Jako první forma je to forma státu jako takového a její výrazovost, jak se usídlila v Německu nových časů. Člověk se zde opravdu může učit od jednotlivých panovníků.

kteří také jako ostatní podléhali všem lidským slabostem, které se od nepaměti snaží postihnout celou tuto zemi a její děti. Pokud by člověk nebyl shovívavý, musel by si nad přítomností zoufat. Jsou reprezentanti současné

vlády, právě co se osobností týče, skutečně duševně a morálně ti nejpovolanější, které si člověk může po sáhodlouhém přemýšleni vůbec představit? Ten, kdo měří hodnotu německé revoluce hodnotou a velikostí osobností, které revoluce německému národu věnovala již v listopadu 1918, bude muset zahalit své čelo studem před ortelem svého potomstva, kterému již nebude možno svázat ústa ochrannými zákony a podobnými nesmysly a které proto řekne to, co poznáváme my všichni již dnes. Totiž že mozek a mravní čistota našich nových německých vůdců stojí v protikladu k jejich hubám a neřestem.

Zajisté byla monarchie mnohým, a především širokým vrstvám odcizena. To byl důsledek skutečnosti, že panovnici nebyli vždy obklopeni, řekněme nejjasnějšími a obzvláště ne právě upřímnými hlavami. Bohužel, většinou měli v oblibě spíše pochlebníky, než přímé charaktery a těmi také byli informováni. Velmi zlá chyba právě v době, kdy svět procházel obrovskými přeměnami ve spoustě starých názorů. A tak na přelomu století mohl být jen ztěží nějaký obyčejný muž a člověk nadšen tím, když se na frontě objevila kolem jedoucí princezna v uniformě. O účinku podobné parády v očích lidu si člověk tehdy zřejmě neuměl udělat žádnou správnou představu, jinak by nikdy k podobnému nešťastnému výstupu nikdy nedošlo. Také humanitní bezmyšlenkovitost těchto kruhů působila spíše odpudivě, než přitažlivě.

Když se například princezna X uráčila zúčastnit se ochutnání lidové kuchyně se známým výsledkem, mohlo to snad dříve vypadat naprosto nevinně, tehdy však byl výsledek naprosto opačný. Přitom se dá bez dalšího předpokládat, že vrchnost skutečně neměla ani potuchy o tom, že jídlo předložené ve dni ochutnávání bylo trochu jiného rázu, než bylo běžně obvyklé. Avšak to samo o sobě stačilo, neboť ostatní lidé to věděli. A tak se z možného dobrého úmyslu stala fraška, když už ne pobouření. Líčeni o panovníkově stále více příslovečné střídmosti, o jeho brzkém vstávání, stejně jako o jeho náročném plahočeni se do pozdních nočních hodin, k čemuž se přidávalo ještě trvalé nebezpečí jeho hrozící podvýživy, vyvolávalo již opravdu povážlivé výroky. Nemuselo se přeci vůbec vědět, co a kolik toho panovník spořádá, i tak mu byla "ve vší slušnosti" přána dobrá chuť. Nikdo mu ani nechtěl upírat nutný spánek. Každý byl jen rád, když svou lidskostí a charakterem udržoval slávu svého rodu a národa, a když jako panovník plnil své povinnosti. Vyprávění pohádek ničemu nepomáhalo, ale o to víc škodilo. Toto a mnoho podobného byly přece jenom pouze maličkosti.

Hůře působilo na celý národ stále více přesvědčení, že je tak nebo tak řízen ze shora a že ten jediný se již nemusí vůbec o nic starat. Dokud byla stará vláda skutečně dobrá, nebo alespoň chtěla to nejlepší, věc se dařila. Ale běda, až jednou na místo staré dobrosrdečné vlády dosedne nová, již méně řádnější. Pak by byla nerozhodná poddajnost a dětská víra tou největší pohromou, kterou si

jde vůbec domyslet. Takovým a podobným slabostem však v opozici stály nezpochybnitelné hodnoty. Jednak stabilita celé vlády, podmíněná monarchistickou formou státu, stejně jako vyrváni posledních státních míst ze zmatku machinací ambiciózních politiků. Dále důstojnost institucí jako takových, a z toho vyplývající autorita těchto úřadů. Stejně tak nadřazení úřednictva a především armády nad úroveň stranicko-politických zájmů. K tomu přicházela ještě přednost osobního ztělesnění hlavy státu. Ta byla představována panovníkem, který byl příkladem zodpovědnosti, kterou musel monarcha ztělesňovat daleko větší měrou, než náhodná tlupa parlamentářské majority. Proto byla příslovečná čistota německé administrace připisována v první řadě právě jemu. A konečně kulturní hodnota monarchie měla pro německý národ obrovskou cenu, a dokázala velmi dobře vyvážit její další menší nedostatky.

Německá residence byla vždy pokladem uměleckého smýšlení, které je v našem materiálním světě stejně na vymřeni. To, co německá knížata učinila pro umění a vědu především v devatenáctém století, bylo příznačné. Dnešní doba se s tím naprosto nedá srovnat. Jako největší faktor této doby začínajícího a pomalu se rozpínajícího rozkladu našeho národního tělesa musíme však vyzdvihnout armádu. Byla největší školou německého národa, a právě proto se veškerá nenávist všech nepřátel obracela právě proti této záštitě národního sebezachování a svobody. Této jedinečné organizaci nemůže být postaven žádný větší pomník, než je vyřknutí pravdy, že ji všichni méněcenní pomlouvají, nenávidí, bojují proti ni, ale zároveň se ji bojí. V tom, že se vztek mezinárodních vykořisťovatelů z Versailles v první řadě obrátil právě proti německé armádě, se dá rozpoznat, že je to skutečně pravá záštita svobody našeho národa proti burzovní moci. Bez této výstražné síly by smysl Versailles byl na našem národě již dávno vykonán. To, čemu náš národ vděčí armádě, se dá vyjádřit krátce jedním slovem, totiž: všemu. Armáda vychovávala k bezpodmínečné zodpovědnosti právě v čase, kdy tato vlastnost byla již velice vzácná, a její utlačování bylo čím dál více na denním pořádku, což vycházelo především ze základního vzoru nezodpovědnosti - parlamentu. Vychovávala k osobní odvaze právě v době, kdy zbabělost hrozila stát se zuřivou nákazou, a kdy vůle k oběti za všeobecné blaho byla považována pomalu za hloupost, a kdy za chytrého byl naopak považován ten, kdo nejvíce chránil a podporoval pouze své vlastní "já". Byla to škola, která ještě jednotlivé Němce učila, že blaho národa nelze hledat v prolhané frázi o mezinárodním sbratřením mezi negry, Němci, Číňany, Francouzy, Angličany atd., nýbrž v síle a jednotnosti národa. Armáda vychovávala k rozhodnosti, zatímco v běžném životě již začala lidské jednání ovlivňovat nerozhodnost a pochybnosti.

V době, kdy všude udávali tón přemoudřelí, již něco znamenalo vyzdvihovat zásadu, že nějaký rozkaz je lepší než žádný. V této jedinečné

zásadě totiž spočívalo stále ještě nezkažené robustní zdraví, jenž by se, nebýt vojska a jeho výchovy, která tuto zásadu neustále obnovovala, již dávno vytratila z našeho běžného života. Vždyť se jen podívejme na úděsnou nerozhodnost našeho současného říšského vedení, které se nemůže vzchopit naprosto k ničemu, ledaže by se jednalo o vynucené podepsáni nějakého dalšího diktátu. V tomto případě by samozřejmě odložilo veškerou zodpovědnost a s hbitostí sněmovního stenografa by podepsalo vše, co je ji předloženo. Neboť když je někomu něco diktováno, je rozhodnutí vždy lehké. Armáda vychovávala k idealizmu a oddanosti k vlasti a její velikosti, zatímco v běžném životě kolem sebe šlehala chamtivost a materializmus. Vychovávala vlastní národ proti děleni do tříd, a jako jedinou chybu by se jí snad dalo vyčíst zřízení jednoročních dobrovolníků. Chybou proto, že tím byl porušen princip nezbytné rovnosti, a jedinec s vyšším vzděláním byl opět stavěn nad rámec všeobecné rovnosti prostředí, zatímco právě opak by byl ku prospěchu. Z beztak již tak veliké odcizenosti životu našich horních vrstev a při stále narůstajícímu odcizování vůči vlastnímu lidu, mohla armáda působit obzvláště blahodárně, kdyby alespoň ve vlastních řadách zamezila jakémukoliv oddělování takzvané inteligence. Že se tak nestalo byla veliká chyba. Avšak jaká instituce na tomto světě je bezchybné? U této však převažovalo dobro do té míry, že těch několik málo nedostatků leželo beztoho pod průměrem lidské nedostatečnosti.

Jako největší zásluha armády staré Říše se musí počítat to, že v době všeobecné majorizace hlav povýšila hlavu nad majorizaci. Armáda zde oproti židovsko-demokratickým myšlenkám slepého uctívání vyzdvihovala počet vyznavačů osobitosti. A tak vychovala také to, co nová doba potřebovala nejvíce - muže. V bahně všeobecné, kolem sebe se chápající zženštilosti a zchoulostivělosti vystupuje z armádních řad každoročně 350 000 mladých mužů překypujících silou, kteří po dvouletém výcviku ztratili měkkost mládí a získali zocelená těla. Mladý člověk, který se během této doby učil poslouchat, se teprve poté muže naučit rozkazovat. Již podle kroku poznáte sloužícího vojáka. To byla vysoká škola německého národa. Ne nadarmo se na ní zkoncentrovala vzteklá nenávist těch, kteří si ze závisti a chamtivosti přáli bezmocnost

Říše a bezbrannost jejího obyvatelstva. A cizí svět rozeznal to, co spousta Němců v zaslepení, či ze špatné vůle nechtěla vidět. Totiž že německá armáda byla mocnou zbraní ve službách svobody německého národa a obživy jeho dětí. K státní formě a armádě patřil jako třetí ve svazku nedostižný úředník staré Říše. Německo bylo nejorganizovanější a nejspravovanější země na světě. Německému úředníku se často lehce přisuzuje byrokratické zpátečnictví, avšak v jiných zemích tomu nebylo jinak, když ne ještě hůře. Co však ostatní státy nevlastnily, byla velkolepá solidarita tohoto aparátu, stejně jako nepodplatitelně

čestné smýšleni jeho nositelů. Radši trochu zpátečnický, avšak spravedlivý a věrný, než osvícený a novátorský, zato však s méněcenným charakterem a jak se dnes často ukazuje, nevzdělaný a neschopný. Neboť na to, jak se dnes v oblibě traduje, že německá správa předválečné doby byla sice byrokraticky pečlivá, avšak obchodnicky špatná, se dá odvětit následovně: jaká země světa měla lépe vedený a obchodně organizovaný podnik, než Německo se svou železnicí? Teprve revolucí bylo vyhrazeno právo ničit tento vzorový aparát tak dlouho, až se konečně zdál být připraven k vyjmutí z rukou národa, a ve smyslu zakladatelů této republiky socializován, což znamená, že měl sloužit mezinárodnímu burzovnímu kapitálu, který byl zadavatelem německé revoluce. čím se však německý úředník a správní aparát obzvláště vyznamenal, byla jeho nezávislost na jednotlivých vládách, jejichž politické smýšlení nedokázalo ovlivnit postavení německého úředníka. Avšak od časů revoluce se toto do základu změnilo.

Namísto znalosti a schopností nastoupilo stranické nařízení, a samostatný, nezávislý charakter se stal spíše závadou, než podporou. Na státní formě, armádě a úřednících spočívala celková kouzelná síla a moc staré Říše. To byly v první řadě příčiny vlastností, která dnešnímu státu zcela schází. Totiž státní autorita! Neboť ta nespočívá na tlachání v parlamentu nebo v zemském sněmu, ani v zákonech na jejich ochranu nebo v rozsudcích k zastrašení drzých lhářů. Spočívá totiž ve všeobecné důvěře, která by měla být projevena vládě a správě příslušného státu. Tato důvěra je však opět pouze výsledkem neotřesitelného vnitřního přesvědčení o nesobeckosti a poctivosti vlády a správy dané země, včetně souladu smyslu zákonů s pocitem všeobecného morálního názoru. Neboť vládní systémy se dlouhodobě nedají držet tlakem násilí, nýbrž pomocí víry v jejich laskavost a v upřímnost v zastupováni zájmů národa. Ať již byla v předválečné době hrozba určitého poškození vnitřní sily národa obrovská, nesmí se zapomínat, že ostatní státy byly touto chorobou postiženy a trpěly většinou ještě daleko hůře než Německo, a přesto v kritické hodině neselhaly a nezanikly. Když ale člověk uváží, že německým předválečným slabostem oponovaly stejně velké klady, pak se musí poslední příčina rozvratu hledat někde docela jinde. A to je taky ten případ. Nejhlubší a konečný důvod zániku staré říše totiž spočíval v nerozpoznání rasových problémů a jejich významu pro dějinný vývoj národů. Neboť veškeré události národního života nejsou výrazem náhody, nýbrž jsou přírodními procesy nutnosti sebezáchovy a rozmnožování druhu a rasy, i když si lidé nejsou vědomi vnitřních důvodů svého jednání.

11. kapitola

NÁROD A RASA

Existují pravdy, které jednoduše leží na ulici, a snad právě proto je běžný svět nevidí, nebo je nedokáže rozeznat. Prochází nevšímavě kolem těchto otřepaných pravd jako by byl slepý, a je do nejvyšší míry překvapen, když náhle někdo odhalí to, co měli všichni již dávno vědět. Kolem dokola leží statisíce Kolumbových vajec, pouze Kolumbů již tolik není. A tak lidstvo bez výjimky putuje zahradou přírody, namlouvá si, že už skoro všechno zná, a přitom, až na několik málo výjimek, jako slepé míjí jeden z nejvíce vyčnívajících principů jeho působení. Totiž vnitřní rozdílnost povah veškerých živých tvorů na této planetě. Již povrchní pozorování ukazuje téměř neúprosný přírodní zákon všeho toho nesmírného množství výrazových forem životni vůle přírody a její na sebe navazující způsoby rozmnožováni a výživy. Každé zvíře se páří pouze s jedincem vlastního druhu. Sýkorka se páří se sýkorkou, pěnkava s pěnkavou, čáp s čápem, polní myš s polní myší, domácí myš s myší domácí, vlk s vlkem, atd.

Měnit to umožňují pouze mimořádné okolnosti. V první řadě donucení v zajeti, stejně jako jiné nenormální rozmnožování v rámci jednoho druhu. V tom momentě se však příroda začne bránit všemi prostředky. Její zřetelný protest se pak skládá z odepíráni dalších rozmnožovacích schopností takzvaných bastardů, nebo omezuje plodnost pozdějšího potomstva. Ve většině případů však odebírá odolnost proti různým chorobám a cizím nákazám. To je přece naprosto přirozené. Každé křížení dvou rozdílně postavených bytostí produkuje prostředek mezi rozdílnou úrovní jeho rodičů. To znamená: potomek bude stát výše než jeho rasově nižší polovina rodičovského páru, avšak nebude tak vysoko jako jeho vyšší polovina. Následně podlehne v boji proti této vyšší polovině. Takové páření však naprosto neodpovídá vůli přírody ohledně vyšší kultivace života vůbec.

Předpoklady k tomu nespočívají v křížení vyššího s nižším, nýbrž v naprostém vítězství toho prvního. Silnější je určen k panování a neměl by splývat se slabším, aby nemusel obětovat svou vlastní velikost. A pouze vrozený slaboch toto může vnímat jako hrůznost, proto je taky jenom slabým a omezeným člověkem. Neboť pakliže by tento zákon nevládl, nebyl by myslitelný žádný vyšší vývoj všech organických živočichů. Následkem tohoto v přírodě všeobecně platného instinktu rasové čistoty je nejenom jasné vymezení jednotlivých ras navenek, nýbrž i vyrovnanost jejich vlastního existenčního druhu. Liška je pořád jenom liška, husa je husou, tygr tygrem atd., a rozdíl mezi jednotlivými exempláři může být nanejvýš v různé míře jejich

síly, chytrosti, výdrže, hbitosti, atd. Nikdy však nenajdete lišku, která by snad svým vnitřním smýšlením mohla dostat nějaké humánní záchvaty oproti huse, stejně jako neexistuje kočka, která by měla nějaký přátelský vztah k myši. A proto i zde vzniká boj mezi sebou ani ne tak z důvodu vnitřního odporu, jako spíše z hladu a lásky. V obou případech příroda přihlíží ve vší tichosti, ba dokonce se zalíbením.

Boj o denní chléb nechává zhynout všemu slabému, nemocnému a nerozhodnému, zatímco boj člověka o samičku poskytuje právo k oplodnění, nebo aspoň jeho možnost pouze těm nejzdravějším. Boj je však vždy prostředkem k podpoře zdraví a odolnosti druhu, a tím je i příčinou jeho dalšího vyššího vývoje. Pokud by tento postup neplatil, přestal by jakýkoliv další vyšší vývoj, a dostavil by se opak. Neboť počet méněcenných oproti těm nejlepším neustále převažuje. Při stejných podmínkách udržování života a možnosti rozmnožování by se ta horší část množila tak rychle, že by lepší část byla následně nucena ustoupit do pozadí. Je tedy nutno provést korekturu ve prospěch těch lepších.

To však zařizuje sama příroda tím, že slabší části vytváří tak špatné životní podmínky, že již tím je omezován jejich počet. Zbytku však nedovoluje chaotické rozmnožování, nýbrž zde nastupuje nové bezohledné třídění dle síly a zdraví. A tak, jak si nepřeje páření se slabých jedinců se silnějšími, o to více je proti splývání vyšších ras s nižšími, protože dobře cítí, že by zde jedním šmahem mohla být zničena její celá, snad statisíce let trvající práce vyšší kultivace. Historické zkušenosti nám zde nabízí nespočet různých příkladů. S úděsnou zřetelností nám ukazuji, co vzešlo z míšení krve Árijců s nižšími národy, totiž zánik nositele kultury. Severní Amerika, jejíž obyvatelstvo se z valné části skládá z germánských prvků, které se jen nepatrně smísily s původním nižším barevným obyvatelstvem, vykazuje zcela jinou kulturu a společenství, než střední a jižní Amerika, kde se především románští vystěhovalci velkou měrou smísili s původním obyvatelstvem.

Na tomto jediném příkladu se dá jasně a zřetelně rozpoznat působení rasového směšování. Rasově čistý a nesmíšený Germán, který zůstal na americkém kontinentě, se postupně stal jeho pánem. A tímto pánem zůstane do té doby, dokud i on nepadne za oběť krevní pohany. Výsledkem každého zkřížení rasy je tedy, krátce řečeno, následující:

a)

Úpadek úrovně vyšší rasy.

Tělesný a duševní úbytek, a tím začátek pozvolného, ale jistého chřadnutí.

Nastolovat podobný vývoj však neznamená nic jiného, než zhřešení proti vůli věčného stvořitele. A jako hřích bude tento čin také odměněn. A zatímco se člověk pokouší vzpírat tvrdé logice přírody, upadá do boje se základními principy, kterým vděčí za existenci svého člověčenství. A tak musí jeho jednání

proti přírodě zákonitě vést k jeho zániku. Z toho samozřejmě vychází skutečně židovsky drzá a stejně tak hloupá námitka moderních pacifistů, totiž "že člověk zdolává přírodu"! Milióny bezmyšlenkovitě tlachají tento židovský nesmysl a ještě si přitom namlouvají, že sami určitým způsobem představují tyto přemáhače přírody. Přitom nemají k dispozici žádnou jinou zbraň, než myšlenku, která je tak mizerná, že si pod ní skutečně nikdo nedokáže vůbec nic představit. Nehledě na to, že člověk ještě nikdy v ničem přírodu nepřekonal, ale že se nanejvýše pokusil zachytit nebo vyzdvihnout ten či onen cípeček jejího ohromného, bezbřehého roucha věčných záhad a tajemství. Že ve skutečnosti nevynalézá pravdu, nýbrž že všechno pouze objevuje, že přírodu neovládá, nýbrž že se na základě poznatků jednotlivých přírodních zákonů nanejvýš stává pánem nad jinými živočichy, kterým toto poznání právě schází. Nehledě k tomu tedy, nemůže žádná myšlenka překonat předpoklady pro bytí a existenci lidstva, neboť tato myšlenka sama vychází pouze od lidí. Bez lidí není myšlenky na tomto světě. tím je myšlenka jako taková vždy podmíněna existencí lidstva a tím také zákonů, které vytváří předpoklady této jeho existence. A nejenom to! Určité myšlenky jsou dokonce svázány s určitými lidmi. To platí všeobecně právě pro ty myšlenky, jejichž obsah nemá původ v žádné exaktní vědecké pravdě, nýbrž ve světě pocitů, nebo jak se dnes tak pěkně a jasně rádo říká, "vnitřního prožitku". Všechny tyto myšlenky, které nemají nic společného s chladnou logikou, jelikož jsou čistým vyjádřením pocitů, etických představ, atd., jsou vázány na existenci lidstva, které za svou duchovní představivost a tvůrčí sílu vděčí jeho vlastní existenci.

A právě tehdy je přece zachování té dané rasy a lidí předpokladem k existenci těchto myšlenek. Například ten, kdo by si opravdu z celého srdce přál vítězství pacifistických myšlenek na tomto světě, musel by se všemi prostředky zasadit za ovládnutí celého světa Němci. Kdyby tomu bylo obrácené, musel by s posledním Němcem vymřít i poslední pacifista, neboť na celém světě tomuto přírodnímu a nepochopitelnému nesmyslu nemohlo naletět tolik lidí, jako tomu bohužel bylo v našem národě. Člověk by se tedy měl s pevnou vůlí rozhodnout, zda vést či nevést války za účelem dosažení pacifismu. To, a nic jiného měl také na mysli americký světový spasitel Wilson, aspoň tak si to namlouvali naši fantastové, což také splnilo svůj účel.

Pacifisticko-humánní myšlenky snad mohou být skutečně dobré tehdy, pokud si nadřazený člověk nejdříve v určitém rozsahu podmaní a podrobí svět, který ho pak prohlásí za jediného pána této zeměkoule. Této myšlence by pak chyběla možnost škodlivého působeni právě do té míry, že se její praktické použití stává zcela nemožným. Tedy nejdříve boj a pak teprve snad pacifismus. V jiném případě by lidstvo překročilo nejvyšší bod jejího vývoje, a důsledkem by pak nebyla nadvláda nějaké etické myšlenky, nýbrž barbarství s následným chaosem. Samozřejmě se tomu jeden, nebo druhý může vysmívat, vždyť tato

planeta již kroužila vesmírem několik milionů let bez lidí, a jednoho krásného dne se to také může zopakovat, pakliže si člověk neuvědomí, že za svou vyšší existenci nevděčí několika potrhlým ideologům, nýbrž poznatkům neúprosných přírodních zákonů a jejich bezohlednému uplatňování.

Vše, co na této zemi obdivujeme, vědu a kulturu, techniku a vynálezy, je pouze tvůrčím produktem několika málo národů, a možná původně jediné rasy. Na nich také záleží stálost těchto celistvých kultur. Pokud zahynou, klesne s nimi do hrobu i veškerá krása tohoto světa. Nakolik například lidi může ovlivňovat půda, bude různé podle, do úvahy přicházející, rasy. Malá úrodnost určitého životního prostoru může jednu rasu vybičovat k nepředstavitelným výkonům, zatímco u jiné bude pouze příčinou neskonalé bídy a konečné podvýživy se všemi jejími důsledky. Pro povahu působení vnějších vlivů je vždy rozhodující vnitřní podnět daného národa. To, co u jednoho vede k vyhladovění, vychovává jiné k tvrdé práci.

Všechny velké kultury minulosti zanikly jenom proto, že původní tvůrčí rasa odumřela na otravu krve. Poslední příčinou takového zániku bylo vždy zapomnění, že všechny kultury odvisí od člověka a ne naopak. Aby tedy byla zachována určitá kultura, musí být zachován člověk, který ji vytvořil. Toto udržení je však spojeno s neúprosným zákonem nezbytnosti a práva vítězství lepšího a silnějšího. Kdo chce žít, ať bojuje, a kdo nechce bojovat v tomto světě věčného zápasu, ten si život nezasluhuje. I kdyby to bylo sebetvrdší, je to prostě tak! Zajisté je to však mnohem tvrdší osud pro toho, který si myslel že zvítězil nad přírodou a v zásadě se jí vysmívá. Nouze, neštěstí a nemoci jsou pak její odpovědí. Člověk, který tyto rasové zákony neuznává a pohrdá jimi, přichází o štěstí, které se mu zdá být určeno. Brání vítěznému tažení nejlepší rasy a tím také i předpokladům k jakémukoliv lidskému vývoji. Tím se v důsledku, zatížen lidskou choulostivostí, odebírá do oblasti zvířat. Je zbytečné začínat se přít o to, která rasa či rasy byly skutečně původními nositeli lidské kultury a tím i skutečnými zakladateli toho, co dnes nazýváme slovem člověčenstvo. Jednodušší je postavit tuto otázku směrem k současnosti, zde vychází zcela snadná a jasná odpověď. Veškeré výsledky lidské kultury, ať již z oblasti umění, vědy nebo techniky, které dnes můžeme spatřit, jsou téměř výhradně všechny výsledkem tvůrčích sil Árijce. Právě tato skutečnost však nepřipouští neopodstatněný zpětný závěr, že by on sám byl zakladatelem vyššího lidstva, a tedy že jeho pravzor znázorňuje to, co nazýváme člověkem. Stal se Prométheem lidstva, z jehož zářivé hvězdy vyskočila na věčné časy božská jiskra genia, která stále znova zapalovala onen oheň, který svými poznatky prosvětloval tmu mlčenlivého tajemství, a člověku osvětloval cestu k ovládnutí ostatních živočichů této planety. Byl však uhašen, a hluboká temnota se snad již za několik tisíciletí opět usadí na zemi, lidská kultura zanikne a svět zpustne.

Pokud by se lidstvo rozdělilo do třech skupin, a sice na zakladatele kultury, její nositele a její ničitele, připadal by pro první skupinu v úvahu zřejmě pouze Árijec. Od něho pocházejí všechny základy a nosné zdi všech lidských výtvorů, a pouze venkovní tvary a barva byly určovány charakteristickými rysy jednotlivých národů. On dodává i všechny obrovské stavební kameny a plány veškerého lidského vývoje, a pouze provedení odpovídá charakteru příslušných ras. Za několik málo desítek let bude například celá východní Asie mít zase svou kulturu, jejíž základem bude také helénistický duch a germánská technika, stejně jako tomu bylo u nás. Pouze vnější forma, alespoň zčásti, bude nést rysy asijského rázu. Není tomu tak, jak se mnozí domnívají, že by Japonsko ke své kultuře přibralo evropskou techniku, nýbrž evropská věda a technika bude vroubená japonským rázem. Základem skutečného života již není ona zvláštní japonská kultura, ačkoliv určuje barvu života, jelikož z vnějšku je svým vnitřním rozdílem zvláště pro Evropana mnohem nápadnější, nýbrž ohromná vědecko-technická činnost Evropy a Ameriky, a tedy Árijských národů. Touto výkonností tedy může i východ následovat všeobecný lidský pokrok. To poskytuje základnu boji za denní chléb, vyrábí k tomu potřebné zbraně a nářadí, a pouze vnější úprava je přizpůsobena japonskému charakteru. Pokud by ode dneška přestalo další Árijské působení na Japonsko, řekněme Evropa a Amerika by zanikly, mohl by technický a vědecký rozmach Japonska ještě po nějakou dobu trvat. Avšak již po několika letech by vyschla studnice, ze které Japonsko čerpá svou osobitost, dnešní kultura by ustrnula a opět by upadla do spánku, ze kterého byla před sedmi desetiletími probuzena Árijskou kulturní vlnou. Dnešní japonský rozvoj děkuje za svou existenci Árijskému původu. Stejně tak tomu bylo i kdysi dávno, kdy tento cizí duch a cizí vliv byl buditelem japonské kultury. Nejlepší důkaz pro to nám podává skutečnost jejího pozdějšího kostnatění a naprostého ustrnuti. U příslušného národa mohou tyto fenomény nastat pouze v případě ztráty původního tvůrčího rasového sémě, a nebo, když později už chybělo vnější působení, které dodávalo podněty a materiál k prvotnímu vývoji na tomto kulturním poli. Pokud je tedy jasné, že určitý národ obdržel svou kulturu v podstatné míře od cizí rasy, a tento ji přijal a dále rozviji, a posléze ji, po odpadnutí vnějších vlivů, dále utužuje, dá se o takové rase hovořit jako o "nositelce kultury", avšak nikdy jako o "tvůrci kultury".

Průzkum jednotlivých národů z tohoto hlediska dává tu skutečnost, že se v podstatě vesměs nejedná o původní zakladatele kultury, nýbrž pouze o nositele kultury. Vychází najevo v podstatě vždy stejný obraz vývoje: Árijské kmeny, které měly většinou jen malý počet příslušníků, si podmanily cizí národy, a počali s rozvíjením nových územních celků, které měly zvláštní životní podmínky (úrodnost, klimatické podmínky, atd.). Výhoda byla i v množství k dispozici stojících pomocných sil, skládajících se z lidí podřadného druhu, a

jejich dřímajících duchovních a organizačních schopností. Během několika tisíciletí, ba dokonce staletí vybudovali kultury, které původně zcela nesly jejich vnitřní charakterové rysy, které byly přizpůsobeny výše zmíněným zvláštním vlastnostem půdy a podmaněného obyvatelstva. Posléze se však porobitelé provinili proti původně dodržovanému principu čisté krve, a počali se mísit s původním podmaněným obyvatelstvem. A tím učinili konec své vlastní existenci. Neboť po hříchu následovalo vždy vyhnání z ráje. Po tisíci a více letech se pak často ukáže ve světlé kůži poslední zřetelná stopa dávného pána národů, který zanechal svou krev v podmaněné rase a v ustrnuté kultuře, kterou původně založil. Neboť tak jak se v krvi podmaněných ztratil původní skutečný a duchovní podmanitel, tak se ztratilo i palivo pro pochodeň lidského kulturního vývoje!

A tak jako si, díky krvi někdejších pánů, udržela barva jako vzpomínku na ně slabý lesk, tak je i noc kulturního života lehce prosvětlována pozůstalými výtvory někdejších nositelů světla. Svítí skrze všude se navrátivší barbarství a u nemyslicího pozorovatele okamžiku vzbuzují velmi často dojem, že před sebou vidí obraz nynějšího národa, zatímco je to pouze zrcadlo dávné minulosti, do kterého hledí. Může se přihodit, že podobný národ se podruhé, nebo i víckrát, v průběhu svých dějin setká s rasou své původní kultury, aniž by u něho ještě existovala vzpomínka na předešlá setkání. Zbytek původní panské krve se pak nevědomky obrátí k tomuto novému úkazu, a to, čeho bylo dříve možno dosáhnout pouze pod tlakem, se nyní může podařit vlastní vůlí. Nastoupí nová kulturní vlna, která se udrží tak dlouho, dokud se její nositelé neutopí v krvi cizích národů. To bude úkolem budoucích kulturních a světových dějin bádat v tomto smyslu a ne se utápět v reprodukci vnějších skutečností, jak se to bohužel, děje u dnešních historických věd. Již z této vývojové skici národa, který je nositelem kultury, vyplývá obraz bytí, působení a zániku skutečného zakladatele kultury na tomto světě, totiž Árijce. Tak jako v běžném životě potřebuje takzvaný genius zvláštní pohnutku, ba často formální podnět, aby začal ozařovat okolí, potřebuje i národní život svou geniální rasu. V jednotvárnosti běžného života mohou i významní lidé působit zdáním bezvýznamnosti a jen ztěží překročit průměr svého nejbližšího okolí. Dokud se nedostaví situace, která může na druhá působit naprosto zhoubně a malomyslně, avšak v tomto neviditelném průměrném dítku probudí jeho geniální nadání, které neustále vzrůstá, velmi často k údivu celého okolí, které doposud vidělo pouze jeho malost občanského života. Proto se také prorok málokdy dočká uznání ve vlastní zemi. Toto se nedá vypozorovat nikde jinde, než ve válce. Ze zdánlivě prostého hocha se během hodiny tísně, kdy ostatní zmalomyslní, jedním rázem stává hrdina s odvážnou rozhodností a chladnou myslí k rozhodování. Pokud by tato hodina zkoušky nepřišla, těžko by někdo mohl tušit, že se v tomto holobrádkovi skrývá mladý hrdina.

Skoro vždy je zapotřebí nějakého podnětu, aby se probudil genius. Rána osudu, která jednoho uvrhne k zemi, může druhého zapálit, a zatímco v něm praská skořápka průměrného života, zrakům udivené veřejnosti se otevírá jeho doposud skryté jádro. A ta se ježí a nechce uvěřit tomu, že bytost, která se zdála být stejná jako všichni ostatní, je najednou někým zcela jiným. Proces, který se zřejmě opakuje u každého významnějšího syna lidstva. Bylo by přece hloupé se domnívat, že tak jako se například vynálezce stává slavným dnem svého objevu, že by se do něho v onu hodinu dostala i jeho genialita. Jiskra geniality je v mozku přítomna již v hodině narození takového tvořivě nadaného člověka. Skutečná genialita je vždy vrozená a nemůže být nikdy vštěpena, či dokonce naučena. A to platí, jak již bylo zdůrazněno, nejenom pro člověka jako jedince, nýbrž i pro celou rasu. Tvořivě činné národy jsou také již ve své podstatě tvořivě nadané, i když to povrchnímu pozorovateli nemusí být ihned patrné. I zde je vnější uznání možné pouze na základě vykonaných činů, neboť zbytek světa není schopen rozpoznat genialitu jako takovou, nýbrž vidi pouze její viditelné projevy ve formě vynálezů, objevů, staveb, obrazů, atd. Ale i zde to trvá poměrně dlouhou dobu, než se propracuje k tomuto poznání.

Tak jako je v životě jednotlivých významných lidí jejich geniální nebo výjimečné nadání probouzeno teprve zvláštními podněty, může být i v životě národů skutečné využití jejich stávajících tvůrčích sil a schopností uskutečněno pouze tehdy, když se pro to naskytnou patřičné předpoklady. Nejzřetelněji je to vidět na té rase, která byla a je nositelem lidského kulturního vývoje, totiž na Árijcích. Jakmile jí osud přinese mimořádné okolnosti, začnou se stávající schopnosti rozvíjet ve stále rychlejším sledu a dostávají stále zřetelnější tvar. Kultury, které jsou při té příležitosti zakládány, jsou ve většině případů směrodatně určovány stávající půdou, klimatem a podrobeným obyvatelstvem. Ti poslední jsou ostatně nejvíce určující. Čím primitivnější jsou technické předpoklady kulturního uplatnění, o to nutnější je existence lidské pomocná síly, která pak, správně zorganizována a použita, nahradí sílu strojů. Bez možnosti použití síly těchto podřadných lidí, by se Árijcovi nikdy nepodařilo učinit první kroky ke své pozdější kultuře. Stejně jako by bez pomoci zvířat, které dokázal zkrotit, nepřišel k technice, která nyní pomalu umožňuje tato zvířata nahrazovat. I přísloví: "mouřenín svůj dluh splatil, mouřenín může jít", má bohužel svůj příliš hluboký význam. Celá tisíciletí musel kůň sloužit a pomáhat člověku pokládat základy jeho rozvoje, který nyní díky nákladním autům činí z koně zbytečný nástroj. Za pár let bude jeho činnost zcela ukončena, přitom bez jeho spolupřičinění by se člověk asi těžko dostal až tam, kde je dnes. A tak byla přítomnost méněcenných lidí jedním z hlavních předpokladů pro vytváření vyšší kultury. Tito nahrazovali nedostatek technických prostředků, bez kterých by však vyšší vývoj nebyl vůbec myslitelný. Prvním kulturám lidstva kráčelo bok po boku zajisté ve větší míře

nasazení podřadných lidi, než ochočených zvířat. Teprve po zotročení podřadných ras stihl stejný osud zvířata, a ne obráceně, jak se spousta lidí domnívá. Neboť nejdříve

byl do pluhu zapřažen porobenec, teprve potom kůň.

Pouze pacifističtí hlupáci to mohou vidět jako znamení lidské zvrhlosti, aniž by jim bylo jasné, že tento vývoj musel proběhnout, abychom se dnes konečné ocitli na místě, ze kterého můžou tito apoštolé vyřvávat do světa své žvásty. Vývoj lidstva by se dal přirovnat výstupu po nekonečném žebříku, člověk se zkrátka nedostane výše, aniž by vystoupil přes nižší příčky. Proto musel jít Árijec cestou, kterou mu ukazovala daná realita, a ne tou, o které sní dnešní moderní pacifista.

Cesta reality je však tvrdá a těžká, avšak vede nakonec tam, kam by se chtěl druhý prosnít, ze které se však svým sněním pouze ve skutečnosti vzdaluje, než aby se přibližoval. Není tedy náhodou, že první kultury povstaly tam, kde se Árijec setkal s podřadnými národy, které si podmanil a podvolil své vůli. Staly se pak prvním technickým nástrojem ve službách budoucích kultur. Tím byla cesta, kterou se Árijec musel vydat jasně vytyčena. Jako porobitel si podmanil podřadné národy a řídil pak svými povely jejich praktickou činnost pro své cíle. Tím, že je přivedl k užitečné, i když mnohdy tvrdé práci, šetřil nejenom jejich životy, nýbrž jim dokonce připravil úděl, který byl mnohem lepší, než jejich bývalá takzvaná "svoboda". Pokud si bezohledně udržoval svou mocenskou pozici, nezůstával jen pouze pánem, nýbrž i uchovatelem a množitelem kultury. Neboť tato spočívala pouze na jeho schopnostech. Tím, jak se podrobení začali pozvolna pozdvihovat, a zřejmě i řečí se čím dál více podobali svému porobiteli, začala padat zeď mezi pánem a sluhou. Árijec se zřekl čistoty krve a ztratil tak nárok na život v ráji, který si sám vytvořil. Klesal stále níže do míchání ras, ztrácel pozvolna stále víc své kulturní schopnosti, až se konečně přiblížil nejenom duševně, nýbrž i svými tělesnými schopnostmi porobeným a začal se původnímu obyvatelstvu podobat více než jeho předchůdci. Po nějakou dobu ještě těžil ze stávajících kulturních styků, ale postupně zcela ustrnul, až konečně upadl do zapomnění.

A tak zanikaly kultury a říše, aby uvolnily místo novým útvarům. Směšování krve a s tím spojený pokles rasové úrovně je jedinou příčinou vymírání starých kultur. Neboť lidé nezanikají z důvodů válek, nýbrž ztrátou odolnosti, způsobenou nečistotou krve. To, co na tomto světě není dobrou rasou, je pouze plevelem. Veškeré dějinné události jsou pouze výrazem rasového pudu sebezáchovy v dobrém či špatném slova smyslu.

Otázka vnitřní příčiny nadřazeného významu Árijství nemůže být zodpovězena ani tak větši schopností pudové sebezáchovy, než spíše zvláštním způsobem projevu tohoto pudu.

Vůle k životu je, subjektivně viděno, všude a vždy stejná, rozdíl je pouze v

její vnější formě projevu. U původních živočichů nepřekračuje pud sebezáchovy starost o své vlastní já. Egoismus, jak tuto nemoc nazýváme, zde zachází tak daleko, že do sebe pojímá i čas, takže se chce opět těšit z okamžiku, aniž by ho zajímala budoucnost. Zvíře v tomto stavu žije samo pro sebe, potravu si hledá pouze když chce utišit hlad, a bojuje pouze když mu jde o vlastní život. Dokud se však pud sebezáchovy projevuje tímto způsobem, schází jakýkoliv základ pro vytvoření nějakého společenství, byť by to byla primitivní forma rodiny. Již společenství mezi mužem a ženou vyžaduje, kromě čistého páření, jisté rozšíření pudu sebezáchovy, tím, že svou starost a boj za vlastní já museli obrátit i na svůj protějšek. Muž sháněl občas stravu i pro ženu, oba pak pro své potomstvo. Na ochranu jednoho většinou vystoupil i druhý, takže zde již byly první, i když nekonečně primitivní formy smyslu obětovat se. Jakmile se tento smysl přenesl přes úzký rámec rodiny, začaly se vytvářet předpoklady vytvoření větších svazků a posléze konečně i státu.

U podřadnějších lidí na tomto světě je tato vlastnost přítomna pouze v tak malém rozsahu, že často nepřekročí rámec rodiny. Čím větší je pak ochota jedince odložit své osobní zájmy, tím větší je schopnost vytvoření rozsáhlejšího společenského svazku. Tato vůle k obětování vlastní práce a, pokud by to bylo nutné, i vlastního života pro jiné je nejvíce rozvinuta právě u Árijců. Árijec není největší díky svým duchovním vlastnostem, nýbrž diky obrovské ochotě a připravenosti postavit všechny své schopnosti do služeb společnosti. Pud sebezáchovy u něho dosáhl té nejčistší formy. A to tím, že dobrovolně podřadil své Já svému společenství a byl připraven ho v případě nutnosti za tuto společnost i obětovat.

Příčina kulturně vzdělávacích a tvůrčích schopností Árijců neleží v intelektuálních pověstech. Pokud by měl pouze tyto, musel by působit pouze ničivou silou, v žádném případě však organizačně. Vnitřní podstata každé organizace totiž spočívá v tom, že se jedinec zřekne svého osobního myšleni a stejně tak i svých osobních zájmů, a obé obětuje v zájmu většiny lidstva. Teprve oklikou přes tuto veřejnost pak dostane zpět svůj zasloužený díl. Nepracuje nyní např. pouze pro sebe, nýbrž zapojuje se svými schopnosti do rámce celku, a to nejen ku svému prospěchu, nýbrž ku prospěchu všech. Skvělý výklad tohoto názoru poskytuje slovo "práce", pod kterým se nesmí rozumět pouhá činnost k zajištění života, nýbrž pouze tvůrčí činnost, která neodporuje zájmům veřejnosti. V jiném případě je lidské konání, které slouží pudu sebezachování bez ohledu na blaho okolí, musí označit jako krádež, lichvářství, vloupání, atd.

Názor, že je nutno vlastní zájmy obětovat zájmům zachováni společnosti, je prvním předpokladem pro každou skutečnou lidskou kulturu. Teprve z ní pak mohou vzniknout všechna ta obrovská díla člověčenstva, která nepřináší svým zakladatelům žádnou odměnu, ale která jsou požehnána jejich potomstvem.

Ano, teprve z nich pak může člověk pochopit, jak může tolik lidí prožit celý mrzutý život v poctivosti, která jim přináší pouze bídu a uskrovňování, avšak celku zajišťuje základnu pro jeho existenci.

Každý dělník, každý sedlák, každý vynálezce, úředník, atd., který pracuje, aniž by kdy sám dosáhl štěstí a blahobytu, je nositelem této vyšší myšlenky, i když mu hlubší smysl jeho jednáni zůstane navěky utajen.

To, co platí pro práci coby základ lidské obživy a všeho lidského pokroku, platí ještě větši měrou pro ochranu lidstva a její kultury. V obětování vlastního života za existenci společnosti spočívá korunovace veškerého smyslu obětování se. Pouze tak lze zabránit tomu, aby člověk nebo příroda opět svrhli a zničili to, co jednou lidské ruce zbudovaly.

Právě německá řeč obsahuje slovo, které nádherným způsobem označuje jednáni v tomto smyslu: naplnění povinnosti. To znamená ne naplnit sebe, nýbrž sloužit společnosti. Základní myšlenku, ze které vzešlo podobné jednáni nazýváme, - na rozdíl od egoismu, ziskuchtivosti, idealizmem. Pod tímto slovem rozumíme pouze schopnost sebeobětování svého Já společnosti, svým spoluobčanům. Je však nutné neustále rozpoznávat, že idealizmus nepředstavuje nějaké zbytečné pocitové vyjádření, nýbrž že ve skutečnosti je a bude skutečným předpokladem k tomu, co označujeme lidskou kulturou. Ba že to byl on, kdo kdysi stvořil pojem "člověk". Této vnitřní myšlence vděčí Árijec za své postavení na tomto světě, a za ní vděčí svět lidem. Neboť ona sama zformovala z čistého ducha tvůrčí sílu, která pak jedinečným sňatkem drsné pěsti s geniálním intelektem stvořila všechny ty pomníky lidské kultury. Bez jeho smýšlení by byly všechny i ty nejoslnivější schopnosti ducha pouze duchem jako takovým, vnějším leskem bez vnitřní hodnoty, avšak nikdy tvůrčí silou. Jelikož však skutečný idealizmus není ničím jiným, než podrobením zájmů a života jedince společnosti, a to je opět dalším předpokladem pro vytváření organizačních forem všeho druhu, odpovídá vnitřní podstatou konečnému přání přírody. Vede lidstvo k dobrovolnému uznání výsady moci a síly, a dopřává jim stát se tak součástí onoho pořádku, který formuje a tvoří celé univerzum. Nejčistší idealizmus se nevědomě kryje s nejhlubšími poznatky. Nakolik je to výstižné a kolik toho má skutečný idealizmus společného s hravou živou obrazností lze okamžité rozpoznat, když necháte např. rozhodovat nezkažené zdravé dítě. Ten samý mládenec, který bez porozumění a naprosto odmítavě stojí proti tirádám "ideálního" pacifisty, je ochoten položit svůj mladý život za ideály svého národa. Instinkt poznatků zde nevědomky poslouchá do nejhlubší nutnosti zachování druhu, pokud je to nutné i na účet jedinců, a protestuje proti fantasmagorii pacifistických tlachalů, kteří jsou ve skutečnosti, byť dobře zamaskovanými, přesto však ryzími egoisty proviňujícími se proti zákonům vývoje. Neboť to je podmíněno připraveností k obětem jedinců ve prospěch společnosti a ne chorobnými představami

zbabělých všeznalců a kritiků přírody.

Právě v době, kdy hrozí vymizení ideálního smýšlení, můžeme okamžitě rozeznat pokles oné síly, která tvoří společnost a vytváří předpoklady pro její kulturu.

Jakmile se egoizmus stane modlou národa, začnou povolovat vazby pořádku, a lidé v honbě za vlastním štěstím padají z nebe rovnou do pekla. I samo potomstvo zapomíná na muže, kteří sloužili pouze vlastnímu užitku, a oslavuje hrdiny, kteří se vzdali svého vlastního štěstí.

Největší protiklad k Árijci tvoří Žid. Snad u žádného jiného národa na světě není pud sebezáchovy vyvinut silněji, než u tohoto takzvaného vyvoleného národa. Za největší důkaz tohoto tvrzení může platit již skutečnost vlastní existence této rasy. Jaký národ byl za posledních dva tisíce let vystaven tak nepatným změnám vnitřních schopnosti, charakteru, atd., než právě židovský? Jaký národ byl vystaven tak obrovským pogromům, - a přesto vyšel ze všech nejhorších katastrof lidstva opět jako tentýž? Jaká nekonečně houževnatá vůle k životu, k zachování druhu hovoří z těchto skutečností! Intelektuální vlastnosti Židů se vyvinuly v průběhu několika tisíciletí. Dnes platí za "rozumného" a v určitém smyslu jím byl vždy. Avšak jeho intelekt není výsledkem jeho vlastního vývoje, nýbrž odkoukané výuky od ostatních. Ani lidský duch se bez schodů nevyšplhá výše. Ke každému kroku směrem výše potřebuje základ minulosti, a sice v onom dalekosáhlém smyslu, ve kterém se zjevuje pouze ve všeobecné kultuře. Veškeré myšlení spočívá pouze nepatrným dílem ve vlastních poznatcích, a dílem větším pak ve zkušenostech předešlých věků. Všeobecná kulturní úroveň napájí každého jedince, aniž by o tom většinou věděl, takovým množstvím poznatků, aby mohl takto vyzbrojen učinit snáze další vlastní kroky.

Dnešní chlapec např. vyrůstá obklopen nespočtem technických výdobytků konce posledního století, že už si ani neuvědomuje, že to, co je pro něho samozřejmostí, bylo ještě před sto lety záhadou pro největší mozky té doby. Ačkoliv to má pro sledování a pochopení našeho pokroku v příslušném oboru nejrozhodnější význam. Pokud by nějaký velký učenec z dvacátých let minulého století dnes náhle povstal z hrobu, orientoval by se v současném světě podstatně hůře, než je tomu dnes u každého patnáctiletého chlapce. Chyběla by mu totiž ona nekonečná průprava, kterou dnešní současník během svého růstu nevědomě vstřebává, na základě úkazů příslušné všeobecné kultury. A jelikož Žid nevlastnil nikdy svou vlastní kulturu, z důvodů, které se ihned ukáži, byly podklady pro jeho duchovní práci vždy přebírány od jiných. Jeho intelekt se vyvíjel vždy na podkladě okolního kulturního světa. Nikdy nenastal obrácený proces. Přestože pud sebezáchovy židovského národa nebyl menši, ba naopak byl podstatně větší, než u ostatních národů, a přestože jeho duchovní schopnosti mohou vytvářet dojem, že jeho intelektuální nadání by mohlo být

rovné ostatním rasám, stejné mu naprosto chybí nejdůležitější předpoklad kulturního národa, totiž idealistické smýšlení. Vůle k obětování se u židovského národa nepřekračuje holý pud sebezáchovy jedince. Zdánlivě velký pocit sounáležitosti je zdůvodněn velmi primitivním vrozeným pudem stáda, jako se to projevuje u spousty ostatních živočichů tohoto světa. Pozoruhodná je na tom ta skutečnost, že stádový pud vede k vzájemné podpoře vždy pouze do té doby, dokud je k tomu nenutí všeobecné ohrožení. Stejně tak se i smečka vlků po společné loupežné výpravě a zahnání hladu opět rozdělí na jednotlivá zvířata. To samé platí pro koně, kteří, pokud jsou napadeni, stmelují se do obranného šiku, a po přestálém nebezpečí se opět rozejdou. Podobně se chovají i Židé. Smysl pro obětováni se je pouze zdánlivý. Existuje pouze tak dlouho, jak je to nezbytně nutné pro existenci každého jedince. Jakmile je však společný nepřítel poražen, hrozivé nebezpečí odraženo, kořist schována, mizí zdánlivá harmonie mezi Židy, aby opět bylo uvolněno místo příčině existujícím vlohám.

Židé jsou za jedno pouze pokud je k tomu nutí společné nebezpečí, nebo je k tomu vede vidina společné kořisti. Zmizí-li však oba důvody, nastupují do jejich práva vlastnosti nejhrubšího egoizmu, a z věčného národa se obratem ruky stává krvavě se potírající horda krys. Pokud by Židé byli na tomto světě sami, utopili by se ve špíně a svinstvu. Stejné tak se pokouší v nenávistí naplněných bojích navzájem se ošidit a vyhubit. Ovšem jejich zbabělostí vyjádřený nedostatek jakéhokoliv smyslu pro sebeobětováni mění jejich boje stejně v pouhopouhé divadlo. Je tedy ze zásady chybou vyvozovat ze skutečnosti, kdy se Židé sjednocují za účelem boje, nebo lépe řečeno vyvražďování svých blízkých, že by měli určitý ideální smyl pro sebeobětování. Také zde nevede Židy nic jiného, než holý egoizmus. Proto je také židovský stát, který by měl být živoucím organizmem pro zachování a výživu své vlastní rasy, teritoriálně naprosto neohraničen, neboť určité prostorové ohraničení státního útvaru předpokládá vždy určité idealistické smýšlení státní rasy, a obzvláště pak správné pochopení pojmu práce. A pokud tento přístup schází, selhává jakýkoliv pokus o vytvoření, a dokonce i o zachování jakéhokoliv prostorově ohraničeného státu. Tím však odpadá i základna, bez které nemůže vzniknout žádná kultura. Proto je také židovský národ při všech svých zdánlivě intelektuálních vlastnostech stále bez jakékoliv skutečné kultury, a obzvláště pak bez své vlastní. Neboť zdánlivá kultura, kterou dnes Židé vlastní, není většinou nic jiného, než zkažené statky ostatních národů.

Při hodnocení židovstva ohledně jeho postoji k otázce lidské kultury je nutno mít, jako hlavní znak neustále na zřeteli, že židovská kultura jako taková nikdy neexistovala a proto také neexistuje ani dnes. Především pak obě královny umění, architektura a hudba, židovstvu nemohou vděčit za nic

původního. Vše, co na poli umění vykonali, byly buďto zkomoleniny nebo duchovní krádeže. Tím však Židům chybí ony vlastnosti, kterými se vyznačují tvořivě a tím i kulturně nadané národy.

Do jaké míry Židé pouze napodobují, nebo spíše kazí cizí kultury, lze vypozorovat z toho, že ho lze spatřit většinou v oblasti umění, které samo o sobě nepředstavuje žádné své myšlenky, totiž v herectví. Avšak i zde je ve skutečnosti pouze komediantem, nebo lépe opičákem. Neboť i zde mu chybí nejposlednější krok ke skutečné velikosti. A také zde není žádným geniálním tvůrcem, nýbrž je pouhým napodobitelem, přičemž všechny přitom použité žertíky a triky stejně neošálí vnitřní prázdnotu jeho výrazové formy.

Zde vypomáhá láskyplným způsobem pouze židovský tisk. Napíše o každém, i naprosto průměrném břídilovi, hlavně když je to Žid, tak oslavný blábol, že se celý okolní svět domnívá, že má konečně před sebou toho pravého umělce, zatímco ve skutečnosti se jedná o ubohého komedianta. Ne, Žid nevlastní žádnou kulturně tvořivou sílu, neboť nevlastní a nikdy ani nevlastnil idealizmus, bez kterého neexistuje žádný skutečný vyšší vývoj lidstva. Proto také jeho intelekt nikdy nebude působit konstruktivně, nýbrž pouze destruktivně, a ve velmi výjimečných případech možná nanejvýše šroubovaně, a to stejně jen podle prototypu síly, která chce neustále to špatné, a stále vytváří to dobré. Rozvoj lidstva neprobíhá díky jemu, nýbrž jemu na vzdor.

Jelikož Židé nikdy neměli svůj vlastní stát s vlastním teritoriálním vymezením a tím ani vlastní kulturu, vznikla představa, že se jedná o národ, který by se mohl počítat k řádu Nomádů. To je však jak velký, tak i nebezpečný omyl. Nomád sice asi vlastní určitý neohraničený životní prostor, pouze ho neobdělává jako usazený sedlák, nýbrž žije z výtěžku ze svého stáda, se kterým táhne skrze své území.

Jako vnější důvod zde musíme spatřovat pouze malou úrodnost jeho země, která prostě neumožňuje nějaké osídlení. Hlubší příčina však leží v rozporu mezi technickou kulturou dané doby nebo daného národa, a mezi přirozenou chudobou určitého životního prostoru.

Existují územní celky, ve kterých se i Árijec ve svých uzavřených sídlištích mohl stát pánem veliké půdy a uspokojit jí své životni požadavky, a to vše pouze díky své po staletí vyvíjené technice. Pakliže by tuto techniku nevlastnil, musel by se tímto územním celkům buďto vyhnout, nebo by po nich musel věčně putovat, stejně jako Nomádi, což by pro něho, díky jeho tisícileté výchově a zvyklostem k usedlosti, bylo naprosto neúnosné.

Je nutno také vzít do úvahy, že v době objevení amerického kontinentu si nespočet Árijců dobýval živobytí jako lovci, trapeři, atd., a stále často ve velkých skupinách se ženami a dětmi, stále se přemísťujíce, takže jejich existence byla zcela stejná jako u Nomádů. Jakmile však jejich stoupající počet a lepší prostředky dovolovaly vymýtit divočinu a ubránit se původnímu

obyvatelstvu, začalo v zemi vyrůstat stále více sídlišť.

I Árijec byl zřejmě nejdříve Nomádem, než se v průběhu doby usadil, a už jenom proto nebyl nikdy Žid! Ne, Žid není žádný Nomád. Neboť i Nomád měl určitý postoj k pojmu "práce", která mohla sloužit jako podklad pro jeho další následný vývoj, jakmile pro to byly splněny nutné duševní předpoklady. Základní idealistický názor u něho existuje, byť jen v nekonečném rozředění. Proto také svou celou podstatou působí Árijským národům tak cize, přesto však ne nesympaticky. U Žida naproti tomu tento přístup vůbec neexistuje. Proto také nikdy nebyl Nomádem, nýbrž byl vždy pouze parazitem na těle ostatních národů. Že přitom občas opustil svůj stávající životní prostor nebylo tím, že by to snad byl jeho úmysl, nýbrž bylo to důsledkem vyhoštění, kterého se mu čas od času od zneužitého hostitelského národa dostalo. Jeho rozlézání se dále je přece typická vlastnost všech parazitů. Vyhledává stále novou živnou půdu pro svou rasu. S nomádstvím to nemá nic společného už proto, že Žid vůbec nemyslí na to, že by opět opustil jím obsazený prostor, nýbrž zůstává zarytě tam, kde je, a i pomocí násilí se dá jen těžce vyhnat.

Jeho rozpínání se do stále nových cizích zemí probíhá teprve v tom okamžiku, kdy jsou splněny potřebné předpoklady pro jeho tamní existenci, aniž by tím, tak jako Nomád, změnil své dosavadní bydliště. Je a zůstane typickým parazitem, cizopasníkem, šíří se stejně jako škodlivý bacil, jakmile k tomu nalezne příznivou živnou půdu. Působení jeho existence se také podobá cizopasníkům. Kde se vyskytne, tam dřív nebo později vymře hostitelský národ. A tak Židé žili vždy ve státech jiných národů, a vytvářeli tam svůj vlastní stát, který se snažili maskovat pod označením "Náboženský spolek" tak dlouho, dokud vnější okolnosti zcela neodhalily jeho skutečný charakter. Pakliže si však dostatečně věřili, že mohou odhalit svůj ochranný plášť, nechali spadnout roušku a náhle byli tím, co mnozí jiní předtím nechtěli vidět, ani tomu věřit. Totiž Židy. Životem Židů, coby parazitů na těle cizích národů a států je zdůvodněna vlastnost, která kdysi podnítila Schopenhauera k výroku, "že Žid je obrovský mistr lži". Existence nutí Žida ke lži, a sice k ustavičné lži, stejně jako seveřana nutí se teple obléci. Život v rámci jiného národa může mít delšího trvání pouze v tom případě, když se mu podaří vzbudit mínění, že se nejedná o národ, nýbrž jen o zvláštní náboženskou obec. To je však první obrovská lež. Aby mohl vést život podobný parazitům a na cizím těle, musí sáhnout k popření své vnitřní povahy.

Čím je židovský jedinec inteligentnější, tím se mu tento klam povede lépe. Ano, může to dojít tak daleko, že velká část hostitelského národa uvěří tomu, že Žid je ve skutečnosti Francouz nebo Angličan, Němec či snad Ital, i když se zvláštním vyznáním. Především státní místa, která se zdají být oduševněny historickým zlomkem vědomostí, padají za oběť tomuto hanebnému podvodu. V těchto kruzích občas platí samostatné myšlení za skutečný hřích proti

svátosti. Takže se jeden nesmí divit, když např. bavorské státní ministerstvo nemá ani dnes naprosto žádné ponětí, že Židé jsou příslušníci národa, a ne náboženského vyznáni, ačkoliv by to i té nejjednodušší mysli mohl ozřejmit jediný pohled do židovského nového světa. Pravda, "židovské echo" není žádný úřední tisk, a proto tedy ani není pro takový intelekt podobného vládního potentáta rozhodující. Židovstvo bylo vždy národem s určitými rasovými vlastnostmi a nikdy žádné náboženství. Jeho existence ho nutila hledat včas prostředky, které by na jeho příslušníky neupoutávaly onu neustálou nepříjemnou pozornost. Avšak jaký prostředek by mohl být účelnější a zároveň nevinnější, než podsouvání vypůjčeného pojmu náboženská obec? Neboť i zde je vše vypůjčeno, nebo lépe ukradeno. Z původní vlastní existence nemůže Žid vlastnit své vlastni náboženství již z toho důvodu, že mu chybí idealizmus v jakékoliv podobě, čímž je mu jakákoliv víra v onen svět naprosto cizí. Člověk si ani podle Árijského pojetí nedokáže představit víru, které by v jakékoliv formě chybělo přesvědčení posmrtného života. Talmud také ve skutečnosti není kniha, která by připravovala na posmrtný život, nýbrž se zabývá pouze praktickým a snesitelným životem vezdejším.

Židovské náboženské učení vede v první řadě k čistotě židovské krve a k pokynům o komunikaci mezi Židy jako takovými, a především pak ke komunikaci s ostatním, tedy s nežidovským světem. Ale ani zde se v žádném případě nejedná o etické problémy, nýbrž pouze a výhradně o problémy ekonomické. O morální hodnotě židovského náboženského učení dnes existuje a vždy existovalo poměrně velké množství podrobných studií (nežidovských; slátaniny židovského původu jsou samozřejmě neobjektivní), které Árijským pojetím představují příšernost tohoto druhu náboženství. Nejlepší charakteristiku produktu této náboženské výchovy však představuje Žid sám jako takový. Jeho život je spoután pouze s tímto světem, a jeho duch je skutečnému křesťanství vnitřně tak cizí, jak byl cizí již před dvěma tisíci lety samotnému velikému zakladateli nového učení. Samozřejmě že se před židovským národem netají co si o nich myslí. Dokonce, když to bylo zapotřebí, sáhl i k biči, aby ze svatyně Páně vyhnal tyto odpůrce jakéhokoliv člověčenství, kteří i tehdy ve své víře viděli pouze prostředek jejich obchodní existence.

Proto byl také Kristus samozřejmě ukřižován. Dnešní stranické křesťanství se oproti tomu snižuje k tomu, prosit a škemrat během voleb o židovské hlasy, a později i k politickým machinacím s ateistickými židovskými stranami, a sice proti celému vlastnímu národu. Na této základní a největší lži, totiž že židovství není rasa, nýbrž pouze náboženství, se pak nutně zakládají a vrší následné další lži. K nim patří také lež ohledně židovské řeči. Není pro ně prostředkem pro vyjádření nějaké myšlenky, nýbrž pro její utajení. Zatímco mluví francouzsky přemýšlí židovsky, a zatímco soustruží německé verše, vyžívá se pouze v bytí svého národa. Dokud se Žid nestal pánem ostatních národů, musel lépe či hůře

hovořit jejich řečí. Jakmile se tyto však staly jeho sluhou, byl nucen se učit universálnímu jazyku (jako např. esperantu!), aby je tímto prostředkem židovstvo mohlo snáze ovládat! Jak dalece je existence tohoto národa založena na nepřetržité lži je možno nedostižným způsobe!m spatřit na protokolech sionistických mudrců, které jsou Židy tak nenáviděny. Maji být zfalšované, jak do světa bez přestání naříkavé vykřikuje "Frankfurter Zeitung", což je samozřejmě nejlepším důkazem o jejich pravosti.

Je zde vědomě objasněno to, co spousta Židů činí naprosto nevědomě. A o to právě jde. Je naprosto jedno, z kterého židovského mozku toto odhalení vyšlo. Směrodatné však je, že s hrůzou budícím sebevědomím odkrývají skutečný charakter a činnost židovského národa a vytyčují svými vnitřními souvislostmi i jejich konečné cíle. Největší jejich kritiku však tvoří sama jejich skutečnost. Kdo si prostuduje historický vývoj posledních sta let ze zorného úhlu této knihy, tomu bude okamžitě jasné, proč dnešní židovský tisk tak řve. Neboť pakliže se tato kniha jednou stane společným majetkem celého národa, musí už být židovské nebezpečí již dávno zažehnáno.

Abychom mohli poznat Židy, je nutno prostudovat jejich cestu, kterou vykonali v rámci cizích národů v průběhu několika staletí. Abychom došli k potřebným výsledkům, zcela postačí sledovat jeden jediný přiklad. Jelikož jeho vývoj byl vždy a v každé době stejný, stejně jako byly stejné národy, které požíral, doporučuje se u podobné úvahy rozdělit jeho vývoj na jednotlivé úseky, které pro jednoduchost označím písmeny abecedy. První Židé se do Germánie dostali v průběhu římské invaze, a sice jako vždy coby obchodníci. V bouřích stěhování národů se jakoby zdánlivě opět ztratili. A tak se za začátek nového a trvalého požidovšťování střední a severní Evropy dá určit doba vzniku prvních germánských států. To byl počátek setkávání se Židů s Árijskými národy, který byl vždy stejný, nebo aspoň podobný. Se vznikem prvních stálých sídlišť "tu" byl náhle i Žid. Přicházel jako obchodník, a z počátku ani nekladl zvláštní důraz na zastírání své rasy. Je stále ještě Židem, velkým dílem i proto, že jeho vnější rasová odlišnost od hostitelského národy byla příliš velká, jeho znalosti řeči příliš malé, a rozhodnost hostitelského národa ještě příliš velká, než aby si dovolil vydávat se za někoho jiného, než právě za cizího obchodníka. Díky jeho ohebnosti a nezkušenosti hostitelského národa není pro Žida uchování si svého charakteru žádnou nevýhodou, nýbrž naopak výhodou. Vůči cizincům se vystupuje přátelsky.

b)

Pozvolna začíná být činný v hospodářství, avšak ne jako producent, nýbrž výhradně jako spojující článek. I přes svou tisíciletou obchodní zručnost je stále ještě neohrabaný, avšak mnohem převyšuje bezmocně čestné Árijce, takže zanedlouho hrozí to, že se obchod stane jeho monopolem. Začíná s půjčováním peněz, a sice jako vždy s lichvou. A skutečně také tento úrok zavádí. Zprvu

není ještě rozeznáno nebezpečí této nové instituce, ba je dokonce kvůli momentálním výhodám s radostí přijata.

c)

Žid se definitivně nastálo usazuje, to znamená, obsazuje ve městech a sídlištích zvláštní čtvrti a vytváří tak stát ve státě. Pojímá obchod a finance jako své privilegium, a nemilosrdně toho využívá.

d)

Finančnictví a obchod se beze zbytku staly jeho monopolem. Lichva začíná konečně vzbuzovat odpor, jeho ostatní narůstající drzost nevoli a jeho bohatství závist. Džbán přetéká v momentě, kdy do okruhu svých obchodních aktivit včleňuje pozemek a půdu, které ponižuje na prodejné, nebo lépe řečeno obchodní zboží. Jelikož sám nikdy pozemky nezastavuje, nýbrž je považuje pouze za vykořisťovatelské prostředky, které za těch nejhorších podmínek pronajímá sedlákům, přerůstá veřejná nevole pozvolna v otevřenou nenávist. Jeho krvežíznivá tyranie nabývá takových rozměrů, že proti němu dochází k násilnostem. Začíná se stále blíže nahlížet na ony cizince, přičemž se zjišťují jeho stále nové, odpudivější charakterové rysy, až je propast náhle odkryta. V čase nejtrpčí nouze konečně vypukne proti němu vztek, a plenicí a ničící dav sáhne ke svépomoci, aby se ubránil božímu dopuštění. V průběhu několika staletí ho dostatečně prohlédli a jeho samotnou existenci již vnímají jako stejnou pohromu, kterou je mor.

e)

Nyní však Žid začne projevovat své skutečné vlastnosti. Odporným pochlebováním se snaží dostat do vlády, nechává působit své peníze, a tímto způsobem si zajišťuje stále nová privilegia, která mu umožňují další vykořisťování svých obětí. I když občas zahoří hněv lidu proti těmto věčným pijavicím, přesto jim to v nejmenším nezabrání v tom, aby se za několik let opět vynořily na sotva opuštěných místech, a začaly svou činnost opět od začátku. Žádné pronásledování ho neodradí od jeho způsobu vykořisťováni lidí, ani žádné zahnáni, pokaždé je v brzké době opět zpátky. Aby se zabránilo alespoň tomu nejhoršímu, je z jeho lichvářských rukou vyvlastňována půda tím, že je mu jednoduše zákonem zakázáno tuto vlastnit.

f)

Ve stejné míře, v jaké stoupá moc knížat, se snaží dostat se k nim čím dál tím blíže. Vyžebrává si propouštěcí dopisy a privilegia, které také od stále se ve finančních nouzích nacházejících pánů za příslušný honorář dostává. Obnos, který ho to stojí, se mu díky půjčováni peněz, úroků a úroků z úroků za několik let vrátí. Skutečná pijavice, která se přisává na tělo postiženého národa a není k odtržení, dokud knížata opět nepotřebují peníze a sami mu osobně neodsají část vysáté krve. Tato hra se opakuje stále dokola, přičemž úloha takzvaných německých knížat je zde stejně ubohá jako Židů samotných.

Tito pánové byli pro své milé národy skutečným trestem božím, přičemž paralela se dá nalézt s různými současnými ministry. Německým knížatům vděčíme za to, že se německý národ nedokázal definitivně se odpoutat od onoho židovského nebezpečí. Bohužel se na tom nezměnilo nic ani později. Takže jim byla od Židů předána tisíckrát zasloužená odměna za hříchy, kterých se dopustili na svém národu. .Spojili se s ďáblem a také u něho skončili.

g)

A tak se knížata zapletla do osidel svého zániku. Pomalu ale jistě se uvolňoval jejich vztah ke svému lidu až do té míry, kdy přestali sloužit jejich zájmům, a namísto toho se stali uživateli svých poddaných. Žid o jejich konci dobře věděl, a hledal možnost, jak by to urychlil. Sám urychloval jejich finanční nouzi, a sice tím, že je stále více odcizoval jejich skutečným úkolům, pochleboval jim nejodpornějšími lichotkami, dělal z nich své dlužníky, čímž se pro ně stával stále nepostradatelnějším. Jeho obratnost ve všech finančních oblastech dokáže vymáčknout z oloupených poddaných stále nové prostředky. Tak měl každý dvůr svého dvorního Žida, jak se říkalo těmto strašákům, kteří milý národ týrali až do naprostého zoufalství, a knížatům připravovali věčné radovánky. Koho by to také udivovalo, že taková okrasa lidské rasy je také konečně ozdobena zvnějšku, a že vystoupila do šlechtického stavu, pomáhaje tím nejenom k dalšímu zesměšňování této instituce, ale i k jejímu otrávení. Nyní teprve začal přetvářet své postavení ve prospěch svého pokroku. Konečně mu stačilo pouze nechat se pokřtít, aby sám dosáhl vlastnictví různých možností a práv původních rodáků. Často prováděl tento obchod i k radosti církve svaté, které získala nového syna a k radosti Izraele z podařeného podvodu.

h)

V židovstvu začalo docházet k přeměně: Doposud byli Židy, to znamená, nepřikládala se žádná hodnota tomu, chtít vypadat nějak jinak, což při stávajících rozdílech v rasových charakteristikách na obou stranách nebylo možné Ještě v době Friedricha Velikého nikoho ani nenapadlo vidět v Židech něco jiného než cizí národ. Ještě Goethe byl zděšen představou, že by v budoucnosti neměl být, tak jako dříve, zákonem zakázán sňatek mezi křesťanem a Židem. Však byl Goethe v tomto skutečným Bohem, a ne nějakým zpátečníkem, nebo nějaký nevolník? To, co z něho hovořilo, nebylo nic jiného, než hlas krve a rozumu. A tak spatřil, i přes veškeré potupné jednání dvora, že národ instinktivně cítí v Židech cizí těleso ve vlastním těle, a podle toho se také zachoval. Nyní se však věci měly změnit. V průběhu více než tisíce let se naučil jazyku hostitelského národa do té míry, že si dovolil do budoucna potlačovat své židovství do pozadí, a naopak do popředí vyzdvihovat své němectví. Neboť ať to zní a vypadá jakkoliv směšně a pošetile, nachází tolik drzosti, že se počíná přeměňovat v Germána, a tedy v tomto případě v Němce.

Tím začíná ta nejhanebnější proměna, kterou si člověk vůbec může představit. A jelikož z němectví nevlastni nic jiného, než umění lámat na kole jeho řeč, a to ještě tím nepříšernějším způsobem, ve skutečnosti se s ním však nikdy nesmísil, spočívá tedy celé jeho němectví na řeči jako takové.

Rasa však nespočívá v řeči, nýbrž výhradně v čistotě krve, což ví ze všech nejlépe právě Žid, který do udržení svého jazyka nevkládá ani zdaleka takovou cenu, jako právě do udržení čistoty krve. Člověk může bez dalšího změnit řeč, to znamená, může se naučit jinému jazyku. Nicméně bude tímto novým jazykem vyjadřovat pouze své staré myšlenky, jeho vnitřní charakter se nezmění. To je nejzřetelnější právě na židovi, který hovoří tisíci jazyky, ale přesto zůstává pořád jenom Židem. Jeho charakterové vlastnosti mu zůstávají, ať již před dvěma tisíci lety v Oslu hovořil jako obchodník s obilím latinsky, nebo dnes brebentí jako šmelinář s moukou německy. Je to stále ten samý Žid. Že dnes tuto samozřejmost nechápe ani ministerský rada, ani vyšší policejní úředník je samozřejmě také jasné. Důvod, proč se Žid náhle rozhodl stát se Němcem je jasný. Cítí, jak se moc knížat začíná povážlivě kývat, a proto se zavčas snaží nalézt pevnou půdu pod nohama. Dále jeho finanční ovládnutí celého hospodářství již dosáhlo takových rozměrů, že by bez vlastnictví všech občanských práv již nebylo možno dále podpírat a především pak zvětšovat tuto obrovskou budovu svého vlivu. Obojí si však přeje. Neboť čím výše se drápe, tím zřetelněji vystupuje ze závoje minulosti jeho starý, mu přislíbený cíl. A s horečnatou lačností se mu opět v bezprostřední blízkosti zjevuje jeho pradávný sen o ovládnutí celého světa. A tak je jeho jediné úsilí namířeno na to, získat do vlastnictví všechna občanská práva. To je také důvodem vymanění se z gheta.

i)

A tak se z dvorního Žida pomalu stává lidový Žid. To samozřejmě znamená, že Žid zůstává nadále v okolí vysoce postavených pánů, pouze se snaží protlačit se ještě hlouběji do těchto kruhů. Na druhé straně se ve stejnou dobu drahému lidu podbízí jiná část jeho rasy. Když si člověk vzpomene, jak hrozně se během těch staletí na tomto národu provinil, jak ho stále znovu nemilosrdně ždímal a vysával, když se ještě uváží, jak ho proto národ začal pozvolně nenávidět a nakonec v něm spatřoval pouze trest boží dopadnuvší na hlavu jiných národů, může pochopit, jak těžká tato přeměna pro Žida musela být. Ano, je to namáhavá práce ukázat se obětem staženým z kůže jako největší lidumil. Neboť nejprve jde o to, napravit v očích národa všechny ty spáchané křivdy.

Svou přeměnu začíná coby dobrodinec lidstva. A jelikož jeho nová laskavost má nyní reálný podklad, nemůže se ani dost dobře držet starého biblického přísloví, že by levá ruka neměla vědět, co dělá pravá, nýbrž musí se po dobrém nebo po zlém smířit s tím, že bude muset oznámit pokud možno co

největšímu počtu lidí, jak dalece trpí s masou, a jaké osobní oběti je zde připraven přinést.

S touto nově nabytou skromností začne své zásluhy vytrubovat tak dlouho do okolního světa, až mu tento začne skutečně věřit. Kdo mu nevěří, páchá mu hořké příkoří. Zanedlouho začne natáčet věci tak, jako by se příkoří dostávalo vždy pouze jemu a ne obráceně. Obzvláště velcí hlupáci tomu věří a nemohou pak nic jiného, než ty nešťastné chudáky litovat. Nakonec je nutno poznamenat, že Žid při vší své obětavosti osobně samozřejmě nikdy nezchudnul. Naučil se rozdělovat. Ano, někdy je dobré jeho dobrodiní skutečně přirovnat k hnojivu, které není rozprašováno na pole z lásky, nýbrž pouze s očekáváním pozdějšího užitku. Na každý pád ví v poměrně krátké době každý, že se ze Žida stal dobrodinec a lidumil. Jakážto podivuhodná proměna! To, co u jiného platí více či méně za samozřejmost, probudí zde již právě proto obrovský údiv, ba u mnohých přímo zřetelné nadšení, jelikož to právě u něho není samozřejmostí. A tak se stává, že po každém podobném činu je veleben a oslavován daleko více, než zbytek lidstva. Avšak co více. Ze Žida se náhle stává liberál, který začíná básnit o nutném pokroku lidstva.

Pomalu se z něj stává mluvčí nové doby. Samozřejmě že stále důkladněji ničí předpoklady skutečného, národu užitečného hospodářství. Oklikou přes akcie se stále více dostává do koloběhu mezinárodní produkce, dělá z ní úplatný, nebo lépe řečeno obchodovatelný objekt, a krade tak provozům předpoklady pro soukromé vlastnictví. A tím také vznikají mezi zaměstnanci a zaměstnavatelem ona vnitřní odcizení, jenž pak vedou k politickému rozdělování do tříd. Avšak nejvíce narůstá neuvěřitelnou rychlostí vliv židovstva na hospodářské zájmy pomocí burzy. Stává se majitelem a zároveň i kontrolorem mezinárodní pracovní síly. K posílení svých politicko-mocenských pozic se pokouší strhnout rasové a státní závory, které ho omezují na každém kroku.

Za tímto účelem bojuje se vši svou houževnatostí jemu vlastní za náboženskou toleranci. Nalézá ve svobodném zednářství, které mu naprosto propadlo, výtečný nástroj k obhajování a především prosazování svých cílů. Vládnoucí kruhy a vyšší vrstvy politického a měšťanského života se zednářskými nitkami se dostávají do jeho osidel, aniž by to vůbec tušily. Pouze lid jako takový, nebo lépe řečeno stav, který v probouzeni chápe, že je nutno si sám vybojovat svá práva a svobodu, proto nemůže být v hlubších a širších vrstvách dostatečně podchycen. To je však důležitější, než všechno ostatní. Neboť Žid dobře cítí, že šance jeho vzestupu k vládnoucí roli je dána pouze tehdy, když se před nim nachází nějaký průkopník.

Rukavičkáře a tkalce příze však člověk nemůže zachytit jemnou sítí svobodného zednářství, nýbrž zde musí byt nasazeny již větší, a tím pádem i pronikavější prostředky. A tak ke svobodnému zednářství přichází druhá zbraň

v rukou židovstva, totiž tisk. Jejím vlastnictvím se prosazuje vší houževnatosti a prohnaností. Pomocí tisku začíná pomalu uchvacovat a splétat do osidel celý veřejný život, neboť je schopen vyvíjet a ovládat onu moc, kterou dnes každý zná daleko lépe než před pár desetiletími pod pojmem "veřejné mínění". Přitom se staví ke všemu s nesmírným hladem po vědění, vychvaluje jakýkoliv rozvoj, především pak ten, který vede k záhubě jiných národů. Neboť každé vědění a vývoj hodnotí vždy dle možností požadavků svého národa. A kde toto chybělo, tam se stával nejzarytějším nepřítelem jakéhokoliv světla, odpůrcem jakékoliv skutečné kultury.

Tak používá vědění, které posbíral na školách jiných národů, aby ho postavil do služeb své vlastni rasy. Svou národnost však skrývá více, než kdy jindy. Zatímco se zdá, že přetéká osvícenstvím, pokrokem, svobodou, lidskostí, atd., provádí sám co nejpřísnější uzavírání své vlastní rasy vůči okolí. Občas svým ženám dohazuje vlivné křesťany, přičemž sám udržuje svůj mužský kmen výhradně čistý.

Znečišťuje krev ostatních, zatímco svou si přísně chrání. Žid si skoro nikdy nebere křesťanku, nýbrž křesťan si bere Židovku. Kříženci se však vždy podobají židovské straně. Především část vyšší šlechty tímto naprosto upadá. Žid si je toho velice dobře vědom, a proto tímto způsobem provádí plánovité odzbrojování duchovní šlechtické vrstvy svého protivníka. Pro zamaskováni svého konání a k ukonejšení svých obětí hovoří stále více o rovnosti mezi všemi lidmi, bez rozdílu rasy a národnosti. A hlupáci mu začínají věřit. jelikož však jeho podstata má v sobě stále ještě dosti silný zápach něčeho cizího, nechtějí se především široké masy obyvatelstva nechat chytit do jeho osidel. A proto o sobě pomoci svého tisku nechává vytvářet obrázek, který odpovídá skutečnosti asi natolik, nakolik obráceně slouží svému sledovanému cíli.

V humoristických magazínech se snaží zobrazovat Židy jako neškodný nárůdek, vlastnící, jako ostatně i jiné národy, své zvláštní specifické vlastnosti, který však, i když jeho vystupování působí opravdu trochu cize, v sobě nese znaky pokud možno komické, přesto však vždy poctivé a dobrotivé duše. Snaží se co nejvíce působit spíše bezvýznamně, než nebezpečně. Jeho konečným cílem v tomto stádiu je však vítězství demokracie, nebo jak to lépe chápe, vláda parlamentarismu.. Ta odpovídá nejvíce jeho potřebám. Vylučuje jakoukoliv ostražitost, a na její místo dosazuje majoritu hlouposti, neschopnosti a neposledně i zbabělosti. Výsledkem je pak pád monarchie, který se dříve či později musel dostavit.

j)

Obrovský hospodářský vývoj vedl ke změně sociálního rozvrstvení obyvatelstva. Tím, že drobné řemeslnictvo pomalu vymírá, ztrácí dělník čím dál tím více možnost získání samostatné existence, čímž se z něho stává proletář. Vzniká průmyslový tovární dělník, jehož nejpodstatnějším rysem je to,

že by se mu do budoucna mohla jen ztěží vyskytnout možnost osamostatnění se. Je ve skutečném slova smyslu nemajetný a jeho dny se již nedají nazvat životem, nýbrž pouze ryzím utrpením. Již v minulosti se vyskytla podobná situace, která si velitelsky vynutila určité řešení.

K sedlákům a řemeslníkům přibyl pomalu nový stav úředníků a zřízenců, především státních. Také oni byli nemajetní v pravém slova smyslu. Stát nakonec našel cestičku z tohoto nezdravého stavu. Převzal na sebe zaopatření všech státních zaměstnanců, a zavedl penzi a důchodové zaopatření. Tento přiklad pomalu následovalo stále více privátních podniků, takže dnes, jakmile takový podnik dosáhl a překročil určité velikosti, je skoro každému duchovně zaměstnanému člověku zaručen jeho pozdější důchod. A teprve zajištění státních důchodů ve stáří dokázalo vychovávat tyto k oné bezmezné oddanosti, která byla v předválečné době tou nejvýraznější vlastností německého úřednictva. A tak byl cely stav, který zůstal bez majetku, chytrým způsobem vytržen ze sociální bídy, a zařazen do národního celku. Nyní se tedy tento problém objevil státu a společnosti nanovo, ovšem tentokráte v daleko větším rozsahu. Stále nové, do milionů jdoucí masy obyvatelstva se přesídlovaly z venkova do velkoměst, aby si zde jako tovární dělníci v nové zakládaných průmyslových odvětvích vydělaly na svůj denní chléb. Pracovní a životní podmínky tohoto nového stavu byly více než smutné. Mechanické přebíráni dřívějších pracovních metod starých řemeslníků a rolníků zde naprosto nepřicházelo do úvahy. Činnost jednoho, či druhého se v žádném směru nedala srovnat s námahou, kterou vykazoval průmyslový tovární dělník.

U starých řemeslníků nehrál čas ani tak důležitou roli, jako tomu bylo u nových pracovních metod. Formální přebírání starých pracovních dob v průmyslových velkotovárnách působilo přímo osudově. Neboť skutečný pracovní výkon z dřívějška chyběl, a to z důvodů nedostatku dnešních intenzivních pracovních metod. Jestliže se dříve dal snést čtrnácti či patnácti hodinový pracovní den, byl v době, kdy se musela do posledního využít každá jedna minuta, naprosto neúnosný. Výsledek tohoto nesmyslného přebírání starých pracovních dob na nové průmyslové činnosti byl ve skutečnosti nešťastný především ve dvou směrech. Bylo ničeno jednak zdraví pracujících, a za druhé jejich víra ve vyšší spravedlnost.

K tomu dále přicházely směšné výplaty na straně jedné, a tomu odpovídající stále se zvětšující blahobyt zaměstnavatele na straně druhé. Na venkově zatím žádné sociální problémy nebyly, neboť podomek a pán vykonávali stejnou práci, a především jedli z jedné mísy. Avšak i to se změnilo. Rozdělení na zaměstnance a zaměstnavatele se nyní začalo uskutečňovat ve všech oblastech života. Jak daleko bylo v té době vnitřní požidovštění našeho národa, se dá vysledovat z malého respektování, pokud to již nebylo nerespektování manuální práce.

S Němci to nemá nic společného. Na začátku bylo porománštění našeho života, které bylo ve skutečnosti požidovštěním, které přeměnilo dřívější úctu k řemeslné práci v naprosté pohrdání jakoukoliv tělesnou prací. A tak skutečně vzniká nový, byť ne zrovna vážený stav, přičemž se jednoho dne zákonitě musí objevit otázka, zda národ bude mít dostatek síly na to, aby sám od sebe opět zařadil tento nový stav do všeobecné společnosti, a nebo jestli se bude dále zvětšovat třídní propast odpovídajíc¦o stavu. Jedno je však jisté. Nový stav ve svých řadách nevlastnil žádné špatné prvky, nýbrž naopak na každý pád měl prvky činorodosti. Přejemnělost takzvané kultury zde ještě nezapustila své ničivé a rozkladné kořínky.

Nový stav ještě nebyl ve svých širokých masách nakažen jedem pacifistických slabostí, nýbrž byl robustní, a když bylo potřeba i brutální. Zatímco měšťanstvo se touto závažnou otázku vůbec netrápilo, a nechalo věci lhostejně osudu, chopil se Žid nepřehlédnutelné možnosti, která se zde do budoucna nabízela. A zatímco se na jedné straně chopil kapitalistických metod k vykořisťování lidstva do posledního dechu, na straně druhé se sám spojil s oběťmi jeho nadvlády, a zanedlouho se stává jejich vůdcem v boji proti sobě samému. To znamená pouze obrazně "proti sobě samému". Neboť velmistr lži dobře ví, jak se ostatním ukázat v tom nejčistším světle a vinu svalit jako vždy na jiné. A jelikož má tolik drzosti sám vésti davy, nikoho při tom samozřejmě ani nenapadne, že se zde jedná o největší podfuk všech dob.

A přece tomu tak bylo. Jen co se vyvinul z všeobecného hospodářského prostředí nový stav, vidí v něm lid jasně a zřetelně nového průkopníka svého vlastního další úspěchu. Nejprve použije měšťanstvo jako beranidlo proti feudálnímu světu, a posléze použije dělníky proti měšťanstvu. Jelikož si však kdysi ve stínu měšťanstva musel vyloudit svá občanská práva, doufá nyní, že se pomocí boje dělnictva za vlastni existenci nalezne cestičku k jejich ovládnutí. Od nynějška je úkolem pracujících pouze boj za blaho židovského národa. Nevědomky je postaven do služeb moci, proti které zdánlivě bojuje. Má naoko za úkol kráčet proti kapitálu, přičemž ho může tímto způsobem nechat nejjednodušeji bojovat právě za něj. Brojí se při tom neustále proti mezinárodnímu kapitálu, a ve skutečnosti se míní národní hospodářství. To má být zničeno ve prospěch vítězství na hřbitovním poli mezinárodního burzovnictví.

Postup Židů je přitom následující: Pověsí se na dělníka, přičemž v přetvářce lituje jeho osud, je rozhořčen jeho životním údělem a chudobou, aby touto cestou získal jeho důvěryhodnost. Snaží se prostudovat všechny ty skutečné, nebo vymyšlené podrobnosti jeho tvrdého života, aby probudil touhu po změně takovéto existence. Svou bezmeznou vypočítavostí přetváří potřebu sociální spravedlnosti, která je hluboce zakořeněna ve všech Árijských lidech, na nenávist proti všem, kteří měli jen trochu více osudového štěstí.

Přičemž tomuto boji za odstraněni sociálních rozdílů dává zcela určitý světonázorový ráz. Zakládá marxistické učení. A zatímco ho nerozdělitelně svazuje nespočtem sociálně spravedlivých požadavků, dožaduje se jak jeho šíření, tak i obráceně odmítání řádných občanů. Chce následovat požadavky, které jsou v takové formě již od začátku nesprávné, a naprosto nesplnitelné. Neboť pod tímto kabátem sociálních myšlenek se skrývají vskutku ďábelské úmysly, které jsou dokonce hlásány s drzou zřetelností a naprostou otevřeností. Toto učení představuje nerozlučitelnou směs rozumu a lidské pošetilosti, avšak vždy tak, že skutečnosti se může stát pouze šílenství, avšak nikdy rozum.

Kategorickým odmítáním osobnosti, a tím i národa a jeho rasového obsahu ničí elementární základy veškeré lidské kultury, která je závislá právě na těchto faktorech. To je skutečné, pravé vnitřní jádro marxistického světonázoru, pokud vůbec lze tento výplod nějakého zločineckého mozku vůbec označovat světonázorem. Roztříštěním osobnosti a rasy padá hlavní zábrana pro vládu méněcenných - tím je však Žid. Smysl tohoto učení spočívá právě v hospodářském a politickém šílenství. Neboť právě jím jsou odchytáváni všichni upřímní inteligenti, kteří se pak dají do jeho služeb, zatímco ti méně duševně schopní a finančně méně vzdělanější se k nim řítí s vlajícími prapory v rukou.

Inteligenci pro toto hnutí, neboť i toto hnutí potřebuje pro svou existenci vlastní inteligenci, však Židé obětují z vlastních řad. A tak vzniká dělnické hnutí pod vedením Židů, které se zdánlivě snaží o zlepšení životní úrovně pracujících, avšak ve skutečnosti jim jde pouze o jejich zotročení a následné vyhubení všech nežidovských národů. K těmto dvou zbraním rozvratu nyní přichází ještě třetí, z daleka nejhorší organizace hrubého násilí. Marxismus má vyvrcholit bouřlivým útokem, zbraně mu mají svou vysilující prací připravit cestu první dvě. V našem vyšším a nejvyšším státním úřednictvu Židé našli vždy (až na několik málo výjimek) poddajného podporovatele své ničivé činnosti. Podlézavé patolízalství směrem nahoru, a arogantní domýšlivost směrem dolů označovalo tento stav stejně tak, jako velmi častá do nebe volající zabedněnost, která byla jen čas od času předstižena stejně tak překvapující domýšlivostí. To jsou však vlastnosti, které Žid u našich úřadů potřebuje a které má rád.

Politický boj, kterého se chápe, probíhá zhruba takto: Přiměřeně konečným cílům židovského boje, které nespočívají pouze v hospodářském ovládnutí světa, nýbrž také v jeho politické podmanění, rozdělil Žid organizací svého marxistického světonázoru na dvě části, které se od sebe zdánlivě liší, ve skutečnosti však tvoří jeden celek. Totiž politické a odborářské hnutí. Odborářské hnutí provádí nábor. Nabízí dělníkům v jejich těžkém existenčním boji, který musí vést díky hamižnosti a krátkozrakosti mnohých podnikatelů, pomoc a ochranu, a tím i možnost získání lepších životních podmínek. Pokud dělník nechce, právě v době, kdy se o něho organizovaná pospolitost, totiž stát ,

naprosto vůbec nestará, svěřit zastupování svých práv do rukou slepé zvůli několika nezodpovědných, musí svou obhajobu vzít do rukou sám. Pokud takzvaná národní buržoazie, zaslepená finančními zájmy, bude stavět ty nejtěžší překážky do cesty všem těm pokusům o zkrácení nelidsky dlouhé pracovní doby, o ukončení dětské práce, zabezpečení a ochraně žen, zlepšení zdravotních poměrů v továrnách a dělnických domovech, a pokud nebude pouze klást odpor, ale bude je i skutečně sabotovat, ujme se všech takto utlačovaných vychytralý Žid.

Postupně se stane vůdcem odborářského hnutí. Nejde mu však ani tak o skutečné odstranění skutečných sociálních nedostatků v pravém slova smyslu, nýbrž pouze o vypěstování slepě mu oddaných hospodářských bojových oddílů pro zničení národní hospodářské nezávislosti. A zatímco se vedení zdravé sociální politiky bude trvale pohybovat mezi směrnicemi pro udržení národního zdraví na straně jedné a mezi zajišťováním nezávislého národního hospodářství, Židovi v jeho boji tyto dva aspekty nejenom že odpadají, nýbrž jejich odstranění se stává dalším z jeho životních cílů. Nejenom že si nepřeje zachování nezávislého národní hospodářství, on si přeje jeho zničení. Proto ho nemohou odradit žádné výčitky svědomí od toho, aby jako vůdce odborářského hnutí předkládal požadavky, které nejenom že střílí do prázdna, nýbrž jejichž splnění je buďto prakticky zhola nemožné, nebo by znamenalo zruinování národního hospodářství. Nechce však ani před sebou mít zdravé, rodové pokolení, nýbrž pouze zpráchnivělé, podmaněné stádo.

Toto přání mu opět umožňuje předkládat požadavky nesmyslného rázu, jejichž splnění je dle jeho vlastní vůle naprosto nemožné. Tato přání by také v žádném případě nevedla k jakékoliv změně věcí, nýbrž pouze k prostopášnému vybičování masy. O to mu však jde a ne o skutečné zlepšeni sociálních podmínek. tím je vedení židovstva v odborářských záležitostech nesporně obrovskou osvětovou činností, která ovlivňuje široké masy, poučuje je o zlepšení jejich nekonečné bídy. Neboť dokud zůstane názor širokých mas tak omezený jako je tomu nyní, a dokud stát bude k věcem tak lhostejný jako dnes, půjde masa nejprve za tím, kdo jim v hospodářských záležitostech bude nejdříve nabízet ty nejnestoudnější sliby. V tom je ovšem Žid velmistrem. vždyť jeho kompletní činnost není omezena žádnými morálními pochybnostmi! A tak na tomto poli musí nutně vyřadit v krátké době ze hry každého konkurenta. Přiměřeně své vnitřní loupeživé brutalitě přemění odborářskou organizaci náhle v brutální, násilnickou organizaci. Odolá-li nějaký rozum jejich židovskému vábení, přemůže jeho vzdor a rozhodnutí hrubé násilí. Úspěchy podobné činnosti jsou obrovské.

Pomocí odborů, které se mohly stát požehnáním národa, Žid skutečné rozdrtil základy národního hospodářství. Paralelně k tornu kráčí politická organizace. Je v souhře s odborářským hnutím, které připravuje široké masy

pro politickou organizaci, do které ji posléze násilím a donucením vbičuje. Odborářské hnuti zůstává dále trvalým finančním pramenem, ze kterého politická organizace napájí svůj obrovský aparát. Ten je kontrolním orgánem politické činnosti jednotlivce, a při všech velkých demonstrací politického rázu zajišťuje náhončí službu. Nakonec již vůbec nezastupuje hospodářské zájmy, nýbrž dává politické myšlence k dispozici hlavní nátlakový prostředek, totiž zastavování práce, masovou a generální stávku. Vytvořením periodika, které je svým obsahem přizpůsobeno úrovni nejméně vzdělaných lidí, obdrželo politické a odborářské hnutí konečně vypráskané zařízení, pomocí kterého jsou připravovány ty nejnižší vrstvy národa k těm nejtroufalejším činům. Jeho úkolem není vyvést lidstvo z marastu nejnižšího smýšlení a dostat ho na vyšší příčku, nýbrž vyjít vstříc jejich nejnižším pudům. Je to jak spekulativní, tak i výnosný obchod s davem, který je jak líny přemýšlet, tak i někdy domýšlivý. Je to především tisk, který svým pomalu fanatickým, pomlouvačským bojem strhává vše, co by mohlo připomínat podporu národní nezávislosti, kulturní výši a hospodářskou samostatnost národa.

Bubnuji především na všechny charaktery, které se nechtějí sklonit před jejich židovské panovačné domýšlivosti, nebo jejichž geniální schopnosti považují Židé za nebezpečí jako takové. Člověk nemusí zrovna proti Židům bojovat, aby jimi mohl být nenáviděn. Stačí pouze podezření, že by buď mohl ostatní přivést na myšlenku vzpoury proti nim, a nebo je na základě své převyšující geniality množitelem síly a velikosti Židům nepřátelského národa. Jeho neomylný instinkt v těchto věcech cítí v každém původní duši, a jeho nenávist je zajištěna pro každého, kdo není duchem jeho vlastního ducha. A jelikož Žid není napadeným, nýbrž napadajícím, platí za jeho nepřítele nejenom ten, který napadá, nýbrž i ten který se mu postaví na odpor. Ale prostředek, kterým se snaží zlomit takto troufalé, avšak trvalé duše, se nenazývá čestným bojem, nýbrž lží a pomluvou. Zde se nezalekne před ničím a je ve své sprostotě tak bezmezný, že se nelze divit, když v našem národě dostává personifikace ďábla, coby symbolu všeho zlého, živé podoby v osobě Žida.

Neznalost širokých mas o vnitřní podstatě židovství a pudová omezenost našich horních vrstev nechávají často náš lid na pospas tomuto Židovskému polnímu taženi.

Zatímco horní vrstvy se z vrozené zbabělosti odvracejí od člověka, který je Židem tímto způsobem napaden lží a pomluvou, široké vrstvy ve své hlouposti či prostotě věří všemu. Státní úřady se buďto zahalují do mlčení, a nebo, což je častější, aby ukončily polní tažení židovského tisku, pronásledují onoho neprávem napadeného. To totiž přijde podobným úřednickým oslům jako výborné řešení zachování státní autority a zajištění klidu a pořádku. A na lidská čela a duše řádných občanů pozvolna usedá můra strachu před marxistickým nástrojem židovstva. Člověk se začne třást před zrůdným nepřítelem, čímž se

stává definitivně jeho obětí.

k)

Mocenská pozice Židů ve státě se zdá byt již tak upevněna, že se nejenom znovu může označovat jako Žid, ale může i bezohledně přiznat všechny své politické a národní myšlenkové pochody. Část jeho rasy se zcela otevřeně označuje za cizí národ, přičemž opět lžou. Neboť zatímco se sionismus okolnímu světu snaží nabalamutit, že národní sebeurčení Židů se snaží o vytvořeni palestinského státu, vytváří zde Židé zastírací manévr vůči hloupé veřejnosti. Nepřejí si totiž vůbec vybudovat v Palestině židovský stát, který by snad měli osídlit a žit v něm. Chtějí pouze pod vlastním výsostným právem vybudovat organizaci mezinárodního zločinu, ke které by neměly přístup žádné jiné státy. Útočiště recidivistů a vysokou školu budoucích zločinců. Ovšem to je nejenom znamení jejich stoupající naděje, nýbrž i pocitu jejich jistoty. I když je to drzé a otevřené zároveň, jeden stále obelhává Němce, Francouze nebo Angličany, přičemž druhý se prohlašuje za židovskou rasu. Jak blízko mají vidinu svého blížícího se vítězství, lze vypozorovat, z hrůzného způsobu jejich komunikace s příslušníky jiných národů.

Černovlasý židovský mladík číhá, s fanatickou výrazem v obličeji, celé dlouhé hodiny na nic netušící děvče, které chce pošpinit svou krví a uloupit jí tak jejímu národu. Všemi prostředky se snaží zničit rasové podklady podmaněného národa. Tak jak sám plánovitě kazí ženy a dívky, nezastavuje se ani před tím, otevřít krevní závory v širším rozsahu i pro ostatní. Byli a jsou to Židé, kteří k Rýnu přivážejí negry, pořád se stejnými postranními myšlenkami a jasným cílem. Pomocí vynuceného křížení zničit jimi nenáviděnou bílou rasu, svrhnout ji z její kulturní a politické výše a stát se jejich samotným pánem. Neboť rasově čistý národ, který si je vědom své čistoty krve, nemůže být Židy nikdy podmaněn. Židé mohou na tomto světě navěky panovat pouze křížencům.

Proto se plánovitě pokouší snížit rasovou úroveň neustálým trávením jednotlivců. Na politickém poli pomalu přeměňuje demokratické myšlenky v diktaturu proletariátu. V organizovaném marxistickém davu nalezl zbraň, která mu umožňuje obejít demokracii a diktátorsky ovládat železnou pěstí podmaněné národy. Plánovitě rozpracovává revolučním hnutí, a sice dvěma směry. Hospodářským a politickým. Národy, které se postaví na pevný a odhodlaný odpor opřede díky svým mezinárodním vlivům, sítí nenávisti, strhává je do válek a konečně, pokud je to nutné, podněcuje na jejich území revoluce. Hospodářsky otřásá státy tak dlouho, dokud nejsou sociální zařízení, která se stala nerentabilními, odstátněna a postavena pod jeho finanční kontrolu. Politicky upírá státu prostředky k jeho sebezáchovy, ničí podklady každého národního sebeurčení a sebeobrany, ničí důvěru ve vládu, haní dějiny a minulost a strhává vše skutečně veliké do bahna. Kulturně zamořuje umění,

literaturu, divadlo, otupuje přírodní vnímavost, převrací všechny pojmy o kráse a vznešenosti, šlechetnosti a dobra a strhává lidstvo do zakletí své vlastní nízké povahy. Je zesměšňováno náboženství, mravy a morálka jsou tak dlouho představovány jako přežité, až nakonec padnou poslední opěrné body daného národa v boji za vlastní existenci na tomto světě.

l)

Nyní začíná největší, poslední revoluce. Zatímco si Žid vydobyl politickou moc, odhazuje i poslední roucha, která ho ještě kryla. Z demokratického lidového Žida se stává krvavý Žid a tyran národů. Za několik let se pokusí vymýtit mezinárodni inteligenci a zničit moc národů a tím, že si přivlastní jejich přirozené duchovní vůdcovství, je připraví na jejich otroctví a věčnou porobu. Nejhrůznější příklad tohoto druhu nám skýtá Rusko, kde nechal se skutečně fanatickou divokostí a z větší části za nesnesitelných muk, zabít či vyhladovět kolem třiceti milionů lidí, jen aby zajistil tlupě židovských literátů a lidových zločinců nadvládu nad celým tímto obrovským národem. Koncem však není pouze konec svobody Židem podmaněných národů, nýbrž i konec samotného parazita národů. Neboť po smrti oběti umírá dříve či později i vampír.

Když si před očima necháme proběhnout všechny ty příčiny německého rozvratu, zůstane nám jako poslední a nejpodstatnější příčinou nerozpoznání rasového problému, a především židovského nebezpečí.

Porážky na bitevním poli v srpnu 1918 by se ještě hravě daly unést. Neměly nic společného s vítězstvím našeho národa. Neporazily nás tyto prohry, nýbrž byli jsme poraženi mocí, která tuto porážku připravila tím, že po několik desetiletí plánovitě okrádala náš národ o politické a morální instinkty a síly, které právě uschopňuji, a tím také opravňuji národy k jejich existenci. Tím, že stará Říše nevšímavě míjela všechny otázky zachování rasových základů našeho národa, opovrhovala i samotným právem na život na této zemi. Národy, které se kříží s jinými, nebo se nechají křížit, hřeší proti vůli věčné prozřetelnosti. A jejich zánik skrze opanování silnějším potom není žádným bezprávím, které je jim pácháno, nýbrž pouze znovunastolením práva.

Pokud národ nechce dbát vlastností své podstaty daných mu od přírody a kolujících v jeho krvi, nemá žádné právo stěžovat si nad ztrátou svého pozemského bytí. Všechno na zemi je nutno vylepšovat. Každá porážka se může stát otcem pozdějšího vítězství. Každá prohraná válka příčinou pro pozdější povýšení, každá nouze zúrodněním lidské energie, a z každého porobeni mohou vyvstat síly k novému duchovnímu znovuzrozeni, pokud krev zůstane čistá. Ztracená čistota krve zničí navždy vnitřní štěstí, srazí člověka do hlubin, a její následky se na tělesné a duchovní úrovni již nikdy nedají napravit.

Když člověk všechny tyto jednotlivé otázky postaví a srovná s ostatními problémy života, pak teprve zjistí, jak směšně malé oproti nim jsou. Všechny

tyto problémy jsou časově ohraničené, avšak otázka udrženi či neudrženi čistoty krve bude trvat, dokud bude existovat lidstvo.

Všechny významné předválečné projevy rozvratu mají ve svém nejhlubším základě rasovou příčinu. Ať již se jedná o otázky všeobecného práva nebo nešvary hospodářského života, o projevy kulturního úpadku nebo o zvrhlé politické projevy, o otázky zanedbané školní výchovy a nebo špatné ovlivňováni dospělých tiskem, atd., vždy se v nejhlubším kontextu jedná o nerespektování rasových zájmů jednotlivých národů, a nebo o nerozeznání cizího, rasového nebezpečí. Proto také neměly význam žádné reformační pokusy, všechny pomocné sociální prostředky a politické snahy, veškerý hospodářský vzrůst a každý zdánlivý přírůstek duchovních znalostí. Národ a jeho organizmus, zajišťující a uzpůsobivší mu život na této zemi, totiž stát, nebyly vnitřně zdravější, nýbrž naopak churavěly za přihlížení čím dál více.

Zdánlivá doba rozkvětu staré Říše nemohla skrýt všechny vnitřní slabosti, a každý pokus o skutečné posílení Říše ztroskotal na řešení bezvýznamných otázek.

Bylo by chybou domnívat se, že všichni přívrženci různých politických směrů, kterými byl německý národ posedlý, a ba dokonce jejich vůdci, byli z větší části špatní a zlomyslní lidé. Jejich činnost byla odsouzena k neúrodnosti jen proto, že v příznivějším případě maximálně rozeznali fenomény našeho všeobecného onemocnění a proti těm se snažili bojovat, přičemž zcela slepě míjeli skutečné původce. Ten, kdo si plánovitě projde směr politického vývoje staré Říše, musí již běžnou kontrolou dojít k závěru, že již v dobách sjednocení, to znamená v době největšího rozkvětu německého národa, byl vnitřní rozklad již v plném proudu. A přes veškeré politické úspěchy a přes stoupající hospodářské bohatství se všeobecná situace rok od roku zhoršovala. Také u samotných voleb do říšského sněmu poukazoval nárůst marxistických hlasů na stále blíže se blížící vnitřní, a tím i vnější rozklad. Všechny úspěchy takzvaných občanských stran byly bez významu, a to nejenom proto, že nedokázaly ani vítězstvím v takzvaných občanských volbách zabránit početnému nárůstu marxistické vlny, nýbrž proto, že sami v sobě již nesly fermenty rozkladu.

Aniž by to tušila, byla občanská společnost sama již vnitřně nakažena mrtvolným jedem marxistických představ. Její odboj pak pramenil více z konkurenční závisti jednotlivých ctižádostivých vůdců, než aby principiálně odmítal k boji odhodlaného protivníka. Jeden jediný číhal během těch dlouhých let

s neochvějnou rovnoměrností, a to byl Žid. Jeho Davidova hvězda stoupala stále výše stejnou měrou, jakou mizela naše vůle k sebezachováni vlastního národa.

Proto také v srpnu 1914 nenapadl k útoku odhodlaný lid velrybářský stát,

nýbrž naplnilo se pouze poslední vzplanutí pudu národní sebezáchovy proti postupujícímu pacifisticko-marxistickému ochrnutí našeho národního tělesa. A jelikož ani v těchto osudových dnech nebyl rozpoznán skutečný vnitřní nepřítel, byl veškerý vnější odboj zbytečný. A prozřetelnost v tomto případě neodměnila vítězný meč, nýbrž naplnila zákon věčné odplaty.

Z těchto vnitřních poznatků by se pro nás měly zformovat hlav ní zásady, stejně jako i snaha po novém hnutí, které by přehodnotilo naše přesvědčení o úpadku německého národa, a které by položilo žulové základy, na kterých by jednou mohl povstat stát, který by nezastupoval národu nepřátelské, hospodářské zájmy, nýbrž by představoval jednotný národní organismus, totiž: Germánský stát německé národnosti.

12. kapitola

POČÁTKY VÝVOJE NACIONÁLNĚ SOCIALISTICKÉ NĚMECKÉ STRANY PRACUJÍCÍCH

Jestliže na konci tohoto dílu popisuji první vývojové stadium našeho hnutí a krátce se zmiňuji o celé řadě s tím spojených otázek, nedělám to proto, abych zde pojednával o duchovních cílech tohoto hnutí. Cíle a úkoly tohoto nového hnutí jsou tak obrovské, že se dají popsat pouze ve vlastním zvláštním dílu. A tak ve druhém díle této knihy podrobně popíši programové podklady hnutí a pokusím se utvořit obraz toho, co si představujeme pod pojmem "stát". Pod slovem "si" míním všechny ty statisíce, kteří touží po tom samém, aniž by nalezli jednotlivá slova pro to, co se jim odehrává v nitru. Neboť na všech velkých reformách je pozoruhodné to, že mají většinou nejprve jednoho jediného zastánce, avšak jejich nositeli jsou miliony. Jejich cílem je většinou několik staletí staré, vnitřní toužebné plání statisíců. Až se jednoho dne objeví apoštol této všeobecné vůle a jako vlajkonoš starých tužeb jim dopomůže k přerodu v novou myšlenku.

A nespokojenost, se kterou dnes lidé musí žít, pouze dokazuje, že v milionech srdcí je skryto přání po zásadní změně dnešních poměrů. Toto přání se projevuje v tisíci úkazech. U jednoho malomyslností a beznadějí, u druhého nevolí, zlobou a rozhořčením, u toho lhostejností a u onoho pak opět nadmírou zuřivosti. Za svědky této vnitřní nespokojenosti by měla platit také jak spousta nevoličů, tak i spousta extrémistických fanatiků přiklánějících se k levičáctví.

A právě na ty by se nové mladé hnutí mělo obrátit v první řadě. Nemělo by tvořit organizaci spokojených manželů, nýbrž by mělo stmelovat všechny ty trýzněné žalem a nespokojené, nešťastné a nepokojné. A hlavně by nemělo mít povrchní ráz, nýbrž by mělo hluboce zakořenit v širokých vrstvách celého národa.

Čistě politicky vzato se v roce 1918 naskytl následující obraz. Národ je rozpolcený do dvou částí. Jednu, mnohem menší, tvoří vrstvy národní inteligence s vyloučením jakékoliv tělesné činnosti. Z vnějšku je sice národní, avšak pod tímto slovem si nedokáže představit nic jiného, než velmi fádní a slabé zastupování takzvaných státních zájmů, které představují zase jenom zájmy dynastické. Pokouší se své myšlenky a cíle prosadit pomocí duchovních zbraní, které jsou však, oproti brutalitě protivníka, zase jen velmi kusé a povrchní, a selhávají tak již samy o sobě. Jedinou hroznou ranou je tato, ještě před nedávném vládnoucí třída sražena k zemi, a ve své třesoucí se zbabělosti je nucena snášet všechna příkoří ze strany bezohledného vítěze.

Naproti ní stojí jako druhá třída široká masa manuálně pracujícího

obyvatelstva. Tato je více či méně sdružena v radikálních marxistických hnutích, rozhodnuta zlomit pomocí násilí jakýkoliv duchovní odpor. Nechce být národní, přičemž na jedné straně vědomě odmítá jakékoliv požadavky národních zájmů, a na straně druhé napomáhá veškerému cizímu útlaku. Co do množství je nejsilnější, zahrnuje však v sobě především ty členy národa, bez kterých je jakákoliv národní obroda zhola nemyslitelná a nemožná.

V roce 1918 muselo být jedno již naprosto jasné. Jakéhokoliv nového rozmachu německého národa lze dosáhnout pouze pomocí znovunabytí vnější moci. Předpokladem k tomu však nejsou zbraně jak neustále žvaní naši občanští státnici nýbrž síla vůle. Zbraní kdysi vlastnil německý národ víc než dost. Nedokázaly však uhájit svobodu, neboť chyběla energie pudu a vůle národní sebezáchovy. I ta nejlepší zbraň je pouhou mrtvou, bezcennou hmotou, pakliže chybí duch, který je rozhodnutý ji ochotně a rozhodně vést. Německo se stalo bezbranným ne proto, že by se snad nedostávalo zbraní, nýbrž protože chyběla vůle hájit zbraně za národní obnovu.

Pokud se dnes především levicově orientovaní politici snaží tvrdit, že nutnou příčinou jejich nerozhodné, poddajné, ve skutečnosti však zrádcovské politiky byl nedostatek zbraní, je nutno oponovat pouze jedním. Ne, pravý opak je pravdou. Pomocí vaší protinárodní, zločinecké politiky zastupováni národních zájmů jste kdysi vydali všechny zbraně. Nyní se snažíte vydávat nedostatek zbraní za opodstatněnou příčinu vaší nuzné ubohosti. To je však, stejně jako všechny vaše činy, lež a povrh.

A tato výčitka platí i pro pravicové politiky. Neboť díky své bídné zbabělosti umožnili židovské sebrance, která se v roce 1918 dostala k moci, uloupit národu veškeré zbraně. A proto také tito nemají žádný důvod a právo tvrdit, že dnešní nedostatek zbraní byl vynucen jejich opatrností (rozuměj zbabělostí), a ne jejich bezbranností a důsledkem jejich zbabělosti.

A proto otázkou znovunabytí německé moci není snad "jak vyrobíme potřebné zbraně?", nýbrž "kde vezmeme ducha, který uschopní národ k tomu, aby mohl držet v ruce zbraň?" Neboť pokud národ takový duch ovládne, vůle již si najde tisíce cestiček, ze kterých každá končí u jedné zbraně! Dáte-li však zbabělci deset pistolí, ze kterých při útoku nebude schopen vystřelit jednu jedinou ránu, jsou pro něho tyto stejně bezcenné, jako pro odvážného muže sukovitá hůl.

Otázka znovunabytí politické moci našeho národa je v první linii otázkou ozdravení našeho národního pudu sebezáchovy již proto, že každá připravovaná zahraniční politika či jakékoliv zhodnocení státu jako takového se ze zkušenosti neřídí ani tak dle množství zbraní, jako spíše podle rozpoznaných či domnělých morálních schopností odporu daného národa. Schopnost spojenectví daného národa není určována ani tak množstvím zbraní, jako spíše zjevnou existenci planoucí vůli národního sebezáchovy a heroickou odvahou. Neboť svaz není

uzavírán pomoc zbraní, nýbrž lidmi. A tak bude anglický národ platit za nejhodnotnějšího spojence na světě tak dlouho, dokud u jeho vedení a v jeho duchu širokých mas bude tolik odhodlané brutality a houževnatosti, která bude schopna dovést započatý boj všemi dostupnými prostředky, bez ohledu na čas a oběti, ke zdárnému, vítěznému konci, přičemž momentálně stávající vojenské zbrojení nemusí byt v žádném poměru k ostatním státům.

Pochopí-li člověk, že znovu vzchopení se německého národa je podmíněno otázkou znovuzískání našeho politického pudu sebezáchovy, musí mu být jasné i to, že se tu nevystačí s pouhým získáním vůle po národním prvku, nýbrž že musí být vědomě znárodněna celá doposud antinárodní masa.

Nové hnutí, které si za svůj cíl vytyčilo opětovné vybudování německého státu s vlastni suverenitou, musí svůj boj bezezbytku zaměřit na získání širokých mas obyvatelstva. Čím žalostnější je, všeobecně vzato, naše takzvané "národní měšťanstvo", a čím nedostatečněji vypadá jeho národní smyšlení, o to méně se dá očekávat jeho skutečný odpor proti energické národní vnitřní a zahraniční politice. A tak jako již jednou zůstalo německé měšťanstvo, ze známých zabedněně-krátkozrakých důvodů, v pasivní rezistenci vůči Bismarkovi v hodině nastávajícího osvobození, tak se i nyní při jeho uznané příslovečné zbabělosti člověk nemusí obávat jeho jakéhokoliv aktivního odporu.

Jinak se však chovají naši mezinárodně orientovaní soudruzi ze širokých mas. Ti jsou nejenom díky své primitivní přirozenosti naladěni více na myšlenku násilí, nýbrž jejich židovské vedení je i brutálnější a bezohlednější. Ti jsou schopni zastavit jakékoliv německé povstání, stejně jako kdysi zlomili páteř německé armádě. Nejenom že v tomto parlamentně řízeném státě zabráni svou majoritní většinou jakékoliv národně orientované zahraniční politice, ale vyloučí i jakékoliv vyšší ocenění německé síly a tím i jakoukoliv možnost jednoty. Neboť nejenom my jsme si vědomi slabiny, která leží v našich 15 milionech marxistů, demokratů, pacifistů a centralistů, nýbrž ještě více jsou si toho vědomi v cizině, když měří význam možného spojenectví s námi vahou tohoto zatíženi. Nikdo se nespojí se státem, jehož aktivní část národa se pasivně staví proti každé rozhodné zahraniční politice.

K tomu přichází ještě ta skutečnost, že vedeni těchto stran národní zrady se již z prostého pudu sebezáchovy musí postavit a také se postaví nepřátelsky proti jakémukoliv německému povstání. Je to prostě historicky nemyslitelné, aby německý národ mohl zaujmout ještě jednou svou dřívější pozici, aniž by zúčtoval s těmi, kteří byli příčinou a dali podnět k tomuto neslýchanému rozvratu, který postihl náš stát. Neboť před soudní stolicí nebude potomstvem listopad 1918 hodnocen nijak jinak, než jako vlastizrada.

A tak je každé vnější znovunabytí německé samostatnosti v první řadě svázáno se znovunabytím vnitřní odhodláním celistvosti našeho národa.

A také již jen čistě technicky vzato je myšlenka německého osvobození navenek do té doby nesmyslná, dokud do služeb těchto osvobozeneckých myšlenek nebude ochotna vstoupit široká masa obyvatelstva. Čistě vojensky vzato, musí být každému samostatně myslícímu důstojníkovi jasné, že se studentskými prapory navenek nedá vést žádný boj, nýbrž že kromě rozumu národa je zapotřebí také pěsti. Dále je nutno mít na zřeteli to, že obhajoba národních zájmů, která se opírá pouze o kruhy takzvané inteligence, provádí skutečné drancování nenahraditelných statků. Mladá německá inteligence, která nalezla na podzim roku 1914 v rámci dobrovolnických válečných pluků smrt na flanderské půdě, později ukrutně scházela. Byla nejcennějším statkem, který národ vlastnil, a její ztráta již v průběhu války nebyla nikdy nahrazena. A nejenom boj je jako takový nemožný, pakliže útočící prapory ve svých řadách postrádají masy pracujících, nýbrž také příprava technického rázu je neproveditelná bez oné vnitřní rozhodné jednoty našeho národního těla. Právě náš národ, který musí žít bezbranný pod dohledem versailleské mírové smlouvy, by měl začít uskutečňovat jakékoliv technické přípravy k vybojování svobody a lidské nezávislosti teprve tehdy, až bude zástup vnitřních špiclů zdecimován pouze na ty, kterým jejich vrozená bezcharakternost umožňuje zradit za oněch pověstných třicet stříbrných vše a všechny. S těmi se však již vyrovnáme. Nepřekonatelně oproti tomu vypadají miliony těch, kteří z politických důvodů vystupují proti národnímu vzbouření. Nepřekonatelně do té doby, dokud nebude zničena a z jejich srdcí a mozků odstraněna příčina jejich protivenství, mezinárodní marxistický světonázor.

Je tedy jedno z kterého úhlu pohledu člověk posoudí možnosti znovu vybojování naší státní a národní nezávislosti, jestli z pohledu zahraničně-politických příprav, nebo technického vyzbrojení, či boje samotného, vždy nám jako hlavní předpoklad pro vše zůstane získání širokých mas našeho národa pro myšlenku naší národní nezávislosti.

Bez znovunabytí vnější svobody je však jakákoliv vnitřní reforma jako taková, ve výhodnějším případě, pouze povýšením naši výnosové schopnosti na kolonii. Přebytky každého takzvaného hospodářského růstu přijdou totiž k dobru pouze našim mezinárodním kontrolním dozorcům, a každé sociální zlepšení pouze v lepším případě zvýší pracovní výkonnost pro tyto pány. Kulturní rozvoj vůbec nebude německému národu přisouzen, je totiž příliš svázán s politickou nezávislostí a úctou daného národa.

Jestliže je tedy výhodné řešení německé budoucnosti svázáno s národním získáním širokých mas našeho lidu, potom musí být tento cíl nejvyšším a největším úkolem hnutí, jehož činnost se nechce vyčerpat v ukojení okamžiku, nýbrž hodlá svou veškerou činnost a stálost ověřit v budoucnosti na předvídaných důsledcích.

A tak jsme si byli již v roce 1919 vědomi toho, že nové hnutí musí, jako

svůj největší cíl, nejdříve provést znárodnění širokých mas.

Z toho pak vyplývá ve skutečnosti celá řada dalších požadavků:

1.

Za účelem získání masy pro národní vzbouřeni, se nesmí hledět na jakoukoliv sociální oběť.

Ať již dnes našim zaměstnancům budou učiněny jakékoliv hospodářské ústupky, tak tyto nebudou v žádném vztahu se zisky celého národa, pakliže pomůžou vrátit opět široké vrstvy svému národu. Pouze krátkozraká zabedněnost, která je však dnes velmi častým jevem v našich podnikatelských kruzích, nemůže rozeznat, že pokud nebude opět nastolena vnitřní lidová solidarita našeho národa, nemůže dojit k žádnému dlouhodobému hospodářskému vzrůstu, a proto ani k jejich žádnému hospodářskému využití.

Pokud by německé odbory během války bezohledně bránily zájmy pracujících, pokud by samy během války tisíckrát pomocí stávky nevynutily na tehdejším podnikatelstvu hladovějícímu po dividendách schválení požadavků jimi zastupovaných pracujících, pakliže by se v zájmu národní obrany stejně fanaticky přihlásily ke svému Němectví, a pokud by stejnou bezohledností daly vlasti, co vlasti jest, nikdy bychom válku neprohráli. Jak směšné by pak byly všechny, i ty největší hospodářské ústupky, oproti obrovskému významu vyhrané války.

A tak musí být novému hnutí, které hodlá vrátit německého dělníka německému národu jasné, že pokud jimi není ohroženo udržení a samostatnost národního hospodářství, nemohou hrát v této otázce hospodářské oběti naprosto žádnou roli.

2.

Národní výchova širokých vrstev může probíhat pouze oklikou přes sociální růst. Pouze jím může být dosaženo oněch všeobecně-hospodářských předpokladů, které umožňuji každému jednotlivci podílet se na kulturních statcích celého národa.

3.

Znárodnění širokých mas nemůže být nikdy uskutečněno polovičatostí a prostým zdůrazňováním takzvaného objektivního stanoviska, nýbrž pouze bezohledným a fanatických zaměřením se na vytčené cíle. To teď znamená, že se národ nedá "znárodnit" ve smyslu našeho dnešního měšťanstva, tedy pomocí tolika a tolika omezení, nýbrž národně se vší vehemencí, která tkví v extrému. Jed se dá zlomit zase jenom protijedem, a pouze planost naší měšťanské mysli může středovou linii označovat za cestu vedoucí do nebe.

Široké vrstvy obyvatelstva se neskládají ani z profesorů, ani z diplomatů. Skromné abstraktní vědomosti, které vlastní, odkazuje její vjemy spíše do světa pocitů. Tam spočívá buď to její positivní nebo negativní stanovisko. Je vnímavá pouze vůči nasazení energie do jednoho ze dvou směrů, nikdy však do

polovičatosti pohybující se někde mezi nimi. Její emocionální postoj však zároveň podmiňuje její neobyčejnou stabilitu. Vírou se dá otřást hůře než vědomím, láska podléhá menším změnám než úcta, nenávist je trvalejší než averse, a hybná síla největších zvratů na této zemi nikdy nespočívala ve vědeckých znalostech širokých vrstev, jako spíš v zaníceném fanatizmu a občas i v hysterii, která hnala věci kupředu.

Kdo chce získat široké vrstvy, musí vlastnit klíč, který otvírá bránu do jejich srdcí. A tim není objektivita, tedy slabost, nýbrž vůle a síla.

4.

Získat ducha národa se může podařit pouze tehdy, je-li kromě vedení pozitivního boje za vlastní cíle zničen protivník těchto cílů.

Lid vždy spatřoval v bezohledném útoku proti soupeři důkaz svého vlastního práva, a zřeknutí se zničení nepřítele pociťuje jako nejistotu ve vztahu k vlastnímu právu, když ne jako znamení vlastního bezpráví.

Široká masa národa je pouze díl přírody, a jejímu vnímání je cizí vzájemné podávání si ruky mezi lidmi, kteří tvrdí, že chtějí dosáhnout opačných protikladů. To, co si přeje, je vítězství silnějšího a zničení slabšího, nebo jeho bezpodmínečné podrobení.

Znárodnění naší masy se povede teprve tehdy, pokud během celého positivního boje za získání ducha národa bude vyhlazen její mezinárodni travič.

5.

Všechny velké otázky doby jsou jen otázkami okamžiku a představují pouze následné fenomény určitých příčin. Příčinný význam má však pouze jediná, a sice otázka rasového zachování daného národa. Pouze v krvi spočívá zdůvodnění síly či slabosti člověka. Národy, které nerozpoznají či nedbají významu jejich rasového základu, jsou rovni lidem, kteří se snaží mopslíka naučit vlastnostem divokého psa, aniž by pochopili, že jak rychlost divokého psa, tak i učenlivost pudla nejsou naučitelné, nýbrž v rase spočívající vlastnosti. Národy, které se zřeknou své rasové čistoty, se tím zříkají i jednoty svého ducha ve všech svých projevech. Jejich duševní rozervanost je přirozeným důsledkem rozervanosti jejich krve, a proměna jejich duchovních a tvůrčích sil je pak pouze působení proměny jejich rasových základů.

Kdo chce německý národ osvobodit od jeho dnešních, původně mu však cizích projevů a zlozvyků, bude ho muset nejprve osvobodit od cizího původce těchto projevů a zlozvyků.

Bez jasného rozeznání rasových problémů a tím i židovské otázky, nikdy nenastane opětovný rozmach německého národa.

Rasová otázka je klíčem nejenom ke světové historii, nýbrž i ke všeobecné lidské kultuře jako takové.

6.

Zařazení širokých mas našeho národa, které se dnes nacházejí v

mezinárodním táboře, do národní pospolitosti neznamená zřeknutí se zastupování oprávněných zájmů našich stavů. Rozcházející se stavové a profesní zájmy nejsou stejného významu jako třídní rozdíly, nýbrž jsou jen samozřejmými následky našeho hospodářského života. Profesní třídění do skupin v žádném případě nestojí proti skutečné národní pospolitosti, neboť tato spočívá v národnostní jednotě všemi otázkami, které se této národnostní jednoty jako takové týkají.

Začlenění určité třídy do národní pospolitosti, nebo pouze do státu, neprobíhá skrze sestoupení vyšší třídy, nýbrž naopak vyzdvižením spodní na vyšší úroveň. Strůjcem tohoto procesu opět nemůže být nikdy vyšší třída, nýbrž pouze nižší, která bojuje za své zrovnoprávnění. Dnešní měšťanstvo nebylo začleněno do státu pomocí šlechty, nýbrž pouze vlastní silou pod svým vlastním vedením.

Německý dělník nebude vyzdvižen do rámce národní pospolitosti oklikami chorobných sbratřovacích scén, nýbrž vědomým povznášením jeho sociální a kulturní pozice, až budou moci být překlenuty i ty největší rozdíly. Hnuti, které si tento proces stanoví jako svůj cíl, musí své přívržence hledat v první řadě především v dělnickém táboře. Po inteligenci smí sáhnout pouze v do té míry, pokud tato bezezbytku pochopila tento žádoucí cíl. Tento proces přeměny a sbližování nebude ukončen během příštích deseti, či dvaceti let, nýbrž zahrnuje v sobě podle zkušenosti mnoho generací.

Největší překážka při přibližování dnešního dělnictva národní pospolitosti neleží ve stavovském zastupování vlastních zájmů, nýbrž v jeho mezinárodním vedení a postojích, které jsou nepřátelské vůči čemukoliv národnímu a státnímu. Stejné odbory, které jsou až fanaticky vedeny v politických a národních zájmech, učiní z milionů pracujících nejhodnotnější články svého národnostního rázu bez ohledu na jednotlivé rozpory v čistě hospodářských zájmech.

Hnutí, které chce německého dělníka nejčestnějším způsobem navrátit svému národu, a vyrvat ho z mezinárodního bludu, musí na všech frontách co nejtvrději zakročit proti názoru, panujícímu především v podnikatelských kruzích, který národní pospolitostí rozumí bezmocné hospodářské vydání pracovníka zaměstnavateli, a který vidí v každém pokusu zachování oprávněné samostatné hospodářské existence zaměstnanců útok proti národní pospolitosti. Zastupování tohoto názoru představuje zastupování vědomé lži. Národní pospolitost přece neklade závazky pouze jedné straně, nýbrž i té druhé.

Stejně jako dělník hřeší proti duchu skutečné národní pospolitosti, když bez ohledu na veřejné blaho a stav národního hospodářství klade, opírajíce se o svou moc, vyděračské podmínky, tak i podnikatelé poškozují tuto národní pospolitost, když nelidským a vykořisťovatelským způsobem vedením svého podniku zneužívají národní pracovní sílu a z jejího potu pro sebe ždímají

miliony. Takový podnikatel pak nemá právo hovořit o národní pospolitosti, nýbrž je to sprostý egoistický ničema, který vnášením sociální nespokojenosti vyprovokovává pozdější sváry, které pak tak nebo tak musí vést k poškození národa.

Zdrojem, ze kterého musí mladé hnutí načerpat své přívržence, bude tedy v první řadě široká masa našich pracujících. Tato musí být vyrvána ze spárů mezinárodního bludu, osvobozena ze své sociální nouze, zbavena kulturní bídy a posléze jako zformovaný, hodnotný, národně cítící a národně snaživý faktor převedena do národní pospolitosti.

Pokud se v kruzích národní inteligence najdou lidé se srdcem zapáleným pro národ a jeho budoucnost, naplněni nejhlubšími poznatky významu tohoto boje za ducha této masy, jsou v řadách tohoto hnutí, coby hodnotná duchovní páteř, vřele vítáni. Cílem tohoto hnutí však nikdy nesmí být získání občanského volebního stáda. V takovém případě by si natolik přitížilo masou, která by celou svou existenci ochromila propagací vůči širokým vrstvám. Neboť nehledě na teoretickou krásu myšlenky společného vedení širokých mas ze zdola a shora v rámci jednoho hnutí, je tu ta skutečnost, že psychologickým ovlivňováním občanských mas na všeobecných veřejných mítincích se sice dá nastolit nálada, či dokonce rozšiřovat názory, avšak nedají se odstranit charakterové vlastnosti, či lépe řečeno zlozvyky, jejichž vznik a existence zahrnuje několik staletí. Rozdíl ve vztahu oboustranné kulturní úrovně a oboustranného postoje k otázkám hospodářských zájmů je momentálně stále ještě příliš veliký, takže by se okamžitě, jakmile pomine opojení z mítinku, projevil jako přitěžující efekt. Koneckonců cílem není provést převrstvení národního tábora, nýbrž získání antinárodního. A toto stanovisko je konečně určující pro taktický postoj celého hnutí.

7.

Toto jednostranné, a tím i jasné stanovisko se musí projevit i v propagandě hnutí, a na druhé straně musí být propagandou také vyžadováno.

Pokud má být propaganda hnutí účinná, musí být namířena vždy pouze jedním směrem. V jiném případě ji, díky rozdílnosti duchovních představ obou v potaz přicházejících táborů, buďto jedna strana nebude rozumět, nebo ji strana druhá odmítne jako samozřejmou a proto nezajímavou.

Také výrazové prostředky a její důraz nemohou v podrobnostech na obě tak extrémní vrstvy působit stejně. Zřekne-li se propaganda svérázných vyjadřovacích prostředků, nikdy nenalezne cestu k chápáni širokých mas. Použije-li naproti tomu ve slově a gestech drsnost pocitů mas a jejího výraziva, bude odmítnuta takzvanou inteligencí, coby primitivní a sprostá. Mezi stem takzvaných řečníků existuje sotva deset takových, kteří by byli schopni stejně působivě hovořit jeden den před publikem skládajícím se z metařů, zámečníků, kanálníků, atd., a druhý den na to mít přednášku, v případě nezbytnosti se

stejným myšlenkovým obsahem, před auditoriem vysokoškolských profesorů a studentů. Avšak mezi tisíci řečníky existuje možná pouze jeden, který by dokázal hovořit před zámečníky a vysokoškolskými profesory zároveň takovou formou, která by svojí vnímavostí byla nejenom přístupná oběma polovinám, nýbrž aby na obě zároveň působila, nebo aby dokonce obě skupiny strhla k bouřlivému potlesku. Člověk však musí mít neustále na paměti, že i ta nejkrásnější myšlenka nějaké vznešené teorie se ve většině případech dá šířit pouze pomocí malých a drobných duchů. Neboť nezáleží na tom, co měl geniální původce určité myšlenky na mysli, nýbrž co, jakou formou, a s jakým úspěchem ji zvěstovatelé této myšlenky zprostředkovávají širokým vrstvám.

Agitační síla Sociální demokracie a vůbec celého marxistického hnutí spočívá z větší části v jednotě, a tím i v jednostrannosti publika, na které se tito obracejí. Čím byly jejich myšlenkové pochody zdánlivě omezenější a zabedněnější, tím snadněji byly přijímány a zpracovávány masou, jejichž duchovní úroveň odpovídala přednášejícím.

Z toho tedy pro nové hnutí vyplynul jasný a jednoduchý směr.

Obsah a formu propagandy je nutno přizpůsobit širokým vrstvám, a jejich správnost je nutno měřit pouze účinným výsledkem.

Na lidovém shromáždění širokých vrstev by neměl hovořit řečník, který přítomným stojí duchovně nejblíže, nýbrž ten, který si získá srdce široké masy.

Zástupce inteligence, který je na takovém shromáždění přítomen, a který přes zřetelný vliv řečníka na spodní vrstvy kritizuje jeho projev ohledně duchovní úrovně, dokazuje naprostou neschopnost svého myšlení a tím i bezcennost své osobnosti pro nové hnuti. Pro něho přichází do úvahy pouze ti intelektuálové, kteří pochopili úkol a cíl nového hnutí do té míry, že se naučili hodnotit činnost propagandy výhradně dle jejího úspěchu, a ne dle dojmu, který na něho samotného působí. Neboť propaganda nemá sloužit k zábavě národně smýšlejícím lidem, nýbrž k získávání odpůrců naší národní pospolitosti, pokud jsou naší krve.

Pro způsob a provedení vlastní agitace by nyní pro mladé hnutí měly být všeobecně určující a rozhodující myšlenky, které jsem krátce shrnul již ve válečné propagandě.

Že byla správná dokázal její úspěch.

8.

Cíle politického reformního hnutí nebude nikdy dosaženo agitaci, nebo ovlivňováním stávající moci, nýbrž pouze zřízením politické síly. Každá světoborná myšlenka má nejenom právo, nýbrž povinnost zajistit si takové prostředky, které umožní její zrealizování. Úspěch je jediným pozemským soudcem o právu či neprávu podobných záměrů. Přičemž pod pojmem právo se nesmí rozumět uchopeni moci jako v roce 1918, nýbrž jeho požehnaný důsledek pro národní pospolitost. Uchopení státní moci revolucionáři se také

nedá označit za zdařilou státní říši, jak dnes v Německu míní naši nemyslící státní návladní. Bylo by to možné pouze tehdy, když z takového to revolučního činu, který zničil záměry a cíle národa, vzejde více blaha, než za bývalého režimu. To se však o německé revoluci, jak se označuje čin tlupy banditů z podzimu 1918, nedá dost dobře tvrdit.

Pokud tedy zřízení politické moci tvoří předpoklad pro provedení reformních záměrů, musí se hnutí s reformními úmysly od prvního dne své existence zaměřit na hnutí širokých mas, a ne na literární čajový klub, nebo šosáckou kuželkářskou společnost.

9.

Mladé hnutí je svou podstatou a svojí vnitřní organizací antiparlamentární, to znamená, odmítá svou vnitřní stavbou princip majoritního ustanovování, ve kterém je jeho vůdce degradován pouze na vykonavatele vůle a míněni jiných. Hnuti háji do nejmenšího princip absolutní autority vůdce, zároveň s nejvyšší zodpovědností.

Praktické důsledky tohoto principu v hnutí jsou následující:

První předseda místní skupiny je stanoven nejbližším vyšším vůdcem, a je zodpovědný vedoucí místní skupiny. Veškeré výbory podléhají jemu, a ne naopak on nějakému výboru. Hlasovací výbory neexistuji, existuji pouze pracovní výbory. Práci rozděluje zodpovědný vedoucí, první předsedající. Stejný princip platí pro následující vyšší organizaci, obvod, okruh, či župu. Opět je ze shora určen vůdce a zároveň je mu dána neomezená plná moc a autorita. Pouze vůdce celého hnutí je ze spolkově uzákoněných důvodů volen na valné hromadě hlavních členů. Je však výhradním vůdcem celého hnutí. Podléhají mu veškeré výbory a ne on jim. On určuje, a tím také na svých bedrech nese veškerou zodpovědnost. Je k dispozici všem příslušníkům hnuti, kteří ho mohou před porotou nové volby pohnat k zodpovědnosti, odebrat mu jeho úřad, pokud by se provinil proti principům hnutí a nebo by těmto principům špatně sloužil. Na jeho místo by pak nastoupil schopnější, nový muž, avšak se stejnou autoritou a stejnou zodpovědností.

Nejvyšším úkolem hnutí je nejenom prosazovat tento princip jako určující uvnitř vlastních řad, nýbrž prosadit ho i pro celý stát.

Kdo chce být vůdcem, nese při nejvyšší neomezené autoritě také poslední a nejtěžší zodpovědnost.

Kdo toho není schopen, nebo kdo je příliš zbabělý nést za své činy příslušnou zodpovědnost, není hoden být vůdcem.

Pokrok a kultura lidstva nejsou produktem majority, nýbrž spočívají výhradně v genialitě a tvůrčí síle osobnosti.

Toto vypěstovat a začlenit do práva je největším předpokladem k znovuzískání velikosti a síly naší národní pospolitosti.

Tím je však antiparlamentární hnutí, a jeho spoluúčast na parlamentním

zřízení může mít pouze smysl činnosti za jeho zničení, k odstranění instituce, ve které jsme uzřeli jeden z největších úkazů rozvratu lidstva.

10.

Hnuti s rozhodností odmítá jakékoliv postoje k otázkám, které leží buďto mimo rámec jeho politické práce, nebo jsou bez předmětné, nemajíce jakéhokoliv zásadního významu. Jeho úkolem není náboženská reforma, nýbrž politická reorganizace našeho národa. Spatřuje v obou náboženských vyznáních stejně hodnotné opěry existence našeho národa, a proto bojuje proti všem stranám, které chtějí tuto mravní náboženskou a morální kostru našeho národa proměnit v nástroj svých stranických zájmů.

Hnutí konečně nespatřuje svou konečnou úlohu v obnovení určité státní formy a v boji proti jiné, nýbrž v položení takových principiálních základů, bez kterých by dlouhodobě nemohla existovat ani republika, ani monarchie. Její poslání nespočívá v založeni nové monarchie, či v upevnění republiky, nýbrž ve vytvoření germánského státu.

Otázka vnějšího zřízení tohoto státu, tedy jeho korunovace, nemá nejzásadnějšího významu, nýbrž je podmíněna pouze otázkou praktické účelnosti.

Pro národ, který pochopil největší problémy a úkoly své existence, již nepovedou otázky vnějších formalit k vnitřním rozporům.

11.

Otázka vnitřní organizace hnutí má účelový a ne principiální význam.

Nejlepší organizace není ta, která mezi vedení a jednotlivé příslušníky hnutí vkládá veliký, nýbrž právě ten nejmenší zprostředkovací aparát. Neboť úkolem organizace je zprostředkování určité myšlenky, která se vždy nachází nejprve v hlavě jedince, širokým vrstvám obyvatelstva, stejně jako dozor nad její přeměnou ve skutečnost.

Organizace je tím ve všem a pro každého pouze nutné zlo. V lepším případě je účelovým prostředkem, v horším případě je samoúčelná.

Jelikož svět vyzdvihuje více než ideály mechanické přírodní síly, utvářejí se snadněji formy organizací, než myšlenky jako takové.

Průběh po realizaci usilující myšlenky, především pak reformního charakteru, je v hrubých rysech následující:

V mozku člověka povstane nějaká geniální myšlenka. Ten se cítí být povolán k tomu, sdělit ji celému lidstvu. Hlásá tedy svůj názor, a postupně získá určitý okruh svých přívrženců. Tento proces přímého a osobního sdělováni myšlenek příslušného člověka ostatnímu světu je nejideálnější a nejpřirozenější. Při stoupajícím nárůstu přívrženců nového učeni postupně vzniká pro šiřitele myšlenky problém dále působit přímo osobně na bezpočet přívrženců, Řídit je a vésti. A právě v té míře, kdy je z důvodu nárůstu společenství vyloučeno nejkratší spojení, nastává nutnost vytvoření

propojovacího článku. Ideální stav je tím ukončen, a na jeho místo nastupuje nutné zlo organizace. Vytvářejí se malé podskupiny, které v politické organizaci představují např. místní skupiny, zárodečné buňky budoucí organizace.

Aby se jednotka neoddálila společné víře, smí strukturování proběhnout teprve tehdy, pakliže je naprosto bezpodmínečně přijata autorita duchovního zakladatele a jim založené školy. Geopolitický význam centrálního střediska hnutí přitom nesmí být přeceňován. Pouze existence podobného místa, opředeného závojem magického kouzla Mekky či Říma, může hnutí trvale dávat onu sílu, která spočívá ve vnitřní jednotě a v uznání reprezentační špičky této jednoty.

A proto se při vytváření prvních organizačních buněk nikdy nesmí opomenout jak zdůrazňování, tak hlavně vyzdvihování významu výchozího místa původní myšlenky. Stupňování ideového, morálního a skutečného významu výchozího a vedoucího místa hnutí musí probíhat právě v té míře, kdy nadměrné množství základních organizačních buněk hnutí vyžaduje další integraci do nových organizačních struktur.

Stoupající množství jednotlivých přívrženců a nemožnost dalšího přímého formování spodních článků, nutí konečně formovat toto nespočetné navýšení spodních organizačních článků do vyšších organizačních celkům, které by se snad politicky daly označit jako župní, či okresní svazy.

A jak bylo doposud ještě docela snadné udržet si autoritu původní centrály vůči podléhajícím místním skupinám, o to těžší nyní bude ubránit tento postoj vůči neustále se tvořícím vyšším organizačním formám. To je však předpoklad pro jednotnou existenci daného hnuti, a tím i pro uskutečnění jeho myšlenky.

A když budou konečně uzavřeny i tyto větší mezičlánky nových organizačních forem, stupňuje se opět potíž v tom, uchovat vůči nim vedoucí charakter původního zakládajícího místa, jeho školy, atd.

A proto smi být mechanické formy organizace vybudovány pouze do té míry, kdy je bezpodmínečně zajištěna ideová autorita dané organizační centrály. U politických útvarů může být tato garance zajištěna pouze praktickou mocí.

Z toho vyplývají následující směrnice pro vnitřní strukturu hnutí:

a) Koncentrace celkové spolupráce nejprve na jedno jediné místo: Mnichov. Vytvoření skupiny z naprosto spolehlivých přívrženců, a vytvoření školy pro pozdější zpracování vlastních idejí. Získání potřebné autority na onom daném místě, pro pozdější možné zřetelné úspěchy.

Pro uvedení hnutí a jejich vůdců ve všeobecnou známost, je nutno nejenom otřásti vírou v neporazitelnost marxistického učení v daném místě, nýbrž i dokázat možnost protichůdného hnutí.

b) Vytváření místních skupin teprve tehdy, je-Ii bezpodmínečně uznaná

autorita centrálního vedení v Mnichově.

c) Vytváření okresních, župních, či zemských svazů také nesmí probíhat pouze dle potřeby jako takové, nýbrž teprve po dosažení jistoty o bezpodmínečném uznání centrálního vedení .

Jinak je vytváření nových organizačních forem závislé na existenci jedinců, kteří přicházejí do úvahy coby vůdci příslušných svazů.

Přitom existuji dvě cesty:

a) Hnutí disponuje potřebnými finančními prostředky k vyškolení způsobilých jedinců pro pozdější vůdcovství. Postupně přitom nasazuje získaný materiál dle hledisek taktické a jiné účelnosti.

Tato cesta je nejjednodušší a nejrychlejší. Vyžaduje však veliké finanční prostředky, neboť tento vůdčí materiál může pro hnutí pracovat pouze pokud je placen.

b) Hnuti není schopno, z důvodů nedostatku finančních prostředků, nasadit placenou vůdčí sílu, a je zprvu odkázáno na neplacené funkcionáře.

Tato cesta je však pomalejší a náročnější.

Vedení hnutí musí dle okolností nechat ležet ladem obrovská území do té doby, dokud se v řadách přívrženců neobjeví autorita, která je schopná a ochotná vstoupit do služeb vedení, a zorganizovat a vést hnutí v příslušné oblasti.

Může se stát, že se v obrovské oblasti nenajde nikdo takto schopný, zatímco na jiném místě se objeví dva, nebo dokonce tři takoví, přibližně stejně schopní. Těžkosti, které souvisí s takovým rozvojem, jsou složité a mohou být překonány teprve po několika letech.

Předpokladem pro vytvoření nové organizační formy je stále a nadále i bude jedinec schopný jejího vedení. Stejně jako je v celé své organizační formě bezcenná armáda bez důstojníků, je i politická organizace ničím bez odpovídajících vůdců.

Zanedbání vytvoření místní skupiny je pro hnuti lepší, než selhání její organizace, když chybí vedoucí a kupředu hnací osobnost vůdce.

K vůdcovství jako takovému nepatří pouze vůle, nýbrž i způsobilost, přičemž průbojnosti a síle vůle musí být přidělen větší význam, než genialitě jako takové, avšak nejdrahocennější je pak spojeni schopnosti, rozhodnosti a vytrvalosti.

12.

Budoucnost daného hnutí je podmíněna fanatizmem, ba dokonce nesnášenlivostí, se kterou ho jeho přívrženci jako jediné správné zastupuji a prosazují proti útvarům podobného druhu.

Je velikou chybou věřit, že síla hnuti přibývá díky sjednocování se s podobně vytvořenými útvary. Každé zvětšení touto cestou znamená zprvu samozřejmě nárůst vnějšího objemu a tím v očích povrchního pozorovatele i

moci. Ve skutečnosti však pouze přebírá zrna, která později vyklíčí pouze do účinku vnitřního oslabeni.

Neboť ať už se o podobných dvou hnutí říká co chce, ve skutečnosti nikdy stejná nebudou. V opačném případě by to pak nemohla být hnuti dvě, nýbrž pouze jenom jedno jediné. A je naprosto jedno, v čem tyto rozdíly spočívají, a i kdyby byly zdůvodněny pouze různou schopností, či neschopností jejich vedení, prostě existují. Přírodnímu zákonu veškerého vývoje neodpovídá propojení dvou nestejných útvarů, nýbrž vítězství silnějšího, a pomocí tímto zapříčiněného boje pak i vyšlechtěni vyšší síly a moci vítěze.

Spojením dvou podobných politických stranických útvarů lze získat momentální výhody, do budoucna je však úspěch získaný touto cestou, pouze příčinou později se vyskytnuvších vnitřních problémů.

Velikost hnutí je zajišťována výhradně pomocí svobodného vývoje vnitřních sil a jejich trvalým nárůstem, až ke konečnému vítězství nad všemi konkurenty.

Ano, lze říci, že jeho síla, a tím i jeho životaschopnost, je chápána jako nárůst pouze do té doby, dokud jako předpoklad jejího bytí uznává základní princip boje, a že hnuti dosáhlo vrcholu svých sil v momentě, kdy se schyluje k jeho naprostému vítězství.

Snažit se o dosažení cíle se hnutí vyplatí pouze v tom případě, kdy to nevede pouze k momentálnímu úspěchu, nýbrž když se dosáhne dlouhodobého růstu, a to pouze zcela netolerantním, vytrvalým bojem.

Hnutí, jehož nárůst je založen na takzvané integraci podobných útvarů, a jeho síla je tedy založena na kompromisech, je rovno skleníkovým rostlinám. Rostou do výše, avšak chybí jim ona síla, po staletí odolávat a vzdorovat těm nejsilnějším bouřím.

Velikost každé mohutné organizace, ztělesňující na tomto světě nějakou myšlenku, spočívá v náboženském fanatizmu, kterým se netolerantně prosazuje proti všemu ostatnímu, fanaticky přesvědčen o svém právu. Když je nějaká myšlenka sama o sobě správná, a dle toho je vyzbrojena a připravena k zahájení boje na tomto světě, je neporazitelná, a každé pronásledování pouze povede k jejímu vnitřnímu posílení.

Velikost křesťanství nespočívala v pokusech srovnávat se s podobně uzpůsobenými filosofickými názory antiky, nýbrž v neúprosném, fanatickém zvěstováni a zastupování vlastní víry.

Zdánlivý náskok, který hnutí získá svým začleňováním, bude lehce dohnán trvalým přílivem sil nezávisle stálé, samo se obhajující víry a její organizace.

13.

Hnutí musí své členy vychovávat zásadně tak, aby snad nespatřovali v boji něco nepatřičného, nýbrž aby o něj sami usilovali. Nesmí se obávat nepřátelství protivníka, nýbrž musí ho vnímat jako předpoklad vlastního práva své existence. Nesmí se zaleknout nenávisti nepřátel a jejich projevů proti naší

národní pospolitosti a našemu světonázoru, nýbrž po nich toužit. K projevům této nenávisti však patří také lež a pomluva.

Ten, kdo není v židovském tisku potírán, to znamená pomlouván a osočován, není řádným Němcem a žádný skutečný Nacionální Socialista. Správný úhloměr pro měření hodnoty svého smýšlení, správnosti svého přesvědčení a síly jeho vůle je nenávist, která je mu stran úhlavního nepřítele našeho národa projevována.

Příslušníci hnutí a v širokém smyslu slova i všichni příslušníci našeho národa musí být neustále upomínáni v tom, že Žid ve svých novinách neustále lže, a že sama malá jednorázová pravda slouží ke krytí nějakého většího podvodu, čímž je zase jenom chtěnou lží. Žid je velmistr ve lhaní, a lež a podvod jsou jeho bojové zbraně.

Každé židovské shromáždění a každá židovská lež je jizvou na těle našich bojovníků.

Ten koho nejvíce tupí, je nám nejbližší, a koho nejvíce nenávidí, je náš největší přítel.

Kdo si ráno koupí židovské noviny, aniž by se v nich nespatřil potupen a pohaněn, nezužitkoval prospěšně minulý den. Neboť kdyby tomu tak bylo, byl by Židem pronásledován, špiněn, osočován, pomlouván. Pouze ten kdo se účinně postaví tomuto úhlavnímu nepříteli naší národní pospolitosti a každé Árijské pospolitosti a kultury, smí očekávat pomluvy této rasy a zároveň i boje tohoto národa.

Když tyto principy přejdou našim přívržencům do krve a kostí, stane se naše hnutí neporazitelným a neotřesitelným.

14.

Hnutí musí všemi prostředky vyžadovat úctu před každým z jejich členů. Nikdy nesmí zapomenout, že v hodnotě jedince spočívá hodnota celé společnosti, že každá myšlenka a každý výkon je výsledkem tvůrčí činnosti jedince, a že každý obdiv před velikostí nepředstavuje pouze dávku díků těmto jedincům, nýbrž že kolem nich ovazuje spojující stuhu.

Jedinec jako takový je nenahraditelný. Zvláště pak tehdy, když ztělesňuje kulturně tvůrčí element. Tak, jako nemůže být nahrazen slavný mistr tím, že se někdo snaží dokončit jeho napůl hotový obraz, stejně tak nenahraditelní jsou i velcí básníci a myslitelé, velcí státníci a vojevůdci. Neboť jejich činnost spočívá vždy ve zručnosti. Tato zručnost není mechanicky naučená, nýbrž je díky boží přízni vrozená.

Všechny velké revoluce a výdobytky této planety, největší kulturní výtvory, nesmrtelné činy v oblasti státnické zručnosti, atd., jsou navždy neoddělitelné spojeny s určitým jménem, kterým jsou i reprezentovány. Zřeknutí se oslav daného velkého ducha, znamená ztrátu vnitřní síly, která z tohoto jména proudí do srdcí všech mužů a žen.

To ví nejlépe Žid. Právě on, jehož velikáni jsou velcí pouze v ničení lidstva a jeho kultury, dbá na jejich modlářské obdivování. Pokouší se znevažovat uctívání národních velikánů a označuje ho za "kult osobnosti".

Pokud je národ zbabělý, a podlehne této židovské troufalosti a drzosti, zříká se oné obrovské síly, která v tom spočívá. Neboť ta nespočívá v úctě k širokým masám, nýbrž v obdivu géniů a v jejich povznášení a vyvyšování.

Když jsou lidská srdce zlomená a lidské duše zoufají, tu se z přítmí dávné minulosti objeví ti velcí přemožitelé bídy a nouze, pohany a potupy, duchovní nesvobody a tělesného násilí, a podají těm malomyslným smrtelníkům svou nesmrtelnou paži!

A běda národu, který by se styděl ji uchopit!

V počátcích existence našeho hnutí jsme netrpěli ničím více, než bezvýznamností, neznalostí našeho názvu a s tím spojenou otázkou kladného úspěchu. Nejtěžší v těchto počátcích, kdy se dohromady sešlo často pouhých šest, sedm či osm osob naslouchajících slovům řečníka, bylo, probudit a udržet v tomto malém kruhu víru v obrovskou budoucnost tohoto hnutí.

Je nutno si uvědomit, že se scházelo šest, nebo sedm mužů, sami bezejmenní a chudí ďáblové s úmyslem vytvořit hnuti, kterému by se jednou mělo podařit to, co se nepodařilo ani těm největším masovým stranám, totiž znovuobnovení Německé Říše neslýchané mohutnosti a velkoleposti. Kdyby nás jen byl tehdy někdo napadl, nebo nás nějak zesměšnil, byli bychom šťastní v obou případech. Neboť ponižujícím bylo tehdy právě naprosté přehlížení, se kterým jsme tehdy byli konfrontováni, a kterým jsem tehdy osobně nejvíc trpěl.

Když jsem vstoupil do okruhu těchto několika mužů, nemohla být žádná řeč jak o straně, tak o hnutí. Své pocity z prvního setkáni s tímto drobným útvarem jsem již popsal. V následujících týdnech jsem měl tehdy čas a možnost řádně si prostudovat ono zprvu ne skutečné zjevení takzvané strany. Obraz byl, Bůh je mi svědkem, tíživě skličující. K dispozici nebylo nic, ale zhola nic. Jméno strany, jejíž výbor reprezentoval v podstatě celou členskou základnu, a která byla tak, nebo tak tím, proti čemu se snažila bojovat, totiž parlament v malém. Také zde se hlasovalo, a když už na sebe ve velkých parlamentech řvali několik měsíců kvůli velkým problémům, zde v tomto malém kroužku se vedl nekonečný dialog kvůli každé odpovědi na šťastně došlý dopis!

Veřejnost o tomto všem samozřejmě neměla ani tušení. Nikdo v Mnichově, kromě jejich vlastních příslušníků a jejich několika příbuzných, tuto stranu neznal ani podle jména.

Každou středu se v mnichovské kavárně konala takzvaná schůze výboru, a jednou týdně řečnický večer. A jelikož byla kompletní členská základna zastoupena ve výboru hnutí, byly samozřejmě přítomny stále stejné osoby. Nyní šlo tedy o to, rozptýlit konečně tento malý kroužek, získat nové přívržence, a hlavně zviditelnit jméno hnutí, a to za každou cenu.

Použili jsme k tomu následující techniku:

Každý měsíc, později každých čtrnáct dní jsme se snažili uspořádat shromáždění. Pozvánky byly psány na lístky psacím strojem, nebo jednoduše ručně, a byly zprvu námi rozesílány, resp. roznášeny. Každý se obrátil na okruh svých známých, a snažil se toho či onoho pohnout k návštěvě našeho shromáždění.

Úspěch byl žalostný.

Vzpomínám si ještě, jak jsem osobně v těchto ranných dobách roznesl na osmdesát těchto pozvánek, a jak jsme pak následný večer čekali na lidové masy, které se měly dostavit.

S hodinovým zpožděním musel konečně "předsedající" otevřít shromáždění'. Bylo nás opět sedm, oněch starých sedm.

Přešli jsme k tomu, nechávat si pozvánky psát v jednom mnichovském papírnictví na stroji a množit je. Úspěch se dostavil na dalším shromáždění v několika nových posluchačích. A tak počet pomalu stoupal z jedenácti na třináct, konečně na sedmnáct, třiadvacet, až na čtyřiatřicet posluchačů.

Pomocí drobných peněžních sbírek v našem kruhu chudých ďáblů byly nakonec shromážděny prostředky k tomu, aby konečně mohlo být, v tehdy ještě nezávislém listě "Mnichovský pozorovatel", uveřejněno naše shromáždění v Mnichově. Úspěch však byl tentokrát neslýchaný. Uspořádali jsme toto shromáždění v mnichovské Dvorní pivnici (nezaměňovat se slavnostním sálem Dvorního pivovaru), v malém sálku, který pojal něco kolem sto třiceti osob. Mě samotnému připadal tento prostor jako obrovská hala, a každý z nás se strachoval, zda se nám podaří onoho večera zaplnit tuto obrovskou budovu posluchači.

V sedm hodin bylo přítomno sto jedenáct osob, a shromáždění bylo započato.

Jeden mnichovský profesor přednášel hlavní referát, a já měl vystoupit jako druhý poprvé na veřejném projevu.

Tehdejšímu prvnímu předsedajícímu panu Harreravi to připadalo jako velmi odvážný kousek. Tento pán, který si byl jinak velmi jistý svou výřečnosti, měl náhle dojem, že snad dokáži všechno možné, pouze hovořit ne. Toto mínění si nenechal vyvrátit ani v následné době.

Věci však proběhly zcela jinak. Mě bylo k mému prvnímu projevu na veřejnosti určeno dvacet minut řečnické doby.

Hovořil jsem třicet minut, a to co jsem dříve, aniž bych to jakkoliv věděl, jednoduše vnitřně cítil, se nyní potvrdilo skutečnosti: dokázal jsem hovořit! Po třiceti minutách byli lidé v tomto malém sále doslova zelektrizovaní, a nadšení se projevilo nejprve v tom, že má výzva k veřejné sbírce nám vynesla tři sta marek. Tím z nás spadla jedna obrovská zátěž. Neboť náš finanční nedostatek byl v té době tak kritický, že jsme neměli naprosto žádnou šanci nechat

vytisknout hlavní zásady hnutí, či vydat nějaké letáky. Nyní byl položen základní kámen malému fondu, ze kterého mohly být pokryty alespoň ty nejpotřebnější a nejdůležitější věci.

Avšak i z jiného ohledu měl tento úspěch našeho prvního většího shromážděni obrovský význam.

Začal jsem tehdy výboru přivádět čerstvé mladé síly. Během dlouholeté vojenské služby jsem poznal spoustu věrných kamarádů, kteří nyní na základě mé domluvy počali vstupovat do nového hnutí. Byli to samí činorodí mladí lidé, zvyklí na disciplínu, vyrostlí na zásadách vojenské služby, totiž že nemožné neexistuje, a když se chce, jde všechno.

Jak nutný však byl příliv této mladé krve, se dalo rozpoznat již po několika týdnech spolupráce.

Tehdejší první předseda strany, pan Harrer, byl vlastně novinář a jako takový byl velice vzdělaný. Avšak jako vůdce strany byl jedno obrovské břemeno, nebyl schopným řečníkem pro masy. A jak byla jeho práce úzkostlivě pečlivá a svědomitá, tak ji chyběl větší elán, způsobený snad právě chybějícím řečnickým nadáním. Pan Drexler, tehdejší předseda mnichovské organizace byl prostý dělník, jako řečník taktéž bezvýznamný, navíc nebyl vojákem. Nikdy neabsolvoval základní vojenskou službu, během války také nebyl vojákem, takže jeho již tak slabému a nejistému charakteru chyběla ona jedinečná škola, která dokáže z nejisté a slabé povahy učinit pravého muže. A tak oba pánové nebyli kováni zrovna k tomu, nejenom nésti v srdci onu fanatickou víru ve vítězství hnutí, nýbrž také neotřesitelnou energii vůle, a když to bude potřeba zlikvidovat s brutální bezohledností jakýkoliv odpor, který by se chtěl postavit do cesty nově vzrůstající myšlence. Toho jsou schopny pouze osobnosti, ve kterých dřímá duch oné vojenské ctnosti, která se dá nejlépe označit takto: hbitý jako chrt, houževnatý jako kůže a tvrdý jako Kruppova ocel.

Tehdy jsem byl sám ještě vojákem. Mé vnější i vnitřní vzezření bylo vytříbeno skoro šesti lety u armády, a tak jsem tímto kroužkem musel být přijímán velice rozpačitě a cize. Také já jsem se odnaučil rčení "to nejde", nebo "to nepůjde", "toho by se člověk neměl odvažovat, je to moc nebezpečné", atd.

Neboř nebezpečné to samozřejmě bylo. V roce 1920 bylo na spoustě míst v Německu prostě nemožné uspořádat národní shromážděni, které by si trouflo obrátit se na široké masy a otevřeně je zvát k účasti na nich. Jejich účastníci byli většinou krvavě rozehnáni a pronásledováni. K těmto mistrovským kouskům však nebylo zapotřebí mnoho námahy, neboř i ty největší takzvané občanské masové mítinky se rozutekly před pár tucty komunistů jako zajíci před honícím psem. Avšak čím méně si rudí všímali těchto občanských klubů, o jejichž vnitřní bezelstnosti a tím i neškodnosti věděli více než sami jejich členové, tím rozhodněji však byli připraveni zasáhnout všemi prostředky vůči hnutí, které pro ně představovalo hrozbu. A nejúčinnějším prostředkem zde byl

jako vždy teror a násilí.

Nejvíce však museli tito marxističtí podvodníci nenávidět ono hnutí, jehož cílem bylo získání té masy, která doposavad stála ve službách mezinárodních, marxistických, židovsko-burzovních stran. Již název Německá Strana Pracujících působil dráždivě. Tak se dalo lehce předpokládat, že při první vhodné příležitosti musí dojít ke střetu s tehdy ještě vítězným kalichem, z něhož pijí marxističtí popoháněči.

V úzkém kruhu tehdejšího hnutí panovala samozřejmě určitá obava z podobného střetnuti. Byly snahy vystupovat co nejméně na veřejnosti, z obavy před výpraskem. V duchu panovaly obavy, že by první větši shromáždění mohlo být rozprášeno, čímž by bylo navždy vyřízeno i celé hnutí. Se svým názorem, že bychom se tomuto boji neměli vyhýbat, nýbrž že bychom mu měli čelit, a přistoupit k takové výzbroji, která by nás před tímto násilím ochránila, jsem měl v hnutí velice těžkou pozici. Teror se nedá zlomit duchem, nýbrž zase jenom terorem. Úspěch prvního shromáždění ve mně tento názor jenom posílil. Byla tu chuť a odvaha uspořádat druhé, již podstatně větši shromáždění.

Kolem října 1919 se v Ebertově pivnici konalo druhé větší shromáždění. Téma: Brest-Litevsko a Versailles. Vystoupili čtyři řečníci. Já sám jsem hovořil něco kolem hodiny, a úspěch byl větší, než při prvním shromážděni. Počet posluchačů přesáhl počet sto třicet. Jediný pokus o narušení tohoto shromáždění byl zlikvidován již v zárodku mými kamarády. Strůjci této výtržnosti byli s boulemi na hlavě sraženi ze schodů.

Za čtrnáct dní nato se ve stejném sále konalo další shromáždění. Počet přítomných tentokrát přesáhl sto sedmdesáti osob, čímž byl i sál velmi dobře obsazen. Opět jsem hovořil, a úspěch byl opět větší,

než při minulém shromážděni.

Naléhal jsem na větší sál. Konečně jsme takový nalezli na opačném konci města v "Německé říši" na Dachauerské třídě. První shromáždění v nových prostorech nenavštívilo tolik posluchačů, jako ty předchozí, slabých sto čtyřicet lidí. Ve výboru začaly opět klesat naděje, a věční pochybovači začali věřit, že příčinou špatné návštěvnosti je příliš časté opakováni našich shromážděni. Došlo k prudkým rozporům, ve kterých jsem zastupoval stanovisko, že sedmi set tisícové velkoměsto je sto strávit jedno shromáždění nejenom každých čtrnáct dní, ale i každý týden, a že nepříznivým obratem se člověk nesmí nechat zmást, že vytýčená trasa je správná, a že dříve, či později se neustálou vytrvalostí musí dostavit patřičný úspěch. Celá ta doba na přelomu let 1919/20 byla jedním velkým bojem za posílení důvěry ve vítězící sílu mladého hnutí, a za postupně rostoucí fanatizmus, který pak jako víra přenáší kopce.

Příští shromáždění v tom samém místě mi opět dalo za pravdu. Počet návštěvníků přesáhl dvou stovek, což byl jak skvělý vnější, tak i finanční úspěch.

Popoháněl jsem k uspořádání dalšího shromáždění. Konalo se za dalších čtrnáct dní a posluchačstvo přesáhlo počtu dvě sté sedmdesáti osob.

Za dalších čtrnáct dní jsme svolali již po sedmé příslušníky mladého hnutí a jejich příznivce, a ty samé prostory jen stěží pojali tísnící se dav lidí, který tentokrát čítal více než čtyři sta posluchačů.

V této době proběhlo vnitřní zformováni mladého hnutí. Přitom docházelo v malém kruhu občas k menším či větším urputným roztržkám. Z různých stran docházelo, stejně jako dnes, a jako tomu bylo již tehdy, ke kritice označování mladého hnutí za stranu. Spatřoval jsem v tomto pojetí stále důkaz neschopnosti a duchovní nevyzrálosti těch, kterých se to týkalo. Byli to a jsou to neustále ti lidé, kteří nedokáží rozlišit vnější od vnitřního, a kteří se pokoušejí spatřovat hodnotu hnutí v jeho pokud možno nabubřele znějícím názvu, což nejvíce obnáší slovní zásoba našich praotců.

Tehdy bylo velice těžké vysvětlit lidem, že každé hnutí, které doposud nedosáhlo vítězství své myšlenky, a tedy i svého cíle, je stranou, i kdyby si dalo tisíckrát jiný název.

Když chce někdo prakticky provést uskutečnění své odvážné myšlenky, jejíž realizace je v zájmu svých spoluobčanů, pokusí se nejprve nalézt přívržence, kteří jsou ochotni tyto zájmy zastupovat. A i kdyby měl tento úmysl spočívat pouze v tom, zničit v té době stávající stranictví, a ukončit roztříštěnost, jsou zástupci tohoto názoru a zvěstovatelé těchto úmyslů sami stranou, a to minimálně dokud nebude dosaženo jejich cíle. Je to pouze slovní hnidopišství, když si nějaký šosácký lidový teoretik, jehož praktické zkušenosti jsou v naprostém protikladu k jeho vědomostem, namlouvá, že změnou označení změní stranický charakter, který vlastní každé mladé hnutí.

Právě naopak.

Pokud je něco nelidového, potom je to právě ono pohazování si se starogermánskýrni výrazy, které jednak nezapadají do naši doby, a za druhé neznačí nic určitého. Ba naopak mohou lehce vést ke spatřování významu hnutí v jeho vnějším jazykovém výrazu. To je skutečné neřád, který lze dnes spatřit velice často.

Již tehdy a následně i v pozdějších dobách jsem neustále musel varovat před těmi lidově-německými potulnými hnidopichy, jejichž pozitivní činnost byla rovna nule, ovšem jejichž namyšlenost neznala mezí. Mladé hnutí se muselo a stále musí chránit před přílivem lidí, jejichž jediné poručení spočívá v prohlášení, že již třicet, nebo dokonce čtyřicet let bojovali za stejnou myšlenku. Kdo však po čtyřicet let zastupuje takzvanou jednu myšlenku, aniž by dosáhl jakéhokoliv úspěchu, a aniž by zabránil vítězství protivníka, přinesl pouze jen ten nezvratitelný důkaz vlastní čtyřicetileté neschopnosti. Největší nebezpečí však spočívá v tom, že tyto živly by se nechtěly zapojit do hnutí jako jeho jednotlivé článvky, nýbrž blouzní o vůdčích místech, ke kterým se cítí, na

základě své dlouholeté činnosti, být jaksi povoláni. Běda, když se takoví lidé dostanou do mladého hnutí! Stejně jako se obchodník, který během čtyřiceti let důsledně zničil velký podnik, nehodí k zakládání nového, tak se i takový lidový Metuzalém, který během této doby pokazil a zkornatěl nějakou velkou myšlenku, nehodí k vedení nového, mladého hnutí!

Takoví lidé přicházejí do nového hnutí pouze z části s úmyslem sloužit mu a být užiteční myšlence nové víry, Většinou se pod jeho ochranou a pomocí jeho možností snaží pomocí svých myšlenek ještě jednou učinit lidstvo nešťastným. Jaké myšlenky to však jsou, to se dá jen těžko zopakovat.

Charakteristické pro tyto povahy je, že básní o starogermánském bohatýrství, o šedém závoji dávných dob, o kamenných sekyrách, mečích a štítech, jsou však obrovští zbabělci, jaké si člověk jen může představit. Neboť stejní lidé, kteří ve vzduchu šermují s věrnými plechovými kopiemi starogermánských mečů, a na vousaté hlavě nosí preparovanou medvědí kůži s rohy, a prosazují boj s duchovními zbraněmi, se jako hejno hus ve spěchu rozutečou před každým gumovým komunistickým obuškem. Potomstvo nebude mít mnoho důvodů oslavovat jejich hrdinskou existenci v nějakém novém eposu.

Poznal jsem bohužel tyto lidi až moc dobře, takže mi nikdo nemůže mít za zlé, když jsem k jejich odpornému herectví cítil pouze nejhlubší odpor. Na široké masy však působili směšně, a Židé měli veškeré právo, ochraňovat tyto lidové komedianty, a označovat je dokonce za skutečné zástupce budoucího německého státu, Přitom jsou tito lidé ještě většinou neskonale namyšlení a přes všechny důkazy jejich naprosté neschopnosti si stále myslí, že ví všechno nejlépe, a stávají se skutečnou pohromou pro všechny pravé a pří mé bojovníky, jejichž hrdinství úctyhodně vyzařuje nejenom z minulosti, nýbrž kteří se pokoušejí svým jednáním dát stejný obrázek i svému potomstvu,

U těchto lidí se ani nedá dost dobře rozlišit, kdo jedná ze své vnitřní hlouposti a neschopnosti, a kdo tím sleduje nějaké určité cíle. Zvláště u takzvaných náboženských reformátorů na starogermánském podkladu jsem měl vždy dojem, jako by byli vysláni oněmi mocnostmi, které si nepřejí opětovný rozmach našeho národa. Vždyť jejich činnost odvádí náš lid od společného boje proti společnému nepříteli Židovi. Své síly místo toho vybíjejí v nesmyslných a nešťastných náboženských roztržkách. A právě z tohoto důvodu je nutné zřízení silné centrální moci ve smyslu bezpodmínečné autority vedeni v daném hnutí. Pouze pomocí ní lze tomuto zhoubnému elementu zatrhnout jeho řemeslo. A právě z tohoto důvodu lze největší nepřátele jednotného, rázně vedeného a řízeného hnutí nalézt v okruhu těchto lidových ahasverů. Nenávidí totiž v hnutí onu moc, která čelí tomuto neřádu.

Ne nadarmo si mladé hnutí jedenkrát vytyčilo určitý program a nepoužilo přitom slovo "lidový". Pojem lidový je díky své abstraktní výkladové

neomezenosti nepoužitelný jako možný podklad příslušného hnutí, a nenabízí žádné měřítko pro příslušnost k němu. Tím nedefinovatelnější tento pojem prakticky je, tím neomezenější možnosti výkladu skýtá, a o to více stoupá i šance odvolávat se na něho. Vložení takto nejasného a mnohostranně výkladového pojmu do politického života, vede k rozpadu oné tuhé bojové pospolitosti, neboť tato nemůže existovat v momentě, kdy bude určení své víry a vůle přenecháno každému jedinci.

Je také hanebné, kolik lidí se dnes ohání slovem "lidový", a všichni mají svůj vlastní výklad tohoto pojmu. Jeden vážený bavorský profesor, známý bojovník s duchovními zbraněmi a účastník duchovních tažení na Berlín, srovnává pojem lidový ve vztahu k monarchii. Tato učená hlava však samozřejmě poněkud zapomněla popsat blíže totožnost naší německé monarchie minulé doby s dnešním pojetím slova lidový. A také se obávám, že by se to onomu pánovi také těžko kdy podařilo. Neboť něco nelidovějšího, než byla většina německých monarchistických státních útvarů, si člověk snad už ani nedokáže představit. Kdyby tomu tak nebylo, nikdy by nezanikly, a naopak jejich zánik je pouze důkazem nesprávnosti jejich lidové ideologie.

A tak každý tento pojem vykládá tak, jak mu sám nejlépe rozumí. Taková rozmanitost mínění však nemůže v žádném případě sloužit jako podklad k politickému bojovému hnutí.

A to vůbec nehledě na jejich nepraktičnost a obzvláště neznalost lidového ducha těchto lidových Janků dvacátého století. Je dostatečně ilustrována směšností, s jakou k ní přistupují levičáci. Člověk je nechává žvanit, a vysmívá se jim.

Ten, komu se na tomto světě nepodaří být nenáviděn svými protivníky, mi coby přítel nepřipadá dost dobrý. A tak také přátelství takovýchto lidí bylo pro naše mladé hnutí nejenom bezcenné, nýbrž, a to především, i škodlivě. A to byl také důvod, proč jsme zprvu zvolili název "strana", doufali jsme totiž že již tím od sebe zaplašíme celé hejno těchto lidových náměsíčníků, a proč jsme se označili jako Nacionálně Socialistická Německá Strana Pracujících.

Prvním výrazem jsme si od těla drželi všechny ty starověké blouznivce, mluvky a citátory takzvané lidové myšlenky. Druhý výraz nás osvobodil od celého zástupu rytířů s duchovním mečem, od všech těch hořekujících hub, které třímají duchovní zbraň jako ochranný štít před svou vlastní zbabělostí.

Samosebou se rozumí, že jsme v následné době byli nejvíce napadáni právě oněmi posledně zmíněnými, samozřejmě ne skutečně, nýbrž pouze perem, neboť od těchto lidových oslů se nedá očekávat ani nic jiného. Pro ně je samozřejmě naše zásada "kdo nás napadne násilím, ten se s násilím i potáže" něčím strašným. Vyčítají nám nejenom hrubé uctívání gumových obušků, nýbrž i závadného ducha jako takového. To, že na shromáždění lidu muže být umlčen Demosténes, a to pouze za pomocí pouhých padesáti idiotů, kteří se

spoléhají na svou výřečnost a především pěsti, tyto šarlatány vůbec nezajímá. Vrozená zbabělost jim nikdy neumožní dostat se do takového nebezpečí. Neboť oni nepracují "hlučně" a "dotěrně", nýbrž pěkné "v klidu'.

Musím i dnes neustále naše mladé hnutí varovat před podobnými "tichými pracovníky". Neboť tito jsou nejenom zbabělci, ale také budižkničemové a povaleči. Člověk, který je znalý věci, je si vědom daného nebezpečí, zřetelně před sebou vidí možnosti nápravy, má povinnost vystupovat proti zlu a snažit se o jeho potíráni ne ve vší tichosti, nýbrž na otevřené veřejnosti. Nedělá-li to, pak je bídný slaboch nedbalý své povinnosti, který selhal buďto ze zbabělosti, nebo z lenosti a neschopnosti. Většina těchto "tichých pracovníků" se však tváří, jako kdyby bůhví co věděli. Nejsou ničeho schopni, ale snaží se svými triky oklamat celý svět. Jsou líní, avšak svou "tichou" prací se snaží vzbudit dojem jak enormní, tak i snaživé činnosti. Zkrátka a dobře, jsou to švindlíři, političtí manipulanti, kteří nenávidí poctivou práci ostatních. Jakmile se taková lidová noční můra cítí být povolána do takového "zátiší", můžete vsadit tisíc ku jedné, že v ní naprosto nic neprodukuje, pouze krade ovoce poctivé práce ostatních.

K tomu přichází arogance a domýšlivá drzost této prakticky zahálčivé chátry štítící se světla, se kterou se vrhají na práci jiných, snaží se ji povýšeně kritizovat, čímž ve skutečnosti jenom pomáhají našemu úhlavnímu nepříteli naší národní pospolitosti.

I ten poslední agitátor, který vlastní odvahu chlapsky a otevřeně zastupovat své názory a přednášet je stojíce na hospodském stole tváří v tvář svým protivníkům, koná více než tisíc těchto ztracených, záludných ustrašenců. Zcela jistě občas obrátí a získá toho, či onoho pro své hnutí. Jeho výkon bude zhodnocen, a účinek jeho jednání bude shledán úspěšným. Pouze ti zbabělí podvodníci, kteří si v "tichosti" chválí svou práci a zahalují se tak do ochranného pláště opovrženíhodné anonymity, se nehodí naprosto k ničemu a při opětovném povstání našeho národa smí platit v pravém slova smyslu za trubce.

Počátkem roku 1920 jsem popoháněl k uspořádání první obrovské masové manifestace. V tomto ohledu došlo k názorovým rozporům. Někteří straničtí vůdci měli věc za příliš svůdnou, a tím i ve svém účinku neblahou. Rudý tisk se námi začal zaobírat, a my jsme byli šťastní, že můžeme dosáhnout jejich nenávisti. Začali jsme vystupovat, coby diskusní řečníci, na jiných shromážděních. Samozřejmě že byl každý z nás okamžitě umlčen, avšak úspěch se dostavoval. Začala se s námi seznamovat širší veřejnost. A čím jsme byli známější, tím proti nám vzrůstal větší odpor a vztek. A tak jsme směli doufat, že nás, při našem prvním velikém masovém shromáždění nemine návštěva většího rozměru našich přátel z rudého tábora.

I mě bylo jasné, že pravděpodobnost nějaké eskalace je víc než velká. Avšak

boj musel být vybojován, a když ne dnes, tak za několik měsíců. Záleželo zcela na nás, zda již od prvního dne zvěčníme naše hnutí slepým, bezohledným postojem. Znal jsem až moc dobře mentalitu příslušníků rudé strany, než abych nevěděl, že extrémní a odhodlaný odpor na ně udělá obrovský dojem, ale že přitom můžeme získat i nové přívržence. A k tomuto odporu je nutno se rozhodně postavit.

Tehdejší první předseda strany, pan Harrer, mým úmyslům ve vztahu ke zvolené době nevěřil, a v důsledku toho jako čestný, přímý muž odstoupil ze svého vůdčího místa. Na jeho místo se posunul pan Drexler. Já sám jsem si v hnutí vyhradil organizaci propagandy, a tu jsem také bezohledně prováděl.

A tak byl jako termín uskutečněni prvního velikého lidového shromážděni tehdy ještě neznámého hnutí stanoven na 24. leden 1920.

Přípravy jsem vedl sám osobně. Byly velmi krátké. Celý aparát byl uspořádán tak, aby mohl provádět bleskurychlá rozhodnutí. K současným otázkám měla být zaujata pozice během 24 hodin formou masového shromáždění. Jeho oznámení měla proběhnout pomocí plakátů a letáků, jeho směr měl být určen z hlediska toho, co jsem v hrubých obrysech již předložil coby pojednání o propagandě. Působení na široké masy, koncentrace na malý počet bodů, stálé opakování toho samého, sebejisté a sebevědomé znění textů ve formě apoštolského tvrzení, největší vytrvalost v šíření a trpělivost v očekáváni účinku.

Za základní barvu byla zvolena rudá. Je vybičující a musela nejvíce naše protivníky popuzovat a dráždit, čímž se tak nebo tak dostaneme do jejich podvědomí a paměti,

V následující době se i v Bavorsku ukázalo vnitřní sbratření marxistů a Centra, coby politické strany. Nejzřetelněji to bylo patrné starostí, se kterou se vládnoucí Bavorská lidová strana pokoušela zeslabit a posléze i zamezit účinku našich plakátů na rudou dělnickou masu. Když policie nenašla žádný jiný prostředek jak by proti tomu zakročila, musela být nakonec zavedeny "dopravní ohledy", aby tak bylo zadostiučiněno rudým spolkovým soudruhům, a za vydatného přispěni takzvané celoněmecko-národní lidové strany byly tyto plakáty, které slibovaly vrátit statisíce mezinárodních popuzených a svedených dělníků zpět německé národní pospolitosti, nakonec zcela zakázány. Tyto plakáty (přidané prvnímu a druhému vydání této knihy jako příloha) mohou nejlépe doložit mocný zápas, který v té době mladé hnutí vybojovalo. Budou však také archivovány potomstvem jako svědectví vůle a upřímnosti našeho smýšlení a zvůle takzvaných národních úřadů v potlačování jím nepříjemného znárodňování a tím i znovuzískávání širokých vrstev naší národní pospolitosti.

Napomohou také zničit mínění, že v Bavorsku byla národní vláda, a pro potomstvo budou také dokumentovat, že národní Bavorsko v letech 1919,1920,1921,1922 a 1923 nebylo výsledkem jeho

národní vlády, nýbrž pouze vynuceného ohledu, který tato vláda musela brát na pozvolně národně cítící obyvatelstvo.

Vlády samy dělaly vše proto, aby tomuto ozdravnému procesu zabránily a zneškodnily ho.

Pouze dva muže je z toho nutno vyjmout:

Tehdejšího policejního prezidenta Ernsta Pohnera a jeho věrného poradce vrchního úředníka Fricka. To byli jediní dva vyšší státní úředníci, kteří tehdy měli odvahu být nejprve Němcem, a pak teprve úředníkem. Na takto zodpovědném místě byl Ernst Pohner jediný, který netokal po přízni mas, nýbrž se cítil být zodpovědný vůči národní pospolitosti, a za znovuvzkříšení jeho nadevše milujícího německého národa byl ochoten vložit do hry, a pokud to bude nutné, i obětovat svou osobni existenci. Proto byl také neustále nepříjemným trnem v oku všem těm úplatným, úřednickým kreaturám, pro něž nebyly rozhodující zájmy vlastního národa a znovunastolení jeho svobody, nýbrž pouze rozkazy jejich chlebodárců, bez ohledu na blaho jim svěřeného národního celku.

Patřil především k těm charakterům, který se, oproti ostatním strážcům naši takzvané státní autority, nezalekl nepřátelského postoje všech lidových a národních zrádců, nýbrž po něm, coby řádný muž, samozřejmě toužil. Nenávist Židů a marxistů, jejich celý boj plný lží a pomluv byl pro něho jediným štěstím uprostřed bídy našeho lidu.

Muž žulové poctivosti, antické prostoty a německé přímosti, u něhož rčení "radši mrtvý, než otrokem'" nebylo žádnou frází, nýbrž tvořilo souhrn jeho celého vlastního bytí.

On a jeho spolupracovník dr. Frick jsou v mých očích jediní, kteří mezi státníky mají právo být označováni jako spolutvůrci národního Bavorska.

Než bylo přikročeno ke konání našeho prvního velkého masového shromáždění, musel být nejprve nejenom shromážděn potřebný propagandistický materiál, nýbrž musely být vytištěny i základní směrnice programu shromáždění.

Hlavní směrnice, které se nám o sestavení programu míhaly před očima, podrobně rozvedu v druhém díle této knihy. Zde bych chtěl pouze konstatovat, že bylo dosaženo nejenom toho, že mladému hnuti byla dána forma a obsah, nýbrž i zpřístupnit jeho cíle širokým masám.

Z takzvaných intelektuálských kruhů zazněly pokusy o zesměšnění a kritiku. Správnost našich tehdejších názorů však poskytl účinek tohoto programu.

V těchto letech jsem byl svědkem vzniku několika tuctů nových hnutí, která opět beze stopy zmizela a rozplynula se. Jedno jediné zůstalo: Nacionálně Socialistická Německá Strana Pracujících. A dnes jsem více než kdy jindy přesvědčen, že proti ní mohou bojovat, mohou se snažit jí ochromit, malí straničtí ministři nám mohou zakazovat projevy a slova, avšak vítězství našich

myšlenek nikdy nezabrání.

I kdyby jeho jméno pro celou současnou vládní garnituru a její zástupce nevyvolalo ani nejmenší vzpomínku, přesto zůstanou základní principy nacionálně - socialistického programu základy budoucího německého státu.

Čtyřměsíční konáni shromáždění před lednem 1920 nám pomalu našetřila ony malé prostředky, které jsme nyní použili k vytištění našich prvních potřebných letáků, plakátů a programů.

Pokud chci na závěr tohoto dílu vylíčit první velké masové shromážděni našeho hnuti, děje se to proto, že jím strana rozlomila úzký rámec malého sdruženi, a na místo toho poprvé obrovským faktorem naší doby zapůsobila na veřejné mínění.

Já osobně jsem tehdy měl pouze jedinou starost. Zaplní se sál, nebo budeme hovořit do zívající prázdnoty? Byl jsem uvnitř skalně přesvědčen o tom, že pokud lidé přijdou, bude to den obrovského úspěchu mladého hnutí. A tak jsem v obavách vyčkával tehdejšího večera.

V 7:30 se mělo konat zahájení. V 7:15 jsem vstoupil do slavnostního sálu Dvorního pivovaru na Platzlu v Mnichově, a srdce mi málem puklo radostí. Obrovský prostor byl přeplněn lidmi. Hlava na hlavě, skoro dvoutisícová masa lidí. A především pak přišli ti, na které jsme se chtěli obrátit. Skoro polovina sálu se zdála být obsazena komunisty a nezávislými. Naše první velké shromáždění mělo mít, díky jim, rychlý konec.

Avšak bylo tomu jinak. Poté co skončil první řečník, chopil jsem se slova já. Po pár minutách začaly padat poznámky, a v sále došlo k prudkým srážkám. Několik věrných válečných kamarádů a dalších příznivců se potýkalo s narušiteli klidu, a postupně se jim podařilo opět částečně obnovit klid. Mohl jsem hovořit dále. Po půl hodině začal potlesk přehlučovat výkřiky a hulákání.

V tom momentě jsem přešel k našemu programu, a začal jsem ho poprvé vysvětlovat.

Každou čtvrthodinu byli poznámky stále více potlačovány pochvalnými výkřiky. A když jsem shromážděné mase konečně bod po bodu přečetl všech pětadvacet tezí a požádal jsem ji, aby nad nimi sama vyřkla ortel, počal dav postupně přecházet v jásot. Jednohlasně, a opět znovu jednohlasně, a když i poslední teze našla svou cestu k srdcím tohoto davu, byl přede mnou sál plný lidí, sjednocených společným přesvědčením, novou vírou, novou vůlí.

A když jsem skoro po čtyřech hodinách rozpustil toto shromáždění a viděl jsem jak se masa, hlava na hlavě, jako pomalý proud sune, valí a tlačí k východu, věděl jsem, že do německého lidu vnikly základní směrnice nového hnutí, které už se nikdy nedají zapomenout.

Byl zapálen oheň, z jehož žáru jednou musí vyjít meč, který musí opět vybojovat svobodu germánskému Siegfriedovi a bytí německému národu.

A vedle příštího znovuvzkříšení jsem cítil kráčet bohyni neúprosné pomsty

za křivopřísežnost 9. listopadu 1918.
Sál se pomalu vyprazdňoval.
Hnutí se začalo přirozeně vyvíjet.

Nacionálně Socialistické hnutí

1. kapitola

SVĚTOVÝ NÁZOR A STRANA

Dne 24. února 1920 se konalo první masové shromáždění našeho mladého hnutí. Ve slavnostní hale dvorního pivovaru v Mnichově, kde se sešlo téměř dva tisíce lidí, bylo předloženo pětadvacet tezí programu nové strany. Každý z bodů byl přijat bouřlivým potleskem.

Tím vznikly první směrnice a zásady pro boj, který má za úkol zamést s tou spoustou zastaralých představ a názorů a zabránit uskutečňování nejasných, ba dokonce škodlivých cílů. Do tohoto shnilého a zbabělého měšťáckého světa, stejně jako do vítězného tažení marxistické vlny dobývání světa musí vstoupit nová podoba moci, aby v posledním okamžiku zastavila káru neblahého osudu.

Bylo samozřejmé, že nové hnutí mohlo doufat ve svoji významnost a v to, že se mu dostane potřebných sil pro tento obrovský boj pouze tehdy, pokud se mu již od prvních dnů podaří vzbudit v srdcích svých příznivců svaté přesvědčení, že hnutí si nedává za
cíl pouhé vypuštění nového volebního hesla do politického života, nýbrž prosazení nového světového názoru principiálního významu.

Je třeba se zamyslet nad tím, z jakých ubohých hledisek jsou sflikovány takzvané "stranické programy", které bývají čas od času oprašovány a předělávány. Musíme detailně prozkoumat pohnutky těchto měšťanských "programových komisi", abychom pochopili tyto choromyslné výplody. Neboť je to vždy ta stejná starost, která vede k vytvoření nového programu, nebo k upravení toho stávajícího: obava o příští volební výsledek. Jakmile vznikne v hlavách těchto parlamentních státních umělců povědomí toho, že milý národ má zase jednou chuť revoltovat a vyskočit ze spřežení staré partajnické kázy, snaží se káru vyspravit. Na řadu přijdou hvězdáři a straničtí astrologové, takzvaní "zkušení' a "vážení', většinou staří poslanci, kteří se uráčí vzpomenout si na analogické situace ze své "bohaté politické zkušenosti", kdy mase už

jednou přetekla míra trpělivosti, protože cítí nebezpečně blízko to, co už tu jednou bylo. Politici tedy sahají po osvědčeném receptu, založí "komisi", chodí a naslouchají lidu, čmuchají v tisku, a tak pomalu vyčenichají, co by milý národ měl nejraději, co nenávidí a v co doufá. Každá profesní skupina, každá zaměstnanecká třída je co nejpodrobněji studována a jsou zkoumána její nejtajnější přání. I "zlá a špatná hesla" nebezpečné opozice bývají přehodnocována a objevují se k velikému úžasu jejich původních autorů a šiřitelů jako by nic v duchovní výzbroji starých stran.

Komise se dohromady, "revidují' starý program a vytvářejí nový (panstvo přitom mění své přesvědčení jako voják v poli v košili ve chvíli, kdy stará je zavšivená!), v němž si každý přijde na své. Sedlákovi se dostane ochrany pro jeho statek, průmyslníkovi ochrany jeho zboží, konzument bude chráněn při nákupu, učitelům budou zvýšeny platy, úředníkům se vylepší penze, vdovy a sirotci mají být dostatečnou měrou zabezpečováni státem, doprava bude podporována, tarify mají být sníženy a dokonce daně mají být - když ne úplně, tak téměř - zrušeny. Občas se stane, že se na někoho zapomnělo, nebo že některý z požadavků lidu byl přeslechnut. V tom případě se na poslední chvíli flikují prázdná místa tak dlouho, až lze s klidným svědomím doufat, že se dav normálních šosáků i s jejich ženskými zklidní a nejvyšší měrou uspokojí. A nyní se tedy může, s vírou v Boha a v neotřesitelnou hloupost občanů s volebním právem, začít boj, jak se říká, o "nové uspořádání" Říše.

Když skonči volby a poslanci mají za sebou poslední lidové shromáždění a úspěšně unikli na dalších pět let drezůře plebsu, mohou se zcela věnovat plněni vyšších a příjemnějších úkolů, programová komise se zase rozpustí a boj o nové utváření věcí veřejných dostává opět podobu zápasu o denní chléb: U poslanců se tomu však říká diety.

Každé ráno se zástupce lidu vydává do budovy parlamentu, když ne přímo do zasedací síně, tak alespoň do předsálí, kde leží prezentační listiny. Ve jménu služby lidu tam zanese své jméno a přijímá svůj vysoce zasloužený plat jako malé odškodnění za toto nepřetržité a namáhavé úsilí.

Po čtyřech letech, nebo i v jiných kritických týdnech, kdy hrozí nebo se blíží rozpuštění parlamentních korporací, posedne pány v parlamentu nezkrotná činorodost. Tak jako ponrava neumí nic jiného, než se změnit v chrousta, tak opouštějí tyto parlamentní housenky velkou společnou kuklu a obdařeni křídly vylétají ven za milým lidem. Znovu hovoří ke svým voličům, vyprávějí o své vlastní enormní práci a zlovolné zatvrzelosti těch ostatních, avšak nesouhlasně se tvářící masa po nich místo vděku a chvály vrhá syrové, až nenávistné výrazy. Když nevděk lidu dosáhne určitého stupně, může pomoci jediný prostředek: Pověst strany se musí znovu nažehlit, program je zralý na vylepšení, komise znovu ožije - a celý podvod začíná od začátku. Samozřejmě, že úspěšně, čemuž se při

zatvrzelé hlouposti lidstva nelze divit. Hlasující dobytek, "měšťansky" stejně jako "proletářský", ovlivněn tiskem a oslepen lákavým programem, se znovu vrací do společné stáje a volí si své staré podvodníky.

Tak se muž z lidu, kandidát pracujících stavů, opět mění v parlamentní housenku a vyžere se ve státnickém životě do tloušťky a sádelnatosti, aby se po čtyřech letech opět proměnil ve třpytivého motýlka.

Těžko existuje něco více deprimujícího, než sledovat z pohledu střízlivé skutečnosti takový průběh věcí, muset přihlížet tomuto neustále se opakujícímu podvodu. Z takového duchovního humusu je samozřejmě nemožné čerpat sílu, nutnou k vítěznému boji s organizovanou silou marxismu.

Dosud se tím naše panstvo vážně nezabývalo. Přes veškerou svou omezenost a duševní méněcennost si tito parlamentní šamani bílé rasy mohou jen stěží namlouvat, že lze prostředky západní demokracie spojovat proti učeni, pro které je demokracie se vším, co k ní patří, v nejlepším případě jen prostředkem k ochromeni protivníka a k vytvoření prostoru pro vlastní konání. I když se část současného marxismu snaží velice šikovným způsobem předstírat nerozlučnou vazbu se zásadami demokracie, nezapomínejme laskavě, že v kritické chvíli se tito pánové nezajímají o většinová rozhodnutí podle západního pojetí demokracie! Bylo tomu tak v oněch dnech, kdy měšťanští poslanci viděli bezpečnost Říše garantovánu ve vysokém počtu zabedněnců, zatímco marxismus strhl moc na svou stranu, pomocí houfu uličníků, dezertérů, stranických funkcionářů a židovských literátů, čímž byl demokracii uštědřen políček, až to mlasklo. Je zapotřebí důvěřivosti parlamentního kouzelníka měšťanské demokracie, aby bylo možné domnívat se, že nyní či v budoucnosti by mohla byt brutální rozhodnost nositelů světového moru zažehnána nějakou zaklínací formulí západního parlamentního systému.

Marxismus bude tak dlouho pochodovat po boku demokracie, dokud se mu nepodaří nepřímými cestami získat pro své zločinné cíle dokonce i podporu od nacionální duchovní části světa, která je podle něj určena k vyhlazení. Pokud by však došel k přesvědčení, že by se z čarodějnického kotle naší parlamentní demokracie dala svařit majorita, která - na základě své zákonodárně dané oprávněné většiny - by si marxismus se vší vážností "podala", byla by marxistická parlamentní komedie hned u konce. Praporečníci rudé internacionály by okamžitě, namísto apelu na svědomí demokracie, vystoupili s plamennými projevy k proletářským masám a jejich boj by se v tu ránu přenesl ze zatuchlého vzduchu zasedacích sálů našich parlamentů do fabrik a na ulici. Demokracie by byla okamžitě zničena. To, co se nepodařilo šikovným apoštolům lidu v parlamentech, zvládly by bleskově poštvané proletářské masy s páčidly a kovářskými kladivy, přesně jako na podzim 1918: rázně by přesvědčily měšťanský svět, jak bláhové je namlouvat si, že je možné postavit se na odpor židovskému dobývání světa prostředky západní demokracie.

Jak již bylo řečeno, je potřeba důvěřivé mysli k tomu, hrát s takovým protihráčem podle pravidel, která mu slouží pouze k blafováni nebo k jeho vlastnímu prospěchu, a která hodí přes palubu, jakmile se mu přestanou hodit.

U všech stran takzvaného občanského zaměření se při politickém zápase jedná ve skutečnosti o pouhou rvačku o parlamentní křesla, přičemž postoje a zásady se házejí přes palubu jako zbytečný balast. Tomu jsou přizpůsobeny i jejich programy a poměřování jejich sily. Chybí jim ona velká magnetická přitažlivost, kterou široká masa následuje pod naléhavým dojmem velkých a vynikajících myšlenek, přesvědčující síla bezpodmínečné víry, snoubící se s fanatickým odhodláním k boji.

Avšak v době, kdy jedna strana, vyzbrojená všemi zbraněmi tisíckrát zločinného světového názoru nastupuje k útoku proti existujícímu řádu, může se druhá strana postavit na odpor pouze tak, že si osvojí formy nové, v našem případě politické víry, a hesla slabošské a zbabělé obrany zamění za bojový výkřik odvážného a brutálního útoku. Jestliže je však dnes našemu hnuti, zejména ze strany takzvaných národně občanských ministrů - například z bavorského středu - duchaplně vyčítáno to, že usiluje o jakýsi "převrat", můžeme dát každému takovému politizujícímu trpaslíkovi pouze jedinou odpověď: ano, pokoušíme se napravit to, co jste vy ve vaší zločinné hlouposti promeškali. Vy, s vašimi zásadami parlamentního obchodu s hovězím, jste napomohli zavléct národ do propasti, ale my stavíme, útokem a prostřednictvím nastolení nového světonázoru stejně jako fanatickou, neústupnou obranou jeho zásad, našemu národu schody, po kterých jednou vystoupí opět vzhůru do chrámu svobody.

V době zakládání hnutí musela být naše pozornost neustále upřena k tomu, aby se z uskupení bojovníků za nové a vyšší přesvědčení nestal pouhý spolek na podporu parlamentárních zájmů. Prvním preventivním opatřením bylo vytvoření programu, jež cílevědomě usiloval o takový vývoj, který již svou vnitřní velikostí odstrašoval slabošské duchy dnešních stranických politiků. Jak správné bylo naše pojetí nutnosti programových cílů nejostřejšího ražení, to vyplynulo jasně z oněch osudových chyb, které nakonec vedly ke zhroucení Německa.

Na základě tohoto poznáni jsem musel formovat nové pojetí státu, které se stalo podstatnou součástí nového světového názoru.

Již v prvním svazku této knihy jsem se zabýval slovem "národní", a musel jsem konstatovat, že toto označení se zdá být pojmově příliš málo vymezené na to, než aby dovolilo vytvořeni uzavřeného bojového společenství. Všechno možné, co se ve své názorové podstatě nebetyčně rozchází, se dnes motá pod heslem "národní". Dříve než přejdu k úkolům a cílům Nacionálně Socialistické Německé Strany Pracujících, chtěl bych podat vysvětlení pojmu "národní" a jeho vztahu k stranickému hnutí.

Pojem "národní" se jeví tak málo jasně vymezený, mnohoznačně vykladatelný a neomezený v praktickém použití jako například slovo "religiózní". Také pod tímto pojmem si lze velmi těžko představit něco zcela precizního, a to ani ve smyslu myšlenkového uchopení, ani v praktickém působení. Představitelným se stává označení "religiózní" v okamžiku, kdy se spojuje s konkrétně nastíněnou formou svého působení. Je to velmi krásné, většinou však levné prohlášení, když někdo označí jiného člověka za "hluboce religiózního". Snad se najdou i tací, kteří se budou tímto zcela všeobecným označením cítit uspokojeni a jimž toto označení zprostředkuje dokonce i více nebo méně jasný obraz stavu duše. Jelikož však velká masa nesestává z filosofů ani ze světců, bude taková zcela všeobecná religiózní idea znamenat pro jednotlivce většinou jen potvrzení jeho individuálního myšlení a konání, aniž by však vedla k té působnosti, kterou vyžaduje vnitřní religiózní touha, z níž se z čistě metafyzického neohraničeného světa myšlenek formuje jasně vymezená víra. To jistě není účelem samo o sobě, nýbrž jen prostředkem k dosažení cíle, je to ale nezbytný prostředek k tomu, aby mohlo být cíle dosaženo. Tento účel však není pouze ideální, nýbrž v podstatě vzato zcela eminentně praktický. Je vůbec třeba si uvědomit, že nejvyšší ideály vždy odpovídají nejhlubší životní nutnosti, stejně jako šlechetnost povznášející krásu v posledku spočívá jenom v logické účelnosti. Tím, že víra pomáhá pozvednout člověka nad úroveň zvířete, přispívá v pravdě k upevnění a zajištění jeho existence. Vezmeme-li dnešnímu lidstvu jeho religiózně-věroučné, v praktickém významu pak morální zásady, jež mu byly vštípeny výchovou, a odstraníme-li tuto religiózní výchovu, aniž bychom ji nahradili něčím stejně hodnotným, výsledkem bude těžký otřes základů lidského bytí.

Můžeme tedy konstatovat, že člověk žije nejenom proto, aby sloužil vyšším ideálům, ale že tyto vyšší ideály jsou současně předpokladem pro jeho existenci jako člověka. Kruh se tak uzavírá.

Samozřejmě spočívají již ve všeobecném pojmu "religiózní" jednotlivé zásadní myšlenky či přesvědčení, například o nezničitelnosti duše, věčnosti jejího bytí, existenci vyšší bytosti atd. Právě tyto myšlenky, ať jsou pro jednotlivce jakkoliv přesvědčivé, podléhají jeho kritickému zkoumání a tím kolísáním mezi souhlasem nebo odmítáním tak dlouho, dokud se tato citová tušení či poznání nestanou zákonitou silou nezvratné víry. Tato je hlavním bojovým faktorem, který základnímu religióznímu názoru umožňuje průlom a razí mu cestu. Bez jasně vymezené víry by religiozita ve své nejasné mnohotvárnosti byla nejenom bezcenná pro lidský život, ale přispěla by pravděpodobně k všeobecnému rozvratu.

Podobně jako s pojmem "religiózní" je tomu s pojmem "národní". Také v tomto pojmu jsou obsaženy některé zásadní poznatky.

Přestože mají mimořádný význam, jsou formálně natolik málo určeny, že se

pozvedají nad hodnotu víceméně uznávaného obecného názoru teprve tehdy, když jsou zasazeny do rámce politické strany. Neboř realizace světonázorových ideálů a z nich odvozených požadavků se děje stejně tak málo prostřednictvím čistého pocitu nebo vnitřního chtění lidí, jako například získání svobody všeobecnou touhou po ní. Nikoliv, teprve když ideální touha po nezávislosti dostane formou vojenských mocenských prostředků bojovou organizaci, lze toužebné přáni národa proměnit v nádhernou skutečnost.

Každý světový názor, ať už je tisíckrát správný a pro lidstvo nanejvýš užitečný, zůstane bezvýznamný pro uspořádáni života národů tak dlouho, dokud se jeho zásady nestanou korouhví bojového hnuti, které musí zůstat tak dlouho stranou, dokud působeni těchto zásad nebylo završeno vítězstvím světonázorových ideji a stranická dogmata netvoří základní zákony státu národního společenství.

Jestliže však má všeobecná duchovní představa sloužit jako základ budoucího vývoje, potom je zde prvním předpokladem vytvoření všeobecné jasnosti o podstatě, druhu a rozsahu této představy, protože pouze na takovém základě lze vytvořit hnutí, které je schopno ve vnitřní homogenitě svého přesvědčení vyvinout nutnou sílu k boji. Ze všeobecných představ musí vzniknout politický program, ze všeobecného světonázoru politická víra. Tato víra, jejíž cíl má být prakticky dosažitelný, nebude sloužit pouze ideji jako takové, nýbrž bude muset brát ohled i na prostředky boje, jež jsou k dispozici a musí být použity pro dosažení vítězství této ideje. Abstraktně správná duchovní představa, kterou hlásá program, se musí snoubit s praktickým poznáním politika. Tak se musí věčný ideál jakožto vůdčí hvězda lidstva bohužel spokojit s tím, že bude brát v úvahu slabosti tohoto lidstva, aby apriorně neztroskotal na lidské nedokonalosti. Znalec psychiky národa se musí spojit s filozofem, aby z říše věčných pravd a ideálů přinesl to, co je v lidských možnostech a tomu dal formu.

Přenesení všeobecné, ideální a nejpravdivější světonázorové představy do určitým způsobem vymezeného, pevně organizovaného, duchovně a vůlí jednotného politického a bojového společenství je nejvýznamnější počin, neboť jenom na jeho šťastném řešení záleží možnost vítězství ideje. Zde musí vystoupit z moře milionů lidí, kteří v jednotlivostech více nebo méně jasně určité pravdy tuší a částečně snad i chápou, jedinec, aby s nepochybnou silou formoval z kolísavého světa představ širokých mas zaručené zásady, a tak dlouho vedl zápas za jejich obecnou správnost, až se z vlnobití svobodného světa myšlenek vynoří skála jednotného společenství víry a vůle.

Všeobecné právo k takovém konání je založeno na nutnosti, osobní právo na úspěchu.

Pokusíme-li se ze slova "národní" vyloupnout jeho smysluplné nejvnitřnější jádro, dojdeme k následujícímu zjištění:

Náš nynější nejběžnější politický názor spočívá obecné na představě, že státu je sice třeba přiznat tvůrčí, kulturu vytvářející sílu, že však nemá nic společného s rasovými předpoklady, nýbrž že je spíš produktem hospodářských nutností, v nejlepším případě výsledkem politické vůle k moci. Takové základní pojetí vede ve svých logických důsledcích nejenom k podcenění původní rasové prasíly, nýbrž i k nedostatečnému ocenění osobnosti. Neboť odmítnutí rozličností jednotlivých ras vzhledem k jejich všeobecným kulturotvorným silám musí nutně přenést tento veliký omyl i na hodnocení jednotlivce. Domněnka o rovnosti ras se stane základem pro stejné posuzování národů a dále pro lidské jednotlivce. Proto také mezinárodní marxismus není nic jiného, než Židem Karlem Marxem zprostředkované přenesení jistého, již déle existujícího světonázorového postoje a pojetí do formy určitého politického vyznání víry.

Bez podkladu takového všeobecně již existujícího otrávení by nikdy nebyl možný udivující politický úspěch tohoto učení. Karel Marx byl skutečně pouze ten jedinec mezi miliony lidi, který v bahně zvolna skomírajícího světa s rybářským pohledem proroka rozpoznal podstatné jedovaté látky, uchopil je, aby je jako černý mág vložil do koncentrovaného roztoku sloužícímu k rychlejšímu zničení nezávislého bytí svobodných národů na této zemi. To všechno samozřejmě ve službách své rase.

Marxistické učení je zkrácený duchovní extrakt dnes obecně platného světonázoru. Již z tohoto důvodu je jakýkoliv boj našeho takzvaného občanského světa proti tomuto učení nemožný, ba směšný, neboť i tento občansky svět je v podstatě prolezlý všemi těmito

jedovatými látkami a klaní se světovému názoru, který se od marxistického obecně odlišuje pouze mírou a osobami. Občanský svět je marxistický, věří však na možnost vlády určité skupiny lidí (buržoazie), zatímco marxismus plánovitě usiluje o převedení celého světa do židovských rukou.

Naproti tomu národní světonázor uznává význam lidstva v jeho rasových prazákladech. Ve státu vidí principiálně jenom prostředek k dosažení cíle, a za svůj cíl považuje zachování rasového bytí lidstva. Tím nevěří v žádném případě na nějakou rovnost ras, nýbrž rozpoznává v jejich rozdílnosti vyšší nebo nižší hodnotu a tímto poznáním se cítí být zavázán vyšší vůli, jež ovládá toto universum, požadovat vítězství lepších a silnějších a žádat zánik horších a slabších. Tím vzdává principiálně hold aristokratické základní myšlence přírody a věří na platnost tohoto přírodního zákona pro všechny jednotlivé živé bytosti. Tento světonázor rozpoznává nejen různé hodnoty jednotlivých ras, ale i různé hodnoty jednotlivých lidí. Z masy si pro sebe vybírá význam osobnosti, čímž působí vzhledem k dezorganizovanému marxismu organizátorsky. Věří v nutnost idealizace lidstva, neboť pouze v ní spatřuje předpoklad pro bytí tohoto lidstva. Avšak nemůže přiznat právo na existenci etické ideji, pokud tato idea

představuje nebezpečí pro rasový život nositele vyšší etiky, neboť v zbastardělém a znegrovatělém světě by byla také všechna lidská krásna a vznešenosti, jakož i veškeré představy idealizované budoucnosti našeho lidstva, navždy ztraceny.

Lidská kultura a civilizace jsou v této části světa nerozlučně vázány na existenci Árijce. Jeho vymření nebo zánik spustí na tuto planetu černý závoj bezkulturní doby.

Podkopávání stavu lidské kultury prostřednictvím zničení jejich nositelů se však jeví z hlediska národního světonázoru jako nejproklatější zločin. Odváží-li se kdo vložit ruku na nejvyšší podobenství Pána, dopouští se zločinu na dobrotivém stvořiteli tohoto zázraku a napomáhá vyhnání z ráje.

Tím odpovídá národní světový názor nejvnitřnější vůli přírody, neboť ona vytváří tuto svobodnou hru sil, která musí vést k trvalému vzájemnému vyššímu pěstění, až nakonec bude tomu nejlepšímu lidstvu dána prostřednictvím získaného vlastnictví této země volná cesta k tomu, aby se zaobíralo věcmi, jež leží zčásti nad ním, zčásti mimo něj.

Všichni tušíme, že ve vzdálené budoucnosti mohou pro lidstvo vyvstat problémy, k jejichž zvládnutí bude povolána nejvyšší rasa jakožto velkopanský lid, užívající o prostředky a možnosti celé zeměkoule.

Je samozřejmé, že takto všeobecné konstatování smyslu obsahu národního světového názoru může vést k tisícerému výkladu. Ve skutečnosti sotva najdeme nějaké novější politické seskupení, které by se nějakým způsobem tohoto světonázoru nedovolávalo. Avšak již samou svou existencí dokazuje tento světonázor rozdílnost svého pojetí vůči všem ostatním. Tak vystupuje proti marxistickému světonázoru, vedeného jednotnou hlavní organizací, směsicí nejrůznějších koncepcí, která je již ideově málo působivá vůči semknuté nepřátelské frontě. Vítězství však nebudou vybojována takto slabošskými masami! Teprve vystoupí-li proti internacionálnímu světonázoru, řízenému politicky organizovaným marxismem, stejně organizovaný a řízený světonázor národní, přikloní se při stejné bojové energii vítězství na stranu věčné pravdy.

Organizační podchycení světového názoru se může uskutečnit vždy pouze na základě jeho určitého formulování a tím, čím jsou dogmata pro víru, tím jsou pro vznikající politickou stranu stranické zásady.

Pro národní světový názor musí být vytvořen nástroj, který mu zaručí možnosti bojového zastupování, podobně jako marxistická stranická organizace uvolňuje cestu internacionalismu.

Že stranické zázemí národního pojmu je předpokladem k vítězství národního světonázoru, dokazuje nejlépe skutečnost, kterou přiznávají - přinejmenším nepřímo - dokonce i nepřátelé takového propojení se stranou. Právě ti, kteří neúnavně zdůrazňují, že na národní světový názor nemá patent žádný

jednotlivec, nýbrž že jiskří nebo "žije" v srdcích bůhví kolika milionů lidi, dokazují tím, že skutečnost všeobecné existence takových představ ani v nejmenším nebrání vítězství nepřátelského světového názoru, který je však klasicky zastupován politickou stranou. Kdyby tomu bylo jinak, musel by německý národ už dnes slavit gigantické vítězství a nestál by na pokraji propasti. Internacionálnímu světonázoru dopomohla k úspěchu skutečnost, že je zastupován útočně organizovanou politickou stranou, důvodem neúspěchu opačného světonázoru bylo jeho dosavadní nedostatečně jednotně formované zastupování. Nikoliv v neomezené volnosti výkladu všeobecného názoru, nýbrž pouze ve vymezené a tím shrnuté formě politické organizace může světový názor bojovat a vítězit.

Proto jsem viděl svůj úkol zejména v tom, z rozsáhlé a nezformované látky všeobecného světového názoru vyloupnout hlavní ideje a zformulovat je do víceméně dogmatických forem, které se ve svém jasném vymezení hodí k tomu, aby jednotně spojovaly lidi, kteří se k tomu zaváží. Jinými slovy: Nacionálně Socialistická Německá Strana Pracujících přejímá ze základních myšlenek všeobecného národního světového názoru podstatné věci, a berouc v úvahu praktickou skutečnost, dobu a existující lidský materiál a jeho slabosti, vytváří z nich politické vyznání víry, které v takto umožněném pevném organizačním podchycení velké lidské masy vytváří předpoklady pro vítězné prosazení tohoto světového názoru.

2. kapitola

STÁT

Již v letech 1920/21 bylo našemu mladému hnutí opakovaně vyčítáno z kruhů dnešního přežitého měšťáckého světa, že náš postoj k dnešnímu státu je odmítavý, z čehož odvozovalo stranickopolitické loupežné rytířstvo všech odstínů oprávnění k tomu, aby všemi prostředky zahájilo boj proti nepohodlí zvěstovatelce nového světového názoru. Přitom se ovšem záměrně zapomínalo na to, že dnešní měšťácký svět si pod pojmem stát nedovede představit nic jednotného, že zde dokonce neexistuje a ani nemůže existovat žádná jednotná definice. Nejvyšším úkolem vysvětlovačů, sedících na našich vysokých školách často v podobě profesorů státního práva, je nacházet vysvětleni a zdůvodněni pro více méně šťastnou existenci svých chlebodárců. Čím nemožněji je stát uspořádán, tím nepronikutelnější, vyumělkovanější a nesrozumitelnější jsou definice týkající se smyslu jeho bytí. Co by měl např. Dříve psát nějaký ck. Univerzitní profesor o smyslu a účelu státu v zemi, jejíž státní bytí ztělesňovalo největší zrůdnost 20. Století? Těžký úkol, pomyslíme-li, že pro dnešního učitele

státního práva existuje menší závaznost pravdě, o to víc však vazba na určitý účel. Tento účel zní: zachování za každou cenu onoho monstra lidského mechanismu, jež se dnes nazývá stát. Není potom divu, když při výkladu tohoto problému se reálné problémy pokud možno opomíjejí a operuje se směsicí "etických", "mravních", "morálních" a jiných ideálních hodnot, úkolů a cílů.

Zcela všeobecně lze rozlišovat trojí pojetí:

Skupinu těch, kteří vidí ve státě prostě více či méně dobrovolné sdružení lidí pod jednou vládní mocí. Tato skupina je nejpočetnější. V jejích řadách se nacházejí zejména zbožňovatelé dnešního principu legitimity, v jejichž očích nehraje vůle lidí při celé této záležitosti žádnou roli. Již v pouhé skutečnosti existence státu je podle nich zdůvodněna jeho posvátná nedotknutelnost. Aby bylo možné zachránit tento nesmysl lidských mozků, je třeba přímo psí oddanosti vůči takzvané státní autoritě. V hlavách těchto lidí se obratem ruky prostředek stává cílem. Stát tu není k tomu, aby sloužil lidem, nýbrž lidé jsou zde proto, aby vzývali státní autoritu, která zahrnuje i toho nejposlednějšího státně úřednického ducha. Aby se stav tohoto tichého, zaníceného zbožňování neobrátil ve stav neklidu, je tu státní autorita vlastně jenom proto, aby zajišťovala klid a pořádek. Také ona teď není ani účelem, ani prostředkem. Státní autorita se má starat o klid a pořádek a tento klid a pořádek má naopak umožňovat existenci státní autority. Mezi těmito dvěma póly má oscilovat veškerý život. V Bavorsku zastávají toto pojetí především státní umělci z bavorského Centra, které se nazývá "Bavorská lidová strana"; v Rakousku to byli černožlutí legitimisté, v Německé Říši jsou to bohužel často takzvané konzervativní kruhy, jejichž představy o státě se pohybují v tomto směru.

Druhá skupina lidi je početně trochu slabší, neboť v tu jsou zahrnuti ti, kteří existenci státu spojují alespoň s několika podmínkami. Nevyžaduji pouze jednotnou správu, ale pokud možno stejný jazyk - i když pouze na základě všeobecných hledisek státní správy. Státní autorita není pro ně jediným a výlučným účelem státu, ale přidává se požadavek blaha poddaných. Do pojetí státu těchto kruhů se vkrádají i myšlenky o "svobodě", obvykle však špatně pochopené. Forma vládnutí se tu již nejeví nedotknutelná na základě pouhé skutečnosti její existence, nýbrž je podmiňována její účelností. Posvátnost stáří nechrání před kritikou současnosti. Ostatně jedná se o pojetí, které očekává od státu především to nejvýhodnější uspořádání hospodářského života jednotlivce a které hodnotí stát na základě praktických hledisek a podle obecných kritérií hospodářské rentability. Hlavní zastánce těchto názorů nacházím v kruzích našeho normálního německého měšťanstva, zejména mezi liberálními demokraty.

Třetí skupina je početně nejslabší. Ve státu spatřuje již prostředek k dosažení většinou velmi nejasně představovaných mocensko politických tendencí jazykově vymezeného a jednotného státního národa. Vůle k

jednotnému státnímu jazyku se přitom neprojevuje pouze v naději, že se tím vytvoří pro stát nosný fundament pro vnější nárůst moci, nýbrž mnohem více v názoru - ostatně špatném od základu - že tím bude možné provést v určitém směru nacionalizaci. V posledních sto letech bylo skličující pozorovat, jak se v těchto kruzích, mnohdy i v dobré víře, zahrávalo s pojmem "germanizace". Sám si ještě vzpomínám na to, jak za mého mládí právě tento pojem sváděl ke zcela chybným představám. Dokonce i ve staroněmeckých kruzích bylo možné setkat se s názorem, že se rakouskému němectví mohla za podpory vlády jistě podařit germanizace rakouského slovanstva, přičemž si nikdo ani v nejmenším neuvědomoval, že germanizaci lze aplikovat pouze na půdě a nikoliv na lidech. Neboť to, co se pod tímto slovem obecně rozumělo, nebylo nic jiného, než vnucené vnější přijetí německého jazyka. Je až nepochopitelný omyl domnívat se, že řekněme z negra nebo z Číňana se stane Germán tím, že se naučil německy a je ochoten tímto jazykem nadále mluvit a dát svůj hlas nějaké německé politické straně. Že každá taková germanizace znamená ve skutečnosti pravý opak, to si náš měšťanský nacionální svět nikdy neuvědomil. Neboť kdyby byly příkazem jednotného jazyka překlenuty a v posledku setřeny do očí bijící rozdíly mezi jednotlivými národy, znamenalo by to začátek bastardizace a tím v našem případě nikoliv germanizace, nýbrž zničení germánského živlu. V dějinách se často stalo, že se vnějším mocenským prostředkům dobyvatelského národa sice podařilo vnutit podmaněným svůj jazyk, avšak po tisíci letech mluvil tímto jazykem jiný národ a vítězové se tím stali vlastně poraženými. Jelikož národní pospolitost, lépe řečeno rasa, nespočívá v jazyku, nýbrž v krvi, dalo by se mluvit o germanizaci teprve tehdy, kdyby se podařilo tímto procesem přeměnit krev poražených. To je ovšem nemožné. Ledaže by se tak stalo prostřednictvím smíšení krve, což by však znamenalo pokles úrovně vyšší rasy. Konečným výsledkem takového procesu by bylo zničení právě těch vlastností, jež dobyvatelskému národu dopomohly k vítězství. V důsledku páření s nižší rasou by vymizely zejména kulturní síly, a to i kdyby vzniklý směsný produkt tisíckrát hovořil jazykem dříve vyšší rasy. Bude docházet ještě nějakou dobu k zápasu mezi různými druhy myšlení a může se stát, že stále hlouběji klesající národ vytvoří z posledních sil překvapující kulturní hodnoty. Avšak jsou to jen jednotlivé prvky, přináležející vyšší rase, nebo také bastardi, u nichž v prvním křížení ještě převládá lepší krev a dokáže se prosadit; nikdy však konečný produkt míšení. Zde se bude vždy projevovat kulturně zpětná tendence.

Z dnešního pohledu je třeba považovat za štěstí to, že se nepodařila v Rakousku germanizace ve smyslu snah Josefa II. Její úspěch by sice možná znamenal zachování rakouského státu, avšak jazykové společenství by přivodilo pokles rasové úrovně německého národa. Během století by jistě vykrystalizoval nějaký stádní pud, avšak stádo samo by se stalo méněcenné.

Zrodil by se snad státní národ, kulturní národ by však byl ztracen. Pro německý národ bylo lepší, že se tento proces míšení nekonal, i když to nebyl důsledek vznešeného poznání, nýbrž krátkodobé omezenosti Habsburků. Kdyby tomu bylo jinak, sotva by mohl být německý národ dnes považován za kulturní faktor.

Avšak nikoliv pouze v Rakousku, nýbrž i v Německu byly a jsou tyto takzvané nacionální kruhy nakaženy podobnými nesprávnými myšlenkovými pochody. Z mnoha stran podporovaná politika vůči Polákům ve smyslu germanizace Východu spočívala bohužel téměř vždy na stejně nesprávných závěrech. Také zde se věřilo na možnost germanizace polského živlu prostřednictvím čistě jazykového poněmčení, a také zde by se dospělo k nešťastnému výsledku: národ cizí rasy by vyjadřoval v německém jazyku své cizí myšlenky a vlastní méněcenností by tak kompromitoval velikost a důstojnost našeho národa.

Jak strašlivá je již dnes škoda působená našemu němectví tím, že německy žvanící židovstvo při vstupu na americkou půdu je v důsledku neznalosti mnoha Američanů připisováno na naše německé konto. Kde však snad nikoho nenapadne spatřovat v té čistě vnější skutečnosti, že zavšivené stěhování národů z východu, jež většinou mluví německy, důkaz jejich německého původu a národní příslušnosti. Co bylo v dějinách užitečně germanizováno s opravdovým užitkem, to byla půda, kterou naši předkové získali mečem a osadili německými sedláky. Pokud přitom smísili náš národní organismus s cizí krví, spolupůsobili na rozvratu naši vnitřní národní podstaty, který se projevuje v onom - bohužel často dokonce vychvalovaném - přepjatém německém individualismu.

Také v pojetí této třetí skupiny je stát do jisté míry samoúčelný, zachování státu je považováno za nejvyšší úkol lidského bytí.

Souhrnně lze konstatovat: Všechny tyto názory nemají své nejhlubší kořeny v poznání, že kulturní a tvůrčí síly spočívají v podstatě na rasových elementech a že stát tudíž musí považovat za svůj nejvyšší úkol zachování a rozvoj rasy, této základní podmínky veškerého kulturního vývoje lidstva.

Krajní závěr z chybných pojetí a názorů ohledně podstaty a účelu státu mohl být vyvozen prostřednictvím Žida Karla Marxe: Tím, že měšťácký svět uvolnil pojem státu z rasové souvislosti, aniž mohl dospět k nějaké jiné stejné uznávané formulaci, připravil cestu pro učení, které zavrhuje stát jako takový.

Proto již v této oblasti musel zápas měšťáckého světa s marxistickou internacionálou jasně selhat, neboť obětoval samotné základy, které by byly bezpodmínečně nutné pro jeho vlastní ideový svět. Prohnaný protivník rozpoznal slabosti měšťanské koncepce a nyní útočí proti ní jejími vlastními zbraněmi, které mu byly nechtěně dodány. Je tedy první povinností nového hnutí, jenž spočívá na národním světovém názoru, postarat se o to, aby podstata

a účel podstaty státu dostaly jednotnou a jasnou formu.

Zásadní poznatek je tento: Stát nepředstavuje účel, nýbrž prostředek. Je předpokladem k vytváření vyšší lidské kultury, není však její příčinou. Tato spočívá výhradně v existenci kulturotvorné rasy. Na světě mohou existovat stovky příkladných států, v případě vymření Árijského nositele kultury však nebude existovat žádné kultura, jež by odpovídala duchovní velikosti nejvyšších národů dneška. Lze jít ještě dále a konstatovat, že skutečnost lidského vytváření státu v žádném případě nevylučuje možnost zničení lidského rodu, pokud by zanikly nadřazené duchovní schopnosti v důsledku absence jejich rasového nositele.

Kdyby se například změnil zemský povrch následkem nějakého tektonického působení tak, že by se z vln oceánu vynořily nové Himaláje, byla by v jediné hrozné katastrofě lidská kultura zničena. Neexistoval by žádný stát, všechna pravidla řádu by zmizela, byly by zničeny dokumenty tisíciletého vývoje, všude by bylo mrtvo a pusto. Kdyby se však v tomto chaosu hrůzy zachránilo jen několik lidí kulturotvorné rasy, potom i kdyby to mělo trvat tisíc let, by se uklidněné Zemi opět dostalo svědectví lidských tvůrčích sil.

Jenom v případě zničení poslední kulturotvorné rasy a jejich jednotlivých nositelů by Země definitivně zpustla. Naopak vidíme dokonce na příkladech přítomnosti, že vytvořené státy v jejich kmenově počátečním stádiu při nedostatečné genialitě jejich rasových nositelů nejsou chráněny před zánikem. Stejně jako velké zvířecí druhy pravěku musely ustoupit jiným a zanikly beze zbytku, stejně tak musí ustoupit i člověk, chybí-li mu určitá síla, jež mu umožňuje nalézt zbraně nutné pro jeho sebezachování.

Stát sám o sobě nevytváří určitou kulturní úroveň, stát může pouze zachovat rasu, která tuto úroveň podmiňuje. V jiném případě může stát jako takový přetrvávat po staletí, zatímco v důsledku smíšení ras, jemuž nezabránil, utrpěly kulturní schopnosti a jimi podmíněný obecný životní obraz národa hluboké změny. Například náš dnešní stát může jako formální mechanismus jistě předstírat určitou dobu své bytí, avšak rasové otrávení našeho národa zapříčiňuje kulturní pokles, jež se strašlivě projevuje už teď.

Předpokladem pro existenci vyššího lidstva není stát, nýbrž takový národ, který je k tomu způsobilý.

Tato způsobilost bude v podstatě vždy existovat a musí být prostřednictvím určitých vnějších podmínek probouzena k praktickému působení. Kulturně a tvořivě nadané národy, nebo lépe rasy, nesou tato pozitiva latentně v sobě, i když momentálně nepříznivé vnější okolnosti nepřipouštějí jejich realizaci. Je proto velmi nepatřičné prezentovat Germány předkřesťanské doby jako "nekulturní" barbary. Těmi nikdy nebyli. Drsnost jejich severské domoviny jim vnutila poměry, které zbrzdily rozmach jejich tvůrčích sil. Kdyby přišli, nezávisle na jakékoliv antice, do úrodnějších jižních podmínek a obdrželi by v

podobě materiálu nižších národů první technické pomocné prostředky, rozkvetla by v nich dřímající kulturotvorná schopnost stejně tak, jak tomu bylo například u Helénů. Avšak tato kulturotvorná prasíla nepramení pouze z jejich severského klimatu. Laponec, přesídlený na jih, by působil stejně málo kulturotvorně, jako třeba Eskymák. Ne, tato nádherná tvůrčí schopnost je propůjčena jenom Árijci, ať už ji nosí v sobě ještě dřímající, nebo ji věnuje probouzejícímu se životu, podle toho, jako to příznivé podmínky dovolí, anebo nepříznivá příroda zabrání. Z toho vyplývá následující poznatek:

Stát je prostředkem k účelu. Jeho účel spočívá v zachováni a podporování fyzicky a duchovně stejnorodých živých bytosti. Toto zachováni zahrnuje především rasový stav a umožňuje tím svobodný rozvoj všech v této rase dřímajících sil. Z nich bude vždy jedna část sloužit zachováni fyzického života a druhá podpoře dalšího duchovního rozvoje. Ve skutečnosti však vytváří vždy jedno předpoklad pro druhé.

Státy, které neslouží tomuto účelu, jsou špatné a zmetkovité. Skutečnost, že existují, na tom mění stejně tak málo, jako úspěch flibustirského pirátského společenství neopravňuje loupež.

My nacionální socialisté se nesmíme jako zastánci nového světového názoru nikdy postavit na známou "půdu skutečností", tím méně nesprávných. V tom případě bychom nebyli bojovníci za novou ideu, nýbrž pokračovatelé v dnešní lži. Musíme co nejostřeji rozlišovat mezi státem jako nádobou a rasou jako obsahem. Tato nádoba má smysl pouze tehdy, když zachovává a chrání obsah; v jiném případě je bezcenná. Tím je nejvyšším účelem národního státu péče o zachování svých nejpůvodnějších rasových elementů, jež darujíc kulturu vytvářejí krásu a důstojnost vyššího lidství. My jako Árijci se chceme prezentovat pouze pod státem, který je živým organismem národní pospolitosti a který zachováni této národní pospolitosti nejenom zajišťuje, nýbrž ji další kultivaci jejich duchovních a ideových schopnosti vede k nejvyšší svobodě.

Avšak to, co se nám dnes snaží jako stát vnutit, je většinou pouze zplozenec nejhlubší lidské zbloudilosti, jehož následkem je neskonalé utrpení.

My nacionální socialisté víme, že s tímto názorem jsme v dnešním světě revolucionáři a jsme tak i ocejchováni. Avšak naše myšlení a konání nesmí být v žádném případě určováno přízní nebo odmítáním dnešní doby, nýbrž závaznou povinností vůči pravdě, kterou jsme poznali. Potom můžeme být přesvědčeni, že vyšší rozum budoucnosti náš dnešní postup nejenže pochopí, nýbrž i potvrdí jako správný a ušlechtilý.

Z toho také vyplývá pro nás, nácionální socialisty, měřítko pro hodnocení státu. Tato hodnota bude relativní z hlediska jednotlivých národních společenství, avšak absolutní z hlediska lidstva jako takového. Jinými slovy to znamená:

Kvalita státu nemůže být hodnocena podle kulturní velikosti nebo

mocenského významu tohoto státu v rámci ostatního světa, nýbrž výhradně podle stupně kvality tohoto zařízení pro dotyčnou národní pospolitost.

Stát může být označen jako příkladný tehdy, když nejen odpovídá životním podmínkám národní pospolitosti, jíž zastupuje, nýbrž když svou existencí tuto pospolitost prakticky udržuje při životě nezávisle na tom, jaký obecně kulturní význam tomuto státnímu útvaru připadá v celosvětovém rámci. Neboť úkol státu nespočívá ve vytváření schopností, nýbrž pouze ve vytváření podmínek pro rozvoj existujících sil. Je tedy možné označit za špatný takový stát, který při veškeré kulturní velikosti - nositele této kultury v jeho rasovém složení vede k zániku. Neboť tím prakticky ničí předpoklady pro další trváni této kultury, kterou nevytvořil, která je však plodem živoucího souhrnu kulturotvorné národní pospolitosti, zajišťované státem.

Neboť stát nepředstavuje obsah, nýbrž formu. Kulturní velikost národa není měřítkem kvality státu, ve kterém národ žije. Je pochopitelné, že obraz vysoce nadaného národa je hodnotnější, než obraz černošského kmene; přesto může být, z hlediska plnění účelu, státní organismus prvého horší než v případě černochů. I ten nejlepší stát a nejlepší státní forma nejsou s to uvolnit z národa schopnosti, které tam prostě nejsou; špatný stát je naproti tomu schopen prostřednictvím povoleného nebo podporovaného ničení rasových nositelů kultury původně existující schopnosti nechat odumřít.

Úsudek o kvalitě státu musí být určován především relativní prospěšností, kterou má pro určitou národní pospolitost, nikoliv však významem, jež státu připadá ve světě. Pokud se hovoří o vyšším poslání státu, nesmí se zapomínat, že vyšší poslání spočívá především v národní pospolitosti, které stát musí umožňovat svobodný rozvoj, a to organizační silou své existence.

Pokud si tedy klademe otázku, jak má vypadat stát, jaký my Němci potřebujeme, musíme si nejprve ujasnit, co má tento stát pro lidi vytvářet a jakému účelu má sloužit.

Naše německá národní pospolitost již nespočívá bohužel na jednotném rasovém základě. Ani proces splynutí různých prapůvodních součástí nepokročil dosud tak daleko, aby bylo možné mluvit nově vzniklé rase. Naopak: otrávení krve, které postihlo náš národní organismus - zejména od třicetileté války - vedlo nejenom k rozloženi naší krve, nýbrž i k rozložení naší duše. Otevřené hranice naší vlasti, stýkání se s cizími, negermánskými organismy v těchto příhraničních oblastech, ale především silný příliv cizí krve do vnitra Říše, neponechávaly ve svém neustálém pokračování žádný čas pro absolutní splynutí.

Nevznikla řádná nová rasa, nýbrž rasové části existují vedle sebe a výsledek je ten, že zejména v kritických okamžicích, kdy se stádo shlukuje dohromady, rozbíhá se německý národ do všech světových stran. Základní rasové elementy jsou různě rozloženy nejenom podle oblastí, nýbrž i v jednotlivostech v rámci

jedné oblasti. Kromě nordické rasy je tu rasa ostická, vedle ní dinárská, vedle obou vestická a mezi tím vším směsice. Na jedné straně je to velká nevýhoda: německému národu schází onen jistý stádní instinkt, jež je založen jednotnou krví a který zejména v momentech ohrožení chrání národy před zánikem tím, že u těchto národů ihned odstraňuje malé vnitřní rozdíly a tyto pak vystoupí v semknutosti jednotného stáda proti společnému nepříteli. V koexistenci našich základních rasových prvků rozličného druhu, jež zůstaly nesmíšeny, se zakládá to, čemu říkáme přemrštěný individualismus. V dobách míru může často dobře posloužit, celkem vzato nás však připravil o vládu nad světem. Kdyby měl německý národ ve svém dějinném vývoji onoho ducha stádní jednoty, který, prospěl jiným národům, byla by dnes německá Říše vládkyní celé zeměkoule. Světové dějiny by se ubíraly jiným směrem a nikdo nemůže rozhodně tvrdit, že by se touto cestou nedosáhlo toho, co si doufají dnes četní zaslepení pacifisté vyprosit nářkem a kvílením: mír zaručený nikoliv palmovou ratolesti slzících pacifistických plaček, nýbrž zajištěný mečem národa pánů, který dobyl svět, aby jej zasvětil do služeb vyšší kultury.

Skutečnost neexistence pokrevně jednotné národní pospolitosti nám přinesla nevýslovné utrpení. Mnoha malým německým vladařům darovala jejich rezidence, německému národu však odňala právo panského národa.

Také dnes ještě trpí náš národ touto vnitřní rozervanosti; avšak to, co nám v minulosti a přítomnosti přinášelo neštěstí, může být pro nás v budoucnu požehnáním. Neboť jakkoliv škodlivé bylo na jedné straně to, že nedošlo beze zbytku ke smíšení všech našich původních rasových složek a tím bylo znemožněno vytvoření jednotného národního organismu, bylo na druhé straně štěstí, neboť tím zůstala alespoň část naší nejlepší krve zachována a nepodlehla rasovému poklesu.

Jistě by za předpokladu bezezbytkového smíšeni našich prapůvodních rasových elementů vznikl uzavřený národní organismus, který by obsahoval, jak dokazuje každé křížení ras, nižší kulturotvornou schopnost, než jakou měly nejvyšší prapůvodní části. Že nedošlo k bezezbytkovému smíšení je také požehnáním: dodnes máme ve svém národním organismu mnoho nordicko-germánských lidí, které můžeme považovat za nejcennější poklad pro naši budoucnost. V temných dobách neznalosti veškerých rasových zákonů, kdy se projevovalo hodnocení člověka jako každého jiného, chyběla. Jasná představa o různých hodnotách jednotlivých prapůvodních elementů. Dnes víme, že bezezbytkové promícháni částí našeho národního organismu by nám v důsledku takto vzniklé jednotnosti snad i propůjčila vnější moc, nejvyšší cíl lidstva by však byl nedosažitelný, poněvadž jediný nositel, jehož osud vyvolil k tomuto cíli, by byl zanikl v rasové kaši jednotného národa.

Kdo hovoří o poslání německého národa na tomto světě, musí vědět, že může spočívat pouze ve vytvořeni takového státu, který vidí svůj nejvyšší úkol

v zachování a podporování neporušených nejušlechtilejších části naší národní pospolitosti a tím i celého lidstva.

Tím poprvé dostává stát velký vnitřní cíl. V porovnání se směšnými slovy o zajištění klidu a pořádku za účelem poklidného vzájemného okrádání se jeví úkol zachování a podporování nejvyššího lidství, darovaného dobrotivosti všemohoucího, jako skutečné poslání. Z mrtvého mechanismu, který si samoúčelně nárokuje své bytí, musí být zformován živý organismus s výhradním účelem: sloužit vyšší ideji.

Německá Říše má jako stát pojmout všechny Němce a splnit tak nejen úkol, aby nejcennější rasové prvky národy byly shromážděny a zachovány, nýbrž aby také pomalu a jistě byly tyto prvky přivedeny k rozhodujícímu a vládnoucímu postavení.

Tím nastupuje na místo dosavadního, v podstatě strnulého stavu, perioda boje. Avšak jako vždy a ve všem na tomto světě bude i tady platit, že "kdo stojí, ten rezaví" a také, že boj spočívá v útoku.Přitom čím vyšší je cíl boje, který se před námi vznáší, a čím nižší je okamžité pochopení široké masy, tím větší jsou, jak nás učí dějiny, úspěchy a jejich význam, je-li cíl správně definován a boj veden s neochvějnou vytrvalosti.

Pro mnohé naše dnešní úřednické vůdce státu může být více uspokojivé působit ve smyslu zachování současného stavu, než bojovat za lepši budoucí stav. Budou chápat mnohem lépe stát jako mechanismus, který je zde prostě proto, aby sám sebe udržoval při životě, stejně jako jejich život "patří státu" - jak to s oblibou tvrdí. Jako kdyby něco, co vyšlo z národní pospolitosti, mohlo logicky sloužit něčemu jinému, než národní pospolitosti, nebo jako by člověk mohl působit pro něco jiného, než opět pro lidstvo. Jak již bylo řečeno, je mnohem snazší považovat státní autoritu za pouhý formální mechanismus jedné organizace, než za suverénní ztělesněni pudu sebezáchovy národní pospolitosti na tomto světě.

Neboť v tomto případě je pro tyto chudé duchem stát jako státní autorita účelem sám o sobě, avšak jinak viděno je to mocná zbraň ve službách věčného boje o bytí, zbraň, před níž se musí každý sklonit, poněvadž není formálně mechanistická, nýbrž je výrazem společné vůle k zachování života.

Proto také najdeme v boji za naše nové pojetí, jež zcela odpovídá prapůvodnímu smyslu věcí, jen málo spolubojovníků z takové společnosti, která je zastaralá nikoliv pouze fyzicky, a1e bohužel až příliš často i duševně. Jenom výjimky - starci mladí srdcem a s jasnou myslí k nám přijdou z oněch vrstev, nikdy však ti, kteří vidi v zachování daného stavu smysl svého života.

Proti nám stojí nekonečné množství těch, jež jsou méně zlomyslně špatní, avšak jsou líní myslet a tudíž lhostejní a ze všeho nejvíc ti, kteří mají na zachováni současného stavu zájem. Avšak právě v této zdánlivé beznadějnosti našeho obrovského zápasu spočívá velikost našeho úkolu a zdůvodněná

možnost úspěchu. Výzva k boji, který malé duchy buďto zastraší anebo je nechá klesnout na mysli, bude signálem k shromáždění skutečných bojovníků. Každému musí být jasné: Když se v rámci národa soustředí určitá suma nejvyšší energie a činorodosti na jeden cíl a je definitivně odňata setrvačnosti širokých mas, stává se těchto několik procent pánem celkového počtu. Světové dějiny jsou vytvářeny menšinami, jestliže je v menšině počtem ztělesněna většina vůle a rozhodnosti.

Co dnes mnohým připadá jako znesnadňující faktor, je ve skutečností předpokladem našeho vítězství. Neboť právě ve velikosti a nesnadnosti našeho úkolu spočívá pravděpodobnost, že se k boji dostaví jenom ti nejlepší bojovníci. V tomto výběru nejlepších spočívá záruka úspěchu.

Všeobecně provádí sama příroda v otázce rasové čistoty pozemských bytostí určitá korigující rozhodnutí. Bastardy příliš nemiluje. Zejména první produkty těchto křížení, například v třetím, čtvrtém, pátém stupni, musí trpět. Nejen že je jim odejmut význam původní nejvyšší části křížení, ale v důsledku nedostatečné čistoty krve jim schází vůle a rozhodnost k životu vůbec. Ve všech kritických momentech, kdy rasově jednotná bytost činí správná, jednotná rozhodnutí, je rasově rozvrácený jedinec nejistý nebo činí polovičatá opatření. Celkově to znamená nejenom určitou méněcennost rasově rozvrácených vůči rasově jednotným, ale v praxi také možnost rychlejšího zániku. V nesčetných případech, kdy rasa odolává, se bastard hroutí. V tom je vidět korektura přírody. Tato však jde často ještě dál. Omezuje možnost dalšího rozmnožování tím, že znemožňuje plodnost v pokročilém stupni křížení, čímž tito jedinci vymírají.

Například dojede-li v určité rase ke spojeni jednotlivého subjektu se subjektem rasově nižším, výsledkem by byl především pokles úrovně sám o sobě; dále potom oslabení potomstva vzhledem k rasově nesmíšenému okolí. Při úplném znemožnění dodání krve vyšší rasy by v případě trvalého vzájemného křížení by tito bastardi buďto vymřeli v důsledku své přírodou moudře snížené odolnosti, anebo by v průběhu mnoha tisíciletí vytvořili nové smíšení, u kterého by prapůvodní elementy, následkem tisíceronásobného křížení beze zbytku smíšeny, již nebyly rozpoznatelné. Vytvořila by se tím nová národní pospolitost s určitou stádní odolností, jež by však měla podstatně nižší duchovně kulturní význam vzhledem k vyšší rase, která působila při prvním křížení. Avšak i v tomto druhém případě by ve vzájemném boji o bytí tento smíšený produkt podlehl výše postavenému rasově čistému protivníkovi. Veškerá stádní, v průběhu tisíce let vytvořená vnitřní semknutost tohoto nového národního organismu by v důsledku všeobecného poklesu rasové úrovně a tím podmíněného snížení duchovni elasticity a tvůrčích schopností nedostačovala k vítěznému boji se stejně semknutou, avšak duševně a kulturně nadřazenou rasou.

Lze tedy konstatovat: Každé rasové křížení vede dříve nebo později k zániku produktu smíšení, pokud zde existuje výše postavená část tohoto křížení ve své čisté rasové jednotnosti.

V tom spočívá jistý, i když pomalý přirozený regenerační proces, který pozvolna odstraňuje otravu rasy, pokud ještě existuje základní kmen rasově čistých elementů a nedochází k žádné další bastardaci. Takový proces může sám od sebe začít u tvorů se silným rasovým instinktem, kteří v důsledku zvláštních okolností nebo pod nějakým zvláštním tlakem vybočili z mezí normálního rasově čistého množení..

Nebezpečí pro produkt smíšení zmizí teprve v okamžiku bastardace posledních, výše postavených rasově čistých lidi.

Jakmile tato tísňová situace skončí, bude ta část, která zůstala rasově čistá, ihned usilovat o pářeni mezi sobě rovnými a další míšení bude zastaveno. Výsledky bastardace ustoupí samočinně do pozadí, ledaže se jejich počet již natolik rozmnožil, že by vážný odpor těch, kteří zůstali rasově čistí, nepřicházel v úvahu.

Avšak člověk, který ztratil instinkt a nerozpoznává povinnost, kterou mu příroda uložila, nemůže obecně doufat na tuto korekturu ze strany přírody tak dlouho, pokud nenahradí svůj ztracený instinkt jasným poznáním; na tomto potom záleží žádoucí satisfakční činnost. Existuje však velké nebezpečí, že člověk jednou zaslepený bude stále více porušovat rasové meze, až posléze ztratí poslední zbytek své lepší části. Potom vskutku nezůstane nic jiného než jedna rozbředlá lidská kaše, jíž považují dnešní famózní mentoři za ideál, která by však z tohoto světa všechny ideály vbrzku vypudila. Samozřejmě: mohlo by tak být vytvořeno velké stádo, stádní zvíře může být namícháno, ale člověk jako nositel kultury nebo lépe jako zakladatel a tvůrce kultury nevznikne z takového smíšení nikdy. Poslání lidstva by mohlo být považováno za ukončené.

Kdo si nepřeje, aby se svět ubíral k tomuto stavu, musí si osvojit názor, že je úkolem především germánských států postarat se o to, aby zásadně nedocházelo k další bastardaci. Generace dnešních slabochů spustí samozřejmě proti tomuto záměru ihned pokřik, bude naříkat a stěžovat si na zasahování do nejsvětějších lidských práv.

Ne, existuje pouze jedno nějsvětější lidské právo a toto právo je současně nejsvětějším závazkem: pečovat o to, aby krev zůstala zachována čistá a prostřednictvím zachování nejlepšího lidství umožnila vznešený vývoj těchto bytosti.

Národní stát pozvedne především rodinu z úrovně trvalého rasového znetvoření a dá ji posvěcení takové instituce, která je povolána k tomu, aby plodila tvory podobné Bohu a nikoliv znetvořeniny mezi člověkem a opicí.

Protest z takzvaných humánních důvodů je nevhodný zejména v dnešní době, která na jedné straně dává možnost rozmnožování každému

degenerovanému jedinci, což těmto produktům samotným i jejich současníkům přináší nevýslovné utrpení, zatímco na druhé straně v každé drogerii a dokonce i pouličními prodejci jsou nabízeny zdravým rodičům prostředky proti početí.

V tomto dnešním státě klidu a pořádku, jak říkají jeho zastánci z kruhů statečného měšťácko-nacionálního světa, je zabránění schopnosti početí u syfilitiků, nemocných tuberkulózou, dědičně zatížených mrzáků a kreténů zločinem, zatímco praktické zabraňování početí u milionů těch nejlepších není považováno za špatné a neodporuje dobrým mravům této pokrytecké společnosti. Odpovídá to krátkozraké myšlenkové lenosti. Neboť jinak by bylo nutné se zamyslet alespoň nad tím, jak zajistit předpoklady pro výživu a zachování těch, kteří jako zdraví nositelé naší národní pospolitosti budou sloužit stejnému úkolu zachování budoucího pokolení.

Jak nekonečně neideální a nevznešený je celý tento systém! Nestará se o to, aby vypěstoval pro budoucnost to nejlepší, nýbrž nechává věcem naprosto volný průběh. Také naše církve se prohřešuji proti podobě Pána, jehož význam zdůrazňuji nejvíce ony samy,

což však odpovídá dnešnímu obecnému trendu, že se sice hovoří o duchu, avšak jeho nositele, člověka, nechává tento systém zdegenerovat k proletářství. Potom se s udiveným obličejem žasne nad tím, že křesťanská víra v naší zemi upadá, diví se "neznabožství" těchto tělesně znetvořených a tím i duševně postižených ubožáků.

Zatímco naše evropské národy upadají do stavu tělesného a morálního malomocenství, putuje zbožný misionář do centrální Afriky a káže negrům, až tam naše "vyšší kultura" nadělá ze zdravých, i když primitivních a níže postavených kmenů také kmen bastardů.

Lépe by odpovídalo smyslu toho nejvznešenějšího na tomto světě, kdyby obě naše křesťanské církve namísto obtěžování negrů misionářstvím, jež si tito ani nepřejí, ani mu nerozumějí, poučili po dobrém, ale se vší vážností naše evropské lidstvo v tom smyslu, že je bohulibým skutkem ujmout se zdravého, chudého sirotka a být mu otcem a matkou, než aby přivedli na svět nemocné dítě, které přináší sobě i svému okolí jenom zármutek a utrpení.

To, co v této oblasti je dnes ze všech stran zanedbáváno, bude muset národní stát napravit. Do centra obecného dění postaví rasu. Bude se starat o její čistotu. Ditě prohlásí za nejdrahocennější statek národa. Musí se postarat o to, aby plodil děti pouze ten, kdo je zdravý; je pouze jedna hanba - přes vlastni nemoci a nedostatky přivádět děti na svět,

a nejvyšší čest - zřeknout se toho. Naopak však nesmí upírat státu zdravé děti. Stát musí vystupovat jako garant tisícileté budoucnosti, nesklání se před přáním a egoismem jednotlivce. Do služeb uvedených poznatků musí dát nejmodernější lékařské prostředky.

Všechno, co je nějak viditelně nemocné a dědičně zatížené a tím dále

zatěžující, musí stát prohlásit za neschopné plození a toto také prakticky prosadit. Naopak se musí postarat o to, aby plodnost zdravé ženy nebyla nijak omezována špatným finančním hospodařením státních úřadů, aby se pro rodiče, pro které jsou děti požehnáním, rodičovství nestávalo prokletím. Stát musí skoncovat s prohnilou, ba zločineckou lhostejností, s niž dnes pojednává sociální předpoklady rodin s více dětmi a namísto toho se musí stát nejvyšší záštitou tohoto nejdrahocennějšího požehnáni národa.

Kdo není tělesně a duševně zdráv a rodičovství hoden, nesmi své tělo zvěčnit v těle dítěte. Národní stát musí v tomto směru vyvinout nesmírnou vzdělávací práci. Ta se však bude jevit jako veliký počin, jako se dnes jeví vítězné války naši měšťanské epochy. Stát musí výchovou poučit jednotlivce v tom smyslu, že být nemocný a slabý není hanbou, nýbrž politováníhodným neštěstím, že je však zločinem a tedy současně i hanbou toto neštěstí vlastním egoismem zbavit cti tím, že je přenese na nevinnou bytost; že však naproti tomu svědčí o nejvyšší šlechetnosti a obdivuhodné lidskosti, když nevinný nemocný se zřekne nároku na vlastni dítě a svou lásku a něhu věnuje neznámé, chudé mladé ratolesti svého národa, která svým zdravím dává naději, že se stane silným článkem silného společenství. Stát musí v rámci této výchovné práce poskytovat také duchovní doplnění své praktické činnosti. Musí v tomto směru jednat bez ohledu na porozumění či neporozumění, na vzdělání či nevzdělání.Pouhých šest set let trvající zabránění možnosti početí tělesně degenerovaných a duševně chorých by lidstvo osvobodilo od nesmírného neštěstí, ale přispělo by také k jeho ozdravení tak, že to dnes sotva můžeme pochopit. Bude-li uskutečněna vědomá, plánovitá podpora plodnosti nejzdravějších nositelů národní pospolitosti, výsledkem bude rasa, která - přinejmenším - odstraní zárodky našeho nynějšího tělesného a duchovního úpadku.

Neboť jakmile se národ a stát vydají touto cestou, bude se pozornost automaticky soustřeďovat na podporu rasově nejhodnotnějšího jádra národa a jeho plodnosti, aby posléze celé národní společenství mělo podíl na tomto požehnání. Tato cesta spočívá v tom, že stát neponechá osídlení nově získaných území náhodě, ale podřídí je zvláštním normám. Za tímto účelem zřízené rasové komise budou vystavovat jednotlivcům osídlovací atesty, které budou vázány na jejich předem stanovenou rasovou čistotu. Tak budou moci být pozvolna zakládány okrajové kolonie, jejichž obyvatelé budou výhradně nositeli nejvyšší rasové čistoty a nejvyšších rasových schopností. Ti představují drahocenný celonárodní poklad, jehož růst musí každého jednotlivého soukmenovce naplňovat radostnou jistotou, neboť v nich spočívá klíč k poslednímu velkému budoucímu vývoji vlastního národa a celého lidstva.

Národnímu světovému názoru se musí podařit nastolit vznešený věk, kdy se lidé nestarají prvořadě o zušlechťováni psů, koní a koček, nýbrž především o

povznesení lidstva samého, věk, kdy se jeden na základě poznáni něčeho mlčky zříká, a druhý se radostně obětuje a dává.

Že to možné je, nelze popřít ve světě, na kterém se statisíce a statisíce lidí dobrovolně zavazují k celibátu a nejsou přitom vázáni ničím jiným než církevním přikázáním. Nemělo by být možné stejné zřeknutí se toho samého, když na místo přikázáni vstoupí napomenutí, že je třeba skoncovat s dědičným hříchem pokračujícího znečišťování rasy a všemohoucímu stvořiteli dát takovou bytost, jakou sám stvořil?

Samozřejmě, že ubohá armáda našich dnešních šosáků tomu nikdy neporozumí. Budou se tomu smát nebo krčit nad tím vším rameny a přitom sténat jejich věčnou výmluvu:

"To by bylo samo o sobě docela pěkné, ale není to přece možné realizovat!"

S vámi se to opravdu nedá realizovat, váš svět se k tomu nehodí! Vy máte jenom jedinou starost - váš osobní život a máte jediného Boha - vaše peníze! Avšak my se neobracíme na vás, obracíme se na velkou armádu těch, kteří jsou příliš chudí, než aby pro ně znamenal jejich osobní život největší štěstí na světě, na ty, kteří nestojí v přízni u vládců nad jejich bytím, kteří však věří na jiná božstva. Především se obracíme na mocnou armádu naší německé mládeže. Vyrůstá do nové doby a to, co lenost a lhostejnost jejich otců zavinila, je přinutí k boji. Německá mládež bude v budoucnu buďto stavitelem nového národního státu, nebo jako poslední svědek zažije úplné zhroucení a konec měšťáckého světa.

Neboť jestliže jedna generace trpí pod chybami, které si uvědomuje a dokonce i přiznává, aby se poté přesto, jak se to dnes děje v našem měšťáckém světě, spokojila s levným prohlášením, že se proti tomu nedá nic dělat - taková společnost je odsouzena k zániku.

Charakteristické na našem měšťáckém světě je právě to, že se už ani vůbec nesnaží nedostatky a neduhy nějak zapírat. Musí přiznávat, že mnohé je prohnilé a špatné, ale nemá sílu k rozhodnutí postavit se proti špatnostem, energicky semknout síly šedesáti či sedmdesátimiliónového národa a zažehnat nebezpečí. Naopak: pokud se tak stane jinde, dělají se o tom hloupé poznámky a pokouší se alespoň na dálku dokázat teoretickou nemožnost dotyčného postupu a úspěch prohlásit za nemožný. Například když celý jeden kontinent vyhlásí konečně boj jedu alkoholu a snaží se národ osvobodit ze zajetí této strašlivé neřesti, nemá pro to náš evropský měšťácký svět pražádné pochopeni, jenom nic neříkající poznámky, potřásání hlavou, a shledává to směšné, což je zejména pikantní u naší směšné společnosti. Když se však nedá nic dělat a někde na světě se vyhlásí boj vznešenému a nedotknutelnému nepořádku, a to dokonce s úspěchem, potom musí být alespoň tento úspěch zpochybněn a relativizován, přičemž se vytáhnou hlediska měšťácké morálky do boje proti úsilí, které chce skoncovat s něčím velmi nemorálním.

Ne, o tom bychom si neměli dělat iluze: naše současné měšťanstvo se stalo pro každý vznešený úkol bezcenným, prostě proto, že není kvalitní a je příliš špatné. A ono je příliš špatné: méně z chtěné špatnosti, avšak o to více z neuvěřitelné netečnosti a všeho, co z ní pramení. Proto nejsou také ony politické kluby, které se prezentují pod souhrnným názvem "občanské strany", již dlouho ničím jiným než zájmovým společenstvím určitých profesních skupin a stavovských tříd a jejich vznešeným úkolem je nejlepší možné egoistické zastupování zájmů. Že takový politizující "buržoazní" cech se hodí ke všemu lépe než k boji, je samozřejmé. Zejména však, když protistrana nesestává z opatrnických ustrašenců, nýbrž z proletářských mas, které jsou do krajnosti zpracovány propagandou a odhodlány jít až do konce.

Jestliže považujeme za prvotní úkol státu službu pro blaho národní pospolitosti ve smyslu zachování, pečování a rozvoje nejlepších rasových elementů, je přirozené, že se tato péče nemůže omezit jenom na narození nového mladého rasového soukmenovce, nýbrž že musí z mladé ratolesti vychovat hodnotného člena pro pozdější další množení.

A stejně jako všeobecně spočívá předpoklad duchovní výkonnosti v rasové kvalitě daného lidského materiálu, tak musí být v jednotlivostech při výchově dáván důraz především na tělesné zdraví, neboť celkově vzato zdravý, silný duch se nachází pouze ve zdravém a silném těle. Skutečnost, že géniové jsou někdy tělesně méně vyvinutí a někdy dokonce i nemocní, tomu neodporuje. Neboť zde se jedná o výjimky, které - jako všude jinde - potvrzují pravidlo.

Jestliže však národ ve své mase bude sestává z tělesných regenerátů, sotva se z takového bahna pozvedne skutečně velký duch. Jeho působení v takovém prostředí nebude zcela jistě úspěšné. Pokleslá masa by mu buďto vůbec nerozuměla, nebo by byla její vůle natolik osláblá, že by nemohla a ani nechtěla sledovat výškový let takového orla.

Národní stát se na základě tohoto poznáni svou celkovou teorii výchovy neorientuje v prvé řadě na mechanicky osvojené vědomosti, nýbrž na vypěstěni tělesného zdraví. Teprve v druhé řadě dojde na vzdělávání duchovních schopnosti. Zde však v prvé řadě jde o vývoj charakteru, zejména podpora schopnosti rozhodováni a pevné vůle ve spojeni s výchovou k odpovědnosti, a teprve naposledy vědecké vzdělávání.

Národní stát přitom musí vycházet z předpokladu, že vědecky i méně vzdělaný, ale tělesně zdravý člověk s dobrým, pevným charakterem, pevnou vůlí a rozhodností, je pro národní společenství hodnotnější než duchaplný slaboch. Národ učenců, je-li tělesně zchátralý a slabošsky nerozhodný, nedobude nebes a neobhájí ani své bytí na této zemi. V těžkém osudovém boji podléhá nikoliv ten, kdo toho méně ví, nýbrž ten, kdo ze svého vědění vyvodí nejslabší důsledky a nejhůře je převede v činy. Také zde musí existovat určitá harmonie.

Zkažené tělo se nestane zářícím duchem ani v nejmenším více estetickým. Žádný velmi vyvinutý duch by neměl opodstatnění, kdyby jeho nositel byl tělesně zanedbaný, zmrzačený, charakterově špatný subjekt. Co dělá řecký ideál nesmrtelným, to je jeho zázračné spojení nejnádhernější tělesné krásy se zářným duchem a vznešenou duší.

Platí-li Moltkeho výrok, že "štěstí má trvale jenom schopný", platí jistě také pro vztah mezi tělem a duchem: také duch bude, pokud je zdravý, zpravidla natrvalo bydlet pouze ve zdravém těle.

Tělesné otužování není tudíž v národním státě věcí jednotlivce, ani záležitostí, které se týká v prvé řadě rodičů a teprve v druhé nebo třetí řadě zajímá veřejnost, nýbrž podporou sebezachování národní pospolitosti, zastupované státem. Stát, co se týká čistě vědeckého vzdělávání, zasahuje již dnes do práva na sebeurčeni jednotlivce a vůči němu zastupuje právo společenství tím, že bez ohledu na souhlas či nesouhlas rodičů podrobí dítě povinné školní docházce. Budoucí národní stát musí ještě více prosadit svou autoritu vzhledem k neznalosti nebo nepochopení jednotlivce v otázce zachování národního společenství. Svoji vzdělávací práci musí zaměřit tak, aby mladá těla již v ranném dětství byla účelu dpovídajícím způsobem vzdělávána a nutně zocelena pro pozdější život. Musí se postarat především o to, aby nevyrůstaly generace peciválů.

Tato pečovatelské a vzdělávací práce musí začít už u mladých matek. Stejně jako bylo možné v průběhu desetileté pečlivé práce dosáhnout neinfekční čistoty při porodu a horečku omladnic omezit na několik málo případů, stejně tak musí být a bude možné prostřednictvím důkladného vzdělání zdravotních sester a matek samotných již v prvních letech dítěte zaručit takovou péči, která bude perfektním základem a východiskem pro další vývoj.

Škola jako taková musí v národním státě věnovat neskonale víc času tělesnému utužování. Nejde o to, zatěžovat mladé mozky balastem, z nějž si zpravidla zapamatují pouze nepatrný zlomek, přičemž v paměti uvíznou většinou namísto podstatného vedlejší věci,

neboť mladý lidský mozek není schopen správně roztřídit množství podávané látky. Jestliže dnes, dokonce i na středních školách, se tělocviku věnují necelé dvě hodiny a nepovinná účast je zcela na libovůli jednotlivce, je to ve srovnání s čistě duchovním vzděláváním velký nepoměr. Nesmí uběhnout jediný den, kdy by mladý člověk neměl alespoň dopoledne a večer, pokaždé jednu hodinu, tělesnou výchovu a to ve všech druzích sportu a tělesného cvičení. Přitom nesmí být zapomenut zejména jeden sport, který v očích právě mnoha "národovců" platí za surový a nedůstojný: box. Je neuvěřitelné, jak špatné mínění je o tomto sportu rozšířeno ve "vzdělaných" kruzích. Že se mladý člověk učí šermovat je považováno za samozřejmé a počestné, avšak box má být surový. Proč? Žádný jiný sport nepodporuje v takové míře

útočného ducha jako box, který vyžaduje bleskové rozhodováni a reakce, a vychovává tělo k ocelové pružnosti. Není o nic surovější, když dva mladí lidé své rozdílné názory vyřeší šermem pěstí, než když tak činí kusem vybroušeného železa. Není také nevznešené, když se napadený ubrání útočníkovi pěstmi, místo aby utekl a volal strážníka. Především však se má mladý a zdravý chlapec také naučit přijímat a snášet rány. V očích našich duchovních bojovníků se to bude jevit samozřejmě jako surové. Avšak není úkolem národního státu vypěstovat kolonie mírumilovných estétů a tělesných degenerátů. Lidský ideál nespočívá v počestném maloměšťáctví nebo v cudnosti starých panen, nýbrž v vzdorovitém ztělesněni mužské síly a v ženách, které přivádějí na svět muže.

Sport tedy není jen od toho, aby jednotlivce vychovával k síle, obratnosti a odvaze, ale aby ho i zoceloval a učil snášet nepohodu.

Kdyby nebyla celá naše duchovní vyšší vrstva vychována výhradně v urozených slušných učeních a namísto toho se průběžně učila boxovat, nebyla by německá revoluce pasáků, dezertérů a podobného neřádstva nikdy možná; Neboť to, co jim umožnilo úspěch, nebyla chladná a odvážná činorodost revolucionářů, nýbrž zbabělá, ubohá nerozhodnost těch, kteří vedli stát a byli za něj zodpovědní. Celé naše duchovni vedení bylo vzděláno víc "duchovně" a tím muselo být bezmocné v okamžiku, kdy se na opačné straně namísto duchovních zbraní dostalo ke slovu páčidlo. To všechno bylo možné jen proto, že zejména naše vyšší školní vzdělání zásadně nevychovává muže, ale úředníky, inženýry, techniky, chemiky, juristy, literáty a aby tato duchovnost nevymřela, profesory.

Určitě se vzděláním nestane ze zásadně zbabělého člověka odvážlivec, ale stejně tak jistě nebude odvážný člověk ochromen v rozvoji svých vlastností, je-li v důsledku nedostatku vzdělání v tělesné sile a obratnosti vzhledem k jinému apriori slabší. Nakolik podporuje vědomí tělesných schopností vlastní pocit odvahy a probouzí útočného ducha lze nejlépe ověřit na armádě. Také tam neexistovali pouze hrdinové, nýbrž i široký průměr. Ale dobrý výcvik německého vojáka již v mírových dobách naočkoval tomuto obrovskému organismu sugestivní víru ve vlastní převahu v takovém rozsahu, jaký naši nepřátele nepovažovali za možný. Neboť to, co v letních a podzimních měsících roku 1914 postupující německá armáda předvedla na nesmrtelném útočném duchu a útočné odvaze, bylo výsledkem neúnavného výcviku, který v předlouhých mírových letech z často fyzicky slabších jedinců vydoloval neuvěřitelné výkony a vychoval v nich sebedůvěru, jež nezanikla ani v hrůzách největších bitev.

Právě náš německý národ, který je dnes zhroucený a leží vystaven kopancům okolního světa, potřebuje onu sugestivní sílu, spočívající v sebedůvěře. Tato sebedůvěra však musí být pěstována u mladého soukmenovce již od dětství. K tomu musí být zaměřena jeho celková výchova a vzdělávání,

aby mu dala přesvědčeni, že je rozhodně nadřazen jiným. Ve své tělesné síle a obratnosti musí znovu získat viru v nepřemožitelnost celé své národní pospolitosti. Neboť to, co vedlo kdysi německou armádu k vítězství, byla suma důvěry, kterou měl každý jednotlivec k sobě samému a všichni dohromady ke svému vedení. Co německý národ opět pozvedne, to je přesvědčení o možnosti znovuzískáni svobody. Toto přesvědčení však může být pouze výsledkem stejného cítění milionů lidí.

Ani zde bychom neměli být na omylu: zhroucení našeho národa bylo příšerné a stejně nesmírné bude muset být úsilí k tomu, aby jednoho dne tento stav skončil. Trpce se mýlí ten, kdo věří, že náš národ načerpá z našeho nynějšího měšťáckého výchovného působení ke klidu a pořádku sílu k tomu, aby jednoho dne prolomil dnešní světový řád, který znamená náš zánik, a hodí do obličeje našich nepřátel své otrocké řetězy. Pouze nadmírou silné národní vůle, žízní po svobodě a nejvyšší náruživostí bude opět vyrovnáno to, co nám kdy chybělo.

Také oděv naší mládeže má být přizpůsoben tomuto účelu. Je to k pláči vidět, jak také naše mládež podléhá bláznivé módě, která obrací smysl výroku "šaty dělají člověka" do zhoubného opaku.

Právě u mládeže musí oděv také sloužit výchově. Mladý chlapec, který v létě běhá v dlouhých kalhotách, zahalený až ke krku, ztrácí již svým oděvem podnětný prostředek k tělesnému utužování. Neboť i ctižádost a řekněme klidně ješitnost musí být zahrnuty do výchovného procesu. Nikoliv ješitnost na krásný oděv, který si každý nemůže koupit, nýbrž ješitnost na krásné, dobře zformované tělo, přičemž každý může napomáhat při jeho vytváření.

Také pro pozdější dobu je to účelné. Dívka má poznat svého rytíře. Kdyby dnes tělesná krása nebyla zcela zatlačena do pozadí našimi nedbalými módními bytostmi, nebylo by možné svádění statisíců dívek křivonohými, odpornými židovskými mladíky. Také to je v zájmu, národa, že se vzájemné najdou nejkrásnější těla a pomohou národní pospolitosti propůjčit novou krásu.

Dnes by to bylo ostatně velmi nutné, Neboť chybí vojenská výchova a tím jediné zařízení, které v mírové době alespoň částečně dohání to, co bylo jinou výchovou zanedbáno. Ale i tam nespočíval úspěch pouze ve výcviku jednotlivce, nýbrž ve vlivu, jímž působil na poměr obou pohlaví. Mladá dívka dávala přednost vojákovi před nevojákem.

Národní stát nebude provádět dozor nad tělesným utužováním pouze během oficiálních školních let, i potom se musí o tyto věci starat tak dlouho, dokud se mladý člověk nachází v tělesném vývoji, aby tento vývoj využil ke svému požehnání. Je nesmysl domnívat se, že po skončení školní docházky končí právo státu dohlížet na své mladé občany a začíná nanovo teprve v době jejich vojenské služby. Toto právo je povinnost, která existuje nepřetržitě. Dnešní stát, který nemá zájem na zdravých lidech, tuto povinnost zločinným způsobem

zanedbal. Nechává dnešní mládež zpustnout na ulicích a v bordelech, místo aby ji vzal na uzdu a tělesně ji dále vychovával, až jednoho dne vyroste zdravý muž a zdravá žena.

Jakou formou povede stát tuto výchovu, může být dnes lhostejné, podstatné je to, že to dělá a hledá cesty, jež tomu prospívajf. Národní stát bude muset považovat za státní úkol jak duchovní, tak i tělesnou výchovu a tuto provádět ve státních zařízeních. Přitom může být tato výchova celkově orientována jako příprava na pozdější vojenskou službu. Armáda nebude muset mladého muže vzdělávat jako dosud v základních pojmech pořadové

ho výcviku, nebude dostávat naprosté nováčky v dnešním smyslu, ale tělesně bezvadně připravené mladé muže, které promění ve vojáky.

V národním státě nebude armáda učit jednotlivce chodit a stát, nýbrž bude představovat poslední a nejvyšší školu vlastenecké výchovy. Mladý rekrut obdrží v armádě nutný výcvik ve zbrani, což musí být přiznáno již staré armádě jako nejvyšší zásluha: v této škole se má mladík změnit v muže. A v této škole se nemá naučit jenom poslouchat, ale získat také předpoklady k pozdějšímu velení. Má se naučit mlčet nejen tehdy, když je právem kárán, ale je-li to třeba, strpět mlčky i křivdu.

Upevněn vírou ve svou vlastní sílu, inspirován silou společně pociťovaného kolektivního ducha armády, má získat přesvědčení o nepřekonatelnosti svého národního společenství.

Po ukončení vojenské služby mu budou vystaveny dva dokumenty: diplom státního občana jako právní listina, která mu nyní povoluje být veřejně činným, a zdravotní atest jako potvrzení o tělesném zdraví pro manželství.

Analogicky k výchově chlapců povede národní stát ze stejných hledisek výchovu dívek. Také zde je třeba klást hlavní důraz především na tělesnou výchovu a teprve poté na podporování duševních a posléze duchovních hodnot. Cílem výchovy žen je připravenost na budoucí mateřství.

Teprve v druhé řadě musí národní stát v každém směru podporovat utváření charakteru. Jistěže jsou podstatné charakterové vlastnosti vrozené každému jednotlivci: egoisticky založený člověk je a zůstane egoistou, stejně jako idealista vždycky bude v podstatě své bytosti idealistou. Avšak mezi těmito zjevně vyhraněnými charaktery se nacházejí miliony méně vyhraněných a kolísajících. Rozený zločinec je a zůstane zločincem, ale mnozí z těch, u nichž existují pouze nějaké zločinecké sklony, se mohou správnou výchovou stát hodnotnými členy národního společenství, zatímco naopak špatnou výchovou se z rozkolísaných charakterů mohou stát skutečně špatné elementy.

Jak často se za války bědovalo nad tím, že náš národ umí tak málo mlčet! Jak těžké proto bylo utajit před nepřítelem i důležitá tajemství! Vyvstávala tedy otázka: co udělala před válkou německá výchova proto, aby pěstovala v jednotlivci mlčenlivost? Nebyl snad bohužel již ve škole preferován malý

žalobníček před ostatními mlčenlivými spolužáky? Nebylo a není snad považováno udavačství za pozitivní "otevřenost", a mlčenlivost za negativní zarytost? Pokoušel se vůbec někdo prezentovat mlčenlivost jako hodnotnou mužskou ctnost? Nikoliv. Neboť z pohledu naší dnešní školní výchovy jsou to malichernosti. Avšak tyto maličkosti stojí stát nesčetné miliony na soudních výdajích, neboť 90 procent všech procesů za urážky na cti a podobně vznikají pouze z nedostatku mlčenlivosti. Nezodpovědně pronesené výroky jsou stejně tak lehkomyslně dál šířeny, naše národní hospodářství je poškozováno lehkomyslným vyzrazováním důležitých výrobních postupů a dokonce všechny tiché přípravy ohledně obrany země budou iluzorní, neboť lid se nenaučil mlčet a všechno se povídá dál. Avšak za války může tato užvaněnost vést až k ztrátě bitev a přispět tak k jejímu nešťastnému konci. Také zde musí platit "co se v mládí nenaučíš, to ve stáří neumíš". Patři k tomu i to, že například učitel nemá získávat informace o hloupých klukovinách podporováním donašečství. Mládež představuje stát sám o sobě, stojí vůči dospělým v jakési uzavřené solidaritě, což je samozřejmé. Vazba desetiletého chlapce na stejně starého je přirozená a větší, než k dospělým. Chlapec, který žaluje na svého kamaráda, se dopouští zrady a zaujímá tím postoj, který zhruba řečeno a zveličeno - odpovídá velezradě. Takového chlapce nelze považovat za "hodné a slušné" dítě, nýbrž za chlapce s méně hodnotnými charakterovými vlastnostmi. Pro učitele to může být pohodlné, posloužit si za účelem zvýšení své autority takovými nectnostmi, avšak do mladého srdce bude Tím zasazen zárodek určitého postoje, který se může později projevit velmi negativně. Víc než jednou vyrostl z malého žalobníčka velký padouch.

To má být příklad pro mnohé jiné. Dnes je vědomé vyvíjení dobrých, šlechetných charakterových vlastnosti ve škole nulové. V budoucnu se tomu bude muset přikládat mnohem větší váha. Věrnost, obětavost a mlčenlivost jsou ctnosti, které velký národ nutně potřebuje a jejichž osvojení a podporování školou je důležitější, než mnohé z toho, co v současné době plní naše školní osnovy. Také odvykáni si plačtivých stížností, bolestínství apod. patří do této oblasti. Jestliže výchova zapomíná na to, aby již na děti působila v tom smyslu, že se také utrpení a nepohoda musí mlčky snášet, nelze se pak divit tomu, že později v kritických okamžicích, je-li například muž na frontě, slouží veškerý jeho poštovní styk s domovem jenom vzájemnému naříkání a stěžování. Kdyby naší mládeži bylo ve školách zprostředkováno o trochu méně vědomostí a více sebeovládáni, v letech 1915/1918 by se to velmi vyplatilo.

Národní stát musí tedy ve své pedagogické práci klást velký důraz nejen na tělesnou výchovu, ale i na výchovu charakteru. Četné morální neduhy, které v sobě nosí náš dnešní národní organismus, by mohly být správně nasměrovanou výchovou když ne zcela odstraněny, tak rozhodně velmi zmírněny.

Velmi důležité je pěstováni pevné vůle a rozhodnosti, jakož i výchova k

přejímání odpovědnosti. Jestliže na vojně platila zásada, že jakýkoliv rozkaz je lepší než žádný rozkaz, musí to pro mládež znamenat především: jakákoliv odpověď je lepší než žádná odpověď. Ze strachu, že řeknu něco špatně, nedát vůbec žádnou odpověď, musí být ostudnější než nesprávná odpověď. Na tomto prostém základě je třeba vychovávat mládež k tomu, aby získala odvahu k činu.

Často si všichni stěžovali, že v listopadu a prosinci 1918 selhala naprosto všechna místa, že počínaje císařem a konče posledním velitelem divize nenašel nikdo sílu k samostatnému rozhodnutí. Tato strašlivá skutečnost je varováním naší výchově, neboť v této hrozné katastrofě se obrovském měřítku projevilo to, co tu v malém měřítku bylo odjakživa. Je to nedostatek vůle a nikoliv nedostatek zbraní, jež nás dnes činí neschopnými jakéhokoliv vážného odporu. Je jím prostoupen cely náš národ, zabraňuje jakémukoliv rozhodnuti, se kterým je spojeno nějaké riziko, jako by velikost činu nespočívala právě v odvaze. Aniž by to tušil, nalezl jeden německý generál pro tento ubohý nedostatek vůle klasickou formuli: "Jednám pouze tehdy, mohu-li počítat s jedenapadesáti procenty pravděpodobnosti, že budu mít úspěch". V těchto "jedenapadesáti procentech" spočívá tragika německého zhroucení. Kdo vyžaduje od osudu nejprve záruku úspěchu, zříká se tím významu hrdinského činu. Neboť tento čin spočívá v tom, že se v přesvědčení o smrtelném nebezpečí jistého stavu podnikne krok, který může snad vést k úspěchu. Nemocný rakovinou, který si je jistý smrtí, si nevypočítává žádných jedenapadesát procent, aby se podrobil operaci. Ačkoli tato operace slibuje třeba jenom půlprocentní pravděpodobnost vyléčení, odvážný muž se ji podrobí, jinak už nemá co naříkat o svůj život.

Epidemie dnešní zbabělé nerozhodnosti a absence vůle je však celkově vzato především výsledkem naši od základu chybné výchovy mládeže, jejíž katastrofální působení se projevilo v pozdějším životě, a která nakonec vrcholí v nedostatku občanské odvahy vedoucích státníků. Do stejné oblasti spadá také dnešní výrazná zbabělost před odpovědností. Také zde spočívá chyba již ve výchově, která pronikla do celého veřejného života a nesmrtelně vrcholí v parlamentní vládní instituci.

Neboť již ve škole se klade bohužel větši důraz na "lítostné" přiznání a na "zkroušené" přislíbení nápravy malého hříšníka, než na odvážné, otevřené doznání. Toto se dokonce jeví mnohým dnešním národním vzdělavatelům jako viditelný příznak nepolepšitelnosti a mladému chlapci je neuvěřitelně zvěstováno, že skončí na šibenici, a to za vlastnosti, jež by měly neocenitelnou hodnotu, kdyby se staly společným majetkem celého národa.

Národní stát musí v budoucnu věnovat nejvyšší pozornost výchově vůle a rozhodnosti, a stejně tak vlévat do mladých srdci odvahu k přijímání odpovědnosti. Pouze ten, kdo rozpozná tyto nutnosti v celém jejich významu, dosáhne nakonec po století vzdělávací práce jako výsledek silný národní organismus, který již nebude podléhat takovým slabostem, které dnes přispívají

tak osudovým způsobem k našemu pádu.

Vědecké školní vzdělávání, které je dnes alfou a omegou veškeré státní výchovné práce, bude moci být národním státem převzato pouze s nepatrnými změnami. Tyto změny spočívají ve třech oblastech.

Zaprvé nemá být mladý mozek zatěžován vědomostmi, které z pětadevadesáti procent nebude potřebovat a tím pádem je i zapomene. Především učební osnovy národních a středních škol představují cosi obojakého a neurčitého. V mnoha případech látka toho, co se je třeba naučit, nabobtnala natolik, že v hlavě jednotlivce zůstane pouze zlomek této látky a opět pouze zlomek z tohoto množství najde uplatnění, zatímco na druhé straně to vše nedostačuje potřebám člověka, pracujícího v určitém oboru, v němž si vydělává na svůj chléb. Vezměme si například státního úředníka, absolventa gymnázia nebo reálného gymnázia, v pětatřicátém nebo čtyřicátém roce jeho života a vyzkoušejme si ho z jeho kdysi pracně nabytých školních vědomostí. Jak málo toho zbylo! Dostaneme samozřejmě odpověď: "Ano, to množství tenkrát naučené látky nemělo význam pouze v trvalém získání mnohostranných vědomostí,nýbrž v kultivování schopností duchovní vnímavosti, myšlení a zejména schopnosti mozku si pamatovat." To je částečně správné. Přesto zde existuje nebezpečí, že mladý mozek bude zaplaven přílivem dojmů, které pouze zřídka dokáže zvládnout a jejich jednotlivé elementy prosít či zhodnotit podle větší nebo menší důležitosti, přičemž většinou nikoliv to nepodstatné, nýbrž to podstatné člověk zapomene. Tím se ztrácí hlavní účel takového učení, Neboť ten nemůže spočívat v tom, aby nadměrná koncentrace látky dělala mozek schopným učení, nýbrž v tom, dát člověku pro pozdější život takový poklad vědomostí, které jednotlivec potřebuje a jež jeho prostřednictvím budou k dobru celé společnosti. To však bude iluzorní, jestliže jednotlivec v důsledku nadmíry vnucené látky tuto později buďto vůbec nezná nebo nezná její podstatné věci. Například není pochopitelné, proč by se musely miliony lidí učit několik let dva či tři cizí jazyky, které mohou později použít pouze zlomkovitě a proto je také většinou úplně zapomenou, Neboť ze sto tisíc žáků, kteří se učí například francouzsky, najdou sotva dva tisíce z nich později uplatnění pro tyto znalosti, zatímco devadesát osm tisíc se v celém svém pozdějším životě nedostane do situace, v níž by mohli prakticky použit to, co se kdysi naučili. Věnovali ve svém mládí tisíce hodin jedné věci, která pro ně později nemá žádnou hodnotu a význam. Námitka, že tato látka patří ke všeobecnému vzdělání, je nesprávná, když uvážíme, že lidé nedisponují celý život tím, co se kdysi naučili. Ve skutečností musí kvůli dvěma tisícům lidí, pro které jsou znalosti tohoto jazyka užitečné, zbytečně trpět devadesát osm tisíc dalších a obětovat tomu drahocenný čas.

Přitom se v tomto případě jedná o jazyk, o němž se nedá říct, že slouží ke kultivování logického myšlení, což se týká třeba latiny. Bylo by tudíž účelnější

zprostředkovat mladému studentovi takový jazyk jenom v jeho obecných obrysech, nebo lépe řečeno v jeho vnitřním půdorysu, tedy dát mu znalosti hlavní charakteristiky tohoto jazyka a snad ho uvést o základů jeho gramatiky, výslovnosti, větné tvorby atd. Pomocí vhodných příkladů. To by stačilo pro obecnou potřebu a bylo by to hodnotnější, přehlednější a snáze zapamatovatelné, než dnešní intenzivní dřina se studiem celého jazyka, který se ve skutečnosti zcela nezvládne a později zapomene. Tím by se také předešlo nebezpečí, že z nepřehledného množství látky uvíznou v paměti pouze nesouvislé jednotlivosti, neboť mladý člověk by se učil pouze to, co je vhodné k zapamatování, čímž by ostatně byla látka již proseta z hlediska hodnotného a zbytečností.

Takto zprostředkované obecné základy by byly pro pozdější život většiny studentů dostačující, zatímco jiní, kteří tento jazyk skutečně potřebují, by měli možnost na těchto základech dále stavět a mohli by se věnovat důkladnějšímu studiu tohoto jazyka. V učebních osnovách by se získal nutný čas pro tělesné utužování, jakož i pro intenzivnější podporu shora uvedených oblastí.

Zejména však musí být provedena změna dosavadní vyučovací metody předmětu historie. Sotva který národ by se mohl více poučit ze svých dějin než národ německý; avšak sotva existuje národ, který toto poučení vyvozuje hůře než národ náš. Představuje-li politika budoucí dějiny, potom je naše výchova k historii určena způsobem naší politické činnosti. Také zde nejde o to naříkat nad ubohými výsledky našich politických výkonů, není-li zde odhodlání postarat se o lepší výchovu k politice. Výsledek naší dnešní výuky dějepisu je v devadesáti devíti případech ze sta ubohý. Zůstávají data, data narození a jména, zatímco jasná linie schází. Všechno podstatné, o což se vlastně jedná, se vůbec nevyučuje a zůstává přenecháno více nebo méně geniálnímu nadání jednotlivce vyhledávat vnitřní souvislosti ze záplavy dat a z posloupnosti dějů. Proti tomuto trpkému zjištění se můžeme vzpírat jak chceme - přečtěme si jenom pozorně řeči našich pánů poslanců jedné legislativní periody například k zahraničně politickým otázkám. Uvědomme si, že se zde jedná, alespoň se to tvrdí, o elitu německého národa a že každopádně velká část těchto lidí absolvovala naše střední školy, někteří dokonce školy vysoké, a z toho můžeme lehce rozpoznat, jak celkově nedostatečné je dějepisné vzděláni těchto lidí. Kdyby vůbec dějiny nestudovali, nýbrž kdyby měli pouze zdravý instinkt, bylo by to podstatně lepší a pro národ mnohem užitečnější.

Právě ve výuce dějin musí dojit ke krácení látky. Hlavní hodnota spočívá v poznání velkých vývojových linií. Čím více bude výuka takto omezena, tím větší je naděje, že jednotlivec bude mít z takové výuky později prospěch, který v konečném součtu bude ku prospěchu celé společnosti - neboť dějiny se neučíme proto, abychom se dozvěděli, co bylo. Dějiny se učíme proto, abychom v nich získali učitelku pro budoucnost a pro zachování vlastní národní

pospolitosti. Toto je účel a vyučování dějepisu je pouze prostředek k tomuto účelu. Dnes se však i tady stal prostředek účelem a účel jako takový se zcela vytratil. Ať nikdo neříká, že zevrubné studium dějin vyžaduje zabývat se všemi těmito daty, Neboť pouze z nich lze stanovit velké vývojové linie. Toto stanovení je úkolem odborné vědy. Normální průměrný člověk ale není profesorem historie. Pro něj jsou zde dějiny především proto, aby mu zprostředkovaly určitou míru historického pohledu, který je nutný pro samostatné stanovisko v politických záležitostech národní pospolitosti. Kdo chce být profesorem historie, ať se později tomuto studiu zevrubně věnuje. Samozřejmě, že se potom bude zabývat všemi, i těmi nejmenšími detaily. K tomu však nemůže dostačovat ani naše dnešní výuka dějepisu, Neboť tato je pro normálního průměrného člověka příliš rozsáhlá, pro odborného vědce však ještě příliš vymezená.

Je tedy úkolem národního státu postarat se o to, aby byly konečně napsány světové dějiny, v nichž bude rasová otázka pozvednuta do dominujícího postaveni.

Shrnujeme: Národní stát zjednoduší všeobecné vědecké vyučování do zkrácené formy, která zahrne vše podstatné. Navíc bude nabídnuta možnost zevrubného odborného vědeckého studia. Je dostačující, když se jednotlivci dostane všeobecného vědění v hrubých obrysech jako základu a pouze v oblasti, která bude v pozdějším životě jeho oblastí, dostane zevrubné odborné a speciální vzdělání.

Všeobecné vzdělání musí být přitom ve všech předmětech povinné, zvláštní vzdělání bude přenecháno výběru jednotlivců.

Takto dosažené krácení učebních osnov a počtu hodin bude použito ve prospěch tělesné výchovy, pěstování charakteru, vůle a rozhodnosti.

Jak nepodstatné je dnešní vyučování zejména na středních školách pro praxi v pozdějším životě, prokazuje nejlépe skutečnost, že do stejného postavení dnes mohou přicházet lidé ze tří škol různého druhu. Rozhodující je skutečně pouze všeobecné vzděláni a nikoliv do mozků nalévané speciální poznatky. Avšak pro obory, kde jsou speciální znalosti nutné, samozřejmě nelze tyto znalosti v rámci učebních osnov našich dnešních středních škol získat. S takovými polovičatostmi musí budoucí národní stát skoncovat.

Druhá změna ze strany národního státu ve vědeckých učebních osnovách musí být následující:

Je v povaze našeho dnešního zmaterializovaného světa, že se naše vědecké vzdělávání stále více orientuje na reálné obory, tedy na matematiku, fyziku, chemii apod. Ačkoli je to v dnešní době, které vládnou technika a chemie a představují přinejmenším její vnější viditelné znaky, nutné, je to tím nebezpečnější, že všeobecné vzdělání národa se ubírá takřka výhradně tímto směrem. To však musí být vždy ideální. Musí více odpovídat humanitním

oborům, neboť pouze tyto poskytují základ pro pozdější další odborné vzděláváni. V opačném případě by to znamenalo zřeknutí se těch sil, které jsou pro zachování národa pořád ještě důležitější, než mohou být všechny technické a jiné znalosti. Zejména není možné nevěnovat se při výuce dějin studiu antiky. Římské dějiny, v hrubých obrysech správně podané, jsou a budou tou nejlepší učitelkou nejenom pro dne šek, ale jistě i pro všechny časy budoucí. Také helénský kulturní ideál nám musí zůstat zachován. Rozdílnost jednotlivých národů nesmí rozrušit obraz vyššího rasového společenství. Zápas, který dnes probíhá, je zápasem o velké cíle: určitá kultura bojuje o své bytí, které spojuje tisíciletou antiku s germánstvím.

Měl by zůstat zachován rozdíl mezi všeobecným vzděláním a zvláštními odbornými vědomostmi. Protože to druhé dnes stále více klesá do služeb mamonu, musí všeobecné vzdělání zůstat zachováno jako protiklad k prvnímu. Také zde je nutné neustále zdůrazňovat zásadu, že průmysl a technika, obchod a řemeslo vzkvétají vždy tehdy, pokud idealisticky založené národní společenství k tomu nabízí předpoklady. Tyto však nespočívají v materiálním egoismu, nýbrž v ochotě k obětem.

Dnešní vzděláváni mládeže si stanovilo celkově za prvořadý cíl, zprostředkovat mladým lidem takové znalosti, které potřebují k pozdější vlastní kariéře. Říká se: "Mladý člověk se musí stát platným členem společnosti". Rozumí se tím jeho schopnost vydělávat si řádným způsobem na chléb svůj vezdejší. Povrchní státoobčanské vzdělávání za tím pokulhává a stojí na hliněných nohách. Jelikož dnešní stát sám o sobě představuje jenom určitou formu, je velmi nesnadné vychovávat lidi vzhledem k této formě a zavázat je v tomto smyslu. Forma se může lehce rozbít. A jasný obsah dnešní pojem "stát" nemá. Nezbývá tudíž nic jiného, než běžná "vlastenecká" výchova. Ve starém Německu spočívalo její hlavní těžiště v obvykle méně inteligentním a zpravidla velmi nudném zbožňování malých a ještě menších potentátů, jejichž množství nutilo k nedostatečnému ocenění a hodnocení skutečných velikánů našeho národa. Výsledkem byla velmi nedostatečná znalost německých dějin u široké masy národa. Také zde chyběla velká linie.

Že se tímto způsobem nedosáhlo žádného skutečného národního nadšení je samozřejmé. Našemu vyučování dějepisu chyběla schopnost vyzvednout z našich dějin několik málo jmen, jež by se stala obecným majetkem celého německého národa a prostřednictvím stejných znalostí a stejného nadšení obepnout závazný pás kolem celého společenství. Nikdo nepochopil, že je třeba skutečně významné muže našeho národa prezentovat současnosti jako vynikající hrdiny, na něž by byla soustředěna všeobecná pozornost a tím vyvolána jednotná nálada. Nikdo nebyl schopen vyzvednout z různorodé učební látky slavné národní hrdiny, pozvednout je nad úroveň věcného popisu a na těchto zářných příkladech roznítit národní hrdost. To by se jevilo tehdejší

době jako zlý a špatný šovinismus, který by byl v této formě málo oblíben. Biedermeierovské dynastické vlastenectví se jevilo příjemnější a snesitelnější než tryskající vášeň nejvyšší nacionální hrdosti. Tato byla vždy připravena sloužit a mohla se jednou stát pánem. Monarchistický patriotismus skončil ve spolcích veteránů, nacionální vášeň byla těžko definovatelná. Je jako ušlechtilý kůň, který nesnese každého ve svém sedle. Není divu, že se takového "nebezpečí" raději snažili vyvarovat. Že by jednoho dne mohla přijít válka, která v bubnové palbě a oblacích bojového plynu podrobí důkladné zkoušce vnitřní soudržnost vlasteneckého cítění, to tenkrát nikdo nepovažoval za možné. Když ale přišla, vymstil se nedostatek nejvyšší nacionální náruživosti nejstrašnějším způsobem. Zemřít za svoje c. a k. pány měli lidé málo chuti, avšak "národ" byl pro většinu z nich neznámý pojem.

Od té doby, kdy v Německu slavila úspěch revoluce a monarchistický patriotismus sám od sebe vyhasnul, spočívá účel výuky dějepisu skutečně pouze v osvojování si vědomostí. Nacionální nadšení nemůže tento stát potřebovat, avšak to, co by rád chtěl, toho nemůže nikdy dosáhnout. Neboť stejně tak, jak málo mohl dynastický patriotismus dát schopnost k odporu v době, kdy vládne národní princip, ještě méně toho bylo schopno republikánské nadšení. Neboť nebylo možné pochybovat o tom, že pod heslem "Za republiku" by německý národ nezůstal čtyři a půl roku na bojištích, přičemž nejméně by tam zůstali ti, kteří tento podivuhodný útvar vytvořili.

Ve skutečnosti vděčí tato republika za svůj podivný stav pouze tomu, že do všech stran posílá ujišťování o své ochotě k dobrovolnému přijeti všech tributních plateb a k podpisu jakéhokoli zřeknuti se území. Okolnímu světu je sympatická; jako bývá každý slaboch považován těmi, kdo jej potřebují, za sympatičtějšího než pevný a nesmlouvavý muž. Samozřejmě spočívá v této sympatii nepřátel pro právě tuto určitou státní formu i její zničující kritika. Mají rádi německou republiku a nechávají ji žít, protože lepšího spojence pro zotročení našeho národa by nemohli najít. Pouze této skutečnosti vděčí tento nádherný útvar za svoji dnešní existenci. Proto se obejde bez jakékoliv skutečně národní výchovy a spokojí se s provoláváním "slávy" říšských praporečníků, kteří by ostatně, kdyby museli tento praporec hájit svou krví, utekli jako zajíci.

Národní stát bude muset za své bytí bojovat. Nebude založen žádnými Dawesovými podpisy, ani jimi neobhájí svou existenci. Bude však potřebovat ke své existenci a prudkému růstu právě to, čeho se dnešní stát zříká. Čím nesrovnatelnější a hodnotnější bude jeho forma a obsah, tím větší bude také závist a odpor jeho nepřátel. Nejlepší střela nebude v jeho zbraních, nýbrž v jeho občanech, nebudou jej chránit pevnostní valy, ale živé zdi z mužů a žen, proniknutých nejvyšší láskou k vlasti a fanatickým národním nadšením.

Za třetí bude třeba při vědecké výchově vzít v úvahu následující:

Také ve vědě spatřuje národní stát pomocný prostředek k podpoře národní hrdosti. Nejen světové dějiny, ale celé kulturní dějiny musejí být vyučovány z tohoto hlediska. Vynálezce se nesmi jevit jenom jako vynálezce, nýbrž musí se jevit ještě větším jako soukmenovec. Obdiv ke každému velkému činu musí být přetvořen v hrdost na jeho šťastného vykonavatele jako na příslušníka vlastního národa. Z nesmírného množství všech velkých jmen německých dějin musí však být vybrána ta největší a mládeži prezentována takovým způsobem, že se stanou pilíři neochvějného národního citu.

Látku je třeba sestavit plánovitě podle těchto hledisek a plánovitě zorganizovat výchovu tak, aby mladý muž neopouštěl školu jako poloviční pacifista, demokrat či podobně, nýbrž jako správný Němec.

Aby byl tento národní cit od počátku opravdový, nesestával pouze z prázdného zdání, musí být již v mládí do vnímavých hlav vštípena železná zásada: Kdo miluje svůj národ, dokáže toto pouze obětmi, které je ochoten pro svůj národ přinést. Neexistuje národní cit, který je orientován pouze na prospěch. Stejně tak neexistuje nacionalismus, který zahrnuje pouze třídy. Výkřiky "hurá" nesvědči o ničem a nedávají nikomu právo nazývat se nacionální, pokud za tímto nestojí velká milující starost o zachováni všeobecné, zdravé národní pospolitosti. Důvod k hrdosti na svůj národ existuje teprve tehdy, když se člověk nemusí stydět za žádný stav. Avšak obraz národa, jehož polovina je chudá a ztrápená nebo dokonce zanedbaná, je tak špatný, že nad ním nikdo nemůže pociťovat hrdost. Teprve když je národní pospolitost ve všech svých článcích zdravá na těle i na duchu, potom se může radost ze sounáležitosti k tomuto národu u každého právem vystupňovat k tomu vysokému citu, který nazýváme národní hrdost. Tento nejvyšší cit však bude pociťovat pouze ten, kdo zná velikost své národní pospolitosti.

Vnitřní spojeni nacionalismu s citem pro sociální spravedlnost je třeba naroubovat již do mladých srdci. Potom vznikne jednou národ státních občanů, vzájemně spojený a ukovaný společnou láskou a společnou hrdostí, neotřesitelný a neporazitelný na věky.

Strach naší doby před šovinismem je znakem její impotence. Nejen že ji chybí jakákoliv překypující síla, ale tato ji připadá dokonce i nepříjemná, tato doba není osudem vyvolena pro velké činy. Neboť největší změny na tomto světě by nebyly myslitelné, kdyby jejich hnací silou namísto fanatické a dokonce i hysterické náruživosti byly jenom měšťácké ctnosti klidu a pořádku.

Je jisté, že tento svět spěje vstříc převratné změně. A tady může být pouze jediná otázka: jestli bude tato změna ke prospěchu Árijského lidstva nebo k užitku věčného Žida.

Národní stát se bude muset postarat o to, aby vhodnou výchovou mládeže vzniklo pokolení pro poslední a největší rozhodováni na této zeměkouli. Národ, který se jako první vydá touto cestou, zvítězí.

Veškerá vzdělávací a výchovná práce národního státu musí být korunována tím, že rasový cit a rasové cítění instinktivně a racionálně vštípí do srdci a mozků mládeže. Žádný chlapec a žádná dívka by neměli odcházet ze školy, aniž by si osvojili zásadní poznatek o nutnosti a podstatě čisté krve. Tím vznikne předpoklad pro zachování rasové základny naší národní pospolitosti a tím zajištění hlavní podmínky pro pozdější další kulturní rozvoj.

Neboť veškerá tělesná výchova a duchovní vzdělávání by byly nakonec zbytečné, kdyby nebyly ve prospěch bytosti, která je zásadně připravena a rozhodnuta zachovat sebe a svůj zvláštní druh.

V jiném případě by se dostavilo to, čehož my Němci již teď musíme litovat, aniž bychom snad dosud pochopili celý rozsah tohoto tragického neštěstí: že zůstaneme i v budoucnu jenom zakladateli kultury, nikoli jen ve smyslu omezeného pojetí našeho dnešního měšťáckého pohledu, který vidí v jednotlivém ztraceném soukmenovci pouze ztraceného občana, nýbrž ve smyslu bolestného poznání, že potom, navzdory veškerému našemu věděni a dovednostem, bude naše krev přece jen určena k zániku. Tím, že se neustále páříme s jinými rasami, pozvedáme tyto z jejich dosavadní kulturní úrovně na vyšší stupeň, avšak z naši vlastni výše neustále klesáme dolů.

Ostatně i výchova z rasového hlediska musí obdržet své poslední završení ve vojenské službě. Neboť doba vojenské služby má být závěrem normální výchovy průměrného Němce.

Jakkoli velký význam bude mít v národním státě způsob tělesné a duchovní výchovy, stejně důležitý bude i výběr lidí sám o sobě. Dnes si to dělají lehké. Všeobecně jsou to děti výše postavených, v současné době dobře situovaných rodičů, které jsou shledávány hodnými vyššího vzděláni. Otázka nadání přitom hraje podřadnou roli. Talent jako takový lze hodnotit vždy pouze relativně. Selský synek může být daleko víc talentovaný než dítě rodičů po mnoho generací vyššího postavení, i když se co do vědění nevyrovná dítěti z těchto občanských kruhů. Rozsah vědění však nijak nesouvisí s větším či menším talentem, nýbrž je výsledkem podstatně většího množství dojmů, které dítě v důsledku své mnohostrannější výchovy a bohatšího okolí neustále vstřebává. Kdyby selský synek vyrůstal od ranného dětství ve stejném prostředí, byly by jeho duševní schopnosti zcela jiné. Existuje snad pouze jediná oblast, kde skutečně rozhoduje méně původ a mnohem více vrozené schopnosti: oblast umění. Zde, kde se nelze prostě jenom "učit", nýbrž musí být všechno již vrozeno a pozdější více nebo méně pozitivní vývoj závisí na vhodné podpoře existujícího talentu, nezáleží na penězích a majetku rodičů. To je nejlepším důkazem toho, že genialita není vázána na vyšší vrstvy nebo na bohatství. Největší umělci pocházejí nezřídka z nejchudších poměrů, a mnohý malý vesnický chlapec se často stal později oslavovaným mistrem.

Nehovoří to právě ve prospěch myšlenkové hloubky doby, že tento poznatek

nepřenáší do oblasti celého duchovního života. Převládá názor, že to, co nelze upřít oblasti umění, neplatí pro takzvané reálné vědy. Bezpochyby lze naučit člověka jistým mechanickým dovednostem, stejně jako je možné prostřednictvím duchovní drezúry naučit učenlivého pudla neuvěřitelným kouskům. Při zvířecí drezůře nelze však dosáhnout porozumění zvířete pro tato cvičení a podobně je tomu u lidí. Je možné bez ohledu na jiný talent

naučit člověka jistým vědeckým kouskům, ale jejich provozování je potom stejně neživotné a vnitřně bezduché jako u zvířete. Je dokonce možné pomocí určitého duchovního drilu natlouct průměrnému člověku do hlavy nadprůměrné vědomosti; tyto však zůstávají neživým a v posledku neplodným věděním. Výsledkem je potom člověk, který sice může být chodící lexikon, ale přesto ve zvláštních situacích a rozhodujících okamžicích života žalostně zklame. Musí být připravován na každý, i ten nejskromnější požadavek, a naopak sám o sobě není schopen sebemenšího příspěvku k dalšímu vzdělávání lidstva. Takto mechanicky drezúrou získané věděni stačí nanejvýš k převzetí státních úřadů v dnešní době:

Je samozřejmé, že v celkovém počtu lidi jednoho národa se najdou talentovaní lidé pro všechny možné oblasti veřejného života. Je rovněž samozřejmé, že hodnota vědění bude tím větší, čím více bude mrtvé věděni oživováno odpovídajícím talentem jednotlivce. Tvůrčí výkony mohou vznikat jen tehdy, když se schopnosti snoubí s věděním.

Příklad nám ukáže, jak velice dnešní lidstvo v tomto směru hřeší. Čas od času se v ilustrovaných časopisech předvádí dnešním maloměšťákům, že tam či onde se stal poprvé nějaký negr advokátem, učitelem či dokonce pastorem nebo hrdinským tenorem a podobně. Zatímco přihlouplé měšťáctvo bere na vědomí takovou zázračnou drezúru s úžasem a respektem k tomuto báječnému výsledku dnešního pedagogického umění, dovede z toho Žid velmi mazaně vykonstruovat nový důkaz pro správnost své teorie o rovnosti všech lidi. Pokleslému měšťáckému světu přitom nedojde, že se zde vpravdě jedná o prohřešení proti zdravému rozumu, že je zločineckým počinem narozenou poloopici drezírovat tak dlouho, až někdo uvěří, že se z ní stal advokát, zatímco miliony příslušníků nejvyšší kulturní rasy zůstávají v naprosto nedůstojném postaveni; že se jedná o prohřešení proti vůli tvůrce lidstva, chátrají-li statisíce a statisíce jeho nejnadanějších bytostí v proletářském bahně, zatímco jsou Zulové a Hotentoti drezírováni k duchovním profesím. Neboť se jedná o drezúru, stejně jako v případě pudla a nikoliv o vědecké "vzdělání". Kdyby byla použita stejná péče a úsilí na inteligentní rase, byl by každý jednotlivec tisíckrát spíš schopen stejného výkonu.

Jak nesnesitelný by byl tento stav, kdyby se někdy mělo jednat o více než o výjimky, stejně tak je dnes nesnesitelné to, když se talent a nadání nerozhodnou pro vyšší vzdělání. Ano, je nesnesitelná myšlenka, že každoročně jsou statisíce

zcela netalentovaných lidí shledáváni hodnými vyššího vzdělání, zatímco jiné statisíce vysoce nadaných zůstávají bez tohoto vzdělání. Nelze vyčíslit ztráty, které tím národ utrpí. Jestliže v posledních staletích, zejména v severní Americe, mimořádně vzrostl počet nových vynálezů, je tomu tak v neposlední řadě proto, že tam dostalo možnost vzdělání podstatně více talentů z nižších vrstev než v Evropě.

K vynalézání totiž nestačí mechanicky osvojené vědění, nýbrž je třeba vědění oduševnělé talentem. Na to se však dnes u nás neklade žádný důraz, stačí mít ve škole dobré známky.

Také zde bude muset národní stát výchovně zasáhnout. Není jeho úkolem zajišťovat existující společenské třídě rozhodující vliv, nýbrž z množství všech soukmenovců vybrat nejschopnější mozky a uvést je do úřadu a důstojnosti. Nemá pouze závazek poskytnout průměrnému dítěti v národní škole určité vzdělání, ale i povinnost přivést talent na takovou dráhu, na jakou patří. Za svůj nejvyšší úkol musí považovat to, aby byly dveře všech státních vyšších školských institucí otevřeny každému nadanému člověku, nezávisle na tom, z jakých kruhů pochází. Tento úkol musí splnit, Neboť jenom tak může být vrstva reprezentantů mrtvého vědění nahrazena geniálními vůdci národa.

Ještě z jiného důvodu musí stát vykonávat péči v tomto směru:

Naše duchovní vrstvy jsou zejména v Německu uzavřeny samy do sebe a natolik zkostnatělé, že jim schází jakékoliv živé spojení s okolním světem. To se mstí ve dvou směrech: za prvé jim chybí porozumění a cítění pro široké masy. Jsou již příliš dlouho vytrženy z této souvislosti, než aby ještě mohly mít nutné psychologické porozumění pro národ. Odcizily se národu. Za druhé chybí těmto vyšším vrstvám také nutná síla vůle. Neboť tato je v kastovních kruzích inteligence vždycky slabší, než v mase primitivního lidu. Na vědeckém vzdělání však nám Němcům, bůhví proč, nikdy nechybělo, o to víc však chybělo na pevné vůli a rozhodnosti. Čím "duchaplnější" byli například naši státníci, tím slabší byly většinou jejich skutečné výkony. Politická příprava, jakož i technická výzbroj

pro světovou válku byly nedostatečné nikoliv proto, že by našemu národu vládly méně vzdělané mozky, nýbrž proto, že vládnoucí byli až přemíru vzdělaní lidé, proniknuti věděním a duchem, ale prosti jakéhokoliv zdravého instinktu a jakékoli energie a smělosti.

Bylo osudovou chybou, že náš národ musel svůj boj o bytí vybojovat pod kancléřstvím filozofujícího slabocha. Kdybychom měli místo Bethmanna-Hollwega za vůdce robustního muže z lidu, netekla by krev prostého vojáka nadarmo. Stejně tak byl přehnaně krasoduchý chov našeho vůdcovského materiálu nejlepším spojencem darebáků listopadové revoluce. Přičemž tato duchovnost si mrzkým způsobem podržela jí svěřené národní jmění, místo aby je plně a zcela nasadila, a tím sama vytvořila předpoklad pro úspěch jiných.

Zde může katolická církev posloužit jako poučný příklad. V celibátu jejích kněžů je založena nutnost vybírat kněžský dorost nikoliv z vlastních řad, ale z vždy znova a znova ze širokých národních mas.

Avšak právě tento význam celibátu většina lidí neuznává. Přitom toto je příčinou neuvěřitelné svěží síly, která spočívá v této prastaré instituci. Neboť tím, že se tato obrovská armáda duchovních hodnostářů nepřetržitě doplňuje z nejnižších národních vrstev, zachovává si církev nejen instinktivní spojení s citovým světem národa, nýbrž zajišťuje si i sumu energie a činorodosti, jež v této formě bude věčně existovat pouze v široké národní mase. Z tohoto pochází úžasná mladost tohoto obrovského organismu, duchovní pružnost a ocelová vůle.

Bude úkolem národního státu zabezpečit vzdělávacím systémem to, aby docházelo k trvalé obnově existujících duchovních vrstev přiváděním nové krve. Stát má povinnost s nejvyšší pečlivostí a přesností vybírat z celkového počtu soukmenovců evidentně od přírody nadaný lidský materiál a použit jej pro službu veřejnosti. Stát a státníci nejsou tady k tomu, aby zajišťovali pouze určité třídě zaopatření a živobytí, nýbrž aby plnili své úkoly. To však bude možné jenom tehdy, když pro tato místa budou vzdělávány schopné osobnosti s pevnou vůlí. Platí to nejen pro všechna úřednická místa ve státní správě, nýbrž pro duchovní vedení národa ve všech oblastech. Také v tom spočívá faktor velikosti jednoho národa, že se mu podaří vychovat nejschopnější mozky pro příslušné oblasti a dát je do služeb národního společenství. Když si dva národy, jež mají v podstatě stejné vlohy, vzájemně konkuruji, zvítězí ten z nich, v jehož celém duchovním vedení jsou zastoupeny nejlepší mozky a podlehne ten, jehož vedení představuje jenom velké společné krmítko pro určité stavy nebo třídy, bez ohledu na vrozené schopnosti jednotlivých příslušníků. Samozřejmě, v našem dnešním světě se to zdá skoro nemožné. Ihned se bude namítat, že tomu či onomu synáčkovi, který je vyšším státním úředníkem, nelze předkládat, řekněme, řemeslnou manuální práci, protože někdo jiný, jehož rodiče byli řemeslníci, má přece pro tuto práci lepší vlohy. Při dnešním cenění řemeslné práce je to možná logické. Proto bude muset národní stát dospět k principiálně jinému postojí vůči pojmu práce: 1. stoletou výchovou, bude-li to nutné, bude muset skoncovat s nešvarem podceňování fyzické práce. Bude zásadně hodnotit jednotlivého člověka nikoli podle druhu jeho práce, nýbrž výhradně podle formy a kvality jeho výkonu.

Zní to asi docela příšerně v dnešní době, kdy bezduchý novinářsky pisálek, protože pracuje s perem, je považován za něco víc než nejinteligentnější jemný mechanik. Toto špatné hodnocení však nespočívá, jak již bylo řečeno, v povaze věcí, nýbrž bylo uměle naroubováno a dříve zde nebylo. Nynější nepřirozený stav je důsledkem všeobecných příznaků nemoci naší zmaterializované doby.

Zásadně je hodnota každé práce dvojí: čistě materialistická a ideální.

Materiální hodnota spočívá ve významu, a to v materiálním významu té které práce pro život společnosti. Čím více soukmenovců má užitek z nějakého realizovaného výkonu, a to jak přímý, tak i nepřímý, tím vyšší je jeho materiální hodnota. Toto hodnocení nachází praktický výraz v materiální mzdě, kterou jednotlivec za svoji práci dostává. Proti této čistě materiální hodnotě stojí hodnota ideální. Nespočívá na významu vykonané práce podle materiálních měřítek, nýbrž v její nutnosti jako takové. Jistě může být materiální užitek nějakého vynálezu vyšší, než denní manuální práce, přestože je společnost na této práci závislá stejně jako na jiné. Rovnost všech je třeba konstatovat v okamžiku, kdy se každý jednotlivec snaží ve své práci, ať už je jakákoliv, vydat ze sebe to nejlepší. Na tomto principu musí spočívat hodnocení člověka, nikoliv na jeho výdělku.

Jelikož každý rozumný stát se musí starat o to, aby jednotlivci byla přidělena taková práce, která odpovídá jeho schopnostem, nebo jinak řečeno, vzdělávat schopné mozky pro práci, která jim odpovídá, přičemž schopnost není primárně naučená, nýbrž musí být vrozená a tím je darem přírody a nikoliv zásluhou člověka, nemůže se obecné měšťácké hodnocení orientovat podle práce, která byla jistým způsobem jednotlivci přidělená. Neboť tato práce připadá na konto,jeho narození a na vzdělání takto podmíněné, které dostal od společnosti. Hodnocení člověka musí být založeno na způsobu, jakým splňuje úkol, který mu společnost uložila. Neboť činnost, kterou jednotlivec vykonává, není smyslem jeho bytí, nýbrž pouze prostředkem k tomuto. Jako člověk se má dále vzdělávat a zušlechťovat, což však může pouze v rámci svého kulturního společenství, jež musí vždy spočívat na základech státu. K zachováni těchto základů musí přispívat svým dílem. Formu tohoto příspěvku určuje příroda, na jednotlivci spočívá pauze to, aby svou pílí a přičinlivosti vrátil národnímu společenství to, co mu dalo. Kdo tak činí, zasluhuje nejvyšší ocenění a úctu. Materiální mzda budiž přiznána tomu, jehož výkon přináší společnosti odpovídající užitek; ideální odměna však musí spočívat v hodnocení, které může nárokovat každý, kdo dal své síly, které mu dala příroda a vzdělala společnost, do služeb svého národního společenství. Potom to už není žádná ostuda, být řádným řemeslníkem, avšak je ostuda být neschopným státním úředníkem a okrádat Boha a národ o denní chléb. Potom bude považováno za samozřejmé, že člověk nedostane přiděleny takové úkoly, na které nestačí.

Dnešní doba se ničí sama: zavádí všeobecné volební právo, žvaní o stejných právech, ale nenachází pro ně žádné zdůvodnění. V materiální mzdě vidí výraz hodnoty člověka a ničí si tím základnu pro nejvznešenější rovnost, jaká vůbec může být. Nebo¦ rovnost nespočívá a nikdy nemůže spočívat na výkonech jednotlivců jako takových, ale je možná ve formě, jakou každý jednotlivec plné své povinnosti. Pouze tím je při ocenění hodnoty člověka eliminován rozmar přírody a každý se stává strůjcem svého významu.

V dnešní době, kdy se celé skupiny lidí vzájemně oceňuji podle platových tříd, nemá nikdo pro shora řečené pochopení. To však pro nás nesmí být důvodem k tomu, abychom se těchto myšlenek zřekli. Naopak: Kdo chce tuto dobu, která je vnitřně nemocná a zkažená,

vyléčit, musí nejprve sebrat odvahu k objasněni příčin této nemoci. O to se však postará nácionálně socialistické hnutí: nezávisle na veškerém šosáctví sbírat a organizovat takové sily z naši národní pospolitosti, které jsou schopny být průkopníky nového světového názoru.

Budou vznášeny námitky, že je obecně velmi těžké oddělit ideální oceňování od materiálního a dokonce že klesající cenění fyzické práce by mohlo být vyvoláno právě jejím nižším odměňováním. A že toto nižší odměňování je prý příčinou omezení účasti jednotlivce na kulturním bohatství svého národa. To je na újmu ideální kultury člověka, neboť nemusí mít nic společného s jeho činností jako takovou. Vyhýbání se tělesné práci je zdůvodňováno tím, že v důsledku jejího nižšího odměňováni nutně klesá kulturní úroveň manuálně pracujícího, a tím že je dáno oprávnění všeobecně nižšího hodnocení. V tom je mnoho pravdy. Avšak právě proto bude nutné se v budoucnosti vyvarovat příliš velké diferenciace mzdových poměrů. Neříkejme, že to bude na úkor výkonů. To by byl nejsmutnější znak úpadku doby, kdyby podnět k vyššímu duševnímu výkonu spočíval pouze ve vyšší mzdě. Kdyby bylo toto hledisko až dosud na tomto světě jediné rozhodující, nikdy by lidstvo nezískalo své velké vědecké a kulturní bohatství. Neboť největší vynálezy a objevy, nejpřevratnější vědecké práce, nádherné památky lidské kultury se nezrodily z touhy po penězích tohoto světa. Naopak, jejich zrození znamenalo nezřídka zřeknutí se pozemského štěstí a bohatství.

Může být, že se dnes staly peníze výlučným pánem světa, avšak v budoucnu se člověk bude opět sklánět před vyšším božstvem. Mnohé může dnes vděčit za své bytí pouze touze po penězích a majetku, ale mezi tím vším je určitě jen málo toho, co by svou neexistencí ochudilo lidstvo.

Také to je úkolem našeho hnutí: zvěstovat již dnes příchod doby, kdy jednotlivec dostane to, co potřebuje k životu, přičemž neopouštíme zásadu, že člověk nežije pouze pro materiální požitky. To najde jednou výraz v moudře omezeném odstupňování výdělků, jež

každopádně umožní i tomu poslednímu čestně pracujícímu čestné, řádné bytí jako soukmenovci a člověku. Neříkejme, že toto je ideální stav, jenž by tento svět prakticky nesnesl nebo že je ve skutečnosti nedosažitelný.

Nejsme tak prostoduší abychom věřili, že se může někdy podařit přivodit bezchybnou éru. To však nezbavuje povinnosti bojovat proti poznaným chybám, překonávat slabosti a usilovat o ideál. Drsná skutečnost bude přinášet mnohá omezení. Ale právě proto se musí člověk pokoušet sloužit poslednímu cíli a neúspěchy jej nesmí odradit od jeho záměru, stejně jako se nemůže zříct

spravedlnosti, protože také zde vznikají omyly, neboť se nemůžeme zříct lékařství proto, že stále existují nemoci.

Chraňme se toho, abychom podceňovali sílu ideálu. Kdo je dnes v tomto směru malomyslný, tomu bych chtěl, jestliže byl vojákem, připomenou dobu, jejíž hrdinství představovalo úchvatné přiznání se k síle ideových motivů. Neboť to, zač lidé tenkrát umírali, nebyla starost o denní chléb, nýbrž láska k vlasti, víra v její velikost, obecný cit pro čest národa. A teprve tehdy, když se německý národ vzdálil těmto ideálům, následoval reálné sliby revoluce a zbraň zaměnil za batoh, dostal se, namísto do pozemského ráje, do očistce všeobecného pohrdání a nemenší všeobecné nouze.

Právě proto je důležité proti mistrům počtářům současné reálné republiky postavit víru v ideální Říši.

3. kapitola

STÁTNÍ PŘÍSLUŠNOST A STÁTNÍ OBČAN

Obecně zná tento útvar, který je dnes chybně označován jako stát, pouze dva druhy lidí: Občany státu a cizince. Občané státu jsou všichni ti, kteří buď svým narozením nebo pozdějším nabytím občanského práva požívají práv občana státu. Cizinci jsou všichni ti, kteří těch samých práv požívají v nějakém jiném státě. Mezi těmito dvěma druhy lidi, jako bytosti z jiného světa, existují ještě lidé bez státní příslušnosti. Jsou to lidé, kteří mají tu čest nebýt příslušníkem žádného dnešního státu, tedy nikde nepožívají práva státního občanství. Státní občanství se dnes, jak již bylo zmíněno, získá především narozením uvnitř hranic některého státu. Rasa nebo národnost zde nehrají žádnou roli. Černoch, který žil dříve na území pod německou ochranou a má nyní v Německu bydliště, přivede na svět narozením svého dítěte "německého občana". Stejně tak se muže bez problému stát dítě každého Žida, Poláka, Afričana nebo Asiata německým občanem.

Kromě získání občanství narozením existuje ještě možnost získat je po určitém čase. K tomu je nutné splnit některé předpoklady, například, že kandidát není pokud možno žádný lupič nebo pasák, že je politicky bezproblémový, to znamená neškodný hlupák, který svou novou vlast nebude zatěžovat. Míněno je tím v tomto reálném čase přirozeně pouze finanční zatížení. Ano, existuje dokonce doporučení podporovat a urychlovat proces získáváni občanství. Přibudou tím údajně noví, poctiví plátci daní.

Rasové úvahy při tom nehrají vůbec žádnou roli. Jako kdyby šlo o obyčejné přijetí například do automobilového klubu. Člověk poskytne své údaje, ty se zkontrolují a ověří a jednoho dne mu bude dáno na vědomí, že se stal občanem

státu, přičemž se to vše ještě zabalí do legrační formy. Onomu Zulukafrovi, který připadá v úvahu, se totiž oznámí: "Tímto jste se stal Němcem".

Tento kouzelnický kousek dokoná prezident státu. Co nedokázalo stvořit žádné nebe, dokáže takový úředník Theophrastus Paracelsus otočením ruky. Jednoduchý cár papíru a z mongolského Vaška se rázem stane pravý "Němec".

Ale nejen to, že se nikdo nezajímá o rasu takového nového občana, dokonce nikoho nezajímá ani jeho zdravotní stav. Tak může být takový chlap, rozežraný syfilidou podle libosti, pro dnešní stát jako občan vítán, pokud, jak již bylo řečeno, nepředstavuje žádné finanční zatížení a politickou hrozbu. Takto nasává tento útvar, zvaný stát, do sebe jed, se kterým si nebude vědět rady.

Občan státu se ještě odlišuje od cizince tím, že má otevřenou cestu ke všem veřejným úřadům, že bude eventuelně povolán na vojnu a že se může, ať již pasivně nebo aktivně, podílet na volbách. To je vlastně vše. Totiž ochranu osobních práv a osobní svobody požívá cizinec také, často ještě větší. Každopádně je to příznačné pro naši dnešní německou republiku.

Já vím, že se toto nerado poslouchá, těžko najdete něco bezobsažnějšího a na mozek více lezoucího, než naše dnešní zákony, týkající se státního občanství. V současnosti je jeden stát, ve kterém jsou přinejmenším slabé náznaky lepšího pojetí tohoto zákona viditelné. Přirozeně to není naše příkladná Německá republika, ale Americká unie, kde se alespoň částečně snaží přijít v této otázce k rozumu.

Tím, že Americká unie elementy ve špatném zdravotním stavu z přistěhovalectví zásadně vylučuje a určitým rasám neumožňuje získat občanství, blíží se vhodnému pojetí národního státu. Národní stát rozděluje své občany do tři skupin: Na občany státu, příslušníky státu a cizince. Narozením se zásadně získá pouze státní příslušenství. Toto státní příslušenství jako takové neopravňuje k vedení veřejných úřadů, ani k politické činnosti ve smyslu uplatnění volebního práva, ať již pasivního či aktivního. Zásadně se u každého státního příslušníka zjišťuje rasa a národnost. Tento příslušník státu má kdykoliv možnost se své státní příslušnosti vzdát a stát se občanem té země, která odpovídá jeho národnosti. Cizinec se odlišuje od státního příslušníka pouze tím, že je státním příslušníkem jiného státu.

Mladý státní příslušník německé národnosti se zúčastňuje povinné školní docházky. Tím je vychováván k rasovému a národnostnímu uvědomění a soudržnosti. Po dalších státem podporovaných opatřeních konečně nastoupí na vojnu. Výcvik u armády je široce pojatý a každému se dostane uplatnění podle jeho tělesných a duševních schopností. Po ukončení vojenské povinnosti je tomuto chrabrému, zdravému mladému muži slavnostně propůjčeno právo státního občana. Je to nejcennější dokument pro jeho celý další pozemský život. Získá tím veškerá práva občana státu a požívá všechny z toho plynoucí výhody. Stát musí přísně rozlišovat mezi těmi, kteří jsou jako příslušníci národa

nosiči jeho bytí a velikosti, a těmi elementy, které mají uvnitř státu pouze pobyt.

Propůjčení osvědčeni o státním občanství je spojeno s posvátnou přísahou na národní společenství a stát a musí být dělící čárou. Musí být větší čest být jako pouliční metař občanem Říše, než králem v nějakém jiném státě. Oproti cizinci má občan státu přednostní práva, neboť on je pánem Říše.

Tato vyšší důstojnost ovšem i zavazuje. Nečestný a podlý zločinec, zrádce vlasti atd. může být této cti kdykoliv zbaven. Tím se stane opět pouze státním příslušníkem.

Německé děvče je státní příslušnicí a teprve sňatkem se stává občankou. Neboť i ženským státním příslušníkům, jež se nacházejí v produktivním věku, mohou být propůjčena občanská práva.

4. kapitola

OSOBNOST A NÁRODNÍ MYŠLENKA

Pokud národní nacionálně socialistický stát vidí svoji hlavní úlohu ve vytvoření a zachováni nositele státu, potom nestačí pouze podporovat rasové elementy jako takové, vychovávat a konečně je vzdělávat k praktickému životu, ale je nutné, aby za tímto účelem vytvořil svou vlastní organizaci.

Bylo by šílenstvím chtít hodnotu člověka podle jeho rasové příslušnosti pouze odhadovat a marxistickému postojí "všichni lidé jsou si rovni" je třeba vyhlásit válku, není-li snad člověk ještě rozhodnut, vyvodit z toho poslední důsledky. Poslední důsledek uznání významu krve, tedy základu k rozlišování ras, je přenesení tohoto postoje na konkrétní jednotlivou osobu. Tak jako musím rozlišovat a různě hodnotit národy podle jejich rasové příslušnosti, stejně tak musím rozlišovat i lidi uvnitř jednoho národního společenství. Konstatování, že vlk s vlkem si není rovný, se pak přenáší na jednotlivce uvnitř národního společenství v tom smyslu, že hlava se nemůže rovnat hlavě. Na první pohled jsou součásti krve totožné, v detailu se však v tisících jednotlivostech odlišují.

První důsledek tohoto poznání je současně ten, chtěl bych říci, hrubší, totiž pokus rasově obzvláště hodnotné elementy rozpoznané uvnitř společnosti účinně podporovat a starat se o jejich rozmnožování.

Hrubší je tento úkol proto, že se jeho řešení jeví příliš mechanické. Je obtížné rozpoznat z velkého celku ty skutečně duševně a ideově nejhodnotnější mozky a dát jim vliv, který nepřijde k dobru pouze těmto silnějším, ale především k užitku národa. Toto hledání schopných a zdatných nesmí být prováděno mechanicky, ale je to práce, která vyžaduje každodenní životní boj.

Světový názor, jež odmítá demokratický masový názor a podle nějž tomu nejlepšímu vlku, tedy nejvyššímu člověku, patři tato zem, se musí logicky také projevit uvnitř tohoto národa aristokratickým principem, který nejlepším mozkům zajisti nejvyšší vliv a vedoucí úlohu v příslušném národě. Nestaví tedy na myšlence majority, ale osobnosti.

Kdo dnes věří tomu, že se národní, nacionálně socialisticky stát může pouze čistě mechanicky, zlepšením konstrukce hospodářského života, odlišovat od jiných států, tedy lepší vyvážeností bohatství a chudoby, větším právem na rozhodování širokých vrstev v otázkách hospodářského vývoje, nebo spravedlivější odměnou, odstraněním příliš velkých rozdílů ve mzdách, ten nemá nejmenší tušeni o tom, co si představujeme pod pojmem světový názor. Neboť tohle vše nedává nejmenší jistou trvalého stavu, a ještě méně nárok na velikost. Národ, který by zůstal svázán pouze těmito skutečně vnějšími reformami, by nikdy nemohl obdržet záruku vítězství ve všeobecném zápase národů.

Hnutí, které vidí obsah své mise pouze v takovém obecně vyrovnávacím a jistě spravedlivém vývoji, nebude ve skutečnosti velkolepé ani opravdové, protože nepřinese hlubokou reformu současného stavu, Neboť celé jeho konání skončí na povrchnostech, aniž by národu dalo vnitřní sílu k překonáni slabostí, pod nimiž dnes strádáme.

K lepšímu pochopení by mělo smysl se ještě jednou podívat na skutečné prameny lidského kulturního vývoje.

První krok, který viditelně odlišil člověka od zvířete, byl krok k vynalézavosti. Vynalézavost sama spočívá původně v nalézáni fint a lstí, jejichž uplatnění ulehčilo boj o život s jinými bytostmi a někdy vůbec umožnilo jeho pozitivní průběh. Tato nejprimitivnější vynalézavost ještě neumožňovala jasně vystoupit do popředí osobnosti, protože dnešnímu pozorovateli se pochopitelně jeví jako masový úkaz. Jistá rychlá a chytrá konáni, která může člověk pozorovat například na zvířeti, mu zůstávají v oku zprvu sumárně jako skutečnost, není schopen rozpoznat jejich původ a pomáhá si tím, že tyto jevy označuje jako "instinktivní".

Toto poslední slovo nevypovídá v našem případě o ničem. Protože ten, kdo věří ve vyšší vývoj živých bytostí, musí připustit, že každá známka boje o přežiti musí někdy začít, že z tohoto jevu vzniká subjekt, že se tento jev stále častěji opakoval a rozšiřoval, až přešel konečně téměř do podvědomí všech příslušníků určitého druhu, aby se pak objevil jako instinkt.

Toto lze lépe pochopit a porozumět tomu na př1'kladu člověka. Jeho první chytré počiny v boji s jinými zvířaty - to byly podle svého původu počiny jednotlivých zvláště schopných subjektů. Osobnost zde hrála nejdůležitější roli v rozhodování a konání, jež byly poté jako samozřejmé převzaty celým lidstvem. Stejně tak jako jakákoliv samozřejmost ve vojenském konání, která se

stala později základem strategie, musela vzniknout v určité hlavě a pak se v průběhu mnoha, možná tisíců let, stala obecnou samozřejmostí.

Tato první vynalézavost je pak člověkem doplněna o další: Učí se používat jiné předměty a také živé tvory ke svému boji o přežití. Tak začíná vlastní vynalézavost lidstva, kterou můžeme dnes vidět všude. Tato materiální vynalézavost, vycházející z používání kamene jako zbraně, vedoucí k ochočeni zvířat, schopnosti rozdělat oheň atd. Až po dnešní úžasné objevy, umožňuje o to jasněji rozpoznávat za takovým jednáním osobnost jako nositelku tohoto konání, a to tím více, čím blíže jsou tyto vynálezy dnešní době a čím větši význam pro nás mají. Jedno je nám jasné: co vidíme kolem nás na materiálních vynálezech, to je výsledkem tvůrčí síly a schopnosti individuální osoby. Všechny tyto vynálezy umožňovaly člověku neustále více a více se pozvedat nad úroveň zvířete, až se od něj definitivně odlišil. V podstatě slouží neustále probíhajícímu polidšťování člověka. Jednoduchá lest, která kdysi lovci v pralese ulehčila boj o přežití, pomáhá dnes člověku ve formě nejdokonalejších vědeckých poznatků ulehčit jeho boj o život a vyrábět zbraně pro budoucí boje. Veškeré lidské myšlení a vynalézavost jsou motivovány ve svých důsledcích především bojem o přežití na této planetě i v tom případě, když takzvaný reálný užitek některých současných vynálezů a objevů není okamžitě viditelný. Tento vývoj povznáší člověka nad ostatní živočichy, posiluje ho a upevňuje jeho postavení tak, že mu umožňuje mu stát se dominující bytostí na této zemi.

Všechny vynálezy jsou tedy výsledkem tvůrčí práce nějaké osobnosti. Všechny tyto osoby jsou, ať chtějí či nikoliv, více nebo méně velkými dobrodinci celého lidstva. Jejich činnost dává ostatním miliónům, miliardám lidí prostředky k jejich boji o přežiti.

Za původci dnešní materiální kultury stojí vždy konkrétní lidé jako vynálezci, kteří se vzájemně doplňují a inspirují. Veškeré výrobní procesy jsou ve svém původu srovnatelné s vynálezy a tím také odvislé od osoby. I čistě teoretická duševní práce, těžko měřitelná, je předpokladem dalších materiálních vynálezů a je opět produktem jednotlivce. Masa lidí nevynalézá, majorita neorganizuje a nepřemýšlí, vždy je to pouze jednotlivý člověk.

Lidské společenství se jeví jako dobře organizované teprve tehdy, když těmto tvořivým silám v největší možné míře ulehči jejich práci a užitečně ji využije pro celek. Nejhodnotnější na vynálezu, ať již ve smyslu materiálním nebo duchovním, je především vynálezce jako osoba. Nejvyšší úkol při organizaci národní společnosti je tuto osobu užitečně využit. Ano, organizace jako taková má být pouze ztělesněním této zásady. Tím se odpoutá z prokletí mechanismu a stane se něčím životaschopným. Musí být sama o sobě ztělesněním úsilí o postaveni těchto mozků nad masu a tu jim podřídit.

Organizace tedy nejenže nesmí zabraňovat vyčnívání mozků z masy, ale naopak je musí ve vlastním zájmu podporovat a ulehčovat jim život. Musí

přitom vycházet ze zásady, že pro lidstvo nikdy neleželo požehnání v mase, ale spočívalo v tvořivých mozcích, které je proto třeba považovat za dobrodince lidského rodu. Je v obecném zájmu zajistit jim rozhodující vliv a postavení. Jistě by neposloužilo tomuto zájmu vládnutí neschopných a nezdatných a už vůbec ne vláda masy, ale pouze vládnutí těch, kteří jsou k tomu od přírody obzvlášť nadaní a schopní.

O výběr těchto mozků se postará, jak již bylo řečeno, především tvrdý boj o přežití sám o sobě. Mnohé zaniká a tím se ukazuje jako neschopné života, a málokteří se jeví jako vyvolení. Tento proces výběru v oblastech myšlení a uměleckého tvořeni, dokonce i v hospodářství, probíhá také dnes, přestože je vystaven nelehkým zatěžkávajícím zkouškám. Správa státu a moc, ztělesněná organizovanou brannou silou národa, jsou ovládány rovněž s touto myšlenkou. Všude dominuje idea osobnosti, její autority vůči podřízeným a zodpovědnosti podřízených vůči nadřízeným. Pouze politický život se dnes od tohoto přirozeného principu beze zbytku odvrátil. Zatímco je celá lidská kultura pouze výsledkem tvořivé činnosti individuální osoby, praktikuje se v celém, především ale ve vyšším vedení národní pospolitosti princip hodnoty majority, který pak směrem dolů nutně otravuje veškerý život, to znamená, že jej ve skutečnosti ničí. Také destruktivní činnost židovstva v jiných národních korporacích se dá připsat jeho věčnému pokusu podrývat význam osobnosti u jeho hostitelských národů a nahradit ji davem. Tím se ale nahrazuje Árijský organizátorský princip destruktivním principem židovstva, jež je "fermentem dekompozice" národů a ras a v širším smyslu ničitelem lidské kultury.

Marxismus představuje pokus Žida vyřadit ze všech oblastí lidského života rozhodující význam osobnosti a nahradit ji davem. Tomu odpovídá v oblasti politiky parlamentní forma vládnutí, u níž vidíme od shora dolů tak neblahé působení. V oblasti hospodářství je to systém odborového hnutí, který neslouží skutečným zájmům pracujících. ale výhradně ničivým úmyslům mezinárodního židovstva. V takové míře, v jaké hospodářství potlačuje princip osobnosti a nahrazuje jej principem masy, tak musí ztrácet na výkonnosti a propadá se. Všechny ty podnikové rady, které se místo toho, aby zastupovaly zájmy pracujících, pokoušejí získat vliv na výrobu, slouží stejnému rozvratnému účelu. Poškozují tak celkovou výkonnost a ve skutečnosti pak jednotlivce. Uspokojení potřeb příslušníka národní pospolitosti nelze uskutečnit prázdnými teoretickými frázemi, ale konkrétními předměty každodenního života a z toho vyplývajícím přesvědčením, že tato národní pospolitost svým celým výkonem pracuje v zájmu každého jednotlivce.

Nehraje žádnou roli, jestli je marxismus schopný na základě své teorie mas převzít a dále vést dnešní hospodářství. Kritika správnosti nebo chybnosti tohoto principu se nerozhoduje důkazy o schopnosti spravovat existující do budoucnosti, ale výhradně důkazem, byt sám schopen takovou kulturu vytvořit.

Marxismus by mohl tisíckrát převzít dnešní hospodářství a nechat jej pod svým vedením pracovat dál. Přesto by dokonce ani případný úspěch takového počinu nebyl žádným důkazem toho, že by byl při uplatnění svého principu sám schopen vytvořit to, co přebírá.

A k tomu dal marxismus praktický důkaz. Nejenže nikde nevytvořil žádnou kulturu nebo hospodářství, ve skutečnosti nebyl schopen ani existující podle svých principů dále spravovat. Naopak musel opět sáhnout k principu osobnosti a stejně tak se mu nevyhnul ani ve své organizaci.

To, co zásadně odlišuje národní světový názor od marxistického, není jen zdůrazňování hodnoty rasy, ale tím také uznání významu osobnosti, což jsou jeho dva základní stavební kameny.

Pokud by nácionálně socialistické hnutí nepochopilo význam tohoto zásadního poznání a podílelo by se na látání dnešního státu nebo by dokonce přijalo za své pojetí vůdčí úlohy masy, potom by ve skutečnosti představovalo pouze jakousi konkurenční stranu k marxismu. Ztratilo by tak právo nazývat se světonázorem. Pokud by sociální program tohoto hnutí stál pouze na potlačení osobnosti a postavení masy na její místo, prokázal by nácionální socialismus nahlodanost jedem marxismu, jak je tomu již u stran občanského partajního spektra.

Národní stát se má starat o blaho svých občanů takovým způsobem, že ve všem a v každém směru uzná význam hodnoty osoby a tím ve všech oblastech zavede nejvyšší měřítko výkonnosti, které zajistí každému jednotlivci maximální podíl. Je povinností národního státu osvobodit veškeré, především však nejvyšší politické vedení od parlamentního principu majority, tedy rozhodování masy, a namísto toho zajistit jednoznačně právo osoby.

Z toho vyplývá následující poznání: Nejlepší pojetí státu a státní formy je takové, které s přirozenou jistotou vynese nejlepší mozky národní pospolitosti k vedoucímu významu a k vedoucímu vlivu.

Tak jako se v hospodářském životě nedají schopní lidé určit shora, ale musejí projít nekonečnou školou života od nejmenšího obchodu až k největšímu podniku a jejich úspěch leží pouze na nich, tak nemohou být přirozeně ani politické mozky náhle "odhaleny". Výjimeční géniové nepřipustí žádné ohledy na normální lidstvo. Stát musí mít ve své organizaci, od nejmenší obce až po nejvyšší vedení říše, zakotven princip osobnosti. Neexistuji žádná rozhodováni majority, ale pouze zodpovědné osoby a slovo "rada" se musí vrátit ke svému původnímu významu. Každý muž má k dispozici poradce, ale rozhodnutí učiní jeden muž.

Zásada, která svého času udělala pruskou armádu nejlepším nástrojem německého národa, má přeneseně platit při budování celého našeho pojetí státu. Autorita každého vůdce vůči podřízeným a zodpovědnost vůči nadřízeným.

Ani potom nebudeme moci postrádat ony korporace, které dnes nazýváme

parlamentem. Jeho rady ale budou skutečně radit, přičemž zodpovědnost musí nést pouze jedna osoba a tím musí mít také autoritu a právo dávat příkazy.

Parlamenty jsou jako takové potřebné, protože v nich mají určité mozky možnost vyniknout, a těm pak můžeme svěřit nejzodpovědnější úkoly. Z toho vyplývá následující: Národní stát nemá, počínaje obcí a konče vedením říše, žádný zastupitelský sbor, který by rozhodoval na základě nějaké majority, ale pouze sbor poradní, který stojí k dispozici každému zvolenému vůdci, od nějž dostává úkoly a podle potřeby od něj převezme v určitých oblastech nutnou zodpovědnost, stejně tak jako ji ve větším měřítku má vedoucí nebo předseda určité korporace.

Národní stát zásadně nestrpí, aby o významných otázkách, například v oblasti hospodářství, rozhodovali lidé, kteří jim na základě své výchovy a dosavadní činnosti nemohou rozumět. Proto člení své zastupitelské sbory na politické a stavovské komory. Aby se zajistila jejich užitečná spolupráce, stojí nad nimi vždy jako výbor zvláštní senát. V žádné komoře a v žádném senátě se nikdy nehlasuje. Jsou to pracovní zařízení, žádné hlasovací stroje. Jednotlivý člen má poradní hlas, ale nikdy hlas usnášející. Ten má výhradně zodpovědný předseda.

Tato zásada naprostého spojení absolutní zodpovědnosti s absolutní autoritou vyšlechtí takové vůdce, že to v době dnešního nezodpovědného parlamentarismu není vůbec myslitelné. Tím se dostane státní pojetí národa do souzněni s onou zákonitosti, které můžeme děkovat již na půdě kultury a hospodářství.

Co se týče proveditelnosti těchto poznatků: Nelze zapomenout na to, že parlamentární princip demokratické majority nepanuje od věků, ale naopak se dá vystopovat pouze v krátkých periodách dějin, vždy spojených s úpadkem národů a států.

Každopádně bychom neměli být přesvědčeni o tom, že lze provést takovou změnu pouze teoretickými opatřeními, protože se tato změna nesmí zastavit pouze u pojetí státu, ale musí proniknout do veškerého zákonodárství, ano, musí proniknout do obyčejného lidského života.

Takový převrat může být proveden pouze hnutím, které je již postaveno v duchu těchto myšlenek a tím v sobě již nese budoucí stát. Proto by se mělo již dnes nácionálně socialistické hnutí beze zbytku vžít do těchto myšlenek a uvnitř svých organizací je praktikovat, ukázat dnešnímu státu nejenom tento směr, ale i schopnost, být mu jako dokonalé těleso k dispozici.

5. kapitola

SVĚTOVÝ NÁZOR A ORGANIZACE

Národní stát, jehož celkový obraz jsem se pokusil nastínit, nebude uskutečněn pouhým poznáním toho, co potřebuje. Nestačí vědět, jak má národní stát vypadat. Daleko důležitější je proces jeho vzniku. Nelze očekávat, že dnešní strany, které jsou v první řadě poživatelé současného státu, samy od sebe provedou změnu tohoto stavu. Je to ještě o to méně možné, když jsou jeho skutečnými vedoucí elementy vždy a opět Židé. Vývoj, který dnes proděláváme, by jednoho dne mohl skončit u starožidovského proroctví - Žid by skutečně požral národy země a stal se jejím pánem. Neboť on sleduje, na rozdíl od miliónů německých buržoustů a proletářů, zmítajících se v netečnosti a hlouposti, neochvějně svůj cíl. Jím vedená strana bude sloužit pouze jeho zájmům. Se zájmy Árijských národů to nemůže mít nic společného.

Pokud se tedy pokusíme přenést ideální obraz národního státu do reálné skutečnosti, musíme nezávisle na dosavadních mocných veřejného života hledat novou sílu, která je schopná vzít na sebe boj za takový ideál. Neboť jedná se o boj, pokud prvním úkolem není vytvoření nového pojetí národního státu, ale především odstranění existujícího židovského pojetí. Jako často v dějinách neleží hlavní potíž ve formách nového stavu, ale ve vytváření místa pro ně. Předsudky a zájmy se spolčují a pokoušejí se vítězství jim nepříjemné nebo ohrožující ideje všemi prostředky znemožnit.

Proto je bohužel bojovník za takový nový ideál nucen v první linii vybojovat především negativní část tohoto boje, a to tu, která povede k odstranění současného stavu.

Nové učení velkého a principiálního významu bude, jakkoli to bude někomu nepříjemné, nasadit se vší ostrostí jako první zbraň sondu kritiky. Svědčí o mělkém pohledu na dějinné vývoje, když dnes tak zvaní "národní" neustále ujišťují, že neprovádějí negativní kritiku, ale pouze konstruktivní práci. To je dětinsky nesmyslné blekotání a důkaz toho, jak nechápou dokonce ani dějiny své doby. Marxismus měl také cíl a zná také konstruktivní práci (i když se přitom jedná pouze o zřízení despocie světového finančního židovstva) a sedmdesát let prováděl kritiku a to kritiku zničující, rozkladnou a neustále se opakující, až tento starý stát tato věčně leptající kyselina vyčerpala a přivedla k pádu. Teprve potom přišlo na řadu takzvané "budování". A bylo to samozřejmé, správné a logické. Současný stav nebude odstraněn pouhým zdůrazňováním a obhajováním budoucího. Nelze se domnívat, že se stoupenci dnes panujícího stavu bezezbytku obrátí konstatováním nutnosti změny a že by mohli být pro tento nový stav získáni. Naopak by mohlo lehce dojít k tomu, že

by vedle sebe zůstaly existovat oba stavy. Tím by se takzvaný světový názor stal stranou, z jejíhož rámce by nebylo úniku. Světový názor je netrpělivý a nemůže se spokojit s rolí jedné strany vedle druhé, ale vyžaduje velitelsky svoji vlastní, výlučnou a uznávanou stranu a stejně tak přizpůsobení veškerého veřejného života podle jejích představ. Tato strana nemůže strpět další existenci představitelů starých pořádků. To samé platí pro náboženství.

Také křesťanství se nemohlo spokojit stavbou vlastního oltáře, ale muselo nutně přikročit k ničení pohanských oltářů. Pouze z této fanatické netrpělivosti se mohla vytvořit nová víra a tato netrpělivost je pro její vznik dokonce podmínkou. Dalo by se namítnout, že se při těchto jevech ve světových dějinách většinou jedná o specifický židovský způsob myšlení, že tento druh netrpělivosti a fanatismu je přímo vlastní židovské povaze. To může být tisíckrát pravda a lze této skutečnosti hluboce litovat, nic to ale to ale nemění na skutečnosti, že tyto poměry, které byly do té doby lidstvu cizí, jsou dnes zde. Mužové, kteří náš německý národ z tohoto dnešního stavu chtějí spasit, si nemají lámat hlavu nad tím, jak by bylo pěkné, kdyby to či ono nebylo, ale jak tuto danost odstranit. Tento netrpělivostí naplněný světový názor se dá rozbít pouze čistou a pravdivou ideou, která bude hnána kupředu stejným duchem a stejně silnou vůlí.

Jednotlivec by dnes s bolestí konstatoval, že s příchodem křesťanství přišel do dříve mnohem svobodnějšího antického světa první duchovní teror. Nebude ale moci zpochybnit skutečnost, že je svět od té doby tímto násilím opanován a že se dá násilí zlomit pouze násilím a teror pouze terorem. Teprve potom mohou být vybudovány nové poměry.

Politické strany mají sklony ke kompromisům, světové názory nikdy. Politické strany počítají s protihráči, světové názory proklamují svoji neomylnost.

Také politické strany mají původně téměř vždy úmysl dospět k neomezenému despotickému panováni a tendence ke světovému názoru v nich téměř vždy je. Avšak úzkoprsost jejich programů jim bere heroismus, který světonázor vyžaduje. Smířlivost jejich chtění jim přináší malé a slabé duchy, se kterými není možné vést křížové výpravy. Tak zůstanou již zpočátku trčet ve své malosti. Tím se ale vzdávají svého boje za světový názor a pokoušejí se takzvanou "pozitivní spoluprací" spěšně si vybojovat své místečko u koryta existujících zařízení a pokud možno co nejdéle u něj zůstat. To je jejich celé snaženi. A pokud by měli být od tohoto žlabu odháněni konkurentem, tak se jejich úsilí zaměří pouze na to, ať již násilím nebo lstí, dostat se do čela také hladových, aby se konečně, bez ohledu na své nejsvatější přesvědčení, ke svému oblíbenému zdroji opět dostali. Šakalové politiky!

Protože světový názor není ochoten se s nějakým jiným dělit, nemůže být ochoten spolupracovat na stávajícím stavu, který odsuzuje. Musí cítit povinnost

proti tomuto stavu a všem protivníkovým idejím všemi prostředky bojovat a tím připravovat jejich pád.

Jak tento rozkladný boj, který bude všemi ve svém nebezpečí okamžitě rozpoznán a vyvolá jejich společnou obranu, tak také boj pozitivní, který povede k prosazeni vlastních nových myšlenek, vyžaduje odhodlané bojovníky. Světonázor přivede své myšlenky k vítězství pouze tehdy, když ty nejodvážnější a nejodhodlanější elementy své doby a svého národa spoji do svých řad a začlení je do pevných forem úderné organizace. Ta musí s ohledem na tyto elementy vytáhnout ze svého všeobecného obrazu světa určité myšlenky, zabalit je do precizní a srozumitelné formy a tím novému společenství poslouží k vyznání společné víry. Pokud je program nějaké pouze politické strany receptem na to, jak dopadnout co nejlépe ve volbách, spočívá světonázorový program ve formulování vyhlášení války proti existujícímu pořádku, proti současnému stavu, zkrátka vůbec proti současnému pojetí světa.

Přitom není důležité, aby každý bojovník, který za tento světonázor bojuje, měl úplný ideový přehled a znalosti myšlenkových pochodů svých vůdců. Důležitější je, aby mu byly objasněny pouze některé, nejdůležitější pohledy na věc tak, že se pro tyto myšlenky a nutnost vítězství svého hnutí zapálí. Neboť prostý voják také není zasvěcen do myšlenkových pochodů vyšší strategie. Musí být především vychován k vysoké disciplíně, k fanatickému přesvědčení o správnosti a síle své věci. Tak jako by neměla hodnotu armáda, jejíž vojáci by se průběžně stávali generály, ať již jenom na základě svého vzdělání či přesvědčeni, stejně tak malou cenu by mělo politické hnutí jako zástupce světonázoru, kdyby chtělo být pouze shromážděním lidi "bohatých duchem". Ne, toto hnutí potřebuje také primitivního vojáka, protože bez něj by nebylo možné dosáhnout vnitřní disciplíny.

Patří k podstatě organizace, že může obstát jedině tehdy, když nejvyššímu duchovnímu vedení slouží široká, spíše pocitově naladěná masa. Jednotka čítající dvě stovky duševně stejně schopných členů by se dala trvale méně disciplinovat, než stejná o sto devadesáti méně duševně schopných a deseti vzdělanějších.

Tuto skutečnost kdysi dokázala sociální demokracie řádně využít. Ona podchytila příslušníky širokých vrstev naši společnosti, propuštěné po válce z vojenské služby, kde již byli vychováni k disciplině, a zařadila je do svých, na stejně přísné disciplině založených stranických struktur. Také její organizace představovala armádu důstojníků a vojáků. Z vojny propuštěný německý dělník se stal vojákem, židovský intelektuál důstojníkem. Německé odborářské úředníky můžeme takto viděno považovat za poddůstojnický sbor. Skutečnost, nad kterou naše střední vrstvy kroutily hlavou, totiž že k marxismu přísluší pouze takzvané nevzdělané masy, byla ve skutečnosti předpokladem jeho úspěchu. Zatímco občanské strany ve své jednostrannosti představuji

neschopnou, nedisciplinovanou bandu, marxismus dokázal vytvořit se svým méně oduševnělým lidským potenciálem armádu stranických vojáků, kteří nyní poslouchají svého židovského dirigenta stejně slepě, jako kdysi svého německého důstojníka. Německé měšťanstvo, které se o psychologické problémy vznešeně nikdy nestaralo, neshledalo ani zde nutnost přemýšlet, aby pochopilo hluboký smysl a skryté nebezpečí této skutečnosti. Je naopak přesvědčeno, že politické hnutí, sestavené pouze z kruhů inteligence, je již z tohoto důvodu hodnotnější a má větší nárok a pravděpodobnost dostat se ke vládě, než nevzdělaný dav. Nikdy nepochopili, že síla politické strany neleží v co největším a samostatném duchovnu jednotlivých členů, ale mnohem více v disciplinované poslušnosti, se kterou její členové duchovní vedení následují. Rozhodující je pouze vedení jako takové. Když spolu bojují dvě vojenské jednotky, nevyhraje ta, u které dostane každý jednotlivec nejvyšší strategické vzdělání, ale ta, která má nejlepší vedení a současně to nejdisciplinovanější, nejslepěji poslušné a nejlépe vydrilované mužstvo.

To je zásadní pohled na věc, který musíme při zkoumáni možnosti, jak proměnit světový názor ve skutek, mít neustále před očima. Pokud chceme přivést světonázor k vítězství jeho proměnou na bojové hnuti, tak musí logicky brát program tohoto hnutí ohledy na lidský potenciál, který má k dispozici. Tak jako musí být vůdčí ideje a konečné cíle nezvratitelné, stejně geniálně a psychologicky správný musí být program na získávání nových členů orientován na duši těch, bez jejichž pomoci by i ta nejkrásnější idea zůstala na věky pouze ideou.

Pokud chce národní idea dojít z nejasného chtění dneška k jasnému úspěchu, potom musí ze svého širokého spektra myšlenek vytáhnout určitá vůdčí hesla, která jsou svým bsahem a podstatou vhodná k tomu zavázat si širokou masu lidí, a to takovou, která této ideji zaručí světonázorový boj. A tou je německé dělnictvo.

Proto byl program tohoto nového hnutí shrnut pouze do pětadvaceti hesel. Jsou určená především k tomu, dát běžnému občanovi hrubou představu o cíech tohoto hnuti. A jsou do jisté míry politickým vyznáním víry, které jednak pro hnutí získává další a na druhé straně je vhodné k tomu, takto získané spojit a stmelit společně uznávaným závazkem.

Přitom nás nesmí nikdy opustit následující náhled: Protože je tento takzvaný program hnutí ve svých konečných cílech bezpodmínečně správný, ale musel vzít při svém formulování ohled na psychologické momenty, může se časem objevit přesvědčeni, že lze určitá hesla jinak formulovat. Každý takový pokus by se většinou neblaze projevil. To, co má být neotřesitelně pevné, by se vystavilo diskusi, která by nic lepšího nepřinesla a vedla pouze k nekonečným debatám a zmatkům. V takovémto případě je vždy třeba zvážit, co je lepší: nová, šťastnější formulace, která vyvolá rozepře uvnitř hnutí, nebo momentálně

ne nejlepší forma, která ovšem v sobě představuje uzavřený, neotřesitelný, vnitřně zcela jednotný organismus. Každá zkouška ukáže, že je třeba preferovat druhou možnost. Neboť při změnách se vždy jedná o vnější formulace a proto se také korektury budou vždy jevit jako možné nebo žádoucí. V posledku však existuje vzhledem k povrchnosti lidí velké nebezpečí, že v této čistě vnější formulaci programu budou spatřovat podstatný úkol hnutí. Tím však ustupuje vůle a síla k zápasu za ideu do pozadí a aktivita, jež se má nasměrovat navenek, se bude rozptylovat ve vnitřních programových bojích.

V případě celkově skutečně správného učení je méně škodlivé ponechat takové znění, jež by dokonce neodpovídalo zcela skutečnosti, než prostřednictvím jeho vylepšování vystavit dosavadní pevnou zásadu hnutí všeobecné diskusi s jejími negativními následky. Nemožné je to především tak dlouho, dokud hnutí ještě zápasí o své vítězství. Neboť jak by bylo možné naplnit lidi slepou vírou ve správnost nějakého učení, když jsou o něm rozsévány pochybnosti a nejistota neustálými změnami na jeho vnější fasádě?

Podstatné nelze nikdy hledat ve vnější podobě, nýbrž vždy jen ve vnitřním smyslu. A tento je neměnný; v jeho zájmu si lze v posledku jenom přát, aby hnutí bylo vzdáleno všem tříštícím a nejistotu produkujícím postupům a uchovalo si sílu nutnou ke svému prosazení.

Také zde se lze poučit od katolické církve, i když systém jejího učení se v mnoha bodech - a částečně zcela zbytečně - dostává do kolize s vědou a výzkumem, není ochotno obětovat ani jedinou slabiku ze svých zásad. Toto učení velmi správně rozpoznalo, že jeho odolnost nespočívá ve větší či menší přizpůsobivosti k vědeckým výsledkům, které jsou ve skutečnosti vždy rozkolísané, nýbrž v silném setrvávání na jednou stanovených dogmatech, jež celku propůjčují charakter víry. Lze prorokovat, že právě tou měrou, jakou se jevy mění, zůstane samo toto učení pevným bodem a získá tím více následovníků.

Kdo si skutečně a vážně přeje vítězství národního světového názoru, ten musí nejen poznat, že k vybojování takového úspěchu je za prvé vhodné pouze bojeschopné hnutí, že za druhé takové hnutí samo bude odolné pouze za předpokladu neotřesitelné jistoty a pevnosti svého programu. Nesmí dopustit ústupky duchu doby v programových formulacích, nýbrž musí jednou nalezenou vhodnou formu zachovat pokud možno navždy, každopádně však až do svého vítězství. Předtím by každý pokus o spory ohledně účelnosti toho či onoho programového bodu roztříštil semknutost a bojeschopnost hnutí tou měrou, jakou se jeho příznivci na takové vnitřní diskusi podílejí.

Tím není řečeno, že dnes realizované "vylepšeni" nebude již zítra podrobeno kritické revizi, aby se pozítří našla opět nějaká lepší náhrada. Kdo zde jednou odstraní závory, dává volný průchod tomu, čehož začátek zná, přičemž konec se ztrácí v bezbřehosti.

Tento důležitý poznatek je třeba v mladém nácionálně socialistickém hnutí náležitě zhodnotit. Nácionálně Socialistická Německá Strana Pracujících dostala svým programem dvaceti pěti tezí základ, který musí zůstat neotřesitelný. Úkol dnešních a příštích členů našeho hnutí nesmí spočívat v kritickém přepracovávání těchto vůdčích tezí, nýbrž v jejich důsledném dodržováni. Neboť potom by mohla příští generace stejným právem plýtvat svými silami pro takovou čistě formální práci v rámci strany, namísto toho, aby přiváděla hnutí nové příznivce a tím i nové síly. Pro velký počet příznivců bude podstata našeho hnutí spočívat méně v písmenech našich vůdčích tezí než ve smyslu, jenž jsme jim schopni předkládat.

Těmto poznatkům vděčí mladé hnutí za své jméno, podle nich byl později vypracován jeho program a v nich je nadále zdůvodněno jeho šíření. Aby se dopomohlo národním ideám k vítězství, musela být založena masová strana, která nesestává pouze z intelektuálních vůdců, nýbrž i z manuálně pracujících!

Bez této úderné organizace by byl dnes, stejné jako v minulosti i v budoucnosti odsouzen k nezdaru každý pokus o uskutečnění národních myšlenek. Tím však má hnutí nejen právo, nýbrž i povinnost cítit se jako přední bojovník za tyto ideje a jejich reprezentant. Čím více jsou základní myšlenky nacionálně socialistického hnutí lidové, tím více jsou tyto lidové myšlenky nacionálně socialistické. Má-li nacionálí socialismus zvítězit, musí se bezpodmínečně s tímto konstatováním identifikovat. Také on nemá pouze právo, nýbrž i povinnost co nejostřeji zdůrazňovat onu skutečnost, že každý pokus zastupovat národní ideje mimo rámec Nacionálně Socialistické Německé Strany Pracujících znamená obvykle podvod.

Pokud někdo dnes našemu hnutí vyčítá, že dělá jakoby mělo "patent na národní ideu", musí se mu dostat pouze jediné odpovědi: Nejenom patent, nýbrž je přímo zrozeno pro její praktikování. Neboť to, co pod tímto pojmem dosud existovalo, nebylo vhodné k tomu, aby ovlivňovalo byť i nepatrně osud našeho národa, Neboť všem těmto idejím chyběla jasná a jednotná informace. Jednalo se většinou pouze o jednotlivé poznatky bez souvislosti, jež si nezřídka protiřečily, v žádném připadě však neměly vnitřní vzájemné vazby. A dokonce i kdyby tyto vazby existovaly, nedostačovaly by ve své slabosti k tomu, aby na nich bylo možné postavit a vybudovat hnutí. To dokázalo pouze nacionálně socialistické hnutí.

Jestliže si dnes všechny možné spolky, skupiny a skupinky, a chcete-li i "velké strany" nárokují pro sebe slovo "národní", je to pauze důsledek působení nacionálně socialistického hnutí. Bez jeho práce by všechny tyto organizace nikdy nenapadlo slovo "národní" vůbec vyslovit, nic by si pod tímto slovem nedokázaly představit a zejména by se jejich vůdčí hlavy nedostaly do žádného vztahu k tomuto pojmu. Teprve práce NSDAP dala tomuto pojmu obsahově závažný význam, který nyní berou do úst nejrůznější lidé, především svou

vlastní úspěšnou propagační činností ukázala sílu národní myšlenky a dokázala, že již její vlastni touha po vítězství nutí ty ostatní alespoň v tvrzeních chtít něco podobného.

Stejně tak, jako stavěly dosud všechno do služeb svých přízemních volebních spekulací, je pro tyto strany pojem národní pouze vnějším a prázdným heslem, jimž se pokoušejí vyrovnat u svých vlastních členů přitažlivou sílu nacionálně socialistického hnutí. Neboť jedině starost o jejich vlastní existenci, jakož i strach před rozmachem našeho hnutí, neseného světovým názorem, jehož univerzální význam tuší stejně, jako si uvědomují vlastní nebezpečnou výlučnost, jim vkládá do úst slova, která před osmi lety neznaly, před sedmi lety se jim vysmívaly, před šesti lety označovaly za nesmysl, před pěti lety proti nim bojovaly, před čtyřmi lety nenáviděly, před třemi lety pronásledovaly, aby je konečně před dvěma lety sami anektovali a společně se svým ostatním jazykovým vybavením používaly jako bojový pokřik. A dokonce dnes je třeba neustále poukazovat na to, že těmto stranám schází jakékoliv ponětí o tom, co německý národ bolí. Názorným důkazem toho je povrchnost, s níž si berou slovo "národní" do huby.

Neméně nebezpeční jsou přitom všichni ti, co se povalují jako zdánliví národovci, kují fantastické plány, které se obvykle nezakládají na ničem jiném než na fixní ideji, jež může být sama o sobě správná, avšak je ve své izolaci pro vytvoření jednotného bojového společenství bezvýznamná a v žádném případě není vhodná k tomu takové společenství vytvořit. Tito lidé, kteří částečně na základě vlastního přemýšlení a částečně na základě četby dávají dohromady nějaký program, jsou často nebezpečnější, než otevření nepřátelé národní duše. V lepším případě jsou to neplodní teoretici, obvykle však katastrofální tlachalové, kteří nezřídka věří tomu, že vlnícím se plnovousem a pragermánským pózováním zamaskují duševní a myšlenkovou prázdnotu svého konání a počínání.

V protikladu ke všem těmto neschopným pokusům je naopak dobré vyvolat si v paměti dobu, kdy mladé nacionálně socialistické hnutí zahájilo svůj boj.

6. kapitola

BOJ V PRVNÍCH DOBÁCH - VÝZNAM PROSLOVU

První velké shromáždění dne 24. února 1920 ve slavnostním sále Dvorního pivovaru v nás ještě nedoznělo a již jsme začínali s přípravou dalšího. Zatímco dosud platilo, že v takovém městě jako je Mnichov je na pováženou pořádat i jen malá shromáždění každý měsíc nebo i každých čtrnáct dní, mělo se naše masové shromáždění konat jednou za osm dní, tedy prakticky týdně. Nemusím zastírat, že nás tenkrát trápila starost, zda někdo přijde a zda nás budou poslouchat. I když jsem již tenkrát byl neotřesitelně přesvědčen o tom, že pokud už lidé přijdou, tak zůstanou a budou projevu naslouchat.

V této době měl mnichovský sál v "Hofbrauhausu" pro nás nacionální socialisty téměř posvátný význam. Každý týden jedno shromáždění, téměř vždy ve stejném sále. Sál byl pokaždé více naplněn a lidé nám zbožně naslouchali! Započali jsme s diskusí o "vině na válce", o což se lidé tenkrát zajímali, a pokračovali obsahem mírových smluv. Mluvili jsme o všem, co mělo z agitačního hlediska nebo ideového hlediska smysl. Obzvláště velkou pozornost jsme věnovali mírovým smlouvám. Všechno to, co mladé hnutí tenkrát masám prorokovalo, téměř všechno se dosud splnilo. Dnes je možné o těchto věcech mluvit či psát. Tehdy však znamenalo veřejné masové shromáždění na téma "mírová smlouva z Versailles, na kterém byli nikoliv šosáci, nýbrž popuzený proletariát, útok proti republice a cejch reakcionářského či monarchistického postoje. Již po prvních náznacích kritiky Versailles mohl člověk slyšet stálé stereotypní volání: "a Brestlitevsko?" "Brestlitevsko"! Tak hučela masa neustále, až to bylo nesnesitelné nebo dokud přednášející svůj pokus přesvědčit je nevzdal. Člověk mohl jít hlavou proti masám se zoufalstvím nad takovým lidem! Nikdo nechtěl slyšet ani rozumět tomu, že Versailles je trapnou ostudou a že tento diktát znamená neslýchané vykořisťování našeho lidu. Zničující činnost marxistů a nepřátelská propaganda zbavovaly lidi rozumu. A tenkrát si člověk nemohl ani stěžovat, Neboť vina na naší straně prý byla nezměrná! A co udělali naši měšťáci, aby tento strašný rozkladný proces zastavili, aby na rozdíl od tohoto svým jasným a od základu počínajícím vysvětlováním přivedli masy k pravdě? Nic, vůbec nic! Neviděl jsem je tenkrát nikde, tyto dnešní velké národní apoštoly. Možná mluvili sami mezi sebou, na čajových dýcháncích stejně smýšlejících, ale tam, kde měli být, mezi lidem, tam si netroufli, pokud se nenašla příležitost výt s nimi.

Mně samotnému bylo už tehdy jasné, že tento malý základ, který hnutí vytvořilo, otázka viny na válce, musí být vysvětlena a to ve smyslu historické

pravdy. To, že naše hnutí zprostředkovalo širokým masám znalost mírové smlouvy, bylo předpokladem našeho budoucího úspěchu. Tenkrát, když všichni viděli v současném míru úspěch demokracie, bylo třeba zapsat se navždy do mysli lidí jako nepřítel této smlouvy, a to pro budoucnost, kdy se tvrdá realita této nestydatě podvodné dohody odhalí bez příkras v celé své nahé nenávisti, pak nám přinesou vzpomínky na náš tehdejší postoj důvěru.

Již tehdy jsem se zasazoval o to, aby v principiálních otázkách, ve kterých má veškeré veřejné mínění chybný názor, je třeba proti tomu vystoupit bez ohledu na popularitu, nenávist nebo boj. NSDAP není hlásnou troubou veřejného mínění, musí ho ovládnout. Nesmí být služkou mas, ale jejich pánem!

Pro mladé a ještě slabé hnutí existuje přirozeně velké pokušení, zejména v okamžicích, kdy se daleko silnějšímu protivníkovi podařilo nahnat lid svým sváděním k nesmyslnému rozhodnutí nebo k nesprávnému postoji, křičet s nimi, zejména tehdy, kdy existuje několik důvodů - i kdyby to byly důvody zdánlivé - z pohledu mladého hnutí , jež by mohly pro to mluvit. Lidská zbabělost bude přitom cílevědomě tak dlouho hledat takové důvody, až je téměř vždy najde, důvody, které poskytnou zdání oprávněnosti, spolupodílet se "z vlastního pohledu" na takovémto zločinu.

Několikrát jsem takové případy zažil, kdy bylo nutné vynaložit nejvyšší energii k tomu, aby směr pohybu naší lodi nenamířil do uměle rozbouřeného všeobecného proudu, či nechal se jím nést. Naposledy, když se našemu méněcennému tisku, jemuž je existence německého národa Hekubou, podařilo dát význam jihotyrolské otázce, která bude pro německý národ osudová. Bez přemýšlení, komu to slouží, se tzv. "národní" muži, strany a spolky ve své zbabělosti před Židy vyprovokovaným veřejným míněním připojili ke všeobecném povyku a nesmyslně pomohli podpořit boj proti systému, který právě my Němci musíme v této dnešní situaci pociťovat jako jediný záblesk světla na tomto zbídačelém světě. Zatímco nám Světový Žid pomalu, ale jistě svírá hrdlo, naši takzvaní patrioti jen křičí proti lidem a systému, kteří se opovážili, alespoň na jediném místě na zemi vymanit se z židovsko-zednářského obklíčení a proti internacionální otravě postavili nacionalistický odpor. Bylo pro slabé charaktery příliš lákavé nastavit plachtu po větru a kapitulovat před povykem veřejného mínění. Jednalo se o kapitulaci! I když se k tomu lidé ve své prolhanosti a špatnosti nechtějí přiznat, a to snad ani sami sobě, zůstává pravdou, že jen zbabělost a strach před Židy zneklidněným veřejným míněním bylo to, co je přimělo spolupracovat. Všechna ostatní zdůvodnění jsou jen ubohé výmluvy hříšníka, který si je vědom své viny.

Bylo nutné strhnout hnutí železnou pěstí a zachránit je před zkázou v tomto špatnému směru. Pokusit se o takovou změnu v okamžiku, když je veřejné mínění všemi vedoucími silami orientováno jedním směrem a plameny hoří,

není v tento moment příliš populární, pro odvážného je to někdy dokonce i smrtelně nebezpečné. V historii se však našlo nemálo mužů, kteří v těchto okamžicích jednali pevně, za což jim svět později děkoval na kolenou.

S Tím ale musí hnutí počítat, a nikoliv jen s okamžitým potleskem současnosti. Může se stát, že se v takovýchto okamžicích dostane člověk strach, nesmí však zapomenout na to, že po každé takové hodině se dostaví vykoupení a že hnutí, které chce obnovit svět, neslouží okamžiku, nýbrž budoucnosti.

Lze přitom konstatovat, že ty největší a trvalé úspěchy v dějinách byly ve své většině takové, které se ve svých počátcích jen málokdy setkaly s porozuměním, protože byly v příkrém rozporu s veřejným míněním.

To jsme poznali již při našem prvním veřejném vystoupení. Po pravdě řečeno, nikdy jsme se "neprosili o přízeň mas", ale vystoupili jsme proti hlouposti lidu. V oněch letech to bylo téměř vždy tak, že jsem vystupoval před shromážděním lidí, kteří věřili opaku toho, co jsem chtěl říci a chtěli opak toho, čemu jsem věřil já. Bylo úkolem dvou hodin změnit dosavadní přesvědčení dvou až tří tisíc lidí. Ránu za ranou rozbít základ jejich dosavadního názoru a následně je vést směrem našeho přesvědčení a našeho světového názoru.

Tehdy jsem se rychle naučil důležitou věc a to, nepřátelům ihned vzít zbraně jejich námitek. Brzy bylo patrné, že naši protivnici, zejména jejich řečníci, vystupují se zcela určitým "repertoárem", v němž byly neustále přednášeny tytéž výhrady proti našim tvrzením, až stejnorodost tohoto postupu vzbuzovala dojem cílevědomého a jednotného školení. A tak to také bylo. Zde jsme mohli poznat neuvěřitelně disciplinovanou propagandu našich nepřátel, a ještě dnes jsem hrdý na to, že jsem nalezl prostředek udělat tuto propagandu nejen neúčinnou, ale porazit ji její vlastní zbraní. Po dvou letech jsem v tom byl mistrem. Bylo důležité si již předem každé řeči uvědomit formu a její obsah. Připravit se na očekávané námitky v diskusi, a ty už ve vlastní řeči beze zbytku vyvrátit. Bylo účelné uvést sám všemožné námitky a dokázat jejich neudržitelnost. Posluchače jsme pak snadno získali, ačkoliv měl již naučené výhrady, ale byl-li čistého srdce, snadno zapomněl naučené myšlenky. Již dříve naučené věci sám odložil a jeho pozornost se zaměřovala stále více na naši přednášku.

To bylo příčinou toho, proč jsem už po své první přednášce o "mírové smlouvě z Versailles", který jsem proslovil jako tzv. "vzdělavatel" před naším oddílem, tuto pozměnil tak, že jsem hovořil o "mírových smlouvách z Brestu Litevského a Versailles". Již po velmi krátké době, ano již v průběhu diskuse o mé první přednášce jsem zjistil, že lidé nevědí ve skutečnosti vůbec nic o mírové smlouvě z Brestu Litevska, ale že se šikovné stranické propagandě podařilo představit právě tuto smlouvu jako akt ostudného znásilnění světa. Vytrvalosti, s jakou byla tato lež stále a stále předkládána masám je možno připsat, že milióny Němců viděli v mírové smlouvě z Versailles spravedlivou

odplatu za náš Brestlitevský zločin. Tím byl každý skutečný boj proti Versailles považován za neoprávněný. Bylo to také příčinou toho, proč se v Německu rozšířilo a zevšeobecnělo nestydaté a příšerné slovo "odškodnění". Toto prolhané pokrytectví se jevilo miliónům našich zpracovaných soukmenovců skutečně jako projev vyšší spravedlnosti. Strašné, ale bylo to tak. Nejlepším důkazem tohoto byl úspěch mnou vedené propagandy proti mírové smlouvě z Versailles, Neboť jsem již předem vysvětlil mírovou smlouvu z Brestu Litevska. Porovnal jsem tyto dvě mírové smlouvy bod po bodu a ukázala se skutečná humanita téměř bez hranic jedné smlouvy a nelidská ukrutnost smlouvy druhé. Výsledek byl zcela jasný. Tenkrát jsem na toto téma mluvil před shromážděním dvou tisíc lidí, z nichž se na mě zpočátku dívalo šestnáct set nepřátelských očí. O tři hodiny později jsem měl před sebou nadšenou masu plnou svatého rozhořčení a bezmezného hněvu. Vykořenil jsem opět ze srdcí a mozků tisíců lidí obrovskou lež a nahradil ji pravdou.

Obě přednášky, "Pravé příčiny světové války" a "Mírové smlouvy z Brestu Litevska a Versailles" jsem tenkrát považoval za nejdůležitější, takže jsem je v nových verzích opakoval a to tak dlouho, až jsem alespoň v tomto bodě lidem zprostředkoval jasné a jednotné stanovisko. Z těchto lidí čerpalo hnutí své první členy.

Tato shromáždění přinesla i pro mě něco dobrého: stal jsem se řečníkem masových shromážděni, vzrušený způsob vyjadřování se mi stal běžným stejně jako gesta, nutná do místností s tisíci lidmi.

Nikde jsem do té doby neslyšel, mimo malých skupin, žádné vysvětlování těchto otázek politickými stranami. Dnes mají plnou pusu toho, že to byly právě ony, kdo zapříčinil změnu veřejného mínění. Když některý takzvaný nacionální politik přednášel na toto téma, tak jen mezi již přesvědčenými lidmi, kteří to brali přinejlepším jen jako posílení svého přesvědčení. Ale o to nám tenkrát nešlo. Šlo o to, získat přesvědčováním a propagandou ty lidi, kteří svou výchovou a přesvědčením stáli na opačném břehu.

Abychom podpořili naši osvětu, vydali jsme i leták. Již v armádě jsem sepsal leták, srovnávající mírové smlouvy z Brestu Litevského a z Versailles, který byl rozšířen v poměrně velkém nákladu. Později jsem pro stranu vypracoval jeho novou verzi a také zde bylo jeho působení docela pozitivní. První shromáždění se vyznačovala tím, že stoly byly pokryty nejrůznějšími tiskovinami. Ale hlavní důraz byl kladen na mluvené slovo. Skutečně jen to je s to přivodit skutečně velké změny a to z obecných psychologických důvodů.

Již v prvním svazku jsem uvedl, že všechny velké, násilné a světoborné události nepřivodily písemnosti, nýbrž mluvené slovo. V části tisku se poté na toto téma rozpoutala delší diskuse, ve které zejména naše vychytralé měšťanské hlavy samozřejmě zaujaly přesně opačné stanovisko. Již sám důvod, proč se tak stalo, rozptyluje veškeré pochybnosti. Neboť občanská inteligence protestovala

proti tomuto stanovisku jen proto, že jí samotné chybí síla a schopnosti pro ovlivňování mas mluveným slovem. Stále více kladou důraz na psané slovo a nikoliv na přesvědčovací schopnost řeči. Taková praxe vede v průběhu času nutně k tomu, co naši buržoazii dnes charakterizuje, totiž ke ztrátě psychologického instinktu pro působení na masy a jejich ovlivňování.

Řečníkovi mluvícímu před shromážděním se dostává neustále korektur jeho projevu tím, že může vyčíst z tváří svých posluchačů, do jaké míry sledují jeho výklad s porozuměním a jestli dojem a působení jeho slov vedou k žádoucímu cíli. Naproti tomu pisatel nezná vůbec své čtenáře. Proto není již od začátku zaměřen na konkrétní, před nim se nacházející skupinu, ale je ve svém vyjadřování velmi obecný. Tím ztrácí určitý stupeň psychologické jemnosti a přizpůsobivosti. Obecně vzato může vynikající řečník psát mnohem lépe, než vynikající spisovatel mluvit, pakliže se ten druhý v tomto umění necvičil. K tomu je nutno připočítat, že většina lidí je od přírody líná, drží se starých návyků a sama od sebe jen velmi nerada něco čte, když to neodpovídá jejich osobnímu přesvědčení a nenaplňuje to jejich očekávání. Proto je písemnost určitého směru většinou čtena lidmi stejného náhledu. Nanejvýše letáček nebo plakát může svou krátkostí zaujmout i lidi jinak smýšlející a vzbudit nakrátko jejich pozornost. Obraz má větší předpoklady, a to ve všech svých formách včetně filmu. Zde se samozřejmě člověk nemusí tak namáhat, stačí se jen dívat a číst nanejvýše krátká slova. Proto jsou mnozí přístupnější obrazovým sdělením než čtení textu. Obraz přináší lidem obsah v mnohem kratším čase. Z psaného textu je možno pochopit obsah obvykle teprve po delším čtení.

Podstatné však je, že v případě písemnosti se nikdy neví, komu přijde do rukou, a proto musí zachovat určitou rovnováhu. Účinek je všeobecně o to větší, čím více odpovídá styl úrovni cílové skupiny čtenářů. Kniha určená širokým masám se musí od počátku pokusit přiblížit svou úrovní čtenářům a má jinou úroveň než kniha učená vyšším intelektuálním vrstvám.

Jen takto přizpůsobený psaný text se blíží mluvenému slovu. Řečník může hovořit, promlouvá-li na stejné téma, o kterém pojednává kniha, a má-li k tomu nadání, nepojedná na rozdíl od knihy nikdy o stejném obsahu stejnými slovy. Bude udržovat s posluchači neustálý kontakt, tak, že ho plynně napadají taková slova, která potřebuje, aby svým posluchačům mluvil ze srdce. Kdyby se mýlil, má živoucí korekturu před sebou. Jak bylo již výše řečeno, záleží na jeho zkušenostech, zda vyčte na posluchačích, zda rozumějí tomu, co říká, jestli jdou do hloubky a kam až, a jestli je může přesvědčit o správnosti svých tezí. Vidí-li, - za prvé - že mu nerozumí, bude jim to vykládat tak jednoduše a jasně, až i ten poslední porozumí. Cítí-li, - za druhé -, že ho nejsou schopni následovat, bude pozorně a pomalu rozvíjet své myšlenky, až to pochopí i duševně nejslabší z nich. A za třetí - jakmile pozná, že se nezdají být přesvědčeni o správnosti přednášeného, tak musí neustále a často opakovat

nové příklady, sám přinášet jejich nevyslovené námitky, a tak dlouho jim oponovat a rozbíjet je, dokud i ta poslední nesouhlasná skupina před jeho přesvědčivostí nekapituluje.

Přitom se nezřídka jedná o překonání předpojatostí, které nejsou rozumově zdůvodněné, ale většinou nevědomé a zakládající se jen na pocitech. Překonat tyto závory instinktivního odmítání, citové nenávisti a předpojatosti je tisíckrát těžší, než korektura chybného nebo popleteného vědeckého názoru. Mylné pojmy a špatné znalosti je možno odstranit poučením, citový odpor nikoliv. Na tyto tajuplné síly působí jen apel, ovlivnit je může jen řečník a nikoli spisovatel.

Přesvědčujícím důkazem je skutečnost, že občas velice dobře udělaný občanský tisk, kterým je zaplavován náš národ v neslýchaných miliónových nákladech, nemohl zabránit širokým masám, aby se nestaly zdatným nepřítelem občanského světa. Tato hora časopisů a knih, které produkují intelektuálové každý rok, pronikají mezi milióny spodních tříd stejně tak málo, jako voda do mastné kůže. To může znamenat pouze dvojí: buďto nesprávný obsah tohoto psaní našeho občanského světa, anebo to, že pouhým psaním není možno se dostat k srdci širokých mas. Obzvláště pak, když celé toto psaní je tak málo psychologicky propracováno, jako v případě občanské sféry.

Není pravdou, (jak se o to velké německé noviny v Berlíně pokoušejí), že marxismus právě svým písemnictvím, obzvláště pak vlivem základního díla Karla Marxe, dokazuje opačný názor. Málokdy byl učiněn pokus povrchněji podpořit nějakou mylnou tezi. Co dalo marxismu tak překvapivou moc nad širokými masami, není v žádném případě formální základní písemné dílo židovského myšlení, ale spíše ohromná řečnická propagandistická vlna, která si v průběhu času podmanila široké masy. Ze mnoha statisíců německých dělníků nezná toto dílo ani stovka. Byl tisíckrát více studován intelektuály a zvláště Židy, než skutečnými přívrženci tohoto hnutí z velkých spodních tříd. Toto dílo také nebylo vůbec psáno pro široké masy, nýbrž výhradně pro intelektuální vedení židovské mašinérie dobývající svět. Prosazeno bylo tiskem. To je právě to, co marxistický tisk od tisku občanského odlišuje. Marxistický tisk je psán agitátory, občanský tisk by psaním rád agitoval. Sociálně-demokratický obskurní redaktor, který téměř stále pendluje mezi schůzovním lokálem a redakcí, zná své Pappenheimské jako nikdo jiný. Oproti tomu občanský pisálek, který předstoupí ze své pracovny před široké masy, je nemocný již z jejich výparů a je vůči nim se svým psaným slovem bezmocný.

Co získalo pro marxismus milióny dělníků, není ani tak způsob psaní marxistických církevních otců, ale neúnavná, skutečně násilná propagandistická práce desetitisíců neúnavných agitátorů, počínaje velkým apoštolem štvaní až dolů k malým odborářským úředníkům, důvěrníkům a diskutérům; jsou to statisíce schůzí, při nichž, v zakouřených hospodách, buší

tito lidoví řečníci do mas a získávají tím výborné poznání tohoto lidského materiálu, což jim umožňuje zvolit tu správnou zbraň k útoku na tvrze veřejného mínění. A dále to byly gigantické masové demonstrace, ony statisícové průvody, které malým ubožákům zprostředkovaly hrdé přesvědčeni, že jako malý červ je přece jenom článkem velikého draka, pod jehož žhnoucím dechem shoří nenáviděný měšťácky svět a diktatura proletariátu bude slavit konečné vítězství.

Touto propagandou byli lidé připravováni ke čtení sociálně-demokratického tisku, tj. takového tisku, který není psán, ale přednášen. Zatímco se v měšťanském táboře profesoři, spisovatelé, teoretici a pisálci všech směrů pokoušeli občas mluvit, zkoušeli marxističtí řečníci občas i psát. A právě Žid, který zde zejména připadá v úvahu, je obecně v důsledku své ztracené dialektické zběhlosti a schopnosti i jako spisovatel víc agitujícím řečníkem než píšícím tvůrcem. To je příčinou toho, že občanský tisk (nehledě k tomu, že sám je z větší části zaplaven Židy a nemá tudíž zájem na skutečném poučení širokých mas) nemá sebemenší vliv na tvorbu lidového názoru.

Jak je obtížné odvrátit citové předsudky, nálady, dojmy apod. a nahradit je jinými, na kolika sotva změřitelných vlivech a podmínkách závisí úspěch, to může citlivý řečník zjistit i na tom, že dokonce denní doba, kdy se přednáška koná, může mít rozhodující vliv na její účinek. Stejná přednáška, stejný řečník, stejné téma působí zcela jinak v deset hodin dopoledne, ve tři hodiny odpoledne nebo někdy navečer. Já sám jsem ještě jako začátečník stanovil začátek svých vystoupení na dopoledne a vzpomínám si zejména na jedno shromáždění, jež jsme uspořádali na protest proti "útlaku německých území" v mnichovské restauraci Kindel-Keller. Byl to tehdy největší sál v Mnichově a riziko tohoto počinu bylo velké. Abych příznivcům našeho hnutí a všem ostatním zájemcům návštěvu náležitě ulehčil, stanovil jsem začátek shromáždění na deset hodin v neděli dopoledne. Výsledek byl skličující, avšak současně mimořádně poučný: sál byl plný, dojem velkolepý, ale nálada ledová, nikdo neokřál a já jako řečník jsem cítil hluboké zklamání, žádná jiskra, nebyl jsem schopen navázat sebemenší kontakt se svými posluchači. Nedomnívám se, že jsem mluvil hůř než jindy; ale účinek se zdál být nulový. Velmi nespokojen, avšak o zkušenost bohatší, jsem opouštěl shromáždění. Pokusy, které jsem ještě později v tomto směru učinil, vedly ke stejnému výsledku.

Není se čemu divit. Člověk jde do divadla a shlédne představení ve tři odpoledne a totéž ve stejném obsazení večer v osm hodin a bude žasnout nad růzností působení a dojmu. Člověk s vyvinutým citem a schopností objasnit si sám různost tohoto dojmu, zjistí bez problému, že dojem z odpoledního představení není tak intenzivní jako představení večerního. U divadla snad lze říct, že si herec odpoledne nedává na svém vystoupení tolik záležet jako navečer. Ale například film je naprosto tentýž odpoledne jako v devět hodin

večer. Čas sám zde vzbuzuje určité působení, stejně jako na mne působí sál. Jsou prostory, které nechávají člověka chladným, z těžko postihnutelných důvodů není jasné, proč vyvolávají tak intenzivní odpor proti vzniku jakékoliv nálady. Také tradiční vzpomínky a představy, jež existují v lidské mysli, mohou rozhodujícím způsobem podmiňovat dojem. Inscenace Parcifala v Bayreuthu bude působit vždy jinak než na kterémkoliv jiném místě na světě. Tajuplné kouzlo domu na návrši starého markrabského města nelze ničím vnějším nahradit ani se tomu vyrovnat.

Ve všech těchto případech se jedná o omezení svobody lidské vůle. Nejvíce to platí přirozeně pro schůze, kam přijdou lidé opačného smýšlení a nyní mají být získáni pro nové, jiné ideje. Dopoledne a ještě i přes den se zdá byt síla vůle člověka odolná vůči pokusu vnutit mu jinou vůli a jiný názor. Naproti tomu večer podléhají lidé snáze síle silnějšího úsilí. Neboť každé takové shromáždění představuje zápas dvou protikladných sil. Vynikajícímu řečnickému umění silné apoštolské povahy se snáze podaří získat lidi pro nový názor, ty lidi, u nichž došlo přirozeným způsobem k oslabení jejich síly k odporu, spíše než ty, kteří jsou při plné duševní síle.

Stejnému účelu slouží umělé tajuplné přítmí katolických kostelů, hořící svíce, kadidlo apod.

V tomto zápase řečníka s protivníkem, který má být přesvědčen, se řečník poznenáhlu dopracuje k citlivosti pro psychologické předpoklady propagandy, jaká pisatelům téměř zcela chybí. Psané slovo tak slouží spíše k zachování, upevnění a prohloubení již osvojeného názoru či smýšlení. Všechny opravdu veliké historické přeměny nebyly vyvolány psaným slovem, byly jím nanejvýš doprovázeny.

Nevěřme tomu, že by se francouzská revoluce uskutečnila prostřednictvím filozofických traktátů, kdyby nenašla armádu srdcí, vedenou demagogy velkého stylu, kteří vybičovali vášně celkově trpícího lidu, až nakonec došlo k erupci vulkánu, který se stal postrachem celé Evropy. Stejné tak je tomu v případě největšího revolučního převratu nové doby: bolševická revoluce v Rusku nebyla vyvolána Leninovým psaním, nýbrž nenávistnou řečnickou činností nesčetných malých a velkých apoštolů štvaní. Národ analfabetů se nenadchl pro komunistickou revoluci následkem teoretické četby jakéhosi Karla Marxe, nýbrž následkem působení tisíců agitátorů ve službě jedné ideje, jež byla lidu neustále předříkávána. Tak tomu vždy bylo a tak to také navždy zůstane.

Odpovídá to umíněné odtažitosti od světa naší německé inteligence, která věří tomu, že spisovatel stojí vždy duchovně výše než řečník. Tento názor je opravdu skvěle doložen kritikou v již zmíněných nacionálních novinách v konstatování, že lidé jsou často zklamáni, když se projev uznávaného řečníka objeví pojednou v tisku. Mně to připomíná jinou kritiku, která se mi dostala do

rukou za války; vzala si pečlivě na mušku projev Lloyda Georgeho, jež byl tenkrát ministrem pro výzbroj, a došla k duchaplnému zjištění, že se v případě tohoto projevu jedná o duchovně a vědecky méněcenný a i jinak banální produkt. Dostaly se mi do rukou v malé brožuře některé z těchto projevů a musel jsem se rozesmát nad tím, jak pro tato psychologicky mistrovská díla duchovního ovlivňování masy nemá normální německý inkoustový rytíř žádné porozumění. Onen člověk posuzoval tyto projevy výhradně podle dojmu, který zanechaly na jeho blazeovanosti, zatímco velký anglický demagog se koncentroval pouze na to, aby co nejúčinněji zapůsobil na masu svých posluchačů a v jistém smyslu na veškeré nižší anglické vrstvy. Z tohoto pohledu byly projevy tohoto Angličana téměř perfektní, jelikož svědčily o úžasné znalosti duše širokých lidových mas. Také jejich účinnost byla vpravdě průrazná.

Srovnejme s tím bezmocně koktání takového Bethmanna-Hollwega. Zdánlivě byly tyto projevy samozřejmé duchaplné, ve skutečnosti však ukazovaly jenom neschopnost tohoto muže promluvit ke svému národu, který neznal. Přesto dokáže průměrný vrabčí mozek německé písařské duše, vědecky samozřejmě vysoce vzdělané, duchovnost anglického ministra hodnotit podle dojmu, jaký na něj udělal projev orientovaný na působení na masy, a tento srovnávat s projevem německého státníka, jehož duchaplné žvanění u něj samozřejmě našlo zalíbení. Že Lloyd George, co se geniality týče, tisíckrát předčil Bethmarma-Hollwega, dokázal tím, že ve svých projevech nacházel takovou formu a výrazy, která mu otvírala srdce jeho národa a tento národ potom beze zbytku sloužil jeho vůli. Právě v primitivnosti jeho projevů, v původnosti výrazových forem a užívání lehce srozumitelných, jednoduchých příkladů spočívá důkaz vynikajících politických schopností tohoto Angličana. Neboť projev státní7ca k národu neměříme podle dojmu, jaký zanechal u univerzitního profesora, nýbrž podle jeho působnosti na národ. To platí také jako měřítko pro genialitu řečníka.

Úžasný vývoj našeho hnutí, které bylo teprve před několika lety založeno z ničeho a dnes je již tak daleko, že je všemi vnitřními i vnějšími nepřáteli našeho národa nejostřeji pronásledováno, by podmíněn neustálým používáním a zohledňováním shora uvedených poznatků.

Ať je literatura tohoto hnutí důležitá jakkoliv, bude mít v naší nynější situaci větší význam pro jednotnou výchovu vyšších a nižších vedoucích kádrů než pro získávání nepřátelsky smýšlejících mas. Jenom velmi zřídka se přesvědčený sociální demokrat nebo fanatický komunista odhodlá k tomu, aby si pořídil nacionálně socialistickou brožuru nebo dokonce knihu, aby si ji přečetl a získal tak přehled o našem světovém názoru nebo aby studoval naši kritiku názoru jeho. Dokonce i noviny jsou čteny jenom zřídka, pokud nemají od počátku punc stranického tisku. Ostatně by to bylo málo platné, neboť celkový obraz

jednotlivého vydání novin je natolik pokřivený a ve svém působení roztříštěný, že od jednoho seznámení se s těmito novinami nelze očekávat žádný vliv na čtenáře. Nelze však a nesmíme nikoho, pro koho již několik feniků hraje roli, nutit k tomu, aby si z touhy po objektivním objasnění věcí předplatil nám nepřátelské noviny. Z deseti tisíců to také sotva kdo udělá. Teprve když hnutí zvítězí, bude pravidelně číst stranický orgán jako průběžné zpravodajství svého hnutí.

Jinak je tomu s již zmiňovaným letákem! Ten si vezme leckdo do ruky, zejména dostane-li jej zdarma, a to tím spíše, když již v nadpisu bude obsaženo a plasticky zpracováno téma, o němž se momentálně všude hovoří. Po více méně zevrubném prohlédnutí takového letáku bude člověk upozorněn na nový pohled a názor na věc a dokonce i na nové hnutí. Tím však bude i v optimálním případě dán pouze malý podnět, nikdy ale dokonaná skutečnost. Neboť i leták může pouze něco podnítit nebo na něco poukázat, přičemž účinek se dostaví pouze ve spojení s následným poučením čtenáře. Tímto poučením je a vždycky bude pouze masové shromáždění.

Masové shromážděni je však důležité také proto, že na něm jednotlivec, který se nejprve jako budoucí příznivec mladého hnutí cítí osamocen a lehce propadá obavám, že je sám, dostane poprvé obraz většího společenství, což působí na většinu lidí jako posila a povzbuzení. Takový člověk by v rámci roty nebo praporu, obklopen svými kamarády, nastupoval s lehčím srdcem do útoku, než kdyby byl sám a odkázán jenom na sebe. Ve smečce se cítí vždycky bezpečněji, i kdyby ve skutečnosti bylo proti tomu tisíc důvodů.

Společenství velkého shromáždění neposiluje pouze jednotlivce, ale spojuje a napomáhá k vytváření kolektivního ducha. Člověk, který je coby první nositel nového učení ve svém podniku nebo v dílně vystaven těžkému nátlaku, potřebuje nutně ono posílení, jež spočívá v přesvědčení, že je článkem a bojovníkem velkého a rozsáhlého sdružení. Dojem tohoto sdružení pocítí hned poprvé na masovém shromáždění. Když ze svého malého pracoviště nebo z velkého provozu, kde se cítí být nepatrným, navštíví poprvé masové shromáždění a má kolem sebe tisíce lidí stejného smýšlení, když jako hledající je vtažen do mocného působení sugestivního opojení a nadšení tří až čtyř tisíc jiných lidí, když mu viditelný úspěch a souhlas tisíců potvrzují správnost nového učení a poprvé v něm vzbudí pochybnost o pravdivosti jeho dosavadního přesvědčení - potom podlehne kouzelnému vlivu toho, co označujeme slovem masová sugesce. Chtění, touha, ale i síla tisíců se akumulují v každém jednotlivci. Člověk, který s pochybnostmi a nerozhodný přišel na takové shromáždění, je opouští vnitřně upevněn: stal se článkem společenství. Na toto nesmí nacionálně socialistické hnutí nikdy zapomenout a zejména se nesmí nechat nikdy ovlivnit těmi měšťáckými hlupáky, kteří všechno vědí lépe, přesto však prohráli velký stát, včetně své existence a vlády

své třídy. Jsou strašně chytří, všechno umí a všechno ví - jen jedno nepochopili: jak zabránit tomu, aby německý národ padl do náruče marxismu. V tom žalostně a uboze selhali, takže nynější domýšlivost je pouhá ješitnost, jako hrdost vedle hlouposti.

Když tito lidé nepřiznávají mluvenému slovu žádnou hodnotu, činí tak pouze proto, že se díkybohu již sami přesvědčili o neúčinnosti svého vlastního planého povídání.

7. kapitola

ZÁPAS S RUDOU FRONTOU

V letech 1919/20 a také v roce 1921 jsem osobně navštívil takzvaná občanská shromáždění. Působila na mě stejným dojmem jako povinná lžička rybího tuku v dětství. Člověk by jej měl užívat, prý je velmi prospěšný, ale je odporný! Kdyby byl německý národ svázán a násilím vtažen na takovéto "občanské manifestace" a do konce každé akce by byly zamčeny dveře a nikdo nepuštěn ven, mohlo by to snad za několik století vést k úspěchu. Otevřeně k tomu musím dodat, že by mě poté pravděpodobně život již nebavil a také už bych raději nechtěl být Němcem. Protože to, díkybohu, nelze, neměl by se člověk divit, že se zdravý a nezkažený lid vyhýbá "občanským masovým shromážděním" jako čert svěcené vodě.

Poznal jsem je, proroky občanského světového názoru a skutečně se nedivím, nýbrž rozumím, proč nepřikládají mluvenému slovu žádný význam. Tenkrát jsem navštívil shromážděni Demokratů, Německých nacionalistů, Německých lidovců a také Bavorských lidovců (bavorské Centrum). Čeho si člověk přitom ihned všiml, byla homogenní jednolitost posluchačů. Byli to téměř výlučně členové strany, kteří se těchto veřejných manifestací zúčastnili. To celé, bez jakékoliv discipliny, připomínalo spíše nudný karetní klub, než shromáždění lidu, který právě prodělává svou velkou revoluci.

Aby byla udržena tato přátelská atmosféra, činili se přednášející co mohli. Mluvili, nebo lépe řečeno většinou předčítali své projevy ve stylu duchaplných novinových článků nebo vědeckých pojednání, vynechávali všechna silná slova a občas vyřkli nějaký ten slaboduchý profesorský žert, při němž se ctihodný předsednický stůl povinně zasmál, nikoliv hlasitým a nakažlivým smíchem, ale vznešeně tlumeně a zdrženlivě.

A především ten předsednický stůl! Jedenkrát jsem se zúčastnil shromáždění ve Wagnerově sále v Mnichově. Bylo to shromáždění u příležitosti výročí Bitvy národů u Lipska. Proslov měl jeden ctěný starý pan profesor nějaké univerzity. Na pódiu sedělo představenstvo. Vlevo jeden s cvikrem, vpravo

jeden s cvikrem a uprostřed jeden bez cvikru. Všichni tři důstojní, až měl člověk dojem soudního dvora, který má v úmyslu dát někoho popravit, nebo svátečního křtu novorozence, každopádně něčeho církevně posvátného. Takzvaný projev, který by se pravděpodobně dobře vyjímal v tiskové podobě, byl ve svém účinku jednoduše hrozný. Již po tři čtvrtě hodině se nacházelo celé shromáždění ve stavu transu, který byl přerušován odchody jednotlivých pánů a paniček, pohybem servírek a zíváním stále většího počtu posluchačů. Tři dělníci, kteří přišli na shromáždění buď ze zvědavosti nebo z pověření, za kterými jsem stál, se na sebe občas podívali s pohrdavým úšklebkem. Poté, poštuchujíce se vzájemně lokty, se v tichosti ze sálu vytratili. Bylo na nich vidět, že v žádném případě nechtěli rušit. V případě tohoto shromážděni to v žádném případě nebylo nutné. Konečně se zdálo, že se schůze blíží ke konci. Profesor, jehož hlas stále a stále zeslaboval, ukončil svou přednášku. Zdvihl se hlavní předsedající shromáždění, který seděl uprostřed mezi pány s cvikry. Jásavě oslovil přítomné "německé sestry a bratry" v tom smyslu, jak velký pocit díků za tuto jedinečnou,

nádhernou, do hloubky jdoucí, základů se dotýkající a pocity oplývající přednášku by chtěl vyjádřit panu profesoru X. Neboť tato byla ve vlastním smyslu slova "vnitřním zážitkem", možno říci až "činem". Bylo by znesvěcením této posvátné chvíle, kdyby nyní někdo chtěl pokračovat diskusí. A proto ve smyslu přání všech přítomných se od diskuse upouští a místo toho se všichni vyzývají, aby povstali a jednohlasně zvolali "Jsme jednotným bratrským národem" atd. Konečně nás vyzval ke zpěvu německé národní hymny.

A začali. Připadalo mi, že již při zpěvu druhé sloky ubývalo hlasů. Refrén byl ale opět zpíván naplno. U třetí sloky se zesílilo mé podezřeni, že možná ne všichni znají jaksepatří text. Při této písni je však podstatné to, zní-li vroucně ze srdce německo-národní duše vzhůru k nebi.

Poté shromáždění skončilo. Každý pospíchal, aby byl co nejdříve venku. Někteří šli na pivo, jiní na kávu a další na čerstvý vzduch. Ano, ven na čerstvý vzduch, jen ven! To byl i můj jediný pocit. A toto shromáždění má sloužit apotheose hrdinného zápasu statisíců Prusů a Němců? Hanba a ještě jednou hanba!

Tak nějak se to vládě líbí. Je to samozřejmě "pokojné" shromáždění. Tady nemusí mít ministr pro klid a pořádek strach, že vlny nadšení překročí úřední měřítko občanské spořádanosti a davy lidí, omámené nadšením, nejdou ze sálu do kaváren a nespěchají do hostinců, nýbrž ve čtyřstupu jednotným krokem s písní na rtech mašírují ulicemi města a tím přidělávají pořádkové policii nepříjemnosti.

Ne, s takovými státními občany může být zcela spokojen.

Oproti tomu nebyla nacionálně socialistická shromáždění žádná "pokojná"

shromáždění. Zde se setkávaly vlny dvou světonázorů, a ty nekončily zpěvem nějaké patriotické písně, nýbrž fanatickým výbuchem lidové národní vášně.

Už od začátku bylo důležité, aby bylá na našich shromážděních zajištěna slepá disciplina a autorita organizačního vedení. Neboť to, co jsme říkali, nebylo povídání občanských "referentů", nýbrž řeč svým obsahem a formou určené k v provokováni střetů. A nepřátelé byli na našich shromážděních! Často přicházeli ve velkých skupinách, s provokatéry mezi sebou. Na každém z těchto obličejů se značilo přesvědčení: Dnes s vámi skoncujeme!

Ano, jak často k nám tenkrát takovéto kolony přicházely, naši přátelé rudé barvy! Měli předem uložený úkol nás rozehnat a tím s námi skoncovat. Jak často se to vše nacházelo na vážkách a jen bezohledná energie našich vedoucích shromáždění a naší pořádkové služby mohla odvrátit záměry protivníka.

Měli všechny důvody k podrážděni. Na naše shromáždění je přitahovala již rudá barva našich plakátů. Běžní občané nerozuměli tomu, proč používáme rudou barvu bolševiků a viděli za tím něco jiného. Německonacionální duchové si stále našeptávali podezření, že my jsme prý v podstatě jen určitým druhem marxismu, dokonce snad zakukleni marxisté nebo možná snad socialisté. Tyto hlavy nepochopily rozdíl mezi socialismem a marxismem dodnes. Obzvlášť poté, co objevili, že se na našich shromážděních neoslovujeme "dámy a pánové", nýbrž jen "soukmenovče a soukmenovkyně", a mezi sebou jsme si říkali stranický soudruhu. Tím byl našimi protivníky dokazován náš marxistický duch. Jak často jsme se otřásali smíchy před naivitou občanského strachu, tváří v tvář jejich bezradnosti o našem původu, záměru a cíli!

Rudou barvu našich plakátů jsme si zvolili po přesném a důkladném uvážení, abychom provokovali levičáky, aby se rozhořčili a navštěvovali naše shromáždění, aby je narušovali. Tímto způsobem jsme mohli oslovit další lidi.

Bylo skvělé pozorovat jejich bezradnost, bezmocnost a měnící se taktiku. Ponejprv vyzývali své příslušníky, aby si nás nevšímali a vyhýbali se našim shromážděním. To bylo také všeobecně dodržováno.

V průběhu času nás přesto někteří začali navštěvovat a bylo jich stále víc a víc. Vliv našeho učení se stával viditelnější. Vedení našich protivníků se pozvolna stávalo nervózní, až došlo k názoru, že není možné věčně jen přihlížet tomuto vývoji, ale že je nutno jej ukončit terorem. "Třídně uvědomělý proletariát" byl vyzýván k návštěvě našich shromážděni, aby se "monarchističtí reakcionářští štváči a jejich vedení setkali s pěstmi proletariátu.

Stalo se, že naše shromáždění bylo již tři čtvrtě hodiny před začátkem zaplněno dělníky. Byli podobni sudu střelného prachu, na kterém již leží hořící doutnák a každým okamžikem vyletí do povětří. Ale stalo se jinak. Tito lidé přišli jako naši nepřátelé a odcházeli, když už ne jako naši stoupenci, tak v přemýšlení o správnosti jejich vlastního přesvědčení. Pozvolna se stávalo, že se

po mé tříhodinové přednášce stoupenci a nepřátelé splynuli v jednu nadšenou masu. Tam byl každý signál k rozbití a rozehnání schůze marný.

A tady z nás začali mít levicoví vůdcové vážný strach a taktika se otočila. Bylo přijato stanovisko, že jedině správné je zakázat dělníkům zásadně vstup na naše shromáždění. Potom již nechodili, ale někteří přece. A za krátký čas začala hra opět od začátku. Zákaz nebyl dodržován a soudruzi přicházeli stále ve větším počtu. Opět nakonec zvítězili přívrženci radikální taktiky. Měli nás rozbit.

Když se po dvou, třech často také osmi nebo desíti shromáždění ukázalo, že tzv. rozbití se lehčeji řekne než vykoná, a že výsledkem každého dalšího shromáždění je úbytek rudých bojovných skupin, bylo vydáno nové heslo: "Proletáři, soudruzi a soudružky! Vyhýbejte se shromážděním nacionálně socialistických štváčů!"

Rovněž tak stále se měnicí taktiku bylo vidět v rudém tisku. Nejprve se o nás vůbec nepsalo a když se tisk přesvědčil o nesmyslnosti tohoto počínáni, přikročil opět k pravému opaku. Každý den byla o nás "zmínka", aby vysvětlila pracujícím, jací jsme směšní. Po určitém čase museli tito pánové pocítit, že nám to nevadí, ale právě naopak. Přirozeně se kladla otázka, proč je nám věnováno v tisku tolik slov, když jsme prý jen k smíchu. Lidé začínali být zvědaví. Poté otočili a bylo s námi po určitý čas jednáno jako s úhlavními nepřáteli lidstva. Byl to článek za článkem, ve kterých bylo poukazováno na naše zločiny a neustále dokazovány nové a nové, skandální příhody si od A do Z novináři vycucávali z prstů. O neúčinnosti těchto útoků se zakrátko přesvědčili, v podstatě to všechno jen napomáhalo tomu, že se na nás soustředila všeobecná pozornost.

Tenkrát jsem zastával názor: Je úplně jedno, že se nám posmívají nebo že nám nadávají, že nás prezentují jako šašky nebo jako zločince. Důležité je, že o nás ví, že se o nás stále píše a že se v očích dělníků jevíme jako síla, se kterou je toho času rozepře. Co jsme ve skutečnosti a co skutečně chceme, to jednoho dne té židovské tiskové smečce ukážeme.

Důvodem, proč tenkrát většinou nedocházelo k rozbití našich shromáždění byla však také neuvěřitelná zbabělost vedení našich protivníků. Ve všech kritických případech posílali napřed malé hlupáky, sami však očekávali výsledky jejich akce mimo naše schůzovní sály.

Téměř vždy jsme byli o úmyslu nepřátel velice dobře informováni. Nejen proto, že jsme z dobrých důvodů ponechali mnohé naše stranické soudruhy v rudých formacích, ale také proto, že rudí zákulisní původci byli velice upovídaní, což se v našem německém národě ostatně vyskytuje velmi často. Nemohli udržet v tajnosti nic co uvařili, začali kdákat dříve, než snesli vejce. Tak jsme se vždy dostatečně připravili, aniž by samo rudé komando tušilo, jak blízko bylo vyhazovu.

Čas nás donutil vzít ochranu našich shromážděni do svých rukou. S úřední ochranou se počítat nedalo, ba naopak, ta nahrávala rušitelům. Neboť jediným skutečným úspěchem úředního zásahu uskutečněného policií bylo zrušení shromáždění. A to byl vlastně jediný cíl rušitelů. Policejní praxe vytvářela svou nevhodnou činností tolik nezákonností, kolik si jen člověk může představit. Když je totiž některému úřadu známo, že někdo ohrožuje shromáždění, není zavřen ohrožující, ale je zakázáno shromáždění. Na takovou moudrost byl policejní duch náležitě hrdý. Nazýval to "preventivní opatření k zabráněni nezákonnosti".

Odhodlaný bandita má tedy v každé době možnost, aby zabránil řádnému občanovi v jeho politické činnosti. Pod heslem "klid a pořádek" se státní autorita sklání před banditou a vyzývá občana, aby jej laskavě neprovokoval. Například chtějí-li nacionální socialisté uspořádat na určitém místě své shromáždění a odbory řeknou, že by to vedlo k nepřátelskému odporu jejich členů, neposadí policie tyto vyděrače za mříže, ale zakáže naše shromážděni. Ano, tyto orgány zákona mají dokonce tu neuvěřitelnou nestydatost, že nám nesčetněkrát oznámily takové rozhodnutí písemně. Abychom se uchránili před takovými eventualitami, museli jsme se starat o to, aby byl každý pokus o narušení zmařen již v zárodku.

Je ale třeba vzít v úvahu i následující: Každé shromážděni, které je ochraňováno pouze policií, diskredituje pořadatele v očích širokých mas. Shromáždění, jehož pořádáni je zabezpečeno policejně, nepůsobí přitažlivě, tudíž snižuje předpoklady ke získání nižších vrstev obyvatelstva, které je evidentně vždy použitelnou silou. Tak jako odvážný muž získá srdce ženy snáze než zbabělec, tak získá srdce lidu hrdinné hnutí dříve než zbabělci, kteří jsou drženi při životě jen policejní ochranou.

Právě z tohoto posledního důvodu se musí mladá strana postarat o uhájení své existence, o svou ochranu a obranu před nepřáteli.

Ochrana schůze se zakládá:

1. Na energickém a psychologicky správném vedeni shromáždění.
2. Na organizované pořádkové službě.

Když jsme my, nacionální socialisté pořádali tenkrát shromáždění, byli jsme sami jeho pány a ne někdo jiný. Na toto panské právo jsme kladli v každé minutě velký důraz. Naši nepřátelé věděli

velice přesně, že kdo provokoval, ten letěl. A to nás byl jen tucet uprostřed poloviny tisíce. Na tehdejších shromážděních, především mimo Mnichov, nás bylo pět, deset, šestnáct nacionálních socialistů mezi pěti, šesti, sedmi nebo osmi sty protivníky. Netrpěli jsme žádné provokace. Návštěvníci našich shromáždění věděli velice dobře, že se raději necháme umlátit, než abychom kapitulovali. Bylo to častěji než jednou, že se hrstka našich soudruhů hrdinně prosadila proti řvoucí a mlátící rudé přesile. Jistě by v takových případech

oněch patnáct nebo dvacet našich mužů nakonec podlehlo. Avšak ti druzí věděli, že předtím by nejméně dvojnásobek nebo i více z nich mělo rozbité lebky a to neradi riskovali.

Učili jsme se studiem technik marxistických a občanských shromáždění a něco jsme se naučili. Marxisté měli odjakživa slepou disciplínu, takže myšlenka na rozbití jejich shromáždění z občanské

strany nepřipadala v úvahu. O to více se zabývali rudí takovými záměry. Přivedli je téměř k dokonalosti a šli až tak daleko, že ve velkých oblastech Říše bylo nemarxistické shromáždění označováno jako provokace proletariátu. Obzvlášť poté, co jejich vůdcové zavětřili, že se při shromážděních může jednat také o jejich seznam hříchů, čímž by došlo k odhalení jejích lživých a podvodných praktik. Když bylo nějaké takové shromáždění ohlášeno, zdvihl se zběsilý pokřik rudého tisku. Přitom se tito principiální pohrdači zákony ihned začali obracet na úřady s nutnou i výhružnou prosbou: okamžitě zabránit "provokování proletariátu". Podle velikosti úředního plešatce si volili taktiku a docilovali úspěchy. Když se však na takovémto místě mimořádně nacházel skutečný německý úředník a nikoliv jen úřednická kreatura a ten zamítl tuto nestydatou drzost, následoval známý požadavek, takovou "provokaci proletariátu" netrpět, masově se příslušné schůze zúčastnit a "pěstí dělnické třídy překazit měšťáckým kreaturám jejich hanebné dílo".

Je třeba alespoň jednou vidět občanské shromáždění a zažít jeho plačtivé, ustrašené předsednictvo! Často bývají taková shromáždění odvolána již po pouhých výhružkách. Byl zde stále velký strach, takže místo toho, aby shromáždění začínalo v osm hodin, začínalo většinou v tři čtvrtě na devět nebo až v devět. Předsedající si dal záležet a nejméně dvaceti devíti poklonami vysvětloval přítomným "pánům z opozice", jak on a všichni přítomní jsou vnitřně potěšeni (jasná lež!) návštěvou pánů, kteří na jejich straně nestojí, protože jedině na společných diskusních večerech (které tímto dopředu slavnostně přislíbil) se mohou názory sobě přiblížit a dospět ke vzájemnému porozumění. Přitom ještě jedním dechem dodával, že není v žádném případě úmyslem tohoto shromáždění vyvracet lidem jejich dosavadní názory. To v žádném případě, každý by se měl chovat podle svých vlastních názorů a nechat druhému také tuto možnost, a proto prosí nechat přednášejícího dokončit jeho projev, který stejně nebude trvat dlouho, a nenabízet světu také na tomto shromáždění zahanbující představení vnitřní německé bratrské nelásky... Brrrr!

Ale bratrský lid na levici neměl pro to většinou žádné pochopení a přednášející, ještě než začal, musel pod tlakem divokých urážek skončit, a člověk měl nezřídka dojem, že snad ještě děkuje osudu za rychlé skončení svého martýria. Teatrálně opouštěli měšťanští toreadoři schůzí arénu, pokud neletěli ze schodů s boulemi na hlavách, což se také často stávalo.

Konečně tu bylo pro marxisty něco nového, naše první shromáždění a

obzvlášť jejich organizace. Přicházeli dovnitř s přesvědčením, že u nás budou samozřejmě předvádět tytéž hrátky, na které byli zvyklí. "Dnes je s tím konec!" Mnohý z nich pronášel velkohubě tuto větu při vstupu do našeho sálu, ale než se stačil podruhé ozvat, už byl venku. U nás bylo úplně jiné vedení schůzí. Nikdy jsme neprosili, aby někdo milostivě nechal dokončit přednášejícího, nikomu jsme předem neslibovali nekonečnou diskusi, nýbrž jsme dali jasně najevo, že pány shromáždění jsme my a z tohoto důvodu zde máme domácí právo a každého, kdo se snažil výkřiky rušit, jsme okamžitě a bez milosti vyhodili. Pokud zbude čas a bude-li se nám to hodit, bude diskuse, když ne, tak ne, a nyní má slovo náš referent pan XY.

Byli z toho překvapeni. Měli jsme přísně organizovanou pořádkovou ochranu sálu. U občanských partají se skládala tato ochrana nebo lépe pořádková služba z mužů, kteří věřili na respekt a autoritu

vzhledem ke svému stáří. Protože se ale marxisticky poštvaná masa ani v nejmenším nestarala o autoritu, stáří a respekt, byla existence této občanské ochrany sálu prakticky bezvýznamná. Já jsem hned na začátku řady našich velkých shromáždění zavedl organizaci ochrany sálu jako pořádkovou službu, která zahrnovala zásadně silné a zdatné mladíky. Zčásti to byli kamarádi, které jsem znal z vojenské služby, další byli nově získaní straničtí soudruzi, jež byli školeni a vychováváni v tom smyslu, že teror lze přemoci pouze terorem, že na této zemi mají úspěch pouze lidé odvážní a rozhodní, že bojujeme za obrovskou ideu, která je tak veliká a vznešená, že si zaslouží být zaštiťována a chráněna do poslední kapky krve. Byli proniknuti učením, že když mlčí rozum a násilí má poslední slovo, nejlepší obranou je útok, že náš pořádkový oddíl musí mít takovou pověst, že není debatním klubem, nýbrž ke všemu odhodlaným bojovým společenstvím.

Jak by se této mládeži taková hesla nelíbila! Tato válečná generace je zklamaná a pobouřená, naplněná hnusem a ošklivosti nad měšťáckou zbabělou impotencí.

Tak bylo každému hned jasné, že revoluce byla možná skutečně jen díky katastrofálnímu občanskému vedení našeho národa. Tenkrát by zde byly pěsti, ochotné chránit německý národ, ale chyběly mozky, které by rozhodly o jejich nasazení. Oči mladých se rozsvítily, když jsem jim vysvětloval nutnost jejich mise a ujišťoval je, že všechna moudrost na této zemi nebude mít úspěch, nevstoupí-li do jejich služeb síla, která ji zaštítí a ochrání, že mírná a laskavá bohyně míru může působit pouze po boku boha války a že každý velký čin tohoto míru vyžaduje ochranu a pomoc síly. Jak si nyní uvědomovali mnohem živějším způsobem myšlenku povinné vojenské služby! Nikoliv v zkostnatělém smyslu starých úřednických duší, stojících ve službách mrtvé autority mrtvého státu, nýbrž v živém poznání povinnosti jednotlivce položit život za bytí svého národa, vždy a kdekoliv.

A jak nastupovala tato mládež? Jako hejno sršňů vlétli na rušitele našich shromáždění, bez ohledu na jejich přesilu, ať byla sebevětší, bez ohledu na rány a krvavé oběti, zcela naplněna velkou myšlenkou vytvořit volnou cestu svaté misi našeho hnutí. Již v létě 1920 dostávala organizace pořádkových oddílů pevnou formu, počátkem roku 1921 se tyto začaly členit do setnin a ty zase do skupin. Bylo to nezbytně nutné, Neboť mezitím se naše přednášková činnost neustále rozrůstala. Scházeli jsme se i nadále často v sále mnichovského Dvorního pivovaru, ještě častěji však ve větších sálech tohoto města. Slavnostní sál Občanského pivovaru a mnichovský Kindl-Keller zažily na podzim a v zimě 1920/21 stále mohutnější masová shromáždění a obraz byl stejný: Shromážděni NSDAP musela být již tehdy většinou před zahájením policejně uzavřena kvůli přeplnění. Organizace našich pořádkových oddílů nastolila jednu velmi důležitou otázku, kterou bylo třeba řešit. Hnutí nemělo dosud žádný stranický znak a žádnou vlajku. Neexistence těchto symbolů nepředstavovala pouze okamžitou nevýhodu, byla nepřijatelná i pro budoucnost. Nevýhody spočívaly především v tom, že stranickým soudruhům chybělo jakékoli vnější označení sounáležitosti, zatímco pro budoucnost bylo neakceptovatelné, obejít se bez znaku, který by měl charakter symbolu hnutí a jako takový by byl protikladem Internacionály.

Psychologický význam takového symbolu jsem měl možnost poznat nejednou již za svého mládí a také citově pochopit. Po válce jsem zažil v Berlíně masové shromáždění marxismu před Královským zámkem a parkem. Moře rudých vlajek, rudé pásky a rudé květy propůjčily tomuto shromáždění, jehož se zúčastnilo odhadem sto dvacet tisíc lidí, vnějškově velmi mocný dojem. Sám jsem mohl cítit a porozumět tomu, jak lehce může prostý člověk z lidu propadnout sugestivnímu kouzlu tak grandiózně působivé podívané. Měšťanský tábor, který z pohledu politických stran neprezentuje nebo nezastává vůbec žádný světový názor, neměl také žádné vlastní vlajky. Sestával z "vlastenců" a ti běhali v říšských barvách. Kdyby tyto barvy byly symbolem určitého světového názoru, dalo by se pochopit, že majitelé státu spatřují v jeho vlajce a jejích barvách také symboliku svého světového názoru. Tak tomu však nebylo. Říše vznikla bez přičinění německého měšťanstva a její vlajka se zrodila z klínu války. Tím však byla ve skutečnosti pouhou státní vlajkou a neobsahovala žádný význam ve smyslu zvláštní světonázorové mise.

Pouze na jednom místě německy mluvící oblasti existovalo něco jako občanská stranická vlajka, a to v německém Rakousku. Část tamního nacionálního měšťanstva si zvolila za stranickou vlajku barvy osmačtyřicátého roku - černou, rudou a zlatou - čímž vznikl symbol, který byl sice světonázorově bez významu, avšak z hlediska státní politiky měl revoluční charakter. Největšími nepřáteli této černo-rudo-zlaté vlajky byli - a to by se dnes nemělo zapomínat - sociální demokraté a křesťanšti sociálové, případně

klerikálové. Neboť právě oni tenkrát tyto barvy nadávkami znečistili a pošpinili, stejně jako později roku 1918 vláčeli špínou vlajku černo-bílo-rudou. Ostatně byly barvy černá-rudá-zlatá německých stran starého Rakouska barvami roku 1848, tedy doby, která mohla být fantastická a kterou reprezentovaly jednotlivé čestné německé duše, i když neviditelně stál v pozadí Žid jako strůjce všeho. Teprve však vlastizradou a nestydatým začachrováním německého národa a majetku se stala tato vlajka pro marxismus a Centrum sympatickou, takže ji dnes uctívají jako nejvyšší svátost a zakládají korouhve na ochranu této, jimi zneuctěné vlajky.

Až do roku 1920 nestála proti marxismu ve skutečnosti žádná vlajka, která by světonázorově ztělesňovala polární protiklad vůči tomuto. Neboť když se německé měšťanstvo po roce 1918 neodhodlalo k tomu, aby jako svůj symbol převzalo onu nyní náhle znovuobjevenou černo-rudo-zlatou Říšskou vlajku, nemělo by stejně žádný program pro budoucnost, jež by odpovídal novému vývoji, ledaže by se rozhodlo pro myšlenku rekonstrukce bývalé Říše.

A této myšlence vděčí černo-bílo-rudá vlajka staré Říše za své znovuzrození jako vlajka našich takzvaných národně měšťanských stran.

Je jasné, že symbol poměrů, které byl y za neslavných okolností a průvodních jevů marxismem překonány, se sotva hodí jako znamení, pod kterým má být tentýž marxismus zničen. Jakkoliv posvátné a drahé musejí být tyto staré překrásné barvy v jejich mladistvém seskupeni každému slušnému Němci, který pod nimi bojoval a viděl oběti mnoha dalších, není tato vlajka vhodná jako symbol boje o budoucnost.

Na rozdíl od měšťanských politiků jsem v našem hnutí vždy zastával názor, že pro německý národ je štěstím to, že ztratil svou starou vlajku. Co dělá republika pod svou vlajkou, to nám může být jedno. Z hloubi srdce však bychom měli děkovat osudu za to, že milostivě uchránil nejslavnější válečnou vlajku všech dob před tím, aby byla použita jako prostěradlo potupné prostituce. Současná Říše, která prodává sebe a své občany, nesmí používat čestnou černo-bílo-rudou vlajku hrdinů.

Dokud trvá listopadová hanba, a¦ si nosí svůj vnější obal a nepokouší se ukrást ten, který pochází z počestné minulosti. Naši měšťanští politici by si měli vrýt do svědomí: kdo si přeje pro tento stát černo-bilo-rudou vlajku, dopouští se krádeže na naší minulosti. Někdejší vlajka se hodila skutečně pouze pro někdejší Říši a to stejně tak, jako si díkybohu nynější republika zvolila pro sebe odpovídající vlajku. Hnutí, jež v tomto smyslu dnes bojuje proti marxismu, musí již ve své vlajce nést symbol nového státu.

Otázka nové vlajky, tzn. jak má vypadat, nás tehdy velmi zaměstnávala. Ze všech stran přicházely návrhy, které však byly většinou víc dobře míněné než zdařilé. Neboť nová vlajka měla být jednak symbolem našeho boje a stejně tak měla mít silnou plakátovou působnost. Kdo se zabýval intenzivně masou lidu,

uvědomí si ve všech těchto zdánlivých maličkostech důležitost věci. Působivý znak může dát ve stotisících případů prvotní podnět k zájmu o hnutí.

Z tohoto důvodu jsme museli zamítnout všechny návrhy identifikovat naše hnutí bílou vlajkou, jak bylo navrhováno, se starým státem či správněji se slabošskými stranami, jejichž jediný politický cíl je znovunastolení starých poměrů. Kromě toho bílá není nijak strhující barva. Hodí se pro společenství cudných panen, avšak nikoliv pro převratné hnutí revoluční doby.

Také černá barva byla navrhována: sama o sobě je vhodná pro dnešní dobu, avšak neobsahuje žádnou nějak významnou symboliku úsilí našeho hnutí. Kromě toho není dost strhující.

Kombinace bílo-modrá, přes její esteticky nádherné působení, byla zamítnuta proto, že se jedná o barvy jednoho německého státu a jednoho politického postoje nevalné pověsti vzhledem k partikulární úzkoprsosti. Ostatně i zde bylo možné stěží nalézt odkaz na naše hnutí. Totéž platilo pro kombinaci černá-bílá.

Černo-rudo-zlatá nepřicházela v úvahu. Stejně tak černo-bílo-rudá, a to z výše uvedených důvodů, a určitě nikoli v dosavadním pojetf.

Já jsem se vždy zasazoval za ponecháni si starých barev, nikoliv pouze proto, že jsou pro mne jako vojáka tím nejposvátnějším, co znám, ale také proto, že ve svém estetickém působení nejvíce odpovídají mému citu. Musel jsem bez výjimky odmítat nesčetné návrhy, jež tenkrát přicházely z kruhů našeho mladého hnutí, přičemž většina z nich do staré vlajky vkládaly Svastiku. Jako vůdce jsem nechtěl okamžitě vystoupit na veřejnost s vlastním návrhem, neboť bylo přece možné, že ten či onen bude stejně dobrý nebo i lepší. Skutečně jeden zubní lékař ze Štarnberku dodal nikoliv špatný návrh, který se ostatně velmi blížil tomu mému, měl však jednu chybu, a sice Svastika s ohnutými háky byla vkomponována do bílého kruhu. Sám jsem mezitím po nesčetných pokusech stanovil definitivní formu, vlajku z rudé základní látky s jedním bílým kruhem a v jeho středu černá Svastika. Posléze jsem našel určitý poměr mezi velikostí vlajky a velikostí bílého kruhu, jakož i formu a proporce Svastiky. A při tom zůstalo.

Ve stejném duchu byly ihned objednány pásky na rukávy pro pořadatelské oddíly, a to rudá páska, na níž se rovněž nachází bílý kruh s černou Svastikou. Také stranický znak byl navržen podle stejného vzoru: bílý kruh na rudém pozadí a uprostřed Svastika. Mnichovský zlatník Suß dodal první použitelný a dosud používaný návrh.

V létě 1920 byla poprvé nová vlajka prezentována veřejnosti. Hodila se výtečně k našemu mladému hnutí. Byla stejně mladá a nová jako hnutí samo. Nikdo ji předtím neviděl, působila tenkrát jako hořící pochodeň. Všichni jsme tenkrát pociťovali téměř dětskou radost, když jedna věrná stranická soudružka návrh poprvé zhotovila a vlajku dodala. Již o několik měsíců později jsme se

zabývali v Mnichově tím, jak rozšířit nový symbol hnutí, k čemuž přispěly zejména stále významnější pořádkové oddíly.

A v pravdě je to symbol! Nejen proto, že prostřednictvím námi všemi vroucně milovaných barev, které kdysi přinesly německému národu tolik cti, projevujeme naši úctu před minulostí, ale byla rovněž i nejlepší personifikací úsilí našeho hnutí. Jako nacionální socialisté spatřujeme v naší vlajce náš program. V rudé barvě vidíme sociální myšlenku našeho hnutí, v bílé myšlenku nacionalistickou, ve Svastice úkol boje za vítězství Árijského člověka a současně s tím také myšlenku vítězství tvůrčí práce, jež byla vždy antisemitská a antisemitskou stále bude.

Dva roky později, když se z pořádkové služby dávno stal mnohotisícový útočný oddíl, vyvstala nutnost dát této branné organizaci mladého světového názoru zvláštní symbol vítězství: standartu. I tu jsem sám navrhl a nechal ji zhotovit starým, věrným stranickým soudruhem, zlatnickým mistrem Gahrem. Od té doby patří i standarta k charakteristickým a válečným znakům nacionálnně socialistického boje.

Veřejná činnost formou lidových shromáždění, která se v roce 1920 stále stupňovala, došla tak daleko, že jsme pořádali mnohdy dokonce i dvě shromáždění týdně. Před našimi plakáty se shromažďovali lidé, největší sály ve městě byly vždy plné, desetitisíce svedených marxistů nacházely cestu zpět do svého národního společenství, aby se z nich stávali bojovníci za budoucí, svobodnou Německou Říši. Mnichovská veřejnost nás poznala. Mluvilo se o nás a slovo "nacionální socialista" bylo mnoha lidem běžné a znamenalo program. Zástupy stoupenců a dokonce i členů začaly nepřetržitě vzrůstat, takže v zimě 1920/21 jsme mohli v Mnichově vystupovat již jako silná strana.

Neexistovala tehdy kromě marxistických stran žádná jiná strana, především žádná nacionální, která by se mohla vykázat takovými masovými shromážděními jako my. Mnichovský Kindl-Keller, kam se vešlo pět tisíc osob, byl nejednou přeplněn a jediný prostor, pro nějž jsme se dosud neodhodlali, byl cirkus Krone.

Koncem ledna 1921 nastaly pro Německo opět těžké časy. Pařížská dohoda, podle níž se Německo zavázalo k zaplacení pošetilé částky sto miliard zlatých marek, se měla stát formou londýnského diktátu skutečností.

Pracovní společenství takzvaných národních svazů, které v Mnichově existuje již dlouho, chtělo při této příležitosti uspořádat společný protest. Čas velmi tlačil a já sám jsem byl velmi nervózní z neustálého improvizování při provádění již přijatých usnesení. Nejprve byla řeč o shromáždění na Královském náměstí, potom se od toho upustilo ze strachu před rudými, že by mohli shromáždění rozbít, a plánovalo se protestní shromáždění před Síní vojevůdců. I z toho nakonec sešlo a bylo navrženo společné shromáždění v restauraci Kindl-Keller. Mezitím ubíhal den za dnem, velké strany nebraly tuto

hroznou událost vůbec na vědomí a Pracovní společenství se nemohlo rozhodnout stanovit pevný termín pro plánovanou akci.

V úterý 1. února 1921 jsem požádal naléhavě o definitivní rozhodnutí. Byl jsem odkázán na středu. Ve středu jsem vyžadoval bezpodmínečně jasnou zprávu, jestli se bude shromáždění konat a kdy. Odpověď byla opět neurčitá a vyhýbavá. Došla mi trpělivost a rozhodl jsem se, že uspořádáme protestní shromáždění sami. Ve středu v poledne jsem během deseti minut nadiktoval do psacího stroje text plakátu a současně jsem nechal objednat na příští den, na čtvrtek 3. Tutora, cirkus Krone. Bylo to tehdy velmi riskantní. Nejen proto, že se zdálo problematické, naplníme-li tak obrovský sál, ale bylo zde i nebezpečí rozbití shromáždění.

Naše pořadatelská služba nebyla ještě dostatečná pro tento kolosální prostor. Neměl jsem také jasnou představu o způsobu možného postupu v případě pokusu o rozbití shromáždění. Ten jsem tenkrát považoval za mnohem obtížnější v cirkusové budově než v normálním sále. Avšak, jak se později ukázalo, bylo tomu právě naopak. V obrovském prostoru bylo skutečně snazší zvládnou výtržnickou skupinu než v přeplněném sále.

Jedno však bylo jisté: jakýkoliv neúspěch by nás vrhl o dlouhou dobu zpět. Neboť jediné úspěšné rozbití našeho shromáždění by rázem zrušilo náš nimbus a osmělilo protivníky, aby se znovu a znovu pokoušeli o to, co se jim už jednou podařilo. Mohlo by to vést k sabotáži naší činnosti pořádání veřejných shromáždění, což by bylo možné překonat teprve po mnoha měsících a po těžkých bojích. K plakátování jsme měli pouze jediný den a to právě čtvrtek, kdy se shromáždění mělo konat. Bohužel od rána pršelo a zdály se oprávněné obavy, zda za těchto okolností nezůstanou mnozí lidé raději doma, než aby se v dešti a sněhu vydali na shromáždění, na němž by mohlo dojít k nejhorším násilnostem.

Ve čtvrtek dopoledne jsem dostal najednou strach, že se prostor nenaplní (měl bych také ostudu před Pracovním společenstvím), takže jsem ještě narychlo nadiktoval několik letáků a dal je vytisknout, aby mohly být odpoledne rozdány. Obsahovaly přirozeně výzvu k návštěvě shromáždění.

Dva nákladní automobily, které jsem pronajal, byly zahaleny do množství červených látek, nahoře bylo zastrčeno několik našich vlajek a každý byl obsazen patnácti až dvaceti stranickými soudruhy, dostali rozkaz projíždět pilně ulicemi města, rozhazovat letáky a dělat propagandu pro večerní masové shromáždění. Bylo to tehdy poprvé, co jezdily nákladní automobily s vlajkami po městě a nebyla to akce marxistů. Měšťáci civěli s otevřenou hubou na rudě dekorované vozy s vlajícími vlajkami se Svastikou, přičemž v okrajových čtvrtích se zvedaly i zaťaté pěsti, jejichž majitelé zuřili nad touto nejnovější "provokací proletariátu". Neboť pouze marxisté měli právo pořádat shromáždění, stejně jako jezdit sem a tam nákladními automobily.

V sedm hodin večer nebyl ještě cirkus naplněn. Každých deset minut jsem byl telefonicky informován a byl jsem docela neklidný, neboť v sedm hodin nebo ve čtvrt na osm bývaly jiné sály většinou plné. Nevzal jsem totiž v úvahu obrovské dimenze nového prostoru: tisíc osob představovalo opticky v sále Dvorního pivovaru již docela dobrou účast, zatímco v cirkusu Krone tento počet nijak nevynikal. Krátce na to však začaly přicházet příznivější zprávy a ve tři čtvrtě na osm byl prostor zaplněn ze tří čtvrtin a masa lidí stála ještě u pokladen. Vyjel jsem tam.

Dvě minuty po osmé jsem přijel před cirkus. Pořád ještě bylo vidět mnoho lidí před budovou, částečně to byli zvědavci, bylo mezi nimi i mnoho protivníků, kteří chtěli vyčkat venku, jak to dopadne.

Když jsem vstoupil do obrovské haly, zmocnila se mě stejná radost jako před rokem při prvním shromáždění v Slavnostním sále mnichovského Dvorního pivovaru. Ale teprve, když jsem se prodral řadami lidí a vystoupil na vyvýšené pódium, spatřil jsem náš úspěch v celé jeho velikosti. Jako obrovitá mušle ležel tento sál přede mnou, zaplněn tisíci a tisíci lidí. Dokonce i manéž byla obsazena do posledního místa. Více než pět tisíc šest set vstupenek bylo vydáno, a připočteme-li k tomu celkový počet nezaměstnaných, chudých studentů a naše pořádkové síly, mohlo tam být nějakých šest a půl tisíce lidí.

"Budoucnost nebo zánik" znělo téma a moje srdce jásalo v přesvědčení, že budoucnost leží tam dole přede mnou.

Začal jsem mluvit a mluvil jsem asi dvě a půl hodiny, již po půl hodině jsem cítil, že shromáždění bude mít velký úspěch. Spojení se všemi těmito tisíci lidí bylo navázáno. Již po hodině mě začínaly přerušovat stále větší vlny spontánního potlesku, po dvou hodinách potlesk upadal a nastával posvátný klid, který jsem později v tomto sále prožíval vždy stále znova, klid, který je nezapomenutelný pro každého z účastníků. Nebylo slyšet víc než dech tohoto obrovského množství lidí a teprve když jsem vyřkl poslední slovo, ticho se prolomilo v osvobozující závěr, vroucný zpěv německé hymny.

Ještě jsem se díval, jak se obrovský prostor zvolna začínal vyprazdňovat a nesmírné moře lidí proudilo ven obrovským středním východem skoro dvacet minut. Teprve poté jsem šťasten opustil své místo a vydal se domů.

Z tohoto prvního shromáždění v cirkusu Krone v Mnichově byly pořízeny záběry. Ukazují lépe než slova velikost tohoto shromáždění. Občanské noviny přinesly snímky a krátké zprávy, v nichž se však uvádělo jen to, že se jednalo o "nacionální" shromáždění, přičemž pořadatel byl jako obvykle zamlčen.

Touto akcí jsme poprvé výrazně překročili rámec běžné politické strany. Nyní už nebylo možné nás ignorovat. Aby nevyvstal dojem, že se v případě tohoto úspěchu jednalo pouze o výjimečnou událost s jepičím životem, rozhodl jsem okamžitě o konání dalšího shromáždění v cirkusu Krone a to hned příští týden - a úspěch byl stejný. Zase byl obrovský sál naplněn k prasknutí, takže

jsem následující týden potřetí uspořádal shromáždění ve stejně velkém stylu. A i potřetí byl obrovský cirkusový sál přeplněn lidmi.

Po tomto úvodu roku 1921 jsem ještě více vystupňoval přednáškovou činnost v Mnichově. Nikoliv jednou týdně, ale někdy i dvakrát za týden se konala masová shromáždění, v létě a na podzim to bývalo dokonce i třikrát v týdnu. Scházeli jsme se nyní vždycky v cirkuse a mohli jsme se zadostiučiněním konstatovat, že všechny naše večery měly stejný úspěch. Výsledkem byl stále rostoucí počet příznivců hnutí a velký příliv nových členů.

Takové úspěchy nenechaly přirozeně naše protivníky v klidu. Museli sami poznat, že jejich dosavadní taktika, pohybující se mezi terorem a ignorováním, nemohla ani jedním ani druhým zbrzdit vývoj hnutí. S vypětím posledních sil se odhodlali k teroristickému aktu, aby znemožnili s konečnou platností naši veřejnou činnost.

Jako vnější podnět k této akci byl použit nanejvýš záhadný údajný atentát na jistého poslance zemského sněmu jménem Erhard Auer. Řečený Erhard Auer měl být údajně jednoho večera kýmsi postřelen. Tedy postřelen ve skutečnosti nebyl, ale někdo se prý pokusil po něm střílet. Báječná duchapřítomnost, jakož i příslovečná statečnost tohoto sociálně-demokratického stranického vůdce tento hanebný útok nejen že odvrátily, ale hanebné pachatele zahnaly ještě na zbabělý útěk. Tito prchali tak rychle a uprchli tak daleko, že policie po nich ani později nemohla najít sebemenší stopu. Tento tajuplný případ byl orgánem sociálně-demokratické strany v Mnichově využit k nehoráznému štvaní proti našemu hnutí, přičemž s obvyklou užvaněnosti bylo naznačováno to, co mělo následovat. Je prý postaráno o to, aby naše stromy nevyrostly do nebe, a že teď pocítíme sílu proletářských pěstí. O několik dní později nadešel den útoku.

Za místo konečného zúčtování bylo zvoleno naše shromáždění ve Slavnostním sále mnichovského Dvorského pivovaru, na němž jsem měl vystoupit.

Dne 4.11.1921 odpoledne mezi šestou a sedmou jsem obdržel zaručenou zprávu, že naše shromáždění má být bezpodmínečně rozbito a že za tímto účelem budou z několika rudých provozů vyslány na shromáždění davy dělníků.

Nešťastnou náhodou jsme nedostali toto vyrozumění už dříve. Nebať téhož dne jsme opouštěli naše ctihodné ústředí v mnichovské Sterneckergasse a stěhovali se jinam. Přesněji řečeno, staré kanceláře jsme opustili, ale nemohli jsme se ještě nastěhovat do nových, protože tam dosud pracovali řemeslníci. Jelikož také telefon byl ve starém ústředí již odpojen a v novém ještě zapojen nebyl, nedostali jsme řadu telefonátů, které nám chtěly sdělit zamýšlené rozbití naší schůze.

V důsledku toho bylo shromáždění chráněno pouze početně slabou pořadatelskou službou. Přítomen byl oddíl přibližně šestačtyřiceti mužů,

poplachový systém nebyl dosud vybudován tak, aby bylo možné navečer během jedné hodiny přivolat dostatečné posily. Kromě toho: podobné alarmující pověsti jsme slyšeli nesčetněkrát, aniž se potom něco zvláštního stalo. Stará pravda, že ohlášené revoluce se obvykle nekonají, se také u nás až do té doby vždycky potvrdila. Proto i z tohoto důvodu snad nebylo podniknuto vše, co ten den podniknuto být mělo, aby bylo možné vystoupit s brutální rozhodností proti úmyslu rozbít naše shromáždění.

Slavnostní sál mnichovského Dvorního pivovaru jsme navíc považovali za nejméně vhodný pro rozbití schůze. Toho jsme se obávali víc ve větších sálech, zejména v cirkusu Krone. Nicméně tento den nám přinesl cenné poučení. Později jsme tyto otázky, mohu říct, studovali s vědeckou metodikou a dospěli jsme k výsledkům, které byly zčásti stejně neuvěřitelné jako zajímavé a v následující době měly základní význam pro organizační a taktické vedení našich útočných oddílů SA.

Když jsem ve tři čtvrtě na osm vstoupil do předsálí Dvorního pivovaru, nemohly být již žádné pochybnosti o existujícím záměru. Sál byl přeplněn a tudíž policejně uzavřen. Naši protivníci, kteří se dostavili velmi záhy, byli v sále a naši přívrženci stáli z větší části venku. Malá skupina SA mě očekávala v předsálí. Nechal jsem zavřít dveře do velkého sálu a nastoupit oněch pětačtyřicet či šestačtyřicet mužů. Objasnil jsem těm mladým, že pravděpodobně dnes poprvé jde do tuhého, že budou muset prokázat svou opravdovou věrnost hnutí a že nikdo z nás nesmí opustit sál, ledaže by nás vynášeli jako mrtvé, já sám že zůstanu v sále a nevěřím tomu, že mě jeden jediný z nich opustí, avšak spatřím-li koho, že se projevil jako zbabělec, osobně mu strhnu pásku z rukávu a odeberu stranický odznak. Potom jsem je vyzval, aby při sebemenším pokusu o rozbití shromáždění neprodleně zakročili a uvědomili si, že nejlepší obrana sebe sama je útok.

Odpovědí bylo trojnásobné "Heil!", které tentokrát znělo drsněji než kdy jindy.

Poté jsem vešel do sálu a spatřil situaci na vlastní oči. Seděli těsně vedle sebe a snažili se mě probodnout už očima. Nesčetné obličeje se ke mně obracely se zarputilou nenávistí, zatím co jiní s výsměšnými grimasami vydávali jednoznačné výkřiky. Prý dnes s námi "skoncují", máme si dávat pozor na své vnitřnosti, prý nám s konečnou platnosti zacpou hubu a další takové pěkné řečnické obraty, kolik jich jenom je. Byli si vědomi své přesily a cítili se podle toho.

Přesto mohla být schůze zahájena a já jsem začal mluvit. Stával jsem v Dvorním pivovaře vždy u delší strany sálu a mé pódium byl pivní stůl. Nacházel jsem se tedy vlastně uprostřed mezi lidmi. Snad tato okolnost přispívala k tomu, že v právě tomto sále vždycky vznikala taková atmosféra, s jakou jsem na žádném jiném místě nikdy nesetkal.

Přede mnou a zejména vlevo ode mne seděli a stáli samí napřátelé. Byli to vesměs robustní muži a mladíci, většinou z fabrik firem Maffei, Kustermann apod. Podél levé stěny sálu se dostali již docela těsně až k mému stolu a začali shromažďovat těžké litrové pivní korbely, tzn. objednávali si další a další piva a zpola vypité korbely stavěli pod stoly. Byly jich celé baterie a velice by mne udivilo, kdyby to všechno dnes znovu dopadlo stejně dobře, jako tenkrát.

Přibližně po půldruhé hodině - tak dlouho jsem mohl přes všechen pokřik mluvit - se zdálo, jako bych byl pánem situace. Vůdcové bojůvek to asi cítili také, neboť byli stále neklidnější, stále častěji vycházeli ven, opět přicházeli a viditelně nervózní mluvili na své lidi.

Malá psychologická chyba, jíž jsem se dopustil při reakci na jeden z přerušujících výkřiků a kterou jsem si uvědomil, sotva jsem to slovo vyslovil, se stala signálem k útoku. Několik zlostných výkřiků a jeden muž vyskočil náhle na židli a zařval do sálu: "Svobodu!". Na toto znamení se dali bojovníci za svobodu do práce. V několika vteřinách se celý sál naplnil řvoucím a křičícím lidským davem, nad nímž, jako střely z houfnic, létaly nesčetné pivní korbely, mezi tím praskání lámajících se židlí, rozbíjejících se pivních korbelů, řev, povyk, výkřiky. Byla to bláznivá podívaná.

Zůstal jsem stát na svém místě a viděl jsem, jak obětavě moji mladí plnili svou povinnost. To bych chtěl vidět na nějakém občanském shromáždění!

Ten tanec ještě nezačal, když se moji útočníci, neboť tak se od tohoto dne jmenovali, zaútočili. Jako vlci se vrhali ve smečkách osmi až deseti mužů na nepřátele a začali je skutečně postupně mlátit ven ze sálu. Už po pěti minutách jsem neviděl téměř nikoho z nich, který by nebyl zbrocen krví. Kolik z nich jsem tehdy teprve správně poznal, v jejich čele výborný Maurice, můj dnešní soukromý sekretář Heß a mnoho jiných, kteří, ač těžce zraněni, útočili stále znova, pokud jenom mohli stát na nohou. Dvacet minut trval tento pekelný rámus, potom však byli nepřátelé, jichž mohlo být snad sedm či osm set, mými ani ne padesáti muži z větší části vymláceni ze sálu a shozeni ze schodů. Jenom v protějším levém rohu se ještě držel jejich větší houf, jenž kladl zarputilý odpor. V tom náhle padly od vchodu do sálu směrem k pódiu dva výstřely z pistole a poté se rozpoutala divoká střelba. Srdce skoro jásalo při takovém osvěžení starých zážitků z války. Kdo střílel, to se již nedalo z mého místa zjistit, lze jen konstatovat, že od tohoto okamžiku zběsilost mých krvácejících hochů ještě vzrostla, až nakonec přemohli i poslední narušitele a vyhnali je ze sálu.

Uběhlo asi pětadvacet minut, sál vypadal tak, jako kdyby tam vybuchl granát. Mnozí z mých stoupenců byli ošetřováni, některé bylo nutné odvézt, avšak my jsme zůstali pány situace. Hermann Esser, jenž tento večer převzal řízení shromáždění, prohlásil: "Schůze pokračuje. Slovo má referent", a já jsem pokračoval.

Když jsme poté sami schůzi zakončili, objevil se náhle rozčílený poručík od policie a s divokou gestikulací zakrákoral do sálu: "Schůze je rozpuštěna".
Nechtěně jsem se musel tomu opožděnci za událostmi zasmát. Pravý policejní chvastoun. Čím jsou tito lidé menší, tím většími se musí alespoň zdát.
Tohoto večera jsme se skutečně mnohému naučili, ale taky naši protivníci dostali za vyučenou tak, že na to nikdy nezapomenou. Až do podzimu 1923 nám potom noviny Munchener Post pěstmi proletariátu už nevyhrožovaly.

8. kapitola

SILNÝ JE NEJMOCNĚJŠÍ SÁM

V předchozím textu jsem se zmínil o existenci Pracovního společenství německonárodních svazů a chtěl bych na tomto místě krátce vysvětlit problematiku těchto pracovních společenství.
Pod pojmem pracovní společenství se obecně rozumí skupina svazů, jež za účelem usnadnění své práce vstoupí do určitého vzájemného vztahu, zvolí si společné vedení s více či méně rozsáhlými kompetencemi a společně realizují společné akce. Již z toho vyplývá, že se přitom musí jednat o spolky, svazy či strany, jejichž programové cíle a postupy si nejsou příliš vzdálené. Vždycky se tvrdí, že je tomu tak. Na normálního průměrného občana působí uklidňujícím dojmem, slyší-li, že tyto svazy konečné tím, že jsou ve společném "pracovním společenství" našly to, co je "vzájemně spojuje" a překonaly to, co je "rozděluje". Přitom panuje všeobecné přesvědčení, že takové spojení přinese enormní nárůst síly, čímž dosavadní jinak slabé skupinky získaly náhle moc. Toto je však většinou špatná představa!
Je zajímavé a podle mne k lepšímu pochopení této otázky nutné ujasnit si, proč vlastně může docházet k vytváření svazů, spolků a podobně, které všechny tvrdí, že sledují stejný cíl. Samo o sobě by bylo přece logické, že tento cíl vybojuje pouze jeden svaz a že nemusí za stejný cíl bojovat více svazů. Bezpochyby byl tento cíl na počátku stanoven pouze jedním svazem. Jeden muž zvěstuje někde určitou pravdu, vyzve k řešení určité otázky, stanoví cíl a vytvoří hnutí, které má sloužit uskutečnění jeho záměru.
Tím je založen spolek nebo strana, jež - podle svého programu - usiluje buďto o odstranění existujících nešvarů nebo o dosažení zvláštního stavu v budoucnosti. Jakmile začne takové hnutí existovat, má tím prakticky určité prioritní právo. Bylo by vlastně samozřejmé, že by se všichni lidé,

kteří hodlají bojovat za stejný cíl, shromáždili v tomto hnutí a umocnili by tím jeho sílu, aby tak lépe posloužili společnému záměru. Zejména každý schopnější mozek by musel v takovém začlenění spatřovat předpoklad ke skutečnému úspěchu společného zápasu. Neboť za předpokladu poctivosti (a o tu jde především, jako chci dále ukázat) je rozumné, aby pro dosažení určitého cíle existovalo pouze jedno hnutí.

Že tomu tak není, lze připsat na vrub dvěma příčinám. Jednu z nich bych označil za téměř tragickou, zatímco ta druhá je ubohá a je důsledkem lidské slabosti. V nejhlubší podstatě však vidím v obou těchto příčinách skutečnosti vhodné ke stupňováni vůle, její energie a intenzity, a prostřednictvím takového vypěstění lidské činorodosti umožnění vyřešení daného problému.

Tragická příčina toho, proč při řešení určitého úkolu obvykle nezůstane u jediného svazu či hnutí, je následující: Každý čin velkého stylu na tomto světě obecně znamená splnění dlouhodobého přání milionů lidí a jejich v tichosti chované touhy. Může se stát, že staletí si toužebně přeji vyřešení nějaké otázky, neboť trpí pod nesnesitelností existujícího stavu, aniž by ke splnění této touhy došlo. Národy, které v této nouzi nenacházejí žádné heroické řešení, lze označit za impotentní. Zatímco my spatřujeme životní sílu národa a touto

silou zaručené předurčení k životu nejjasněji v tom, že tomuto národu je za účelem osvobození z velkého útlaku nebo odstranění kruté nouze či uklidnění jeho neklidné, protože znejistěné duše, jednoho dne osudem poslán vyvolený muž, který přinese naplněni toužebného očekáváni.

Podstatou takzvaných velkých otázek doby je, že se na jejich řešení podílejí tisíce lidí, že se mnozí cítí povolaní a že osud sám různé lidi navrhuje, aby potom ve volné hře sil dal definitivně přednost tomu nejsilnějšímu a nejschopnějšímu z nich a svěřil mu řešení daného problému. Tak se mohlo stát, že století, nespokojená s uspořádáním náboženského života, toužila po jeho obnově a že z tohoto duchovního tlaku povstaly desítky mužů, kteří se na základě svého náhledu a vůle cítili být povoláni k řešení této situace a projevili se jako proroci nového učení, nebo alespoň jako bojovníci proti existujícímu stavu.

Jistě bude i zde, silou přírodního řádu, ten nejsilnější určen ke splnění tohoto velkého misijního poslání, avšak k poznání, že právě ten je výhradně povolán, docházejí ti ostatní většinou velmi pozdě. Naopak, všichni se cítí stejně oprávněni a povoláni k řešení úkolu a okolní svět obvykle nerozeznává, který z nich zasluhuje jako nejschopnější podporu.

V průběhu staletí a často i v rámci stejného časového úseku se objevují různí mužové a zakládají hnutí, aby bojovali za cíle, které jsou, alespoň deklarativně, stejné, anebo je široké masy za stejné považují. Národ chová

neurčitá přání a všeobecná přesvědčení, aniž by si byl jasně vědom vlastní podstaty daného cíle či vlastního přání nebo i možnosti jejich splnění. Tragika spočívá v tom, že oni muži, kteří různými cestami směřují ke stejnému cíli, aniž by se znali a tím pádem v čisté víře ve své poslání se cítí být povinování jít svou cestou bez ohledu na všechny ostatní.

Že taková hnutí, strany či náboženská seskupení vznikají naprosto nezávisle na sobě pouze ze všeobecné potřeby doby a vyvíjejí aktivity ve stejném směru, je skutečnost, jež se alespoň na první pohled jeví jako tragická, Neboť obecně se kloníme k názoru, že tato roztříštěná síla, kdyby byla spojená, by vedla rychleji a jistěji k úspěchu. Avšak není tomu tak. Příroda sama přináší ve své neúprosné logice rozhodnutí tím, že nechá tato různá seskupení navzájem si konkurovat a soutěžit o palmu vítězství, aby přivedla k cíli to hnutí, které zvolilo nejjasnější, nejlepší a nejjistější cestu.

Jak jinak však může být zvenčí určena správnost nebo nesprávnost cesty, nežli tak, že se nechá volný průběh hře sil a rozhodování se odejme doktrinárnímu určení lidských rozumbradů a přenechá se neklamnému důkazu viditelného úspěchu, který v posledku vždy potvrzuje správnost nějakého konání!

Pochodují tedy různá seskupení různými cestami ke stejnému cíli, jakmile se dozví o existenci podobného úsilí, začnou pečlivě zkoumat způsob své cesty, budou ji chtít pokud možno zkrátit a koncentrací veškeré své energie se pokusí dosáhnout cíle rychleji než ostatní. Výsledkem tohoto soutěžení je vypěstění jednotlivých bojovníků, přičemž lidstvo vděčí nezřídka za své úspěchy poučení z nějakého neúspěšného úsilí. Tak poznáváme ve skutečnosti prvotního, nikým nezaviněného tříštění sil, které se na první pohled jevila jako tragická, prostředek, kterým bylo nakonec dosaženo nejlepšího postupu.

V dějinách vidíme, že podle názoru většiny oba postupy, které by byly mohly vést k vyřešení německé otázky a jejichž hlavními reprezentanty byly Rakousko a Prusko, tj. Habsburkové a Hohenzollernové, by musely být od počátku sloučeny, podle tohoto názoru se měla sjednocená síla od počátku svěřit jednomu nebo druhému řešení. Tenkrát ale padla volba na významnějšího reprezentanta, neboť rakouský záměr by nikdy nevedl k Německé Říši.

Říše nejpevnější německé jednoty vznikla právě z toho, co miliony Němců s krvácejícím srdcem pociťovaly za poslední a strašlivé znamení našeho bratrského sváru: německá císařská koruna byla ve skutečnosti získaná na bojišti u Hradce Králové a nikoliv v bojích před Paříži, jak se posléze říkalo.

Založení Německé Říše nebylo výsledkem nějaké společné vůle na společné cestě, nýbrž výsledkem vědomého, někdy i nevědomého zápasu o

hegemonů, z němž zvítězilo Prusko. Kdo se ve svém stranickém zaslepení nezříká pravdy, musí potvrdit, že takzvaná lidská moudrost by nikdy nezvolila ono správné rozhodnutí, které nakonec uskutečnila moudrost života, tj. volnou hru sil. Neboť kdo by v německých zemích před dvěma sty lety vážně věřil tomu, že nikoliv Habsburk, ale hohenzollernovské Prusko bude jednou východiskem, zakladatelem a učitelem nové Říše?! A kdo by naproti tomu chtěl dnes popírat, že osud tak neučinil správně? Kdo by si dnes vůbec dovedl představit Německou Říši na pilířích prohnilé a zchátralé dynastie? Přirozený vývoj, i když po stoletém boji, přivedl nakonec toho lepšího na místo, na které patřil. Tak tomu vždy bylo a tak tomu také vždy bude.

Proto není důvod ke stížnostem, jestliže se různí lidé vydají na cestu, aby dosáhli stejného cíle: tímto způsobem bude rozpoznán ten nejsilnější a nejrychlejší a stane se vítězem.

Existuje ještě jedna příčina, proč v životě národů často zdánlivě stejná hnutí usilují o dosažení zdánlivě stejného cíle a to různými cestami. Tato příčina není tragická, nýbrž velmi ubohá. Spočívá ve smutné směsici závisti, žárlivosti, ctižádosti a zlodějského založení, se kterou lze bohužel setkat u mnoha lidských subjektů.

Jakmile vystoupí nějaký muž, který hluboce rozpoznal bídu svého národa a poté, co se detailně seznámil s podstatou této nemoci, se vážně pokouší tuto vyléčit, stanovil cíl a zvolil cestu, která k tomuto cíli může vést - malí a nejmenší duchové zpozorní a pilně sledují konání tohoto muže, který na sebe upoutává zraky veřejnosti. Stejně jako vrabci, kteří zdánlivě zcela bez zájmu, ve skutečnosti však s největším napětím nepřetržitě sledují svého šťastnějšího soudruha, který našel kousek chleba, aby mu ho v nestřeženém okamžiku ukradli, stejně tak se chovají tito lidé. Sotva se tento shora zmíněný vydá na novou cestu, mnozí neužiteční povaleči zpozorní a začnou větřit žvanec, který by snad mohl ležet na konci této cesty. Jakmile se dozvědí, kde asi onen muž je, začnou horlivě pospíchat, aby dosáhli cíle jiným, pokud možno rychlejším způsobem.

Jakmile je nové hnutí založeno a přijalo určitý program, začnou se hlásit o slovo a tvrdí, že bojují za stejný cíl, avšak nikoliv tak, že by se čestně postavili do řad tohoto hnutí a uznali tím jeho prioritu, nýbrž vykradou jeho program a založí na tom svou vlastní novou stranu. Přitom jsou natolik nestydatí, že bezmyšlenkovitý okolní svět ujišťují o tom, že již dávno před tím druhým usilovali o totéž a nezřídka se jim podaří dostat se tím do příznivého světla, namísto toho, aby se jim dostalo zaslouženého opovržení. Neboť není to snad nestoudná drzost, předstírat, že úkol, který někdo jiný vepsal na svou korouhev, vepsat na svou vlastní, vypůjčit si jeho programové směrnice a potom, jako kdyby si to všechno sám

vymyslel, vydat se vlastni cestou? Nestoudnost se však projevuje zejména také v tom, že tytéž subjekty, které svým zakládáním nových seskupení zapříčinili roztříštěnost, nejčastěji hovoří o nutnosti jednoty a jednotnosti, jakmile se domnívají, že již nedoženou náskok protivníka. Takovým postojům vděčí "roztříštění národních sil" za svou existenci.

Avšak na vytváření celé řady seskupení, stran atd., které se označují jako národní, nenesli v letech 1918/19 vinu jejich zakladatelé, nýbrž bylo podmíněno přirozeným vývojem. Ze všech již v roce 1920 pozvolna vykrystalizovala jako vítěz NSDAP. Zásadní čestnost jednotlivých zakladatelů shora uvedených seskupení nemohla být skvěleji prokázána než obdivuhodným rozhodnutím obětovat silnějšímu hnutí své viditelně méně úspěšné vlastní hnutí, tzn. toto rozpustit nebo bezpodmínečně začlenit do NSDAP.

Platí to zejména o hlavním bojovníkovi někdejší Německo-socialistické strany v Norimberku, jímž byl Julius Streicher. NSDAP a DSP vznikly se stejným konečným cílem, avšak naprosto nezávisle na sobě. Hlavním průkopníkem DSP byl, jak řečeno, norimberský učitel Julius Streicher. Zpočátku byl i on svatosvatě přesvědčen o poslání a budoucnosti svého hnutí. Jakmile však jasně a nepochybně rozpoznal silnější růst NSDAP, skončil svou činnost pro DSP a vyzval své stoupence, zařadit se do NSDAP, která vyšla vítězně ze vzájemného zápasu, a nadále bojovat v jejích řadách za společný cíl. Bylo to osobně těžké, avšak zásadní rozhodnutí.

Z doby počátku hnutí nezůstalo žádné roztříštění, nýbrž téměř beze zbytku vedla čestná vůle tehdejších mužů k čestnému a správnému konci. To, co dnes označujeme jako "roztříštěnost národních sil", vděčí za svou existenci bez výjimky druhé, mnou shora popsané příčině: ctižádostiví muži, jež předtím neměli žádné vlastní myšlenky a tím méně vlastní cíle, začali se cítit "povolaní" v tom okamžiku, kdy viděli zrát nesporný úspěch NSDAP.

Náhle vznikaly programy, které byly beze zbytku opsány podle našeho programu, byly prosazovány ideje, jež si od nás vypůjčili, stanoveny cíle, za které jsme my již po léta bojovali, voleny cesty, po nichž se NSDAP již dávno vydala. Se všech sil se snažili zdůvodňovat, proč byli nuceni zakládat tyto strany, přestože NSDAP již dávno existovala. Avšak čím vznešenější motivy byly předkládány, tím méně pravdivější byly tyto fráze.

Ve skutečnosti byl rozhodující pouze jediný důvod: osobni ctižádost zakladatelů, kteří chtěli hrát nějakou roli, k niž jim jejich vlastní trpasličí předpoklady nedovolily nic jiného, než velikou opovážlivost přebírat cizí myšlenky, opovážlivost, která se jinak v občanském světě nazývá zlodějstvím.

Neexistovaly tenkrát žádné představy a ideje jiných, které by takový

politický kleptoman neshromáždil v krátké době pro svůj nový obchod. Ti, kteří tak činili, později se slzami v očích naříkali nad "roztříštěním národních sil", hovořili o "nutnosti sjednocení" a tiše doufali, že budou moci napálit ty jiné a to v tom smyslu, že k ukradeným idejím získají zloději i hnutí, založené k jejich uskutečnění. Když se jim to nepodařilo a rentabilita těchto nových podniků nesplňovala v důsledku duchovních rozměrů svých majitelů to, co si od ní slibovali, byli nakonec šťastní, že mohli přistát v "pracovním společenství".

Všechno, co tenkrát nemohlo stát na vlastních nohou, sloučilo se do tohoto pracovního společenství, vycházelo se přitom z názoru, že osm chromých, spojených dohromady, vydá jistě za jednoho gladiátora. Jestliže se však mezi těmito chromými snad našel jeden zdravý, potřeboval vyvinout veškerou svoji sílu k tomu, aby ty ostatní udržel na nohou, přičemž se nakonec stal chromým sám. Sdružování se do těchto pracovních společenství je třeba vždy považovat za otázku taktiky, přičemž nesmíme nikdy přestat brát na zřetel následující zásadní poznatek:

Založením pracovního společenství se slabé svazy nikdy nezmění v silné, avšak silný svaz může být a nezřídka bude tímto společenstvím oslaben. Názor, že sloučením slabých seskupeni musí vzniknout seskupeni silné je nesprávný, neboť zkušenost učí, že majorita v jakékoliv formě a za všech okolností je reprezentantkou hlouposti a zbabělosti, čímž jakákoliv množina svazů, jež bude dirigována zvoleným vícečlenným vedením, bude vystavena zbabělosti a slabosti. Tímto sloučením je také omezena volná hra sil, odstraněn boj o určení toho nejlepšího a tím s konečnou platnosti zabráněno vítězství zdravějších a silnějších. Taková sloučení jsou tedy nepřáteli přirozeného vývoje, neboť obvykle mnohem více zabraňují onomu řešení problému, za nějž se bojuje, mnohem více, než aby je podporovala.

Může se stát, že z čistě taktických pohnutek přesto uzavře nejvyšší vedení hnutí, jež má budoucnost, s podobnými svazy na velmi krátkou dobu spojenectví a podnikne společné kroky v nějaké konkrétní otázce. To však nesmí nikdy vést k zvěčnění tohoto stavu, pokud se nechce hnutí zříci svého poslání. Neboť pokud se definitivně zapletlo do takového spojení, ztratí tím možnost a také právo, ve smyslu přirozeného vývoje nechat plně působit své vlastní síly, tím překonat své rivaly a jako vítěz dosáhnout vytčeného cíle.

Nikdy nezapomínejme, že všechno skutečně velké na tomto světě nebylo vybojováno koalicemi, nýbrž že to bylo vždy úspěchem jednotlivého vítěze. Koaliční úspěchy nesou v sobě již svým původem zárodek budoucího drolení a možné ztráty toho, čeho bylo dosaženo. Velké, vpravdě světově

převratné revoluce duchovního typu jsou vůbec možné a uskutečnitelné jako titánské zápasy jednotných formací, nikoliv však jako koaliční akce. Také národní stát nebude nikdy vytvořen prostřednictvím kompromisního chtění nějakého národního pracovního společenství, nýbrž pouze ocelovou vůlí jednotného hnutí, jež se prosadilo proti všem.

9. kapitola

ZÁKLADNÍ MYŠLENKY O SMYSLU A ORGANIZACI SA

Síla starých států spočívala na třech pilířích: na monarchistické státní formě, na správním sboru a na armádě. Revoluce roku 1918 zlikvidovala státní formu, roztrhala armádu a správní sbor vydala do rukou stranické korupci. Tím byli zničeny vlastní opory takzvané státní moci. Tato se sama o sobě skládá ze tří prvků, které jsou ze zásady podkladem jakékoliv autority.

První základ pro vytvořeni autority skýtá vždy popularita. Avšak autorita, která spočívá pouze na tomto základě je stále ještě z vnějšku slabá, nejistá a vratká. Každý nositel takovéto čistě na popularitě postavené autority se musí snažit zpevnit a zabezpečit podklady této autority, a sice vytvořením určité moci. V moci, a tedy v síle, spatřujeme druhý základ každé autority. Nyní je již znatelněji stabilnější, bezpečnější, avšak stále ještě ne o moc silnější, než ten první. Spojí-li se popularita a síla, a přežijí-li společně určitou dobu, může vyvstat autorita na ještě pevnějším základě, totiž autorita tradice. A když se konečně spojí popularita, síla a tradice, může být autorita pokládána za neotřesitelnou.

Díky revoluci byl tento poslední případ zcela eliminován. Ba přestala existovat jakákoliv autorita tradice. Zhroucením staré říše, odstraněním staré státní formy, zrušením dřívějších výsostných znaků a říšských symbolů byla přetržena veškerá tradice. Následkem toho bylo nejtěžší otřesení státní autoritou.

Samotná druhá opora státní autority, síla, již také nebyla k dispozici. Aby mohla být revoluce vůbec provedena, bylo nutno rozervat ztělesnění organizované státní síly a moci, totiž armádu. Bylo dokonce nutno použít rozervané části armády jako revoluční bojové jednotky. I když frontové jednotky tomuto rozložení nepadly za oběť v takové míře, přesto však čím více se vzdalovaly proslaveným místům jejich čtyř a půl ročního hrdinského zápasu, tím více byly nahlodávány kyselinou dezorganizace své vlasti a končily v demobilizačních útvarech a ve zmatku takzvaných dobrovolnických "povelníků" údobí vojenských rad.

O tuto vzpurnou, do očí bijící tlupu vojáků, jejichž vojenská služba byla založena na osmihodinové pracovní době se však nemohla opřít žádná autorita.

Tím byl zpacifikován druhý prvek, který zprvu zaručoval stabilitu autority, a revoluce tak vlastnila již jen to původní, totiž popularitu, na které chtěla vybudovat svou autoritu. Avšak právě tento základ byl mimořádně nejistý. Revoluci se sice podařilo jedním mohutným šmahem rozdrtit starou státní budovu, v hlubším smyslu se to však povedlo pouze proto, že vyváženost uvnitř struktury našeho národa byla již narušena válkou.

Každý národní soubor se dá rozčlenit do tří skupin. Na extrém nejlepších lidí na straně jedné, dobrých ve smyslu všech ctností, obzvláště se projevujících odvahou a obětavostí, a na druhé pak extrém nejhorších lidí, špatných ve smyslu existence všech egoistických pudů a přítěží. Mezi oběma extrémy leží jako třetí skupina velká, široká střední vrstva, ve které se neztělesňuje ani zářivé hrdinství, ani nejhorší zločinecké pudy.

Údobí rozmachu národního souboru se vyznačuje existenci a absolutní realizaci té lepší extrémní části.

Údobí normálního, rovnoměrného vývoje nebo stabilní situace se vyznačuje a skládá ze zjevné dominace středního elementu, přičemž oba extrémy se navzájem vyvažují, respektive se eliminují.

Údobí rozvratu národního souboru je určeno převládajícím účinkem špatného elementu.

Pozoruhodné je na tom to, že široká masa, coby střední vrstva, jak bych jí chtěl označit, se zviditelňuje vždy teprve tehdy, kdy se oba extrémy na sebe vážou společným zápolením. V případě vítězství jednoho extrému se pak vždy poddajně podřizují právě vítězné straně. V případě dominance lepšího extrému ho bude široká masa následovat, v případě vzestupu špatného mu minimálně nebude klást žádný odpor. Neboť bojovat sama o sobě tato střední třída nikdy nebude.

Válka tedy během svého čtyř a půlletého krvavého trváni narušila natolik vnitřní vyváženost těchto tří skupin, že to vedlo, při vší úctě k obětem ze střední vrstvy, ke skoro naprostému vykrvácení extrému lepších lidí. Neboť kolik nenahraditelné německé hrdinské krve vyteklo během těchto hrůzných čtyř a půl let, je opravdu příšerné. Pokud se spočtou všechny ty statisíce jednotlivých případů, vyjde nám stejný výsledek, totiž frontoví dobrovolnici. Dobrovolné patroly, dobrovolní telegrafisté, dobrovolní spojaři, dobrovolní letci, dobrovolní ženisté, dobrovolníci pro útočné pluky, atd. - A stále, a stále, po celá ty čtyři a půl léta tisíce důvodů dobrovolnictví a zase dobrovolníci -, se stále stejným výsledkem. Holobradý mladík nebo ostřílený muž, oba s planoucí láskou k vlasti, naplněni obrovskou osobní odvahou, nebo vědomím nejvyšší povinnosti, se přihlásili. Byly to desítky tisíc, ba sta tisíce podobných případů, a postupně tyto lidské řady řídly a řídly. Co nepadlo, stalo se rozstřílenými mrzáky, nebo se rozdrolilo následkem nepatrnosti jejich zbylého počtu. Je nutno mít na zřeteli, že v roce 1914 byly postaveny celé armády dobrovolníků,

které díky zločinecké nesvědomitosti našich parlamentních budižkničemů neprodělali v dobách míru žádný řádný vojenský výcvik, čímž byli, takto bezbranní, vydáni napospas nepřátelskému dělostřelectvu. Oněch čtyři sta tisíc vojáků, kteří tehdy v bojích o Flandry padli, nebo se z nich stali mrzáci, již nikdy nemohli být nahrazeni. Jejich ztráta byla něčím větším, než pouhým odepsáním čísla. Jejich smrti se váha, takto odlehčená na dobré straně, naklonila ve prospěch špatných, čímž získal na váze více než kdy jindy element sprostoty, ničemnosti a zbabělosti, zkrátka a dobře masa špatného extrému.

Neboť k tomu přicházel ještě jeden aspekt:

Nejenom že lepší extrém na bojištích během čtyř a půl let neskutečným způsobem prořídl, ale horší extrém se mezitím obdivuhodným způsobem zakonzervoval. Na každého dobrovolně se hlásícího hrdinu, který po posvátné obětní smrti stoupal vzhůru za zvuku

fanfár, zajisté spadal jeden vojenský dezertér, který velmi opatrně ukázal smrti záda, aby se namísto toho více či méně zúčastnil činnosti ve vlasti.

A tak se na konci války skýtal následující obraz. Střední široká vrstva národa svou daň povinné krvavé oběti splnila. Extrém lepších se svým příkladným hrdinstvím v podstatě bezezbytku obětoval. Extrém špatných podporován na jedné straně špatnými zákony, a na straně druhé nenasazením veškerých válečných prostředků, bohužel také zůstal zcela zachován.

Tito dobře zakonzervovaní vyvrhelové našeho národa pak provedli revoluci. A mohli ji provést jenom proto, že jim v protiváze již nestál extrém těch dobrých - nikdo z nich už totiž nežil.

Tím však byla německá revoluce již od počátku podmíněně populární záležitost. Tento Kainův čin neprovedl německý národ, nýbrž světloplachá chátra vojenských dezertérů, pasáků a jim podobných.

Frontový voják přivítal konec krvavého zápasu, byl šťastný, že může opět spatřit svou starou vlast, ženu a děti. Avšak s revolucí jako takovou neměl vnitřně naprosto nic společného. Neměl ji rád, a ještě méně měl rád její tvůrce a organizátory. Během oněch čtyř a půl roků nejkrvavějších bojů zapomněl na ty partajní hyeny a veškeré jejich rozepře mu byly cizí.

Pouze u malé části německého národa byla revoluce skutečně populární, totiž u skupiny těch pomahačů, kteří si toto břímě zvolili jako poznávací znamení čestných občanů tohoto nového státu. Milovali revoluci ne kvůli ji samotné, jak se mnozí mylně domnívají ještě dnes, ale kvůli jejím následkům.

O samotnou popularitu těchto marxistických lupičů se nemohla žádná autorita dlouhodobě opírat. A právě mladá republika potřebovala za každou cenu autoritu, pokud nechtěla být opět po krátkém chaosu spolknuta odvetnou silou, utvářející se z posledních částí lepší strany našeho národa.

Tehdy se již nebáli ani tak nositelů rozvratu, jako spíš toho, že budou ve víru vlastního zmatku vyrváni ze svých základů, a že budou náhle neúprosně

uchopeni pěstí, která se v podobných dobách náhle objevuje z ruchu národa, a budou přeneseni na zcela jinou základnu. Republika se za každou cenu musela zkonsolidovat.

Proto byla v podstatě momentálním stavem donucena vytvořit si, vedle kolísavých pilířů její slabé popularity, opět nějakou organizaci moci, aby na ní mohla postavit pevnou autoritu.

Když začala matadorům revoluce v prosinci, lednu a únoru let 1918/19 kolísat půda pod nohama, byli nuceni se poohlédnout po lidech, kteří byli připraveni silou zbraní posílit jejich slabou pozici, která byla způsobena vřelou láskou vlastního národa. Antimilitaristická republika potřebovala vojáky. Jelikož však jediná opora státní moci, totiž její popularita, tkvěla pouze v pasácích, zlodějích, lupičích, dezertérech, ulejvácích a podobných individuích, tedy na té části obyvatelstva, která patřila k onomu špatnému extrému, byla veškerá snaha o získání lidí, kteří byli připraveni obětovat vlastní život ve službách nových ideálů, v těchto kruzích naprosto zbytečným snažením. Nositelé revolučních myšlenek a realizátoři revoluce nebyli ani schopni, ani ochotni shromáždit vojsko k ochraně sebe samých. Neboť tato skupina si v žádném případě nepřála organizaci republikového státního uspořádání, nýbrž pouze dezorganizaci stávajícího stavu, za účelem lepšího uspokojení jejich pudů. Jejich heslo neznělo ani tak "pořádek a výstavba Německé republiky", jako spíš její vyrabování.

A tak museli tyto výkřiky o pomoc, vycházející ve strachu z úst národních zastupitelů, v těchto vrstvách vyznít zcela do prázdna, a naopak vzbudit pouze odvrácení a roztrpčení. Neboť v takovém počinu bylo vnímáno porušení věrnosti a víry. Vždyť v tom byl cítit vznik autority, která se již nebude opírat pouze o svou popularitu, nýbrž i o moc. A to byl začátek boje proti tomu, co pro ně na revoluci bylo to nejpodstatnější, totiž proti právu na krádež a neukázněnému panství hordy zlodějů a plenitelů, zkrátka té nejhorší chátry, která unikla zpoza zdí věznic a zbavila se svých okovů. Národní zplnomocněnci mohli volat jak chtěli, nikdo se do jejich řad nepřihlásil., a pouze ozvěna "zrádci" jim dala najevo smýšlení nositelů jejich popularity.

Tehdy se poprvé objevila celá řada německých mládenců, kteří byli ochotni sloužit "klidu a pořádku", ještě jednou si obléci vojenskou uniformu, přes ramena si pověsit pušku, a s nasazenou ocelovou přilbou se postavit všem destruktorům jejich vlasti. Jako dobrovolní vojáci se sdružovali do svobodných sborů a začali, přesto že tuto revoluci krutě nenáviděli, tu samou revoluci ochraňovat a tím ji prakticky posilovat.

Jednali tak s nejčistším svědomím.

Skutečný organizátor revoluce, a její pravý zákulisní podněcovatel, mezinárodní Žid, tehdy odhadl situaci velice správně. Německý národ doposud nebyl dostatečně zralý na to, aby mohl být zavlečen do bolševického krvavého

marastu, jako tomu bylo v Rusku. Velkou měrou to spočívalo ve stále ještě velké rasové jednotnosti mezi německou inteligencí a německým dělnictvem. Dále pak velkým prostoupením tvůrčích elementů v samotných širokých vrstvách, stejně jako je tomu u většiny západoevropských států, avšak v Rusku toto naprosto schází. Tam měla inteligence jako taková z větší části jinou národnost než ruskou, nebo měla alespoň neslovanský rasový charakter. Tenká vrchní vrstva inteligence tehdejšího Ruska mohla být kdykoliv odstraněna z důsledku naprosté absence spojujících mezičlánků k širokým vrstvám obrovského národa. Duchovní a morální úroveň této masy byla děsivě nízká.

Jakmile se v Rusku povedlo popudit nevzdělaný dav širokých mas, který neuměl ani číst, ani psát, a který nebyl v naprosto žádném vztahu a spojení se stávající vrchní tenkou vrstvou inteligence, byl osud země zpečetěn, revoluce se podařila. Ruský analfabet se

tak stal bezbranným otrokem svých židovských diktátorů, kteří však byli natolik vychytralí, aby tuto diktaturu nazvali frází "diktatura lidu".

V Německu se o to zasloužilo ještě následující. Revoluce mohla na svůj úspěch spolehnout pouze v případě postupného rozkladu armády. Skuteční nositelé revoluce a rozvraceči armády se však již nemohli spolehnout na frontové vojáky, nýbrž pouze na ony světloplaché ničemy, kteří se potloukali buďto po týlových kasárnách, nebo byli jako "nepostradatelní" zašiti někde v hospodářských službách. Tato armáda byla ještě posílena o desetitisíce dezertérů, kteří mohli bez jakéhokoliv rizika ukázat frontě záda. Skuteční zbabělci se nikdy nebáli ničeho tak, jako smrti. Smrt však měli na frontě denně před očima v tisíci různých zjeveních. Chce-li člověk za každou cenu udržet slabé, vratké nebo zbabělé jinochy u jejich povinnosti, má pouze jednu jedinou možnost. Dezertér musí vědět, že dezerce sebou přináší to, před čím chtějí utéci. Na frontě člověk může zemřít, dezertér však musí zemřít. Pouze pomocí takového neúprosného ohrožení každého pokusu o dezerci může být dosaženo účinného odstrašujícího účinku, a to nejen u jednotlivců, nýbrž i kompletního celku.

A v tom vězel smysl a účel válečných artikul.

Byla to nádherná víra, smět směle bojovat za existenci svého národa, opírajíce se pouze o dobrovolnou věrnost, která vycházela z rozpoznání nezbytnosti. Dobrovolné splnění povinností bylo vždy určující v jednání těch nejlepších, nikdy však ne v jednání průměrných. Proto jsou takové zákony, jako například proti loupežím, nutné. Neboť nebyli stvořeny kvůli ze zásady slušným lidem, nýbrž právě kvůli vrtkavým, slabým elementům. Tyto zákony mají svým odstrašujícím účinkem zabránit tomu, aby nenastal stav, kdy poctivec bude za hlupáka, pročež bude stále zřetelnější představa, že účelnější je také se podílet na zlodějně, než přihlížet s prázdnýma rukama, nebo se vůbec nechat okrádat.

A proto by bylo chybou domnívat se, že se člověk v boji, který může přes všechnu lidskou obezřetnost zuřit několik let, může obejít bez oněch pomocných prostředků, které ztvárňují zkušenosti několika staletí, ba tisíciletí, a které v časech krize a momentálních obrovských nervových zatížení dokážou přimět slabé a nejisté jedince k plnění svých povinností.

Pro válečného hrdinu z řad dobrovolníků není samozřejmě zapotřebí žádných válečných artikul. Jsou však zapotřebí pro zbabělé egoisty, který si v hodině nouze vlastního národa cení svého života více, než zbytek jednoty. Aby se však takový bezcharakterní slaboch neoddával své zbabělosti, je nutno použít těch nejtvrdších donucovacích prostředků. Pokud muži dlouhodobě zápasí se smrtí, a celé týdny musí bez oddechu a často bez řádné stravy setrvávat v blátivých trychtýřích po granátech, nemůže být znejistělý kantonista u žerdě udržen pod výhružkou uvězněním v káznici, nýbrž pouze pod pohrůžkou bezohledného vykonání trestu smrti. Neboť ze zkušenosti spatřuje v takovém čase vězení tisíckrát klidnějším a bezpečnějším místem, než je válečné pole, jelikož ve vězení přece alespoň není ohrožen jeho neocenitelný život. To, že se za války prakticky trest smrti zrušil, čímž se vlastně ve skutečnosti zrušila platnost válečných artikul, se strašlivě vymstilo. Ve vlasti se především v roce 1918 vytvořila armáda dezertérů, která pomohla vytvořit onu obrovskou zločineckou organizaci, která se posléze po 7.listopadu 1918 stala tvůrcem revoluce.

Fronta jako taková s tím prakticky neměla co do činění. Její příslušníci si pouze toužebné přáli mír. Již v této samotné skutečnosti pro revoluci spočívalo obrovské nebezpečí. Neboť jakmile se po uzavření míru začali německé armády blížit vlasti, vyvstala pro tehdejší revolucionáře úzkostlivá otázka, totiž co učiní frontová vojska? Bude to polní šeď trpět?

V těchto týdnech musela revoluce v Německu minimálně zvnějšku budit zdání umírněnosti, pokud se nechtěla vystavit nebezpečí, že ji některé německé divize náhle a bleskurychle rozdrtí. Neboť kdyby se tehdy jeden jediný velitel divize rozhodl strhnout se svou věrně oddanou divizí rudé hadry a ony krysy postavit ke zdi, a další odpor pak zlomit pomocí minometů a ručních granátů, rozrostla by se tato divize během necelých čtyř týdnů do obrovské armády čítající minimálně šedesát divizi. Před tím se židovští podněcovatelé třásli více než před čím jiným. A aby se tomu zabránilo, musela být revoluci vtisknuta určitá umírněnost. Nesměla se zvrhnout v bolševismus, nýbrž musela se skrýt za snahu po "klidu a pořádku". Proto tolik obrovských ústupků výzva na starý úřednický aparát a na staré vojenské vůdce. Byli zapotřebí alespoň ještě po nějakou dobu, a teprve když mouřeníni splnili svou povinnost, mohl se člověk odvážit dát jim přiměřený kopanec, a republiku vyjmout z rukou starých státních služebníků a vydat ji zlodějským revolučním supům.

Pouze tak se dalo doufat v to, že bude možno podvést staré generály a staré

státní úředníky a že, pomocí zdánlivé bezelstnosti a mírnosti nových poměrů, bude zabráněno jakémukoliv odporu z jejich strany.

Nakolik se to zdařilo ukázala praxe.

Samotná revoluce také nebyla prováděna strůjci klidu a pořádku, nýbrž právě naopak oněmi rozsévači vzpoury, zlodějny a drancování. A těm nebyl adekvátní ani vývoj revoluce stran jejich chtíčů, ani jim nemohl být z taktických důvodů vysvětlen a zdůvodněn její průběh.

S postupným nárůstem svých řad ztrácela sociální demokracie stále více charakter brutální revoluční strany. Ne že by snad myšlenkově vyznávala jiné cíl než ony revoluční, nebo že by její vůdci náhle měli jiné úmysly, nic takového. Jediné co nakonec zbylo, byl pouze úmysl a k jeho provedení se nehodící těleso. S desetimilionovou stranou se nedá dělat žádná revoluce. V takovém hnutí již není přítomen žádný extrém aktivity, je tu pouze široká masa středu, tedy pouze nositelé.

V tomto stavu došlo ještě během války ke známému rozštěpení sociální demokracie pomocí Židů. Zatímco sociálně-demokratická strana, přiměřeně nosné funkci její masy, visela jako olověné závaží na národní obraně, byli z ní vytaženy radikálně aktivní prvky, a byly zformovány do obzvláště průbojné, nové útočné kolony. Nezávislé strany a sparťanské svazy byly útočnými pluky revolučních marxistů. Ony vytvořily konečné podmínky k tomu, aby na tuto půdu mohla konečně vstoupit po celá desetiletí na to připravovaná masa sociální demokracie. Zbabělé měšťanstvo přitom bylo marxisty správně ohodnoceno a bylo s ním také nakládáno jednoduše jako "en canaille". Nikdo ho vůbec nebral v potaz, neboť každý si byl vědom toho, že tento pokorný politický útvar staré vysloužilé generace stejně není schopen jakéhokoliv odporu.

Jakmile se revoluce zdařila a hlavní opory starého státu byli prohlášeny za zbořené, musela být revoluce, kvůli vracející se frontové armádě, která se začala zjevovat jako hrůzná sfinga, zbržděna ve svém přirozeném vývoji. většina sociálně demokratické armády obsadila dobyté pozice a nezávislé a sparťanské útočné pluky byly odsunuty ke straně.

To však nešlo bez boje.

A jelikož aktivistické útočné formace nebyly spokojené, cítily se být oklamány, chtěly na vlastní pěst bojovat dál, byl jejich nevázaný povyk zákulisními podněcovateli jen vítán. Neboť sotva bylo po převratu, rozdělily se očividně samy na dva tábory. Na stranu klidu a pořádku, a na skupinu krvavého teroru. Co by však nyní bylo přirozenější, než aby se naše měšťanstvo okamžitě, s vlajícími vlajkami začlenilo do tábora klidu a pořádku? Nyní se opět pro tyto žalostné politické organizace naskytla možnost činnosti, kterou by, aniž by to musely přiznat, opět v plné tichosti našly pevnou zemi pod nohama, a byly určitým způsobem zúčastněny na moci, kterou nenáviděly, a

které se především tolik bály. Německé politické měšťanstvo obdrželo nejvyšší čest posadit se za jeden stůl s třikrát zlořečenými marxistickými vůdci, za účelem potírání bolševismu.

A tak vznikla již v prosinci 1918 a lednu 1919 následující situace:

Menšinou horšího elementu byla provedena revoluce, za kterou se okamžitě postavily všechny marxistické strany. Revoluce sama o sobě měla poměrně mírný průběh, což jí přineslo nenávist fanatických extrémistů. Ti kolem sebe začali pálit z kulometů a házet ruční granáty, obsazovat státní úřady, zkrátka ohrožovat mírnou revoluci. Aby bylo zažehnáno zděšení z takového vývoje, bylo mezi nositeli nových podmínek a přívrženci starého pořádku uzavřeno přiměří, aby tito mohli společně vést boj proti extrémistům. Výsledkem tedy bylo, že nepřátelé republiky ukončili boj proti republice jako takové, a pomáhali porazit ty, kteří také byli nepřáteli republiky, i když ze zcela jiných důvodů. Dalším výsledkem však bylo, že boj příslušníků starého státu proti novátorům se zdál být eliminován. O této skutečnosti se ani nedá dost dobře uvažovat. Pouze ten, kdo ji pochopí, porozumí tomu, jak bylo možné, že národu, jehož devět desetin se na revoluci nepodílelo, sedm desetin jí odmítalo, šest desetin nenávidělo, ji jedna jediná desetina mohla takto vnutit.

Pozvolna vykrváceli jak spartanští barikádníci na straně jedné, tak i národní fanatici a idealisté na straně druhé. A právě v té míře, v jaké se tyto dvě extrémní strany navzájem potíraly, nakonec vyhrála, jako vždycky, široká masa středu. měšťanstvo a marxisté se

našli na půdě daných skutečností, a republika se začala konsolidovat. To ovšem občanským stranám stále ještě nebránilo v tom, alespoň před volbami, aby alespoň po nějaký čas nemohly citovat staré monarchistické myšlenky, a aby těmito duchy starých časů nemohly zaklínat a opětovně lovit malé dušičky svých přívrženců.

Čestné to nebylo. Dávno již s monarchii zpřetrhali všechna vnitřní pouta, a špína nových poměrů se začala svůdným účinkem projevovat i v občanském stranickém táboře. Obyčejný občanský politik se dnes cítí v korupčním svinstvu nové republiky příjemněji, než v čisté přísnosti, která mu ještě spočívá ve vzpomínce na minulý stát.

Jak již bylo řečeno, musela se revoluce po roztříštění staré armády, k posílení její státní moci, poohlédnout po nějakém novém mocenském faktoru. Dle stavu věcí se tato moc mohla vytvořit pouze z příslušníků jí vlastně se protivícího světonázoru. Z nich potom mohla postupně vzniknout také nová armáda, která pak během doby musela být, nehledě na její omezení mírovými smlouvami, ve svých názorech přeměněna v nástroj státních zájmů.

Položí-li se otázka, jak se mohla revoluce jako akce zdařit, nezávisle na všech skutečných chybách starého státu, které byly její příčinou, dojdeme k následujícímu výsledku:

1. Z důvodu ochrnuti našeho vnímání pojmů plnění povinnosti a poslušnosti a

2. Z důvodu zbabělé pasivity našich takzvaných

K tomu je nutno dodat následující:

Vlastním důvodem ochrnutí našeho vnímáni pojmů plněni povinnosti a poslušnosti je naše celkově nenárodní a stále ještě pouze čistě státní výchova. Z toho pochází také podceňování pojmů "prostředek a účel". Vědomí povinnosti, plnění povinnosti a poslušnost nejsou účelem samy o sobě, stejně jako jím není ani stát, nýbrž všechny dohromady by měly být prostředkem k umožnění a zajištění existence společenství duševně i fyzicky homogenních živočichů na této zemi. V hodině, kdy se národní celek zřetelně hroutí, a kdy je očividně vydán napospas nejtěžšímu útisku, a to díky jednání několika darebáků, je poslušnost a plnění povinností vůči těmto pouhou doktrínskou formalitou, a snad i šílenstvím. A naopak odmítnutí poslušnosti a plnění povinností, kterým by bylo umožněno vysvobození národa z jeho podrobení, by bylo příkladné. Dle dnešního občanskoprávního pojetí velitel divize, který svého času obdržel shora rozkaz nestřílet, tím že nestřílel, jednal dle své povinnosti a proto i správně. Neboť měšťanskému světu je bezmyšlenková formální poslušnost cennější než život vlastního národa. Dle nacionálně socialistického pojetí však v podobných případech nenabývá poslušnost vůči slabému nadřízenému v platnost, nýbrž platí povinnost vůči národní pospolitosti. V takovéto osudné hodině vchází v platnost povinnost osobní zodpovědnosti vůči celému národu.

Příčinou zdaru revoluce byla právě ztráta živého pojetí této koncepce v našem národě, nebo lépe v našich vládních kruzích.

K druhému bodu je nutno říci následující:

Největším důvodem zbabělosti stát udržujících stran bylo především vyřazení aktivní, dobře smýšlející části našeho národa z jejich řad, které vykrvácely v poli. Nezávisle na tom byly naše občanské strany, které jako jediné můžeme označit za politické útvary, které se nacházely na půdě starého státu, přesvědčeny, že jejich světonázory se dají šířit výhradně duchovní cestou a duchovními prostředky, a že použití fyzických sil přísluší pouze státu. Nejenom, že se v podobných názorech dá spatřit znamení postupně se tvořící dekadentní slabosti, ale tento názor byl také nesmyslný v době, kdy političtí protivníci toto stanovisko dávno opustili, a naopak na veřejnosti neustále opakovali, že své politické zájmy prosadí, když bude třeba, i pomocí násilí. Bylo nesmyslem volat po boji pomocí duchovních zbraní v okamžiku, kdy se na světě, uprostřed občanské demokracie, jako její důsledek, objevil marxismus. To se jednoho dne muselo pekelně vymstít. Neboť marxismus sám nejvíce zastupoval názor, že nasazení zbraní spočívá v účelovém hledisku a právo k tomu vždy leží v úspěchu.

Jak správné je toto pojetí bylo dokázáno ve dnech od 7. Do 11.listopadu

1918. Tehdy se marxismus ani v nejmenším nestaral o nějaký parlamentarismus a demokracii, a pomocí řvoucí a střílející tlupy zločinců jim zasadil smrtelný úder. A že občanské organizace žvanilů byly v tom samém okamžiku bezbranné, je samozřejmé.

Po revoluci, kdy se náhle občanské strany opět vynořily, i když s pozměněným názvem firmy, a jejich odvážní vůdci vylezli z temných sklepů a vzdušných spižíren, stejně se tito, stejně jako všichni zástupci podobných starých útvarů, ani nepoučili ze svých chyb, ani na ně nezapomněli. Jejich politický program byl zastaralý, neboť se nedokázali vnitřně smířit s novou situací, jejich cílem však bylo smět se pokud možno podílet na tomto novém stavu, a jejich jedinou zbraní byla jako vždy slova.

I po revoluci tyto občanské strany vždy žalostným způsobem kapitulovaly před davem z ulice.

Když měl být přijat zákon na ochranu republiky, scházela k tomu zprvu potřebná většina. Ze dvě stě tisíc demonstrujících marxistů dostali občanští státníci takový strach, že proti svému přesvědčení tento zákon přijali. Obávali se, že by v opačném případě byli při opouštění říšského sněmu lynčováni rozběsněným davem. K čemuž bohužel z důvodu přijetí zákona nedošlo.

Vývoj nového státu pak probíhal tak, jakoby vůbec neexistovala národní opozice.

Jediné organizace, které v této době měly odvahu a sílu postavit se na odpor marxismu a jeho popuzeným masám byli nejdříve dobrovolnické sbory, později organizace sebeobrany, občanská sdružení, atd., a konečně pak sbory tradice.

Důvod, proč jejich existence ve vývoji německé historie nedocílila žádné viditelné změny byl následující:

Stejně jako nemohly mít takzvané národní strany, z nedostatku jakékoliv hrozivé sily, žádný vliv na ulici, nemohly takzvané ochranné sbory naproti tomu dosáhnout také žádného vlivu, a to z absence jakékoliv politické myšlenky a především jakéhokoliv skutečného politického cíle.

To, co marxismu dopomohlo k úspěchu, byla dokonalá souhra politické vůle a aktivní brutality. To, co národní Německo vyloučilo z veškerého praktického formováni německého vývoje, byla absence celistvé spolupráce brutální síly a geniální politické vůle.

Ať již byla vůle národních stran jakákoliv, neměly ani ten nejmenší mocenský aparát k uskutečnění této vůle alespoň na ulici.

Ochranné sbory měly veškerou moc, byly pány ulice a státu a neměly žádnou politickou myšlenku a žádný politický cíl, pro které by se tato moc dala, nebo vůbec mohla nasadit ve prospěch národního Německa. V obou případech to však byla mazanost Žida, která dokázala vychytralým domlouváním a posilováním obřadného zvěčnění, způsobit vzrůstající prohlubování tohoto nešťastného osudu.

Byl to Žid, který pomocí svého tisku dokázal nekonečně mazanými bláboly udržovat u obranných svazů nepolitický charakter, stejně jako v politickém životě velebil a požadoval duchovní způsob boje. Miliony německých hlupáků pak tento nesmysl papouškovaly, aniž by měli nejmenší tušení, jak se tím sami prakticky odzbrojují a bezbranně se vydávají napospas židům.

Avšak i pro to existuje opět samozřejmě přirozené vysvětlení. Absence velké nově uspořádané myšlenky znamená vždycky omezení bojové síly. Přesvědčeni o právu použití i té nejbrutálnější zbraně je vždy svázáno s existenci fanatické víry v nezbytnosti vítězství nového převratného pořádku na této zemi.

Hnutí, které nebojuje za takové nejvyšší cíle a ideály, také nikdy k nejkrajnější zbrani nesáhne.

Odhalení nové obrovské myšlenky bylo tajemstvím úspěchu francouzské revoluce, myšlence je vděčné vítězství té ruské, a fašismus si udržel sílu pouze díky myšlence podmanit si národ požehnaným způsobem nové rozsáhlé přeměny. Občanské strany tomuto nejsou uzpůsobeny.

Nejenom občanské strany spatřovaly svůj politický cíl v restaurování své minulosti, nýbrž byly to i obranné sbory, pokud se vůbec nějakými politickými cíli zabývaly. Objevovaly se u nich tendence starých válečných veteránů a vysloužilců, čímž pomáhaly otupovat ty nejostřejší zbraně, které tehdy národní Německo mělo, a čímž také upadaly do žoldácké služby republice. Že přitom samy jednaly s nejlepšími úmysly, a především s nejčistší vírou, nemění nic na osudové pošetilosti těchto tehdejších svazů.

Marxisté postupně získali v konsolidující se říšské moci potřebnou mocenskou oporu své autority, a začali důsledně a logicky rušit pro ně nebezpečně vypadající národní obranné sbory, které se pro ně mezitím staly zbytečnými. Jednotliví, zvláště opovážliví vůdci, kterým se nedůvěřovalo, byli postaveni před soudní stolici a posléze posláni za mříže. Každému z nich se však pouze vymstil osud, proti kterému se zadlužili.

Založením NSDAP se poprvé objevilo hnutí, jehož cílem nebylo, tak jak tomu bylo u občanských stran, mechanické zrestaurování minulosti, nýbrž snaha vytvořit na místě dnešního nesmyslného státního mechanismu zcela nový organicky národní stát.

Mladé hnutí již od prvního dne své existence zastávalo názor, že je nutno duchovně hájit svou myšlenku, avšak na ochranu této obhajoby musí být, pokud to bude nutné, nasazeny ty nejnásilnější prostředky. Věrně svému přesvědčení o nezměrném významu tohoto nového učení mu připadlo naprosto přirozené, že pro dosažení cíle je nutno obětovat naprosto všechno.

Již dříve jsem poukázal na momenty, kdy je hnutí povinno, pokud si chce získat srdce národa, převzít ze svých řad obranu proti teroristickým útokům svých nepřátel. Je také starou historickou zkušeností, že teror určitého

světonázoru nemůže být zlomen formální státní mocí, nýbrž zase jen jiným novým, stejně odvážným a rozhodně jednajícím světonázorem. To bylo, je a bude nepříjemné všem úředním státním strážcům zákona, avšak bez toho se tato skutečnost nikdy nesprovodí ze světa. Státní moc může pořádek a klid zaručit teprve tehdy, když se stát obsahově ztotožňuje s právě vládnoucím světonázorem, takže násilnické elementy mají pak pouze charakter jednotlivých zločineckých povah, a ne zástupců extrémně odlišného světonázoru stávajícího státu. V takovém případě může stát prosazovat po staletí ty největší mocenská opatření proti hrozícímu teroru, ve výsledku stejně nic nezmůže a nakonec podlehne.

Německý stát byl převálcován marxismem. Během celého sedmdesátiletého boje nedokázal odvrátit vítězství tohoto světonázoru.

Přes tisíciletou existenci věznic a káznic a přes veškerá krvavá opatření, která použil v nespočtu případů proti přívržencům tohoto světonázoru, byl nakonec donucen ke skoro bezpodmínečné kapitulaci (i když se to občanští státníci snaží popírat, samozřejmě bez většího přesvědčení).

Stát, který je 9.listopadu 1918 marxisty bezpodmínečně položen na kříž, samozřejmě druhého dne nepovstane jako jeho přemožitel. Naopak, občanští hlupáci na ministerských křeslech dnes žvaní

o nutnosti nevládnout proti dělníkům, přičemž se jim pod pojmem dělnictvo míhá právě marxismus. Tím, že přirovnávají německého dělníka k marxismu se však dopouštějí nejenom sprosté a lživé falzifikace pravé skutečnosti, nýbrž se i pokoušejí zakrýt vlastni kolaps před marxistickými myšlenkami a organizací.

Z hlediska této skutečnosti, totiž bezpodmínečnému podřízení se státu marxismu, vyrůstá nacionálně socialistickému hnutí teprve skutečná povinnost nejenom se duševně připravit na vítězství své myšlenky, nýbrž převzít i její ochranu před terorem z vítězných pohárů pijící internacionály.

Již jsem naznačil, jak se z praktického života našeho mladého hnutí pozvolna začala vytvářet ochranka našich shromáždění, jak začala pomalu nabývat charakteru určité pořádkové skupiny a jak se snažila o vytvoření organizátorské podoby.

Čím více se pak tento postupně utvářený útvar z vnějšku podobal obrannému svazu, tím méně se s ním ve skutečnosti dal srovnat.

Jak již bylo zmíněno, neměly německé obranné organizace naprosto žádné určité politické názory. Byly ve skutečnosti pouhými sebeochrannými svazy o více či méně účelném výcviku a organizaci, takže vlastně představovaly ilegální náhradu právoplatných legálních mocenských prostředků státu. Jejich dobrovolnický charakter vycházel ze způsobu jejich vzniku a stavem tehdejšího státu, v žádném případě však jim tento titul nenáležel z pozice, kdy by jako svobodné formace bojovníků bojovaly za nějaké svobodné, vlastní přesvědčení. To nevlastnily, a to ani ne díky opozičnímu chování jednotlivých vůdců a

celých svazů proti republice. Neboť aby se mohlo hovořit o přesvědčení ve vyšším smyslu, nestačí být přesvědčen o bezcennosti stávajícího stavu, nýbrž toto pramení v uvědomění si nového stavu a ve vnitřním spatření stavu, jehož dosaženi člověk vnímá jako nutnost, a v jehož uskutečnění spatřuje nejvyšší životni poslání.

Pořádkové oddíly tehdejšího nacionálně-socialistického hnutí od všech obranných svazů totiž zásadně odlišuje to, že ani v nejmenším nebyly a ani nechtěly být poskokem ve službách revolucí vzniklých

poměrů, nýbrž že zápasily výhradně za nové Německo.

Tyto pořádkové oddíly měly zprvu pouze charakter sálové pořádkové služby. Jejich první úkoly byly omezeny konáním shromáždění, kde měly zabránit protivníkům, aby ho tito nemohli přerušit a ukončit. Již tehdy byly vychovávány v duchu nekriticky prováděných útoků. Avšak ne snad z důvodů, že by uctívali gumový obušek jako svou nejvyšší modlu, jak se rádo tvrdívalo v přihlouplých kruzích německého měšťanstva, nýbrž protože pochopili, že i ten největší duch se dá eliminovat, když je jeho nositel umlácen gumovými obušky, jak nám to jasně dokládá historie, kdy i ty nejvýznamnější hlavy padly pod tíhou ostří těch nejmenších gilotin. Nechtěly si dát jako svou nejvyšší metu násilí, nýbrž chtěly pouze pomocí násilí ochraňovat nositele jejich duchovního cíle před vytlačením. A přitom také pochopily, že nejsou povinni převzít ochranu státu, který nezaručuje žádnou ochranu svému národu, nýbrž právě naopak musí převzít ochranu národa před všemi, kteří ohrožují zničením národ a stát.

Po boji na shromáždění v mnichovském Dvorním pivovaru obdržel tento pořádkový oddíl jednou provždy, k věčné památce hrdinského útoku malé hrstky tehdejších bojovníků název Útočný oddíl (SA). Jak již říká samo označení, jedná se pouze o oddíl nového hnutí. Je sám o sobě jeho článkem, stejně jako propaganda, tisk, hospodářské útvary a ostatní články tvořící vlastní stranu.

Jak nutný byl jeho další rozvoj, můžeme spatřit nejenom v tomto pamětihodném shromáždění, nýbrž i v pokusech rozšířit hnutí z Mnichova postupně do ostatních částí Německa. Jakmile jsme se stali pro marxisty tak nebezpečnými, nevynechali jedinou šanci pokusit se udusit každé nacionálně socialistické shromáždění pokud možno hned v zárodku, respektive rozbitím zabránit jeho konáni. Přitom bylo zcela samozřejmé, že marxistické stranické organizace se všemi silami snažily takové případy a úmysly v zastoupení slepě krýt. Co však člověk může říct o občanských stranách, které byly samy marxisty zmláceny, a jejichž řečníci si na mnoha místech vůbec netroufli vystoupit na veřejnosti, a přesto zcela nepochopitelně a s potěšením přijímaly všechny pro nás zrovna ne právě nejvýhodněji proběhlé boje proti marxistům. Byli šťastní, že jsme toho, kterého sami nedokázali přemoci, a který více méně

přemohl je, nedokázali přemoci ani my. Co měl člověk říci na státní úředníky, policejní prezidenty, a i na samé ministry, kteří se navenek tak rádi vydávali za muže národa, přitom při všech střetech, které jsme my nacionální socialisté měli s marxisty, vždy prokazovali služby těm hanebným přisluhovačům? Co měl člověk říci lidem, kteří ve svém sebeponížení šli tak daleko, že za bídnou pochvalu židovských novin bez skrupulí pronásledovali muže, kterým by měli být dílem vděční, že nasazením svých vlastních životů před pár lety zabránili rudé chátře v tom, že je jako rozsápané zdechliny nepověsila na okolní svítilny?

To byly ty smutné úkazy, které kdysi strhly nezapomenutelného, již zemřelého prezidenta Pohnera, který ve své neúprosné přímosti nenáviděl všechny patolízaly, jak jen může člověk s upřímným srdcem nenávidět, k výroku: "Během celého svého života jsem v první řadě chtěl být Němec, a teprve pak úředník. A nikdy bych nechtěl být ztotožňován s oněmi kreaturami, které jsou coby úřednické kurvy ochotny prostituovat s každým momentálním pánem."

Obzvláště smutné na tom bylo to, že tato sorta lidí nejenže pod svou moc postupně dostala desítky tisíc čestných a řádných německých státních úředníků, ale postupně je i nakazila svou bezcharakterností, přičemž ty, kteří se postavili na odpor pronásledovala zuřivou nenávistí, až je posléze vyštípala z jejich úřadů a pozic, zatímco sami sebe přitom stále označovali pokryteckou prolhaností za muže národa.

Od takových lidí jsme nemohli očekávat jakoukoliv podporu, a také jsme ji, až na nepatrné výjimky, neobdrželi. Avšak vybudování vlastní ostrahy pomohlo posílit činnost hnutí a zároveň dosáhnout veřejné pozornosti a všeobecné vážnosti.

Vůdčí myšlenkou vnitřní výchovy těchto útočných oddílů byl vždy převládající úmysl, vyškolit je, vedle všeobecného tělesného posilování, i v neotřesitelné představitele nacionálně socialistických idejí a konečně upevnit jejich disciplínu v tom nejvyšším možném měřítku. Neměli mít nic společného ani s obrannými organizacemi občanského pojetí, ani s žádnou tajnou organizací.

Proč jsem již tehdy co nejsilněji ohrazoval proti tomu vychovávat úderné oddíly NSDAP jako takzvaný branný svaz, je zdůvodněno v následující úvaze.

Z čistě odborného hlediska nemůže být vojenská služba daného národa prováděna soukromými sbory, nýbrž pouze za podpory nejmohutnějších státních prostředků. Každý jiný názor se opírá o obrovské přeceňování vlastních možností. Je tedy jednou provždy vyloučeno, aby se pomocí takzvané dobrovolné disciplíny dala v určitém rozsahu vybudovat organizace, která by mohla mít vojenský význam. Chybí zde podpora vedoucí moci, totiž právní moci. Na podzim, respektive v lednu 1919 bylo možno budovat dobrovolnické sbory nejenom proto, že byly z větší části tvořeny z frontových bojovníků, kteří

prošli výcvikem staré armády, nýbrž i způsobem závazku, kdy alespoň částečně, na omezenou dobu podléhaly vojenské poslušnosti.

To dnes schází naprosto všem dnešním dobrovolnickým obranným organizacím. Čím větší je svaz, tím horší je disciplína, a tím menší mohou být požadavky, které se mohou klást na jednotlivé osoby, a tím větší bude mít charakter starého nepolitického svazu veteránů a bojovníků.

Dobrovolná výchova v duchu vojenského výcviku bez zajištění bezpodmínečného velení se ve větším měřítko nikdy nemůže zdařit. Vždy bude pouze malá skupina ochotna dobrovolně se podřídit tlaku poslušnosti, jako je to přirozené a samozřejmé u pravidelného vojska.

Skutečný výcvik se také nedá provádět z důvodů směšně malých prostředků, které má k touto účelu takzvaný obranný svaz. Přitom nejspolehlivější výcvik by měl být hlavním úkolem právě u těchto institucí. Od války již uběhlo osm dlouhých let, a během té doby neprošel řádným vojenským výcvikem doposud žádný ročník naší německé mládeže. Nemůže však být úkolem obranných sborů, aby shromažďovaly řádným výcvikem prošlé ročníky, neboť se pak dá velmi rychle matematicky spočítat, kdy tento sbor opustí jeho poslední přívrženec. I ten nejmladší voják z roku 1918 bude za dvacet let naprosto neschopný boje, a my se tomuto momentu blížíme nesmírnou rychlostí. Už proto každý obranný sbor nutně získá charakter starého spolku vysloužilců. To však nemůže být smyslem spolku, který se právě označuje jako obranný a ne bojový svaz. Tento se již svým označením snaží o vyjádření toho, že svou misi nespatřuje pouze v udržováni tradice a o sdružování bývalých vojáků, nýbrž především ve výuce obranných myšlenek a v praktickém zastupování těchto myšlenek, a tím tedy ve vytváření obranyschopného útvaru.

Tento úkol však vyžaduje neprodleně výcvik mladých sil, které se doposud nesetkaly s vojenskou disciplínou, což je v praxi prakticky neproveditelné. S jedno až dvouhodinovým výcvikem týdně nikdy z nikoho neuděláte skutečného vojáka. S dnešními enormně vystupňovanými nároky vedení války, které jsou kladeny na každého jedince, je dvouletá vojenská služba možná ještě dostačující na to, aby se mladý muž dal přeměnit ve vycvičeného vojáka. Všichni jsme na vlastni oči v poli viděli následky, které pro mladé, nedostatečně vycvičené vojáky ve válečné vřavě vyplynuly. Dobrovolnické sbory, které byly po dobu patnácti, dvaceti týdnů v bezmocné oddanosti cepovány s železnou rozhodností, nepředstavovaly na frontě stejně nic jiného, než pokrm pro nepřátelské dělostřelectvo. Pouze rozdělením do řad starých zkušených vojáků mohli být tito mladí rekruti, kteří prošli čtyř až šesti měsíčním výcvikem, co platí v rámci celého pluku. Byli přitom vedeni staršími, a tím postupně dorostli svým úkolům.

Jak beznadějně oproti tomu vypadal pokus pokoušet se, bez jasné velící moci a dostačujících prostředků, o takzvaný jedno až dvouhodinový výcvik

jednoho oddílu! Tím se snad dají ještě vzpružit staří vojáci, avšak nikdy se nedají z mladých lidí učinit vojáci.

Jak bezvýznamný a naprosto bezcenný je podobný pokus ve svém výsledku se dá doložit obzvláště tou skutečností, že ve stejné době, kdy takzvané dobrovolnické sbory s bídou a svým úsilím a snahou vychovali, nebo se alespoň snažily vychovat pár tisíc lidí (a na další se vůbec nedostalo) v duchu vojenských myšlenek, zatímco stát jako takový prosazoval pacifisticko-demokratický způsob výchovy milionů a milionů mladých lidi, čímž je důsledně okrádal o jejich přirozené instinkty, otravoval jim jejich logické vlastenecké smýšlení a postupně je přetvářel v poslušné stádo.

Jak směšná je oproti tomu snaha oněch obranných svazů zprostředkovat své myšlenky německé mládeži.

Ještě důležitější je však následující stanovisko, které mě vždy nutilo zaujímat odmítavý postoj proti každému pokusu o takzvanou vojenskou obranyschopnost na dobrovolném spolkovém podkladě:

Vezměme situaci, že by se i přes výše zmíněné překážky nějakému svazu povedlo vycvičit rok za rokem určitý počet Němců, a to jak v ohledu na jejich smýšlení, tak i na tělesné úrovni, stejně jako i v zacházení se zbraní. Výsledek toho celého by se stejně musel rovnat nule ve státě, který si svou celou podstatou tuto obranyschopnost vůbec nepřeje, ba přímo ji nenávidí, neboť se naprosto příčí vnitřním cílům jejich vůdců - zhoubě tohoto státu.

Na každý pád je podobný výsledek bezcenným za vlády, která svými činy nejenom dokázala, že jí naprosto nezáleží na vojenské síle národa, nýbrž že ani není ochotna na tuto sílu apelovat, a když, tak pouze v zájmu podpory její vlastni zatracené existence.

A dnes je tomu tak. Není to snad směšné cvičit v pološeru několik desítek tisíc mužů pro jeden pluk, když stát před necelými osmi lety nechal hanebně vykrvácet osm a půl milionů nejlépe vycvičených vojáků, a to jenom proto, že je už nepotřeboval, a jako dík za jejich obětavost je dokonce vystavil všeobecné pohaně. A člověk se má nyní snažit vycvičit vojáky pro státní pluk, který špiní a plive na tehdejší proslavené vojáky, nechává jim z prsou strhávat jejich vyznamenání, odebírá jim kokardy, trhá prapory a znehodnocuje jejich činy? Nebo učinil snad dnešní pluk něco pro obnovení cti staré armády, a popohnal snad k odpovědnosti ty, kteří ji pošpinili a roztříštili? Ani náhodou. Ba naopak, můžeme ony posledně zmíněné spatřit, kterak trůní v nejvyšších státních úřadech. Jak se s oblibou říká v Lipsku: "Právo kráčí po boku moci." A jelikož jev našem současném státě veškerá moc v rukou stejných mužů, kteří kdysi zosnovali revoluci, která je však tou nejsprostší vlastizradou, ba dokonce tím nejbídnějším darebáctvím v německých dějinách vůbec, dá se jen těžko očekávat, že by moc těchto charakterů mohla být zvýšena vznikem nové mladé armády. Alespoň všechny důvody zdravého rozumu hovoří proti.

Jakou hodnotu tento stát přičítal vojenskému posilování jeho moci také po revoluci roku 1918 lze jasně a jednoznačně spatřit v jeho postojí k tehdejším velkým sebeobranným organizacím. Dokud vystupovaly na ochranu samotných zbabělých revolučních kreatur, byly ještě vítány. Jakmile se však postupným zchátráním našeho národa pro ně zdálo být největší nebezpečí zažehnáno, a existence sborů nyní znamenala národně-politické posílení, stali se zbytečnými, a bylo činěno vše proto, aby byli odzbrojeny, a pokud možno i rozehnány.

Historie vykazuje pouze velmi zřídka vděčnost knížat. Avšak s vděčnosti revolucionářských žhářů, pleničů národa a vlastizrádců by mohl snad pouze nějaký novoměstský patriot. Já jsem se v každém případě při zkoumání problému, zda je možno vytvořit dobrovolné ochranné sbory, nemohl zdržet otázky, pro koho vlastně vycvičuji ty mladé lidi? K jakému účelu budou použiti a kdy by měli být povoláni? Odpověď na to dává zároveň nejlepší směrnice pro vlastní postoje.

Pakliže by stát vůbec kdy sáhl po takto vycvičených zálohách, tak by to zcela určitě nebylo z důvodu zastupování národních zájmů z vnějšku, nýbrž pouze k ochraně vnitřních znásilňovatelů národa, kdyby snad jednoho dne přetekl pohár zloby podvedeného, zrazeného a prodaného lidu.

Už z tohoto důvodu nemohly mít Úderné oddíly NSDAP nic společného s vojenskými organizacemi. Byly pouze ochranným a vzdělávacím prostředkem nacionálně socialistického hnutí, a jejich úkoly spočívaly ve zcela jiné oblasti než u takzvaných obranných oddílů.

Neměly však představovat ani žádnou tajnou organizaci. Účel tajných organizací může být pouze protiprávní. Tím si ovšem podobné organizace sami omezují rozsah své činnosti. Není možno, už kvůli upovídanosti německého národa, vybudovat organizaci, která by měla určitý rozměr, a navenek by přesto zůstala utajena, nebo alespoň utajit její cíle. Každý takový úmysl by byl tisíckrát zmařen. Dnešním policejním složkám je k dispozici celý štáb pasáků a podobných ničemů, kteří za oněch pověstných třicet židovských stříbrných zradí nejenom vše, co jim přijde do cesty, nýbrž si i vymysli vše, co by se dalo zradit, takže vlastni příslušníci takového hnutí by neměli ani zapotřebí něco zatajovat či skrývat. Pouze zcela malé skupinky mohou celé roky proséváním charakterů tvořit skutečné tajné organizace. Avšak již ona malost podobných útvarů je bude činit bezvýznamnými pro nacionálně socialistické hnuti. Neboť co bychom potřebovali a potřebujeme, byli a jsou nejenom sto, nebo dvě stě smělých spiklenců, nýbrž statisíce a statisíce odvážných fanatických bojovníků za náš světonázor. Nechceme být činní na tajných schůzích, nýbrž na mohutných masových jednáních, a hnutí si nemůže uvolňovat cestu dýkou, jedem, nebo pistoli, nýbrž ovládnutím ulice. My musíme marxismu vštípit, že budoucí pán ulice je nacionální socialismus, stejně jako jednou bude i pánem státu.

Nebezpečí tajných organizací dnes spočívá dále v tom, že členové spolku naprosto nerozeznali závažnost úkolu, a místo toho mohou být přesvědčeni, že jeden jediný atentát může v dobrém smyslu zvrátit osud celého národa. Takový názor může mít své historické opodstatnění, totiž tehdy, úpí-li národ pod tyranii nějakého geniálního utlačovatele, o kterém se ví, že pouze jeho přečnívající osobnost zaručuje sama vnitřní stabilitu a hrůznost nepřátelského tlaku. V takovém případě může náhle z národa povstat jedinec ochotný obětovat se, aby mohl zatnout smrtící dýku do prsou nenáviděného jedince. A pouze republikánská mysl malých ničemů, která je si vědomá viny, by takový čin mohla vnímat jako zavrženíhodný, zatímco velcí opěvovatelé svobody našeho národa by si troufli, pomocí svého Tella oslavit takovýto počin.

V letech 1919 a 1920 hrozilo nebezpečí, že se příslušníci tajných organizací, strženi velkými vzory dávných časů a rozpoznavši bezmezné neštěstí naší vlasti, pokusí pomstít škůdcům naší domoviny, ve víře, že tím přinesou konec bídy našeho národa. Každý takový pokus byl však nesmyslný, neboť marxismus jako takový nezvítězil díky genialitě a významu nějakého přečnívajícího jedince, nýbrž spíše díky bezmezné ubohosti a zbabělému selhání občanského světa. Nejukrutnější kritikou, kterou můžeme zahrnout naše ctihodné měšťanstvo, je zjištění, že revoluce nebyla vyvolána jednou jedinou osobností nadprůměrných kvalit, a přesto se jí tito podvolili. Vždy se dá pochopit, že je člověk nucen kapitulovat před takovou osobností, jako byli Robespierre, Danton nebo Marat, je však zdrcující sklonit hlavu před souchotinářským Scheidemannem, vykrmeným panem Erzbergem a nějakým Friedrichem Ebertem a bezpočtem dalších politických skrčků. Nebyla zde skutečně ani jedna jediná osobnost, ve které by se snad dal spatřovat geniální muž revoluce a tím i neštěstí našeho národa. Byli to všechno pouzí ocáskové revoluce "en gros" a "en detail". Odstranění jednoho z nich bylo naprosto zbytečné, a přineslo by to snad pouze ten úspěch, že by na jeho místo přišlo ihned několik jiných, stejně velkých a žíznivých upírů.

V těchto letech se nedalo dost dobře ostře zakročit proti onomu smýšlení, které mělo svou příčinu a opodstatnění ve skutečně velkých historických událostech, avšak naprosto se nehodilo do momentální trpasličí doby.

Podobnou úvahu je nutno učinit i v otázce odstraňováni takzvaných vlastizrádců. Je směšně nelogické, když se popraví pucflek, který utekl od své zbraně, zatímco na nejvyšších postech sedí mizerové, kteří zaprodali celou Říši, mají na svědomí zbytečné dva miliony obětí, měli by se zodpovídat za miliony mrzáků, a přitom s duševním klidem provádějí své republikánské obchody. Je zbytečné odstraňovat malé vlastizrádce ve státě, jehož vláda sama tyto vlastizrádce zprošťuje jakékoliv viny. Neboť se pak lehce může stát, že jednoho dne nějaký idealistický řečník, který se bude snažit pohnat takového darebného vlastizrádce k odpovědnosti, bude sám kapitálními vlastizrádci popoháněn k

zodpovědnosti. A pak je tu ještě jedna důležitá otázka. Měli by takové zrádcovské malé kreatury likvidovat opět pomocí stejných kreatur, nebo by to měl provést nějaký idealista? V jednom případě je úspěch pochybný a pozdější zrada zaručená, v druhém případě by sice byl odstraněn malý ničema, avšak přitom by byl v sázku dáván možná nenahraditelný idealista.

Můj názor na tuto otázku je ten, že by se neměli věšet malí zlodějíčkové, aby se velkým nic nestalo, nýbrž že by jednoho krásného dne měl německý národní soud odsoudit a popravit všechny ty desetitisíce organizovaných a tím i zodpovědných zločinců listopadové zrady a všeho, co k ní patří. Podobný příklad bude i pro všechny armádní zrádce navždy potřebným ponaučením.

To všechno jsou úvahy, které mne vždy přinucovaly k tomu, neustále zakazovat jakoukoliv účast v tajných organizacích a ochraňovat především naše SA před charakterem podobných organizací. V těchto letech jsem zdržoval nacionálně socialistické hnutí před jakýmikoliv podobnými experimenty, jejímiž vykonavateli byli většinou znamenití, idealisticky naladění mladí Němci, jejichž čin vždy obětoval pouze je samé, přičemž na osudu vlasti se nezměnilo ale naprosto nic.

Pokud tedy SA neměly být ani militantní obranná organizace, ani žádný tajný svaz, musely z toho být vyvozeny následující konsekvence.

l. Jejich výcvik musel probíhat dle stranicko-účelových směrnic, nikoliv dle vojenských. Pokud přitom mají být příslušníci utužováni na tělesné úrovni, nesmí cvičení probíhat ve vojenském duchu, nýbrž spíše ve sportovním. Box a jiu-jitsu mi přitom připadaly vždy důležitější, než nějaký polovičatý, byť střelecký výcvik. Dáme německému národu šest milionů sportovně dokonale trénovaných těl, zanícených fanatickou láskou k vlasti a vychovaných v nejvyšším útočném duchu, a národní stát z nich, pokud to bude zapotřebí, během necelých dvou let, vybuduje armádu, pokud pro to tedy bude položen nějaký základ. Tím však může být, jak nám dnešní okolnosti naznačují, pouze říšská branná moc, a ne nějaké v polovině uvízlé obranné svazy.

Tělesné utužování by mělo každému jedinci vštěpit přesvědčení o jeho nadřazenosti a dát mu onu víru, která věčně spočívá pouze ve vědomi vlastní sily. Přitom by mu mělo dát onu sportovní připravenost sloužit k ochraně hnutí jako živá zbraň.

2. Aby byly SA od počátku chráněny před jakýmkoliv tajným charakterem, musí, nezávisle na jejich každém okamžitě rozpoznatelném oblečení, již jeho velikost celé veřejnosti jasné ukazovat účel, kterým je prospěšný celému svému hnutí a nesmí rokovat ve skrytosti, nýbrž měly by pochodovat pod širým nebem, aby jim mohla být definitivně přidělena veřejná činnost, čímž by také definitivně padly jakékoliv legendy o tajné organizaci. A aby byly i duchovně osvobozeny od jakýchkoliv pokusů o spiknutí, za účelem uspokojení malých aktivistů, musely být od samého počátku kompletně zasvěcováni do velkých

idejí hnutí , a beze zbytku vycvičovány v úkolu tyto ideje také zastupovat. A to tak, aby se zpředu blížil horizont a aby každý jedinec nespatřoval svou misi v odstranění nějakého malého, či velkého gaunera, nýbrž v nasazeni sebe sama za zřízení nového nacionálně-socialistického lidového státu. Tím bude také boj proti dnešnímu státu pozdvižen z atmosféry malých mstí a spikleneckých akcí do velikosti světonázorové zničující války proti marxismu a jeho formacím.

3. Organizační formováni SA, stejně jako jejich uniformy a výzbroj, je nutné provést logicky nikoliv dle vzoru staré armády, nýbrž dle účelnosti jejich určitých úkolů. Tyto názory, které mne přivedly do let 1920 a 1921, a které jsem se postupně pokoušel naočkovat do mladé organizace měly úspěch, takže jsme již uprostřed léta 1922 disponovali skvělým počtem několika setnin, které na konci podzimu 1922 obdržely postupně speciálně označený oděv. Obrovský význam pro další vybavení SA měly tři události.

l. Mohutná všeobecná demonstrace všech vlasteneckých svazů proti zákonu na ochranu republiky koncem léta 1922 na Královském náměstí v Mnichově. Mnichovské vlastenecké svazy tehdy vydaly provolání, které na protest proti zavedení zákona na ochranu republiky vyzývalo k obrovskému shromáždění v Mnichově. Zúčastnit se ho mělo i nacionálně socialistické hnutí. Semknutý slavnostní pochod zahájilo šest mnichovských setin, jimž pak následovali sekce jednotlivých politických stran. V samotném průvodu pochodovaly dvě kapely, a bylo neseno asi patnáct vlajek. Příchod nacionálních socialistů na již zpola zaplněné náměstí, které jinak bylo bez vlajek, způsobil nesmírné nadšení. Já sám jsem měl tu čest smět nyní jako jeden z řečníků hovořit před lidským davem čítajícím nyní šedesát tisíc účastníků.

Úspěch tohoto podniku byl obrovský, a to především proto, že i přes všechny výhružky rudých bylo poprvé dokázáno, že po ulici může pochodovat také národní Mnichov. Rudé republikánské ochranné svazky, které se pokoušely terorizovat pochodující kolony, byly s krvácejícími čely během pár minut rozehnány setninami SA. Nacionálně socialistické hnutí tehdy poprvé ukázalo svou rozhodnost převzít i do budoucna do svých rukou právo na ulici, a vyrvat tak z paží monopol mezinárodních zrádců národa a národních nepřátel.

Výsledkem tohoto dne byl nezvratitelný důkaz o psychologické a organizační správnosti našeho pojetí budování SA.

Na tomto úspěšně se osvědčeném podkladě byly nyní energicky rozšiřovány, takže již několik týdnů poté jsme v Mnichově mohli postavit dvojitý počet setnin.

2. Vlak do Koburgu v říjnu 2922.

Národní svazy hodlaly v Koburgu uspořádat takzvaný "Německý den". Osobně jsem dostal pozvánku s poznámkou, že by bylo vhodné, kdybych sebou přivedl nějaký doprovod. Tuto pozvánku jsem do rukou dostal dopoledne kolem jedenácté hodiny, což mi přišlo velmi vhod. Již hodinu poté byly vydány

pokyny ohledně návštěvy tohoto Německého dne. Jako "doprovod" jsem určil osm set mužů z SA, kteří měli být z Mnichova do bavorského městečka dopraveni v přibližně čtrnácti setninách speciálně vypraveným vlakem. Byly rozeslány odpovídající rozkazy na nacionálně socialistické skupiny SA, které mezitím byly utvořeny v jiných obcích.

Bylo to poprvé, co Německem jel podobný zvláštní vlak. Na všech místech, kde přistupovali další a další muži SA, vzbuzoval tento transport ohromný rozruch. Mnozí naše vlajky předtím nikdy neviděli, jejich dojem byl ohromující.

Když jsme dorazili na nádraží do Koburgu, přivítala nás deputace vedení slavnosti Německého dne. Ta nám předala rozkaz, označený jako úmluva mezi místními odbory respektive Nezávislými a Komunistickou stranou, ve kterém stálo, že nesmíme jit městem s rozvitými prapory, za zvuku hudby (měli jsme sebou dvaačtyřicetihlavou kapelu) a v sevřeném průvodu.

Okamžitě jsem tyto hanebné podmínky zcela odmítl, přičemž jsem neopomněl vyjádřit přítomným pánům, kteří zastupovali vedení těchto oslav, svou nelibost nad tím, že se vůbec s těmito lidmi baví a uzavírají jakékoliv úmluvy, a prohlásil jsem, že SA za chvíli nastoupí v setninách, a že za zvuku muziky a s vlajícími vlajkami projdou celým městem. A tak se také stalo.

Již na náměstí před nádražím nás přivítal několikatisícový hulákající a křičící lidský dav. Vrazi, banditi, loupežníci, zločinci, byly lichotky, kterými nás tito příkladní zakladatelé německé republiky mile přivítali. Mladé SA udržovaly vzorový pořádek, počaly se na náměstí před nádražím řadit dle setnin, a zprvu si těchto poznámek nevšímaly. Náš průvod byl vystrašenými policejními orgány odveden nám naprosto cizím městem, ne jak bylo zprvu naplánováno do naši noclehárny, do střelecké haly ležící na okraji města, nýbrž do pivovarského sklepa, nacházejícího se nedaleko městského centra. Vpravo a vlevo kolem průvodu nabývalo běsnění shromážděného obyvatelstva stále větších rozměrů. Sotva vešla poslední setnina do dvora pivovarského sklepa, snažila se tam, za uši rvoucího povyku, ihned dostat i běsnící masa. Aby tomu bylo zabráněno, policie uzavřela celý sklep. Jelikož byl tento stav neúnosný, nechal jsem ještě jednou sešikovat naše SA, krátce jsem je napomenul, a požadoval jsem po policii okamžité otevření brány. Po delších průtazích tak nakonec i učinila.

Pochodovali jsme tedy zpět cestou, kterou jsme přišli, abychom se dostali do našich původních kvartýrů, k čemuž nyní konečně musel být utvořen průchod. Poté, co se naše setniny nenechaly řevem a nadávkami vyvést z míry, sáhli zástupci pravého socialismu, rovnosti a bratrství po kamenech. Tím nám ovšem také došla trpělivost, a vlevo a vpravo se sneslo obrovské zničující krupobití, a netrvalo to ani deset minut, a široko daleko nebylo možno na ulici spatřit nic rudého.

V noci pak došlo k prudkým srážkám. Patroly SA nalezly nacionální socialisty, kteří byli jednotlivě přepadeni, ve příšerném stavu. Poté byl s protivníky učiněn krátký proces. Již příští ráno byl rudý teror, kterým Koburg trpěl několik dlouhých let, zcela zlomen.

S pravou marxisticko-židovskou prolhaností se pokusili ještě jednou pomocí letáků soudružky a soudruhy mezinárodního proletariátu vyštvat do ulic tím, že zcela překroutili skutečnost, když tvrdili, že naše vraždící tlupy v Koburgu rozpoutaly vyhlazovací válku proti mírumilovným pracujícím. Ve dvě hodiny odpoledne se měla uskutečnit obrovská demonstrace, na které se očekávaly desetitisíce pracujících z celého širokého okolí. Nechal jsem proto, pevně rozhodnut, definitivně skoncovat s rudým terorem, ve dvanáct hodin opět nastoupit naše SA, které se mezitím rozrostly do počtu skoro jeden a půl tisíce mužů. S nimi jsem se pak vydal na pochod ke slavnosti v Koburgu, přes velké náměstí, kde se měla konat ona zmíněná demonstrace. Chtěl jsem vidět, jestli se ještě někdo odváží nás obtěžovat. Když jsme na náměstí vstoupili, bylo přítomno místo ohlašovaných desítek tisíc pouze několik set lidí, kteří se naším příchodem zcela ztišili, částečně i rozutekli. Pouze na několika místech se nás pokoušely napadnout rudé oddíly, které mezitím dorazily z okolí, a které nás ještě neznaly. Obratem ruky jim však byl sebrán vítr z plachet. Nyní bylo možno spatřit, kterak doposud strachem zastrašované obyvatelstvo začalo pomalu ožívat, jak dostávalo odvahu, a trouflo si nás pozdravit nadšeným voláním, přičemž večer při našem odjezdu již na mnoha místech propadalo spontánnímu jásotu.

Na nádraží nám náhle vlakový personál sdělil, že odmítá řídit náš vlak. Nechal jsem tedy několika strojvůdcům sdělit, co mne napadlo, když nám do rukou padlo několik rudých bratrů, totiž že pojedeme sami, avšak na lokomotivu, tendr a do každého vagónu přibereme několik tuctů soudruhů z mezinárodní solidarity. Neopomněl jsem také pánům zdůraznit, že tato jízda vlastní svépomocí jistě nebude žádný bezpečný podnik, a že není vyloučeno, že si všichni společně zlámeme vaz a kosti. Že se však již těšíme, že na onen svět nepůjdeme sami, nýbrž v bratrství a rovnosti s našimi rudými

přáteli. Nato odjel vlak na minutu přesně, a příštího rána jsme zdrávi dorazili zpět do Mnichova.

V Koburgu byla poprvé od roku 1914 obnovena rovnost občana před zákonem. Pakliže by dnes nějaký přihlouplý vyšší úředník chtěl tvrdit, že stát ochraňuje své občany, pak to v oné době rozhodně nebylo v žádném případě pravdou. Neboť tehdy se museli občané bránit před reprezentanty dnešního státu.

Význam tohoto dne nemohl být svými důsledky zprvu zcela správně doceněn. Nejenom že vítězné SA byly mimořádně posíleny ve svém sebevědomí a víře ve správnost jejich vedení, nýbrž začala se o nás zajímat i

široká veřejnost, přičemž mnozí poprvé v nacionálně socialistickém hnutí rozpoznali instituci, která se vši pravděpodobností bude jednou povolána, aby připravila tomu marxistickému šílenství přiměřený konec.

Pouze demokracie naříkala, jak jsme si mohli dovolit nenechat si pokojně zlomit vaz, když jsme byli podřízeni demokratické republice, a místo pacifického zpěvu jsme provedli brutální útok pomocí pěsti a obušků.

Měšťanský tisk byl všeobecně, jako vždy, dílem ubohý a dílem sprostý, a pouze několik málo upřímných novin přivítalo, že alespoň na jednom místě byl učiněn konec živnosti marxistických lupičů.

V samotném Koburgu se alespoň část marxistického dělnictva, na kterou člověk stejně musí hledět jako na svedenou, díky pěstem nacionálně socialistických dělníků naučila chápat, že také tito dělníci bojovali za určité ideály, a že když člověk ze zkušenosti něčemu věří a má to rád, že se za to i bije.

Největší užitek však měly SA samy jako takové. Nyní se velice rychle rozrůstaly, takže během stranického sjezdu dne 27. ledna 1923 se mohlo svěcení vlajek zúčastnit kolem šesti tisíc mužů, přičemž první setniny byly již kompletně oblečeny do svých nových oděvů.

Zkušenost z Koburgu jasně ukázala, jak důležité je zavést jednotné odění SA, a to nejenom k posilování vlastního ducha, nýbrž především k zamezení záměny a zabránění vzájemného nerozeznání. Doposud se nosily pouze rozpoznávací pásky na pažích, nyní tedy přišly nové zimní kazajky a pověstné čepice.

Zkušenost z Koburgu měla však ještě další význam. A sice, že jsme přešli k tomu, ve všech místech, kde rudý teror po celá dlouhá léta bránil jakémukoliv shromáždění jinak smýšlejících, tyto plánovitě ničit, a obnovovat tak opět svobodu shromažďování. O nynějška těmito místy táhly stále dokola prapory SA, a postupně tak v Bavorsku padala nacionálně socialistické propagandě za oběť jedna

rudá bašta za druhou. SA stále více dorůstala svému poslání, a tím se svým charakterem stále více vzdalovala všem bezvýznamným a životně nedůležitým obranným hnutím, a stále více vzkvétala do živoucí bojové organizace, usilující o zřízení nového německého státu. Tento logický vývoj trval do března 1923. Poté se udála příhoda, které mne přinutila k tomu, abych hnutí odklonil z dosavadní trasy, a provedl určitou reorganizaci.

3. Obsazení oblasti Porýní Francouzi v prvních měsících roku 1923 mělo v následné době velký význam pro další vývoj SA. Ani dnes ještě není dost dobře možné, a není to účelné především z hlediska národních zájmů, o tom zcela veřejně mluvit a psát. Mohu se vyjádřit pouze do té míry, do jaké se tohoto tématu dotkla již všechna veřejná jednání, jejichž výsledky byly sděleny široké veřejnosti. Z obsazení Porýní, které nás nepřekvapilo, vyvstala důvodná naděje,

že je nyní definitivní konec se zbabělou politikou ustupování, a že obranným svazům nyní bude přidělen zcela jasný úkol. Také SA, které tehdy čítaly již několik tisíc mladých, silných mužů, by se pak této službě národu nemohly vyhnout. Z jara a uprostřed léta proběhla jejich přeměna ve vojenskou bojovou organizaci. Jim se také větším dílem dá připsat pozdější vývoj roku 1923, alespoň co se našeho hnutí týče. Jelikož průběh roku 1923 popisuji dopodrobna v jiných oddílech této knihy, chtěl bych zde pouze zdůraznit, že reorganizace SA, pokud by se nedostavily předpoklady k jejich reorganizaci, tedy zahájení aktivního odporu proti Francii, by byla z hlediska vlastního hnutí jen na škodu.

Konec roku 1923 byl, i když v onom momentě vypadal hrůzně, viděno však z vyššího hlediska, do té míry potřebný, neboť díky jednání německé říšské vlády byla jedním rázem zastavena, nyní naprosto bezpředmětná, a pro hnutí škodlivá reorganizace SA. Tím byla také vytvořena možnost začít jednoho dne opět tam, kde jsme byli nuceni odbočit z naší trasy.

V roce 1925 nove založená NSDAP musí nyní své SA opět vybudovat, vyškolit a zorganizovat podle zkraje zmíněných principů. Musí se opět vrátit k původnímu zdravému světonázoru a jejím nejvyšším úkolem musí být vytvořit ze svých SA nástroj zastupování a posilování světonázorového boje tohoto hnutí.

Nesmí dopustit, aby SA nabyla někdy charakteru obranného svazu, či nějaké tajné organizace. Musí se spíše snažit vytvořit z ní statisícovou stráž nacionálně socialistických a tím i hluboce národních idejí.

10. kapitola

FEDERALISMUS JAKO MASKA

V zimě roku 1919 a ještě více na jaře a v létě 1920, bylo mladé hnutí donuceno zaujmout postoj k jisté otázce, která nabyla na obrovském významu již během války. Již v prvním díle této knihy jsem poukázal na příznaky hrozícího německého rozvratu, kterých jsem si osobně všiml, když se Angličané, ale také Francouzi, pomocí speciálního způsobu propagandy pokoušeli rozjitřit starý rozpor mezi německým severem a jihem. Na jaře roku 1915 se objevily první systematicky štvavé letáky proti Prusku, které bylo označováno za samojediného strůjce této války. Do roku 1916 byla z tohoto systému vybudována velice obratná a stejně podlá zbraň. Popuzování jižního Německa proti severnímu, které bylo založeno na těch nejnižších instinktech, začalo zanedlouho přinášet své plody. Je to výčitka, kterou je nutno vznést proti tehdejším rozhodujícím místům, a to jak vládě, tak i velení vojska, nebo ještě

lépe proti bavorským velícím místům, kterou ze sebe tito nemohou setřást, že ve své božské zaslepenosti nedbali svých povinností, a nezakročili proti tomu s potřebnou rozhodností a razancí. Nebylo učiněno naprosto nic! Naopak, zdálo se, že různá místa byla docela potěšena, a ve své zabedněnosti si snad i myslela, že podobná propaganda udělá nejenom přítrž sjednocovacímu procesu německého národa, nýbrž že tím také musí automaticky dojít k posílení federativních snah. Těžko se někdy v historii podobné zanedbání vymstilo více. Oslabení, kterého mělo být docíleno v Prusku, postihlo celé Německo. Následkem pak bylo urychlení rozvratu, který roztříštil ne Německo jako takové, nýbrž v první řadě právě samotné jednotlivé státy.

Ve městě, ve kterém nejvíce zuřila uměle rozdmýchávaná nenávist proti Prusku, propukla jako první revoluce proti dědičnému královskému domu.

Nyní by však bylo chybou domnívat se, že cizí nepřátelská válečná propaganda byla jediným tvůrcem této "antipruské" nálady, a že by to mohlo být omluvou pro národ, který jí byl napaden. Neuvěřitelný způsob organizace našeho válečného hospodářství, která svou naprosto šílenou centralizací vedla k poručnictví a následnému vyplenění celého říšského území, byla skutečným hlavním důvodem vzniku onoho antipruského smýšlení. Neboť pro normálního malého občana byly válečné společnosti, které měly své sídlo v Berlině, identické s Berlínem, a Berlín jako takový byl synonymní s Pruskem. Že organizátoři těchto zlodějských institutů, které se nazývali válečnými společnostmi, nebyli ani z Berlína, ani z Pruska, a že to vůbec nebyli ani Němci, si tito jedinci tehdy mohli těžko uvědomit. Ti spatřovali pouze hrubé chyby a neustálé přehmaty tohoto nenáviděného zařízení v říšském hlavním městě, a přenášeli samozřejmě veškerou svou nenávist automaticky na toto hlavní město a zároveň i na Prusko. Tato nenávist pak stoupala o to více, čím méně proti tomu bylo z určitých míst zasahováno, a kdy byl tento výklad dokonce v tichosti, s úšklebkem sobě vlastním, vítán.

Žid byl příliš chytrý, aby již tehdy neporozuměl tomu, že hanebná kořistná výprava, kterou organizoval proti německému národu pod krycím pláštěm válečných společností, by vyvolala odpor. Dokud mu tento národ nešel po hrdle, nemusel se ho bát. Aby však zabránil explozi, která by vedla masy k zoufalství a revoltě, nemohl se najít lepší recept, než rozdýmat, a tím i spotřebovat jejich zlost jiným směrem.

Jen ať se v klidu hádá Bavorsko s Pruskem, a Prusko s Bavorskem, čím více, tím lépe! Nejžhavější boj obou znamená pro Žida nejjistější mír. Všeobecná pozornost tím byla zcela odvedena od mezinárodních červů národa, zdálo se, že byli docela zapomenuti. A když se zdálo, že nebezpečí pomíjí, že rozvážní členové, kterých bylo i v Bavorsku dost, začínají opět nabádat k rozvážnosti, rozumu a zdrženlivosti, čímž se zdálo, že úporná pranice bude přerušena, stačilo Židovi zinscenovat v Berlině příslušnou provokaci a vyčkat

účinku. V ten moment se všichni účastníci sporů mezi severem a jihem vrhli na tuto událost, a foukali tak dlouho, až uhlíky rozhořčení opět vzplály v jasný oheň. Byla to šikovná a rafinovaná hra, kterou Žid tehdy provozoval za účelem neustálého zaměstnávání a odvracení jednotlivých německých kmenů, aby je mohl o to více a důkladněji vydrancovat.

Poté přišla revoluce.

Pokud průměrný člověk, a obzvláště pak méně vzdělaní maloměšťáci a dělníci, do roku 1918, nebo lépe řečeno do listopadu onoho roku, nemohli, nebo nedokázali správně rozeznat skutečný průběh a nevyhnutelné důsledky tohoto sporu mezi německými kmeny, a to především v Bavorsku, pak to musela, alespoň v den propuknutí revoluce, pochopit aspoň ona národně smýšlející část obyvatelstva. Neboť ještě se akce ani nezdařila, a již byl vůdce a organizátor revoluce prohlášen za zástupce " bavorských" zájmů. Mezinárodní Žid Kurt Eisner začal řídit Bavorsko proti Prusku. Bylo zcela jasné, že zrovna tento orientálec, který se jako neprosazený žurnalista poflakoval sem a tam po celém Německu, byl ten poslední, kdo by se mohl vydávat za zástupce bavorských zájmů, a že zrovna jemu mohlo být Bavorsko nejukradenější na celém širém světě.

To, že se Kurt Eisner stavěl revolučním povstáním v Bavorsku na vědomý odpor proti zbylé Říši, nečinil ani v nejmenším z hlediska bavorských zájmů, nýbrž jako zmocněnec světového židovstva. Použil přitom stávajících instinktů a nevole bavorského národa ke snadnějšímu rozdrcení celého Německa. Roztříštěná Říše se mohla stát snadnější kořistí bolševismu.

Jim započatá taktika byla zprvu provozována i po jeho smrti. Marxismus, který v Německu zkropil krvavou potupou právě ony jednotlivé státy a jejich knížata, začal nyní coby "nezávislá strana" apelovat právě na ony instinkty a city, které měly nejsilnější kořeny právě v knížecích rodech a jednotlivých státech.

Zápas Republiky rad proti blížícím se osvobozeneckým kontingentům byl v první řadě propagandisticky označován za "boj bavorských pracujících" proti "pruskému militarismu". Pouze z toho se dá pochopit, proč v Mnichově, oproti celému zbytku německého území, nevedla porážka Republiky rad k rozvaze širokých mas, nýbrž naopak ještě prohloubila roztrpčení a zavilost proti Prusku.

Umění, s jakým bolševičtí agitátoři dokázali představit odstranění Republiky rad jako prusko-militantní vítězství nad antimilitaristicky a antiprusky smýšlejícím bavorským lidem, přinášelo bohatou úrodu. Zatímco Kurt Eisner nedokázal během voleb do zákonodárného bavorského zemského sněmu v Mnichově posbírat ani deset tisíc přívrženců, a komunistická strana dokonce zůstala pod třemi tisíci, shromáždily obě strany po pádu republiky více než sto tisíc voličů.

Již v této době započal můj osobní boj proti šílenému štvaní mezi

jednotlivými německými kmeny.

Myslím, že jsem ve svém životě nikdy nezačal s nepopulárnější věcí, než s tehdejším odporem proti štvaní vůči Prusku. V Mnichově byla již během Republiky rad pořádána první masová shromáždění, na kterých byla nenávist proti zbylé části Německa, ale především pak proti Prusku, vybičovávána do té míry, že účast severního Němce na takovém shromáždění byla nejenom spojena s ohrožením života, nýbrž že takové shromáždění často končilo se zcela otevřeným provoláváním šílených hesel jako: "Pryč od Pruska!" - "Pryč s Pruskem!" - "Válka proti Prusku!", apod. Byla to nálada, kterou jeden obzvláště skvělý zástupce bavorských výsostných zájmů v Německém říšském sněmu během slovní bitvy vystihl slovy "Radši bavorsky zemřít, než se nakazit Pruskem".

Člověk se musel tehdejších shromáždění zúčastnit, aby mohl pochopit, co pro mne samého znamenalo, když jsem se poprvé pokusil, obklíčen hrstkou přátel, na shromáždění v mnichovské Lví pivovarské pivnici ohradit proti tomuto šílenství. Byli to staří váleční kamarádi, kteří mi tehdy zajišťovali podporu, a každý si jistě dovede představit jejich pocity, když nám během naší obhajoby vlasti hrozilo, že se na nás vrhne nerozumná, rozeřvaná masa, skládající se především z dezertérů a ulejváků, kteří se potulovali po cestách naší domoviny. Pro mne při těchto projevech bylo štěstím, že se zástup mých nejvěrnějších cítil být se mnou skutečně zavázán, a brzy se mi zapřísáhl na život a na smrt.

Zdálo se, že boje, které se neustále opakovaly a táhly se po celý rok 1919, nabývaly z kraje roku 1920 ještě větší intenzity. Byla shromáždění, - vzpomínám si obzvláště na jedno ve Wagnerově sále na Sluneční ulici v Mnichově -, na kterých má mezitím větší skupina musela přestát ty nejtěžší boje, které často končily tím, že tucty mých věrných byly zle ztýrány, zmláceny, zkopány, a konečně více mrtví než živí vyhození ze sálů na ulici.

Boj, který jsem započal jako jedinec, pouze podporovaný mými válečnými druhy, se nyní stal, chtěl bych skoro říci, svatým posláním našeho mladého hnutí.

Jsem na to dnes hrdý, že mohu říci, že jsme tehdy, - zcela výhradně odkázáni pouze na naše bavorské přívržence -, dokázali pomalu, ale jistě připravit konec této směsi hlouposti a zrady. Hlouposti a zrady proto, neboť jsem při vší přesvědčenosti o dobromyslné hlouposti široké masy přívrženců tuto naivitu nemohl připsat k dobru jejich organizátorům a podněcovatelům. Měl jsem je, a vždy je budu mít za zrádce, kteří jsou placeni a financováni Francií.

V jednom případě, totiž v jejich případě, již historie svůj ortel vyřkla.

Nejnebezpečnější však na celé věci byla obratnost, která se snažila zaretušovat skutečné tendence, tím, že federalistické úmysly byly stavěny do

popředí jako jediné podněty pro podobné chování. To, že rozdmýchávání nenávisti proti Prusku nemělo s federalizmem nic společného, je samozřejmě nabíledni. Podivuhodně vypadá "také federativní činnost", která se pokouší zničit nebo rozdělit jiný spolkový stát. Neboť skutečný federalista, pro kterého citace Bismarckových říšských myšlenek nepředstavuje pouhou frázi, by si v tom samém momentě nemohl přát odpojení části pruského státu, který byl založen a dokonán samotným Bismarckem, a už vůbec by nemohl veřejně podporovat podobné separatistické snahy. Jak by se člověk v Mnichově asi tvářil, kdyby nějaká konzervativní pruská strana podporovala odtržení Franků od Bavorska, a kdyby dokonce tuto akci veřejně požadovala a urychlovala. Jednomu mohlo být líto mezi těmi všemi pouze těch několika skutečně federalisticky smýšlejících charakterů, kteří tuto hanebnou hru opravdu neprohlédli, neboť ti byli v první řadě podvedení. A zatímco byla federativní myšlenka takto zadlužena, kopali jí její vlastní přívrženci hrob. Člověk nemůže propagovat federalistické uspořádáni Říše, pakliže odstavuje, pomlouvá a špiní, krátce znemožňuje jeden z nejpodstatnějších článků podobného státního útvaru, totiž jeden ze spolkových států - Prusko. Bylo to ještě o to neuvěřitelnější, že se boj těchto takzvaných federalistů obracel právě na Prusko, které může být nejméně ze všech spojováno s onou listopadovou demokracií. Neboť útoky a nadávky těchto federalistů nebyly namířeny proti otcům Výmarské ústavy, kteří ostatně z valné části byli stejně jižní Němci a Židé, nýbrž právě naopak proti zástupcům starého konzervativního Pruska, tedy protipólu Výmarského uspořádání. Že se přitom všichni vystříhávali toho, dotknout se Židů, to nemůže nikoho udivovat, dává to však možný klíč k řešení celé záhady.

Stejně jako před revolucí Žid dokázal odvrátit pozornost od válečných společností, tedy lépe řečeno od sebe, tím, že musel nasměrovat široké masy, a to především bavorský lid, proti Prusku, tak musel i po revoluci nějak zaretušovat nové, nyní stokrát horší loupežné tažení. A opět se mu to povedlo. V tomto případě proti sobě poštval takzvané "národní prvky" Německa, bavorské konzervativní prvky proti stejně konzervativním prvkům pruským. A opět to provedl tím nejprohnanějším způsobem. Začal si totiž zahrávat s historií Říše, přičemž vyprovokovával tak hrubé a netaktní přehmaty, že krev dotyčných potrefených musela zákonitě přicházet znovu a znovu do varu. Nikdy se však nikdo nerozohnil proti Židovi, nýbrž vždy jen proti svému německému bratrovi. Bavorsko nevidělo Berlín obnášející čtyři miliony pilně pracujících tvůrčích lidi, nýbrž lenivý, roztržený Berlín proradného západu! Avšak tato nenávist se neobracela proti tomuto západu, nýbrž proti pruskému městu.

Bylo to opravdu často k zbláznění.

Tuto zručnost Židů odvrátit od sebe pozornost veřejnosti a zaměstnat ji něčím jiným, můžeme spatřit také dnes.

V roce 1918 nemohla být o plánovitém antisemitismu naprosto žádná řeč. Ještě dobře si vzpomínám na těžkosti, do kterých se člověk dostal pouhým vyřčením slova Žid. Buďto na člověka civěli jako na hlupáka, nebo se setkal s urputným odporem. Naše první pokusy ukázat veřejnosti skutečného nepřítele, se zdály být tehdy zcela beznadějné, a jen velmi pomalu se věci začaly obracet k lepšímu. Čím pochybnější byl "ochranný a odbojový svaz" svým organizačním založením, o to větší byla jeho zásluha o znovuotevření židovské otázky jako takové. V každém případě začal v zimě na přelomu let 1918/19 pomalu zapouštět své kořeny antisemitismus. Později pak ovšem nacionálně socialistické hnutí tuto židovskou otázku popohnalo zcela jiným směrem. Dokázalo především tento problém vyzdvihnout z úzkého kruhu horních a maloměstských vrstev, a přeměnit ho v hybnou sílu obrovského národního hnutí. Avšak sotva se povedlo věnovat německému národu několik velkých, jednotících bojových myšlenek, ohledně této otázky, již tu byl Žid se svým odporem. S neuvěřitelnou rychlostí vhodil sám mezi lidová hnutí hořící pochodeň sváru a zasel rozkol. V nadhozené ultramontanistické otázce a z ní vzešlého vzájemného potírání se mezi katolíky a protestanty, vězela za daných okolností jediná možnost, jak zaměstnat veřejnou pozornost jinými problémy, k odvrácení koncentrovaného útoku proti židovstvu. Tak, jak se tito muži, kteří právě tuto otázku vrhli mezi náš národ, proti němu prohřešili, se už nikdy nebude dát napravit. Žid však v každém případě dosáhl svého cíle. Katolíci a protestanti mezi sebou vedou úsměvný boj, a úhlavní nepřítel Árijského lidstva a celého křesťanství se směje do dlaní.

Stejně jako jednou dokázal po celá léta zaměstnávat a vyčerpávat veřejné mínění bojem mezi federalismem a unitarismem, zatímco Žid zašantročoval svobodu národa a zrazoval naši vlast mezinárodnímu vysokého finančnictví, tak se mu i nyní opět daří štvát proti sobě obě německá náboženství, přičemž obě základny budou rozežrány a podhrabány jedem mezinárodního světového židovstva.

Když se člověk dívá na spoušť, kterou židovští bastardi denně páchají na našem národě, a když si pomyslí, že tuto otravu krve nelze z našeho těla již po staletí odstranit, a že to snad nebude možné nikdy, když dále pomyslí na rasový rozklad, který strhává, ba dokonce ničí poslední Árijská díla našeho německého národa, takže naše síla coby národa - nositele kulturních tradic - je neustále na ústupu, čímž vyvstává reálná hrozba, že se, alespoň v našich velkoměstech, jednoho dne propadne tam, kde se dnes nachází jižní Itálie. Toto zamořováni naší krve, kolem kterého slepě kráčí statisíce našich občanů, je dnes Židem provozováno zcela plánovitě. Tito černí paraziti našeho národa plánovitě zneuctívají naše nezkušené, mladé blonďaté dívky, a ničí tím něco, co se na tomto světě již nikdy nedá nahradit. Obě, ano, obě naše křesťanské víry přihlížejí naprosto lhostejně tomuto znesvěcování a ničení těchto ušlechtilých a

jedinečných lidských bytostí, které byly na této zemi stvořeny díky božímu milosrdenství. Budoucnost této země však nespočívá v tom, jestli katolíci zvítězí nad protestanty, nebo protestanti porazí katolíky, nýbrž v tom, jestli Árijský člověk přežije, nebo vymře. Obě náboženství totiž dnes nebojují proti ničiteli lidstva, nýbrž se snaží zničit se navzájem. Každý kdo je jen trochu národně zaměřený, by měl mít onu povinnost, každý za svou vlastní víru, aby se neustále nehovořilo o milosti Boži pouze z vnějšku, nýbrž aby se vůle Boži opravdu naplňovala a aby nebylo dopouštěno znesvěcování díla Božího. Neboť vůle Boží dala jedenkráte lidem jejich podobu, povahu a jejich schopnosti. Ten, kdo ničí jeho dílo, vypovídá válku božímu stvoření a boží vůli. Proto by měl každý, v rámci své vlastní víry, mít za svatou povinnost zaujmout stanovisko proti těm, kteří svým působením, mluvou nebo jednáním překračují rámec své vlastní náboženské obce a chtěli by strkat nos do jiné. Neboť potírání charakterních osobitostí jednoho náboženství v rámci našeho stávajícího religiózního rozštěpení vede v Německu nutně k vyhlazovacímu boji mezi oběmi koncesemi. Naše poměry se naprosto nedají srovnat s Francií, Španělskem nebo dokonce s Itálií. V těchto zemích se například dá propagovat boj proti klerikalismu nebo ultramontanismu, aniž by se člověk musel obávat, že by se při tomto pokusu rozpadl francouzský, španělský, nebo italský národ jako takový. To však není možné v Německu, neboť zde by se na podobném záměru zcela jistě podílelo i několik protestantů. Tím však získá obrana, která může být jinde proti zásahům politického rázu jejich vlastních vyšších hodnostářů vedena pouze katolíky, okamžitě charakter útoku protestantů proti katolíkům. To, co může byt příslušníky vlastního vyznáni ještě snášeno, ač je to chybné, bude již od počátku prudce odmítnuto, jakmile to pochází z nějaké jiné náboženské obce. To jde tak daleko, že sami lidé, kteří byli bez dalšího připraveni vzdát se, a okamžitě odstoupit od zjevné nesprávnosti uvnitř vlastni religiózní společnosti, namířili okamžitě svůj odboj směrem ven, přičemž je ona korektura doporučována, nebo dokonce požadována po nějaké jiném místě, nespadajícím pod vlastní náboženskou obec. Ti to samozřejmě vnímají jako neoprávněné, nepřípustné a nepřístojné vměšování se do vnitřních záležitostí, do kterých oněm příslušným nic není. Podobné pokusy pak také nebudou omluvitelné, pakliže budou zdůvodněny vyšším právem zájmů národní pospolitosti, neboť náboženské cítění je do dneška v lidech zakořeněno hlouběji, než veškeré cítění vlastenecké a politicky účelné. A to se nikdy nezlepší tím, že se obě koncese budou podporovat ve svém vzájemném, úporném souboji, nýbrž změní se to, když se oboustrannou snášenlivostí národu věnuje jeho budoucnost, která svou velkolepostí bude smířlivě působit i v této oblasti.

Nemusím zde ani vysvětlovat, že jsem vždy považoval ty osoby, které zatáhly národní hnutí do krize religiózních sporů, za horší nepřátele svého

národa, než ty nejvýznamnější mezinárodně orientované komunisty. Neboť tyto obrátit je úkolem nacionálně socialistického hnutí. Ten, který se je však ve svých vlastních řadách snaží odvrátit od jejich skutečné mise, jedná zcela bezcharakterně. Je jedno, jestli jedná úmyslně, či neúmyslně, je to bojovník za židovské zájmy. Neboť židovským zájmem je dnes nechat vykrvácet národní

hnutí v religiózním boji, a to v tom okamžiku, kdy se toto pro Žida stává nebezpečným. A zdůrazňuji výslovně slovo vykrvácet, Neboť pouze historicky zcela nevzdělaný člověk by si mohl představit, že by se dnes s tímto hnutím dala vyřešit otázka, o kterou se roztříštila celá století a ti největší státníci.

Ve zbytku hovoří skutečnost sama za sebe. Pánové, kteří náhle v roce 1924 zjistili, že nejvyšší misí národního hnutí je boj proti ultramontanismu, nezlomili ultramontanismus, nýbrž rozervali národní hnutí. Musím se také ohradit proti tomu, že by se v řadách národního hnutí našla osobnost, která by snad byla schopna dokázat to, co nedokázal ani Bismarck. Bude vždy nejvyšší povinností nacionálně socialistického hnutí vést nejtěžší boj proti všem, kteří by chtěli nacionálně socialistické hnutí postavit do služeb podobných bojů a svárů, a propagandisty podobných úmyslů okamžitě z řad našeho hnutí vyloučit. A to se také do podzimu 1923 skutečně dařilo. Tak mohli v řadách našeho hnutí sedět věřící protestant vedle věřícího katolíka, aniž by se museli oddávat jakémukoliv konfliktu mezi svým religiózním přesvědčením. Společný mocný boj, který spolu vedli proti společnému ničiteli Árijského lidství, je naopak naučil vzájemně se respektovat a vážit se. A přitom právě v oněch letech hnutí rozpoutalo nejostřejší boj proti Centru, ovšem nikdy ne z religiózních důvodů, nýbrž výhradně z důvodů národnostních, rasových a politickohospodářských. Úspěch hovořil za nás tehdy stejnou mírou, jakou dnes svědčí proti všem rozumbradům.

V posledních letech to došlo dokonce tak daleko, že národní kruhy ve své bohem opuštěné zaslepenosti náboženských rozporů a svého šíleného jednání nerozeznaly, že se ateističtí marxisté náhle dle potřeby stávali advokáty jejich religiózních rozepří, a že neustálým sem a tam vláčením někdy skutečně naprosto stupidních výroků přitěžují jedné či druhé straně, čímž zase jenom rozdmýchávají oheň sváru.

A zrovna u národa, jako je německý, kde historie již mnohokrát dokázala, že je schopen vést kvůli přízrakům války až do úplného vykrvácení, je takové rozněcování boje smrtelně nebezpečné. Náš národ je tím neustále odváděn od skutečných otázek jeho další existence. Zatímco se sžíráme religiózními rozepřemi, je zbytek světa rozkládán. A zatímco národní kruhy přemýšlí, zda je větší ultramontánní, nebo židovské nebezpečí, ničí Žid rasové základy naší existence a tím i navždy celý náš národ. Mohu jen, co se těchto "národních" bojovníků týče, celému nacionálně socialistickému hnutí a tím i celému německému národu z nejupřímnějšího srdce přát: Pane, ochraňuj naše hnutí

před podobnými přáteli, a ono se již se svými nepřáteli vyrovná.

V letech 1918/20/21 dále Židy mazaným způsobem propagovaný boj mezi federalismem a unitarismem nutil také nacionálně socialistické hnutí, ačkoliv ho naprosto odmítalo, zaujmout k tomuto problému jasné stanovisko. Má být Německo spolkovým nebo jednotným státem, a co si má člověk vůbec pod oběma pojmy představovat? Mě se zdála být důležitější ona druhá otázka, neboť byla nejenom stěžejní k pochopení celého problému, nýbrž měla i vyjasňující a smířlivý charakter.

Co je to spolkový stát? Pod pojmem spolkový stát chápeme svaz suverénních států, které se spojily svobodnou vůlí své suverenity, přičemž postoupily onu část svých výsostných práv celku, který umožňuje a zaručuje existenci společného svazu. Tato teoretická formulace se nevztahuje beze zbytku na žádný, na této zemi dnes existující spolkový stát. Nejméně ze všeho to platí o Americké unii, kde se u naprosté většiny jednotlivých států nedá hovořit o jakékoliv suverenitě, neboť mnohé z nich byly do celkové plochy svazu zakresleny jaksi teprve v průběhu doby. Proto se u těchto jednotlivých států jedná spíše o menší, či větší, ze správně technických důvodů vytvořená, často lineálně hraničící teritoria, která kdysi nevlastnila, ani nemohla vlastnit vlastní státní suverenitu. Neboť unii nevytvořily tyto státy, nýbrž unie vytvořila nejprve větší část těchto takzvaných států. Jejich velmi rozsáhlá vlastní práva, která byla těmto jednotlivým teritoriím přenechána, nebo spíše přiřčena, odpovídají svou celkovou podstatou nejenom tomuto svazu států, nýbrž, a to především, velikosti jejich rozlohy, jejich prostorovým dimenzím, které jsou v podstatě srovnatelné s velikostí kontinentu. Proto se u států Americké unie nedá hovořit o žádné státní suverenitě, nýbrž pouze o jejich ústavou stanovených a zaručených právech nebo spíše pravomocích.

Také pro Německo tato formulace není zcela a úplně trefná. Ačkoliv v Německu bezesporu existovaly nejdříve jednotlivé státy, ze kterých byla posléze vytvořena říše. Avšak vytvoření Říše neproběhlo na základě svobodné vůle, nebo za stejného přičinění jednotlivých států, nýbrž pouze účinkem nadvlády jednoho z nich, totiž Pruska. Již sama teritoriální rozdílnost velikosti jednotlivých německých států nedovoluje žádné srovnání s uspořádáním např. Americké unie. Rozdíl ve velikosti tehdejších nejmenších německých spolkových států a těch největších ukazuje nestejnoměrnost výkonů, ale také nerovnoměrnost podílu na založení Říše a na formování spolkového státu. Ve skutečnosti se však u většiny těchto států o skutečné suverenitě také nedalo jednoznačně hovořit, leda že by výraz státní suverenita byl vnímán pouze jako úřední fráze. Ve skutečnosti s těmito takzvanými suverénními státy zametla nejenom minulost, nýbrž i naše současnost, čímž byla nejlépe dokázána slabost těchto "suverénních" útvarů.

Avšak nemělo by zde být konstatováno, jak historicky vznikaly jednotlivé

státy, jako spíš že se v žádném případě nekryly s hranicemi jednotlivých kmenů. Jsou to čistě politické útvary a svými kořeny sahají většinou do smutné doby bezmocnosti Německé Říše, a jí podmíněného roztříštění naší německé vlasti.

Neboť ne všem vyhovovalo uspořádání staré Říše, když jim ve spolkové radě jednotlivých států nebylo přiznáno stejné zastoupení, nýbrž bylo odstupňováno pouze dle velikosti a skutečného významu, stejně jako i výkonu jednotlivých států při utváření Říše.

Odstoupení výsostných práv, které bylo podmínkou pro vytvoření říše, bylo také provedeno vlastní vůlí pouze z malé části, neboť z větší části buďto vůbec neexistovaly, nebo byly jednoduše odejmuty tlakem pruské převahy. Bismarck přitom nevycházel ze zásady dát Říši to, co se dá uzmout jednotlivým státům, nýbrž od států bylo vyžadováno pouze to, co Říše skutečně potřebovala. Byla to jak mírná, tak i moudrá zásada, která na jedné straně brala nejvyšší ohled na zvyklosti a tradici, a na straně druhé zajišťovala hned od začátku nové Říši obrovskou míru lásky a radostné spolupráce. Bylo by však ze zásady chybou toto Bismarckovo rozhodnutí připisovat jeho přesvědčení, že by tím Říše vlastnila navěky dostatek výsostných práv. Tohoto přesvědčení Bismarck nikdy nenabyl. Ba naopak, chtěl pouze přenechat budoucnosti to, co nebylo možno a nešlo provést momentálně. Věřil v pomalu působící účinek času a na tlak vývoje, kterému dlouhodobě připisoval větší vliv, než momentálnímu pokusu, okamžitě zlomit odpor jednotlivých států. Tím také nejlépe prokázal a dokázal velikost svého státnického umění. Neboť ve skutečnosti dosáhla Říše své suverenity pouze na účet suverenity jednotlivých států. Čas naplnil to, v co Bismarck doufal a věřil.

Německým rozvratem a zničením monarchistické státní podoby byl tento vývoj násilně urychlen. Jelikož jednotlivé německé státy vděčily za svou existenci více čistě politickým příčinám, než kmenovému původu, musel v této chvíli význam těchto jednotlivých států klesnout na nulu, pakliže bylo eliminováno vlastní ztělesnění politického vývoje těchto států, totiž monarchistická státní podoba a její dynastie. Celá řada těchto státních útvarů tím ztratila celou vnitřní stabilitu, takže naprosto rezignovala na svou další existenci, a z čistě účelových důvodů se spojila s jinými, nebo se z vlastní vůle připojila k nějakým větším. Nejpřesvědčivější důkaz pro naprostou slabinu skutečné suverenity těchto malých útvarů a špatného odhadu, který se nacházel i u valné části jeho vlastního obyvatelstva.

Pokud tedy odstranění monarchistické státní formy a jejich nositelů zasadilo silnou ránu spolkově státnímu charakteru Říše, bylo ještě větším otřesem převzetí povinností vycházejících z mírové smlouvy.

To, že finanční svrchovanost jednotlivých zemí přešla pod kompetenci Říše, bylo přirozené a samozřejmé v tom okamžiku, kdy byla říše po prohrané válce

podrobena finančním závazkům a povinnostem, které nebylo možno krýt pomoci stávajících smluv s jednotlivými zeměmi. Také další kroky, které vedly k převzetí pošty a železnic Říší, byli nuceným důsledkem mírových smluv, které postupně vedly k zotročení našeho národa. Říše byla nucena převádět pod svou kompetenci stále více nových hodnot, aby mohla vyhovět všem závazkům, které vznikaly dalším ždímáním.

Čím logičtější a samozřejmější byl tento proces jako takový, tím šíleněji častější byli formy, pomocí kterých bylo toto obohacování se prováděno. Vinu na tom nesly ty strany a ti pánové, kteří kdysi neudělali vše pro to, aby válka mohla být dotažena do vítězného konce. Vinu na tom, především v Bavorsku, měly ty strany, které se během války, sledováním vlastních egoistických cílů, vyvlékly z říšských idejí, což musely po jejich prohře desetkrát vynahradit. Mstivá historie! Málokdy přišla pomsta nebes po prohřešku tak náhle jako v tomto případě. Ty samé strany, které ještě před pár lety stavěly zájmy svých vlastní států, - a to platí především pro Bavorsko -, nad zájmy Říše, musely nyní zažít, kterak byla pod tlakem dějin potřebami Říše zardoušena existence jednotlivých států. A to vše jejich vlastním přičiněním.

Je to neobyčejné pokrytectví vůči masovým voličům (neboť pouze na ně se dnes obrací agitace současných stran) stěžovat si nad ztrátou výsostných práv jednotlivých zemí, zatímco se všechny tyto strany bez výjimky překonávaly v naplňování politiky, jejíž konečné důsledky přirozeně musely vést k pronikavým změnám v nitru Německa. Bismarckova říše byla navenek svobodná a nezavázaná. Finanční závazky, tak těžkého a přitom tak neproduktivního rázu, jaké musí dnes nést Dawesovo Německo, tato Říše neměla. Také uvnitř byla ve své kompetenci omezena na co nejmenší, nevyhnutelně nutné zájmy. Proto se také mohla obejít bez vlastní finanční svrchovanosti a žít pouze z přínosů jednotlivých států. A je samozřejmé, že jednotlivým zemím, a především pak jejich říšské přízni, bylo ku prospěchu jak zachování vlastních výsostných práv, tak i poměrně malé odvody do říšské kasy. Bylo by však nesprávné, ba dokonce falešné, pokoušet se dnes pomocí propagandy tvrdit, že nynější nepřízeň Říši by se dala svést pouze na finanční podřízenost jednotlivých států. Ne, tak se věci skutečně nemají. Nedostatečnou přízeň říšským idejím nelze připisovat ztrátě výsostných práv jednotlivých zemí, nýbrž spíše žalostné reprezentaci, kterou dnes německý národ zakouši ze strany vlastního státu. Přes všechny říšské zástavy a oslavy založení zůstala dnešní Říše srdcím všech vrstev národa cizí. A všechny zákony na ochranu republiky mohou zastrašovat před poškozováním republikových institucí, nikdy však nemohou získat lásku byť jen jediného Němce. V přehnané starosti ochránit republiku pomoci paragrafů a věznic, před jejími vlastními obyvateli, spočívá zhoubná kritika a degradace celé instituce jako takové.

Také ze zcela jiného důvodu je nepravdivý názor, který je dnes propagován

určitými stranami, totiž že pokles přízně vůči říši je nutno připsat zasahování Říše do určitých výsostných práv jednotlivých zemí. Vezměme, že by Říše neprovedla rozšíření svých kompetencí. Přece by si nikdo nechtěl myslet, že by láska jednotlivých států vůči Říši byla větší, kdyby tak nebo tak musely být celkové odvody stejně velké, jako jsou dnes. Naopak, kdyby dnes jednotlivé státy odváděly poplatky ve výši, v jaké je v současnosti Říše potřebuje, aby mohla splnit podmínky zotročujícího diktátu, byla by náklonnost Říši mnohonásobně vyšší, než je tomu dnes. Příspěvky zemí Říši by byly nejenom těžko uhraditelné, nýbrž musely by být vymáhány pomocí nucené exekuce. Jelikož se však republika již nachází ve spárech mírových smluv, a nemá ani odvahu, ani žádný smysl se z nich vymanit, musí hold se svými závazky počítat. Vinny jsou však zase jenom ty strany, které nepřetržitě snášenlivým voličům řeční o výhodách a nezbytnosti samostatnosti jednotlivých států, přičemž však požadují a podporují říšskou politiku, což zákonitě musí vést k nucenému odstraněni i jejich posledních takzvaných výsostných práv.

"Nuceně" říkám proto, neboť dnešní Říši nezbude žádná jiná možnost, jak se vypořádat se zátěží, uvalenou na ní hanebnou vnitřní a zahraniční politikou. Také zde je klín vytloukán klínem, a každé nové zadlužení, které na sebe Říše ukládá díky zločineckému zastupování německých zahraničních zájmů, musí být vnitřně vyváženo pouze jenom dalším tlakem směrem dolů, který svým způsobem opět vyžaduje další postupné eliminování veškerých výsostných práv jednotlivých států, aby u nich zamezili vytváření zárodků jakéhokoliv odporu.

A vůbec, měl by být popsán charakteristický rozdíl současné řišské politiky oproti tehdejší: Stará říše zaručovala vnitřně svobodu a navenek vykazovala sílu, zatímco republika vykazuje navenek slabost, a uvnitř utlačuje své obyvatelstvo. V obou případech podmiňuje jedno druhé: Národní stát plný síly potřebuje směrem dovnitř, z důvodu větší lásky a oddanosti svých občanů, méně zákonů, zatímco mezinárodní otrocký stát může své poddané udržet v porobě pouze pomoci násilí. Neboť je největší drzostí dnešního režimu hovořit o svobodných občanech. Ty vlastnilo pouze staré Německo. Republika, coby zahraniční otrocká kolonie, nevlastní žádné občany, nýbrž nanejvýše pouze poddané. Nevlastní proto ani žádnou národní vlajku, nýbrž pouze úředním nařízením a zákonnými předpisy zavedené a střežené vzorkové ochranné označeni. Tento symbol německé demokracie, který je vnímán jako Gesslerův dozor, také zůstane našemu národu vnitřně navždy cizí. Republika, která svého času naprosto bez jakéhokoliv citu pro tradici a jakékoliv úcty k velikosti naší minulosti, jejíž symboly zašlapala do bláta, se jednou bude divit, jak povrchně lpí její poddaní na jejích vlastních symbolech. Sama si určila charakter svého mezidobí německé historie.

A tak je tento stát dnes z důvodů vlastní existence nucen stále více a více oklešťovat výsostná práva jednotlivých států, a to nejenom ze všeobecně

materiálních důvodů, nýbrž také z ideových. Neboť zatímco svým občanům, pomocí své finančně vyděračské politiky, vysává poslední zbytky krve, musí jim nutně odejmout i jejich poslední práva, pakliže nechce, aby všeobecná nespokojenost jednoho dne propukla v nespoutanou vzpouru.

Z obrácení výše řečené věty pro nás, nacionální socialisty, vyplývá následující základní pravidlo: Mocná národní říše, která navenek v nejvyšším rozsahu zastupuje a zastřešuje zájmy svých občanů, je schopna jim nabídnout vnitřní svobodu, aniž by se jakkoliv musela obávat o stabilitu státu. Na druhé straně může silná národní vláda provádět a zodpovědět i ty největší zásahy do svobody jak jedinců, tak i států, aniž by tak jakkoliv poškodila říšskou myšlenku, pokud v takových opatřeních jednotlivý občan rozezná prostředek k vzrůstu jeho národní pospolitosti.

Samozřejmě, že všechny státy světa jdou svou organizací určitým způsobem vstříc jistému druhu sjednocení. Také Německo nebude výjimkou. Dnes už je nesmysl hovořit o státní suverenitě jednotlivých zemí, která není zajištěna již díky jejich směšné velikosti. Také na provozní a správně technické úrovni bude význam jednotlivých států stále potlačován. Moderní doprava a moderní technika také neustále scvrkává vzdálenosti a prostor. Dřívější stát dnes představuje pouhou provincii, a současné státy byly kdysi rovny kontinentům. Problém spravování státu, jako je dnešní Německo, je roven, z čistě provozně technického hlediska, problému spravováni provincie, jako je Brandenburg, před sto lety. Překonání vzdálenosti Mnichov - Berlín je dnes jednodušší, než překonání vzdálenosti Mnichov - Starnberg před sto lety. A celé říšské území je dnes ohledně současných dopravních možností menší, než jakýkoliv střední spolkový stát v době napoleonských válek. Kdo se uzavře před důsledky vycházejícími z daných skutečností, zůstane v minulosti. Lidé, kteří to činili, existovali v každé době, a budou existovat také v budoucnosti. Ovšem pouze těžko mohou zbrzdit kolo dějin, a už vůbec ho nemohou zastavit.

My, nacionální socialisté, nemůžeme kolem těchto konsekvencí kráčet bez povšimnuti. Také zde se nemůžeme nechat nachytat frázemi našich takzvaných národních občanských stran. Používám označení fráze proto, neboť tyto strany očividně nevěří v možnost provedení svých záměrů, a jelikož za druhé jsou spolu zodpovědné, a hlavními viníky dnešního stavu. Především v Bavorsku je křik po odstranění centralizace pouze stranickým podvodem bez jakékoliv skutečné postranní myšlenky. Ve všech momentech, kdy tyto strany ze svých frází měly provést něco skutečného, bez výjimky žalostně selhaly. Každé takzvané okradeni výsostného práva bavorského státu Říší, bylo, nehledě na odporný štěkot, přijato prakticky bez jakéhokoliv odporu. A když se někdo skutečně pokusil postavit se proti tomuto nesmyslnému systému, pak byl těmi samými stranami, jako nepříslušející tomuto novému státu, zatracován a odcizován, a tak dlouho pronásledován, dokud neskončil ve vězeni, nebo nebyl

umlčen úředním zákazem veřejných projevů. Právě v tom museli naši přívrženci nejlépe rozpoznat vnitřní prohnanost těchto takzvaných federalistických kruhů. Stejně jako náboženství, tak i státně federativní myšlenka je pro ně pouze prostředek jejich často tak špinavých stranických zájmů.

Tak, jak se zdá být přirozené určité sjednocení zvláště v oblasti dopravy, musí být i pro nás, nacionální socialisty, přirozenou povinností zaujmout k danému vývoji současného státu naprosto kritické stanovisko. Obzvláště pak tehdy, pokud veškerá opatření budou sloužit pouze k tomu, krýt a umožňovat osudovou zahraniční politiku. Především proto, že dnešní říše neprovádí takzvané "poříštění" železnice, pošty, financí, atd. z vyšších národně politických důvodů, nýbrž pouze proto, aby tak do rukou získala prostředky a záruky pro bezmeznou plnící politiku, musí nacionální socialisté udělat vše pro to, aby ztížili, a pokud možno zabránili provádění podobné politiky. K tomu však patří boj proti dnešní centralizaci životně důležitých institucí našeho národa, která je nyní prováděna naší povalečnou politickou garniturou, za účelem uvolněni miliardových obnosů a zástavních objektů do zahraničí.

Z tohoto důvodu se k těmto pokusům vyjádřilo i nacionálně socialistické hnutí .

Druhým důvodem, který nás přiměl k odporu vůči takovéto centralizaci, je to, že tím může být upevněna moc uvnitř vládnoucího systému, která by svým celkovým působením mohla německému národu přinést největší neštěstí. dnešní židovsko-demokratická říše, která se stala skutečným prokletím německého národa, se pokouší zneškodnit kritiku jednotlivých států, které ještě nejsou zcela naplněny tímto duchem doby, jejich utlačováním až do úplné bezvýznamnosti. Zde máme my, nacionální socialisté, obrovskou příležitost pokusit se nejenom dát opozici jednotlivých států základ pro jejich státní moc, nýbrž dát jejímu boji proti centralizaci vůbec výraz vyšších národních, všeobecně německých zájmů. Zatímco tedy bavorské lidové strany usilují o zachováni zvláštních práv pro Bavorský stát pouze z malomyslně prospěchářských pohnutek, chceme my toto zvláštní postavení vložit do služeb vyšších národních zájmů, v boji proti dnešní listopadové demokracii.

Třetím důvodem, který nás mohl přimět k boji proti tehdejší centralizaci, bylo přesvědčení, že podstatná část takzvaného "poříšštění" nebylo žádným sjednocováním, a už v žádném případě zjednodušením, nýbrž v mnohých případech se jednalo pouze o to, odebrat institucím výsostná práva jednotlivých zemí, a otevřít tak brány členům revolučních stran. V celé německé historii nebyla ještě nikdy provozována nestydatější zvýhodňující ekonomika, jako v dobách demokratické republiky. Podstatná část centralizační zběsilosti spadá na konto oněch stran, které kdysi slíbily uvolnit cestu schopným, přitom však při obsazování úřadů a pozic přihlížely pouze na stranickou příslušnost. Především

Židé se po dobu trvání republiky v neuvěřitelném množství rozlili do všech Říši sebraných hospodářských provozů a úředních aparátů, takže oboje jsou dnes doménou židovské činnosti.

Především tato třetí úvaha nás musí z taktických důvodů zavazovat, zhodnotit a pokud to bude nutné, i zaujmout stanovisko proti každému dalšímu opatření na cestě k centralizaci. Naše stanoviska však musí mít neustále vyšší národně-politický, a nikdy ne malicherný sobecký charakter.

Tato poslední připomínka je nutná, aby u našich přívrženců nevznikl dojem, že bychom my, nacionální socialisté, snad Říši upírali právo na ztělesnění vyšší suverenity, než je ona suverenita jednotlivých států. O tomto právu u nás nemůže být žádných pochybnosti. Neboť pro nás je stát jako takový pouze formou, a je jasné, že vše podstatné, tedy jeho obsah, národ, lid, a vše ostatní se musí podřídit jeho suverénním zájmům. Nemůžeme však v žádném případě přiznat jakémukoliv státu v rámci národa a říše, která ho zastupuje, žádnou mocensko-politickou suverenitu a státní svrchovanost. Neřád jednotlivých států, jako například zastupování v zahraničí a vyjednávání mezi sebou musí přestat, a také jednou přestane. Dokud toto bude možné, nemůžeme se divit, že zahraničí stále ještě pochybuje o pevnosti našeho říšského složení a podle toho se také chová. Darebáctví těchto zastupitelství je ještě o to větší, když se jim kromě jimi napáchaných škod nedá přičíst jakýkoliv užitek. Zájmy Německa v zahraničí, které nemohou být zajištěny říšským vyslancem, nemohou být už vůbec zajištěny nějakým vyslancem, z hlediska dnešního světového uspořádání bezvýznamně směšného malého státu. V těchto malých státech můžeme skutečně spatřovat pouze snahy o vnitřní a vnější odpoutání se od Říše. Také proto však nemáme my, nacionální socialisté, naprosto žádné porozumění, když nějaký stářím ochablý šlechtický odebírá již tak vychrtlé Říši živnou půdu zřizováním nových zastupitelských úřadů. Naše diplomatické zastoupení v zahraničí bylo již v dobách staré Říše tak směšné, že jakékoliv doplňování tehdy nabytých zkušeností je naprosto zbytečné.

Význam jednotlivých států bude nutno v budoucnosti přenést více na kulturně-politické pole. Monarcha, který učinil pro význam Bavorska nejvíce, nebyl v žádném případě nějaký vzpurný, protiněmecký sobec, nýbrž spíše velkoněmecky smýšlející a kulturně založený Ludwig 1. Tím, že sílu státu namířil v první řadě na vybudování kulturní pozice Bavorska, a ne k posílení svých mocenskopolitických zájmů, učinil více prospěšnějšího a trvanlivějšího, než by jinak vůbec bylo možné. Tím, že tehdy povznesl Mnichov z rámce bezvýznamné provinciální rezidence do formátu obrovské německé kulturní metropole, vytvořil duchovní středisko, které na sebe ještě dnes dokáže poutat povahově odlišné Prusko. Předpokládejme, že by Mnichov zůstal tím, čím kdy si byl, pak by se v Bavorsku opakoval stejný postup jako v Sasku, pouze s tím rozdílem, že by bavorské Lipsko, Norimberg, nebylo bavorské město, nýbrž

franské. Mnichov velkým neudělaly výkřiky "Pryč s Pruskem", nýbrž význam tomuto městu dal král, který chtěl německému národu věnovat umělecký klenot, který musí všichni spatřit a respektovat ho. A v tom také spočívá ponaučení pro budoucnost. Význam jednotlivých států v budoucnu nebude v žádném případě spočívat ve státnické a mocensko-politické oblasti. Spatřuji ho spíše buďto na kmenové nebo na kulturně-politické úrovni. Zde však musí zapůsobit čas. Snadnost moderní dopravy promíchává obyvatelstvo do té míry, že se kmenové hranice pomalu, ale jistě začínají smazávat a že kulturní obraz se pozvolna začíná vyvažovat. Především armádu je nutno zbavit jakéhokoliv vlivu jednotlivých států. Budoucí nacionálně socialistický stát by neměl opakovat chyby minulosti, a podstrkovat armádě takové úkoly, které ji nepatří a ani patřit nesmí. Německá armáda tu není proto, aby představovala školu pro udrženi kmenových zvláštností, nýbrž spíše proto, aby představovala školu vzájemné komunikace a přizpůsobení se všech Němců. To, co je jinak v běžném životě národa rozdělujícím, by mělo být armádou přetvořeno ve sjednocující prvek. Armáda by měla jednotlivé mladé muže pozdvihnout nad horizont vlastní země, a přidělit je německému národu. Musí se naučit vidět hranice Německa, a ne jen hranice svého domova, neboť ty budou muset jednoho dne ochraňovat. Je tudíž nesmyslné nechávat mladého Němce ve svém domově. Mnohem účelnější je ukázat mu během vojenské služby celé Německo. To má v současnosti ještě daleko větší význam, neboť dnes již mladí Němci nechodí jako kdysi na vandr, aby si rozšířili své horizonty. Není pak v tomto směru nesmyslem nechávat mladého Bavoráka zase jenom v Mnichově, Franka v Norimberku, Bádeňáka v Karlsruhe, Wiirttemberáka ve Stuttgartu, atd., místo aby mladý Bavorák viděl jednou Rýn a podruhé Severní moře, Němec z Hamburku aby spatřil Alpy, východní Prus Německé středohoří a podobně? Krajanský charakter by měl být u armády zachován, avšak ne v kasárnách. Jakýkoliv pokus o centralizaci se musí setkat s naší rozhodnou nelibostí, nikoliv však u armády! Právě naopak, v tomto případě bychom centralizaci jen a jen přivítali. Zcela nezávisle na tom, že při dnešní velikosti současné říšské armády by zachování částí vojska jednotlivých států bylo absurdní, spatřujeme v úspěšném sjednoceni říšské armády krok, kterého se nesmíme vzdát ani v budoucnu, při opětovném zavedení lidové armády.

Ve zbytku se bude muset mladá myšlenka zbavit veškerých pout, která by mohla ochromovat její aktivity v pohybu směrem kupředu. Nacionální socialismus musí ze zásady využít práva, vnutit celému německému národu své principy, a sice bez ohledu na dosavadní spolkově státní hranice a tento vychovávat pomocí svých idejí a myšlenek. Stejně jako se církev necítí svázána jakýmikoliv politickými hranicemi, tak se i naše nacionálně socialistické myšlenky necítí být svázány jednotlivými státními útvary naší vlasti.

Nacionálně socialistické učení není službou politických zájmů jednotlivých

států, nýbrž mělo by se stát jednou vládkyní celého německého národa a proto by si mělo činit právo na to, odstranit hranice, které vytyčil námi odmítnutý vývoj.

Čím úplnější bude vítězství jeho myšlenek, tím větší může být svoboda, kterou tyto myšlenky vnitřně nabízejí.

11. kapitola

PROPAGANDA A ORGANIZACE

Rok 1921 byl pro mne a hnutí ve více směrech obzvláště významný. Po mém vstupu do Německé Strany Pracujících jsem okamžitě převzal odděleni propagandy. Měl jsem tento obor v onom momentě za naprosto nejdůležitější. Zprvu totiž platilo nelámat si ani tak hlavu s organizačními záležitostmi, jako spíš samotným zprostředkováním idejí většímu počtu lidí. Propaganda musela běžet daleko vpředu před organizací, a sehnat jí nejprve ke zpracování lidský materiál. Jsem také nepřítelem příliš uspěchaného a pedantského organizování. Většinou z toho vzniká pouze mrtvý mechanismus, ale jen velmi zřídka živá organizace. Neboť organizace je něco, co za svou existenci vděčí organickému životu organického vývoje. Myšlenky, které uchvátily určitý počet lidí, tíhnou samy po určitém pořádku, a tomuto vnitřnímu uspořádání náleží velmi velký význam. Avšak i zde se musí počítat se slabostí lidí, která jedince svádí k tomu se alespoň zprvu stavět na odpor převyšující osobnosti. Tak, jak je určitá organizace mechanicky organizována odshora dolů, hrozí zde obrovské nebezpečí, že se jednou dosazený člověk, který sám ještě nebyl správně rozpoznán a nevlastní možná ani takové schopnosti, bude snažit zabránit ze žárlivosti v rámci hnutí v postupu zdatnějšímu jedinci. Škoda, kterou by v tomto případě způsobil, by mohla mít, obzvláště pro takové mladé hnutí, osudové následky.

Z tohoto důvodu je účelnější nejprve po nějakou dobu z jedné centrály propagandisticky rozšiřovat příslušnou myšlenku, a posléze pečlivě prozkoumat a zkontrolovat postupně shromážděný lidský materiál za účelem nalezení vedoucích osobností. Často se přitom ukáže, že zcela nenápadní lidé jsou rozenými vůdci.

Bylo by však naprosto chybné pokoušet se rozpoznat charakteristické vůdcovské vlastnosti a schopnosti na základě teoretických poznatků.

Opak je správný.

Velcí teoretikové jsou také jen ve velmi řídkých případech i velcí

organizátoři, neboť velikost teoretiků a programátorů spočívá v první řadě v poznatcích a zjištěních abstraktně správných zákonů, zatímco organizátor musí být především dobrým psychologem. Musí brát člověka takového, jaký je, a proto ho musí dobře znát. Stejnou měrou ho nesmí ani přeceňovat, ani ve svém davu podceňovat. Musí se naopak pokoušet stejnou měrou hodnotit jak jeho slabosti, tak i bestialitu, aby si s přihlédnutím na všechny faktory mohl vytvořit správný obrázek, který je coby živý organismus naplněný neochvějnou silou a tím i vhodný nést danou myšlenku a razit jí cestu k nejvyššímu úspěchu.

A ještě řidčeji může být velký teoretik velikým vůdcem. Tím spíše jím bude nějaký agitátor, což mnozí, kteří se danou otázkou zabývají ryze vědecky, neradi slyší, a přesto je to pochopitelné. Agitátor, který vykazuje schopnosti zprostředkovávat danou myšlenku širokým masám, musí být vždy dobrým psychologem, i kdyby byl jen pouhým demagogem. Přesto se však bude k vedení hodit víc, než lidem odcizený, světa vzdálený teoretik. Neboť vést znamená umět pohybovat masou. Nadání uspořádat myšlenky nemá s vůdčími schopnostmi nic společného. Přitom je zcela zbytečné dohadovat se o tom, zda je důležitější umět uspořádat lidské ideály a cíle, nebo je uskutečňovat. Jde tu o to, jako je tomu často v praktickém životě, že jedno by bez druhého nemělo naprosto žádný smysl. Nejhezčí teoretický názor zůstává bez účelu a hodnoty, pakliže se nějaký vůdce nezasadí o to, aby k němu pohnul široké vrstvy obyvatelstva. A naopak, co by byla platná vůdcovská genialita a vůdcovský elán, kdyby oduševnělý teoretik lidskému usilování nevypracoval žádné cíle? Avšak personifikace teoretika, organizátora a vůdce do jedné osoby, je to nejvzácnější, co se na této zemi dá nalézt. Toto sjednocení vytváří velikána.

Od prvního momentu mého působení v hnutí jsem se, jak jsem již poznamenal, věnoval propagandě. Muselo se jí povést postupně naplnit malé jádro lidí novou vírou, aby mohl být získán lidský materiál, ze kterého by později vzešli první členové nové organizace. Cíl propagandy přitom často přestupoval rámec organizace.

Pokud hnutí hájí úmysl zbořit dosavadní svět, a na jeho místě vybudovat nový, musí v řadách vlastního vedení panovat naprostá jasnost ohledně následujících základních principů: Každé hnutí musí nejprve získaný lidský materiál rozdělit do dvou velkých skupin, totiž na přívržence a na členy.

Úkolem propagandy je získávat přívržence, úkolem organizace je získávat členy. Přívrženec hnutí je ten, který souhlasí s jeho cíli, člen hnutí za tyto cíle bojuje. Přívrženec je nakloněn hnutí díky její propagandě. Organizace pak musí zařídit, aby její člen aktivně působil při získávání nových přívrženců, ze kterých se pak vytváří noví členové.

Jelikož přívrženství je podmíněno pouze pasivním uznáním příslušné myšlenky, zatímco členství vyžaduje aktivní zastupování a obhajobu, bude deset přívrženců rovno vždy nanejvýše jednomu až dvěma členům.

Přívrženectví tkví pouze v poznatku, členství pak v odvaze rozpoznané zastupovat a rozšiřovat dále.

Poznání svou pasivní formou odpovídá majoritě lidstva, které je líné a bojácné. Členství oproti tomu podmiňuje aktivní smýšlení a odpovídá tak pouze lidské minoritě.

Propaganda se proto musí neúnavně snažit o to, aby daná myšlenka získávala co nejvíce přívrženců, zatímco organizace musí co nejpečlivěji dávat pozor na to, aby z příznivců vybrala pouze to nejcennější, a učinila z nich své členy. Proto si propaganda nemusí lámat hlavu nad významem každého jí poučeného jedince, o jeho schopnostech, znalostech, jeho pochopení, nebo jeho charakteru, zatímco organice musí z této masy pečlivě vybrat takové jedince, kteří skutečně umožní zvítězit onomu hnutí.

Propaganda se pokouší vnutit víru celému národu, organizace podchycuje pouze ty, u kterých z psychologických důvodů nehrozí zpomalení dalšího šíření příslušné myšlenky.

Propaganda zpracovává celek ve smyslu dané myšlenky a dělá ji zralou pro dobu vítězství této myšlenky, zatímco organizace musí vítězství seznávat v trvalém, organizačním a boje schopném sjednocení oněch přívrženců, kteří se zdají být schopni a ochotni vést boj za její vítězství.

Vítězství dané myšlenky bude o to snazší, čím obsáhleji propaganda zpracovala lidi v jejich celku a čím výhradnější, neochvějnější a pevnější je organizace, která tento boj prakticky provádí.

Z toho vyplývá, že počet přívrženců nemůže být nikdy dost velký, avšak počet členů bude snadněji spíš vyšší, než menší.

Pokud propaganda naplnila svou myšlenkou celý národ, může organizace s hrstkou lidí vyvádět důsledky. Propaganda a organizace, tedy příslušníci a členové tím stojí proti sobě v jakémsi poměru. Čím lépe propaganda pracovala, tím menši může být organizace, a tím větší může být počet jejich přívrženců, o to skrovnější může být počet jejich členů, a naopak. Čím horší je propaganda, tím větší musí být organizace, a čím méně příznivců hnutí zbude, tím rozsáhlejší musí být počet jejich členů, pokud chce vůbec ještě počítat s nějakým úspěchem.

Prvním úkolem propagandy je získání lidí pro pozdější organizaci. Prvním úkolem organizace je získání lidí k provádění propagandy. Druhým úkolem propagandy je rozložení stávajícího stavu a prosazeni nového stavu s novou vírou. Druhým úkolem organizace musí pak být boj za získání moci, aby tak mohlo být dosaženo konečného vítězství dané vírou.

Nejpronikavější úspěch příslušné světonázorové revoluce může být vybojován pouze tehdy, pokud jsou o novém světonázoru poučeni pokud možno všichni lidé - pokud to bude nutné, musí být později vnucen i zbytku, zatímco organizace myšlenky, tedy hnutí, musí podchytit pouze to, co je

nezbytně nutné k obsazení nervového centra do úvahy přicházejícího nového státu.

To znamená jinými slovy následující:

V každém skutečně velikém hnutí, které chce převálcovat svět, musí nejprve propaganda rozšířit myšlenku tohoto hnutí. Musí se neúnavně snažit objasnit ostatním tyto nové myšlenkové pochody a přetáhnout je na svou půdu, anebo je alespoň zviklat v jejich dosavadním přesvědčení. A jelikož rozšiřování nové myšlenky, čili propaganda, musí mít nějakou páteř, musí tato myšlenka vytvořit nějakou pevnou organizaci. Organizace získává své členy z všeobecných přívrženců získaných propagandou. Tato organizace bude vzrůstat tím rychleji, čím intenzivnější bude práce propagandy, a ta bude opět pracovat tím lépe, čím pevnější a silnější bude organizace, která za ní stojí.

Nejvyšším posláním organizace je proto starat se o to, aby v rámci členství v hnutí nevznikala jakákoliv vnitřní nespokojenost, která by mohla vést k rozdělení hnutí, a tím také k oslabeni jeho práce. Dále by se měla starat o to, aby nevymřel duch rozhodných zásahů, nýbrž naopak, aby byl neustále obnovován a posilován. Počet členů nemusí růst do nekonečna, ba naopak. Jelikož pouze zlomková část lidstva je energicky a odvážně nadaná, muselo by hnutí , které by svou organizaci do nekonečna zvětšovalo, být tímto důsledkem jednoho dne nutně oslabeno. Organizace, tedy množství členů, které přerostou určitou hranici, ztrácí postupně svou bojovou sílu a nejsou nadále schopny rozhodně a úderně podporovat, respektive vyhodnocovat propagandu svých myšlenek.

Čím větší a vnitřně revoluční je myšlenka, tím aktivističtější bude její členská základna. Neboť s rozvratnou silou této víry je, pro její nositele, spojeno riziko, které se zdá být dobré pro to, udržet si od těla všechny malé, zbabělé maloměšťáky. Budou se v tichosti považovat za přívržence, avšak odmítnou to na veřejnosti potvrdit svým členstvím. Tím tedy získává organizace, zastupující skutečně převratné myšlenky, pouze ty nejaktivnější členy z propagandou získaných přívrženců. A právě v této, přirozeným výběrem získané aktivitě členů daného hnutí, spočívá předpoklad pro další stejně aktivní propagandu hnutí a pro úspěšný boj za uskutečnění těchto myšlenek.

Největším nebezpečím, které muže hnutí hrozit, je přílišné narůstání členské základny díky příliš rychlým úspěchům. Neboť dokud musí hnutí krutě bojovat, vyhýbají se mu všichni zbaběle a egoisticky založení lidé. O to víc se pak snaží vstoupit do jeho řad, čím větší a viditelnější je úspěch této strany.

Právě v tom spočívá to, proč mnoho vítězných hnutí před konečným výsledkem, nebo lépe řečeno před posledním dokončením jejich vůle, náhle z nevysvětlitelného vnitřního oslabení zůstali pozadu, rezignovali na boj a konečně postupně vymřeli. Z důvodů jejich prvních vítězství se totiž do jejich

organizace dostala celá spousta špatných, nedůstojných, a především zbabělých členů, takže k boji rozhodná menšina byla náhle převálcována touto většinou, takže hnutí bylo donuceno oddat se zcela do služeb jejich vlastních zájmů, strženo na úroveň jejich vlastního zbabělého hrdinství a nicnedělání, čímž bylo znemožněno dokončení vítězství původní myšlenky. Fanatický cíl byl tímto setřen, bojová síla ochromena a nebo, jak správně říká lidové rčení: "Do vína se nyní dostala voda". A potom, ani stromy nemohou růst až do nebe.

Proto je velmi nutné, aby hnutí čistě z pudu sebezáchovy, jakmile se mu nakloní štěstí a úspěch, okamžitě zastavilo nábor nových členů, a další zvětšování organizace provádělo pouze s největší opatrnosti a po důkladné kontrole. Pouze tak bude moci jádro hnutí udržet upřímně čerstvé a zdravé. Dále se musí postarat o to, aby hnutí vedlo výhradně jen toto zdravé jádro, to znamená, aby určovalo propagandu, která má vést ke všeobecnému uznání, a jako vlastník moci provádět úkony, které jsou nutné k praktickému uskutečnění jejich myšlenek.

Ze základu původního hnutí musí nejenom obsadit všechny důležité pozice dobytých útvarů, nýbrž musí vytvořit i kompletní vedení. A to do té doby, dokud se dosavadní základní principy a učení strany nestanou základem a obsahem nového státu. Teprve potom můžou byt zvláštní ústavě tohoto státu, zrozené z jejího ducha, dány do rukou jeho opratě. To však většinou opět probíhá pouze za vzájemného zápolení, jelikož je to spíše otázka vůle a působení sil, než lidského názoru, která jsou sice rozpoznány již od počátku, avšak které se nedají řídit donekonečna.

Všechna obrovská hnutí, ať již náboženského nebo politického rázu, vděčí svým největším úspěchům pouze rozpoznání a aplikaci těchto základních principů, a především bez přihlédnutí na tyto zákony jsou jakékoliv trvalejší úspěchy zcela nemyslitelné. Jako vedoucí propagandy našeho hnutí jsem se vší silou snažil nejenom připravit půdu pro pozdější velikost tohoto hnutí, nýbrž jsem se i velmi radikálním pojetím této práce snažil o to, aby organizace získala ten nejlepší materiál. Neboť čím radikálnější a vybičovanější moje propaganda byla, o to víc odrazovala všechny ty slabochy a plaché povahy a zabraňovala tak jejich infiltraci do původního jádra naší organizace. Zůstali snad našimi přívrženci, ale určitě ne s hlasitým zdůrazňováním, nýbrž v bojácném zamlčování této skutečnosti. Kolik tisíc jich mne tehdy ujišťovalo, že se vším naprosto souhlasí, avšak za žádných okolností se nechtěli stát našimi členy. Hnutí bylo tak radikální, že členství v něm vystavilo jedince mohutným vytkám, ba dokonce nebezpečí, takže se člověk ani nemůže divit, že počestní, mírumilovní občané zůstali stát, alespoň tehdy stranou, i když svým srdcem již tehdy patřili naprosto k věci.

A tak to také bylo správné.

Kdyby tito lidé, kteří s revolucí vnitřně nesouhlasili, tehdy vstoupili do naší

strany, a sice coby členové, mohli bychom se dnes označovat nanejvýš jako dobročinné bratrstvo, v žádném případě však ne jako mladé, bojechtivé hnutí.

Živoucí a úderná forma, kterou jsem tehdy propagandě vtiskl, posílila a garantovala radikální tendence našeho hnutí, takže nyní byli ke členství připraveni - nehledě na výjimky, pouze skutečně radikální lidé.

Přitom tato propaganda působila tak, že nás zakrátko statisíce našich přívrženců nejenom že měli vnitřně rádi, nýbrž si přáli i naše vítězství, i když byli osobně příliš zbabělí, než aby pro to přinesli nějakou svou osobni oběť. Do poloviny roku 1921 tato čistě náborová činnost dostačovala a byla hnutí k užitku. Avšak především události v letě tohoto roku začali naznačovat, že po postupném viditelném úspěchu propagandy je na řadě organizace, která se tomu musí přizpůsobit a vyrovnat se s tím.

Pokus skupiny několika lidových snílků za podpory tehdejších představitelů strany, zmocnit se jejího vedení, vedl ke zhroucení této malé intriky a na valné členské schůzi mi pak jednohlasně bylo předáno kompletní vedení tohoto hnutí. Zároveň proběhlo přijetí nové stanovy, která převádí veškerou zodpovědnost na prvního předsedu strany, ruší veškerá chybná rozhodnutí výboru a na místo nich zavádí systém rozdělení práce, který se do té doby požehnaným způsobem osvědčil.

1. Srpna 1921 jsem za hnutí převzal tuto malou vnitřní reorganizaci, a přitom jsem se setkal s podporou celé řady vynikajících sil, které musím z povinnosti jmenovat v krátké příloze.

Při pokusu nyní organizačně zhodnotit, a tím i zakotvit výsledky propagandy, jsem musel odstranit celou řadu dosavadních zvyklostí a zavést nové zásady, které žádná jiná strana ani nevlastnila, ani je nechtěla uznávat.

V letech 1919 až 1920 vládl hnutí výbor, který byl volen členskou valnou hromadou, která opět byla předepsána příslušným zákonem. Výbor se sestával z prvního a druhého pokladníka, prvního a druhého zapisovatele a jako hlavou byl první a druhý předsedající. K tomu náleželi ještě jeden členský dozorce, šéf propagandy a různí přísedící.

Tento výbor ztělesňoval - tak komický byl - vlastně to, co chtělo samo hnutí co nejpříkřeji zlikvidovat, totiž parlamentarismus. Neboť bylo zcela jasné, že se jedná o stejný princip, který od nejmenších místních skupin, přes pozdější obvody, župy, země, až po říšské vedení ztělesňuje stejný systém, pod kterým jsme tolik trpěli a bohužel doposud i trpíme.

Bylo neprodleně nutné jednoho dne v tomto učinit obrat, pokud se z hnutí, z důvodu špatných základních principů jeho vnitřní organizace nemělo zkazit, a stát se neschopným dostát svému vyššímu poslání.

Zasedání výboru, o kterém byl veden zápis, a ve kterém se rozhodovalo většinou, představoval ve skutečnosti parlament v malém. Také zde chyběla jakákoliv osobní zodpovědnost a odpovědnost. Také zde vládl stejný nesmysl a

ten samý nerozum jako ve velkých státních institucích. Pro tyto výbory byli jmenováni zapisovatelé, pokladníci, zástupci pro členství ve straně, zástupci propagandy a zástupci bůhví pro co ještě. Potom se však všichni společně měli vyjádřit k jednotlivým otázkám a hlasováním o nich pak rozhodnout. A tak musel zmocněnec pro propagandu hlasovat o záležitosti, která se týkala finančních záležitostí, pokladník pak zase hlasoval o věcech organizace, a ten se zase měl starat o věci týkající se zapisovatelů atd.

Proč byl však nejprve jmenován zvláštní zmocněnec pro propagandu, když pak o těchto věcech rozhodovali pokladníci, zapisovatelé, přísedící, atd., je pro zdravý mozek stejně nepochopitelné, jako by bylo nepochopitelné, kdyby v nějaké velké továrně měli rozhodovat o záležitostech představenstva konstruktéři jiných oddělení, nebo jiných odvětví, kteří s daným problémem nemají naprosto nic společného.

Nikdy jsem se tomuto šílenství nepodrobil, a po krátkém čase jsem se těchto schůzí přestal účastnit. Dělal jsem si svou propagandu, a basta, přičemž jsem si zakázal, aby mi do toho mého oboru mluvil nějaký zvaný budižkničemu. Stejně jako jsem se obráceně necpal ostatním do jejich krámu.

Jakmile byly přijaty nové stanovy a já byl povolán na místo prvního předsedy, čímž jsem získal potřebnou autoritu a odpovídající pravomoci, okamžitě jsem tomuto nesmyslu učinil příkrý konec. Namísto rozhodnuti výboru byl zaveden princip absolutní zodpovědnosti.

První předsedající je zodpovědný za celkové vedení hnuti. Rozděluje práci pod ním stojícím silám výboru, stejně jako ostatním nutným spolupracovníkům. Každý z těchto mužů je za své přidělené úkoly plně zodpovědný. Každá z těchto osob je podřízena pouze prvnímu předsedajícímu, který se musí starat o jejich kooperaci, respektive se musí starat o jejich spolupráci, a to pomocí výběru osob a vydáváním všeobecných směrnic.

Tento princip principiální zodpovědnosti se postupně stal samozřejmostí v rámci hnutí, nebo alespoň v rámci jejího stranického vedení. V malých místních skupinách a možná i v župách a okresech to bude trvat ještě dlouhá léta, než budou prosazeny tyto základní principy, neboť všichni bojácní a neschopní se tomu budou zarputile bránit. Pro ně bude jakákoliv zodpovědnost za nějaký podnik vždy nepříjemnou záležitostí, neboť vždy se budou cítit svobodnější a volnější, když u každého těžšího rozhodnutí budou v zádech cítit podporu majority takzvaného výboru. Připadá mi však nutné zaujmout proti takovému smýšlení tím nejostřejším způsobem co nejkritičtější stanovisko. Zbabělosti před zodpovědností se nesmí dělat žádné ústupky, čímž se, ač po dlouhé době, docílí správného vnímání vůdcovských povinností a schopností, které do vedení dostane pouze ty jedince, kteří jsou pro to skutečně určeni a povoláni.

V každém případě se musí hnutí, které chce potřít parlamentní šílenství,

tohoto nejprve samo zbavit. A také pouze na tomto principu k tomu může nasbírat potřebné síly.

Hnutí, které v době vlády majority přejde ve všem a se všemi na princip vůdcovských idejí a z toho podmíněné zodpovědnosti, jednoho dne s matematickou jistotou překoná tento dosavadní stav a vyjde ze všeho jako vítěz.

Tato myšlenka vedla v rámci hnutí k jeho naprosté reorganizaci. Ve svém logickém důsledku pak došlo i k velmi ostrému oddělení obchodních provozů hnutí od všeobecně politického vedení. Zásadně byla myšlenka zodpovědnosti rozšířena na veškeré stranické součásti, a tím, že tyto složky byly zbaveny veškerých politických vlivů a byly zaměřeny na čistě hospodářské úkoly, došlo nutně k jejich obrovskému ozdravení.

Když jsem na podzim roku 1919 vstoupil do tehdy šestičlenné strany, neměla tato ani žádnou pobočku, ani žádné zaměstnance, neměla dokonce ani žádné formuláře nebo razítko, k dispozici nebylo nic předtištěného. Výbor se scházel nejprve v jednom hostinci v Panské ulici a později v jedné kavárně u Gasteigu. To byl nemožný a neúnosný stav. Za krátkou dobu jsem se připojil k hnutí a prolezl jsem celou řadu mnichovských kaváren a hostinců s úmyslem nalézt oddělenou místnost, nebo podobný prostor, který, by si nové hnutí mohlo pronajmout. V bývalém Hvězdicovém pivovaru v Tálu se nacházela malá klenutá místnost, která kdysi sloužila bavorským říšským radům jako určitý druh hostinské místnůstky. Byla temná a šerá a hodila se jak pro dřívější využití, tak i pro nové, ne zcela obvyklé využití. Ulička, do které ústilo jediné okno místnosti, byla tak úzká, že i za nejjasnějšího letního dne bylo v místnosti přítmí. To byla naše první pobočka. Jelikož nájem obnášel pouhých padesát marek měsičně (pro nás tehdy nepředstavitelná suma!), nemohli jsme klást nějaké velké nároky a nemohli jsme si ani stěžovat, když ještě těsně před nastěhováním bylo odstraněno obložení stěn, určené kdysi pro říšského radu, takže místnost nyní skutečně vypadala spíše jako krypta než jako kancelář.

Přesto to byl již obrovský pokrok. Pomalu jsme obdrželi elektrické světlo, ještě pomaleji pak i telefon. Dovnitř přišel stůl s několika vypůjčenými židlemi, konečně i otevřený regál, o něco později i skříň. Dva kredence, které patřily hospodskému, sloužily k uskladňováni letáků, plakátů, atd.

Dosavadní provoz, to znamená vedení hnutí pomocí jednou týdně konaných schůzí výboru, byl z dlouhodobého hlediska neúnosný. Dobře běžící provoz pobočky mohl zajistit pouze hnutím placený

úředník.

To bylo tehdy velmi těžké. Hnutí mělo tehdy tak málo členů, že bylo obrovským uměním vybrat z jeho řad nějakého schopnějšího jedince, který by s minimálními nároky za svou osobu mohl uspokojit rozmanité nároky hnutí .

První jednatel strany byl po dlouhém hledání nalezen v jednom vojákovi,

mém někdejším kamarádovi, který se jmenoval Schüssler. Nejprve úřadoval v naší kanceláři denně ráno mezi šestou až osmou hodinou, později mezi pátou až osmou hodinou, až konečně každé odpoledne, a krátce na to se pak rozhodl vykonávat svou službu od božího rána až do pozdní noci. Byl jak pracovitý, tak i výmluvný, ze základu čestný, člověk, který se snažil ze všech svých sil, a sám velice věrně lpěl na našem hnutí. Schüssler sebou přinesl malý psací stroj značky Adler, který vlastnil. Byl to první přístroj tohoto druhu ve službách našeho hnutí. Později byl stranou vykoupen pomocí splátek. Bylo nutno opatřit malý trezor, aby mohla být zajištěna kartotéka a členské knížky před případnými zloději. Jeho pořízení se tedy neuskutečnilo z důvodu zajištění nějakých větších finančních obnosů, které bychom snad tehdy vlastnili. Naopak, vše bylo nesmírně nuzné, a já sám jsem musel často přidávat ze svých malých úspor.

O jeden a půl roku později se nám naše pobočka stala malou, a tak proběhlo stěhováni do nového lokálu v Corneliusově ulici. Opět to byl hostinec, kam jsme se přestěhovali, avšak nyní jsme nevlastnili pouze jednu místnost, nýbrž hned tři, a k tomu ještě velkou přepážkovou místnost. Tehdy nám to případalo jako až přehnané. Zde jsme zůstali do listopadu 1923.

V prosinci roku 1920 jsme získali noviny "Völkischer Beobachter". Tyto, jak už bylo patrné z jejich názvu, zastupovaly lidové zájmy, a nyní se měly stát orgánem NSDAP. Vycházely dvakrát týdně, a od roku 1923 se staly deníkem, a koncem srpna 1923 pak obdržely později proslavený velký formát.

Já jsem tehdy musel, coby naprostý nováček v novinářském oboru, zaplatit často těžké školné.

Každému by měla být jasná ta skutečnost, že proti příšernému židovskému tisku nestály ani jedny jediné skutečně významnější noviny. Spočívalo to, jak jsem se pak osobně mohl v praxi nečíselněkrát přesvědčit, v naprosto valné většině v malé obchodní zdatnosti takzvaných lidových podniků. Byly až moc vedeny v tom směru, že smyšlení by mělo být nadřazeno výkonu. To je naprosto chybné stanovisko, tím že smýšlení nesmí nikdy být něčím vnějším, nýbrž své nejlepší vyjádření nalezne právě ve výkonu. Ten, kdo pro svůj národ vytváří skutečně něco hodnotného, dává tím najevo hodnotné smýšlení, zatímco jiný, který o smýšlení pouze žvaní, aniž by pro národ činil jakoukoliv užitečnou službu, je pouze škůdcem onoho skutečného smýšlení. Svým smýšlením také zatěžuje i společnost.

Také "Völkischer Beobachter" byly, jak již říká samo jméno, takzvané "lidové" noviny se všemi přednostmi a ještě více chybami a slabostmi, které lpěly na lidových institucích. Jeho obsah byl tak ctihodný, jak nemožná byla obchodní správa tohoto podniku. Také u nich byli toho názoru, že lidové noviny je nutno udržovat pomocí lidových darů, místo toho, aby se prosadili v konkurenčním boji s ostatními, a že je neslušné nedbalost a chyby obchodního

vedení podniku krýt pomocí darů poctivě smýšlejících patriotů.

V každém případě jsem se všemi sílami snažil odstranit tento stav, který jsem v jeho povážlivosti brzy rozeznal. Přitom mi pomohlo štěstí, a to tím, že jsem se seznámil s mužem, který od té doby působil nejenom jako obchodní vedoucí novin, nýbrž i jako obchodní vedoucí celé strany, které prokázal neocenitelné služby. V roce 1914, tedy v poli, jsem se seznámil s (tehdy ještě mým nadřízeným) dnešním generálním obchodním vedoucím celé strany Maxem Amannem. Během čtyřech válečných let jsem měl možnost skoro trvale pozorovat mimořádné schopnosti, píli a úzkostlivou svědomitost mého pozdějšího spolupracovníka.

Uprostřed léta roku 1921, když se hnutí nacházelo v těžké krizi, a já jsem byl nespokojený s určitým počtem zaměstnanců, přičemž jsem s některými zažil trpkou zkušenost, obrátil jsem se na mého někdejšího plukovního kamaráda, kterého mi jednoho dne přivedl do cesty osud, s prosbou, aby se nyní stal obchodním vedoucím našeho hnutí. Po dlouhém váhání - Amann se nacházel v nadějné pozici - konečně souhlasil, ovšem pod výslovnou podmínkou, že nebude slouhou žádného neschopného výboru, nýbrž že bude výhradně uznávat pouze jednoho jediného vládce.

Je nesmazatelnou zásluhou tohoto obchodně skutečně obsažně vzdělaného prvního obchodního vedoucího hnutí, že přinesl do stranických provozů pořádek a čestnost. Od té doby jsou příkladné a nemohou být dosažený žádným podřízeným článkem, o překonání ani nemluvě. A jako je tomu vždycky v životě, je často převyšující schopnost provázena závistí a zlobou. To se muselo očekávat i v tomto případě a trpělivě se s tím smířit.

Již v roce 1922 byly všeobecně vytyčeny pevné směrnice jak pro obchodní, tak i pro čistě organizační výstavbu hnutí. Existovala již úplná centrální kartotéka, která obsahovala všechny členy našeho hnutí. Také finanční stránka hnutí byla navedena do správných kolejí. Průběžné vylepšování muselo být také kryto průběžnými příjmy, mimořádné příjmy byly používány pouze na mimořádné akce. I přes těžkost doby tím hnutí zůstalo, nehledě na trvalé drobné účty, skoro bez dluhů, ba dokonce se podařilo dosáhnout trvalého nárůstu jeho hodnot. Pracovalo se jako v malém soukromém podniku. Zaměstnaný personál musel vynikat svými schopnostmi, a v žádném případě se nemohl odvolávat na slavné "smýšlení". Smýšlení každého nacionálního socialisty se prokazuje v první řadě jeho připraveností, vytvářet svou pílí a schopnostmi hodnoty ku prospěchu celé národní pospolitosti. Kdo na tomto poli nesplní svou povinnost, není hoden ohánět se pojmem smýšlení, proti kterému se ve skutečnosti prohřešuje. Novým obchodním vedoucím hnutí bylo hned od počátku se vší rozhodností zastáváno stanovisko, oproti všem možným vlivům, že stranické provozy nesmí být žádné výhodně vydělávající podniky pro několik dělných přívrženců nebo členů hnutí. Hnutí, které tak ostrou

formou bojuje proti stranické zkorumpovanosti našeho dnešního správního aparátu, musí za každou cenu svůj vlastni aparát udržet naprosto čistý od podobných nešvarů. Stal se případ, že do administrace novin byli přijati zaměstnanci, kteří svým dřívějším smýšlením patřili k Bavorské lidové straně, avšak, měřeno jejich výkonem, se osvědčili jako vysoce kvalifikovaní. Výsledek tohoto pokusu byl všeobecně vynikající. Právě tímto čestným a otevřeným uznáním jejich skutečného výkonu si hnutí posléze získalo srdce těchto zaměstnanců rychleji a důsledněji, než by tomu mohlo být v jakémkoliv jiném případě. Později se z nich stali výborní nacionální socialisté, a těmi i zůstali, a to ne jenom řečmi, nýbrž to dokázali především svou svědomitou, poctivou a řádnou prací, kterou vykonávali ve službách nového hnutí. Je samozřejmé, že dobře kvalifikovaný stranický soudruh bude mít vždy přednost před stejně dobře zapsaným nestraníkem. Avšak nikdo nemůže být zaměstnáván pouze na základě svých stranických předpokladů. Rozhodnost, se kterou nový obchodní vedoucí zastával tyto základní principy, a postupně je, i přes veškerý odpor, také prosadil, se v budoucnosti hnutí velmi vyplatilo. Pouze tak bylo možné, že v době nejtěžší inflace, kdy zkrachovalo deseti tisíce podniků a tisíce novin muselo ukončit svou činnost, obchodní vedení hnutí nejenom že nezkrachovalo, a bylo schopno také krýt své pohledávky, nýbrž že "Völkischer Beobachter" zažil čím dál tím větší rozkvět. Tehdy totiž vstoupil do řad velkých novin.

Rok 1921 byl významný také v tom, že se mi, díky mé pozici prvního předsedy strany, podařilo, vymanit spoustu stranických provozů z vlivu kritiky a vměšování se členů výboru. To bylo velice důležité, neboť jsme nemohli sehnat skutečně schopnou osobu, jelikož do toho neustále hovořili budižkničemové, kteří všemu rozuměli lépe, avšak ve skutečnosti za sebou nechávali pouze žalostný zmatek. Na čem pak tito vševznalci lpěli nejvíce, byli špionážní kontroly a inspirační činnost. Existovali lidé, kteří byli přímo posedlí nemocí, za každým a za vším něco vidět, a kteří se nacházeli v jakémsi trvalém stavu gravidity vynikajících plánů, myšlenek, projektů a metod. Jejich nejvyšším a nejideálnějším cílem však většinou bylo vytvoření nějakého výboru, který by coby kontrolní orgán odborně zhodnocoval skutečnou práci ostatní. Mnohým z těchto výborářů přitom vůbec nedošlo, jak ponižující a antisocialistické to je, když člověk, který o věci nemá ani potuchy neustále hovoří do práce skutečným odborníkům. V těchto letech jsem v každém případě spatřoval jako svou povinnost, ochraňovat před těmito elementy všechny skutečně pracující a zodpovědností zatížené síly hnutí, a zajistit jim potřebné zázemí a volné pole své pracovní působnosti.

Nejlepším prostředkem, jak tyto výbory, které nic nedělaly, nebo vytvářely prakticky neproveditelná usnesení, zneškodnit, bylo přidělit jim skutečnou práci. Bylo k smíchu, jak se tento spolek potichoučku vypařil a stal se náhle

neviditelným. Přitom jsem si vzpomněl na naši tehdy největší instituci, Říšský sněm. Jak by se odtamtud všichni náhle vypařili, kdyby jim člověk místo toho věčného tlachání přidělil skutečnou práci. A sice práci, za kterou by každý jeden z těchto žvanilů byl osobně zodpovědný.

Již tehdy jsem stále kladl požadavek na to, aby, stejně jako je tomu v osobním životě, se v hnutí pro jednotlivé provozy hledalo tak dlouho, dokud nebyl nalezen ten skutečně správný úředník, správce nebo vedoucí. Tomu pak byla neprodleně dána veškerá autorita a volnost v jednání směrem dolů, při uvalení naprosté zodpovědnosti směrem nahoru, přičemž nikdo neobdržel autoritu nad podřízeným, pokud nebyl větším odborníkem přes příslušnou práci. V průběhu dalších dvou let jsem svoje názory prosazoval čím dál více, a dnes jsou, alespoň co se vrchního vedení týče, naprostou samozřejmostí.

Nejzřetelnější úspěch tohoto přístupu se ukázal 9. Listopadu 1923.

Když jsem před čtyřmi lety vstoupil do hnutí, nebylo k dispozici ani razítko. 9.listopadu 1923 bylo hnutí zrušeno a jeho majetek zkonfiskován. Ten byl posléze vyčíslen se všemi cennými věcmi a novinami na celých sto sedmdesát tisíc zlatých marek.

12. kapitola

OTÁZKA ODBORŮ

Rychlý růst hnutí nás donutil zaujmout v roce 1922 stanovisko k otázce, která není bezezbytku vyřešena dodnes.

Při pokusu o studii oněch metod, které by co nejdříve a co nejsnáze hnutí otevřelo cestu k srdcím širokých mas, jsme neustále naráželi na připomínky, že dělník jako takový nám nebude zcela náležet do té doby, dokud zastupování jeho zájmů na čistě pracovním a hospodářském poli bude spočívat v rukou jinak smýšlejících a jejich politických organizací.

Na těchto připomínkách skutečně něco bylo. Dělník, který pracoval v nějakém závodu, nemohl dle všeobecného přesvědčení vůbec existovat, aniž by byl člen nějakých odborů. Nejenom, že tím měly být chráněny jeho pracovní zájmy, ale i jeho pozice v závodě byla z dlouhodobého hlediska myslitelná pouze v případě, kdy byl příslušníkem odborů. Většina dělníků se nacházela v odborářských svazech. Tito všeobecně bojovali za lepší výplaty a uzavírali tarifové smlouvy, které dělníkovi zajišťovaly pouze určitý příjem. Bezpochyby byl výsledek těchto bojů všech dělníků výhodný pro podniky, a obzvláště každý slušný člověk musel mít výčitky svědomí, když si zastrkával do kapes odbory vybojované výplaty, přičemž se sám tohoto boje nezúčastnil.

S normálním občanským podnikatelem se o tomto problému dalo jen těžko

hovořit. Neměli pochopení (nebo ho nechtěli mít) ani pro materiální, ani pro morální stránku problému. A konečně hned zkraje hovoří jejich zdánlivě vlastní hospodářské zájmy proti jakémukoliv organizovanému shromažďování jim podléhajících pracovních sil, takže už z tohoto důvodu si nemohou o věci vytvořit nezaujatý úsudek. A proto je také zde nutné, aby se člověk obrátil na někoho nezaujatého, který nepodléhá pokušení pro samé stromy nevidět les. Ti pak s upřímnou vůlí budou mít daleko větší pochopení pro záležitosti, které tak nebo tak patří k nejdůležitějším v dnešním i budoucím životě.

Již v prvním díle jsem se vyjádřil o smyslu a účelu a o nutnosti odborů. Zaujal jsem tam stanovisko, že dokud nebude, a to buďto státními opatřeními (která jsou však většinou neúčinná), nebo pomocí všeobecně nové výchovy, dosaženo změny vztahu zaměstnavatele k zaměstnanci, nezbude tomuto nic jiného, než že si, s odvoláním na svá práva, coby ekvivalentní rovnocenný smluvní partner, bude sám obhajovat své zájmy. Dále bych chtěl zdůraznit, že by takovéto vnímání bylo zcela ve smyslu celé národní pospolitosti, kdyby se tím mohlo zabránit sociální nespravedlnosti, která by pak ve svém důsledku musela vést k těžkým ztrátám v celé pospolitosti našeho národa. Dále prohlašuji, že tato nutnost musí být uznávána tak dlouho, dokud budou mezi podnikateli takoví lidé, kteří nejenom že nemají naprosto žádný smysl pro sociální povinnosti, ale ani pro základní lidská práva. A vyvozuji z toho ten důsledek, že pokud bude takováto sebeobrana jednou prohlášena za nutnou, muže její forrna obstát pouze za předpokladu spojení zaměstnanců na odborové základně.

V tomto všeobecném pojetí se u mne nezměnilo nic ani v roce 1922. Avšak nyní bylo potřeba nalézt jasnou formulaci pro stanovisko k této otázce. Nešlo o to, jednoduše se spokojit s poznatky, nýbrž bylo nutné vyvést z toho praktické závěry.

Jednalo se o zodpovězení následujících otázek:

I. Jsou odbory nutné?

2. Má se NSDAP sama odborově angažovat, nebo má své členy přivést k nějaké formě podobné činnosti?

3. Jakého druhu by měly být případné odbory NSDAP? Jaké jsou naše úkoly a jejich cíle?

4. Jak bychom přišli k podobným odborům?

Myslím, že první otázku je nutno zodpovědět pouze pro uspokojení. Podle toho, jak se dnes věci mají si myslím, že bez odborů se nedá obejít. Ba naopak, patří k nejdůležitějším institucím hospodářského života národa. Jejich význam však nespočívá na sociálně politickém poli, nýbrž spíše na všeobecně národně politickém. Neboť národ, jehož široké masy dojdou pomocí správného odborářského hnutí k uspokojení svých životních potřeb, a zároveň tím obdrží potřebné vzdělání, tím bude neobyčejně posilněn v boji za svou vlastní

existenci.

Odbory jsou pak potřebné především jako základní kámen budoucího hospodářského parlamentu, resp. Stavovskou komorou.

Druhou otázku lze taktéž zodpovědět velice snadno. Pokud je odborářské hnutí důležité, potom je zcela jasné, že se k němu nacionální socialisté musí vyjádřit nejenom teoreticky, nýbrž také prakticky. Ovšem jak vyjádřit, to už není tak snadné.

Nacionálně socialistické hnutí, které si za cíl vytýčilo nacionálně socialistický stát, nesmí pochybovat o tom, že všechny budoucí instituce tohoto nového státu musí zákonitě vzejít z jeho hnutí. Bylo by největší chybou věřit, že by se náhle z ničeho, pouze z pozice moci, mohla provést určitá reorganizace, aniž by k tomu byla připravena určitá lidská základna, která je především názorové připravena. Také zde platí pravidlo, že důležitější než je vnější forma, které se dá mechanicky dosáhnout velice rychle, zůstane vždy duch, který takovou formu naplňuje. Rozkazem lze například na státní organismus diktátorsky naroubovat vůdcovský princip. Živoucí však muže být pouze v tom případě, pokud se sám vlastním vývojem postupně vytvoří z toho nejmenšího, a pomocí neustálého výběru, který nepřetržitě provádí tvrdá realita života, obdrží během dlouhé řady let vůdcovský vůdčí materiál, který je nezbytný k uskutečnění těchto principů.

Nejde si tedy představit, že by člověk náhle z aktovky vytáhl návrh na novou státní ústavu a tu by chtěl pomocí nějakého mocenského výroku "zavést" shora. Pokusit se o to člověk může, avšak výsledek zcela jistě nebude života schopen, spíše to bude mrtvé novorozeně. To mě zcela upomíná na vznik Výmarské ústavy a na pokus, věnovat německému národu s novou ústavou také novou vlajku, která neměla naprosto žádnou vnitřní spojenost s prožitky našeho národa během poslední poloviny století.

Také nacionálně socialistický stát se musí vyvarovat podobných experimentů. Může jednoho dne vzejít pouze z dávno existující organizace. Tato organizace v sobě musí nést původní prvky nacionálně socialistického života, aby se z ní konečně mohl utvořit živoucí nacionálně socialistický stát.

Jak již bylo zdůrazněno, budou zárodečné buňky hospodářské komory spočívat v různých profesních zastoupeních, a tedy především v odborech. Pokud však mají budoucí stavovská zastupitelstva a centrální hospodářský parlament představovat nacionálně socialistickou instituci, musí také tyto důležité zárodečné buňky být nositeli nacionálně socialistického smýšlení a vnímání. Stranické instituce je nutno převést na stát, avšak stát nemůže náhle z ničeho vyčarovat odpovídající instituce, pokud nechce, aby to byly pouze naprosto neživé útvary.

Již z tohoto nejvyššího hlediska musí nacionálně socialistické hnutí uznat nutnost vlastní odborářské činnosti.

To musí už proto, neboť skutečná nacionálně socialistická výchova ať¦ již zaměstnavatelů, tak i zaměstnanců ve smyslu oboustranného zařazení do národní pospolitosti, neprobíhá pomocí teoretických pouček, proklamací, nebo napomenutí, nýbrž pouze pomocí boje každodenního života. Pouze jím musí hnutí vychovávat jednotlivé velké hospodářské skupiny, a přivésti je tak blíže k velikášským stanoviskům. Bez takové přípravy zůstane každá naděje na vznik někdejší opravdové národní pospolitosti pouhou iluzi. Pouze velké světonázorové ideály, které hnutí zastupuje, mohou pozvolna vytvořit všeobecný styl, který pak jednou nová doba představí jako skutečné vnitřně fungující, a ne jenom jako zevně utvořený obraz.

Proto se hnutí musí nejenom kladně postavit k idejím odborů jako takovým, nýbrž také bezpočtu členů a přívrženců se musí praktickou činností dostat potřebného vzdělání pro budoucí nacionálně socialistický stát.

Zodpovězení třetí otázky vyplývá z výše řečeného.

Nacionálně socialistické odbory nejsou žádný nástroj třídního boje, nýbrž pouze orgán profesního zastoupení. Nacionálně socialistický stát nezná žádných tříd, nýbrž z politického hlediska pouze občany s naprosto stejnými právy a podle toho i stejnými povinnostmi, a kromě toho také státní příslušníky, kteří jsou však ze státně-politického hlediska naprosto bez jakýchkoliv práv.

Odbory v nacionálně socialistickém duchu nemají za úkol pomocí sdružování různých lidí v rámci národní pospolitosti tyto postupně přetvářet ve třídu, a tou pak vést boj proti podobně organizovanému útvaru v rámci národní pospolitosti. Tento úkol nemůžeme odborům vůbec připsat. Může jim být propůjčen pouze v tom okamžiku, kdy se tyto stávají bojovým nástrojem marxismu. Odbory jako takové nejsou "třídními bojovníky", pouze marxismus z nich učinil svůj nástroj třídního boje. Opatřuje průmyslové masy, které mezinárodní světový Žid používá k rozvracení hospodářských bází jednotlivých svobodných, nezávislých národních států, k ničení jejich národního průmyslu a jejich národního obchodu, a tím napomáhá k zotročování svobodných národů ve službách nadstátního světově-finančního židovstva.

Nacionální socialisté odbory musí zvyšovat bezpečnost národního hospodářství, a to skrze organizační shromažďování určitých skupin účastnících se národního hospodářského procesu, a posilovat jejich sílu odstraňováním oněch neřádů, které svými důsledky působí destruktivně na národní lidový soubor a na žádoucí pracovní sílu národní pospolitosti, a tím také škodí státu a v neposlední řadě ženou samotné hospodářství do neštěstí a zatracení.

Pro nacionálně socialistické odbory tím není stávka prostředkem k podlomení a roztříštění národní produkce, nýbrž pouze k jejímu posílení a uvolnění pomocí likvidace oněch neřádů, které svým nesociálním charakterem omezuji výkonnost hospodářství, a tím i existenci celku. Neboť výkonnost

jedince je neustále spjata se všeobecnou právní a sociální pozicí, kterou v rámci hospodářského procesu zaujímá, a kterou může využít ke svému vlastnímu prospěchu pouze z toho vycházejícího poznatku nutnosti úspěchu tohoto procesu.

Nacionálně socialistický zaměstnanec musí vědět, že rozkvět národního hospodářství znamená jeho osobní materiální štěstí.

Nacionálně socialistický zaměstnavatel musí vědět, že štěstí a spokojenost jeho zaměstnanců jsou jediným předpokladem pro existenci a další vývoj jeho vlastního hospodářského rozmachu.

Nacionálně socialistický zaměstnanec a nacionálně socialistický zaměstnavatel jsou oba zplnomocněnci a zástupci celé národní pospolitosti. Vysoká míra osobní svobody, která je jim přiznána v rámci jejich působnosti, je vysvětlitelná tou skutečností, že dle zkušenosti výkon jedince stoupl daleko více právě díky poskytnutí široké volnosti, než tlakem shora. Dále je pak nutné zabránit tomu, aby nebylo zamezováno přirozenému procesu výběru, který napomáhá v postupu schopným, zdatným a pilným jedincům.

Pro nacionálně socialistické odbory je proto stávka prostředkem, který může být, a zřejmě i musí být používán tak dlouho, dokud nebude existovat nacionálně socialistický stát. Ten by pak měl definitivně převzít právní péči a právní ochranu obou proti sobě bojujících skupin, totiž zaměstnanců a zaměstnavatelů (Neboť ve svém důsledku snížení produkce to škodí celé národní pospolitosti!). Hospodářské komoře pak bude příslušet povinnost udržovat chod národního hospodářství a odstraňování oněch škodlivých nedostatků a chyb. To, co je dnes vybojováváno pomocí zápasu milionů lidí, musí být jednou vyřizováno v rámci stavovské komory a centrálního hospodářského parlamentu. Tím by měl přestat zuřivý zápas mezi zaměstnavateli a pracujícími o mzdy a tarify, který poškozuje hospodářskou existenci obou, a tento problém by měl být řešen společně na vyšších instancích, které pak musí mít neustále na zřeteli především blaho národní pospolitosti a státu.

Také zde musí bez výjimky platit ono železné pravidlo, že na prvním místě je vlast, a teprve potom strana.

Úkolem nacionálně socialistických odborů je výchova a příprava pro tento cíl, to znamená: Společná práce všech za udržení a posílení našeho národa a jeho státu, přiměřeně jednotlivým schopnostem a silám, které jsou buďto vrozené, nebo vyškolené v rámci národní pospolitosti.

Čtvrtá otázka: Jak přijdeme k podobným odborům?, se zdá být ze všech nejtěžší.

Je všeobecně o mnoho snadnější založit nový útvar v novém prostoru, než ve starém odvětví, které podobné ustavení dávno vlastní. V místě, kde ještě neexistuje určitý obchod určitého zaměření, se dá snadno takový založit. Těžší

už je to, když takový podobný podnik již existuje, a nejtěžší je to, když jsou pro to dány podmínky, za kterých může prospívat jen on sám. Neboť zde stojí zakladatelé před úkolem, nejenom zavést svůj nový podnik, nýbrž aby zde sami přežili, musí v daném místě zničit podnik původní.

Nacionálně socialistické odbory vedle odborů jiných zcela ztrácí svůj smysl. Neboť také ony se musí cítit prostoupeny světonázorovým posláním, a z něho vycházející povinnosti k netolerantnosti vůči podobným, nebo naprosto cizím útvarům, a ke zdůrazňování výhradní nutnosti vlastního Já. Také zde neplatí žádné dorozumět se a žádné kompromisy s podobným úsilím, nýbrž pouze zachovávání naprosto vlastních práv.

Existovaly pouze dvě možnosti, jak dosáhnout takového vývoje.

I. Mohly se založit nové odbory, které by postupně zahájily boj proti mezinárodním marxistickým odborům, nebo se mohlo

2. Vstoupit do těchto marxistických odborů, a pokusit se je naplnit novým duchem, respektive z nich utvořit nástroj nového světonázoru

Proti první možnosti hovořily následující pochyby: naše finanční situace byla v oněch letech stále ještě povážlivá, prostředky, které jsme měly k dispozici byly bezvýznamné. Postupně stále více narůstající inflace ztížila situaci ještě tím, že se v těchto letech v podstatě vůbec nedalo hovořit o jakékoliv hmatatelném materiálním využití odborů pro jejich členy. Jednotliví dělnici tehdy z tohoto hlediska neměli naprosto žádny důvod platit jakékoliv odborářské příspěvky. I samotné stávající marxistické odbory byly na pokraji zhroucení, kdyby jim pomocí geniální akce pana Cuna v Porýní nespadly náhle do klína miliony. Tento takzvaný "národní" říšský kancléř může být označován za zachránce marxistických odborů.

S podobnými finančními možnostmi jsme tehdy nemohli počítat. A těžko někoho nalákáte ke vstupu do nových odborů, které mu z důvodu své vlastní finanční bezmocnosti nemůže nabídnout ani to nejmenší. Naproti tomu se musím rázně ohradit proti tomu, vytvářet podobnou novou organizací pouze protekční místečko pro větší či menši duše hnutí.

Vůbec, osobnostní otázka zde hrála tu největší roli. Nemohl jsem tehdy najít jednu jedinou osobnost, které bych mohl svěřit do rukou řešení tohoto mohutného úkolu. Ten, kdo by opravdu dokázal v oné době rozbit marxistické odbory a namísto této instituce zničujícího třídního boje by dopomohl vítězství nacionálně socialistické odborové myšlence, by patřil k největším mužům našeho národa, a jeho bysta by musela být ve Walhalle v Regensburgu věnována jeho potomstvu.

Znal jsem však jeden mozek, který by se na takovou pozici hodil. Bylo by zcela chybné si v tomto ohledu namlouvat, že mezinárodní odbory disponují pouze samými průměrnými osobnostmi. To nám ve skutečnosti neříká naprosto nic, neboť když byly tyto kdysi zakládány, neexistovalo nic jiného. Dnes musí

nacionálně socialistické odbory bojovat proti dlouhotrvající gigantické, do detailu vystavěné masové organizaci. Porobitel však musí být vždy geniálnější, než obránce, pokud chce tohoto přemoci. Dnešní marxistické odbory mohou být spravovány i obyčejnými byrokraty. Dobyty však mohou být pouze divokou energií a geniální schopností nadřazeného velikána druhé strany. Pokud se takový nenajde, je zbytečné si zahrávat s osudem, a ještě nesmyslnější, chtít onu záležitost vynucovat nedostatečným podchycením.

Zde platí zásada využívat poznatků, že je v životě často lepší,nechat záležitost zprvu v klidu, než ji začít napolovic nebo vůbec špatně, jenom z důvodu nedostatku vhodných sil.

K tomu přichází ještě další úvaha, která by neměla být označována za demagogickou. Byl jsem tehdy pevně přesvědčen, a jsem tak i dnes, že je velmi nebezpečné příliš brzo spojovat velký politický, světonázorový boj s hospodářskými záležitostmi. To platí především pro náš německý národ. Neboť zde v podobném případě odtáhne hospodářské zápolení veškerou energii z politického boje. Neboť lidé, kteří získají přesvědčení o tom, že když si budou spořit, našetří si postupně na svůj domeček, se také celým svým bytím zaměří na dosažení tohoto jimi vytyčeného cíle, a již vůbec jim nezbude čas na politický boj proti těm, kteří tak nebo tak přemýšlí jenom o tom, jak by jim jejich našetřené groše opět odebrali. Místo aby zápasili politickým bojem za získané názory a přesvědčení, rozplývají se nad vlastními bytovými představami, a na konec pak většinou sedí na dvou židlích.

Nacionálně socialistické hnutí dnes stojí na začátku jeho zápasu. Nejprve musí z větší části zformovat a dokončit svůj světonázorový obraz. Musí veškerou svou energii bojovat za prosazení svých velikášských ideálů, a jeho úspěch je myslitelný pouze tehdy, pokud veškerá jeho síla vstoupí do služeb tohoto boje.

Nakolik může zaobírání se hospodářskými problémy ochromit aktivní bojovou sílu lze nejlépe vidět na následujícím klasickém případu:

Listopadová revoluce roku 1918 nebyla provedena odbory, nýbrž prosadila se právě vůči nim. A německé měšťanstvo nevede žádný politický boj za německou budoucnost, neboť se domnívá, že tato budoucnost je zajištěna rozšiřující se hospodářskou prací.

Měli bychom se z těchto zkušeností poučit. Neboť také u nás to nepůjde jinak. Čím více bude celková síla našeho hnutí spojována s politickým bojem, tím větší máme naději uspět na celé čáře. Čím více se však budeme předčasně zatěžovat odborovými, bytovými a podobnými problémy, tím mizivější bude užitek celé věci, brané jako celek. Neboť ať již se tyto zájmy zdají být sebe důležitější, jejich naplnění ve větším rozsahu bude možné teprve tehdy, když budeme schopni postavit veřejnou moc do služeb těchto zájmů. Do té doby budou tyto myšlenky hnutí pouze zatěžovat tím více, čím dříve se touto

problematikou bude zabývat, a čím silněji bude ovlivňovat jeho světonázorovou vůli. Mohlo by to pak velmi lehce dojit až tak daleko, že by odborová hlediska mohla řídit politické hnuti, místo aby světonázor navedl odbory do správných kolejí.

Skutečný užitek pro hnutí, stejně jako pro celý národ, může z nacionálně socialistických odborů vzejít teprve tehdy, pokud jsou tyto odbory světonázorově naplněny naši nacionálně socialistickou myšlenkou do té míry, že se již nemohou ocitnout v nebezpečí, spadnout do marxistických kolejí. Neboť nacionálně socialistické odbory, které by svou budoucnost spatřovaly pouze v konkurenci k marxistům, by byly horší, než žádné. Musí vypovědět svůj boj marxistickým odborům nejenom jako organizace, nýbrž především jako myšlenka. Musí v nich spatřovat zástupce třídního boje a třídních myšlenek, a měly by se namísto nich stát skutečnym ochranitelem profesních zájmů německých občanů.

Všechna tato hlediska hovořila tehdy, a hovoří i dnes, proti založení vlastních odborů, leda že by se náhle objevil nějaký geniální mozek, který by byl osudem povolán k vyřešení právě této otázky.

Existovaly tedy pouze zbylé dvě možnosti: buďto doporučit vlastním stranickým soudruhům vystoupit ze stávajících odborů, anebo v nich naopak zůstat a pokud možno v nich působit destruktivně. Osobně jsem doporučoval tuto druhou možnost. Obzvláště v letech 1922/23 se to bez problémů dalo provést. Neboť finanční užitek, který odbory v době inflace mohly shrábnout z řad členů našeho mladého hnutí, byl v podstatě roven nule. Škoda pro ně však byla obrovská, neboť nacionálně socialističtí přívrženci byli jejich největšími kritiky a tím i jejich vnitřními rozkladači.

Zcela jsem tehdy odmítal jakékoliv experimenty, které v sobě již od počátku nesly stopy neúspěchu. Pohlížel jsem na to jako na zločin, odebírat dělníkovi tolik a tolik z jeho mzdy na instituci, o jejímž užitku pro něho jsem nebyl vnitřně přesvědčen.

Když nějaká nová politická strana opět jednoho dne zmizí, pak to nikdy není sebemenší škoda, nýbrž naopak je to skoro vždy k užitku, a nikdo nemá žádné právo, nad tím naříkat. Neboť to, co jedinec dává politickému hnutí, dává i "fonds perdu". Kdo však platí poplatky odborům, má také právo na splnění přislíbené mu protislužby. Pokud to splněno není, pak jsou takoví strůjci těchto odborů podvodníci, nebo přinejmenším alespoň lehkovážní lidé, kteří by měli být povoláni k zodpovědnosti.

Dle těchto představ jsme také v roce 1922 jednali. Jiní tomu zřejmě rozuměli lépe a zakládali všelijaké odbory. Předhazovali nám tento nedostatek jako zřetelné znamení našich chybných a omezených názorů. Avšak netrvalo to dlouho, a tyto nové útvary opět zmizely, takže konečný výsledek byl stejný jako u nás. Ovšem pouze s tím rozdílem, že my jsme nepodvedli ani sebe, ani

nikoho jiného.

13. kapitola

NĚMECKÁ POLITIKA SMLUV PO VÁLCE

Rozervanost zahraničně politického vedení Říše v sestavování základních principů účelové politiky spojeneckých smluv po revoluci nejenom že pokračovala, nýbrž byla dokonce předstižena. Neboť jestliže před válkou mohlo v první řadě, jako příčina našeho pochybného státního vedení, platit všeobecné pomatení pojmů, pak to byl po válce nedostatek skutečné vůle. Bylo samozřejmé, že kruhy, které v revoluci spatřovaly dosažení svých destruktivních cílů, nemohly mít zájem na žádné svazové politice, jejíž výsledkem by muselo zákonitě být znovu vybudování nového svobodného německého státu. Nejenže by tento vývoj naprosto odporoval vnitřnímu smyslu listopadových zločinců, nejenom že by měli přerušit, či přímo ukončit zmezinárodňováni německého hospodářství a jeho pracovních sil. Také vnitřní politický dopad, coby důsledek zahraničně politického boje za svobodu, by byl pro nositele dnešní říšské moci v budoucnosti osudný. Člověk si totiž nedokáže představit povstání národa, aniž by nejprve proběhlo jeho předchozí znárodnění, stejně jako naopak každý násilný zahraničně politický úspěch nutně vede ke zpětné reakci v tom samém smyslu. Každý boj za svobodu vede ze zkušenosti k posílení národního soucítění, sebevědomí, ale taky k ostřejší nedůtklivosti všech antinárodních elementů a jim podobné činnosti. Režimy a osoby, které v klidných časech trpěny, ba dokonce často zůstanou bez povšimnutí, se v časech rozbouřeného národního nadšení setkají nejenom s odmítnutím, nýbrž přímo s odporem, který se jim pak stane osudným. Jen si vzpomeňme například na všeobecný strach ze špionů, který po vypuknutí války náhle propukl ve vřavě lidské vášně, a vedl k nejbrutálnějšímu, a často k nespravedlivému pronásledování, ačkoliv si každý mohl říci, že nebezpečí špionáže je daleko větší během dlouhé mírové doby, i když se z přirozených důvodů nesetká s takovou odezvou ve stejném všeobecném rozměru.

Neboť instinkt státních parazitů, kteří byli na povrch vyplaveni listopadovými událostmi, moc dobře tuší, že chytrou svazovou politikou by podporovali svobodné povznesení našeho národa, a národní smýšlení, které by na tomto základě vzniklo, by mohlo znamenat zničení jeho vlastní zločinecké existence.

Tím je pochopitelné, proč od roku 1918 rozhodující vládní místa zklamala v zahraničněpolitickém směru, a proč vedení státu skoro neustále plánovitě

pracovalo proti jakýmkoliv skutečným zájmům německého národa. Neboť to, co se na první pohled zdálo být nepromyšlené, se při bližším prozkoumání odhalilo jako důsledné pokračování trendu, který poprvé zcela veřejně nastolila listopadová revoluce roku 1918.

Samozřejmé, že je zde nutno rozlišovat mezi zodpovědnými vůdci našich státních úřadů, průměrem našich parlamentních politikářů a mezi velkým stupidním stádem našeho snášenlivého obyvatelstva.

Ti jedni vědí, co chtějí. Ti druzí spolupracují, buďto proto, jelikož to vědí, nebo jsou skutečně tak zbabělí, postavit se bezohledně na odpor této rozpoznané a jako škodlivě vnímané skutečnosti. Ti ostatní se přizpůsobují z neporozumění a hlouposti.

Dokud byla Nacionálně Socialistická Německá Strana Pracujících pouze malým a neznámým spolkem, mohli mít zahraničně-politické problémy v očích mnohých přívrženců pouze podřadnější význam. A to především proto, že právě naše hnutí vždy zastupovalo ten názor, a zastupovat ho vždy bude, že vnější svoboda ani nespadne z čistého nebe, ani nám nebude jako dar věnována pozemskými mocnostmi, nýbrž že může být pouze plodem vnitřního mocenského vzrůstu. Pouze odstraněni příčin našeho rozvratu, stejně jako zničení poživatelů téhož samého, může být předpokladem vnějšího boje za svobodu.

Nyní se dá tedy pochopit, že z těchto důvodů byl v počátcích mladého hnutí význam zahraničně-politické otázky potlačen do pozadí na úkor významu jeho vnitřních reformátorských úmyslů.

Jakmile však byl rámec malého, bezvýznamného hnutí překonán a konečně rozšířen, a mladé hnutí dostalo význam velkého svazu, vyplynula z toho také nutnost, zaujmout pozici k otázce zahraničně-politického vývoje. Bylo nutno vytyčit směrnice, které by se svými základními názory nejenom že neprotivili našemu světonázoru, nýbrž aby dokonce znázorňovali projev těchto názorů.

Právě z nedostatku zahraničně-politického vzdělání našeho národa vyplývá pro naše hnutí povinnost zprostředkovat jednotlivým vůdcům a stejně tak i širokým masám určitou formu zahraničně-politického myšlení, a to velkorysými směrnicemi, které je do budoucna předpokladem každého praktického provádění zahraničně-politické přípravy ke znovu-získání svobody našeho národ, stejně jako skutečné suverenity Říše.

Vlastní zásada a směrnice, kterou musíme mít během posuzování této otázky neustále na vědomí je ta, že také zahraniční politika je pouze účelovým prostředkem, jehož účelem je výhradně podpora naší vlastní národní pospolitosti. Žádná zahraničně-politická úvaha nemůže být vedena z jiného stanoviska, než z následujícího:

Je to k nynějšímu, nebo budoucímu užitku našeho národa, a nebo mu to může být ku škodě?

Toto je jediný předsudek, který je platný při zpracovávání této otázky. Stranicko politické, religiózní, humánní, a vůbec jakékoliv jiné hlediska beze zbytku odpadají.

Pakliže před válkou bylo úkolem německé zahraniční politiky zajištění obživy našeho národa a jeho dětí na této zeměkouli přípravou cesty, která by mohla vést k tomuto cíli, stejně jako získání k tomu potřebných pracovních sil formou vhodných spojenců, je to dnes naprosto stejné, pouze s následující výjimkou: Před válkou platilo sloužit udržení německé národní pospolitosti s přihlédnutím na stávající síly nezávislého mocenského státu, zatímco dnes platí nejprve vrátit národu opět sílu ve formě svobodného mocenského státu, který je předpokladem pro pozdější prováděni praktické zahraniční politiky ve smyslu budoucího zachování, podpory a výživy našeho národa.

Jinými slovy tedy: cílem dnešní německé zahraniční politiky by měla být příprava k opětovnému získání zítřejší svobody.

Přitom je třeba mít neustále na zřeteli základní pravidlo: Možnost opětovné získáni nezávislosti dané národní pospolitosti není absolutně vázána na celistvost určitého státního útvaru, nýbrž spíše na existenci alespoň minimálního zbytku tohoto národa a státu, který v državě potřebné svobody bude nejenom nositelem duchovního společenství celé národní pospolitosti, nýbrž bude i iniciátorem vojenského osvobozovacího boje.

Pokud stamilionový národ snáší jho otroctví, jen aby zachoval státní celistvost, je to horší, než kdyby byl takový stát a takový národ roztříštěn a pouze jeho malá část by si zachovala naprostou svobodu. Samozřejmě za předpokladu, že by tento zbytek byl naplněn svatým posláním, nejenom neustále prohlašovat svou duchovní a kulturní neoddělitelnost, nýbrž i ze zbrojního hlediska připravovat konečné osvobození a sjednocení nešťastně utlačovaných částí.

Dále je nutno zvážit, jestli otázka znovu získání ztracených teritorií národa a státu je v první řadě otázkou znovu nabytí politické moci a nezávislosti rodné země, zda v tomto případě nebudou muset být zájmy ztracených území bezohledně potlačeny do pozadí vůči jednotným zájmům znovu získáni svobody celého území. Neboť osvobození utiskované, oddělené části národní pospolitosti, nebo provincie nějaké říše se neděje na základě přání utlačovaných, nebo z protestu pozůstalých, nýbrž pouze pomocí mocenských prostředků více či méně suverénních zbytků někdejší společné vlasti. Proto je předpokladem pro znovu získání ztracených území intenzivní podpora a posilování zbylé části státu, stejně jako v srdcích dřímajícího neotřesitelného odhodlání obětovat se v rozhodující hodinu do služeb osvobození a sjednocení celé národní pospolitosti. Tedy podstoupení zájmů oddělených území onomu jedinému zájmu, vybojovat zbylé části onu míru politické moci a síly, která by byla předpokladem pro korekturu vůle nepřátelských vítězů. Neboť utlačované

země nebudou do lůna společné říše přivedeny ohnivými protesty, nýbrž pouze průbojným mečem. Ukovat tento meč je úkolem vnitropolitického vedení daného národa. Zajistit materiál pro kování a nalézt válečné spojence je úkolem zahraničně-politickým.

V první části tohoto díla jsem se zaobíral polovičatostí naší předválečné politiky spojeneckých smluv. Z oněch čtyř cest pro budoucí udržení naší národní pospolitosti a její následné obživy byla zvolena ta čtvrtá, nejnevhodnější. Namísto zdravé evropské politiky se sáhlo ke koloniální a obchodní politice. To bylo o to chybnější, domnívat se, že se tím dá uniknout střetu zbraní. Výsledkem tohoto pokusu, posadit se na všechny židle, byl onen známý pád mezi ně, a světová válka pak byl poslední účet předložený říši za chybný zahraničně politický výkon.

Správnou cestou by byla již tehdy cesta třetí: Posílení kontinentální moci pomoci získání nové půdy v Evropě, přičemž právě tím se zdálo být na dosah doplnění pozdějších koloniálních území v rozsahu přírodních možností. Tato politika by však byla proveditelná pouze v případě spojenectví s Anglií, nebo za tak obrovských požadavků vojenských mocenských prostředků, že by na čtyřicet až padesát let byli do pozadí zcela zatlačeny veškeré kulturní úkoly. To by se ještě dalo zodpovědět. Kulturní význam daného národa je stejně skoro vždy svázán s jeho politickou svobodou a nezávislostí, přičemž ta je předpokladem pro existenci nebo spíše vznik toho prvního. Pro zajištění svobody proto nesmí být žádná oběť příliš drahá. To, co bude odebráno všeobecným kulturním potřebám díky enormním požadavkům ze strany vojenských prostředků daného státu, bude moci být později vráceno o to bohatšími prostředky. Ano, dá se dokonce říci, že po podobném zhuštěném napětí sil jedním směrem, a sice za udržení státní nezávislosti, přichází určité uvolnění nebo kompenzace, a to právě neobyčejným a překvapivým rozkvětem do té doby zanedbávaných kulturních sil příslušného národa. Z bídy perských válek vzešel rozkvět periklejské éry, a ze starostí punských válek se římský stát začal oddávat do služeb vyšší kultury.

Ovšem podobné naprosté podrobení všech ostatních zájmů národní pospolitosti jedinému úkolu, totiž přípravě budoucího zbrojení k pozdějšímu zajištění státu, nesmí být rozhodnosti většiny svěřeno do rukou parlamentním hlupákům a darmošlapům. Vyzbrojit během tvorby ostatních hodnot dokázal otec Friedricha Velikého, ovšem otcové našeho demokratického parlamentního nesmyslu židovského ražení to nedokážou.

Již z tohoto důvodu mohlo být předválečné zbrojení za účelem získání nové půdy v Evropě pouze přiměřené, neboť jenom těžko se dalo obejít bez podpory vhodných spojenců.

A jelikož nikdo nechtěl nic slyšet o plánovité přípravě války, bylo upuštěno od získávání pozemků v Evropě. A tím že se přiklonilo ke koloniální a

obchodní politice, bylo obětováno jinak možné spojenectví s Anglií, aniž by se člověk přitom zcela logicky opřel o Rusko, vklopýtal pak, opuštěn všemi, kromě chorobného habsburského dědictví, do světové války.

K charakteristice dnešní zahraniční politiky je nutno ještě říci, že neexistuje naprosto žádná nějak zřetelně viditelná a srozumitelná směrnice. Pakliže jsme se před válkou pochybeným způsobem vydali čtvrtou cestou, po které jsme se beztoho pohybovali pouze napolovic, nelze, již od revoluce, tuto cestu spatřit ani tím nejostřejším zrakem. Ještě více než před válkou schází jakékoliv plánovité uvažování. Je to, jako by se někdo pokoušel zhatit i poslední možnost opětovného povstání našeho národa.

Střízlivé prostudování dnešních evropských mocenských poměrů vede k následujícímu rezultátu:

Již po tři sta let je historie našeho kontinentu určována pokusy Anglie zajistit si, pomocí vyvážených, vzájemně propletených mocenských vztahů evropských zemí, nutné krytí svých světově mocenských britských cílů.

Tradiční tendence britské diplomacie, která v Německu dokáže pouze zpochybňovat tradici pruské armády, se již od časů královny Alžběty plánovitě zaměřuje na to, zabránit, a pokud to bude nutné vojenskými prostředky zničit jakékoliv vystupování nějaké evropské velmoci nad rámec všeobecného mocenského řádu. Mocenské prostředky, které Anglie v tomto případě používá, jsou různé, vždy dle stávající situace, nebo daného úkolu. Rozhodnost a síla vůle pro jejich použití je stále stejná. A čím horší byla situace Anglie v průběhu doby, tím nutnější připadalo britskému říšskému vedení udržování stavu vzájemného ochromování sil jednotlivých evropských států. Politické uvolnění bývalých severoamerických koloniálních území vedlo v následné době k vskutku obrovskému úsilí bezpodmínečného zachování evropského krytí zad. A tak se veškerá síla anglického státu, po zničení Španělska a Holandska coby námořních mocností, koncentrovala tak dlouho na vzrůstající Francii, až konečně mohlo být, pádem Napoleona I., nebezpečí této mocné vojenské mocnosti pro Anglii prohlášeno za zlomené.

Přeorientování britské státní zručnosti proti Německu probíhalo pouze pozvolna, a to nejenom proto, že zprvu z důvodu nedostatku národní jednoty německého národa nehrozilo Anglii od Německa žádné přímé nebezpečí, nýbrž i proto, že veřejné mínění, které bylo vychováváno propagandisticky za určitým státním účelem, se jen pomalu přeorientovávalo na nové cíle. Střízlivé poznání státníků se zde zdálo být přeměněno do emočních hodnot, které jsou nejenom plodnější, nýbrž i stabilnější z hlediska dlouhodobosti. Když státník naplní úmysl svých myšlenkových pochodů, obrátí se okamžitě na další cíle. Toho však není schopna široká masa, které to určitou dobu trvá. A proto musí být propagandistická práce na tomto poli schopna emocionálně přetvořit tuto masu na nástroj nových úmyslů jejích vůdců.

Již v letech 1870/71 v tomto Anglie vytyčila své nové postoje. Zakolísání, která byla způsobena jak světově hospodářským významem Ameriky, tak i politickým vývojem v Rusku, bohužel nebyla Německem využita, takže zákonitě muselo dojít k upevnění původních tendencí britského státnictví.

Anglie spatřovala v Německu mocnost, jejíž hospodářský, a tím i světově politický význam vzrůstal v tak hrozivém rozsahu, a to nejenom z důvodu jeho ohromné industrializace, že se dalo zvažovat sílu obou mocností ve stejných oblastech. Hospodářské porobení světa, které se našim státním šoférům zdálo být největší moudrostí nejvyšších vrcholů, byl oproti tomu pro anglického politika důvod k organizování odporu. Že se tento odpor oděl do roucha rozsáhle organizovaného útoku, zcela odpovídal státnickému umění, jehož cíle nespočívali v udržení pochybného světového míru, nýbrž pouze v upevnění britského světového panství. Že si přitom Anglie posloužila spojenectvím všech států, které vojensky přicházely alespoň jen trochu do úvahy, odpovídalo právě tak jeho tradiční opatrnosti v odhadu protivníkových sil, jako i v pochopení své vlastní momentální slabosti. Nedá se to označit jako bezskrupulóznost, jelikož podobná obrovská organizace nemůže hodnotit válku z hrdinského hlediska, nýbrž pouze dle účelnosti. Diplomacie se musí starat o to, aby národ hrdinsky nezanikl, nýbrž aby byl prakticky zachován. Každá cesta, která k tomu vede, je pak účelnou, a každé nenásledování jí musí být označeno za zločinecké zanedbáni svých povinnosti.

S revolucí v Německu byla pro anglické státní umění spásně zažehnána britská starost o hrozící germánskou světovládu.

Od té doby také přestaly existovat snahy Anglie o naprosté vymazání Německa z mapy Evropy. Ba naopak, právě odporné zhroucení, ke kterému došlo v listopadových dnech roku 1918, postavilo britskou diplomacii do zcela nové, zprvu skoro naprosto neuvěřitelné situace:

Čtyři a půl roku bojovalo britské světové impérium za přemožení domnělé převahy kontinentální mocnosti. A náhle se dostavilo zhroucení, kdy se zdálo, že tato mocnost zcela zmizí ze zorného pole. Ukázal se takový nedostatek vlastního základního pudu sebezáchovy, že se zdálo, že tento necelých osmačtyřicet hodin trvající čin otřese celou evropskou rovnováhou. Totiž že zničí Německo a Francie se stane první kontinentální mocnosti Evropy.

Ohromná propaganda, kterou byl britský národ během této války udržován při smyslech, nesmírně štvavá, rozjitřena ve všech prainstinktech a vášních, musela nyní spočívat jako závaží na rozhodnutí britských státníků. Pomocí koloniálně-hospodářského a obchodně-politického zničení Německa bylo dosaženo britských válečných cílů, a to co z toho vyšlo, bylo pouze zredukování anglických zájmů. Zničením německého mocenského státu v kontinentální Evropě mohli mít užitek pouze nepřátelé Anglie. V listopadových dnech roku 1918 a následně až do pozdního léta 1919 již přesto bylo na možné

přeorientování anglické diplomacie, která v této dlouhé válce využila emocionálních sil širokých mas více než kdy předtím, příliš pozdě. Nebyla možná z hlediska jednou daného postoje vlastního národa, a nebyla možná ani z hlediska rozvrženi vojenských mocenských poměrů. Francie na sebe strhla zákon obchodování, a mohla tak diktovat ostatním. Jediná mocnost, která byla s to v těchto měsících provést změnu v sjednávání a obchodováni, totiž samotné Německo, leželo v záchvěvech vnitřní občanské války a ústy vlastních takzvaných státníků neustále prohlašovalo připravenost k přijetí jakéhokoliv diktátu. Pokud v národním životě národ přestává být, z důvodu nedostatku vlastního pudu sebezáchovy, možným aktivním spojencem, stává se otrockým národem a jeho země osudově upadá do pozice kolonie.

Jedinou formu k zamezeni přílišného nárůstu moci Francie, byla účast Anglie na rozdělováni kořisti.

Ve skutečnosti Anglie svého válečného cíle nikdy nedosáhla. Převážení evropské mocnosti přes mocenské poměry kontinentálního státního systému bylo nejenom že zabráněno, nýbrž i valnou měrou opodstatněno.

Německo jako vojenská mocnost bylo v roce 1914 vklíněno mezi dvě země, z nichž jedna disponovala stejnou, a druhá dokonce větší silou. K tomu přicházela ještě námořní převaha Anglie. Francie a Rusko kladlo překážky a odpor jakémukoliv přílišnému rozvoji německé moci. Neobyčejně nevýhodná geografická poloha Říše se také dala započítat mezi další bezpečnostní koeficienty proti přílišnému nárůstu moci této země. Především pobřežní území bylo z vojenského hlediska nevhodné k boji proti Anglií, malé a ztížené, fronta na pevnině oproti tomu nadměrně široká a otevřená.

Jiné bylo postavení dnešní Francie: vojensky první mocnost, bez jakéhokoliv zřetelnějšího protivníka na kontinentu. Svou hranicí směrem na jih proti Španělsku a Itálii byla lépe než chráněna. Proti Německu byla ochráněno jeho vlastní bezmocností. Na svém pobřeží spočívala dlouhou frontou proti zdroji životní síly britského impéria. Nejenom anglická životní centra tvořila snadný cíl pro letadla a dalekonosné baterie, ale i životně důležité britské námořní obchodní trasy byly vydány na milost francouzským ponorkám. Ponorková válka, opírající se o dlouhé atlantské pobřeží, stejně jako o obrovské francouzské okrajové oblasti středozemního moře v Evropě a severní Africe, by vedla ke zhoubným účinkům.

A tak bylo plodem boje proti mocenskému vývoji Německa politické působeni francouzské nadvlády na kontinentu. Vojenský výsledek: upevnění Francie coby první nadvlády v zemi a uznáni unie coby rovnocenné námořní mocnosti. Hospodářsko-politicky: vydání největších britských zájmových území bývalým spojencům. Stejné jako si nyní tradiční anglické politické cíle přály a vyžadovaly určitou balkanizaci Evropy, stejným způsobem si cíle francouzské přály balkanizaci Německa.

Anglickou snahou vždy bylo a bude zabránění přílišnému nárůstu kontinentální mocnosti do světově politického významu, to znamená udržení jakési určité vyváženosti v mocenských poměrech jednotlivých evropských států. Neboť to se zdá být předpokladem britské světové nadvlády.

Francouzskou snahou vždy bylo a bude zabránit vytvoření rozhodné německé mocnosti, udržení systému německých, ve svých mocenských poměrech vyrovnaných malých států, bez jednotného vedení, při obsazení levého břehu Rýna coby předpokladu pro vytvoření a zajištění své nadvlády v Evropě.

Poslední cíl francouzské diplomacie bude na věky v protikladu k poslední tendenci britského státnického umění.

Kdo se pokusí z výše uvedeného hlediska zhodnotit dnešní německou politiku spojeneckých smluv, musí dojít k přesvědčení, že jako poslední proveditelné spojenectví zůstává pouze styk s Anglií. Ať již byly následky anglické válečné politiky pro Německo sebestrašlivější, člověk přesto nesmí propadnou dojmu, že by dnes již neexistoval žádný nutkavý zájem Anglie na zničení Německa, a že se naopak anglická politika rok od roku musí více zaměřovat na oslabení nesmírné francouzské snahy o nadvládu. Nyní však již není politika spojeneckých smluv provozována z hlediska zpětného rozladění, nýbrž spíše z plodných poznatků minulých zkušeností. Zkušenost by nás však měla poučit o tom, že spojenectví za účelem uskutečnění negativních cílů trpí vnitřní slabostí. Osudy národů jsou skovávány pouze díky vyhlídce na společný úspěch ve smyslu společného zisku, podrobeni, zkrátka oboustranné rozšíření moci.

Jak nedostatečně přemýšlí náš národ ve směru zahraničně-politickém, lze nejlépe spatřit v neustálých tiskových zprávách o obrovské německé náklonnosti toho či onoho cizího státníka, přičemž v tomto domnělém chování takové osobnosti k našemu národu lze spatřovat zvláštní záruku nápomocné politiky vůči nám. Je to však pouze neuvěřitelný nesmysl, spekulace neslýchané omezenosti obyčejných politizujících německých maloměšťáků. Neexistuje ani anglický, ani americký nebo italský státník, který by byl někdy orientován proněmecky. Každý anglický státník bude v první řadě skutečny Angličan, americký Američan, a jistě nenaleznete tak snadno Itala,který by prováděl jinou politiku, než proitalskou. Kdo by tedy chtěl uzavírat spojenectví s cizími národy, a věří v proněmeckou orientaci tamních politiků, je bďto osel nebo podvodník. Předpoklad pro provázání osudů dvou různých národů nikdy nespočívá ve vážení si jednoho druhým, nebo dokonce ve společné náklonnosti, nýbrž pouze v tušení účelnosti pro obě smluvní strany. To tedy znamená, čím více bude anglicky státník prosazovat proanglickou politiku, a nikdy ne proněmeckou, tím větší mohou, tyto zcela určité zájmy proanglické politiky, z rozličných důvodů přinášet výhody proněmeckým zájmům. Toto platí

samozřejmě pouze do určitého stupně, a jednoho dne se to může změnit v pravý opak. Samotné uměni vůdčího státníka se projevuje právě tím, že za účelem provedení vlastních potřeb dokáže v určitém časovém rozsahu nalézt vždy takové partnery, kteří musí jít zastupováním vlastních zájmů stejnou cestou.

Praktické využití pro současnost tedy může vyplynout pouze ze zodpovězení následujících otázek: Které státy momentálně nemají žádný životni zájem na tom, aby naprostým vyřazením německé střední Evropy bylo dosaženo francouzské bezpodmínečné hospodářské a vojenské panovačné převahy? A které státy by mohly, na základě vlastních existenčních podmínek a svých dosavadních tradičních politických vlád, v takovémto vývoji spatřovat ohroženi své vlastni budoucnosti?

Neboť v jednom musí mít člověk konečně naprosto jasno. Totiž že neúprosnějším úhlavním nepřítelem německého národa je a zůstane vždy Francie. Je zcela jedno, kdo bude ve Francii vládnout, zda Bourboni nebo Jakobíni, Napoleonisté nebo občanští demokraté, klerikální republikáni či bolševici. Konečným cílem jejich zahraničně politické činnosti bude vždy pokus o obsazení rýnské hranice, a zajištění této řeky pro Francií, a to pomocí zničeného a roztříštěného Německa.

Anglie si nepřeje Německo coby světovou velmoc, Francie však žádnou mocnost, která se nazývá Německo. To je přeci jenom značný rozdíl! Dnes však nebojujeme za své postavení ve světě, nýbrž za existenci naší vlasti, za jednotu našeho národa, a za denní chléb pro naše děti. Pokud bychom z tohoto hlediska měli mít vyhlídku na nějaké případné evropské spojenectví, zůstanou nám pouze dva státy: Anglie a Itálie.

Anglie si nepřeje žádnou Francií, jejíž vojenská pěst, nezadržená zbytkem Evropy, se snaží převzít ochranu politiky, která se tak nebo tak jednoho dne musí zkřížit s anglickými zájmy. Anglie si nikdy nemůže přát Francii, která jako vlastník obrovských západoevropských železnorudných a uhelných dolů, má ty nelepší předpoklady k ohrožující světové hospodářské pozici. A déle si Anglie nikdy nemůže přát Francií, jejíž kontinentálně politická pozice se zdá být upevněna roztříštěním zbytku Evropy, takže je tím nejenom umožněno, nýbrž přímo vynuceno opětovné upevnění vyššího směru francouzské světové politiky. Bombové vzducholodě se mohou každou noc ztisícinásobit, vojenská převaha Francie klepe těžkými údery na dveře britského světového impéria.

Avšak také Itálie si nepřeje a ani nemůže přát další upevňování francouzských pozic v Evropě. Budoucnost Itálie bude vždy podmíněna vývojem, který se územně seskupuje kolem Středozemního moře. To, o co se Itálie během války snažila, skutečně nebyla dychtivost po rozšíření Francie, nýbrž spíše snaha zasadit nenáviděnému jaderskému protivníkovi smrtelný úder. Každé kontinentální posílení Francie znamená do budoucna oslabení Itálie, přičemž by bylo chybné domnívat se, že příbuzenské vztahy mezi

jednotlivými národy by vylučovali jejich vzájemnou rivalitu.

Při nejstřízlivějším a nejchladnějším uvažování jsou to dnes v první linii právě tyto dva státy, Anglie a Itálie, jejichž vlastní přirozené zájmy se alespoň v tom nejpodstatnějším nepříčí existenčním předpokladům německého národa, ba dokonce se s nimi určitou měrou i ztotožňují.

Avšak při hodnocení podobných spojeneckých možností nesmíme přehlédnout tři faktory. První spočívá u nás, další dva pak v otázce možný států jako takových.

Je vůbec možné s dnešním Německem vstoupit do spojeneckého svazku? Může se mocnost, která chce ve svém spojenectví spatřovat pomoc při provedení vlastních ofenzivních cílů, spojit se státem, jehož výsledky po celá dlouhá léta vykazují pouze obraz směšné neschopnosti, pacifistické zbabělosti, a jehož větší část národa v demokraticko marxistickém zaslepení nebetyčným způsobem zrazuje zájmy vlastního národa a státu? Může jakákoliv dnešní mocnost vůbec doufat v hodnotný vztah k druhému státu, ve víře, že jednou společně vybojují své společné zájmy, když tento stát očividně nemá ani odvahu ani chuť, pohnout byť prstem pro zachováni vlastního holého života? Zaručí se nějaká mocnost, pro kterou je spojenectví něco více než jen garanční smlouva k zachování stavu pomalého trouchnivění, podobně významu starého zhoubného trojspolečenství, na život a na smrt státu, jehož charakteristickým projevem života je pouze podlézavá pokora směrem navenek a hanebný útlak národní ctnosti dovnitř, státu, který již nevlastni žádnou velkolepost, neboť si jí na základě vlastního chování nezaslouží, vládám, které neprojevují naprosto žádnou úctu vůči svým státním přívržencům, takže v zahraničí k nim nikdo nemůže chovat naprosto žádný obdiv?

Ne, žádná mocnost, které záleží na vlastní existenci a která si od spojenectví slibuje více, než provize pro po kořisti lačné parlamentáře, se s dnešním Německem nespojí, neboť ani nemůže. V naši součastné spojenecké neschopnosti spočívá také nejhlubší důvod pro solidaritu s nepřátelskými zloději. Jelikož se Německo nikdy nebrání, až na několik plamenných "protestů" našich parlamentních výborů, a zbytek světa nemá naprosto žádný důvod bojovat za naši ochranu, a dobrý Bůh zbabělým národům principiálně nepřeje - i přes fňukání našich vlasteneckých svazů - nezbude tedy samotným státům, které nemají přímý zájem na našem naprostém zničení, nic jiného, než se zúčastnit francouzských loupežných výprav, byť by tato spoluúčast na plenění měla výhradně sloužit k zabránění posílení francouzských mocenských pozic.

Za druhé nesmí být přehlédnuta ta potíž, která se týká přeorientování propagandou vytyčeného směru, který ovlivňuje široké vrstvy obyvatelstva v nám doposud nepřátelských státech. U národa, který je po celá léta označován za hunský, zločinecký, vandalský atd., nemůže být přes noc objeven pravý

opak a bývalý nepřítel pak doporučen za budoucího spojence.

Ještě větší pozornost však musí být věnována třetí skutečnosti, která bude mít nejpodstatnější význam pro uspořádání budoucího evropského spojenectví:

Stejně jako je z britského hlediska minimální zájem na další zničení Německa, o to větší má na takovém vývoji událostí zájem mezinárodní burzovní židovstvo. Rozpor mezi oficiálním, nebo lépe řečeno tradičním britským státnictvím a rozhodujícími židovskými burzovními silami je nejvýrazněji možno spatřit v rozdílných postojích k otázkám britské zahraniční politiky. Finanční židovstvo si přeje, oproti zájmům britské státní vůle, nejenom naprosté hospodářské zničeni Německa, nýbrž i naprosté politické zotročení. Zmezinárodňování našeho německého hospodářství, to znamená přebírání německé pracovní síly do vlastnictví židovského světového finančnictví, se bezezbytku dá provést pouze v politicky zbolševizovaném státě.

Pokud by se však marxistické bojové svazy mezinárodního židovského burzovního kapitálu pokusily zlomit definitivně páteř německému národnímu státu, mohlo by se to stát pouze za vydatné pomoci zvenčí. Francouzská armáda by proto musela tak dlouho dobývat německé státní území, až by vnitrně rozdrolená říše podlehla bolševickým bojovým svazům mezinárodního světového židovského finančnictví.

Proto je Žid dnes ten největší štváč za naprosté zničení Německa. Ať již čteme kdekoliv na světě útočné články proti Německu, vždycky jsou jejich tvůrci Židé. Stejně jako v míru, tak i během války rozdmychával židovský burzovní a marxistický tisk tak dlouho a plánovitě nenávist proti Německu, až se postupně jeden stát za druhým vzdával své neutrality, a za zřeknutí se skutečných zájmů svého národa pak vstoupil do služeb světové válečné koalice.

Myšlenkové pochody židovstva jsou přitom naprosto jasné. Bolševizace Německa, to znamená vyhlazení národně lidové německé inteligence a tím umožněné vyždímání německé pracovní síly v poddanství židovského světového finančnictví je myšleno jen jako předehra pro další šíření této židovské tendence dobytí světa. Jako často v historii je Německo v tomto obrovském zápolení styčným bodem. Stanou-li se náš národ a náš stát obětí této krvavé a hamižné židovské národní tyranie, spadne posléze celý svět do osidel těchto polypů. Osvobodí-li se Německo z tohoto sevření, bude možno toto obrovské nebezpečí všech národů považováno za zlomené na celém širém světě.

S jistotou, s jakou židovstvo zahájí svou podvratnou činnost, aby nejenom udrželo nepřátelství národů vůči Německu, nýbrž aby ho ještě vystupňovalo, s tou samou jistotou se tato činnost bude jenom z nepatrné části krýt se skutečnými zájmy tím zamořených národů. Všeobecně nyní bude židovstvo v rámci jednotlivých národů bojovat vždy s těmi zbraněmi, které se zdají být z

důvodu poznané mentality tohoto národa nejúčinnější a které zaručuji největší úspěch. V našem neobyčejně krvavě rozervaném národě jsou to proto tyto vypučelé, více či méně kosmopolitní pacifisticky-ideologické myšlenky, krátce mezinárodní tendence, které používají při svém boji za uchopení moci. Ve Francii se pracuje s rozpoznaným a dobře odhadnutým šovinismem, v Anglii pak s hospodářskými a světově politickými hledisky. Zkrátka používají se vždy skutečné vlastnosti, které představují mentalitu daného národa. A teprve když se tímto způsobem dosáhne určitého závěru hospodářského a politického naplnění moci, stáhne pouta této přemožené masy a obrátí se nyní touto měrou na skutečné vnitřní úmysly svého chtíče a svého boje. Nyní ničí stále rychleji, až postupně přemění jeden stát za druhým v hromadu trosek, na které by pak měla být vybudována suverenita věčné židovské říše.

V Anglií, stejně jako v Itálii, je rozpor v názorech lepšího původního státnictví a chtíčem židovského světového burzovnictví jasný, ba často dokonce pálí v očích.

Pouze ve Francii dnes existuje více než kdy jindy určitá vnitřní shoda mezi snahami židovské burzy a přáním šovinisticky naladěného národního státního uměni. Již samo v této identitě spočívá obrovské nebezpečí pro Německo. Právě z tohoto důvodu Francie je a zůstane největším a nejstrašnějším nepřítelem. Tento národ, který čím dál tím více propadá ponegřování, znamená ve své vazbě na židovské ovládnuti světa číhavé nebezpečí pro zachováni bíle rasy v Evropě. Neboť toto zamořování negerskou krví na Rýnu v srdci Evropy odpovídá jak sadisticko-perverzní pomstychtivosti tohoto úhlavního šovinistického nepřítele našeho národa, tak i ocelově chladnému uvažování Židů, začít tímto způsobem s míšenectvím ve středu evropského kontinentu, a infikací nižším lidstvím a odebrat tak bíle rase základ její existence.

To, co dnes Francie provádí v Evropě, pobízena vlastní pomstychtivosti, plánovitě vedena Židem, je hříchem proti existenci bílého plemene lidi, a to proti jejímu národ jednou poštve všechny duchy pomsty bílého plemena, které v této rasové potupě rozeznalo dědičný hřích lidstva.

Pro Německo však francouzské nebezpečí znamená povinnost, s potlačením všech citových momentů, podat ruku všem, kteří jsou ohroženi stejně jako my, a kteří nechtějí trpět a snášet francouzské panovačné choutky.

V Evropě pro Německo v dohledné době přicházejí do úvahy pouze dva spojenci: Anglie a Itálie.

Kdo si dá snahu vysledovat dnes zpětně zahraničně politické vedení Německa od dob revoluce, ten se bude muset na základě neustálého nepochopitelného selhávání našich vlád chytit za hlavu, aby buďto jednoduše klesl na mysli, a nebo aby plamennou nevolí tomuto režimu vypověděl válku. S nerozumem tyto činy nemají nic společného, neboť to, co by se každému myslícímu mozku zdálo jako nemyslitelné, dokázali naši Kyklopové

listopadových stran, škemrali o přízeň Francie. Ano, během těchto let se s tklivou prostotou nenapravitelného fantasty neustále prováděli pokusy o bratříčkováni se s Francií, neustále se šaškovalo před oním obrovským národem a v každému fíkanému triku francouzských pochopů se spatřovala první znamení zřetelné změny smýšlení. Skuteční zákulisní podněcovatelé naši politiky samozřejmě této nesmyslné víře nikdy neholdoval. Pro ně bylo podbízeni se Francii pouze přirozeným prostředkem, jak tímto způsobem sabotovat každou praktickou politiku spojeneckých smluv. O Francii a jejích zákulisních cílech měli vždy jasno. Co je nutilo jednat tak, jako by skutečně věřili v možnost změny německého osudu, bylo střízlivé poznání, že v jiném případě by se zřejmě náš národ sám vydal jinou cestou.

Také pro nás je samozřejmě těžké postavit do řad našeho hnutí Anglii coby potencionálního budoucího spojence. Náš židovský tisk tomu neustále dobře rozuměl, koncentrovat nenávist obzvláště na Anglií, přičemž spousta dobrých německých hlupáku Židům dobrovolně sedla na lep. Tyto noviny žvanili o znovuposílení německé námořní moci, protestovali proti obětování našich kolonií, doporučovali jejich opětovné získání a pomáhali tak ve sbírání materiálu, který pak židovský lump převáděl svým stavovským kolegům v Anglií, k praktickému propagandistickému zhodnocení. Neboť že dnes nebojujeme za námořní platnost atd., o tom by se mělo rozsvítit v hlavách našich politikujících měšťanských naivek. Zaměření německé národní síly na tyto cíle, bez předběžného podrobného zajištění naší pozice v Evropě, bylo již před válkou naprostým nesmyslem. Dnes patří podobné naděje k oněm hloupostem, které se v říši politiky označují slovem zločin.

Bylo to často k zbláznění, když člověk musel přihlížet, kterak židovští zákulisní podněcovatelé dokázali náš národ zaměstnat dnes velmi bezvýznamnými věcmi, jak svolávali shromáždění a protesty, zatímco ve stejném okamžiku si Francie ukrojovala po kouscích z těla naší národní pospolitosti, a jak nám byli plánovitě odebírány podklady naší nezávislosti.

Při této příležitosti nemůžu nevzpomenout zvláštního koníčka, kterého Žid v těchto letech provozoval s obzvláštní pečlivosti: jižní Tyrolsko.

Ano, jižní Tyrolsko. Jestliže se touto otázkou zaobírám právě na tomto místě, pak to není jenom proto, abych zde zúčtoval s tím nejprolhanějším svazkem, který, postaven na zapomnětlivosti a hlouposti našich širokých vrstev, se zde opovažuje tvářit se jako národní povstání, ke kterému mají právě parlamentní podvodnici stejně daleko, jako straka k vlastnickým představám.

Chtěl bych zdůraznit, že osobně patřím k lidem, kteří, když se rozhodovalo o osudu jižního Tyrolska - to znamená od srpna 1914 do listopadu 1918 - se dostavili tam, kde se odehrávala praktická obrana také tohoto území, totiž do armády. Během oněch let jsem spolubojoval ne za ztrátu jižního Tyrolska, nýbrž naopak právě za to, aby jako ostatní německé země zůstalo zachováno

své vlasti.

Kdo tehdy nebojoval, byli právě ti parlamentní zloduchové, celá tato politizující stranická chátra. Ba právě naopak, zatímco my jsme bojovali s přesvědčením, že pouze vítězstvím v této válce může být jižní Tyrolsko udrženo u německé národní pospolitosti, hecovala a štvala tato verbež tak dlouho proti tomuto vítězství, až skutečně bojující vítězové podlehli zákeřnému bodnutí dýkou do vlastních zad. Neboť udrženi jižního Tyrolska v německé državě samozřejmě nemohlo být zajištěno lživým tlacháním rázných parlamentářů na vídeňském Radničním náměstí, nebo z mnichovského sálu vojevůdců, nýbrž pouze pomoci pluků bojujících na frontě. A ten, kdo tyto rozbil, zradil také jižní Tyrolsko, stejně jako všechny ostatní německá uzemí. Kdo však dnes věří, že se jihotyrolská otázka dala vyřešit pomocí protestů, prohlášení, správní výměnou, atd., ten je buď naprosto zvláštní darebák, anebo německý maloměšťák.

V jednom by měl mít každý naprosto jasno, totiž že znovuzískáni ztracených území se neděje slavnostním vzýváni Pánaboha, a nebo pomoci zbožných naději v národní svazek, nýbrž pouze silou zbraní. Je tedy otázkou, kdo je přípraven vyvzdorovat pomocí síly zbraní opětovné získání těchto ztracených území. Co se mé osoby týče, mohu zde s klidným svědomím ubezpečit všechny, že mám ještě dostatek odvahy, abych se zúčastnil tohoto vítězného dobytí jižního Tyrolska, a to v čele příkladného parlamentního pluku, sestávajícího se z parlamentních tlachalů a jiných stranických vůdců, stejně jako i z různých dvorních radů. A ví ďábel, že by mne těšilo, kdyby nad těmito vůdci ohnivých protestních shromáždění náhle vybuchlo pár tříštivých granátů. Myslím, že když se liška dostala mezi houf slepic, že by bylo kdákání horší a úprk do bezpečí jednotlivých slepic rychlejší, než u tohoto skvostného protestního spolku.

Avšak nejhanebnější na celé věci je to, že tito pánové sami nevěří, že by se touto cestou dalo něčeho dosáhnout. Sami nejlépe totiž znají nemožnost a prostotu svého okázalého jednání. Avšak dělají to tak, neboť dnes je samozřejmě o něco snadnější žvanit o znovuzískání jižního Tyrolska, než bylo kdysi bojovat za jeho udržení. Každý odvádí právě svůj díl. Tehdy jsme obětovali svou krev, a dnes tato společnost brousí své zobáky.

Obzvláště lahodné je pak pozorovat, jak se vídeňským legitimním kruhům během dnešní snahy o znovuzískání jižního Tyrolska nadouvá hřebínek. Přitom jejich vznešený a urozený panovnický dvůr před sedmi lety dopomohl pomocí padoušského činu křivopřísežné zrady k tomu, aby se světová koalice jako vítěz zmocnila také jižního Tyrolska. Tehdy tyto kruhy podporovali politiku své zrádcovské dynastie, a o jižní Tyrolsko se nestarali ani za mák. Samozřejmě, dnes je to jednodušší, opět za tuto oblast zápasit, neboť nyní se bojuje pouze duchovními zbraněmi, a je přece mnohem snadnější, podráždit si z vnitřních

pohnutek hlasivky na nějakém protestním shromáždění, a nebo si ušpinit prsty psaním nějakého novinového článku, než například během obsazování Porýní, řekněme vyhazovat do vzduchu mosty.

Důvod, proč se během posledních let v určitých kruzích učinil z jihotyrolské otázky styčný bod německo-italských vztahů, nám leží na dlani. Židé a habsburští legitimisté mají největší zájem na tom, aby zabránili německé politice spojeneckých smluv, která by mohla jednoho dne vést ke znovuobnovení svobodné německé vlasti. Ne z lásky k jižnímu Tyrolsku je dnes vedeno toto okázalé jednání, - neboť tím mu není pomáháno, nýbrž naopak škozeno -, nýbrž pouze z obavy možného německo-italského spojenectví.

A je to jenom součástí prolhanosti a pomlouvačných tendencí těchto kruhů, když se s chladným a drzým čelem snaží skutečnost postavit tak, jako kdybychom jižní Tyrolsko zradili snad my. Těmto pánům je nutno s vším důrazem říci toto: jižní Tyrolsko zradil především každý Němec, který v letech 1914-1918 se zdravými údy stál někde jinde, než na frontě, a nedal vlasti k dispozici své služby. Za druhé, každý, kdo v těchto letech nepomáhal posilovat odolnost našeho národního celku ve vedení války a kdo neupevňoval výdrž našeho národa během těchto bojů. Za třetí, jižní Tyrolsko zradil ten, kdo se podílel na vypuknuti listopadové revoluce, ač již aktivními činy, nebo neaktivní tolerancí, čímž rozbil masu, která sama mohla zachránit jižní Tyrolsko. A za čtvrté, jižní Tyrolsko zradily všechny strany a jejich přívrženci, kteří připojili svůj podpis pod hanebné smlouvy z Versailles a ze St. Cermainu. Ano, tak se věci mají, mi odvážní páni protestovatelé!

Dnes jsem veden pouze střízlivým poznáním, že ztracená území nelze zpět získat hbitosti jazyka nabroušených parlamentních tlachalů, nýbrž pouze naostřeným mečem, a tedy krvavým bojem. Zajisté zde nemusím vysvětlovat, že za nynější situace, kdy kostky jsou dávno vrženy, považuji znovu získáni jižního Tyrolska pomoci války nejenom za nemožné, nýbrž bych tuto možnost osobně odmítl s tím přesvědčením, že pro tuto otázku nebylo dosaženo potřebného ohnivého nadšení celého německého národa do té míry, která je potřebná pro dosaženi potřebného vítězství. Naopak si myslím, že když už jednou byla tato krev obětována, bylo by zločinem, riskovat kvůli dvě stě tisícům Němců, zatímco jinde strádá přes sedm milionů pod cizí nadvládou, a životni tepnou německého národa probíhá rejdiště afrických negrovských tlup.

Pakliže chce německý národ ukončit stav hrozícího vyhlazeni v Evropě, nesmí podlehnout předválečným chybám, a učinit si z Boha a celého světa nepřátele, nýbrž musí rozeznat pouze toho nejnebezpečnějšího protivníka, aby na něho mohl udeřit celou svou koncentrovanou silou. A pakliže toto vítězství bude vybojováno pomoci obětí na jiných místech, jistě nám to následující generace našeho národního potomstva nebudou mít za zlé. A čím zářivější bude

vzniklý úspěch, tím menší budou mít starosti s těžkou nouzí, která z těchto závěrů pramení.

Nás dnes neustále musí vést onen základní názor, že znovu-získáni ztracených území dané říše je v první řadě otázkou znovu-nabytí politické nezávislosti a moci rodné země.

Tuto pak zajistit chytrou politikou spojeneckých smluv je prvotním úkolem silného vedení naší zahraniční politiky.

A právě nacionální socialisté nás musí chránit, abychom se nedostali do závěsu našich občanských slovních patriotů, kteří jsou řízení Židy. Běda, a byť i našemu hnutí, pakliže se namísto bojováni bude připravovat na řečnické protesty.

Díky fantastickému pojetí Nibelunského spojenectví s habsburskými státnickými mršinami zhynulo Německo. Fantastickou sentimentalitou našeho dnešního zpracovávání zahraničně-politických možnosti jsme na nejlepší cestě k definitivnímu zamezení našeho opětovného povstání.

Je nutné, abych se zde ještě v krátkosti zaobíral oněmi námitkami, které se předběžně budou vztahovat na ony již vyřčené tři otázky, totiž na otázky, zda se: za prvé, s dnešním, všem naprosto zřetelně oslabeným Německem, bude chtít vůbec kdo spojit, za druhé, zda se nepřátelské národy zdají být vůbec vhodné pro tuto reorganizaci, a za třetí, zda dnešní stávající vliv židovstva nebude větší než všechny poznatky a veškerá dobrá vůle, a nezhatí a nezničí tak veškeré plány.

První otázku jsem myslím, alespoň z poloviny, již dostatečně zodpověděl. Samozřejmě, že se s dnešním Německem nikdo nespojí. Žádná mocnost na tomto světě se neodváží svázat se státem, jehož vláda musí zničit jakoukoliv důvěru. A co se tedy týče pokusů našich lidových soudruhů, promíjet, nebo dokonce ospravedlňovat této vládě jejich jednání z důvodu žalostné mentality našeho národa, k tomu je nutno zaujmouti naprosto ostré stanovisko.

Samozřejmé, bezcharakternost našeho národa v posledních šesti letech je žalostná, lhostejnost vůči důležitým zájmům národní pospolitosti skutečně skličující, a zbabělost dokonce mnohdy do nebe volající. Avšak nikdy nesmíme zapomínat, že se přitom jedná o národ, který před pár lety nabízel celému světu na obdiv svou nejvyšší bezpříkladnou lidskou mravní čistotu. Od počátku srpnových dnů roku 1914 až do konce obrovského zápolení národů neprojevil žádný národ tolik mužné odvahy, tuhé výdrže a trpělivé snášenlivosti, než dnes tak zbědovaný německý národ. Nikdo nemůže tvrdit, že by pohana dnešní doby byla charakteristickým obrazem naší národní pospolitosti. To, co dnes musíme prožívat kolem sebe a okolo sebe, je pouze ten nejpříšernější, smysly a rozum ničící důsledek křivopřísežného státu z 9. Listopadu 1918. Víc než kdy jindy platí slova básníkova o zlu, které plodí další zlo. Avšak ani v těchto zlých časech se zcela nevytratily základní dobré prvky našeho národa, pouze dřímají

někde v hlubině, a občas je možno spatřit na černotou potažené obloze, jako světélka zářící ctnosti, na které si budoucí Německo vzpomene jako na první záblesky začínajícího uzdravení. Více než jednou se našlo tisíce a tisíce mladých Němců odhodlaných přinést svůj mladý život, stejně jako v roce 1914, dobrovolně a s radostí jako obět na oltář naší milované vlasti. A miliony a miliony lidí opět pilně a poctivě pracují, jako by nikdy nebylo zhouby zaviněné listopadovou revolucí. Kovář opět stojí u své kovadliny, za pluhem kráčí sedlák, a ve studovně sedí učenec, všichni se stejnou snahou a se stejnou oddaností plní své povinnosti.

Utlačování ze strany našich nepřátel již nevyvolává soudný úsměv jako kdysi, nýbrž roztrpčené a sklíčené grimasy. Bezesporu došlo k obrovské změně smýšlení. Pakliže se toto vše dnes neodráží v znovuzrození politických mocenských myšlenek a pudu sebezáchovy našeho národa, pak za to můžou ti samozvanci, kteří náš národ vedou svou vládou od roku 1918 do záhuby.

Ano, pakliže někdo pomlouvá náš národ, můžeme se ho zeptat, co udělal pro jeho nápravu? Je mizivá podpora závěrů naší vlády, které ve skutečnosti sotva kdy existovaly, naším národem znamení malé životní síly naší národní pospolitosti, nebo snad znamení naprostého selhání se zacházením s tímto nejcennějším statkem? Co učinily naše vlády pro to, aby byl do tohoto národa opět zaset duch hrdé majestátnosti, mužné vzdorovitosti a hněvivé nenávisti?

Když byla v roce 1919 německému národu vnucena mírová smlouva, byli jsme oprávněni očekávat, že právě tímto nástrojem bezměrného útlaku bude nesmírně podpořen výkřik po německé svobodě. Mírové smlouvy, jejichž požadavky trefí národy jako šlehnutí biče, jsou nejednou prvním vířením bubnů pozdějšího povstání.

Co vše se dalo udělat z mírové smlouvy z Versailles! Jak se mohl tento nástroj nesmírného útlaku a ponižování stát prostředkem, který vybičovává mezinárodní vášně až do nejvyššího bodu varu? Jak jen mohl pomocí geniálního propagandistického zpracování této sadistické krutosti povýšit lhostejnost daného národa na rozhořčení, a rozhořčení pak v naprostou zuřivost! Jak se dala každému jednotlivci z tohoto hlediska tak dlouho zapalovat jiskra v mozku a ve vnímání celého národa, až by u šedesáti milionů jedinců, u mužů, stejně jako u žen, objevil jednoho dne ohnivý plamen společně vnímaného studu a společné nenávisti, z jehož žáru by pak vzešla zářivá vůle a jeden společný ohromný výkřik: My chceme opět zbraně!

Ano, k tomu mohla posloužit tato mírová smlouva. V jejím nesmírném útlaku, v nestydatosti z ní vzešlých nároků, spočívá nejsilnější propagandistická zbraň k opětovnému vyburcování potlačeného životního ducha daného národa.

Potom ovšem musí být do služeb této jedinečného velkého poslání být postaveno vše, počínaje dětským slabikářem až po poslední noviny, každé divadlo a kino, každý plakátový sloup a dřevěná ohrada, dokud se modlitba

našich dnešních spolkových patriotů "Bože, osvoboď nás!" nepřemění v mozcích i těch nejmenších chlapců ve vroucí prosbu: "Všemohoucí Bože, posvěť naše zbraně, a buď spravedlivý, jako si doposud vždy byl, rozhodni nyní, zda si zasloužíme svobodu, Bože posvěť náš boj!"

Vše bylo propásnuto, neučinilo se zhola nic.

Kdo by se nyní chtěl divit, že náš národ není tím, čím by být chtěl a být mohl? Když v nás zbytek světa spatřuje pouze pochopy, poddajného psa, který vděčně olizuje ruku těm, kteří ho předtím zmlátili?

Zajisté budou naše spojenecké možnosti zatíženy naším národem, avšak ještě větší vinu na tom budou mít naše vlády. Ty jsou ve své zkaženosti vinni za to, že po osmi letech nesmírného útlaku existuje tak málo vůle po svobodě.

Jestliže je tedy aktivní politika spojeneckých smluv tolik vázána na patřičné ocenění našeho národa, pak je o to více podmíněna existencí vládnoucí moci, která nechce být pouhým přisluhovačem cizích států, porobeným místodržitelem vlastní moci, nýbrž naopak heroldem národního svědomí.

Bude-li však náš národ mít státní vedení, které bude své poslání spatřovat právě v tom, neuběhne ani šest let a smělé zahraničně politické vedení Říše bude mít k dispozici stejně smělou vůli po svobodě prahnoucího národa. Druhou námitku ohledně velkých potíží s přeorientováním nepřátelského národa ohledně přátelského spojenectví, může být zodpovězena takto:

Všeobecná protiněmecká psychóza, která byla v ostatních státech vypěstována pomocí soustavné válečné propagandy, bude trvat do té doby, dokud nebude existovat všem zřetelná německá říše, která muže vzejít pouze z německé vůle po sebezáchově, a která bude nést charakteristické znaky mocného státu, který hraje, a hlavně je schopen hrát na všeobecné evropské šachovnici. Teprve když se vládě a národu zdá, že existují předpoklady pro možné spojenectví, může jedna nebo druhá mocnost začít uvažovat o tom, propagandistickými prostředky přeorientovávat názory veřejného mínění. To také přirozeně vyžaduje zručnou práci trvající dlouhá léta. Právě v nutnosti tohoto dlouhodobého přeladění daného národa je zdůvodněna opatrnost při jeho vykonávání. To znamená, nikdo se do této činnosti nepustí, dokud nebude mít do budoucna naprosté přesvědčení o hodnotě této práce a jejích plodů. Nikdo nebude chtít pouze kvůli prázdnému tlachání, byť vtipného ministra zahraničí, měnit duchovní zaměření celého národa, aniž by měl nějaké garance o reálných hodnotách daného národa. To by jinak vedlo k naprostému roztříštění veřejného mínění. Nejhodnověrnější jistota možného, pozdějšího spojenectví s daným státem však nespočívá v nabubřelých projevech jednotlivých členů vlády, nýbrž spíše ve zřetelné stabilitě určité, účelně vypadající vládní tendence, stejně jako k tomu analogicky orientovaného veřejného mínění. Víra v to bude o to pevnější, čím větší bude viditelná činnost státní moci na poli propagandistické přípravy a podpory její činnosti, a čím zřetelněji se naopak

bude ve vládní tendenci odrážet vůle veřejného mínění.

Národ tedy bude shledán schopným spojenectví tehdy, bude-li vláda a veřejné mínění rovnoměrně fanaticky prosazovat a podporovat vůli k boji za vlastni svobodu. To je tedy předpoklad přeorientování veřejného mínění ostatních států, které jsou na základě patřičných poznatků ochotni jít, za účelem jejich prapůvodních zájmů, cestou po boku pro ně vhodného partnera, tedy uzavřít spojenectví. K tomu však nyní náleží ještě jedna věc: Jelikož přeorientováni určitých duchovních názorů daného národa vyžaduje ohromnou píli, a mnohými jedinci zprvu vůbec není akceptována, bylo by zločinem a hloupostí zároveň vlastními chybami dodávat zbraně těmto jinak smýšlejícím elementům.

Je nutno pochopit, že to bude pochopitelně nějakou dobu trvat, než národ bezezbytku pochopí vnitřní úmysly své vlády. Jen těžko může být podáno vysvětlení o konečných cílech určité politické přípravy, spíše je nutno se spoléhat buďto na slepou víru širokých mas nebo na intuitivní úsudek duševně výše postavených vedoucích vrstev. Jelikož však spousta lidi tyto politicko-jasnovidné schopnosti postrádá, a vysvětlení nemůže být z politických důvodu podáno, bude se vždy určitá část intelektuální vedoucí vrstvy stavět proti novým tendencím, které pak z důvodu jejich neprůhlednosti můžou být chápány jako čisté experimenty. A tak bude vyburcován odpor starostlivých konzervativních státníků.

Avšak právě z tohoto důvodu je největším úkolem postarat se o to, aby těmto narušitelům navazování oboustranného porozumění byly dle možnosti z paží odebrány všechny zužitkovatelné zbraně, a to především tehdiy, jako v našem případě, kdy se jedná o naprosto nerealizovatelné, čistě fantastické tlachání nafoukaných spolkových patriotů a maloměšťáckých kavárenských politiků. Neboť že výkřiky po nové námořní flotile, znovuzískání našich kolonii, atd., jsou skutečně pouze prázdným tlacháním, bez jakékoliv myšlenky praktické proveditelnosti, se dá zjistit po velice krátkém zdravém uvažování. Ovšem jak se v Anglii politicky využívají tyto nesmyslné výlevy dílem bezelstných, dílem šílených, vždy však v tiché službě našich úhlavních nepřátel stojících protestních oportunistů, nemůže být žádných pochyb, a pro Německo to nebude nikterak příznivé. A tak se člověk vyčerpává ve škodlivých protestech proti Bohu a celému zbytku světa a zapomíná na základní princip, který je předpokladem každého úspěchu, totiž: Děláš-li něco, dělej to pořádné. Tím, že člověk reptá proti pěti,či deseti státům, zanedbává koncentraci celkových duchovních a fyzických sil na úder do srdce toho nejzlořečenějšího nepřítele a obětuje možnost spojeneckého posílení tohoto střetnut.

Také v tom spočívá poslání nacionálně socialistického hnutí. Musí náš národ naučit přehlížet drobnosti, a hledět si pouze důležitých věcí, netříštit se na vedlejších záležitostech, a nezapomínat, že cíl, za který dnes bojujeme, je holá

existence našeho národa, a že jediný nepřítel, kterého musíme zničit je a vždy zůstane ona moc, která nás chce okrást o naši existenci.

Mnohé nás může hořce bolet. To však ještě dlouho nebude důvodem k tomu, abychom se zříkali zdravého rozumu, a v nesmyslném řevu se hašteřili s celým světem, místo abychom koncentrovali sílu proti našemu nejúhlavnějšímu nepříteli.

Ve zbytku nemá německý národ do té doby žádné morální právo ztěžovat si na chováni ostatního světa, dokud nebudou k zodpovědnosti pohnáni ti zločinci, kteří prodali a zradili vlastni zemi. Není to žádná posvátná vážnost, když se z dálky pomlouvá a protestuje proti Anglií, Itálií, atd., a mezi námi se procházejí ničemové, kteří nám za zlato nepřátelské propagandy vyrazili z paži naše zbraně, zlomili páteř naši morálce a ochromenou říši pak zaprodali za třicet stříbrných.

Nepřítel činí pouze to, co se dalo očekávat. Z jeho chováni a jednáni bychom se měli poučit.

Kdo se přesto nechce ztotožnit s tímto názorem, měl by v neposlední řadě pomyslet na to, že pak zbývá už jen rezignace, neboť pak je do budoucna konec jakékoliv politiky spojeneckých smluv. Neboť pokud se nespojíme s Anglií, protože nám uzmula naše kolonie, ani s Itálií, protože obsadila jižní Tyrolsko, Polsko a Československo nepřichází do úvahy, pak nám kromě Francie, která nám uloupila Alsasko-Lotrinsko, v Evropě nezbude nikdo jiný.

Jestli tím německému národu bude poslouženo, o tom nemůže být naprosto žádných pochyb. Pochybné je na tom vždy pouze to, jestli je takové mínění zastupováno nějakým naivkou, nebo prohnaným ničemou.

Pokud se v takovém to případě jedná o vůdce, věřil bych spíše v to druhé.

Tak může dle lidského uvážení proběhnout přeorientování ducha jednotlivých, dosud nepřátelských národů, jejichž skutečné zájmy do budoucna spočívají ve stejném směru jako je náš, pouze tehdy, pakliže vnitřní síla našeho státu, stejně jako zřetelná vůle k zachování naší existence, bude pozitivně působit na možného spojence, a pokud eventuálnímu spojenci nebude dána naším nevhodným chováním, nebo zločineckým jednáním potrava pro naprosto protichůdnou činnost.

Nejhůře zodpověditelná však je třetí námitka.

Je vůbec myslitelné, aby zástupci skutečného zájmu spojenectví chtivého národa vůbec prosadili své úmysly vůči židovskému úhlavnímu nepříteli všech svobodných lidových a národních států?

Dokáží například síly tradiční britské politiky ještě zdolat zhoubný židovský vliv, nebo ne?

Otázka je, jak již bylo řečeno, jen velmi těžce zodpověditelná. Záleží na mnoha faktorech. Jedno je však naprosto jasné: V daném státě může být stávající státní moc prohlášena za stabilní a sloužící výhradně zájmům země

pouze tehdy, je-li naprosto vyloučeno jakékoliv možné působení mezinárodních židovských sil.

Boj, který vede, byť v nejhlubším smyslu nevědomě (čemuž osobně nevěřím) fašistická Itálie proti třem hlavním zbraním světového židovstva, je nejlepším znamením pro to, že se této nadstátní moci, i když nepřímou cestou, dají vylámat její jedovaté zuby. Zákaz zednářských tajných společnosti, pronásledováni zahraničního tisku, stejně jako zlomeni mezinárodního marxismu a naopak neustálé upevňováni fašistického státního smýšlení umožni v průběhu let italské vládě věnovat se stále více zájmům vlastního národa, bez ohledu na syčení židovské světové hydry.

Hůře se věci mají v Anglií. V této zemi "svobodné demokracie" řídí Žid nepřímou cestou skoro celé veřejné mínění. A přesto i tam probíhá nepřetržitý zápas mezi zástupci britských státních zájmů a zločinci židovské mezinárodní diktatury.

Jak tvrdě na sebe tyto dva rozdílné názory naráží, bylo možno po válce poprvé spatřit v rozdílném přístupu britského státního vedení na straně jedné a tisku na straně druhé k japonskému problému.

Okamžitě po skončení války se na světlo opět dostal starý spor mezi Amerikou a Japonskem. Samozřejmě že ani velké evropské mocnosti se k tomuto novému válečnému nebezpečí nemohly postavit zcela lhostejně. Ani všechny příbuzenské vazby nemohly potlačit určitý pocit závistivé obavy z nárůstu Americké unie ve všech oblastech mezinárodního hospodářství a mocenské politiky. Zdálo se, že z bývalé koloniální země, dítěte veliké matky, povstává vládce světa. Je pochopitelné, když Anglie dnes se starostlivým neklidem prověřuje své staré spojenecké smlouvy, a státníci se starostí hledí do budoucna, kdy již nebude platit: "Anglie pánem všech moří ", nýbrž: "Unionistické oceány".

S obrovským americkým státním kolosem s jeho enormním bohatstvím panenské přírody je držet krok daleko těžší, než se stísněnou Německou říší. Pokud jednou budou vrženy kostky posledního rozhodnutí, bude Anglie nucena učinit osudové rozhodnuti. Bude muset sáhnout po žluté pěsti a uzavřít s ní spojenectví, které bude z rasového hlediska snad nezodpovědné, avšak státnicky jedinou možností posílení britské světové pozice vůči vzrůstajícímu americkému kontinentu.

Zatímco se tedy britské vedení přes společné boje na evropském válečném bojišti nemohlo rozhodnout, zda svolit svazku s asijským partnerem, vpadl mu do zad veškerý židovský tisk.

Jak je možné, že židovské orgány, které až do roku 1918 byly věrným zastáncem britského boje proti Německé říši, se nyní náhle dopustily zrady a jdou si vlastní cestou?

Zničení Německa nebylo anglickým, nýbrž v první řadě židovským zájmem,

stejně jako dnešní zničení Japonska neslouží ani tak britským zájmům, jako spíš útočným snahám vůdců toužebně očekávané židovské světové říše. Zatímco Anglie se stará o udržení své pozice ve světě, organizuje Žid svůj útok za jeho ovládnutí.

V dnešních evropských státech spatřuje bezmocné nástroje své zvůle, ať již nepřímou cestou pomocí takzvané západní demokracie, nebo ve formě přímého ovládnutí mas ruským bolševizmem. Avšak nejenom starý svět má takto spoutaný, nýbrž stejný osud hrozí i tomu novému. Židé ovládají burzovní síly Americké unie. Každým rokem se stávají větším a větším pánem pracovní síly sto dvaceti milionového národa, a nezávislých je, k jejich největší nevoli, již jenom pár jedinců.

S prohnanou zručností spoutávají veřejné mínění, a formuji z něj nástroj boje za svou vlastní budoucnost.

Největší židovské mozky již vidí blížit se naplnění jejich testamentárního volebního hesla obrovské lidového žranice.

V rámci této velké tlupy odnárodněných koloniálních území by jeden jediný nezávislý stát mohl ještě celé dílo zhatit. Neboť bolševický svět může existovat pouze tehdy, pakliže zahrnuje naprosto vše.

Zůstane-li zachován jeden jediný stát ve své národní síle a velikosti, musí světová atrapa Židovské říše, stejně jako každá tyranie na této zemi, zákonitě podlehnout síle národní myšlenky.

Žid ví nyní moc dobře, že ve své tisícileté adaptaci musí podemílat evropské národy a dělat z nich bezpohlavní bastardy, avšak nebyl by schopný přinést takový to osud asijskému národnímu státu typu Japonska. Může se dnes vůči Německu, Anglií, Americe a Francii přetvařovat jak chce, že mu ke žlutým Asiatům schází mosty. A tak se v současnosti pokouší, pomocí síly podobného útvaru, zlomit japonský národní stát, aby tak vyřadil vlastního nebezpečného protivníka dříve, než sám svou pěstí přemění poslední státní moc ve svou despotickou tyranii.

Ve své tisícileté židovské říši se obává japonského národního státu, a proto si přeje jeho zničení ještě před nastolením své vlastní diktatury. A tak štve národy proti Japonsku, jako kdysi proti Německu. A zatímco se britská diplomacie pokouší o vytvoření eventuálního spojenectví s Japonskem, požaduje již britsko židovský tisk boj proti spojencům a za proklamování demokracie, s bojovými výkřiky: "pryč s japonským militarizmem a císařstvím" připravuje zničující válku. Takto vzpurný je dnes Žid v Anglií. A tím započne boj proti světovému židovskému nebezpečí i tam.

A právě nacionálně socialistické hnutí musí opět naplnit to největší posláni: musí vlastnímu národu otevřít oči ohledně národů cizich, a musí neustále dokola poukazovat na skutečného nepřítele dnešního světa. Namísto nenávisti vůči ostatním Árijcům, od kterých nás může oddělovat vše možné, se kterými

však máme společnou krev a se kterými nás spojuje obrovské spojenectví k sobě patřících kultur, musí všeobecnému hněvu zasvětit pravého nepřítele lidstva a skutečného původce všeho utrpení.

14. kapitola

ORIENTACE NEBO VÝCHODNÍ POLITIKA

Existuji dva důvody, které mne podnítily k tomu, podrobit průzkumu vztah Německa k Rusku:

1. V tomto případě se jedná snad o vůbec nejdůležitější záležitost německé zahraniční politiky

2. Tato otázka je také prubířským kamenem mladého nacionálně socialistického hnutí, ohledně jasného myšlení a správného jednání.

Musím přiznat, že mne především druhý bod naplňuje sklíčenou starostí. Jelikož naše hnutí nezískává množství svých přívrženců z tábora indiferentů, nýbrž většinou extrémních světonázorů, je zcela přirozené, když jsou tito lidé také v oblasti zahraničně politické zatíženi předsudky, nebo pramalým porozuměním kruhů, kterým předtím politicky a světonázorově přináleželi. Přitom to v žádném případě neplatí pouze pro jedince, kteří k nám přicházejí zleva. Ba právě naopak. Ať již jejich dosavadní poučení o těchto problémech bylo jakékoliv, bylo, alespoň ve většině případech, opět vyváženo stávajícím zbytkem přirozených a zdravých instinktů. Bylo pak pouze nutné, jejich dosavadní vnucené ovlivnění doplnit lepším názorem, přičemž se jako nejlepší spojenec velmi často projevil zdravý instinkt a přirozený pud sebezáchovy.

Mnohem těžší je oproti tomu přimět k jasnému politickému uvažováni člověka, jehož dosavadní výchova v této oblasti postrádala jakýkoliv rozum a logiku, a který na oltář objektivity obětoval do posledního zbytku veškerý svůj přirozený instinkt. Právě příslušníky naší takzvané inteligence je nejtěžší přivést k jasnému a logickému zastupování jejich zájmů a zájmů jejich národa navenek. Jsou enormně zatíženi nejenom nesmyslnými představami a předsudky, nýbrž z důvodu blahobytu také ztratili a zahodili poslední pud sebezáchovy. Také nacionálně socialistické hnutí musí s těmito lidmi svádět těžké boje. Těžké proto, Neboť díky své naprosté neschopnosti jsou bohužel velmi často hrozně namyšlení, pročež zcela nepochopitelně, bez jakéhokoliv vnitřního oprávnění pohlížejí spatra na ostatní, často o mnoho zdravější lidi. Namyšlení, arogantní všeznalci, bez jakékoliv schopnosti chladného zhodnocení a zvažování, na které je však nutno pohlížet jako na předpoklad veškerých zahraničně politických snah a jednání.

A jelikož právě tyto kruhy dnes začínají zaměření naší zahraní politiky

odvádět osudným způsobem od skutečného zastupování národních zájmů našeho lidu, a místo toho se dávají do služeb svých fantastických ideologů, cítím se být vůči svým přívržencům povinen podrobně se zabývat nejdůležitější zahraničně-politickou otázkou, totiž vztahem k Rusku, a to podrobněji, než je pro všeobecné pochopení nutné a v rámci tohoto díla možné.

Všeobecně bych k tomu chtěl předeslat následující:

Pokud máme zahraniční politikou rozumět řízení vztahu jednoho národa ke zbytku světa, pak bude muset být způsob tohoto řízení podmíněn určitými zkušenostmi. Jako nacionální socialisté můžeme ohledně zahraniční politiky národního státu přidat následující větu:

Zahraniční politika národního státu musí na této planetě zajistit existenci státem sdružené rase, a to tím, že vytvoří příhodný vztah mezi počtem a nárůstem obyvatelstva na jedné straně a velikosti a kvalitě země a půdy na straně druhé.

Za zdravý vztah se přitom smí považovat pouze takový stav, kdy je obživa daného národa zajištěna vlastní zemí a půdou. Každý jiný stav, byť by trval stovky, ba tisíce let, je tak či tak nezdravý, a dříve či později povede k poškození, když ne k úplnému zničení daného národa.

Pouze dostatečně veliký prostor na této zemi zajišťuje danému národu svobodu jeho bytí.

Přitom se nutná velikost osídleného prostoru nesmí hodnotit výhradně z hlediska současnosti, a již vůbec velikost výnosnosti půdy přepočítávat na počet národa. Neboť jek už jsem rozvedl v prvním díle v kapitole Německá předválečná politika spojeneckých smluv, k základní ploše daného státu přichází kromě významu přímé obživy obyvatelstva ještě význam vojensko politický. Pokud si národ velikostí země a půdy zajistil svou obživu, je kromě toho přesto ještě nutné myslet na zajištění stávajícího prostoru. To spočívá ve všeobecně mocensko-politické síle státu, která opět není určena ničím jiným, než vojensko-geografickými hledisky.

A proto může německý národ svou budoucnost zastupovat pouze jako světová mocnost. Během dvou tisíciletí tvořilo zastupování zájmů našeho národa, které můžeme označit za více či méně zdařilou zahraničně-politickou činnost, světovou historii. My sami jsme toho svědky, neboť ohromný zápas národů mezi léty 1914 až 1918 byl pouze bojem německého národa za jeho existenci na zeměkouli, samotný způsob průběhu však označujeme za světovou válku.

V tomto boji kráčel německý národ jako zdánlivá světová mocnost. Říkám zde zdánlivá, neboť ve skutečnosti žádnou nebyl. Pokud by německý národ měl v roce 1914 jiný poměr mezi plochou země a počtem obyvatelstva, pak by Německo bylo opravdovou mocností, a mohlo by, s přihlédnutím na další okolnosti, výhodněji ukončit tuto válku.

Není zde však mým úkolem, ani mou snahou poukazovat na "kdybychom ...", kdyby neexistovalo "avšak". Avšak vnímám to jako bezpodmínečnou nutnost, vylíčit dosavadní stav nezkrášleně a střízlivě, poukázat na jeho znepokojující slabosti, a minimálně v řadách nacionálně socialistického hnutí prohloubit pochopení nutnosti.

Německo dnes není žádnou světovou mocnosti. I kdyby byla překonána naše momentální vojenská bezmocnost, neměli bychom na tento titul naprosto žádné oprávnění. Jaký význam má dnes na této planetě útvar, který je tvořen tak směšným poměrem mezi svojí plochou a počtem svého obyvatelstva, jako současná Německá říše? V době, ve které je plocha této planety postupně rozdělována mezi jednotlivé státy, z nichž některé obepínají skoro celé kontinenty, se nedá jako o světové mocnosti hovořit o útvaru, jehož politická domovina čítá směšnou plochu necelých pět set tisíc čtverečních kilometrů.

Čistě teritoriálně viděno, se celková plocha Německé říše doslova ztrácí ve srovnání s takzvanými světovými mocnostmi. Anglie by se neměla uvádět jako proti důkaz, neboť anglická domovina je ve skutečnosti pouze velké hlavní město britské světové říše, zabírající skoro čtvrtinu celé plochy na této planetě. Dále musíme obrovské státy spatřovat především v Americké unii, stejně jako v Rusku. Samé prostorové útvary, které jsou skoro desetkrát větší, než současná Německá říše. Dokonce sama Francie musí být mezi tyto státy započítána. Nejenom že čím dál větší měrou doplňuje svou armádu z řad barevné populace své obrovské říše, nýbrž i z rasového hlediska dělá v ponegřování takové pokroky, že se skutečně dá pomalu hovořit o vzniku afrického státu na evropské půdě. Koloniální politika současné Francie se v žádném případě nedá srovnat s dřívější Německou. Pokud bude vývoj současného francouzského trendu v dnešní tichosti pokračovat dalších tři sta let, zmizely by i poslední zbytky francké krve v rámci tvořícího se evropsko-afrického státu mulatů. Obrovského sídliště od Rýnu až po Kongo by se postupně naplnilo, díky trvalému míšení se tvořící, nižší rasou.

To odlišuje francouzskou koloniální politiku od staré německé.

Někdejší německá koloniální politika byla, jako vše co jsme dělali, polovičatá. Nepřinesla německé rase ani zvětšení jejího sídelního území, ani neprovedla pokus, docílit pomoci nasazení černé krve posílení mocenských pozic říše. Askariové v Německé východní

Africe byli malým, váhavým krokem na této cestě. Ve skutečnosti sloužili jako obránci vlastní kolonie. Myšlenka, přivést černé oddíly na evropskou válečnou scénu u nás nikdy neexistovala, nehledě vůbec na její naprostou nerealizovatelnost během světové války, zatímco u Francouzů byla vnímána a pociťována jako vnitřní ospravedlnění jejich koloniální činnosti.

A tak dnes můžeme na zemi spatřit počet mocenských států, které nejenom počtem obyvatelstva převyšují minimálně o polovinu sílu našeho národa, nýbrž

především ve své ploše vlastní oporu své politicko-mocenské pozice. Ještě nikdy nebyl, měřeno plochou a počtem obyvatelstva, poměr Německé Říše vůči ostatním světovým mocnostem tak rozdílný a nevýhodný, jako na začátku naší historie před dvěma tisíci let a opět dnes. Tehdy jsme jako mladý národ útočně vtrhli do světa rozpadajícího se státního útvaru, jehož poslední veličinu, Řím, jsme sami pomáhali dobývat. Dnes se nacházíme ve světe vytvářejících se velkých mocenských států, kde naše vlastni říše upadá do stále větší bezvýznamnosti.

Je nutné, abychom tuto hořkou skutečnost měli neustále chladně a střízlivě na očích. Je nutné, abychom Německou říši sledovali a porovnávali ohledně počtu obyvatel a rozměru plochy v jeho poměru k ostatním státům během prošlých staletí. Vím, že pak musí každý v ohromení dojit k závěru, který jsem pronesl již na začátku tohoto pojednání: Německo již není žádnou světovou velmoci, lhostejno, zda je vojensky oslabeno, či silné.

Dostali jsme se do pozice, kdy se nemůžeme srovnávat s žádnou světovou mocností, a to jenom díky osudovému zahraničně-politickému vedení našeho národa, díky naprosté absenci vytyčení určitého zahraničně-politického cíle, a díky ztrátě onoho zdravého instinktu a pudu sebezáchovy.

Pokud chce nacionálně socialistické hnutí skutečně dostat od historie posvěcení obrovského poslání pro náš národ, musí, protkáno poznáním a naplněno bolestí o skutečné situaci na této zemi, začít chladně a cílevědomě bojovat proti bezmocnosti a neschopnosti, kterou doposud náš národ na svých zahraničně-politických cestách vykazoval. Musí pak, bez ohledu na tradice a předsudky, nalézt odvahu sjednotit náš národ a jeho sílu k postupu na oné cestě, která ho vyvede z dnešního stísněni směrem k nové půdě a zemi, a tím ho i jednou provždy zbaví obavy před zapomenutím na této zemi, a nebezpečí stát se otrockým národem v cizích službách.

Nacionálně socialistické hnutí se musí pokusit odstranit nepoměr mezi našim počtem obyvatelstva a plochou naši země, viděnou jednak coby pramen obživy, a jednak jako mocensko politický opěrný bod, mezi naší historickou minulostí a beznadějností naší současné bezmoci. Musí si přitom byt vědomo, že jsme na této zemi svázáni jako zástupci nejvyššího lidství zavázáni nejvyšší povinnosti, a že této povinnosti dostojíme tím snáze, čím většího rasového vědomí německý národ dosáhne, a kromě chování psů, koňů a koček se také slituje nad vlastní krví.

Pakliže dosavadní německou zahraniční politiku označuji za bezcílnou a neschopnou, spočívá důkaz mého tvrzeni přímo ve skutečném selhání této politiky. I kdyby náš národ byl duševně méněcenný, nebo zbabělý, nemohl by výsledek jeho zápasu na této zemi být horší, než ho dnes můžeme spatřit před sebou. Také vývoj posledního desetiletí před válkou nás v tom jen utvrzuje. Neboť síla dané říše se nedá měřit na ní samotné, nýbrž pouze cestou srovnání

s ostatními státy. A právě takové srovnání nám podává důkaz, že nabývání síly ostatních států bylo nejenom rovnoměrnější, nýbrž i silnější ve svém vývoji. A tak se cesta Německa, i přes zdánlivý rozvoj, ve skutečnosti stále více vzdalovala ostatním státům a zůstávala pozadu, zkrátka rozdíl se zvětšoval v náš neprospěch. Také samotným počtem obyvatelstva jsme zůstali pozadu. A jelikož náš národ ve svém hrdinství nepřekoná nikdo na světě, a za udržení své existence zřejmě obětoval nejvíce krve ze všech národů světa, musíme neúspěch spatřovat v chybném způsobu nasazení.

Když v této souvislosti přešetříme politické události našeho národa během posledních tisíce let, a necháme si před očima proběhnout všechny ty války a boje, a prozkoumáme z nich pramenící konečný rezultát, budeme muset přiznat, že z tohoto krvavého moře vzešly vlastně pouze tři fenomény, které můžeme označit za trvalé ovoce jasně určených zahraničně-politických a vůbec politických procesů.

1. Kolonizace Východní marky prováděná především Bajuwáry,
2. Proniknutí a získání území východně od Labe a
3. Organizace brandenbursko-pruského státu, prováděného Hohenzollerny, coby předobrazu a krystalizačního jádra nové říše

To je velmi poučné varováni pro budoucnost!

Oba první úspěchy naší zahraniční politiky zůstaly také nejtrvalejší. Bez nich by náš národ nehrál již vůbec žádnou roli. Byli prvním, ale bohužel také posledním zdařeným pokusem, přivést stoupající počet obyvatel do souladu s velikostí země a půdy. A je nutno skutečně osudově hledět na to, jak bezvýznamně vnímá tyto dvě události naše německé dějepisectví, jak nepochopilo tyto dvě pro potomstvo nejvýznamnější události, zatímco vyzdvihovalo a oslavovalo všemožně fantastické hrdinství, různé dobrodružné boje a války, místo aby konečně rozpoznalo, jak bezvýznamná byla většina těchto událostí ve vztahu k velké vývojové přímce našeho národa.

Třetím úspěchem naší politické činnosti bylo vytvoření pruského státu a jím zapříčiněného pěstování výjimečných státních myšlenek, stejně jako německé armády, která byla přizpůsobena modernímu světu a měla formu sebezáchovného a sebeochranného pudu. Přeměna branné myšlenky v brannou povinnost národa byla provedena právě v pojetí tohoto nového státu. Význam tohoto počinu nemůže být nikdy správně doceněn. Právě cestou discipliny pruského armádního organismu získal německý národ alespoň dílem zpět ztracené organizační schopnosti. To, co se u jiných národů zachovalo jako původní pud jejich stádově pospolitosti, bylo nyní, alespoň z části, naší národní pospolitosti uměle vráceno pomocí procesu vojenského výcviku. Proto má také zrušení branné povinnosti, která může být pro tucty jiných národů naprosto bezvýznamná, pro nás takový osudový význam. Deset německých generací bez opravného a výchovného vojenského výcviku, ponecháno nejhrůznějším

důsledkům pokrevní a tím i světonázorové rozervanosti, a náš národ by ztratil i poslední zbytek své samostatné existence na této planetě. Německý duch by mohl vytvářet svůj kulturní příspěvek pouze pomocí jednotlivců v klíně cizích národů, aniž by byl jako takový, ve svém původu rozpoznán. Byl by kulturním hnojivem, dokud by se nezkazil i poslední zbytek Árijsko-nordickě krve.

Je pozoruhodně, že význam tohoto skutečného politického úspěchu, který si náš národ vydobyl během svého tisíciletého zápasu, je našimi protivníky chápán a ceněn daleko více, než námi samotnými. Obdivujeme heroismus, který náš národ oloupil o miliony jeho nejcennějších nositelů čistě krve, a který byl ve svém konečném výsledku naprosto neplodný.

Rozlišení skutečného politického úspěchu našeho národa od neplodného účelu nasazené národní krve má nejvyšší význam jak pro současnost, tak především pro naši budoucnost.

My, nacionální socialisté, nemůžeme a nesmíme nikdy souhlasit s běžným hurá-patriotizmem našeho dnešního měšťáckého světa. Smrtelným nebezpečím je pro nás především byť sebemenší spojování posledního předválečného vývoje s naší vlastni cestou. Z celé historické etapy devatenáctého století pro nás nemůže vyplývat ani jedna jediná povinnost, která je opodstatněná právě v této periodě. My jsme se, oproti reprezentantům oné doby, přihlásili opět k zastupování nejvyššího hlediska každé zahraniční politiky, totiž: Přivést půdu do souladu s počtem obyvatelstva. Ano, z minulosti se můžeme poučit pouze o tom, že cíl je nutno vytyčit ve dvou směrech: Půda a země coby cíl naší zahraniční politiky, a nový, duchovně světonázorový, jednotný základ coby coby vnitřního politického jednání.

Chtěl bych ještě krátce zaujmout stanovisko k otázce, jak dalece se zdají být mravně a morálně oprávněné nároky na půdu a zemi. Je to nutné, neboť bohužel i v takzvaných národních kruzích se vyskytují vroucně zaníceni žvanilové, kteří se snaží německému národu jako cíl jeho zahraniční politiky předpisovat náhradu neprávа z roku 1918, přitom celý svět ujišťují o národní bratrskosti a sympatii.

Vyzdvihnout bych přitom chtěl následující: Požadavek znovuobnovení hranic z roku 1914 je politickým nesmyslem obrovského důsledku, jevícího se jako zločin. Nehledě na to, že hranice říše v roce 19l4 byly vším možným, jenom ne logickými. Neboť ve skutečnosti nebyly ani celistvé z pohledu celistvosti lidi německého národa, ani rozumnými z hlediska vojensko-geografického. Nebyly výsledkem uváženého politického jednání, nýbrž pouze momentálními hranicemi v žádném případě uzavřeného politického zápasu, ba zčásti dokonce dílem náhody. Se stejným právem, a ve spoustě případech s ještě větším právem by se dal z německé historie vytáhnout nějaký vzorový rok, a ve znovu nastolení tehdejších poměrů vysvětlit cíl určité zahraničně politické činnosti. Výše zmíněný požadavek odpovídá zcela povaze našeho

měšťanského světa, který nevlastní ani tu nejmenší nosnou politickou myšlenku do budoucnosti, a radši žije spíše v minulosti, a sice v té nejbližší. Zákon setrvačnosti je váže na daný stav, nutí je odporovat jakýmkoliv změnám, aniž by přitom aktivitu tohoto odporu přenesli přes tuto holou setrvačnost. A tak je samozřejmé, že politický horizont těchto lidí nikdy nepřekročí horizont roku 1914. Tím, že proklamují obnovení hranice z roku 1914 jako svůj politický, cíl, je stále spoutává s rozpadlým svazkem našich nepřátel. Jenom tak je vysvětlitelné, že osm let po světovém zápolení, kterého se státy zúčastnily s poměrně cizorodými cíli a tužbami, stále ještě přežívá koalice tehdejších vítězných mocností, ve více či méně uzavřené formě.

Všechny tyto státy byly svého času účastníky německého zhroucení. Obava před naší silou zahnala do pozadí veškeré sobectví a závist mezi jednotlivými mocnostmi. Spatřovali v možném všeobecném pohřbení naší říše nejlepší ochranu před budoucím opětovným povstáním. Špatné svědomí a strach před silou našeho národa je tím nejtrvalejším pojítkem mezi jednotlivými články tohoto svazku.

A my je nezklamáváme. A zatímco naše měšťanstvo představuje jako svůj politický cíl pro Německo obnovení hranice z roku 1914, zaplašuje tím zpět do svazku našich nepřátel každého potencionálního spojence, který by chtě přeskočit k nám, neboť tento musí mít strach, že bude izolovaný napaden, a že tím ztratí právo na ochranu jednotlivých států v rámci tohoto svazku. Každý z těchto států se cítí být trefen a ohrožen touto parolou. Přitom je nesmyslná ve dvou ohledech:

1. Jelikož schází mocenské, bez kterých nemůže být z výparů spolkových večerů přeměněna ve reálnou skutečnost a

2. I kdyby se nechala realizovat, byl by výsledek tak žalostný, že by se pro živého Boha nevyplatilo kvůli tomu opět obětovat krev našeho národa.

Neboť že by znovuzískání hranice z roku 1914 muselo být spojeno s proléváním naší krve, nemůže nikoho nechat na nejmenších pochybách. Pouze dětsky naivní bytosti by se mohly domnívat, že územní korektura naší vlasti by se dala provést podlézáním a prošením. A to nehledě na skutečnost, že podobný pokus by vyžadoval Talleyrandovu povahu, kterou nevlastníme. Jedna polovina naší politické existence se skládá z velmi prohnaných, avšak stejně tak bezcharakterních a vůbec vůči našemu národu nepřátelsky naladěných elementů, přičemž druhá se oproti tomu skládá z dobromyslných, bezelstných a poddajných hlupáků. K tomu se ještě od vídeňského kongresu změnila doba: Již to nejsou knížata a knížecí milenky, kteří šachuji a smlouvají o státních hranicích, nýbrž neúprosný světový Žid bojuje za svou nadnárodní nadvládu. Žádný národ neodstraní tuto ruku ze svého chřtánu jinak, než pomocí meče. Pouze shromážděná, koncentrovaná síla mocné, vzpínající se národní vášně dokáže odolat tomuto mezinárodnímu zotročiteli národů. Takový proces je a

vždy zůstane krvavý.

Pakliže se však vzdává pocta přesvědčení, že německá budoucnost tak nebo tak dosáhne nejvyššího naplnění, je nutno se o toto naplnění, přes všechny úvahy politických chytráků, snažit již nyní, a vytyčit a posléze i vybojovat jeho cíle.

Hranice z roku 1914 neznamenají pro budoucnost německého národa zhola nic. Nespočívá v nich ani záštita minulosti, ani síla pro budoucnost. Německý národ díky jim nezíská ani svou vnitřní celistvost, ani jimi nebude zajištěna jeho obživa, a ani z vojenského hlediska tyto hranice nejsou nikterak účelné, ba ani uspokojitelné, a v poslední řadě nedokážou ani vylepšit poměr, ve kterém se momentálně nacházíme vůči ostatním, nebo spíše lépe řečeno skutečným světovým mocnostem. Vzdálenost k Anglii se Tím nezkrátí, velikost Unie se tím nedosáhne, ba ani Francie tím nepocítí jakékoliv podstatné oslabení svého světově politického významu.

Pouze jedno by bylo jisté: I při sebevětším úspěchu by podobný pokus o znovuobnovení hranice z roku 1914 vedl pouze k vykrvácení našeho národa v takovém rozsahu, že pro skutečné zajišťující rozhodnutí a činy budoucnosti národa by nezbyla již naprosto žádná síla. Právě naopak, v opojení podobného mělkého úspěchu by se člověk zřekl dalších, daleko důležitějších cílů, jako kdyby "národní čest" byla opravena, a komerčnímu vývoji by bylo otevřeno opět několik vstupních bran.

Oproti tomu se musíme my, nacionální socialisté, pevně držet našeho zahraničně-politického cíle, totiž: Zajistit německému národu na této zemi přiměřený životni prostor a půdu. A tato akce je jedinou, která před Bohem a naším německým potomstvem ospravedlňuje nasazení vlastní krve. Před Bohem do té míry, kterou jsme byli na této zemi stvořeni s údělem věčného boje za chléb náš vezdejší, jako bytosti, kterým není dáno nic zadarmo, a které své pozici vládců země vděčí své genialitě a odvaze, se kterou si tyto věci dokážou vybojovat a ochránit. Před naším německým potomstvem pak tou měrou, že nebudeme prolévat žádnou občanskou krev, ze které by pak nemohlo povstat tisíce našich dalších potomků. Země a půda, na které jednou budou moci němečtí sedláci vychovávat své syny plné síly, opravňuje dnešní nasazení synů, které jednou ospravedlní zodpovědné státníky, pronásledované současností, z obětování krve a národa.

Musím se přitom co nejostřeji ohradit proti oněm lidovým pisálkům, kteří v takovém získávání půdy spatřují "poškozování svatých lidských práv" a přiměřeně proti tomu také vystupují. Nikdy se neví, kdo za těmito typy stojí. Jisté je však, že zmatek, který tím způsobují, přichází velmi k duhu největším nepřátelům našeho národa. Takovým to postojem zločinně pomáhají oslabovat a ničit v našem národě vůli po jediném správném způsobu zastupování jeho životních nezbytností. Neboť žádný národ na tomto světě nevlastní ani jeden

jediný čtvereční metr půdy z nějakého vyššího přání, nebo dle vyššího práva. Stejně jako jsou hranice Německa hranicemi náhodnými a hranicemi momentálními z hlediska příslušného politického zápasu dané doby, stejně tak je tomu i s hranicemi životních prostorů jiných národů. A pouze bezmyšlenkovému tupci může uspořádání povrchu zeměkoule připadat žulově neměnné. Ve skutečnosti však v každé době představovalo pouze klidový bod v neustálém vývoji, vytvořený trvalým vývojem ohromných přírodních sil, aby snad již zítra větší silou zhouby zažili svou přeměnu, jak v životě národů, tak i v uspořádání hranic.

Státní hranice jsou vytvářeny člověkem, a člověkem jsou také přetvářeny.

Skutečnost úspěchu nabytí přílišného území skrze určitý národ není žádným vyšším závazkem pro jeho věčné stvrzení. Dokazuje maximálně sílu dobyvatele a slabost podmaněného. A pouze v této síle spočívá samotné právo. Pakliže dnešní německý národ, nacpaný na nemožné ploše, jde vstříc žalostné budoucnosti, není to v žádném případě nařízení osudu, jako spíš vzepření se uvážlivému chování. A stejně jako německému národu, tak ani jinému národu žádná vyšší moc nepřidělila více země a půdy, a ani ho skutečností tohoto nespravedlivého rozděleni půdy neurazila. Stejně jako naši předchůdci tuto zemi, na které dnes žijeme, nedostali darem z nebes, nýbrž si ji museli s nasazením života vybojovat, tak i nám v budoucnu žádné národní milosrdenství nepřidělí půdu a tím i možnost existence našeho národa, nýbrž si ji budeme muset vybojovat pomocí vítězícího meče.

Tak jako dnes rozpoznáváme veškerou nutnost střetu s Francií, zůstane to ve větší linii tak nebo tak bezúčelné, jestliže se v tom vyčerpá cíl naší zahraniční politiky. Může to mít a bude mít smysl pouze tehdy, když to zajisti rozšíření životního prostoru našeho národa v Evropě. Neboť řešení této otázky nespatřujeme v získání kolonii, nýbrž výhradně v získání osídlovacího prostoru, který by rozšířil základní plochu naší domoviny. Tím by osidlovatelé získali nejen vřelý vztah ke kmenové zemi, nýbrž celková plocha by zajišťovala ony výhody, které spočívají v její sjednocené velikosti.

Národní hnutí nesmí být právníkem jiných národů, nýbrž musí být čelní bojovník vlastního národa. Jinak je naprosto zbytečné, a nemá pak naprosto žádné právo hovořit o minulosti. Neboť pak jedná jako ona. Stejně jako byla stará německá politika chybně určována z dynastického hlediska, tak nesmí být v budoucnu vedena touto lidovou bezmyšlenkovitostí celosvětových pocitů.

My, nacionální socialisté, však musíme dojít ještě dále: Právo na zemi a půdu se může stát povinností, pakliže se existence daného národa bez rozšíření jeho životního prostoru zdá být zasvěcena zániku. A obzvláště pak tehdy, nejedná-li se o nepatrný negrovský nárůdek, nýbrž o germánskou matku veškerého života, který dnešnímu světu vtiskl jeho kulturní podobu. Německo se buďto stane světovou velmoci, a nebo přestane zcela existovat. Ke světové

velmoci však potřebuje onu velikost, která mu v dnešní době dá potřebného významu a svým obyvatelům zajisti existenční možnosti.

Tím děláme my, nacionální socialisté tlustou čáru za zahraničněpolitickou orientací naší předválečné doby. Začínáme tam, kde se skončilo před šesti staletími. Zastavujeme věčný germánský tah na jih a na západ Evropy a obracíme své zraky na prostor na východě. S konečnou platnosti uzavíráme předválečnou koloniální a obchodní politiku a přecházíme k politice půdy pro budoucnost.

Pakliže však dnes v Evropě hovoříme o nové zemi a půdě, musíme v první řadě myslet na Rusko a jeho okolní podmaněné státy.

Samotný osud se nám zdá kynout svým ukazováčkem. Tím že se Rusko vydalo do rukou bolševismu, uzmulo ruskému národu onu inteligenci, která doposud tvořila a garantovala jeho státní existenci. Neboť organizace ruského státního útvaru nebyla výsledkem státněpolitických schopností slovanství v Rusku, nýbrž spíše nádherný příklad státotvorného působení germánských prvků v méněcenné rase. A tak vznikala celá řada mocných říší na tomto světě. Nižší národy s germánskými organizátory a pány coby jejich vůdci se více než jedenkrát spojili do obrovských státních útvarů, a zůstali zachovány tak dlouho, dokud se udrželo rasové jádro státotvorné rasy. Po celá staletí žilo Rusko z tohoto germánského jádra svých horních vedoucích vrstev. Toto jádro dnes může být považováno za zcela vymýcené a vymazané. Na jeho místo nyní nastoupil Žid. Stejně jako je pro Rusy nemožné zbavit se vlastní silou tohoto židovského útisku, tak je pro Žida nemožné na trvalo udržet tuto ohromnou říši. On sám není žádným organizačním prvkem, nýbrž pouze fermentem rozkladu. Ohromná říše na východě je zralá ke zhroucení. A konec židovského panství v Rusku, bude znamenat také konec ruského státu jako takového. Jsme vyvoleni osudem býti svědky této katastrofy, která bude tím největším ztvrzením správnosti národní rasové teorie.

Našim úkolem, posláním nacionálně socialistické hnutí je však přivést náš národ k takovému politickému poznání, nespatřovat svou budoucnost v opojném účinku nového Alexandrova tažení, nýbrž spíše v pilné práci německého pluhu, kterému půdu může zaručit pouze dobře nabroušený meč.

Je samozřejmé, že židovstvo vyhlásilo takové politice nejtěžší odpor. Více než kdo jiný cítí význam tohoto jednání pro svou vlastní budoucnost. Právě tato skutečnost by měla všechny skutečně národně smýšlející muže poučit o správnosti takovéto nové orientace. Bohužel pravdou je pravý opak. Nejenom v národně německých, nýbrž dokonce i v "lidových" kruzích se o této myšlence takové východní politiky vedou prudké spory, přičemž se člověk odvolává, jako v podstatě vždy při podobných příležitostech, na někoho většího. Je citován Bismarckův duch, aby se zakryla politika, která je stejně nesmyslná, jako nemožná, a pro německý národ i nejvyšším stupněm škodlivá. Bismarck

sám vždy kladl obrovský důraz na dobré vztahy s Ruskem. To je podmíněně zcela správné. Avšak nesmíme přitom zapomínat na to, že stejně velký důraz kladl i na vztahy např. s Itálií, a že ten samý pan Bismarck se kdysi spojil s Itálií, a to jen proto, aby mohl lépe vyřídit Rakousko. Proč se dále neprosazuje také tato politika? "Neboť dnešní Itálie není tehdejší Itálií", zněla by zřejmě odpověď. Dobrá. Ale potom mi vážení pánové dovolte námitku, že dnešní Rusko již také není dřívějším Ruskem. Bismarcka by nikdy nenapadlo, principiálně takticky vytyčit jednou pro vždy určitou politickou cestu. Byl spíše mistrem okamžiku, než aby se sám takto uvázal na určitou záležitost. Otázka tedy nesmí znít: Co by tehdy Bismarck udělal?, nýbrž spíše: Co by udělal dnes? A na tuto otázku je jasná odpověď. Při svém politickém důvtipu by se nikdy nespojil se zemí, která je odsouzena k zániku.

Ve zbytku Bismarck již svého času pohlížel na německou koloniální a obchodní politiku se smíšenými pocity, neboť zprvu mu záleželo pouze na tom, aby byla umožněna konsolidace a vnitřní upevnění jím vytvořeného státního útvaru. To bylo také jediným důvodem, proč tehdy uvítal ruské krytí zad, které mu uvolnilo obě ruce směrem na západ. Ovšem to, co tehdy bylo Německu k užitku, přineslo by mu dnes ty nejtěžší škody.

Již v letech 1920/21, kdy mladé nacionálně socialistické hnutí pomalu začalo překračovat svůj politický horizont, a tu a tam bylo oslovováno jako osvobozovací hnutí německého národa, byl z různých stran činěn pokus, spojovat naše hnutí s osvobozeneckými stranami jiných zemí. To spočívalo ve směru mnohými propagovaného "svazu utlačovaných národů". Přitom z jednalo především o zástupce jednotlivých balkánských států, dále pak o různé Egypťany a Indy, kteří na mne vždy působili jako žvaniví chvástalové, bez jakéhokoliv reálného pozadí. Ale existovalo nemálo Němců, obzvláště v mezinárodním táboře, kteří se těmito nafoukanými orientálci nechali oslepit a v každém přiběhlém indickém, či egyptském studentovi spatřovali dalšího důležitého "zástupce" Indie nebo Egypta. Tito lidé si naprosto vůbec neuvědomovali, že se ve většině případech jedná o osoby, za kterými nestojí naprosto nic, kteří především nikdy nikým nebyli autorizováni, neuzavřeli s nikým žádnou smlouvu, takže praktický výsledek jakéhokoliv jednání s těmito lidmi se rovnal nule, pakliže si někdo nechtěl připsat zvláštní ztrátu vlastního času. Já jsem se vždy stavěl proti těmto pokusům. Nejenom že jsem měl spoustu hodnotnější práce, než ztrácet týdny neplodnými rozhovory, nýbrž považoval jsem za velmi škodlivé, obzvláště jednalo-li se o takovéto neautorizované zástupce těchto národů. Již v dobách míru bylo dost hrozné, že německá politika spojeneckých smluv z důvodů absence aktivních útočných úmyslů skončila v defenzivním spolku starých, pensionovaných států. Stejně tak i svazek s Rakouskem a s Tureckem sebou přinesl jen málo potěšujícího. Zatímco se všechny velké průmyslové a vojenské státy sdružovaly do útočných

svazů, posbíralo se několik starých, impotentních státních útvarů, a z tohoto k zániku určeného harampádí se pak měla vytvořit hráz aktivní světové koalici. Německo za tento zahraničněpolitický omyl obdrželo krutý účet. Avšak zřejmě ani tento krutý účet se nezdá býti dostatečně krutým, aby našim věčným fantastům zabránil v tom dělat opět ty samé chyby. Neboť pokus odzbrojit pomocí "svazu utlačovaných národů" nejmocnějšího vítěze, je nejenom směšný, nýbrž také zhoubný. Je to zhoubné, neboť náš národ je tím neustále odváděn od skutečně reálných možností, a místo toho se oddává neustálým fantastickým, přesto však neplodným nadějím a iluzím. Dnešní Němec se skutečně podobá topícímu se, který se chytá každého stébla. Přitom se mnohdy jedná o skutečně vzdělané lidi. Jakmile se někde objeví bludička neskutečné naděje, dají se tito lidé okamžitě do poklusu, aby tento přelud chytili. Ať již takovýto svaz utlačovaných národů, lidový spolek, či kdo jiný přijde s jakýmkoliv nesmyslem, vždy se najde několik tisíc duší, kteří jim uvěří.

Vzpomínám si na naděje, které byly jak dětinské, tak i nepochopitelné, jenž se náhle objevily v národních kruzích v letech 1920/21, totiž že Anglie stojí v Indii krátce před svým zhroucením. Nějací asijští podvodníci, a pro mne za mne i třeba skuteční indičtí bojovníci za svobodu, kteří se tehdy potulovali po Evropě, dokázali obalamutit jinak velmi rozumné lidi svými utkvělými myšlenkami, že britská koloniální říše, jejíž těžiště se nachází právě v Indii, stojí právě tam krátce před svým zhroucením. A že i v tomto případě bylo přání otcem myšlenky, to jim nedošlo ani v nejmenším. Stejně tak i pošetilost jejich vlastních nadějí. Neboť tím, že zhroucením anglické nadvlády v Indii očekávali konec celé britské světové říše a anglické moci, sami pouze přiznávají, že Indie má pro Anglii enormní význam.

Tato životné důležitá otázka však zřejmě nemohla být známa pouze jako největší tajemství pouze v kruhu německých lidových básníků, nýbrž věděli o ní zřejmě i samotní strůjci anglické historie. Je skutečně dětinské věřit tomu, že v Anglii si nedokážou být vědomi významu indického císařství pro britskou světovou unii. A je špatným znamením naprostého nepoučení se z poslední války a naprostého přehlížení a zneuznání anglosaské rozhodnosti, pokud si někdo chce namlouvat, že by Anglie jen tak, bez nasazení těch nejposlednějších možných prostředků nechala Indii jít si vlastní cestou. Dále je to důkaz pro naprostou neznalost, kterou Němci mají o způsobu britské správy této říše. Anglie ztratí Indii teprve tehdy, buďto pokud sama ve své správě propadne rasovému rozkladu (to je v dnešní Indii naprosto vyloučené), nebo pokud k tomu bude donucena mečem nějakého silnějšího protivníka. Indickým rebelům se toto nikdy nepodaří. Jak těžké je porazit Anglií, to Německo poznalo dosti velkou měrou. Nehledě na to, že jako Germán vidím Indii pod nadvládou Anglie radši, než pod nadvládou nějaké jiné mocnosti.

Stejně žalostné jsou naděje na povstání v Egyptě. "Svatá válka" může našim

německým hlupákům nahánět příjemnou hrůzu, že jsou také jiní připraveni za nás obětovat svou krev, Neboť tyto spekulace byly, upřímně řečeno, vždycky tichým otcem podobných nadějí, avšak ve skutečnosti by vzala rychlý konec za palby britských kulometů a výbuchů jejich min. Je právě nemožné porazit pomocí koalice všemožných mrzáků mocný stát, který je rozhodnut za svou existenci obětovat, pokud to bude nutné, i tu poslední kapku své krve. Jako národnostní muž, který hodnotu lidstva cení dle rasového základu, nemohu již z hlediska rasové méněcennosti spojit osud svého národa s těmito takzvanými utlačovanými národy.

Stejný názor musíme však dnes zaujmout i vůči Rusku. Současné Rusko, zbavené germánské horní vrstvy je, zcela nezávislé na úmyslech jeho nových pánů, není žádným spojencem pro boj za svobodu německého národa. Z čistě vojenského hlediska, by byl poměr v případě války Německa a Ruska proti západní Evropě, a tím zřejmě i proti celému zbytku světa, přímo katastrofální. Boj by neprobíhal na ruském, nýbrž na německém území, aniž by Německo mohlo doufat v jakoukoliv účinnou podporu ze strany Ruska. Mocenské prostředky současné Německé Říše jsou tak směšné a pro boj směrem ven tak nemožné, že by jakákoliv obrana hranic proti západní Evropě včetně Anglie byla zhola nemožná, a především pak německá průmyslová oblast by byla bezbranně vydána na pospas koncentrovanému úderu našeho nepřítele. K tomu ještě přichází ta skutečnost, že mezi Německem a Ruskem leží polský stát, který se zcela nachází ve francouzských rukou. V případě německo ruské války proti západní Evropě by Rusko muselo nejdříve porazit Polsko, než by mohlo přisunout své první vojáky na německou frontu. Přičemž se nejedná ani tak o vojáky, jako spíš o technické vybavení. V tomto případě by se jednalo o ještě strašnější opakování situace během světové války. Stejně jako tehdy byl německý průmysl vypumpován kvůli našim slavným spojencům, a Německo muselo technickou válku zastat skoro zcela samo, tak by i v této válce Rusko naprosto zklamalo jako technický faktor. Všeobecné motorizaci světa, která bude v příští válce hrát rozhodující roli, bychom se v žádném případě nemohli postavit na odpor. Neboť nejenom že Německo je v této velmi důležité oblasti velice pozadu, ale i z toho mála co vlastní, by ještě část muselo obdržet Rusko, takže by dnes ani jedna jediná fabrika nevlastnila své vlastní nákladní vozidlo. Tím by však takový boj nabyl charakteru porážky dobytka. Německé mládí by vykrvácelo ještě hůře než kdysi, neboť jako vždy by spočívala veškerá zátěž boje pouze na nás, a výsledkem by byla zase jenom neodvratitelná porážka.

Avšak vezměme si i ten případ, že by se stal zázrak, a tento zápas by neskončil naším naprostým zničením, bylo by konečným výsledkem zase jenom to, že vykrvácený německý národ opět zůstal obklíčen obrovskými mocnostmi, jeho pozice by se tím ani v nejmenším nezměnila.

Jen ať nyní nikdo nenamítá, že při spojenectví s Ruskem se hned nemusí

myslet na válku, a když, tak se na ni člověk přeci může v lidu připravit. Ne. Každé spojenectví, ve kterém není zakotven úmysl válečného souboje, je nesmyslné a bezcenné. Spojenectví se uzavírá pouze z důvodu boje. A i když střetnutí v době uzavření spojenecké smlouvy leží v daleké budoucnosti, úmysl válečné zápletky je v ni zakotven již od samého počátku. A snad si nikdo nemůže myslet, že by nějaká jiná mocnost smysl takovéhoto spojenectví chápala nějak jinak. Německo ruská koalice zůstane buďto na papíře, a tím je pro nás neúčelnou a zbytečnou, a nebo bude přeměněna z písmen smlouvy ve zřetelnou skutečnost a ostatní svět bude varován. Jak směšné by bylo věřit, že Anglie s Francii by celá desetiletí vyčkávali, než německo ruská koalice úspěšně dovrší technické přípravy k tomuto boji. Ne, bleskurychle by se přes Německo přehnal ohromný uragán.

A tak již ve skutečnosti uzavření spojenecké smlouvy s Ruskem spočívá poučení o další válce. Jejím výsledkem by byl konec Německa. K tomu přichází ještě následující:

1. dnešní vládci Ruska ve skutečnosti vůbec neuvažují o uzavření podobného svazku, a o jeho dodržování. Nesmíme zapomínat, že panovníci dnešního Ruska jsou krvežízniví odporní zločinci, že se jedná o vyvrhele lidstva, který zvýhodněn okolnostmi tragické hodiny převálcoval obrovský stát, a ve své odporné krvelačnosti vyvraždil a vyhubil miliony své dřívější inteligence, a v průběhu necelých deseti let nastolil nejhorší tyranii všech dob. Nemělo by se zapomínat, že tito vládci přísluší k národu, který dohromady spojuje směs bestiální krutosti a nepochopitelné prolhanosti, a dnes se cítí ještě více než kdy jindy, být povolán k tomu, vnutit tuto krvavou tyranii celému zbytku světa. Nemělo by se zapomínat, že Žid, který dnes Rusko bezezbytku ovládá, v Německu nespatřuje žádného spojence, nýbrž pouze stát odsouzený ke stejnému osudu. Nikdo přece neuzavře žádnou smlouvu s partnerem, jehož jediným zájmem je zničení toho druhého. A nikdo neuzavře smlouvu se subjektem, kterému není žádná smlouva dost svatá, který nespočívá na tomto světě jako zástupce cti a upřímnosti, nýbrž jako reprezentant lži, podvodu, zlodějny, drancování, plenění. Pokud člověk věří, že s parazity se dají uzavírat nějaké smlouvy, pak se to podobá pokusu onoho stromu, který ke své výhodě uzavřel dohodu s jmelím.

2. Nebezpečí, kterému jednou podlehlo Rusko, hrozí neustále i Německu. Pouze měšťácký pošetilec by si mohl namlouvat, že bolševismus je zažehnán. Svým povrchním myšlením nemá ani potuchy o tom, že se zde jedná o pudový proces, to znamená, o touhu po ovládnutí světa židovským národem, který je stejně přirozený, jako snaha Anglosasů o svou nadvládu na této zemi. A jako jde Anglosas svou cestou, a svými prostředky si vybojovává svá vítězství, stejně tak to činí i Žid. Jde svojí cestou, cestou vkrádání se do cizího národa a jeho postupného vnitřního nahlodávání, a bojuje svými zbraněmi, lží a

pomluvou, trávením a roztrháním, pomalu svůj boj přiostřuje, až do úplného krvavého vyhlazení nenáviděného nepřítele. V ruském bolševismu musíme spatřovat provedený pokus židovstva o uchopeni světové nadvlády ve dvacátém století, stejně, jako se o to pokoušel v dřívějších dobách jinými, byť vnitřně naprosto spřízněnými způsoby. Jeho snahy jsou hluboce zakořeněny ve způsobu jeho existence. Jiný národ je schopný zříci se své touhy po rozšiřování své moci, pokud k tomu není donucen vnějšími okolnostmi, a pakliže nepropadne impotenci z důvodu projevu stáří. Netoliko Žid, ten neuhne ze své cesty ke světové diktatuře z důvodu sebeodříkání, nebo že by, potlačil svoji touhu. Také on bude ze své dráhy sražen buďto nějakou vnější silou, nebo jeho nadvláda bude zničena vlastním odumíráním. Impotence národů, jejich vlastní smrt stářím, to vše je zdůvodněno v jejich čistotě krve. A tu si Žid hájí lépe, než jakýkoliv jiný národ na světě. Tím jde svou osudovou cestou stále dále, dokud se mu do ní nepostaví jiná, mocnější síla, a pomocí děsivého zápasu tohoto agresora nebes srazí opět zpátky k Luciferovi.

Německo je dnes dalším velkým bojovým cílem bolševismu. Potřebuje veškeré síly nějaké mladé misionářské myšlenky, aby náš národ byl ještě jednou vyrván ze smrtelného sevření tohoto mezinárodního hada a aby bylo zabráněno zamořování naší krve. Takto uvolněné síly národa pak budou moci být využity k upevnění naší národní pospolitosti, která musí do daleké budoucnosti navždy zabránit opakování poslední katastrofy. Pakliže by člověk měl dosáhnout tohoto cíle, bylo by holým šílenstvím spojit se s mocí, která má za svého pána úhlavního nepřítele naší nejbližší budoucnosti. Jak by se měl náš vlastní národ uvolnit z pout tohoto jedovatého objetí, když by se do něho dobrovolně odebíral? Jak by měl být marxismus našemu německému dělnictvu představen coby nejprokletější zlořád lidstva, když by se naše vedení spojilo s organizátory tohoto výplodu pekla, čímž by je vlastně všeobecně uznalo? S jakým právem pak někdo odsuzuje široké vrstvy za sympatie k onomu světonázoru, když si vůdci státu za své spojence zvolí zástupce tohoto světonázoru?

Boj proti židovské bolševizaci světa vyžaduje zaujmutí jasného stanoviska k sovětskému Rusku. Čert se nedá vyhánět ďáblem.

Když dnes lidové kruhy básní o spojenectví s Ruskem, měly by se dobře porozhlídnout v Německu kolem sebe a uvědomit si, jakou podporu by pro své jednání nalezli. Nebo snad spatřují požehnané jednání pro německý národ takové, které doporučuje a vyžaduje mezinárodní marxistický tisk? Odkdy bojují lidovci s výzbrojí, kterou nám podává Žid coby zbrojnoš?

Staré Německé Říši by se dala udělat hlavní výčitka ohledně politiky spojeneckých smluv: že zničila veškeré vztahy neustálým přebíháním sem tam, chorobnou slabostí zachránit světový mír za každou cenu. Avšak jedna zásluha se jí nedá upřít, totiž že nezachovala dobré vztahy s Ruskem.

Otevřeně se přiznávám k tomu, že bych již před válkou považoval za správné, kdyby se Německo zřeklo nesmyslné koloniální politiky a obchodní a válečné flotily, a ve spojenectví s Anglii by se postavilo Rusku, a tím by přešlo od pochybné celosvětové politiky k rozhodné evropské politice kontinentálního nabývání nové půdy. Nezapomenu na neustálé nestoudné hrozby, které si tehdejší panslovanské Rusko dovolovalo vysílat Německu, nezapomenu na neustálou mobilizaci problémů, jejichž jediným cílem bylo urážení Německa, namohu zapomenout na náladu ruského veřejného mínění, které se již před válkou předhánělo v nenávistí naplněných výpadech proti našemu národu a Říši, nemohu zapomenout na velký ruský tisk, který neustále básnil o Francií, a ne o nás.

Přes to všechno existovala před válkou ještě druhá možnost, mohli jsme se opřít o Rusko a obrátit se proti Anglií. Dnešní poměry jsou naprosto jiné. Jestliže však bylo ještě před válkou možné se za odložení stranou všech možných pocitů spojit s Ruskem, dnes již tato možnost neexistuje. Ručička světových dějin mezitím poskočila o něco dopředu, a mocnými údery nám ohlašuje onu hodinu,ve které bude muset tak nebo tak být rozhodnuto o osudu našeho národa. Konsolidace, která momentálně probíhá¦ u všech velkých států této planety, je pro nás tím posledním varováním zastavit se, a vyvést náš národ ze světa snění opět do světa tvrdé reality, a vytyčit cestu směrem k budoucnosti, která starou Říši přivede opět k novému rozkvětu.

Pakliže se nové nacionálně socialistické hnutí vzhledem k těmto obrovským a důležitým úkolům oprostí všech iluzí, a zdravý rozum prohlásí za svého jediného vůdce, může se katastrofa roku 1918 jednoho dne stát nezměrným požehnáním pro budoucnost našeho národa. Z tohoto rozvratu se náš národ může dostat k naprosto nové zahraničněpolitické orientaci, a pakliže bude z vnitřku upevněn pomocí nového světonázoru, může pak také z vnějšku dojít ke konečné stabilizaci své zahraniční politiky. Potom by konečně mohl získat to, co vlastní Anglie a dokonce i Rusko, a co neustále vyrovnává Francií, a umožňuje jí dělat konečné správné závěry ohledně jejích zájmů, totiž: politický testament.

Politický testament německého národa pro jednání směrem ven by však měl být, a musí být jednou pro vždy smysluplný:

Nikdy nestrpět vznik dvou kontinentálních mocností v Evropě. V každém pokusu, zorganizovat na německých hranicích druhou vojenskou mocnost, a byť by to bylo pouze vytvořeni státu s vojenskými předpoklady, je nutno vnímat jako útok proti Německu a spatřovat v tom ne právo, nýbrž přímo povinnost postavit se na odpor všemi prostředky, zbraně nevyjímaje, a vzniku takového státu zabránit, resp. Pokud tento již vznikl opět ho zničit. Postarat se o to, aby síla našeho národa nebyla roztroušena někde po koloniích, nýbrž aby spočívala na domácí půdě v Evropě. Nepovažovat Říši nikdy za jistou, pokud

nebude sto zajistit každému potomku našeho národa na několik staletí jeho vlastní kus půdy a země. Nikdy nezapomenout na to, že nejsvětějším právem na této zemi je právo na půdu, kterou chce člověk obhospodařovat, a nejsvětější obětí je krev, která je za tuto půdu prolévána. Nechtěl bych tyto úvahy ukončit, aniž bych ještě nepoukázal na samotné spojenecké možnosti, které se nám momentálně v Evropě naskytují. Již v předchozí kapitole jsem ohledně německé politiky spojeneckých smluv naznačil jako vhodné partnery Anglii a Itálií, jako jediné možné státy v současné Evropě. Užší vztahy s těmito by pro nás mohly být hodné usilování a mnohoslibné. Na tomto místě bych se chtěl dotknout ještě vojenského významu takovéhoto spojenectví.

Vojenské důsledky takovéhoto spojenectví by ve všem byly naprosto opačné jako v případě spojenectví s Ruskem. Nejdůležitější je nejprve ta skutečnost, že sblížení s Anglií a Itálií v sobě nenese žádné válečné nebezpečí. Jediná mocnost, která by jako oponent proti tomuto spojenectví přicházela do úvahy, Francie, by nebyla schopna se mu postavit. Tím by však spojeneckému svazku Německa byla dána možnost v naprostém klidu provést ony opatření, která by v rámci takové koalice museli být uskutečněny ke konečnému zúčtováni s Francií. Neboť nejvýznamnější na podobném svazku by bylo to, že by Německo nebylo vydáno na milost náhlé nepřátelské invazi, nýbrž že by se nepřátelská aliance, která nám přinesla tolik neštěstí, sama roztříštila, a tím by náš úhlavní nepřítel našeho národa, Francie, zůstala naprosto izolovaná. I kdyby tento úspěch měl zprvu pouze morální účinek, stačilo by, aby byla Německu takovou mírou dána netušící volnost pohybu. Neboť zákon obchodu by nyní spočíval v rukou nového evropského německo anglicko italského spojenectví a ne jako doposud ve francouzských.

Dalším úspěchem by bylo, že by Německo jedním rázem bylo zbaveno své nepříznivé strategické pozice. Na jedné straně mohutná ochrana boků, naprosté zajištění přísunu potřebných potravin a přírodních materiálů, na straně druhé by bylo blahodárným účinkem takovéhoto nového uspořádání států.

Snad ještě důležitější by byla ta skutečnost, že nové společenství států by v sobě zahrnovalo v mnoha směrech se navzájem doplňující technické možnosti. Poprvé v historii by Německo získalo spojence, kteří by jako pijavice nevysávali německý průmysl, nýbrž by svým dílem naopak mohli přispět ke skvělému doplnění naší technické výzbroje.

A neměla by se přehlédnout ani poslední skutečnost, že se v obou případech jedná o spojence, kteří se ani za mák nedají srovnat s Tureckem, nebo dnešním Ruskem. Největší světová mocnost této země a nejmladší národní stát budou skýtat pro boj v Evropě zcela jiné předpoklady, než líné státní mrtvoly, se kterými se Německo spojilo během poslední války.

Zajisté existuje, jak již jsem se zmínil v minulé kapitole, spousta velkých problémů, které hovoří proti takovémuto svazku. Avšak bylo snad vytvoření

dohody těžším dílem? To, co se povedlo králi Eduardovi VII., dílem skoro proti přirozeným zájmům, se musí, a také povede i nám, pokud nás poznatky o nutnosti takovéhoto vývoje nadchnou k tomu, abychom se v rozumném sebepřekonání rozhodli pro takové jednání. A to bude možné právě v tom okamžiku, kdy se člověk, naplněn nabádavou nouzí, místo zahraničně politické bezcílnosti posledních desetiletí, vydá na jedinou cílevědomou cestu a na této i setrvá. Budoucím cílem naší zahraniční politiky nesmí být západní či východní orientace, nýbrž východní politika ve smyslu získávání potřebné domoviny pro náš německý národ. Jelikož je k tomu zapotřebí síly, kterou nám náš úhlavní nepřítel Francie neúprosně škrtí a olupuje nás o ni, musíme na sebe vzít oběť, která je ve svých důsledcích vhodná k tomu, přispět ke zničení francouzských snah o rozpínání se v Evropě. Každá mocnost, která vnímá francouzskou snaho nadvlády na kontinentě jako neúnosnou, je našim přirozeným spojencem. Žádná cesta k takovéto mocnosti pro nás nesmí být těžká, a žádné odříkání se nám nesmí zdát nevyslovitelné, pakliže by nám jejich výsledek nabízel byť i tu nejmenší možnost poražení našeho nejkrutějšího nenávistníka. Přenechejme pak hojení našich drobných jizev tlumícímu účinku času, když jsme dokázali ty největší vypálit a zavřít.

Samozřejmě, že dnes propadáme nenávistí naplněnému spílání nepřátel našeho národa ve svém nitru. Avšak my, nacionální socialisté se tímto nesmíme nechat odradit od hlásání toho, co je dle našeho nejvnitřnějšího přesvědčení naprosto nutné. Musíme se dnes hold postavit proti proudu veřejného mínění, které je s využitím německé bezmyšlenkovitosti omámeno židovskou záludností. Hold se čas od času kolem nás dmou divoké a nebezpečné vlny, avšak, kdo plave po proudu je snáze přehlédnutelný než ten, který se dere proti proudu. Dnes jsme pouze skaliskem, za pár let nás však osud může povznést na hráz, o kterou se všeobecný proud roztříští, aby pak byl sveden do nového řečiště.

Proto je velice nutné, aby národně socialistické hnutí bylo v očích celého zbytku světa spatřováno jako nositel určitých politických cílů. Každý musí již od pohledu rozpoznat, co s námi nebesa zamýšlejí.

15. kapitola

NUTNÁ OBRANA JAKO PRÁVO

Se složením zbraní v listopadu 1918 byla zavedena politika, která z lidského hlediska musela postupně vést k naprostému podmanění. Historické příklady podobného druhu nám ukazují, že národy, které bez naléhavých důvodů složily

zbraně, radši v pozdější době přijaly jakékoliv ponížení a útisk, než aby se pomocí násilí pokusily o změnu jejich tristního osudu.

To je lidsky vysvětlitelné. Chytrý vítěz své požadavky rozdělí, pokud je to možné, poraženému vždy na části. Může pak u národa, který ztratil svůj charakter, a to je každý který se dobrovolně vzdá, počítat s tím, že ho v tomto jednotlivém útlaku nenapadne chopit se opět zbraní a bránit se. Čím více útlaků z tohoto hlediska bude přijato, tím neopodstatněnější se pak lidem jeví, bránit se vůči každému novému, zdánlivě jednotlivému útlaku, když už tak ve vší tichosti snáší tolik jha a utrpení.

Zánik Kartága je nejstrašnějším příkladem takovéhoto pomalého samozaviněného zničení vlastního národa.

Ve svém "Trojím vyznání" vyzdvihuje Clausewitz nedostižným způsobem tuto myšlenku a zvěčňuje jí když praví:

"Že poskvrnění hříchem zbabělého podrobení se nedá nikdy smazat, že tyto kapky jedu v krvi národa přecházejí na potomstvo a ochromují a podrývají tak sílu svého potomstva", a že oproti tomu "sám zánik této svobody po krvavém a hrdinském boji zajišťuje znovuzrození národa a je semínkem života, ze kterého jednoho dne vyrazí kořeny nového mohutného stromu."

Samozřejmě, že národ, který ztratil svůj charakter a svoji čest, toto ponaučení vůbec nezajímá. Neboť kdo si to bere k srdci, nemůže nikdy klesnout tak hluboko, nýbrž zhroutí se pouze ten, kdo na to zapomíná a nebo o tom nechce nic slyšet. Přičemž u nositelů bezcharakterního podmanění se, se nedá očekávat, že by náhle šli do sebe, a že by z důvodu svého rozumu a lidských zkušeností náhle jednali jinak než doposud. Právě naopak, ti budou toto ponaučení odmítat tak dlouho, dokud si celý národ definitivně nezvykne na svůj otrocký úděl, nebo dokud se lepší síly neprotlačí na povrch, aby zlořečenému utlačovateli samy vyrvaly moc z ruky. V první řadě se těmto lidem nedaří tak špatně, neboť často obdrží od chytrých utlačitelů úřad dozoru nad otroky, přičemž se pak tyto bezcharakterní povahy chovají ke svému vlastnímu lidu daleko krutěji, než nějaká cizí bestie, dosazená samotnými pokořiteli.

Vývoj od roku 1918 nám nyní ukazuje, že naděje na získání přízně vítěze dobrovolným podmaněním se v Německu osudovým způsobem určuje politické názory a jednání širokých mas. Obzvláště bych chtěl zdůraznit výraz širokých mas, neboť se v žádném případě nechci ztotožnit s přesvědčením, že by se jednání a odevzdanost vůdců našeho národa dala připsat stejnému zhoubnému šílenství. Jelikož řízení naší historie je od konce války zcela nezakrytě v rukou Židů, nemůžeme si vskutku připustit, že by příčinou našeho neštěstí byli pouze chybné poznatky, nýbrž člověk by měl být naopak toho přesvědčení, že náš národ ničí vědomé úmysly. A pakliže člověk zhodnotí právě z tohoto hlediska zdánlivé šílenství zahraničněpolitického vedení našeho národa, odhalí vysoce

rafinovanou, ocelově chladnou logiku ve službách židovské myšlenky a boje za opanování světa.

Tak je také pochopitelné, že stejný časový úsek, od roku 1806 do 1813 stačil k tomu, aby tehdy zcela rozvrácené Prusko nabralo novou životni energii a rozhodnost k boji, dnes nejenom že nebyl využit, nýbrž naopak vedl k ještě většímu vnitřnímu oslabení našeho

státu.

Sedm let po listopadu 1918 byla podepsána smlouva v Locarnu! Průběh byl stejný jako je popsáno výše: jakmile bylo jednou toto hanebné přiměří podepsáno, nesebralo se již nikdy tolik síly a odhodlání, aby se někdo později postavil neustále se opakujícím nátlakovým opatřením protivníka. Ten však byl příliš chytrý na to, aby najednou požadoval příliš mnoho. Omezil svůj nátlak vždy pouze na takový rozsah, který je dle jeho vlastního mínění a mínění našeho německého vedení stále ještě natolik únosný, aby se nemusel strachovat o to, že by mohlo dojít k explozi rozvášněného lidu. Čím více pak bylo těchto jednotlivých diktátů podepsáno, tím méně se zdálo být oprávněné učinit proti tomuto jedinému vydírání, nebo vyžadovanému ponížení to, co se neučinilo již doposud, totiž: postavit se na odpor. To je totiž ona kapka jedu, o které hovoří Clausewitz: započatá bezcharakternost, která se sama o sobě neustále zvětšuje, až postupně, jako nejhorší dědictví, zatíží každé budoucí rozhodnutí. Může se stát tou největší zátěží, které se pak národ jen těžko zbavuje, a které ho čím dál více vtahuje do pozice otrocké rasy.

A tak se také v Německu mezi sebou mísili odzbrojovací a zotročovací výnosy, politická bezbrannost a hospodářské plenění, aby konečně morálně dali vzniknout onomu duchu, který v Dawesském posudku spatřoval štěstí a ve smlouvě z Locarna úspěch. Z vyššího hlediska se pak dá hovořit jen o jednom štěstí v této mizérii, totiž že lidé se dají ošálit, avšak nebe podplatit nelze. Neboť jeho požehnání nepřicházelo: bída a starosti jsou od té doby trvalým průvodcem našeho národa, a náš jediný věrný spojenec je nouze. Osud neudělal ani v tomto případě žádnou výjimku, nadělil nám to, co jsme si zasloužili. A jelikož už neumíme ctít čest, učí nás alespoň cenit si svobody pomocí chleba. Lidé se dnes naučili volat po chlebu, avšak za svobodu budou ještě jednou muset prosit.

Čím krutější a čím patrnější byl rozvrat našeho národa v následných letech po roce 1918, tím rozhodněji byl v této době pronásledován právě ten, kdo se opovážil předvídat to, co posléze skutečně nastalo. Vedení našeho národa bylo jak žalostné, tak i namyšlené, a to především tehdy, jednalo-li se o vyřizování nepříjemných záležitostí. Tak se dalo zažít (a dá se zažít i dnes!), že největší parlamentární hlupáci, skuteční kmotři sedlářů a ševců a to nejenom podle povolání, které by nikomu nic neřeklo, se náhle vyhoupli na podstavec státníků, aby odtamtud mohli poučovat maličké smrtelníky. A nebylo vůbec divu, že

takovýto státník, byl již po šesti měsících svého umění, obestřen posměchem a potupou celého zbytku světa, odhalen jako nespolehlivý packal, který nedokázal nic jiného, než svojí naprostou neschopnost! Ne, to nemá s věcí nic společného, právě naopak: čím méně se dařilo takovýmto parlamentním státníkům této republiky, tím zlostněji pronásledovali všechny, kteří od nich očekávali nějaké výsledky, kteří si dovolili konstatovat selhání jejich dosavadní činnosti a prorokovat také jejich neúspěch do budoucna. A když se člověk soustředil na jednoho z těchto parlamentních čestných mužů, a pakliže se takový státnický umělec již nemohl vylhat z rozkladu veškeré své činnosti a jejích výsledků, pak si vždy nalezl tisíce a tisíce výmluv a ospravedlnění pro své neúspěchy, přičemž nechce přiznat pouze jedno jediné, že totiž on a jemu podobní jsou jediným hlavním důvodem veškerého zla.

Nejpozději v zimě 1922/23 muselo být všeobecně každému jasné, že se Francie i po uzavření míru s železnou odhodlaností snaží dosáhnout toho, co bylo jejím původně zamýšleným válečným cílem. Neboť nikdo by snad nechtěl věřit tomu, že Francie nasazovala v nejrozhodnějším zápasu ve své historii po čtyři a půl roku svou nejdražší krev svého národa jenom proto, aby posléze dostala pomocí reparací pouze náhradu za dříve napáchané škody. Samotné Alsasko-Lotrinsko by nevysvětlovalo energii francouzského válečného vedení, kdyby se přitom nejednalo pouze o součást dalekosáhlejšího zahraničněpolitického plánu. Tento plán však znamená: rozložení Německa do smíšeniny drobných státečků. Za to bojovala šovinistická Francie, přičemž ovšem ve skutečnosti svůj národ prodala coby žoldnéře mezinárodnímu světovému židovstvu.

Tohoto francouzského válečného cíle by bylo dosaženo již v průběhu války, kdyby se boje odehrávaly, jak zprvu francouzské velení doufalo, na německé půdě. Zprvu se očekávalo, že krvavé boje této světové války se nebudou odehrávat na Sommě, ve Flandrech, v Altois, před Varšavou, Nižným Novgorodem, Kownem, Rigou, a bůhví kde ještě, nýbrž v Německu v Porúří, na Mainu, na Labi, před Hanoverem, Lipskem, Norimberkem, atd., a to musí každý uznat, že zde byla reálná možnost roztříštění Německa. Je velmi sporné, zda by mladý federativní stát vydržel po čtyři a půl roku stejnou zkoušku zatížení, jako po staletí zpříma centralizovaná a kolem nesporného střediska Paříže se rozléhající Francie. To že se nejúpornější boje odehrávaly mimo hranice naší vlasti, byla nejenom nesmrtelná zásluha naší jedinečné staré armády, nýbrž bylo to i obrovské štěstí pro naši německou budoucnost. Je to mé skálopevné, vnitřně mne občas skličující přesvědčení, že v opačném případě by dnes již nebylo Německé Říše, nýbrž existovalo by jen několik německých států. To je také jediný důvod, proč krev našich padlých kamarádů a přátel nebyla obětována úplně zbytečně.

A tak bylo vše jinak! Německo se snad bleskurychle zhroutilo v listopadu

1918. Avšak, když nastala tato katastrofa ve vlasti, stály naše armády ještě hluboko na nepřátelské půdě. První starostí Francie tehdy nebylo jak rozdrolit Německo, nýbrž jak dostat co nejrychleji německé armády z území Francie a Belgie. A tak prvním úkolem pařížského státního velení po skončení války bylo odzbrojení německých armád, a jejich urychlené odsunutí zpět do Německa. A teprve v druhé linii se mohli věnovat naplnění původního a vlastního válečného cíle. Avšak Francie mezitím byla ochrnuta. V Anglii byla válka, zničením Německa coby koloniální a obchodní velmoci a jeho zatlačení do rámce druhořadých států, ukončena skutečně vítězně. Zájem o úplném odstranění německého státu v Anglii neexistoval, ba naopak, měli všechny důvody k tomu, aby si v Evropě přáli do budoucna nějakého rivala proti Francií. A tak musela francouzská politika pokračovat v rozhodných mírových jednáních o tom, kdo válku skutečně začal, a Elemenceausův výrok, že mír je pouze pokračováním války, nabyl nejvyššího významu.

Neustále, při každé možné příležitosti, bylo otřásáno říšskou strukturou. Pomocí vydávání dalších stále nových odzbrojovacích dekretů na straně jedné a tím umožněnému hospodářskému vydírání na straně druhé, si pánové v Paříži slibovali postupný naprostý rozvrat celé struktury Říše. Čím rychleji vymírala národní hrdost v Německu, tím rychleji mohl hospodářský tlak a věčná bída vésti k politicky destruktivním důsledkům. Takováto politika politického útlaku a hospodářského drancováni, prováděna deset, dvacet let, by musela postupně zruinovat a za určitých okolností i zlikvidovat i ten nejsilnější stát na světě. Tím by však bylo definitivně dosaženo francouzského válečného cíle.

Francouzské úmysly musel v zimě 1922/23 již dávno rozpoznat naprosto každý. Tím však zbyly pouze dvě možnosti: Dalo se doufat v to, že se francouzská vůle postupné otupí na houževnatosti německého národa, a nebo jednou konečně učinit to, co se přeci nikdy nemůže stát, totiž konečně v nějakém příhodném okamžiku vyrvat řízení říšského křižníku do svých rukou, a beranidlo otočit proti našemu nejúhlavnějšímu nepříteli. To by však znamenalo boj na život a na smrt, a vyhlídky na život by byly k dispozici pouze tehdy, kdyby se předtím podařilo Francii izolovat do té míry, aby tento druhý zápas nemusel být zápolením Německa proti zbytku celého světa, nýbrž aby představoval obranu Německa proti Francii, která neustále ruší trvalý mír na celém světě.

Zdůrazňuji to a jsem o tom pevně přesvědčen, že toto podruhé musí jednou přijít, a také přijde. Nikdy neuvěřím tomu, že by se úmysly Francie vůči nám mohly kdy změnit. Neboť spočívají nejhlubšími kořeny ve smyslu zachování francouzského národa. Kdybych sám byl Francouzem a miloval bych francouzskou mohutnost stejným způsobem jako je mi svaté Německo, nechtěl bych a nemohl bych také jednat jinak, než nakonec jedná Elemenceau. Nejenom svým počtem obyvatel, nýbrž především ubýváním svých rasově

nejlepších elementů pomalu vymírající francouzský národ si svůj dlouhodobý význam ve světě může udržet pouze rozdrcením Německa. Francouzská politika může dělat tisíce oklik, avšak na konci bude vždy spočívat tento cíl jako naplnění posledního přání a nejhlubší touhy. Bylo by však nesprávné domnívat se, že čistě pasivní vůle, která chce zachovat pouze sama sebe, by byla dlouhodobě schopna odolávat stejně silné, zato však aktivní vůli. Pokud bude věčný konflikt mezi Německem a Francii urovnáván pouze formou německé obrany proti francouzského útoku, nebude nikdy rozhodnut. Avšak Německo bude od jednoho století k druhému ztrácet jednu pozici za druhou. Když budeme sledovat pohyb německé jazykové hranice od dvanáctého století až do dneška, budeme jen těžko moci svůj úspěch postavit na stanovisku a vývoji, který nám přinesl již tolik škod.

Teprve když se v Německu zcela pochopí, že vůli k životu německého národa již nemůžeme nechat více chřadnout v pasivní obraně, nýbrž že je nutno, aby došlo ke konečnému aktivnímu střetu s Francií, teprve pak budeme schopni dovést věčný a neplodný zápas mezi námi a Francii ke zdárnému konci. Ovšem pouze za předpokladu, že Německo bude ve zničení Francie spatřovat pouze prostředek, který by pak našemu národu na opačné straně mohl konečně umožnit potřebnou expanzi. Dnes můžeme v Evropě napočítat osmdesát milionů Němců! Zahraniční politika bude moci být prohlášena za správnou teprve tehdy, když za necelých sto let bude na tomto kontinentě žít dvě stě padesát milionů Němců, a sice nestěsnáni coby tovární kulisa ostatního světa, nýbrž jako sedláci a dělníci, kteří si vzájemnou prací zaručují svou existenci.

V prosinci 1922 se zdála být situace mezi Francií a Německem opět vyhrocena do nebezpečného stavu. Francie měla v úmyslu nové nehorázné vydíráni a potřebovala pro to záruky. Hospodářskému drancováni musel předcházet politický nátlak, a pouze obrovský zásah do mozkového centra našeho celého německého bytí se Francouzům zdál jako vhodný prostředek k ještě ostřejšímu útisku našeho vzpurného německého národa. Ve Francii věřili, že obsazením Porýní nejenom zlomí definitivně morální páteř Německa, ale že se i hospodářsky ocitneme v takové situaci, že budeme tak nebo tak muset přijmout a převzít i ty nejhorší závazky.

A tak šlo do tuhého. A Německo se ohnulo hned ze začátku, aby se později zcela zlomilo.

Obsazením Porúří dal osud německému národu do rukou ještě jednou příležitost k povstání. Neboť to, co v prvním okamžiku muselo vypadat jako nejtěžší neštěstí, obsahovalo při bližší úvaze nekonečně slibnou možnost k ukončení německého utrpení, a to jednou pro vždy.

Obsazení Porúří poprvé odcizilo Francii ze zahraničně politického hlediska Anglie, a to nejenom v britských diplomatických kruzích, které francouzské

spojenectví uzavřely, považovaly a udržovaly pouze se střízlivým okem chladného počtáře, nýbrž i mezi širokými vrstvami anglického národa. Především britské hospodářství vnímalo toto další neuvěřitelné posílení kontinentální francouzské moci se špatně skrývanou nevolí. Neboť nejenom že Francie nyní z čistě vojenskopolitického hlediska zaujala v Evropě pozici, kterou předtím nemělo ani samotné Německo, a tím také získala hospodářské předpoklady, které se blížily monopolnímu postavení. Největší železnorudné doly a uhelné pánve v Evropě se nyní dostaly do rukou národa, který své existenční zájmy, na rozdíl od Německa, dosud vnímal jak rozhodným, tak i aktivním způsobem, a který měl svou vojenskou spolehlivost během velké celosvětové války ještě ve velmi čerstvé paměti. Obsazením porúrských uhelných pánví Francií byl Anglii z ruky vyražen celkový válečný úspěch, a vítězem nyní již nebyla snaživá a hbitá britská diplomacie, nýbrž maršál Foch a jeho jím zastupovaná Francie.

Také v Itálii se nálada vůči Francii, která tak nebo tak nebyla od konce války právě růžová, obrátila v přímou nenávist. Byl to veliký dějinný okamžik, ve kterém se z dřívějších spojenců mohli do rána stát úhlavní nepřátelé. To, že to u těchto spojenců nedopadlo tak, jako za druhé balkánské války, kdy se tito dostali náhle mezi sebou do sporu, musíme připsat té okolnosti, že Německo právě nevlastnilo žádného pašu Envera, nýbrž pouze říšského kancléře Cuna.

Nejenom zahraničněpoliticky, nýbrž také vnitropoliticky skýtalo obsazení Porúří Francouzy pro Německo obrovskou možnost budoucnosti. Značná část našeho národa, která díky nepřetržitému vlivu svého lživého tisku považovala Francii stále ještě za bojovníka za pokrok a liberálnost, byla z tohoto šílenství jedním rázem vyléčena. Stejně jako v roce 1914 zmizely z hlav našich německých dělníků sny o mezinárodní lidové solidaritě a krutá realita je opět zavedla do světa věčného zápasu, kde se jedna bytost živí druhou, a smrt slabšího znamená život silnějšího, tak tomu bylo i v roce 1923.

A když Francouz dostál svým hrozbám, a konečně začal zprvu velice opatrně a bázlivě obsazovat německé uhelné pánve, tu začala Německu odbíjet obrovská, rozhodující osudová hodina. Kdyby náš národ v tomto okamžiku provedl obrat ve svém smyšlení spojený se změnou dosavadních postojů, pak by se mohlo německé Porúří stát Francii napoleonskou Moskvou. Existovaly pouze dvě možnosti: buďto si to člověk mohl nechat líbit, a neučinit naprosto nic, a nebo vyburcovat německý národ, a s pohledem na území žnoucího Essenu a kouřících pecí, a zároveň se žnoucí vůli jednou pro vždy ukončit tuto věčnou pohanu, a radši na sebe vzít hrůzu okamžiku, než nadále snášet nekonečné příkří.

Nalézti třetí cestu bylo nesmrtelnou zásluhou říšského kancléře Cuna, a obdivovat ji a jít po ni byla opět zásluha našeho slavného měšťanského německého stranictva.

Chtěl bych zde ještě věnovat kratičkou úvahu o možnosti druhé cesty:

Obsazením Porúří Francie zcela porušila Versaillskou smlouvu. Postavila se tím také proti celé řadě garančních mocnosti, především pak proti Anglii a Itálií. Jakoukoliv podporu tohoto svého loupežného činu nemohla Francie od těchto státu očekávat. Toto dobrodružství, a tím tento počin zprvu také byl, muselo tedy samo od sebe dojít k nějakému zdárnému konci. Pro národní německou vládu existovala pouze jediná možnost, totiž ta, kterou nám přikazovala čest. Bylo jasné, že v první chvíli se Francii nedalo oponovat pomocí zbraní. Bylo však nutné ujasnit si, že jakékoliv jednání bez podpory moci je směšné a neplodné. Bylo nesmyslné bez jakékoliv možnosti aktivního odporu zastávat stanovisko: "nezúčastníme se žádného jednání". Avšak ještě nesmyslnější bylo nakonec k tomuto jednání zasednout, aniž by předtím byla zajištěna patřičná moc.

Ne že by se obsazení Porúří dalo zabránit vojenskými opatřeními. Pouze pár naprostých šílenců by se mohlo dobrat tohoto závěru. Již během účinku této francouzské akce a během jejího provádění se mohlo a muselo myslet na to, bez ohledu na beztak Francií roztrhanou smlouvu z Versailles, zajistit si takové vojenské prostředky, které by později mohli být poskytnuty coby doprovod na cestu zprostředkovatelům. Neboť od začátku bylo naprosto jasné, že o tomto území obsazeném Francií bude muset být tak nebo tak jednou rozhodnuto u nějakého kulatého konferenčního stolu. Avšak člověk musí mít naprosto jasno také v tom, že i ti nejlepší vyjednavači mohou dosáhnout pouze malého úspěchu, dokud půda, na které stojí, a židle, na které sedí, není ochranným krunýřem jejich národa.

Slabý střízlík se také nemůže přít s atletem, a bezbranný vyjednávač musí také strpět dozorcův meč na nepřátelské misce vah, pokud nepřihodil k vyvážení svůj vlastní. Nebo to snad nebylo skutečné hoře, přihlížet těmto jednacím komediím, které od roku 1918 byly ukončeny vždy příslušným diktátem? Tato ponižující komedie, která byla předváděna celému světu, tím že nás nejprve pozvali k jednacímu stolu, a tam nám předložili dávno hotové a připravené rozhodnutí a programy, o kterých by se snad mělo hovořit, které však hned od začátku musely být brány jako nepozměnitelné.

Samozřejmě, naši vyjednavači nepřekračovali ani v jednom jediném případě uspokojivý průměr, a většinou bohužel ospravedlňovali drzý výrok Loyda Georgese, který jednou posměšně poznamenal směrem k říšskému ministrovi Simonovi "že Němci si ani nejsou schopni zvolit za vůdce a zástupce nějakého muže okázalého ducha". Avšak ani génius by, vzhledem k rozhodné mocenské vůli nepřátelského, a žalostné bezbrannosti vlastního národa, nedokázal dosáhnou výraznějších výsledků.

Avšak ten, kdo z jara roku 1923 spatřoval v obsazení Porúří Francií podnět opětovné produkci vojenských mocenských prostředků, ten musel dát nejprve

národu duchovní zbraně, které by posílily jeho vůli a zničily by destruktora naší nejcennější národní síly.

Stejně jako se v roce 1918 krvavě vymstilo, že se v letech 1914 a 1915 nepřešlo k tomu, jednou provždy skoncovat z marxistickou zmijí, tak se muselo neblaze vymstít to, že se z jara roku 1923 nikdo nechopil možnosti jednou provždy skoncovat s marxistickými vlastizrádci a vrahy národa.

Každá myšlenka na skutečný odpor proti Francii byla naprostým nesmyslem, pakliže se nevyhlásila válka všem těm silám, které před pěti lety zlomily z vnitřku německý odpor na bojových polích.

Pouze lidovecké elementy by se snad mohly probít k neuvěřitelnému názoru, že dnešní marxismus by snad mohl být jiný, než když odporné vůdčí kreatury roku 1918, které tehdy chladnokrevně ukopaly k smrti dva miliony lidí, aby se snadněji dostaly do ministerských křesel, že by snad dnes v roce 1923 byly připraveny splatit daň národnímu svědomí? Neuvěřitelná a stejně tak nesmyslná myšlenka, naděje, že by se z někdejších vlastizrádců náhle stali bojovníci za německou svobodu. Ani na to nepomysleli! To, co zbude po hyeně z mršiny, to zbude z marxisty po vlastizradě. Člověk by si měl odpustit hloupé námitky, že za Německo vykrvácelo také spousta dělníků. Němečtí dělníci, ano, pak to však nebyli žádní mezinárodní marxisté. Pokud by v roce 1914 německé dělnictvo bylo ještě vnitřně naladěno na marxismus, bylo by po třech týdnech po válce. Německo by bylo rozdrceno dříve, než by jakýkoliv voják překročil hranici. Ne, to že německý národ ještě tehdy bojoval dokazuje, že se marxistické šílenství u nás ještě nedokázalo zcela zakořenit. Avšak právě v té míře, jakou německý voják a německý dělník opět upadli do spárů marxistických vůdců, právě tou měrou začala vlast prohrávat. Pokud by na začátku války a v jejím průběhu bylo jednou dvanáct nebo patnáct tisíc těchto hebrejských národních ničitelů vystaveno smrtelným plynům, stejně jako je v poli museli nadarmo snášet statisíce našich nejlepších německých dělníků ze všech vrstev a profesí, bylo by naopak pro budoucnost zachráněno snad i milion nejcennějších Němců. Avšak to také patří k lidoveckému státnickému umění bez jediného mrknutí vydat na pospas na bojovém poli miliony životů, přičemž deset nebo dvanáct tisíc zrádců, šmelinářů, lichvářů a podvodníků bylo bráno jako nejcennější národní svátost, čímž se i veřejně proklamovala jejich nedotknutelnost. Člověk už ani neví,co je v tomto občanském světě větší, jestli blbost, slabost a zbabělost, nebo čím dál tím více prohospodařené smýšlení. Je to skutečně osudem k zániku určená třída, která však sebou do propasti strhává celý národ.

Ve stejné situaci jako v roce 1918 jsme se nacházeli také v roce 1923. Je naprosto jedno ke kterému způsobu odporu by jsme byli rozhodnuti, vždy bylo prvním předpokladem odstranění marxistického jedu z našeho národního tělesa. A to mělo být, dle mého přesvědčení, prvním úkolem skutečně národní vlády,

hledat a nalézt takové prostředky a síly, které byly rozhodnuty vypovědět marxismu vyhlazující válku, a těmto silám pak dát volnou ruku. Bylo jejich povinností nevzývat hlouposti jako "klid a pořádek" v situaci, kdy vnější nepřítel zasazoval vlasti zničující úder a z vnitřku číhala na každém rohu zrada. Ne, každá správná národní vláda by si tehdy musela přát neklid a nepořádek, i kdyby jejich výsledkem mělo být pouze konečné zúčtování s marxistickým úhlavním nepřítelem našeho národa. Pokud se toto zanedbalo, pak byla každá myšlenka na odpor jakéhokoliv druhu naprostým nesmyslem.

Takovéto zúčtování skutečného, historického významu však nemůže proběhnout dle schémat nějakých tajných radů, nebo nějakých starších suchopárných ministerských duší, nýbrž pouze podle věčného zákona existence na této zemi, který je a zůstane bojem za existenci. Člověk si musí uvědomit, že pouze z krvavých občanských válek vzešel vždy zocelenější, zdravý národní duch, zatímco z uměle slátaných mírových smluv vzešlo vždy pouze do nebe volající práchnivění. Osudy národů nejsou tvořeny v bílých rukavičkách. A tak bylo nutno v roce 1923 udeřit mocným úderem, aby zmije, která se zakusovala do našeho národního tělesa, povolila. Pakliže by se to podařilo, mělo by teprve tehdy smysl připravovat se na aktivní odpor.

Mohl jsem si tehdy častokrát vyřvat hlasivky, když jsem se pokoušel alespoň takzvaným národním kruhům vyjasnit, že za stejných chyb z roku 1914 a následujících let se zákonitě a nutně musíme dostat k závěru jako v roce 1918. Neustále jsem je žádal, aby uvolnili cestu osudu a poskytli našemu hnutí možnost střetu s marxismem, avšak hlásal jsem hluchým. Oni rozuměli všemu lépe, včetně šéfa branné moci, až se nakonec ocitli před nejžalostnější kapitulací všech dob.

Tehdy jsem si ve svém nejhlubším nitru uvědomil, že německé měšťanstvo došlo na konec své cesty, a že již není povoláno k naprosto žádnému úkolu. Tehdy jsem zřetelně viděl, jak se všechny tyto strany spíše z konkurenčních pohnutek snaží o jakési hašteření s marxismem, aniž by ho skutečně chtěli zničit. Vnitřně se již všichni dávno vyrovnali se zničením vlasti, a jediné, co je ještě podněcovalo, byla snaha o podílení se na hostině mrtvol. Pouze za to ještě "bojovali".

V této době, přiznávám to, otevřeně jsem vyjadřoval nejhlubší obdiv velikému muži na jihu od Alp, který se svou vroucí láskou ke svému národu nikdy nebavil s vnitřními nepřáteli Itálie, nýbrž se postaral všemi možnostmi a všemi prostředky o jejich naprosté zničení. To co Mussoliniho přiřazuje k největším velikánům tohoto světa, je rozhodnost nesdílet Itálii s marxismem, a tím že vydal na pospas zničení internacionalismus, zachránil před ním svou vlast.

Jak směšně proti tomu vypadají naši také státníci, a jak je jednomu na blití, když se tyto nuly ve své namyšlenosti ještě opovažují kritizovat tohoto tisíckrát

většího ducha. A jak bolestné je pomyšlení, že se toto odehrává právě v zemi, která ještě před necelým půl stoletím směla jmenovat za svého vůdce velikého Bismarcka.

Tímto přístupem měšťanstva a šetrností marxismu bylo v roce 1923 o osudu jakéhokoliv aktivního odporu již předem rozhodnuto. Bojovat proti Francii s úhlavním nepřítelem ve vlastních řadách by bylo holé šílenství. To co by se tehdy ještě dalo udělat, by bylo maximálně šermování před zrcadlem, aby se alespoň trochu uspokojil národní element v Německu, uklidnil "vroucí duch národa", nebo ve skutečnosti podvádělo. Kdyby skutečně věřili tomu co dělají, museli by přece rozpoznat, že Síla národa nespočívá v první řadě v jeho zbraních, nýbrž v jeho vůli, a že dříve, než lze zlikvidovat vnějšího nepřítele, musí být poražen nepřítel vnitřní. Jinak běda, nepodaří-li se vítězství vybojovat již prvního dne. Stejně jako stín porážky spočívá pouze v nitru od nepřítele neosvobozeného národa, bude zničen i jeho odpor a protivník se stane definitivním vítězem.

To se dalo předvídat již z jara roku 1923. Nikdo zde také nehovoří o spornosti vojenského úspěchu proti Francii! Neboť kdyby výsledkem německého jednání ohledně vpádu Francouzů do Porúří mělo znamenat pouze zničení vnitřních marxistických nepřátelských sil, již to by byl nesporný úspěch na naší straně. Německo, zbaveno tohoto úhlavního nepřítele naší existence a naší budoucnosti, by vlastnilo síly, které by nedokázala zaškrtit žádná mocnost tohoto světa. Onoho dne, kdy v Německu bude definitivně zničen marxismus, se ve skutečnosti i jednou provždy rozlomí jeho okovy. Neboť nikdy během celé naši historie jsme nebyli poraženi silou nepřítele zvenčí, nýbrž vždy pouze vlastními neřestmi, a pomocí nepřátel v našich vlastních řadách.

A jelikož se německé státní vedení tehdy k takovému to činu nemohlo vzchopit, mělo se logicky vydat první cestou, a nebo neudělat naprosto vůbec nic, a nechat věci plynout, tak jak měly.

A nebesa seslala v hodině nejtěžší německému národu skutečně velikého muže, pana Cuna. Tento pán nebyl státníkem ani politikem z povolání, a už vůbec k tomu neměl přirozené nadání, nýbrž představoval ten druh politických příslušníků, které člověk potřebuje pouze k vyřízení určitého úkolu. Jinak byl vlastně zběhlý pouze v obchodování. Byl prokletím pro Německo, a to proto, že tento politický obchodník spatřoval i v politice hospodářský podnik a podle toho také vypadalo jeho jednání.

Francie obsadila Porúří! Co je v Porúří? Uhlí! Tedy Francie obsadila Porúří kvůli uhlí? A pro pana Cuna nyní nebyla přirozenější jiná myšlenka, než že když nyní bude stávkovat, aby Francouzi nedostali žádné uhlí, což způsobí to, dle mínění pana Cuna, že Francie toto území z důvodu nerentability podniku opět opustí. Tak nějak probíhaly myšlenkové pochody tohoto významného národního státníka, který ve Stuttgartu a na jiných místech svými projevy

šťastně ohromoval svůj národ.

Ke stávce člověk samozřejmě potřeboval marxisty, neboť v první řadě museli stávkovat dělníci. Bylo tedy nutné sjednotit německého dělníka (a ten je v hlavách takovýchto lidoveckých státníku vždy roven marxismu) do jednotné fronty se všemi ostatními Němci. Člověk by skutečně tehdy musel vidět vyzařování těchto lidoveckých stranickopolitických plísňových kultur vzhledem k jejich geniálním heslům! Národní a geniální zároveň! Konečně tedy měli to, co po celou dobu vnitřně hledali! Most k marxismu byl nalezen, a národním podvodníkům nyní bylo umožněno s vážným výrazem a národními frázemi podat poctivou ruku mezinárodním vlastizrádcům. A tito hbitě udeřili. Neboť tak jak Cuno potřeboval pro svou jednotou frontu marxistické vůdce, tak tito marxističtí vůdci potřebovali nutně Cunovy peníze. Tím bylo pomoženo oběma stranám. Cuno obdržel svou jednotnou frontu, vytvořenou z národních žvanilů a antinárodních zločinců, a mezinárodní podvodníci mohli za státní žold sloužit vznešenému bojovému poslání, to znamená ničit národní hospodářství, a sice v tomto případě dokonce na státní náklady. Byla to nesmrtelná myšlenka, zachránit národ podplacenou generální stávkou, v každém případě to byl výmysl, se kterým musel s nadšením souhlasit i ten nejlhostejnější budižkničemu.

Že národ nemůže být osvobozen modlením, je všeobecně známo. Zda to skutečně není možné pomoci volného průběhu času, musí být z historického hlediska ještě zhodnoceno. Pokud by pan Cuno tehdy nevyhlásil placenou generální stávku, a tuto nepostavil jako základ jednotné fronty, a naopak by po každém Němci požadoval pouze dvě hodiny práce navíc, pak by se podvod této jednotné fronty ukázal již třetího dne jako zcela vyřízený. Národy se neosvobozují nicneděláním, nýbrž pomocí obětí.

Nehledě na to, že tento pasivní odpor se také nedá vydržet příliš dlouho. Neboť pouze naprosto války neznalý člověk by si mohl namlouvat, že by se okupační armáda dala zahnat pouze takovými směšnými prostředky. To všechno by však ještě mohlo mít smysl v případě akce, jejíž náklady by šly do miliard, a tím by pomohly srazit mezinárodní měnu do té nejhlubší propasti.

Francouzi se samozřejmě mohli s určitým vnitřním klidem v Porúří podomácku usadit v onom momentě, kdy viděli jakými prostředky je veden odpor. Měli díky nám samotným v ruce nejlepší recepty, kterak přimět vzbouřené obyvatelstvo opět k rozumu, pakliže z jejich chováním vyvstává nebezpečí pro okupační úřady. Jen si vzpomeňme, s jakou bleskovou rychlostí jsme před devíti lety vypořádali s Franktireurovými tlupami a jak si civilní obyvatelstvo rázem uvědomilo vážnost situace, když jeho činností byla ohrožena německá armáda. Jakmile by se pasivní odpor stal pro Francii skutečným nebezpečím, připravila by okupační armáda tomuto směšnému dětskému počínání, během necelých osmi dnů rychlou a krvavou přítrž. Neboť

poslední otázkou je vždy: co je nutno udělat, když protivníkovi jde nakonec pasivní odpor již skutečně na nervy, a ten skutečně sáhne po krvavém, brachiálním násilí? Je pak člověk stále ještě rozhodnut klást další odpor? Pokud ano, musí na sebe vzít to nejtěžší krvavé pronásledování. Pak ovšem stojí přesně tam, kde by stál při aktivním odporu, totiž před otázkou boje. A proto má každý takovýto pasivní odpor smysl pouze tehdy, když za ním vyčkává rozhodnost, která v případě nutnosti přejde buďto k otevřené aktivní formě odporu, nebo bude v boji pokračovat formou malé partizánské války. V každém případě by takovýto zápas musel být svázán s přesvědčením možného úspěchu. Jakmile nějaká obsazená pevnost, která je tvrdě bráněna nepřítelem, zbavena naděje na vysvobození, je tím prakticky již dobyta. A to platí především tehdy skýtá-li se obráncům namísto pravděpodobné smrti naděje na jistou záchranu života. Sebere-li člověk osádce obklíčeného hradu naději na možné osvobozeni, zlomí tím lehce jeho veškeré síly k vlastní obraně.

Proto by pasivní odpor v Porúří měl smysl, s ohledem na okolnosti, které jsem naznačil výše, pouze tehdy, kdyby za ním byla vybudována nějaká aktivní fronta. Pak by ovšem muselo být z našeho národa vytaženo i nemožné. Kdyby si každý z těchto Westfálců byl vědom toho, že za ním stojí armáda o osmdesáti až sto divizích, narazili by Francouzi na obrovský odpor. Stále více mužů je však připraveno obětovat se pro tento úspěch, než pro nějakou zřetelnou bezúčelnost.

Byl to klasický příklad, který nás, nacionální socialisty nutil zaujmout co nejkritičtější postoj vůči tomuto takzvanému národnímu provolání. A také jsme to učinili. Během těchto měsíců jsem byl neustále napadán lidmi, jejichž národní smýšlení bylo pouze směsí hlouposti a vnějšího zdání, kteří pouze cosi vyřvávali, neboť podlehli všeobecnému vzrušení, že je nyní bez nebezpečí možno být a konat národně. Spatřoval jsem v této směšné jednotné frontě pouze ubohé zjevení, a historie mi také dala za pravdu.

A jakmile si odbory naplnili kasy Cunovými penězi, a jakmile byl pasivní odpor postaven před rozhodnutí přejit z lenivé obrany do aktivního útoku, vystoupily rudé hyeny střelhbitě z onoho národního stáda ovcí a stali se opět tím, čím byli vždy. Pan Cuno se pak v tichosti stáhnul opět ke svým lodím, a Německo bylo opět bohatší o jednu zkušenost a chudší o jednu obrovskou naději.

Do pozdního léta mnozí důstojníci, a nebyli to právě ti nejhorší, vnitřně v takovýto potupný vývoj nevěřili. Tito všichni doufali v to, že když už ne oficiálně, tak se alespoň ve vší tichosti přistoupí k opatřením a přípravám, které z tohoto francouzského vpádu učiní bod zvratu německé historie. Také v našich řadách byla spousta těch, kteří doufali v říšskou armádu. A toto přesvědčení bylo tak živé, že rozhodujícím způsobem určilo jednání a především výchovu nespočtu mladých lidí.

Když však došlo k potupnému zhroucení a bylo obětováno několik miliard v majetku a v několika tisících mladých Němců, kteří byli tak hloupí, a uvěřili slibům vůdců Říše, a kapitulovalo se tak hanebným způsobem, vzplálo rozhořčení proti takovému způsobu zrady našeho nešťastného národa. U milionů se tehdy objevilo jasné přesvědčení, že Německo může zachránit pouze radikální odstranění celého tohoto vládnoucího systému.

Nikdy nebyla doba zralejší, aby přímo velitelsky volala po takovém řešení, jako v tomto okamžiku, kdy se na jedné straně veřejně odhalovala holá vlastizrada, zatímco na druhé straně byl národ hospodářsky vydáván na pospas postupné smrti hladem. Jelikož stát sám pošlapal veškeré zákony věrnosti a víry, vysmíval se všem občanským právům, podvedl miliony svých věrných synů přes jejich obětavost, a miliony okradl o jejich poslední groše, neměl již naprosto žádné právo, očekávat od svých příslušníků něco jiného, než holou nenávist. A tato nenávist se jednoho dne musela vylít na všechny ty ničitele našeho národa a vlasti. Mohu na tomto místě pouze poukázat na mou závěrečnou řeč ve velkém procesu na jaře roku 1924:

"Soudcové tohoto státu nás v klidu mohou odsoudit za naše někdejší jednání, avšak historie, coby bohyně vyšší pravdy a lepšího práva, jednou s úsměvem tento směšný rozsudek roztrhá, a zbaví nás veškeré viny a omylů."

Ovšem požene k zodpovědnosti i ty, kteří dnes z mocenské pozice pošlapávají právo a zákony, kteří náš národ vhánějí do bídy a záhuby, a kteří z neštěstí naší vlastí těží pro své vlastní Já, a své zájmy staví nad zájmy veřejného blaha.

Nechtěl bych na tomto místě popisovat okolnosti, které vedly k 8.listopadu 1923 a které ho uzavřely. Nechci to proto, že si od toho neslibuji nic užitečného do budoucnosti, a především jelikož je naprosto zbytečné otvírat staré jizvy, které se dnes zdají být akorát tak zahojené. Neboť je zde zbytečné hovořit o vině lidí, kteří jsou v nejhlubším koutě svého srdce naplněni stejnou láskou ke svému národu, a kteří momentálně pouze zbloudili od správné společné cesty.

Vzhledem k obrovskému společnému neštěstí naší vlasti bych dnes nechtěl urážet, a tím možná i odhánět ani ty, kteří se jednoho dne v budoucnosti přeci jenom přidají ke skutečné a pravé jednotné frontě, kterou je nutno vytvořit v srdcích všech skutečně věrných Němců, proti společné frontě všech nepřátel německého národa. Neboť vím, že jednou přijde doba, kdy sami ti, kteří jednou byli našimi oponenty, si v úctě vzpomenou na ty, kteří šli za svůj národ krutou cestou smrti.

Osmnáct hrdinů, kterým jsem věnoval první díl mé knihy, bych chtěl na konci tohoto druhého dílu našim přívržencům a zastáncům našeho učení představit jako ony hrdiny, kteří se za nás obětovali s jasným vědomím. Musí spočívat v mysli všech těch, kteří by se svou nerozhodností jednání a svou slabostí chtěli vyhnout svým povinnostem. Povinnostem, které by oni plnili v

nejlepší víře a do posledních důsledků. A mezi nimi bych chtěl zmínit také onoho muže, který jako jeden z nejlepších celý svůj život zasvětil probuzení svého a našeho národa, svou neústupností a myšlením, a konečně také svými činy: Dietricha Eckarta.

ZÁVĚR

Dne 9. Listopadu 1923, čtyři roky po svém založení, byla Národně socialistická německá dělnická strana rozpuštěna a zakázána na celém říšském území. Dnes v listopadu 1926 opět svobodně existuje na celém území říše, silnější a vnitřně stabilnější než kdy jindy předtím.

Veškeré pronásledování hnutí a jeho jednotlivých vůdců, všechno rouhání a pomlouvání mu nepřivodilo žádnou škodu. Správnost jeho myšlenek, čistota jeho snažení, schopnost obětování se jeho přívrženců mu vždy dopomohlo k tomu, aby vyšlo z každého útisku bez znatelnější úhony.

Jestliže se v dnešním světě parlamentní korupce bude rozpomínat na nejhlubší smysl svého boje a považovat se za čisté ztělesnění rasových a lidských hodnot, a podle toho se také chovat, vyjde jednou na základě matematické zákonitosti z tohoto boje jako naprostý vítěz. Stejně jako musí i Německo zákonitě získat přiměřenou pozici na tomto světě, pokud bude organizováno a vedeno dle těchto základních principů.

Stát, který právě v době rasového znevažováni věnuje tolik péče o své nejlepší rasové elementy, se zákonitě jednoho dne musí stát vládcem celého světa. Na to by příslušníci našeho hnutí neměli nikdy zapomínat, pakliže by je velikost obětí měla kdy svádět ke sklíčenému srovnání s možným úspěchem.